

کتابی دودھم

منتدی اقرأ الثقافی

للکتاب (کوردی - عربی - فارسی)

www.iqra.ahlamontada.com

کەشتیی فریشتەکان بەختیارەلێ

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

پدای داتلود کتابهای مختلف مراجعه: (منتدی اقرا الثقافی)

پۆدابه زانیانی چۆرهما کتیب: سەردانی: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتيب (کوردی , عربي , فارسي)

که شتی فرشته کان

«کتیبی دووهم»

به ختیار علی

رؤمان

2013

ئەندىشە بۇ چاپ و بلاوكرندەو

ئاونىشان : كەشتىي فريشته كان «كتىبى دووم»

بابەت : رومان

نوسەر : بەختيار على

ژمارەى چاپ: يەكەم

تيراژ: 10000

نرخ: 15000

ژمارەى سپاردن : 1396

بەرگ: تارام على

سالى چاپ: 2013

چاپخانه: كارو

دابەشكرندى : ئەندىشە بۇ چاپ و بلاوكرندەو

ماڤى ئەم بەرھەمە و تەواوې بەرھەمەكانى دىكەى نوسەرىش بە تەواوې پارىزراون. بەئىن رەزامەندى نوسەر، هېچ كەس و كىتەبخانە و چاپخانەيەك، هېچ ناومند و دەزگا و بنگەيەكى بلاوكرندەو لەناوومەوې و لات و دەرمەویدا ماڤى كۆپىكردن يان لە چاپدانەو ئەم كىتەبىيە نىيە. هەرەها كەس ماڤى ئەووى ئىيە بىن رەزامەندى نوسەر ئەم بەرھەمە يان بەشكى بڭاتە سەر تۆرى ئىنتەرنىت يان لە شۆوى CD و كىتەبى خۆيتراومدا بۇ مەبەستى بازىرگانى تۆمارىكات. بە پىچەوانەشەو بوو بە ڤووى بەرپرسارىنتى ياساينى دەمىتەو.

چیرۆکی ئەزمێرا و نامەکان

ساعات دەی بەیانی بوو کە سەلام باباجان کارمەندی دێرینی پۆژنامەی عەزیزم وەتەن، بەرپرسی بەشی وەرزش، ماشینەکەی کە ئۆپلێکی مۆدێل کۆن بوو وەستان و بە کاوەخۆیەکێ زۆر بەرەو حەوشی پێشەوەی بینای پۆژنامەکە هەنگاوی نا. ماوەیەکێ زۆر نەبوو بنگەی عەزیزم وەتەن هاتبوو ئەم کوچەییە، جیگایەک بوو لە سەنتەری شاردا. شەفیق ھەروێ «سەرنوسەر» ھەر ئەو بینایەیی بینی بە باشترین جیگای دونیای لە قەڵەمدا، جیگایەک بوو نە دوور بوو لە خەڵک نە زۆریش نزیک، بەشی خۆی لە دەزگا دەولەتییەکانەو نزیک بوو، نزیکییەکی ئارامبەخش، بیناکە پوکار و سیمایەکی ھەبوو، دۆنیایەکی قوولێ بە بەرپرسیانی دەولەت دەبەخشی، تا ترسیان دەرھەق بە پۆژنامەکە ھێور بێتەو و ھەک شتێکی نامۆ و زیاندار سەیری نەکەن، دۆنیایی کەسانێک دەزانن دۆژمنە نەگرسە کەیان ئارام وا لەبەرچاویاندا و جەلەوی وا لە بێدەستیاندان. بەلام جیگاکە توانای بە پۆژنامەنوسانیش دەدا زوو بگەنە ھەرجیگایەک و ھەر بەرپرسیک بیاڵەوێت. سەنتەری شار ھەمیشە جیگایەکی بێلایەنە، جیگایەکی ھی کەس نییە، خەڵکی وادەزانن مۆلکی ئەوانە و دەولەتیش ئەو وەھمە پەرەردە دەکات کە ئەم ناوەراستە مەلەونە کە ھەردەم بە جۆریکی بێمانا دەبێتە سەمبولی ھەموو شارێک، مۆلکی ئەو. بەلام لە جەوھەردا سەنتەری شار دەکرێت مۆلی گشتی ھەمووان بێت، ھەتا مۆلکی ئەو غەریبانەش بێت کە دێن و بۆ ماوەیەک لێردا دەمێننەو. پۆژنامەکە لەو جیگا ناوازیەدا، ھەستی بەو ئارامییە دەکرد کە لە مێژوو سەرنوسەر بەدوایدا دەگەرا. گەرچی پۆژنامەکە سەرەتا ھەک ئۆرگانێکی بێلایەن دەستی پێکردبوو، بەلام ھیدی ھیدی بە جۆریکی بەرچاو ھەلوێستێکی

ناپەزایی و توپەى دەرەق بە سەرچەم کێشەکانى وڵاتە کە لەخۆگرتبوو، بووبوو بە جیگای نوسەرە نارازیی و نەیارەکان. هەتا زۆر لە بەرپرسیانى حیزب و دەوڵەت وەک هێزى ئانارشى و ئازاوباز ناویاندا. ئیستا بوونى لە سەنتەردا ئەو دۇنيایەى پێدەبەخشى کە بەجۆرەش لە دەرەوێى سیستم نىیە و بوو بە بەشیکی قەبوولکراوى ئەم دۇنيایەى ئەمڕۆ. هەر شتێک لە سەنتەرى شاردا جێیگریت واتە بە شارە کە نامۆ نىیە و بۆتە پارچەبەک لە جەستەى ئاشکرای ئەو جیگایە، لە داها تووشدا لەوانە بە بێت بە بەشیکی لە یادەوێى و بە سەمبولیک لە سەمبولەکانى فەرەنگ و تێفکرى ئەم شوێنەدا. شەفیع ھەروێ کە یەكەمجار ئەم بینایەى لێردا بینی و لەگەڵ خاوەن مالهەدا لەسەر کرێکەى کەوتە گفتوگۆ، هەستىکی خۆشى ھەبوو، گەر بنگەى پۆژنامە کە بێتە ئێرە، بە جۆرێکی سەمبولیش بێت دەبێتە نیشانەى ئەوێ کە تا ئەندازە بەکەم ئەو و ھەم نوسەرانی دیکەى ھەرێمى قەبوولکراون، چوونە ناو پەوتى شتە ئاساییەکانەو، خۆیان چەسپاندووە و ھێزى پراکتیشانى ناو سیستم ھەبە بەرەو خۆى کێشيانداکات. عەزیزم وەتەن وەک تاکە پۆژنامەى ئەھلى، لە دە سالى پابوردودا لە ھەموو لایەکەو لە ژێر گوشاردا بوو، بەلام ئیستا شەفیع ھەروێ ھەستیدەکرد، ھێدی ھێدی فێربوو دەکریت چ ھێلێک بەرزیتیت و چى نەبەرزیتیت. گەرچى پۆژانە بۆ بە دواچوونى شکانە زۆرەکانى سەر پۆژنامە کە بە پێگای پۆلیسخانە و دادگاوە بوو، بەلام ھەستىکی ناوھەى سەیری ھەبوو کە ئەو پۆژگارە تەلخ و تاریکانە تێپەریون و ئیستا خۆى و پۆژنامە کە بوون بە دوو نیشانەى دیارى ناو ژيانى سیاسى و کولتورى شارە کە، سەفەتە ناوازە و سەحریبە کە جارانیاں لە دەستداوە، کە خۆى بە سەحری شتە غەریبەکان ناویدا، بەلام بەرامبەر بەو لە دەستدانە، ھێمنى و قەبوول و شتێک لە شانازى و ئاسودەگیاں بردۆتەو.

سەلام باباجان، بەچاویکی خەوآلۆووە سەیری تابلۆى پۆژنامە کەى کرد کە بە گەورەیی بەسەر بیناکەدا ھەلواسرابوو «عەزیزم وەتەن - مالى راستەقینەى حەقیقەت» ... ھەموو پۆژیک بەر لەوێ پێخاتە ناو بیری

سەرەككەيە، سەيرىكى ئەو تابلۆيە دەکرد، ھەر كاتىكەش كە دەيىنى پوناكى خۆرەكە وەھا بەرەو پووى بوو، ھەستى بە سوتانەوئى چاۋ و كەمىك لە نىوەكويى دەکرد. ۋەك كەستىكى بەرپرس لە ھەوالى وەرزش، مەسەلەى حەقىقەت و ناھەقىقەتى زۆر بۆ گرنگ نەبوو ... لە دلى خۇيدا گووتى «بەشى وەرزش لە ھەموو پۇژنامەكاندا يەك شتە، ھىچ شتىك ۋەك بەشى وەرزش و ھەوالى وەرزش لە شارىكى وەھادا بىمانا نىيە، كە دانىشتوانى جگە لە خواردن و خەو بىر لە ھىچ ناكەنەو». سەلام باباجان لە چەند سالى ئىشكردنىدا ۋەك پۇژنامەنوسىكى وەرزشى، سەرنجىدا بوو كە ھەوالى وەرزش و خولياى دەنگوباسى وەرزشى ھىندەى خەلكىيان تەپۆكرەو، ھىندەى واى لىكردون مانگانە سەدان سەعات لەبەردەم تەلەفرىۋنەكانىاندا قوون داژەنن و بەدەم خواردنى چەرەس و چىس و پاقلەو و ساردىيەو خۇيان سەرگەرمبەكن، كارىكى دىكەى نەكردەو. لە بەر خۇيەو گووتى، بوو بە تىياك، تىياكى تازەى خەلك، كاتىك دەيانەوئى ھىچ نەكن و وادەربەكن سەرگەرمەن و شتىك دەكەن. لە ناخەو توپەيەك دايگرت، پۇژ دواى پۇژ ئىشەكەى خۇى ۋەك بىماناترين و مردووترين ئىشى ناو پۇژنامەكە دەھاتە بەرچاۋ. دلىابوو جگە لە ھەندى خەلكى ھەرزە و نەفام، كەس سەيرى ئەم لاپەپانە ناكات، سالانىك بوو دەيزانى خەلكى جگە لە مانىشتە گەرەكان پارە بە ھىچى تر نادەن، دەشيزانى ۋەك پۇژنامەنوس ھەرگىز نەيتوانىو ھەوالىكى وەرزشى گرنگ ياخود نوئى يان سەرنجراكىش بىلەيكەتەو تا كارەكەى خۇش و سەرنجراكىشەبكات. ھەموو ژمارەيەك لەسەدا خەفتاى لاپەپە وەرزشىيەكانى بە وئەى گەرەى يارىكەرە ناسراوكان پەردەكردەو. گەرچى ئىشەكەى ئەو كارىكى بە سىياسەتەو نەبوو. بەلام لە بەر ھۆيەكى ناديار، ئىشكردن لەم پۇژنامەيدا گىنگل و ترس و دوودلىيەكى قوللى تىدا دروستدەكرد. زۆربەى ستافى پۇژنامەكە بە جۆرىكى شەپانگىزانە دزى ئەم دەسەلاتە بوون كە ھىدى ھىدى تا دەھات دانداتر و قەپگرتەر دەردەكەوت. دەولەت سەردەمانىك پىگاي بە پۇژنامەكە دابوو تا ۋەك جۆرە حوكمرانىكى دىموكراس دەربەكەوئى، ويستبووى لە پىگاي گوفارى

بوھاران و ھەفتەنامەى عزىزم وەتەنەو بۆ ئەمىرىكى و ئەوروپىيەكانى
بەسەلمىنىت كە لە دەولەتە ترسناك و توقىنەرەكەى سەدام حوسەين
جىاوازە، بەلام لەگەل تىپەرېنى مانگ و سالەكاندا بلاقرواھ ئازادەكان بوو
بوونە گىرىيەكى كوشندە بۆيان، بوو بوونە چقلىك ھەر شتىكىان دەنوسى
لە گەروى حاكمان دەچەقى. ئىستا ئىشكرەن لە پۆژنامەى عزىزم
وەتەندا، بۆ ھەر كەس جۆرىك لە ھەببەت و پرستىشى دروستدەكرد،
كەسانىكى دى كە لە پاگەياندىنى حىزبى و دەولەتيدا كارابوون، ھەروا
ئاسان و يەكسەرە چەشنە پۆز و ھەببەتى وايان دەست نەدەكەوت. سەلام
باباجان لەگەل ئەوھشدا پقى لە كارى ئەم پۆژنامەى بوو، ھەموو شتىك
لەوى بۆنى نىفاق، دووېووى، پكابەرى نامەردانەى لىدەھات. ئەو بە پىزىك
ھەنگاوى خاوەرەو ناو پۆژنامەكە پۆشت، سەبرى لىھات بەو بەيانىيە
زووھ ژنىكى ئەسمەرى ئەفرىقايى لە بەردەم دەرگای پۆژنامەكەدا ببىنىت.
ماوھەيك بوو ھەمىشە يەكەم كەس دەگەشتە بىرۆكانى عزىزم وەتەن،
شتىك لە بىزارى لە ژيان بەيانيان زوو لە خەوى ھەلدەستاند و بەرەو
پۆژنامەكە ھەلىدەگرت، دەبويست زووتر بگات بۆ ئەوھى كەمترىن خەلك
ببىنىت ... بەلام نۆز بەيانى خەلكانى زۆلملىكراو و بىكەس و ھەژارى
دەبىنى، كە بۆ شكايەت لە زۆلمىك دەھاتنە بەر دەرگای نوسىنگەى
سەرەكى، وەك ئەوھى ئەم پۆژنامەى دوامەين ئومىدىان بىت. بەلام سالى
دواى سالى سەرنجى ئەوھى دابوو، پۆژنامەكە بەدەگمەن قەسە و سكالای
ئەو خەلكە ھەژارانە بلاقودەكاتەوھ. وەك شەفىق ھەروى دەيگوت
«پۆژنامەكە سىياسەتى خۆى ھەيە». سەلام بە وردى نەيدەزانى ئەو
سىياسەتە چىيە، زۆرجارىش كە لە كۆبۆنەوھى ھەينەتى بالای پۆژنامەكەدا
دادەنىشت ھەولیدەدا لەو سىياسەتە تىبگات كە پۆژنامەكە دەيگىرتەبەر،
بەلام ھىچ كات تىنەدەگەشت ... سىياسەتىكى ئالۆز، سىياسەتىكى پىچ
و پەنا، كە تىگەيشتنى بۆ كەسكى وەك سەلام باباجان ئەستەم بوو. نا،
تائەوكات پىكەوتى نەكردبوو، لە بەيانىيەكى زوودا ژنىكى ئەفرىقايى لە
بەردەم بىرۆى پۆژنامەكەدا ببىنىت. وەك زۆرى پىاوانى شار، ژنى
رەشپىستى پى جوان نەبوو، سەبرى لىدەھات كە دەبىيست ئەوروپىيەكان

نرخێکی بەرز لەسەر جوانی ئەم چەشنە ژنانە دادەنێن، بەلام ئێستا کە ئەم خانمە دەبینی، بۆ یەکەجار هەستیکی تەماوی داوەگرت، کە بۆچوونەکانی دەربارەی جوانی ڕەگەزی ڕەش هەلەیهکی گەورەن. «هەموو مەخلوقێک جوانی خۆی هەیە، هەتا سەگیش»، لە قوولایی دلیدا وایگوت و پاش ئێستیکێ کەم شەرمیکێ قوول لە قسەکی خۆی دایگرت، خەجەلەتی ئینسانێک دەزانیت نابیت هیچ مروفیک بە سەگ بشوبهێنیت. وەک بیهویت بەسەر ئەو هەلە کوشندەیهی خۆیدا زال بیت و بیسەریتەوه بەخۆی گوت «ئەفریقییهکان هەم جوانترین و هەم بەهێزترین مەخلوقاتێ خودان. گەر ئەو هێزە بەدەست ئەوروپیهکانەوه یە بکەوتبایەتە دەستی ئەفریقییهکان لەوانەبوو دنیا باشتەر بیت ... هیچ جنسیک وەک ئەو ئەوروپیه سورفلا ئە قەتڵ و عامی نەکردوه. بەلام کێ چوزانیت؟». گەرچی زۆر خەوالوو بوو، گەرچی هەستیدەکرد خەو کووتاویتی و تەمبەلی و نەجولانی زۆر دایانەتزانن، بەلام چاوانی هیشتا بەشی ئەوه وریایان تیدا بوو، جوانی ئەم ژنە ببینیت، کە بەویقار و هێز و مل بەرزیهکەوه دانیشبوو. هیچ کات شتی وای لە ژنی ئەم شارە نەبینیوو، شتێک لە فەخر و لەخۆدانیایی کە تەنیا لە پۆشتن و دانیشندا دەردەکەویت، ژنانی شارەکە هەتا جوانترین و بەویقارترین و دەرترینیشیان شتێک لە تێکشکان لە پۆشتن و دانیشندا بوو، بەدەگمەن ژنێکی بدیبایە شانازی و ڕەزامەندی لە هەنگاویدا بیت. ژنە ئەفریقییهکە بە کوردیهکی شکاو خۆی پێناساند و گوتی «من ئەزمێرام، دەمهویت مامۆستا شەفیق ڕووی ببینم». سەلام باباجان بە ئەسپایی دەرگای سەرەکی کردەوه و دەرگای دووهمی دالانێکی بچوکیشی والاکرد و بەرەو ژووری میوانەکانی پۆژنامەکە پیش ئەزمێرا کەوت و تکای لیکرد دانیشیت تا سەرنوسەر دەگات. گوتی «هەرنیشی دادگای نەبیت، زوو دیت». سەلام بە غەمگینییهوه پرسیاری لە هۆی سەردانەکی خانم کرد و ئەو تییگەیاندا، هۆکەیی نەینییە و تا خودی سەرنوسەر نەببینیت ناتوانیت هیچ بلیت. سەلام وایدانا یەکیک بیت لەو ژنە خزمەتچیانەیی لە ماله بەرپرسەکاندا کاردەکەن و بەردەوام سووکایەتیان پێدەکریت، ئینجا بە

چند مهنگاوېكي ته مېلانه بهر و لای چپښتخانه كه چوړ. چپښتخانه كه ی
 عزیم و ه تن، ژورنكي چلكن و بچكوله و پيس بوو به ته باخېكي گازی
 كړن و بوتلیكي ژهنگاوی و ه وایه كي به شهر خنكینه وه. له كاتېكا
 خريكي نه وه بوو كه ميك ناو بؤ چاییه كي خیرا ده مېكات، بېری له وه
 كړده وه كه شو له میژه پوژنامه كه به ته وای ناخوینیته وه، له میژه ته نیا
 مانښته گوره كان ده بینیت و هیچ كات دانا به زیت بزانیته له ناو وه، له
 نابه یی دپړه كاندا چ باسه. هه ستيكرد به شی هره زوری خلكیش هر
 واده كن، هه ستيكرد پوژنامه كه به و تیراژه كه مه، به و جوړه خویند و
 خویندنه وه یه وه، بیمانترین كاریكه كه ده شیت بكریت. سه لام شو
 حال ته ی و كه به شیک له و نه خویندنه وارییه گشتیه ته ماشاكرد كه هیدی
 هیدی بلا وده بیته وه. شو له دلی خویدا ناوی ده نا تاوون. زیاد له دوو
 سال بوو هه ستيده كړد تووشی شو تاوونه بووه، تاوونی شو وه ی
 مرقه كان هیچ ناخویننه وه، هه موو شو كتیب و پوژنامه نه ی دهرده چن هیچ
 نین جگه له دروی گوره، نه هیچ شتيكي راسته قینه ده نوسریت و نه هیچ
 شتيكي راسته قینه ده خوینرته وه... شو د لنيابوو شو تاوونه، د لنيابوو
 كتیب و پوژنامه كان بویه دهرده چن، تا شو تاوونه بشارنه وه، تا
 واده ریبخن كه تاوونی وا له گورچ نییه، كتیبخانه كان بویه ده كړنه وه تا
 هه مووان بؤ خویانی به سلمینن كه تووشی شو تاوونه نه بوون، كتیبه كان
 بویه ده فروشرین تاخه لكی له بهر چاوی خویان و به به لگه وه بیسه لمینن
 سه لامه تن، هه ندیک كتیبه كان بویه ده خویننه وه تا نه چنه ژیر باری شو
 نه خوشییه وه كه شو ده بینیت، تاوون... تاوون. سه لام د لنيابوو كه
 هه موو كارمندان و په یامنیزان و پوژنامه و انانی عزیم و ه تن تووشی شو
 تاوونه بوون، هه تا هه ندیک له نوسره گوره كانی پوژنامه كه ش شو
 دهرده یان گرتووه... سالانیک بهر له وه ی بیت به بهر پرسى لاپهړی
 وهرزش، خولیا په كي گوره ی بؤ نه ده بیات هه بوو، ده یویست له و بواره دا
 شتيك به شتيك بكات، به لام هر چنده كتیبيكي په خنه یی یان پومانتيكي
 نه ستوری ده گرت به ده ستيه وه، ده یزانی كاری وا چنده سهخته. هیدی
 هیدی سه رنجی نه وه یدا كه خویندنه وه كانی تا بیت بپړوخت و بیگیانتر

دەبن، کەمتر تێدەگات نوسەرانی دەلێن چی، کەمتر دەتوانیت لە قوولایی ناوەڕۆکەکان تێبگات، کەمتر دەتوانیت پستەکان و بەشەکان و پارچەکان پێکەوه گرێداتەوه، بەلام جورئەتی نەبوو دان بەوه دا بنیت. زۆر بە وردی وهک مشکێکی زیرەک سەیری دەورووبەری خۆی دەکرد و دەیزانی هەمووان بە دەست هەمان دەردەوه دەنالێن. کەس هیچی راستەقینە ناخوینیتەوه، ئەوهشی دەخوینیتەوه پێناچیت هیچی لاجییهشتبیت... تاعوون ئەوهیە پەیوهندی نێوان مڕۆف و کتێب بچرپیت، پەیوهندییە نەینییە، پۆحییە، قوولەکە، بەلام ئیستا ئەو تاعوونە لە هەموو جێگایەک بلۆبۆتەوه. ئەو ئیستا لە هەر کات باشتەر دەزانیت گەورەترین پێوهر بۆ پێوانەکردنی پچرانی پەیوهندی مڕۆف بە مڕۆفەوه، پچرانی پەیوهندی مڕۆف بە کتێبهوه. ئەو وهک کەسێک لە بەشی هەوالسازای وەرزش لە هەمووان باشتەر دۆخەکە دەبینی.

چاکە دەمکرد و بیریکردەوه ئەم خانمە ئەفریقاییە چ بەدبەختە، گەر بیهوێت پۆژنامەنوسەکان یان خوێنەرەکانی «عەزیم وەتەن» بە فریاییەکەون. گەر خوێنەرێک مابیت، ئەوا کەسێکە تەنیا بۆ ئەوه دەخوینیتەوه بیسەلمینیت تاعوون ئیفلجی نەکردوه. سەلام چایەکی بۆ ئەزمیرا برد کە بە هێمنی و یقاری ژنێکی بە سەبرەوه لەسەر کورسییەکی پلاستیکی کۆن و سەپی دانیشتبوو. بێئەوهی ئەزمیرا تێبگات دەلێت چی، بە خەندەیهکی تالەوه گووتی «تاعوون هەموومانێ گرتۆتەوه... خانم، باوهر مەکە کەس هەوالی بەدبەختی ئەفریقاییەک لێره بخوینیتەوه، خەلکە بەشی خۆیان بەدبەختن. من خۆشالم کە لە بەشی وەرزش کاردەکەم، لەوێ کەمتر تووشی ئازاری ویزدان دەیم». سەلام کوپێکی باریک و درێژ بوو، کەمێک پانتۆلەکە هەلکش و چاکە بۆ ئەزمیرا خستە سەر تەپلەکێکی سووری کۆن و گووتی «تۆزێکی تر مشکە نەخویندەواوەکان دێن. من بە هەموویان دەلێم مشکە نەخویندەواوەکان، هەر چیبێک لەم پۆژنامەیه و پۆژنامەکانی تریشدا کاردەکەن، زۆر بەمان زۆرجار ئەو بابەتانەش ناخویننەوه کە بلۆیدەکەینەوه... بۆیه گەر هیوات

بەو ەيە لىرە كەسىك ھەيە ھەقت بۇ بىستىنەت، خۇت تووشى دەردەسەرى مەكە، ھەستە و بېرۇ...». ئەزىمىرا بە زەخمەت تىگەشت ئەم پۇرنامەنوسە غەمگىنە داھىززاو دەلىت چى، بە دەنگىكى ژانەنى نەرم كە خالى نەبوو لە دلىنبايى و تورەيى، بە سەلامى گووت ئەو نامەيەكى پىيە، دەبىت بىگەننىتە دەستى سەرنوسەر، شتىكى گرنگ ھەيە دەبىت بگاتە پۇرنامەكان. كە ئەزىمىرا واىگووت سەلام بە نانومىدى گەپايەو ۋورەكەى خۇى و دەرگاگەى داخست و لە دلى خۇيدا گووتى «لەم شارەدا ھىچ ھەوالىكى گرنگ نەماو». لەمىزە گەشتبەو ئەو بېوايەى ئەم شارە ھەوالى گرنگى تىدا نىيە، ھىچ شتىكى گرنگ لىرە نىيە شايستەى ئەو دەبىت مەوۇف پۇرنامەى بۇ دەرىكات و بىكاتە ھەوال ... شارەكە خۇى پوچە، ھەوالەكانى پوچن، سىياسەتەكان تىيدا پوچە، لەبەر ئەو بە دلىنبايەو پۇرنامەيەك لە جىگايەكى وا بىبايەخ و پەراويزى و پوچدا دەرىچىت، ئەويش ھەر پوچ دەبىت. سەلام ھەستىكرد لەناخى دلىدا ھەست بە شەرمىكى قولل دەكات، ھەستىكرد ئەو ەى ئەم ژنە پەشپىستە جوانە، چاوەپوانىيەكى ھەيە كە بە ئەو و بە ئەم پۇرنامەيە تىرناكرىت، شەرمەندە و ۋەزىدەكات. بە جۇرىك لە خۇى تورەبوو، نەيتوانى لە ۋورەو خۇى بگرىت و ھاتەدەرى بېوات بۇ لای ماشىنەكەى و لەوئ كەمىك تايەكانى بېشكىنەت تا خەيالى ئەم تاعوونە لەسەرى دەرىچىت، دوو پۇر بوو دەيوست تايەكانى بېشكىنەت و ھەر يادى دەچوو، ئىستا بەكجارە ئەو بىرۆكەيە پەريەو سەرى و ويستى بەر لەو ەى دووبارە يادىيچىتەو سەيرىكى تايەكان بكات. لە رىگادا بەرەو لای ماشىنەكە سەرنوسەرى بىنى بە پىچەوانەى عادەتى خۇيەو، ئەمۇ لە پۇرئانى دى زووتر گەشتبەو پۇرنامەكە. شەفىق ھەروى ھەندى پۇر سەعات يازدە دەگەشتە بىرۆى كارى خۇى، ئەو درەنگ ھاتنەى زۇر لە كارمەندەكانى نىگەراندەكرد، ھىندەى دەگەشتە ئەويش ۋەك عادەتى ھەمىشەيى خۇى چەند جارىك دەستى دەشت، پەنجەى تەپى بە ناو قزە كەم و تەنك و چەرەكەيدا دەكىشا. ئەو پۇرە لە قاتىكى پەشدا بوو. بەيانيان گەلىك چالاک دەردەكەوت، ۋەك ئەو ەى بە درىزايى شەو وزەى لە چاۋگىكى

نەینێ وەرگرتبێت، بەلام ماوەیەک بوو پێشی سەری بە جۆرنکی بەرچاو دەپووتایەو، هەر کات لە ئاوێنەدا سەیری خۆی دەکرد توپەدەبوو، کە دەگەشتە بیرو پوخواش و سەرەحال بوو، بەلام هێندە لە بەر ئاوێنەدا سەرە پووتاوەکی خۆی دەبینی، دلێ دەگیرا و هێمنی لەدەستدەدا. سەلام لەدلێ خۆیدا گووتی باشتەر بەرلەوێ بچێتە تەوالێتەکە و سەیری ئاوێنەکە بکات ئەزمێرا ببینێت، چونکە دواتر کە دلێ گیرا، مۆف نازانیت لەگەڵ ئەم میوانە بەدەختەدا چۆن پەفتاردەکات، کە خوا دەزانیت لە چ ماله دەولەمەندیکدا کاردەکات و بەردەستی چ ژنە دەولەمەندیکی گەلگەنیوی پاشەلپانە، لەوانە ناتوانن حاجەتی خواردنەکی خۆیان بشۆن و شیر بۆ منداڵەکی خۆیان دروستبکەن. سەلام سەرنجی داو، کە شەفیق هەروێ ساڵ دواي ساڵ گۆشەگیرتر و بیروکراسی تر و توپەتر دەبێت، بە جۆرنک ئێستا هێچ لەو پۆژنامەنوسە دلگەرمە دە ساڵ لەمەوبەر ناچیت کە لە پێناوی ئازادی بیروپا و عەدالەتی کۆمەڵایەتیدا خەباتیدەکرد. شەفیقیش هەر ئەزمێرای بینی دەمودەست خەيالێ بۆ ئەوچوو، کێشەکی بەشیک بیت لە گرتنی ئەو کرێکارە بیانیانە کۆمپانیاکانی بازگانیکردن بە مۆفەو، بەنرخیکی ناچیز دەیانکەنە خەزەتکار، لەو ساڵ و نیوێ پابوردو، کێشە ئەم بەردەستە بیانیانە زۆر گەورە بوو، هەندیک لە دەولەمەند و بەرپرس و پارەدارەکان لە سەگ بەدتر پەفتاریان لەگەڵ دەکردن. بەشی هەرە زۆری ئەو بەستەزمانانە کەسێک نەبوو لە ژێر خۆی خودادا بەرگریان لێبکات، هەتا سەندیکا ناوخۆییەکانی کرێکاران ئەوانیان بە بەشیک لەخۆیان نەدەبینی، شەفیق هەروێ دەیزانی کردنەوێ فایلی ئەم میوانە بیانیانە سەرئێشەییکی گەورە لەدواوێ، دلنیاوو گەر باسی وەها بوروژنیت جگە لە بەدەختی و ناکامی دەستکەوتی دیکە نییە، لەدلێ خۆیدا گووتی «گەر کێشە ئەم خانمە لەگەڵ کۆمپانیا یان بەرپرسەکاندا بیت، جگە لەوێ کە ئامۆزگاریبکەم، بە جۆرنک لە جۆرەکان بگەرێتەو وڵاتی خۆی و جاریکی تر هەلێ وەها دوبارەنەکاتەو، جگە لەوێ بلیم میوانی بەرپزم بۆ وەدەستخستنی بژێوی پوو لەمجۆرە جیگایانە مەکە کە

ئىنسانەكان بەر لە ھەر كەس خۆيان ۋەك حەيوان تەماشادەكەن، ئىنجا ۋەرە بگاتە سەر خەلكى ۋلات و مەملەكەتانى دى، چارەيەكى ترم نيبە». بەلام دەموچاوى ئەزمىرا لە ۋە جىدىتر و ساردتر و پەقتىر، بۆنى ئازارى ژنە كارگەركى چەوساۋەى لىبىت. ئەزمىرا تىگەياند كە كارىكى گەلەك نەينى ھەيە و دەبىت دوو بە دوو لە جىگايەكى داخراودا بىبىنىت. شەفىق ھوروى ماۋەيەك بوو ۋەك پىاۋىكى گىرگ بە پىگادا دەپۆشت، شوپىن و ناۋى ۋەك پۆژنامەنوسىكى ناۋدار، جۆرە پۆشتىن و ۋەستان و سەركردىكىيان بەسەردا سەپاندبوو كە ھەر خۆى دابووى بە خۆى و ھەر خۆشى بە تەنھا خۆشى لىدەھات، زوو زوو لە دەرەۋەى ۋلاتەۋە داۋەندەكرا و لەوئى ۋتەى دەدا و باسى لە دۆخى مېدىا و دىموكراسىيەت دەكرد لە خۆرەلاتدا، ماۋەيەك بوو كە ئەو ھەموو پىزەى چىنبوۋە، نەرىت و كردارى پتر شىۋەى بەرپرسە حىزىبىيە بالاكانى گرتبوو. كەسىك وىبابايە و لە زوۋەۋە چاۋى چاۋدېرى بختايە سەر، دەيتوانى بىبىنىت كە لەو چەند سالەدا چەند گۆپاۋە، ئەو بايەخ و حورمەتەى لە خەلكى ۋەرگرتوۋە چەند گۆپويانە، چ ساردى و بىياكى و غورويكىيان تىدا خولقاندوھ ... ئىستا تەۋاۋى كارى سەرنوسەرى لا بووبوو بە پۆتىنىكى كوشندە، زۆربەى كات ھەستى بە غرور و ماندووبوون دەكرد، ھەستىدەكرد ناۋايانگى پۆژنامەكە تائەندازەيەكى زۆر قەرزدارى ئەۋە، بە جۆرىك نەيدەتوانى «ناوخاسى قەزاتەكە»، ۋەك ھاۋپىكانى بەگالتەۋە دەيانگوت لە ناوخاسى خۆى جىياكاتەۋە. بە نابەدلى فەرمانبەرىكەۋە كە قەدەر ناچارىكردوھ گۆئ لە كىشەى ئەۋانى تر بگىرت، پىش ئەزمىرا كەوت بۆ نوسىنگەكەى خۆى، كە لە بەر قەسەى خەلك و لە ترسى تانەى دۆستان لە ژورىكى بچوك و بىرەۋەنەقدا بوو. ژورەكە كورسى و مېزىكى تەختە لە ناۋەراستىدا بوو، جگە لە چەند پارچە پەپەيەكى پەرتەۋازە لەسەر مېزەكە، شتىكى ترى تىدا نەبوو. گەرچى زۆر خەۋنى بە بىرۆيەكى جوان و شكۆدار و مۆبىلچنەۋە دەبىنى، بەلام دەيزانى كارى ۋەھا تانە و تەشەرى خراپى بۆ دەھىنىت، دلىابوو دەلەين سەركە ژورىكى ۋەك سولتان پازاندۆتەۋە و جىگە كارى ۋەك ژوروى ۋەزىر و شالىارانە، كەچى لاف و گەزافى ماف و

بەرگری لە خەڵک لێدەدا... ئیستا ژوورەکەی هیچ لە ژووری پۆژنامەنوسی هەرە ناویداری ولات نەدەچوو، بەلکو دەکرا ژووری هەر فرمانبەرێکی ئاسایی هەر دائیرەیەکێ گەندە و بێبەهای شار بیت. هێندەی هروزی لەسەر مێزەکەی خۆی دانیش، ئەزمێرا و یقارێکی وەرگرت و بە ئەسپایی زەرفی نامەکەی لیوا جەنگیزی لە جانتاکەی دەرھێنا و بە زەحمەتێکی زۆر گوتی، دوو شەو لیوا جەنگیز گیراوه، بێسەر شوێنە، من ئیشکەری ئەوم، لەم ماوەیەدا دواییدا من و لیوا بە تەنھا لەو مالهەدا دەژیاين، هیچ کەس جگە لە من خەبەری گرتنی لیوای نییە، بەرلەوێ بگێرێت دوو نامەی دامن بێگەتێمە تو و گۆفاری بوھاران. ئەو نامەکەی جەنابی لیوا، فەرموو بێخوێنەو.

«لیوا جەنگیز» ناویک نەبوو کەس نەیناسێت، یەکیک بوو لە پیاوێ کلاسیکییەکانی شۆرش، پۆژانە لە چیرۆکەکانی سەرزاری خەڵکدا ناوی دەھات، زۆر لە چیرۆکەکان درۆبوون، هەندیک تاوان دەخراوە پالێ دەستیکی نەبوو تێیاندا، زۆر تاوانیشی کردبوو کەس نەبیبستبوون. لە بەرئەو شەفیق هروزی هێندەی ناوی منی بیست و خوێندیبەو، فیکەیکە سەرسامی لێدا و گوتی «واو... لیوا جەنگیز دوو پۆژە گیراوه و کەس نازانێت». فیکەیکە تەنیا فیکەیک سەرسامی نەبوو، فیکەیکە سەیر بوو، ئەزمێرا پێشتر فیکەیک وای نەیبستبوو، پێدەچوو فیکەیکە تاییبەتی سەرنوسەرەکان بیت، هەم تۆنی سەرسامی هەم ترس و دوودلی تێدابوو. هروزی نامەکەی بە وردی خوێندەو، وەک لە شتێک بترسێت، وەک بەدوای پەيامێکی نھێنی، یاخود ئاماژەیەکێ ژێرەوانکێدا بگەرێت، دوای ئەواکردنی خوێندەوێ بەکەم، جارێکی تر نامەکەی بە چاویلکەو خوێندەو، نەبا شتێکی تێدا بیت چاوی ئاسایی نەیبینێت. شەفیق هروزی پیاوێکی جوان نەبوو، سیمای لە سیمای یاریکەرێکی بۆکسێن دەچوو، ئاسەواری لێدان و پێداکێشانی کۆن بە لێ و لووتیبەو بیت، لە هەندێ جینگادا قۆقز و لە هەندێ شوێنیدا قوپاو، لۆچ و لوویەکی زۆری هەبوو، پشت چاوانی بەردەوام هەوکردو و بەرچاوانی دوو کیفی ئەستور و

داکه وتوو یان له سه ربوو. گوتی «وای که کارنکی پېچدار و سهخته. نازانم چیت پېلېم، پېشتر ده بیت له گه ل ستافه که دا قسه بکه م ... ئاه، حه تمن له گه ل ئه نوهر پوځانیشدا، ده بیت پېکه وه له سه ر شتیک رېکبکه وین... ئیستا ترسیکی زۆرم هه یه، نازانم ده شیت ئه م نامه یه بلوېکه مه وه یان نا... کاره که ئاسان نییه، به قه د میزه ری فالچیه کی ساخته چی پېچداره». ئه وه گوزاره یه کی زالی بوو، کیشه ئالۆزه کانی به میزه ری پېچاو پېچی فالچیه کان و شیخه ده سته بره کان ده شو به اند.

ئه زمیرا شتیک یی ئه وتو زۆری بۆ قسه کردن نه بوو، له راستیدا نه شیده زانی ئاخۆ بلوکردنه وه یی ئه و نامه یه، دوا جار به سوودی منه یاخود نا، به لام ده ستوری من وه هابوو نامه کان بگه ینیت. ئه و به هه مان ئه و وبقاره بیده نگه ی سه ره تاوه، وهک چۆن ها ته بهر بیرۆی پوځنامه که، به هه مان شیوه ش چوه ده ری. ده بوو دوا ی ماوه یه کی کورتی تر له گوڤاری بوهاران بیت. له راستیدا نه یده زانی دوا ی جیه جیکردنی ئه و کاره ده شیت چی بکات، ته نیا شتیک له خه یالیدا بوو، ئه وه بوو درێژترین ماوه له چاوه پوانی ئازادی مندا دابنیشیت. ده بیت بلیم ئه زمیرا له و پروه وه وه فاداریه کی بیۆینه ی نیشاندا و تا ئیستاش له مروڤه هه ره پوځسوک و دلسۆزه کانه له لام.

بهر له وه یی ئه زمیرا بگاته گوڤاری بوهاران، شه فیق هروری به ته له فون ته وای چیرۆکه که یی له «ئه نوهر پوځان» گه یاند. پوځان وهک هروری له و سالانه ی دوایدا چه ندین جار گیرابوو، حیزب و ده ولت خستبوویانه ژیر گووشاری تونده وه، به لام ئه و هه موو گوشار و ئازاره له بری ئه وه ی توره یی که ن، توندتر و نا ته باتری لئ بسازینن، که سیک پراگماتی نه رم و مایل به ریکه وتنیان دروستکردبوو. له ماوه یی ئه و ساله ی رابوردودا، چ له هه ستونه که ی خۆی و چ له چاوپیکه وتنه ته له فزیونییه کاند، نه رمیه کی بهرچاوی ده رده خست ... نه رمیه که یی نه له ترسه وه بوو، نه له به وایه کی ته باخوازان وه، به لکو له ماندوویون و نا ئومیدییه وه بوو. جیاوازی له گه ل هروریدا دروست له و خاله دا بوو. ئه م باوه ری به وه نه مابوو که

چاکسازییه‌ک له ولاته‌که‌دا بکریته، باوه‌ری به شۆرپشیش نه‌بوو، ولاته‌که‌ی له به‌رده‌م قه‌یرانیکی سیاسی قوولدا ده‌بینی. له هه‌ر ولاتی‌که‌دا ئازادی و چاکسازی و شۆرپ و ملکه‌چیش پێکرا پێکه‌وه مه‌حال بن، ئیدی نه‌و جیگایه‌ جه‌ه‌نه‌می ته‌واوه، باشت‌ترین شتیش بۆ نه‌وه‌ی مرقوف به‌رگه‌ی نه‌و جه‌ه‌نه‌مه‌ بگریته نه‌وه‌یه بۆ خۆی بژی. پۆخان پای وابوو هه‌ندیک قوناغ له میژوودا هه‌ن، که تێیدا میژوو خۆی هیچ په‌یامیکی پۆشن و ئاشکرای نییه، به‌دبه‌خت‌ترین سیاسه‌تمدار و پۆشن‌بیریش نه‌وانه‌ن که ده‌که‌ونه سه‌رده‌می له‌وجۆره‌وه، چونکه هه‌ر کات میژوو خۆی نه‌یزانی به‌ره‌و کوێ ده‌پوات، مرقوفه‌کانیش کاریکی پۆشنیان نابێت بیکه‌ن، خۆیان تووشی کێشه‌ی لاره‌کی ده‌که‌ن و ده‌یانه‌ویت له هیچ ببنه‌ قاره‌مانی خه‌یالی. ئیستا پۆخان هه‌ستیده‌کرد په‌خنه‌ی خۆی و هاوپێکانی له ده‌وله‌ت بوونه‌ته قسه‌ی دووباره‌، خودی ژیان له‌م شاره‌دا بۆته شتێکی سواو، نه‌وه وایده‌کرد قسه‌کانی ئه‌مانیش دووباره‌بێت، سته‌م دووباره‌یه، زۆلم دووباره‌یه، خه‌بات دژی سته‌م دووباره‌یه، هه‌موو شتێک به‌جۆریکی بێمانا و ناخۆش و وه‌پزگه‌ر دووباره‌یه. سه‌یربوو هه‌میشه هه‌مان شت پوویده‌دایه‌وه و هه‌مووان به‌جه‌شنیک له ناویدا ده‌ژیان وه‌ک نه‌وه‌ی نوێ بێت. دۆخی ولاته‌که وه‌ک جه‌نجه‌پێکی له‌ق و لۆقی لێهاتوه که به‌ ده‌وری خۆیدا ده‌سورپێته‌وه و ده‌سورپێته‌وه و هیچیش ورد ناکات، لێره‌وه وروژاندنی زۆر جگه له ناره‌حه‌تی و په‌شیوی هیچی لێ سه‌وز نابێت، ده‌بێت بوه‌ستین و بژین تا شته‌کان له‌م پیتعه‌ مردووه‌ی خۆیان ده‌رده‌چن ... یان خه‌لک شۆرپ ده‌که‌ن، یان پاشاکانی مه‌مله‌که‌ت ده‌مرن. نه‌وه نه‌هێنی پشت نه‌رمی پۆخان بوو ... که‌سیک بوو له چاوه‌پوانی شتێکه‌دا دانیشتبوو، ده‌یویست تا نه‌و ساته‌ دێت، پۆحیکی پراگماتی بخاته‌گه‌ر، بکریته بێ ده‌رده‌سه‌ری بژی و بمی‌نێته‌وه.

نامه‌که‌ی لیوا جه‌نگیز مایه‌ی په‌شوکانیکی گه‌وره‌ بوو بۆ نه‌و ... هینده‌ی نه‌زمی‌را له ژووره‌که‌دا ده‌رکه‌وت، تێگه‌یشت نه‌مرۆش پۆژیکی خوش نابێت. پیاویکی باریک و سه‌پکه‌له بوو به‌ دوو چاوی بچوک و پشیشکی

پروفيسوري و نيشانه يه كي ره شي گه وره وه له ژور مليدا. دهنگي كي گري
 هه بوو كه م و زور له گه ل قيا فيدا نه ده گونجا. چه دين سال بوو، به هوي
 ناپيكي په يوه ندييه وه له گه ل ژنه كهيدا، پوني ناسوده ي به خويه وه
 نه بيني بوو، خوشترين كاتي نه و ساتانه بوو كه له بيروي گوفاره كه له سر
 ميژه كه خوي ليده كه وت. به لام له گوفاره كه ش به رده وام هه واليكي هه بوو
 ناسوده يي تيكدات، نه م به يانيه كه هروري ته له فوني بو كرد و
 چيروكه كي ليووا جهنگيزي بو گتاپه وه، له دلي خويدا گوتي «هروري
 سهگ... هروري سهگي كوپي سهگ... ده زانم بو زنگ بو من ليده ده يت،
 هه واليكي باش و بين دهرده سر بابه ناسان به منت نه ده دا...
 قه حبه باب». له ناخي دله وه پقي له هروري بوو، ناوبانگي نه و وهك
 پورانه موس له م زورتر بوو، گهرچي نه م له هروري زورتر گيرا بوو، له و
 زورتر دهرده سهرې چه شت بوو، هه ره شه ي زورتر ليده كرا، به لام شتيكي
 ناديار يي تيدا بوو نه يده هيتشت وهك نه و ناوبانگ په يدا بكا... ناخو توني
 ناخوشي دهنگي بوو؟ كه م توانايي بوو له قسه كردندا؟ بيزار يي و په رتي و
 بيخوشي به رده وام ي بوو، به هوي ژنه كه يه وه؟ چي بوو؟ نه يده زاني. به لام
 شتيك هه بوو وايده كرد هروري هه ميشه له م ناودارتر و له پيشتر بيت...
 هه تا كه ناله ته له فزيونه كانيش هه ميشه هروري داوه تده كن، گهر نه و كاتي
 نه بوو نه وسا بير له نه نوه ر پوخان ده كه نه وه. ماوه يه كه گوفاري
 بوهارانيش هيچ هه واليكي گرنه و گه وره و نه پني ده ست ناكه ويت، هه موو
 مانشيته گه وره كان بووه به مولكي عه زيزم وه تن، وه رزي زيريني تيراژه
 زوره كانيش وهخته به سر ده چيت. هه موو له گوفاره كه پاشه كشي
 كاره كانيان ده گتاپه وه بو ده سكرتي و نه زاني نه و، خوشي به ناشكرا
 هروري به وه تاوانبار ده كرد كه تورنك په يوه ندي گومان ليكرو و ناسايي
 له ناو ده ولت و حيزدا هه يه هه والي پيده دهن و كاري و ناسان نيه به و
 بكرت، به لام هه ر جاريك هه واليكي گرنگي له عه زيزم وه تندا ده بيني
 دلي له ناخوه ژانده كرد. ده بوو دواچار شتيك بكا، ده بوو هه ندي
 سرچاوه ي گه وره و نه پني و تاييه تي هه وال مسوگر بكا، ده بوو
 بجلت.

ئەم بەيانىيە ھەروى گەلئىك بە ئەدەب و پەسمى و ھەورپىيائەش قەسەى لەگەل کرد، لەو سالانەى دوايیدا پئىكەوتىکردبوو نۆرجار توند و بە تۆنى بەرز قەسە لەگەل يەكدابكەن. ھەروى پئىگوت «بۆ دابەزاندنى ئەم ھەوالە پئويستىم بە مشورەتى تۆيە. لىوا پياويكى ترسناكى ناو دەزگا ئەمنىيەكان بوو، دەزانم دەستى نۆرگەرە و كئشەى ئالۆز لە پشت چىرۆكەكەو ھەستاون، داگرتنى نامەكەى لىوا و بەمجۆرە تەواوى ژيانى سياسى دەدات بە يەكدا، دەترسم پەرلەيەكى تىدا بىت و داويك بىت ئىمە تىيبكەوين».

ئەنەر پۆخان سەيرى لىھات، جەنابى لىوا لە ناو ئەو ھەموو دۆست و كارمەند و ناسياوھەدا، دواجار كچىكى ئەتيوپى بەم كارە پاسپاردوھ. كاتىك ئەزمىرا بە بالآ پئىك و نىگا پئىك و پۆيشتنە بى لەنجەكەيەو لە بەر ھەركى گۆفارەكەدا ھەركەوت، پۆخان ئارەزوويەكى شىتانەى تىدا بوو زوو نامەكە ھەربگرىت و بىخوينتەوھ. ئەوھى كەردبووى بە پۆژنامەوان ئەم كونجكۆلىيە مندالانەيەى بوو، كە تا بچووايەتە تەمەنەو گۆردارتر دەبوو.

ئەزمىرا سەرنجى دا بىرۆكانى گۆفارى بوھاران لە پۆژنامەى عەزىزم ھەتەن پاكتر و نویتەر ديارن، ھەتا خودى پۆخانیش شىكپۆش و تەمىزتر بوو، پاستى ھىچ خۆشى لە قىافەتى ھەروى نەھات، كە پتر لە يارىكەريكى گەمژە دەچوو، لەوانەى دواى يارى قاتىك لە بەردەكەن و بۆ كامىراكەن پئىدەكەن. بە پئىچەوانەى ھەروىيەو خۆشيشى لە قىافەى پۆخان ھات، كە خالى بوو لە ھەموو ئاسەوارىكى غەورى زىاد. ئەو ھەك نۆربەى ژنانى دۇنيا ھەزى لە شتىك غەور بوو بۆ پياو، بەلام جۆرىك نا بىيانكەتە كەسىكى بادىھەوا و داخراو. پۆخانیش كە يەكەمجار چاوى بە ئەزمىرا كەوت بىرىكردەوھ، بەوھەدا «لىوا» كچىكى واى بۆ ئەم كارە ھەلئباردوھ، نەيوستوھ نەپئىيەكەى بخاتە بندەست كەسىكى ھەوزمانى خۆى. ئەزمىرا لە چاوى پۆخاندە ناپەھەتتەيەكى قوولئى خويندەوھ، نامەكەى بە كونجكاويەوھ خويندەوھ، بەلام چاوانى دلىيايىيان تىدا نەبوو، ھاتە خەيالى ھەك ئەوھى پۆخان بلىت «بە جەھەنەم ئەم كەبراىە چى

به سهرديت». نه زميرا دهيزانی زور کهس پييان خوش دهبيت ليو
 دهرديکی کوشنده بگريت و کوتاييهکی رهش و تاریکی ببيت به نه سيب،
 به لام چاوه روانی نه ده کرد هه مان ههست له چاوی نه و دوو کهسه شدا
 بخوینتته وه که ليو له هه موو نه و شارهدا متمانهی پيگريدبوون. نیکا توپه
 و ناآرامه کانی نه نوه ر پۆخان به سبوون بۆ نه وهی نه زميرا له دلای خویدا
 بلیت «وای نه و جهنگیزه به دبخته، چ پیاوینکی بیگسه». ده کرا نه و
 برپوایی ببايه ته برپوایی هه میسه یی و نه گور، گر بۆ پۆزی دواتر
 بولبوليار زهنگی نه دابايه و نه هاتبايه و چاوانی پر نه بان له خهفته و
 غه مخوری.

که نه زميرا له بیروکی نه نوه ر پۆخان هاته ده ری، ته و او ناو میدبوو، به
 جوریک غه مگین و به دخال بوو دواتر که بیریده کرده وه شتیکی نه وتوی
 دهر باره ی نه و پنگایه بیرنه مابوو که له نیتوان بیروکی پۆخان و ماله وه دا
 برپویتی، نه وه شی یاد کردبوو چه ندی خواستوه تا ده گاته مال و به چ
 کوچه و شه قامیکدا هاتوته وه ... کچه که گرچی شاره زاییه کی زوری له
 زینده گی سیاسی ولاتی نی مه دا نه بوو، به لام به وه دا شتیکی له نوینگری و
 پیشکوتنی په واته تیانه ی له شاره که دا ده بینی، پای و ابوو که ویزدان و
 حوکمی مرفه کان له سهر یه ک ده بایه هیوترتر و به په حمانه تر بیت. نه و
 له وه دا له سهر هه قبوو، شاره که خه ریک بوو وه حشیگری خیله کی و
 سهره تایی به وه حشیگری کومه لگا ته کنیکی به رزه کان تیکه لده کرد،
 نه زميرا شته کانی ده بینی، به لام نه یده توانی ناویان بنیت، هینده بوو
 ده یزانی دپنده یی مرفی جهنگل و دپنده یی مرفی نه م سهرده مه به
 شیوه یه کی ئالوز لیزه دا ئاوپته بوون. واته شاره که ی گرچی به
 مه کینه یه کی گوره ده چوو، به لام ددانی مه کینه که بۆنی گیای
 دارستانه کانی لیده هات ... بۆنی نه و خوینه کاله ی نیچیره کان ده میک له
 دارستانه کاندایه کتری ده خۆن.

دوای پویشتنی نه زميرا، نه نوه ر پۆخان ده رگای ژوره که ی له سهر خوی
 داخست و ده ستیکرد به بیرکردنه وه. هه ر کات ده رگاکی دابخستبايه،

هەموو دەیانزانی کێشەیهکی قورسی هەیه و بیری لێدەکاتەو. گەرچی ئەو
 وەک هەر کەسێکی تر دەیتوانی لە بارودۆخی ئاسایشدا بیریکاتەو، بەلام
 هەر کات دەرگاکانی دادمەخست زیاتر لە بیریکردنەوی خۆی دڵنیادەبوو ...
 پۆخان دڵنیابوو کە بەشی نۆژی ئادەمیزادان بیریانکەنەو، لە پێگای
 هەندێک ئایدیا و بیروکە و پستەو تەنیا بەرگری لە خۆیان دەکەن و
 پەلاماری ئەوانی دی دەدەن. بیریکردنەو شتێکی ترە. هەمیشە ئەو
 پستەیهی دووبارەدەکردهو «مرۆڤ شەپانگێزە، بەلام بیریکردنەو
 شەپانگێز نییە». لە پشت دەرگا داخراوەکانی بیروکەیهو گەشتە ئەو
 برۆاییە کە گرتنی لیوا جەنگیز بە فەرمانی شەخسی سەرۆک بوو.
 بەو دا ئەنوەر خەیاڵێکی فراوانی بوو، گووتی لەم چەند سالە ی دواییدا
 لیوا جەنگیز ئاشکرا نییە سەر بە چ کەسایەتی و قوتبێکی ناو حیزبە.
 مەرج نییە لیوا تاوانێکی دیاریکراوی کردبێت، پەنگە تەنیا سەردەمی
 بەسەرچوو بێت، لەوانە یە پۆزگاری تێپەربێت، وەزیفەیهکی تایبەتی
 نەما بێت بیکات. لە حیزبدا بەردەوام هێزی تازه و خەڵکی نوێ دێنە
 سەرەو، لەوانە یە ویستبێتیان لە چاوان دووربێخەنەو. خۆی سەرەتا بەو
 بیریکردنەو یە خۆی پەزەمەند بوو، هەستیکرد گەر ئەو هۆی سەرەکی
 گرتنی لیواش نەبێت، ئەوا هۆیهکە لە هۆکان. لیوا لە پێنج سالی
 رابوردوودا تا دەهات ناوی کالتەر و کالتەر دەبوو. ئەو ی بۆی نەبوو
 بجێتە بورجەو، ئەو ی کرابوو کارمەندێکی پلە دووی ناو ئاسایش،
 ئەو ی کەم لە بۆنە و ئاھەنگە حیزبیهکاندا دەرەکەوت، وایانکردبوو
 تەنیا هێزی راستەقینە ی ناو کە ی و رابوردوی بێت، لە سەردەمیکدا هیچ
 یەک لەو دوروشتە نرخێکی ئەوتۆ راستەقینەیان نەبوو.

کە شەفیق ھەروێ بیانی، هەستیکرد ئەویش بەدوای بەھانەیکدا دەگەرێت
 تا هەوایی گرتنەکە ی لیوا جەنگیز بلۆنەکاتەو. هەر دووکیان لە
 قاوێخانە ی «باستیلیۆس» یەکیان بیانی، ئەمسال لە چاو سالاندا کەم بە
 دیداری یەک گەیشتبوون. سالانی پێش، کاتێک حیزب و دەوڵەت
 گوشاریکی نۆر گەرەیان دەخستە سەر هەردوکیان، ناچاربوون زوو زوو

كۆيىنەنە و كارى ھاوبەش بىكەن، ھەلۋىستى ۋەك يەك دابېرژىن و پىتكەۋە بەياننامە دەرىكەن و داۋاي كۆمەك لە رېڭخراۋە بىيانىيەكان بىكەن. بەلام ھەردووكيان ھەستىاندەكرد كارىڭدەكەن لەو كارانەى كە لە ھەموو لايەكەۋە دەكەۋنە بەر گلەيى و گازەندە. پارسال كە دوو پۇژنامەنوس لە ھەلومەرجىكى نادياردا بە دەست ھەندىك لە ھەوادارانى دەسەلات كۆژدان، خەلگانىك مايەى خويىنەكەيان خستە مىلى سىياسەتى توندى ئىم دوو بۆلۈكرەۋەيە كە بېرەچاۋكردنى دۆخى تايىبەتى ئىم ھەرىمە ۋا لە پۇژنامەنوسان دەكەن دەست لە ھەمانەى ۋا ۋەردەن، ھەموو دەزانن تەنيا مارى ژەھراۋى تىدايە. ئىستا ھەر دووكيان دەيانزانى نە دەسەلات و نە خەلك و نە پۇژنامەنوسەكانى دى خۇشيان ناۋىن. ھەردووكيان بە نەيىنى لەۋەدا تەبابوون كە ۋورژاندنى شتى گەۋرە، جگە لە دەردىسەرى بۆ ئىۋان ھىچى تىرى تىدا نىيە. كە لە «باستىليۇس» يەكيان بىنى، ھەردووك مۇن بەرامبەر يەك دانىشتن. ھەر دووكيان نامەكەى لىۋايان پىچ بوو، ھەر يەكەيان چەند كۆيىبەكيان لە نامەكە گرتبوو، بەلام ھىچ كاميان شتىكى لەسەر بابەتەكە لاي كەس نەدركاندبوو، ھەردووكيان ترسان ھەۋالەكە لە ناو ستافەكەدا بۆلۈيىتەۋە، گەر ھەۋالەكە بېرۇشستبايە ئىتر بەرى پىچ نەدەگىرا. ئىنۋەر سەرى قسەى كىردەۋە و گوۋتى «مەن پىمۋايە سەردەمى ئىمچۆرە سىياسىانە بەسەرچوۋە، گرتنى جەنگىز نىشانەى كۆتايى مېئۋويىيەكە كە پىۋىستى بە كەمىك تراژىدىا ھەيە بۆ ئىۋەى بەتەۋاۋىيە بەسەرچىت و ئاۋا بىت. گرتەكەى شتىكى زۆر گرنگ نىيە، بەيانى كە قسەمانكرد تۆم گەلنىك دوۋدۆل و نارەحەت بىنى، پىۋىست بە نارەحەتتەيەكى ۋەھا ناكات». ھەروى لە دلەۋە دەپۋىست نامەكە بۆلۈنەكاتەۋە، بەلام لەۋە دەترسا گەر پۇژنىك نەيىنى نامەكە ئاشكەرايىت، قورس لە سەريان تەۋاۋا بىيىت. ھەروى كەمىك سەرى داخست و ھەندىچ چەناگەى خوراند و گوۋتى «لەۋانەيە خەبەرەكە گرنگىيەكى ئىۋەتۋى نەبىت، لىۋا دەمىكە لە پىزى پىشەۋەى سىياسىيەكاندا نىيە، دەترسم لە بەر شتىكى پۇتىنى گىرا بىت، دەترسم ئىمە بىكەينە ھەرا و دواتر بابەتەكە شتىكى بىمانا و ھىچى لىدەرچىت». ھەردووكيان لەۋە بىنەدا

تەنیا دوو قاوهی سادەی بێشەکریان داوا کردبوو، کە قاوهکان هاتن هروێ
 بە وێنەی پیاویک غەمیکی پاستەقینەی هەبێت دەستی خستە ژێر
 چەناگەی و گووتی «ئەو چی بکەین؟». پۆخان دەبویست خۆی کەمیک
 سەرەحالتەر نیشانبدات، گووتی «بابەتە کە دوو دیو، یان ئەوێه زۆر
 بێباوە و پۆتینییه، یاخود زۆر ترسناک و کێشداره. من ئەگەری
 دووهمیش لە مەسەلە کە ناکەمە دەرخ، بەوەدا لیوا پێش ئەوێه بگێریت
 زانیویتی دەگێریت، ترسیکی گەورە هەبوو. بەوەدا متمانە بە کەسی
 تریش نەکردو، ئیشکەرە ئەفریقایە کە نەبێت، بە دووری نازانم شتیکی
 گەورە لە گۆڕی بێت. نا کاک شەفیع ئەو ئەگەرە مەخەرە لاوێه کە
 لەوانە بێ شتیکی ترسناک لە پشت ئەم نامە یەوێه بێت». شەفیع بێ ئەوێه
 پوخساری خۆی بگۆڕیت یان پۆشنیکاتەو، گووتی «لیوا لەم سالانە
 دواییدا باوەخی خۆی لە دەستدا بوو. من شتیکی زۆری دەربارە نازانم، بەلام
 دڵنیام بیکەس بوو، دڵنیام پشت و پەناوەکی قایمی لە حیزیدا شک
 نەبردو، گەر وانه بوایە نامە ی بۆ ئێمە نە دەنوسی». پۆخان کەمیک
 بیریکردو و گووتی «تۆ لەسەر هەقیت. بیکومان لە ئێمە بەهێزتری شک
 نەبردو پەنا ی بۆ بەریت. بەلام هەموو دەزانین لیوا چەنگیز
 کە سایەتیبەکی خۆشەویست نییه، نە خەلک زۆر خۆشیان دەوێت و
 نە حیزبیش. گەر لەسەری بێینه دەنگ وادەردە کەوێت وەک ئەوێه میدیای
 ئازاد لەسەر کۆنە جەلادیک هاتیبێتە قسە. لەسەر ئەوێه دەمانخەنە بەر تانە
 و تەشەر، دەلێن کۆپی هەژاران و بەدبەختان بگێرین و بێسەروشوێن
 خرین ئەمانە پەنجە ناجولێن، بەلام بپوانن بۆ کەسانی پایەدار و پیاوانی
 دەسەڵاتدار چ ئازا و لەسەرەپێن... وادەلێن، بیکومان وادەلێن».

ئەو پۆزە وەک بریارێکی سەرەتایی هەردووکیان لەسەر ئەوێه پێکەوتن
 جاری نامە کە بلۆنە کە ئەوێه و بێدەنگی لێکەن، هەولێشبدەن بۆ ئەم
 مەسەلە یە بە دوا داچوونی زیاتر بکەن. بەلام لە ناخی ئەنوەر پۆخاندا،
 نیازێکی تر هەبوو کە لەو ساتەدا نەیدرکاند و شارەبییهو تا بتوانێت
 سوودیکی گەورە ی لێ ببینێت.

هوشيار بوونهوه

له پڙى سټه معدا له بيمارستان.

بټهوش له سهر ته ختيكى پهق كه وتووم. نازانم دونيا شه وه يان پڙ. چاو هه لده مينم و يه كه م شت ديته خه يالم شه وه، بزانم پوناكيم ليوه دياره ياخود نا. هر كات مروف هستى به شه و پڙ نه ما، ئيتر كه وتوته دوخى بټهوشى ته واوه تيبه وه. چاوده كه مه وه و بڼ پوناكى ده گه پټم، سهرتا له تاريكيه كى نه ستور زياتر هيچ نابينم، دلنيانيم شه و تاريكيه تاريكيه كى سروشتى ناو چاوى خومه ياخود زولمتهى بټينى دونيا به. له نيوان شه دوو جوړ تاريكيه دا جياوازيه كى بهرچاو هه به كه من له و ساتى بټهوشيه دا ناتوانم بيرى ليكه مه وه. تاريكى ناو ناخ به چالتيكى قولل ده چټت، به خه رهنديكى ناكوتا كه پوخت پوچوويته ناوى. چه شنه تاريكيه كه ده ميگ ده كه ويته بهر تيشكى خور له پوشتنرين ساته كانيدا، ميشتا هه سنده كه يت شتيك له زولمته هه به كه ماوه و لاناچټت. تاريكى ناو ناخ تاكه شتوه به كى تاريكيه كه به هيچ جوړه تيشكيك پوناك نابيته وه. تاريكى دهر وه هه ميشه درزيكى تيدا به، له ناميزى سروشتدا تاريكى په ها بوونى نيبه، زولمتهى گه ردونى هيچ كات له هه موو سوچ و پووبه ر و كه ليتنيكيدا وهك يهك نه ستور نيبه، هه ميشه ليوازيكى تنكى تيدا به كه جوړه تيشكيكى نه پنى له جيگايه كى نادياره وه دزهى كردوته ناوى، شه ته نيا تاريكى ناخه كه تيشك ناتوانيت زه فهرى پټببات و ديوارى له هر ديواريك نه ستور تره. كه چاو مكرده وه له ناو هه ردو چه شنه تاريكيه كه دا نو قمبووم، تاريكى بيده رى سروشت و تاريكى بټمه وداى دهر و. جوانى گه وره ي بټهوشى له وه دا نيبه كه مروف ده بات بڼ ناو تاريكيه كى تر، تاريكيه كى قولنتر له تاريكى ناخ و تاريكى سروشت. بټهوشى به لگه به له سهر بوونى جيگايه كى تر، جيگايه ك نه سهر به

جیهانە و نە سەر بە خەیاڵ. بێهۆشی بازتکی گەورەیه بۆ ئەو دیوی ئەم
 دونیایە. مەرفۆف بۆیە بێهۆش دەبێت، تا لە ڕینگای بێهۆشییەوە تێیگات
 جۆرە بوون و ژيانیتکی تر دەشیت هەبێت. بێهۆشی سەفەر نییە بەرەو
 هیچی، بەرەو نەمانی هەست، بەلکو سەفەرە بۆ جینگایەکی نادیار، بۆ
 شوێنە لەیادکراوەکانی بوون کە هۆشی لاواز و کەمتەرخەمان نایگاتیت.
 مەرفۆف کە لە هۆش دەچیت، دەچیت بۆ کوێ؟ ئەو پرسیارێکە هیچ کات
 وەلامێکی نییە، چونکە ئەو دونیایەکی لە بێهۆشیدا سەفەری بۆ دەکەین،
 دونیایە کە نە ئێمەی مەرفۆف دەیناسین و نەخوداش پێی ناساندوین... لە
 بەردەرکی بێهۆشیدا تابلۆیەکی گەورە هەیە، تیرتکی لەسەرە و ئاماژە بۆ
 بوونی جینگایەکی تەماوی و نەناسراو دەکات، شوێنێک کە هیچ
 ناوێشانیتکی نییە، بەلام جگە لەو دەروازە بچوکی لێوەی دەچینە ژوورێ،
 دەروازەیەکی نادیری دیکە هەیە بۆ دەریازبوون. ئەگین گەپانەوی دوا
 بێهۆشی چ مانایەکی هەیە. کە لە بێهۆشی ترازام وامدەزانی لە جیهانی
 فریشتە هەڵهاتووەکە ناخام گەراومەتەو، ئەو شوێنە نەمبینووە و
 نەمزانووە هەیە، بەلام هەیە و جینگایەکی دوور و تاریکیشە، زۆر دوور. کە
 هاتمەو بەر خۆم، هەستمکرد لەو بەشە بێدەنگراو و تاریکی بوونم
 بووم، جینگایەک هەمیشە فەرامۆشمکردو، کیشوهرێکی خنکاو پرە لە
 هەستی نەناسراو، لە منی دیکە، لە بوونەوهرانی نغز لە ناخی مندا. کە
 چاوام کردووە بە کەسێک دەچووم بەپەڕەیهکی درێژدا بەرەو بالا
 سەریکەوێت، کەسێک لە ناخی خۆی دێتە دەرێ و بەو پەڕەیهدا بەرەو
 ئەو ژيانە سارد و سەیرە دەگەڕێتەو کە دەیخاتەو ناو مەملەکەتی شتە
 پۆژانەکان.

لە ناکاو هەموو شتێک لە پێشچاوام پووناک بوو، گوێم لە دەنگی چەند
 کەسێک بوو فارسی و ئینگلیزی لەسەر سەرم قسەیان دەکرد. بێئەوێ لە
 هیچ وشەیەک تێیگەم، هەولمدا هەستم و پێخەفم جێبەجێم، هیچ هەستیکی
 نەخۆشیم نەبوو، بە جۆرێک خەیاڵم ساف و هەستم پۆشن بوو، هەتا بە
 کەسێکیش نەدەچووم لەخەو هەستابێت، هوشیاریم یەكجار و بە

چه شنیکی نازار به خش گه پابووه وه، وهک هورژمی توندی ئاویکی پۆنگ خواردو. هه ندی پزیشک و کارمه ندی گهنجی بیمارستانه که له سهر سهرم بوون، ده متوانی پۆشن بیانینم... ده مزانی بارودۆخی ته ندروستی بولبولیار نۆد خراپ بوو، له شهوی دووه مه مدا له وێ له هۆش خۆم چووم و له بهر قاپی پزیشکاندا که وتم. بولبولیار په کسهر په پیه وه خه یالم، له یادم بوو ده مێک له هۆش چووم، به نیازی بانگهێشتی پزیشکێک به واوه یلا پامکردبووه پێشده می ده رگای نه وان. دکتۆره کانم ئیستا گه لێک هێمن ده ودان، ده نگیان نه و ئاوازه خۆشه ی تێدابوو که پرپوو له میهره بانی ئێرانیه، جۆرێک له میهره بانی جیاوازه له شیوه کانی تری میهر و سۆز که له نیو هۆز و نه ته وه کانی دیکه ی نه م ده فهره دا ده بیهرت، که هه ستام به هێمنی دایان نامه وه، په کێک به کوردی پێیگووتم «شوکور بۆ خودا ده ردیکی خراپت نییه، که مێک سه بریکه، دواپی به مه یلی خۆت کوێ دلت گرتی بۆ». هه ستمکرد نازان من یاوه ری نه خۆشیکێ ترم، هه ندیک شتم گووت که ئیستا له یادم نییه چی بوون. وه ها بوو وهک دکتۆره کان نه مبیستن، دکتۆرێکیان لێدانی دلی گرتم و تای پێوام و به فارسی گروتی «ته نیا ماندووبوویت، هه چت نییه، که مێک ده رمان وه برگره و پشوویده...». قسه ی دکتۆره که وهک ئاوازی بالنده یه کی دوور و غه رب هاته گویم. ئینجا بێته وه ی بیر له بولبولیار بکه مه وه، بێته وه ی هه سته بکه م نه و جۆش و خۆشه ی پێشترم تێدایه بۆ پرگارکردنی، به شتیک له ئاسووده پی و بێباکییه وه گه پامه وه و سهرم خسته وه سهر بالیفه که م. نیوسه عات بێباکانه پشوویدا بێته وه ی بیر له هه چ بکه مه وه، له و کاته وه ی فریشته که م ترازابوو، کاتی وه ها ئاسووده و بێباکیم نه چه شتبوو، به لام بۆ په که مجار هه ستم به دیوکی سارد و مردوو کرد له خۆمدا که تا نه و کات هه ستم پی نه کردبوو، که پالمدایه وه هه ستمکرد ده توانم له زه تیکێ نۆد گه وره له نه مانی باله کانم ببینم، چه نده ها سال بوو که ده خه وتم، که ده گه پام سه نگی نه و بالانه له ژێر پشت و له سهر شانم وه ها گه وره بوون ئاسووده بیان ده تاراند، وه لێ بۆ په که مجار پالنده که وتم و تێده گه یشتم مانای چی مرۆف فریشته یه ک به کۆلییه ره نه بیت. وه ها بوو وهک له

سەفەری بێهۆشیمدا چوو بێتەمە قوولایی ناخی خۆم و لەویدا بە کەرەستە و ئەداتێکی نەهێنی لە خۆم پوانیبێت و بینیبێت فریشتەكەم بەپاستی مردوو. كە سەرم نایە سەر سەرىن و بە چاویکی گێژ و مەستووە لە بنمێچی هۆلی بیمارستانەكەم پووانی، بیرم تەنیا لە خۆم و فریشتەكەم كردهو. ... ئەو نەبێت، هیچ شتێکی تری گرنگم شك نەدەبرد بیری لێ بکەمەو. تیگەیشتم ترازانی فریشتە دوو جۆری هەیه، یەكێکیان ئەو ترازانە ماددیە ئاشکرایە کە من بینیم و تیا ژایام. ترازانی دووهم ئەو هەستکردنە پۆچیەیه بە بۆشایی لە ناخی تارێکی خۆماندا. من کە لەو بێهۆشیە هەستامەو، دڵنیا بووم شتێکم لە دەستداوە و ئەو لە دەستدانەش نەوێک ناخۆش نییە، بەلکە ئاسوودەمدەكات و وادەكات بێگەمتر لە جاران بژیم. یەكەمجار لە ژياندا هەستمکرد بووم بە کەسێکی بارسووک و خۆشڕەوت، وەك کەسێک لە ژێر چاودێرییەکی گەورە دەربازبووبێت، هەستێکی سووکه‌لەم بوو. بۆ یەكەمجار دواى پتر لە بیست پوژ هەستەمەکرد ترازانی فریشتەكەم چ باش و چ سوودبەخشە. کە پزىشك و تیمارچیە ئێرانىیەكان لێم دوورکەوتنەو، بۆ دوو سەعات ئاسوودە پالکەوتم و بولبولیارم لە یادکرد، دڵپەقییەکی خۆشنام و فێنك دەرونی گرتبووم. لەسەر جێگا کەم بۆ یەكەمجار بە قوولای و لەزەتێکی تایبەتییهو بیرم لە چییەتی و چۆنیتی دڵپەقی كردهو. دڵپەقی دوو جۆری هەیه، یەكێکیان دڵپەقییەكە مۆف خۆی ئەنجامی دەدات، زادهی كار و کرداری خۆیەتی، هەر تراژیدیایەکی لێکەوتنەو دەستکرد و بەرھەمی دپندەیهکی تایبەتە کە لە بوونی قوولای خۆمان ناتراژیت، وەك ئەو کاتەى من گوللەم نا بە ژنە دیلەکانەو... ئەو دڵپەقی تایبەتی من بوو، دڵپەقییەك خۆدا نەیدا بوو، من، بەلکە زادهی کارخانەکانی خۆم و ژیانم بوو.

ئاسوودە دەستم خستبوو ژێر سەرم و بە نیگایەکی پۆشنەو، بە خۆشحالی کەسێکەو لە پوژێکی فێنك و هەتاو دا لە حەوزێکی شینی مەلە هاتبێتە دەری و لەسەر جێپیشوویەکی نەرم لە لیواری ئاودا خۆی

لەبەر خۆر ھەلخستبێت، ئاوا لەسەر تەختەخەوی بیمارستان پالکەوتبووم،
 کە بیرم لە کوشتنی ئەسپەکان و ژنەکان کردەو، ھەستیکی دژوار و
 دەرزیناسا وەک جاران دڵی نەدەژەنیم و سۆزێ نەدەخروشان. بەر لە
 ترازانی فریشتەکەم ھەستی وا ئاسوودەم نەبوو... ئیستا ئاسوودە و
 بێخەیاڵ بووم، ئەو بێھۆشییە و ھا بوو وەک ئەوێ پۆچی منی سەر لە
 نوێ لەگەڵ دۆخیکی نویدا پێکخستبێتەو.

جۆری دووھمی دڵپەقی کە بیرم لێ کردەو ئەو دڵپەقییە پەسەن و
 ئەزەلییە کە لە دنیا و سروشتدا ھەیە، دەستکردی خدا و قەدەر و
 مۆفەکانی تر. پەفتاری مۆف بەرامبەر ئەم دوو جۆرە دڵپەقییە
 جیاوازە، زۆربەی مۆفەکان دەرھەق بە دڵپەقی خۆیان کوێر و بێباکن،
 بەلام زۆرجار دڵپەقی دووھم تووشی ھەراسان و لەزیزان دەکات، دڵپەقی
 خۆیان بە پەوا و گونجاو دەبینن، زۆرجاریش دڵپەقی ئەوانی تر دەکەنە
 بەھانە تا پەت بۆ دڵپەقی خۆیان بەرەلەبکەن. من ئەو پۆژە کە لە
 بێھۆشی وەئانگا ھاتمەو، ھەستمکرد هیچ دڵپەقییەک ئیتەر نامجولێت و
 ئازارم نادات. راستە ئەو دەمیش لە ناخی دڵمدا بپارمدا ھەموو شتی
 بکەم فریشتەکەم بژی و بمینیتەو، بەلام مەسەلەکەم وەک پاراستنی
 شتیکی بەنرخ ھاتە پێشچاو کە پەیوەندییەکی زۆر گرنگی بە مۆرالی
 تایبەتی منەو نییە، وەک چۆن دەولەمەندیکی بەدکار و حەزەخۆش
 دەیەوێت تابلۆیەکی قەشەنگ بۆ ئەو بێت، بەوجۆرە حەزم لە پاراستنی
 فریشتەکەم بوو، نەمدەویست بمریت و جێمبەھێڵیت، نە لەبەرئەوێ مردنی
 تەواوەتی ئەو مردنی دیویکی گرنگی خۆم بوو، بەلکو لە ناخی دڵمەو
 ھەستم بە دوودلییەکی گەورە دەکرد، وام ھەستەکرد ئەوێ جێبەھێشتووم
 شتیکی منە و دواجار گەر لە دنیایدا نەمیتێت نازانم چی پوودەدات. چۆن
 ھەموو مۆفێک و ھەمێکی ھەیە و پێوێ دەنووسیت، منیش بپارمدا بوو
 دەست بەو ھەم و خولایەو بەگرم. ئیستا وەک کوپێکی گەوج و نالەبار
 لەو فریشتە نەگریسەم دەپوانی کە باوکی لە مال دەریدەکات، بەلام ئاواتی
 مردن و فەوتانی بۆ ناخوایێت... وەک زۆر شتی دیکە دنیا کە

دەمانەوێت هەبن و بژین، بەلام دوور لە ئێمە. لێرەدا دەبێت تکایەک بکەم و بڵێم، دەبێت بزانن من هەمیشە هەستیکی تێکەڵاو و ناکۆکم بەرامبەر فریشتەکەم هەبوو، ئەم کتێبە گەرەش هیچ نییە جگە لە نووسینەوی میژووی ئەو هەموو وێستگە و هەستە ناکۆک و نەخۆشەکانی منی بەو بوونەوهرهوه گرتداه، لەبەرئەوه هەر کات، هەر پستەیک لەسەر پەپوهندی من و ئەو دەخویننەوه وامەزانن ئەوه دوا هەست و دوا پستە و دوا وێستگە، چونکە لەمۆرە پەپوهندیانەدا دوا هەست و دوا پستە و دوا وێستگە بوونیان نییە.

بە سافی و پۆشنی و بیدلگراڤی، هەستمکرد کە قەیرانی ئەو چەند پۆژەم تێپەراندوه کە مەراقی فریشتەکەم و بۆلبولیار دونیا یان تەننپووم، لە بەردەم خۆم و دونیادا پەڕێشان و ماندوو دەرەکهوتم... ئێستا دەمتوانی بە هەستیکی سادە و ئاساییەوه وەک جاران دەستبکەمەوه بە کاری حیزبی و هەست بە هیچ نادلنیا ییەک نەکەم. لە سالانی دووردیژی خەباتی سیاسیدا، کەسم نەبینیوو لە بەر ئازاری وێژدان بمریت یان هەر واز لەکار و سیاسەت بهێنیت. بۆیه ئەستم بوو لەو کاتەدا گەمژەیی وها بنوینم و لێگەڕێم وێژدان لە کارم بخت، وێژدان وەک گووتم جەلادە تایبەتیەکە ی خۆمانە کە دەکریت هەندێجار بێدەنگی بکەن. لە ولاتێکدا توندوتیژی زۆر بێت، مۆرفەکان ناچارن پێکرا و بە کۆ دەست لە وێژدانیا ن هەلگرن. دەبێت بڵێم، وێژدان شتێکە تەنیا بۆ پۆژانی ئاسایی کراوه، شتێکە لە چەشنی کەمالیات، تایبەتی سەردەمێکە ژیا ن لەبەردەم هەرەشه و مەترسیدا نەبێت. من لەپال ئەو هەستە تاریکە ی وها داریدا بۆ حیزب، هەستیکی ترسناکی واقعیەتیشم هەبوو... من پیاویکی واقعی بووم. دەرزان چەند ترسناکە مۆرف واقعی بێت؟ سالانێک دواتر کە چتر واقعی نەمام، تێگەیشتم مۆرف دەمێک واقعی دەبێت چ بوونەوهریکی ترسناکی لێدەرەچیت، دەمێکیش ئەوه لەدەستدەدات، وای خودایە، خۆی تووشی چ دەرەسەری و نەهامەتیەک دەکات.

دوای چەند سەعاتیک، کە دکتۆره کان پێگایان پێدام هەستم و جێگا کەم چۆلێکەم، بە هێمنی و بێهێج شپۆزەبێک، بەرەو لای بۆلبولیار گەڕامەووە. خاوی هەنگاوێکەم نیشانەی ئاسوودەگییەکێ ترسناک بوو، وەک جەنگاوێک بێباک لە مەیدانی دوای جەنگدا بە نێو تەرمی کوژراوانی دوژمندا هەنگاوبێت و لەزەت لەو پۆشتە هێمن و بێترسەیی بێبێت. دەپۆیشتم و دەمویمست درەنگتر بگەم بەردەمی بۆلبولیار، وەک ئەوێ بەو خاوی و هێمنییەم بێسەلمێنم کە دوای ترازانی ئەو فریشتەییەم، سەردەمێک دیتە پێش، پۆزگاری بەردەوامیە لەسەر ژبانی پابوردووم، پۆزگاریکە خالی لە دوودلی و بەدخەیاڵی سالانی پێشوو. کە چوومەوێ سەر هۆشەنگ، سەیر بوو بەلامەوێ لە جێگا کەیدا بە چاوانی کراوەوێ لە پەنجەرەییکی تەنیشتی خۆی دەروانی. پێدەچوو چەند سەعاتیک بیت هۆشی هاتبێتەوێ، پێدەچوو پێکەوێ هۆشمان تێگەرابێتەوێ. نیکاکانی قورس و نیشترەبوون... ئاسەواری چەندە پۆز نەخۆشی و بێهۆشی بە نیکاگیەوێ بوو، بەو پێشە ژااکاوەوێ دیمەنی پەیا مەبەرێکی غەمگینی دەدا. لە بێنینی من کەمێک سەراسیمە بوو، وەک نەمناسیتەوێ یاخود بوونی من لەوێکاندا توپەبیکات، یاخود هەر نەزانیت ئەم جێگایە کوێیە و خۆی لەو پێخەفەدا چی دەکات، لە بێدەنگییەکی قوول و ئالۆزەوێ ئالابوو. کە چوومە بەردەمی، نیکاکانی چەشنێک بوون وەک لەو دیوی منەوێ بۆ شتیکی دی بپوانێت. ماوەیەک بێدەنگ سەیری پەکترمان کرد، بەو چاوە گەش و پوخسارە هێمنەوێ بە دەروێشانێ دەکرد و بەوانیشی نەدەکرد... پوخساری گەپۆکێکی پۆحانی هەبوو. بۆ چرکەیک کە لێم دەروانی کەشتییەوانیکی ماندووم هاتە بەرچاوی لە تۆفاندا بۆ دوورگەیک گەرابێت و نەیدۆزبێتەوێ، شتیکی بوو لەوچۆرە، دەریاوانێک لە ئاودا بۆ ئەبەد ونبووێت، کاروانجییەکی پێگاگان بێبەن و بێبەن و نەگاتە جێگا، مەلەوانێک لە گۆمێکی کەنار سەرابی و بێ ئاسۆدا، کەسێک بەدوای مرواریدا چووبێتە بنی دەریا و هیچی نەدیبێت و ئیستای بۆ هەناسەیک سەری دەرهێنابێتەوێ، پێلۆهەکانی تەپتییەکی نادیار و بریسکەیی تیشکێکیان لەسەر بوو، کە ئاو و تیشکی ئەم جێگایە نەبوون، وەک

خەڵکی شوێنێکی دوور لێره هاته بهرچاوم. یەکەم شت پرسی ئەوەبوو «هەڤال، بالەکانت کوان؟». دەنگی غەمگین و بریندار هاته گویم، وەک دەنگی کەسێکی نەخۆش نەبوو، بەڵکو لە دەنگی کەسێکی پرسەدار دەچوو، تازە لە شینێکی گەورە هەستایی. هیچ هەستێکی تاییەتیم نەبوو، نە بەرامبەر فریشتەکەم، نە بەرامبەر خۆم، نە بەرامبەر ئەو. نیازم نەبوو دەمۆدەست وەلامی بدەمەوه. تاکە شتێک لەو ساتەدا دەمزانی ئەوە بوو کە نامەوێت فریشتەکەم بگەرێتەوه و ناشمەوێت لە دەستی بدەم، دڵنیا نەبووم ئەم دۆخە پۆحییە ئیستا تێیدا دەژیم چەند بەردەوام دەبێت، دەمزانی فریشتەکەم لەو سالا دوور و درێژانی ململانێدا، زۆر بێر و بۆچوون و خەیاڵی تێدا چاندووم کە ئاسان ناسپێتەوه... هەستەدەکرد چۆن لە چاوانی نابینایە کدا ئاسەواری وێنە دێرینەکانی دنیا دەمێنێت، لەدوای کۆچی فریشتەکانیش، ئاسەواری بوونی جارانیان لە ناوماندا دەژی. مەوێت کە بۆ جارێک دونیای بینی، دواتر بشبێتە نابینا، یادگاریی و وێنەکانی لە یاد ناچنەوه، شیوەکان و پەنگەکان و پۆشنییەکان بۆ ئەبەد لە سەریدا دەمێننەوه. ئەو ساتە کە بەرامبەر بۆلبولیار وەستام، بیرم لەوه کردەوه من ئەم پیاوه نەخۆشەم هێناوه پزگاریبکەم؟ دەمزانی بەراورد بە پۆژانی پێشوو ساردبوومەتەوه، چیتەر ئەو پالێزە گەورەیه لە خۆمدا هەست پێناکەم کە پۆژانی پێشوو تر داگیریکردبووم، بووبوومەوه بە وەفاکەیی جارێ، بە هەڤال جەنگیزەکەیی حیزب و شۆرشێ لە هەر شت لا گرنگتر بوون، بەلام هێشتا دەنگێکی کز وەک چرکەیی کاترۆمێرێک لە ژێرزمینێکی دوورەوه بێت، دەنگێک چەندین دیواری خامۆشی بپێت و کز کز بگاتە گویم، دەیتەرساندم. دەمزانی چیتەر فریشتەیهکەم نەماوه بمتەسینێت، زۆر جۆری خولیا و خەیاڵات کە خەڵکی دی دەخەنە ژێر بەرداشی خۆیانەوه و دەیانەپەڕن چیتەر ناتوانن من ئازاربدەن، بەلام لەو ساتی غرور و بێباکیەیدا، دەمزانی ئەو بالدارە نەگریسە لێره بێت یان نا، مەوێت کە خولیا ی زیانیکی تر کەوتە سەری، ئەو خولیا یە لە ناوهوه وەک کرم دەیخوات. فریشتەکان بەر لەوهی بپۆن نامەیهک لە پۆحماندا جێدەهێلن و پێماندەلێن «جۆرێکی تر بژی»، نامەیهکی کورت و بێمانا و

ترسناک وهک خودی ژیان خۆی، چما فریشته ده‌توانیت شتیکمان پێلێت له ژیان خۆی نه‌چیت؟ ... ئه‌و ده‌نگه‌ کزه‌ وایده‌کرد نه‌مه‌وێت فریشته‌که‌م له‌ده‌ستبده‌م. به‌لام هه‌ر ئه‌و کات ده‌شمپرسی بۆ ژیانکی دی هه‌لبژێرم، ئه‌م ژیان‌ه‌ی خۆم عه‌یبی چیه‌ و له‌ چی که‌مه‌؟. دلنیا‌بووم هه‌یج ژیانکی تر نییه‌ له‌مه‌ی خۆم باشت‌ر... ده‌زانم هه‌میشه‌ ده‌نگی‌کی تر هه‌یه‌ ده‌لێت تۆ ده‌کرا باشت‌ر بیت، به‌لام ئه‌وه‌ درۆیه‌ و هه‌یجی تر ... نه‌ده‌کرا باشت‌ریم، نه‌ده‌کرا که‌س باشت‌ر بیت له‌وه‌ی که‌ هه‌یه‌، هه‌تا سه‌دام حوسه‌ینیش نه‌یده‌کرا له‌وه‌ باشت‌ریت، هه‌موو شتیک لۆژیکی خۆی هه‌یه‌، هه‌ر سه‌رده‌مه‌ و بۆ باشه‌ و خراپه‌ سنووری خۆی هه‌یه‌. خراپه‌ بۆیه‌ دروست‌کراوه‌ تا هه‌بێت، به‌لام خراپه‌ چیه‌؟ سه‌رده‌می وا هه‌یه‌ سه‌ربرینی مریشکی‌ک تێیدا تاوانه‌، سه‌رده‌می واش هه‌یه‌ سه‌ربرینی هه‌زاران مندالان وه‌ک به‌شیک له‌ پێداویستییه‌کانی ژیان و مانه‌وه‌ سه‌یرده‌کریت. من واتێده‌گه‌یشتم گه‌ر ئێمه‌ هه‌موومان باشت‌ر بووینایه‌، گه‌ر من و هه‌فال شیرخان و سه‌روک و لیفیتانت و ئه‌وانیدی هه‌موو له‌وه‌ باشت‌ر بووینایه‌ که‌ هه‌ین، که‌سانکی تر ئه‌و کارانه‌یان ده‌کرد که‌ ئێمه‌ کردمان، هه‌ر قوناغه‌ و کۆمه‌لێک کاری هه‌یه‌ ده‌بێت بکڕین، کۆمه‌لێک کوشتار و دل‌ره‌قی تێدایه‌ ده‌بێت تا‌قیبینه‌وه‌ ... هه‌تا کاره‌ زیاد و بێسوود و نه‌فامه‌کانیش، ئه‌وانیش به‌شیکن له‌و سه‌رده‌مه‌، به‌شیکن له‌ خۆراکی سه‌ر ئه‌و سه‌فره‌یه‌. به‌شی هه‌ره‌ زۆری ژیان و میژوو له‌ کاری زیاد و بێسوود دروست‌بووه‌. من ده‌بوو ئه‌و ژنانه‌ بکوژم، نه‌ له‌به‌رئه‌وه‌ی پتیویست بوو بیانکوژم، به‌لکو له‌به‌رئه‌وه‌ی ئه‌و جۆره‌ تاوانانه‌ به‌شیک بوون له‌ په‌وتی میژووی من و ئه‌وان، به‌شیک بوون له‌ پووداوه‌کان و له‌ دنیا... ئه‌وه‌ی هه‌ندیک ژن بکوژم، هه‌میشه‌ به‌شیک بووه‌ له‌ ئاره‌زووی ئه‌و جانه‌وه‌ره‌ دێرین و دپنده‌یه‌ی ناو ناخ، ده‌بوو ئه‌و دیوه‌ی من بێته‌ده‌ری و خۆم ببینم، گه‌ر نه‌هاتبایه‌ته‌ ده‌ره‌وه‌، گه‌ر من نه‌مبینایه‌، جیهان جوانتر نه‌ده‌بوو، به‌لکو نو‌قسان و درۆزن ده‌ینواند. میژوو له‌ هه‌زاران ساتی بچوک و بریاری کتوپر و پوداوی بێبه‌هانه‌ دروست‌بووه‌، ژیا‌نی منیش به‌ هه‌موو هه‌له‌کانییه‌وه‌ به‌شیک بوو له‌ تاب‌لو‌ی گه‌وره‌ی ئه‌و عه‌سر و زه‌مانه‌، گه‌ر ئه‌وه‌ نه‌بایه‌ نیکاره‌کان ناته‌واو ده‌هاتنه‌

پیش چاو، کۆمەڵێک کوشتاری بێمانا هەیه مۆفەکان بەتەنیا نایکەن، بەلکو هەموو پێکەوه بۆ تەواکردنی تابلۆکە پتۆیستمان پێیهتی، وەک چۆن هونەرماندێک هەمیشە پتۆیستی بە برێک بۆیهی زیاد هەیه تا بۆشاییەکانی سەر نیگارەکی خۆی پتۆیست، چۆن لەخوداترسێک پتۆیستی بە کۆمەڵێک نوێژی زیاد هەیه، خەوینێک پتۆیستی بە کۆمەڵێک خەونی زیاد هەیه... سیاسییەکیشت پتۆیستی بە هەندێک کوشتاری زیاد هەیه.

لەوساتەدا دەمتوانی پشتمکەمە بۆلبولیار و فریشتەکەم و برۆم و بچمەوه سەر کاری خۆم. بەلام وام بە خەیاڵدا هات شتێک بکەم بۆ هەموومان باش بێت. لەوساتەدا وابیرمکردەوه کە من لە ناخدا مۆفێکی باشم، خراپەکانم شتی کورت و ساتەوهختین... بۆ ئیستێکیشت کە سەیری بۆلبولیارم کرد، بەخۆم گووت چاکە جەوهەری هەموو مەخلوقاتە، منیش ئەو جەوهەرەم تێدا و دەبێت هەولبەدەم گەر بۆمکرا و زیانی بۆ خۆم و بڕواکانم نەبوو، باشبم، دڵنیابووم وەک چۆن پتۆیستیم بە خراپە هەیه، ئاوهاش پتۆیستیم بە چاکە هەیه، هەردووکیان بۆ من یەک تامیان هەبوو. ئیستا بۆ من شتێک نەبوو ناوی چاکە یاخود خراپە بێت، بەلکو گرنگ ئەوهبوو کامیان لەو ساتەدا گوزارشت لە ئارەزووی من دەکەن. بۆلبولیار جارێکی دی دەربارەی بالەکانم پرسباری لیکردمەوه، من ئەمجارە بەئەسپایی لێی نزیکبوومەوه و توند دەستیم گرت و گووتم «بۆلبولیار دەتوانیت برۆیت، دەتوانیت هەستیت؟ ئێمە ئیستا لە ئێرانین، دەبێت بگەرێنێه». لەسەرەخۆ خۆی جولاند و کەوتە سەر پشت. ماوهیهکی کەمێک درێژ چاوانی داخست و بێئەوهی هیچ بلێت چوووه ناوخۆی. هەزمەکرد بە زووترین کات ئێران جێبەجێم. دەمزانی نازانیت چی بلێ. هەندێک جێگا لە ژياندا تەواو وەک هەندێک جێگا وان لە ناو فیلمێکدا کە چیتەر سیناریۆنۆسە کە نازانیت دەبێت چی پووبدت. جێگایە کە هەموو هەزمەکەین شتەکان لەویدا بوەستن و بگەرێنێه بۆ مالت و دای ئەوه هیچی دی پوونەدات، بەلام دەشزانین کە دەبێت شتەکان برۆن، دەبێت

شتی‌کی تر پووبدات. له‌و ساته‌دا ئاواتم ده‌خواست هه‌موو ئه‌م ژیا‌نه‌ی من پۆمان‌نیک بو‌وا‌یه و پین‌وسه‌که‌م دا‌بنایه و بل‌یم تا ئیره و به‌سه با ئیدی ه‌یچی دی پوونه‌دات. بول‌بولیار له‌وساته‌دا له‌و دۆخ‌دا بو‌و، که ده‌یزانی ده‌بی‌ت شتی‌کی دی پووبدات، هه‌موو ده‌مانزانی که ده‌بی‌ت شتی‌کی دی پووبدات، بی‌شه‌وه‌ی به‌مانه‌وی‌ت پووبدات، بی‌شه‌وه‌ی بزاین چیه، به‌لام ده‌مانزانی هه‌میشه شتی‌کی تر هه‌یه که پووده‌دات، شت‌گه‌لی‌کی تر، چه‌ندین پووداو که ناتوان نه‌بن، ئیستا نین، به‌لام ده‌ستی‌گ هه‌یه نا‌هی‌لی‌ت نه‌بن. خراپ‌ترین سی‌فه‌ت له‌ زه‌مه‌ندا ئه‌وه‌یه که هه‌میشه به‌رده‌وامه.

لای زۆره‌ی خه‌لک، ئه‌و پۆزانی ترس‌ناکی کۆپه‌وه، ساتی کۆتایی دونه‌یا بو‌و... په‌وه‌که به‌و پوخساره تراژیدییه گه‌وره‌یه‌وه، ترۆپکی می‌ژووبیه‌ک بو‌و پیشه‌که‌ی ده‌گه‌پایه‌وه بۆ سه‌دان ساڵ له‌مه‌وبه‌ر، ساته‌وه‌ختی هه‌ره‌سی‌کی قه‌شه‌نگ بو‌و، کۆتایی تراژیدی و جوانی شو‌ر‌شین‌ک که جگه له‌شکستی وا گه‌وره به‌ ه‌یچ شتی‌کی دی هه‌ل‌نه‌ده‌ستایه‌وه، کۆتایی قه‌قنه‌سناسای می‌لله‌تیک که دوا‌جار ده‌بو‌و بی‌ته‌ خۆله‌میش تا له‌ خۆله‌میشه‌که‌یه‌وه می‌لله‌تیک تر بال‌بگر‌یت، به‌لام چ می‌لله‌تیک؟. من دره‌نگ زانیم ئه‌وده‌م سه‌رتاپای دونه‌یا، چاوی ته‌واوی ئه‌م ئه‌ستیره‌یه له‌سه‌ر ئه‌م بسته‌خا‌که‌ی ئی‌مه‌ بو‌وه. له‌و ساته‌دا من تا‌که که سی‌ک بو‌وم ئه‌و شکسته‌م وه‌ک په‌رده‌ی کۆتایی نه‌مایش‌یکی ئه‌فسانه‌یی سه‌یرنه‌ده‌کرد، به‌ل‌کو وه‌ک پردی په‌رینه‌وه له‌ به‌رگی یه‌که‌می کتیی‌یکه‌وه بۆ به‌رگی دو‌وه‌می. من یه‌ک وانه له‌ می‌ژوو فی‌زیو‌بو‌وم، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه هه‌میشه و به‌ جو‌ریک له‌ جو‌ره‌کان دۆپاوه‌کان براوه‌ی پاسته‌قینه‌ن، هه‌سته‌که‌م جا‌ران وانه‌بو‌وه، که ده‌ل‌یم جا‌ران، مه‌به‌ستم دو‌و ساڵ له‌ مه‌ویش نییه، به‌ل‌کو دو‌و سه‌د ساڵ و بگه‌ زیاتریش. جا‌ران ئه‌وه‌ی ده‌دۆپا بۆ هه‌میشه و به‌ته‌واوی ده‌دۆپا، به‌لام ئیستا وا نییه، سنووری دۆپا و براوه ئاسان جیا‌نا‌کر‌یت‌ه‌وه... نا‌زانم بۆ وایه، به‌لام هه‌سته‌که‌م ئه‌وه‌ش نه‌خۆشییه‌ک بی‌ت له‌ ئه‌وروپیه‌کانه‌وه بۆمان ما‌بی‌ته‌وه. من له‌ ئه‌زمونی خۆمه‌وه فی‌زیو‌بو‌وم له‌ براوه‌کان

نه‌ترسم، براوه‌کان ترسناک نین، به‌لام وای له ده‌ست دۆپاو... دۆپاو مه‌ترسییه‌کی به‌رده‌وامه و ده‌شیت له هه‌ر ساتیکدا هه‌ستیه‌وه و به هیزکی نوپوه بگه‌پتیه‌وه. نازانم چۆن، به‌لام ورد سه‌یری میژووبه‌ن ده‌بینن که قسه‌که‌م به‌هانه و لۆژیکی خۆی هه‌یه، هه‌ر ئه‌وه‌ش وایده‌کرد، به‌جۆرکی بێمانا له فریشته‌که‌م به‌ترسم. له‌و ساته‌دا دڵنیا‌بووم گه‌رچی ئیمه‌ دۆپاوین، گه‌رچی ملیۆنان ژن و پیاوی ترسنۆکین و داومه‌نه‌ته‌ کتیوان، به‌لام وه‌ک ئیلهامم بۆ هاتبیت فیلمیکی دیکه‌ له‌سه‌ری مندا ئیشیده‌کرد، شتیکی دیکه‌م ده‌بینی، من به‌جۆرک له‌جۆره‌کان «که‌ دڵنیام هه‌ستیک بوو، پوونت له‌ هه‌ر شتیکی دی دیوه‌ پێکه‌نیناوی و بێمانا‌که‌ی میژووی نیشانده‌دایه‌وه» خۆمانم وه‌ک سه‌رکه‌وتوو ده‌هاته‌ پێشچاو. له‌و ساته‌دا که ده‌موست شته‌کان بۆ بولبولیار بگێرمه‌وه و هیشتا دوودل بووم له‌وه‌ی ئایا ده‌ست پێیکه‌م یاخود نا، ئه‌و ئیلهامه‌ بێمانایه‌م بۆ هات، که‌ ناوی ده‌نیم ئیلهامی کارمه‌نده‌ په‌سه‌نه‌کانی بواری سیاسه‌ت و ئاسایش، هه‌ستیکی نابه‌جێ و سه‌یریوو که‌ دڵنیام لای هه‌ر که‌س بمدرکانبدا قاقا ده‌که‌وت به‌ پشتدا، هه‌ستیکی بوو پێیده‌گووتم که‌ ئیتر سه‌رده‌می ده‌سه‌لاتی به‌عسییه‌کان بۆ هه‌تاهه‌تایه‌ کۆتاییهاتوه. ئاه، خۆشه‌ویستان چاوه‌پوانی چی ده‌که‌ن؟ کارمه‌ندیکی ئاسایش ده‌بیت چ جۆره‌ ئیلهامیکی تری بۆ بیت، هه‌لبه‌ت ئیلهامی که‌ستیکی وه‌ک من وه‌ک ئه‌و ئیلهامه‌ نییه‌ که‌ ده‌چیت بۆ چه‌زهره‌تی مه‌حوی یاخود بۆ تایه‌ر به‌گی جاف یان هه‌ر یه‌کێک له‌و شاعیرانه‌ی ده‌شیت لای ئیوه‌ گرنگ بن. ئه‌و ژێرخانه‌ی داگیرکه‌ره‌ عه‌ره‌به‌کان له‌ سه‌د سالی راپورددوا له‌ کوردستان دروستیانکردبوو بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ هه‌ره‌سی هینابوو... هه‌ست و بۆنم وه‌ک شه‌رکه‌رکی دێرین پێیده‌گووتم دروستکردنه‌وه‌ی ئه‌وه‌ی که‌ پووخواه‌ بۆ به‌عسییه‌کان ئه‌سته‌مه. گه‌رچی خه‌لک خۆیان ئاماده‌ده‌کرد وه‌ک فه‌له‌ستینییه‌کان ده‌یان سال له‌ سه‌ر سنوره‌کان له‌ خپوه‌ندا بژین، به‌لام له‌و بیمارستانه‌دا و له‌ تروپکی ئه‌و به‌دبه‌ختیه‌دا من هه‌ستیکی خراپم نه‌بوو. نه‌مه‌دووست بېمه‌وه‌ گه‌پیده‌ و ئاواره‌ی شاره‌کانی ئێران بېم، چه‌زمبوو ئه‌وه‌ی ماوه‌ له‌ کاری راپه‌رین ته‌واوییه‌که‌م، شه‌رم له‌خۆم ده‌کرد

دوای هموو پاکردنیک له م که ناره ناله نگر و بیپیشوازه دا بگیرسیمه وه .
 ئیرانییه کان میهر و لوتغیان ده نواند و به زه بیان زۆر به ئیمه دا ده هاته وه ،
 نزیکه حه فده سال بوو ئیمه هر خه ریکه هه لها تن و گه پانه وه بووین بۆ
 ناو خاکی ئه وان، به لām وه ک هموو به زه بییه ک شتیک له قیز و نزمبینی
 قوولیش له چاواندا بوو، قیزیک په نگه دواتر و له سه رده مانیکه تردا
 بیته مایه ی کینه یه کی ناوه کی و نه یینی و نه به دیی . ئیرانییه کان وابوون،
 هه میشه خۆیان له میله ته کانی تری ئه م ناوه به گرنگر ده بیینی ...
 بۆچی نازانم؟ مه سه له که هر نه وه نه بوو ئه وان دیزی و قورمه سه بزبان
 ده خوارد و ئیمه نه مانده خوارد، به لکو شتی تریش بوو، بۆ نمونه گه ر
 ئیرانییه ک بچوبایه بۆ ئاسمان هه موو ئه وانی دیش وایان هه سته کرد
 چون بۆ ئاسمان، یان گه ر یه کیکیان له زۆرانبا زیدا میدالیکه ئالتوونی
 ببردایه گوره و بچوکی مه مله که ت وایانده زانی خۆیان نه و میداله یان
 گرتوه، ئه وان به وجۆره ن، گه ر یه کیکیان شتیک بزانتیت ئه وانی دیش
 هه موو واده زانن ده یزانن، به لām ئیمه وانه بووین، گه ر هه مووشمان شتیک
 بزانیان واده زانیان که سمان نایزانیان . ئه وه چالیکه قوولی له نیوان ئیمه و
 نه واند هه لکه ندبوو، که گه وده تر بوو له چالی زمان و مه زه ه ب . ده مو یست
 تا زوه په لی بولبولیار بگرم و لیتره ده رچم . چی ده قه ومیت گه ر
 ئیرانییه ک بزانتیت من فریشته یه کم هه یه، نه وسا هه موو ئیرانییه کانی دیش
 ده زانن، دوایی دلنایام چیرۆکه که به به دبختی و ده رده سه ربیه کی زۆر بۆ
 من ته واهه بیت . به تاییه ت ده زانم ئیرانییه کان زۆر مه سستی شتی
 نه ودنایای و نه فسانه یین . وه ک شتیک راموه شینیت، هر چاوانی گه شی
 بولبولیارم بیینی، هر نه و خه فته قووله ی ناو نیگای که وته به ر دیده م،
 شتیکه نه یینی پالی پتوه نام ئه م مه مله که ته بۆ خه لکی خۆی چۆلکه م و
 به ویت جاریک به بی ئه م ولاته جوان و فراوان و سه یره، چاره نویسی خۆم
 بخه مه سه ر پئی و وابکه م کارم نه که ویتته وه ئه م خاک و ده قه ره .

بولبولیار ماوه یه ک چاوانی لیکنه و دواتر کردنییه وه و به ئه سپایی پرسى
 «بۆ ته واهه نابیت؟» . من له وساته دا خه یالَم لای ته واهه نویی هه تاهه تایی

بە عەسیبەکان بوو، بە لām ئەو گۆوتی «بۆ لاوازی و گێژیم تەواو نابێت،
 دەمەوێت هەستم». من دەستم خستە ناو دەستی و کەمێک لە جیگاگەیی
 خۆیدا راستم کردەوێ. بە دەنگێکی کز گۆوتی «چ خۆشە بێهۆشی». ئەو
 هەمان هەستی قوولێ منیش بوو دەمێک لە بەر دەرگای پزیشکاندا
 بێهۆش بووم و دواتر هەستامەوێ. نەمزانی بۆ بۆلبولیار خۆشی لە بێهۆشی
 هاتوو، بە لām چاوانی ئەویش بریسکە یەکی قوول و پڕ نەپنی تێدا بوو،
 وەک ئەوێ بێهۆشی لە حەقیقەتێکی قوولێ بنی ژیان دڵنایا کردبێتەوێ.
 پێمگوت «دوێنێ شەو حالت زۆر خراپ بوو. چۆمە لای دکتۆرەکان،
 لەوێ لە بەر دەرگای پزیشکەکان منیش بێ هۆ کەوتم و بێهۆش بووم ...
 بە لām پێمبۆلێ چ خۆشییەکی تێدا یە بێهۆشی؟». بۆلبولیار گۆوتی «نازانم.
 خۆشییەکی ئەوێ هێچ کەس نابینیت. ئەو جیاوازییەتی لە گەڵ مردندا.
 لە مردندا وەک دەلێن کەسانێک لەو دیوێوە چارە پوانتن، بە لām لە
 بێهۆشیدا نا ... هێچ کەس نابینیت، خۆتی بە تەنیا، مردن نییە بپرسیت
 لەو دیوێوە چی هەیە، ژيانیش نییە بپرسیت دواي ئەوێ چبیکەم، نە مۆشی
 لێیە و نەخودا، ئەو دوورییە کە هەمیشە سەیرم کردوێ و پوانیوێ
 بۆی». کەمێک بیرم کردەوێ و لە دلی خۆمدا گۆتم «کابرا لە سەر هەقە».

جوانی بێهۆشی لەوێ دایە مۆف دەمریت، بە لām بێهۆشی بە هەشت یان
 دۆزەخ یان خودا ببینیت دەگەریتەوێ ... بۆلبولیار سەیرێکی کردم و گۆوتی
 «وێک ئەوێ سەریک لەو دنیا بدەیت و لە سەر سنوورەکانەوێ بنواریت
 و ببینیت هێچ تێدا نییە، جگە لە تاریکی». دواي ئێستێک شتێکی
 ترسناکی بۆ زیاد کرد و گۆوتی «وێک مردن هەر تاریکی بێت، تاریکی و
 هێچ تر. خەلکی بێهۆش پێیدا بپۆن و تەواو». ئەو وێنە یە هەم
 سەرسامی کردم و هەم ترساندمی. بۆلبولیار مردنی بە ترسناکترین شتوێ بۆ
 وێنا دەکردم، ئێمە ی ئادەمیزادان نامرین، بە لکو بێهۆش بە تاریکییەکی
 ئەبەیدا سەفەردە کەین. بێهۆش بە تاریکیدا ... بێهۆش ... بە تاریکیدا
 دەپۆین، دەپۆین، دەپۆین و ناگەینە هێچ جیگاگە. گۆتم «وازیبێتە،
 مردن خۆی خۆش نییە، تۆش هیندە ی تر داوودەرمانی ژەهراوی پێوێ
 مەکە، خوادە تگرتیت، هەردوو کمان دەرەدار و نەخۆشین، حەوسە لەی

ئەو مان نىيە بىرىكەينەو چ جەھەنمى لەوېتر خراپترە، خوادەتگىرىت بىپىرەو». من ئەمويست زۆر لەسەر ئەو وىنەيە بوەستم، خۆشى بىپۆشى لای من، خۆشى پزگار بوونم بوو لە دەست ئارەزووەکانى خۆم، لە دەست خەيالاتىك ئەشكەنجەيان دەدام، دەمويست مردنیش ھەر بەوجۆرە بىينم. گووتم «ئەمۆ ھەولەدەم بزانم پزىشكەكان پىگا دەدەن لە بىمارستان برۆينە دەرى؟». ماندوو چاوانى لىكنا و گووتى «كى منى ھىنايە ئىرە؟». پرسىارەكەى چەشتىك بوو ھەك تاوانىكى گەورەى دەرهەق كرابىت. گووتم «من ... تۆ لە دۆخىكى باشدا نەبوويت، ژيانەت لە مەترسىدا بوو. بىپۆش لەسەر سنوور تۆم دۆزىيەو، تەنھا بوويت، كەست لەگەڵ نەبوو، يەككىك لە ژىر خىوەتتىكى پەپوتدا فرىيدا بوويت و پۆشتىبوو، خەرىكبوو دەمردى. كوپى ئاسمان تۆ لە كۆى بوويت، من لە پىش گرتنى كەركوكەو تا دوو پۆزىش پىش ئەم پاكردنە كون و قورژىنى شارەت بەدوادا گەپام و نەمدۆزىتەو. پىنم ئالەتتى لە كۆى خۆت وا قايمەدەكەيت ... خىرت ئاگا بەوجۆرە خۆت دەشارىتەو». ھەك ھىشتا نەزانىت چى پوويداو، گووتى «بۆ لەسەر سنوور؟». گووتم «شۆرش تەواو، پاپەرىن شىكستى ھىنا، دەولەت گەپاوتەو بۆ شارەكان، مليۆنەھا خەلك ھەلھاتوون. چىيە؟ ھىچ شىتتىك ياد نىيە يان خۆت بە گەمزەيدا دەدەيت تا من بختە قسە ... نازانم كى تۆى گەياندبوو سەر سنوور، يەككىك تۆى لە ژىر چادىركدا داپۆشىبوو و پۆشتىبوو». چاوانى لىكنا و ھەك شىتتىكى ترسناكى بەيادا بىتەو دەستى گرت بەدەموچاويەو و گووتى «نەخۆشبووم، بىپۆش و نىوہ بىپۆش، نازانم ھەندىك شتم لە يادە، دەزانم بە نەخۆشى منيان گواستەو ... ھىچ نازانم، بەلام ھەڤال بەراست بەلكەنى تۆ كوان؟».

ئەو ساتى حەقىقەت بوو، توند دەستىم گرت و ھەموو شىتتىكم لادركاند. پىمگوت من ئەوئەندە باش نىم بەوئىت لە خۆرا پزگار تىكەم، من پەرىشان بووم، فرىشتەكەم ترازو و پىويستم بە كۆمەكى تۆيە تا نەمريت. پىمگوت فرىشتەكەم لە جىگايەك پاراستوو و دەمەوئىت نەمريت، بەلامو ھەگرنگە

نەمریت، با هەرچی بووه کارنیکه‌کەین زوو بگەینەوه فریای. بەلام ئەوه‌شم خسته‌سەر و گووتم بولبولیاری هاوڕێم، بەپاستی نازانم چی لێبکەم، ناتوانم لەگەڵیدا بژیم، ناتوانم لەگەڵیدا تەبابم، نامەوێت ژیاڵی خۆم بۆ ئەم مەخلوقە غەریبە و داواکارییەکانی تەرخانیکەم، ناتوانم گوێی خۆم لە هەموو پاستییە گەورە و تالەکانی ئەم ژیاڵە کە پێکەم و بێم و دواى هاواری دەنگێک بکەوم کە نازانم چی دەوێت. گووتم هیچ کەس ناتوانێت بێتە کەسێکی تر، هەموو یەک ژیاڵمان هەیه و تەواو، دێین و دەکەوینە سەر پێگایەک و دەمانبات. بێرکردنەوه لەوهی بێین بە کەسێکی تر، گەمژەییە. تکایە گەر دەتەوێت یارمەتیم بدەیت، ئەو قسە پوچانەم بۆ دووبارە مەکەوه، سەبارەت بەوهی خۆم بگورم، کەس خۆی بۆ ناگورێت، لە سەرەتاوه چۆن لەدایکبووین هەروا دەبین.

تۆرەبووم، هەلچووم، گووتم فریشتەکان گەمژەن، من دەمەوێت ژیاڵی خۆم بژیم، دەمەوێت خەوی بوونی دونیایەکی باشتر و مۆرفیکی باشتر و منیکی باشتر لەوهی کە هەیه لەخۆمدا بکوژم. هەموو ئەو شتانەى کە پووایندا دەبوو پوویدەن. هاوارمکرد و گەرووم نوسایەوه، دەستەکانم عارەقیان دەردا، سوور هەلگەپام، گەرووم گیرا، بەجۆشێکی بێتۆنەوه باسم لەوه‌کرد کە کارەساتی ئەم ژیاڵە لە خەونی دونیایەکی باشەوه هەڵنەهاتوو، پاستە بەهەشت دایکی هەموو دۆزەخەکانە، ئەوه هەموو گوێزەکەیه‌کی عاقلێش دەیزانی، بەلام لە بنەڕەتدا بێرۆکەى منى باش، منى فریشتەیی، باوه‌گەورەى هەموو خەتاگانە. هاوارمکرد و گووتم ئەم فریشتە مەلعونانە هیچ کات نەیانئوانیوه گوناھێک لەسەر زەوی بگێرنەوه. لایوانم کەفێکی سەپی چەری دەچنی، چاوانم زەق و زۆپ و سوور دەیانپوانی و لە تۆرەیی زیاتر هیچیان تێدا نەبوو. بە ساردییەوه گووتی « چیتەر فریشتەکەت پۆشتوو، بۆ تۆرەیت. دەتوانیت بەوجۆرە بژیت کە خۆت دەتەوێت... تۆرەمەبە... دەتوانیت چۆن ژیاوێت وابمێنیتەوه، هەر بەو دەموچاوه‌ی خۆتەوه. ئاە خواپە کەسم نەدیوه وەک تۆ ژیاڵی خۆی خۆشبوێت. چیتە بەشەر، بۆ وادەکەیت؟ کە ئەوەندە دڵت بە خۆت خۆشە، خۆت بۆ

ده‌فه‌وتینی، بچۆ جی‌گایه‌ک خۆت قایمبکه و با هه‌وای خراپ‌بشت لێت نه‌دات». به‌خۆش‌حالیه‌وه، به‌خه‌نده‌یه‌که‌وه که پوخساری که‌سیکی نه‌خۆش و هیستیری ده‌دامی سه‌یرمکرد و گووتم «راسته‌ده‌که‌یت، من که‌سیکی وا خراپ‌بش نیم، ده‌توانم هه‌ر به‌و جۆره‌ بژیم که هاتووم. نا من خۆم خۆش ناوێت، به‌لام بیروکه‌ی ئه‌وه‌ی بێم به‌ که‌سیکی تر دل‌م ته‌نگه‌کات. هۆشه‌نگ تو نازانیت ئه‌وه چ خۆشییه‌کی زۆری تێدایه بۆ من که هه‌روا ب‌م‌ینه‌وه ... ئیستا پازیم به‌ ده‌موچاوی خۆم، تۆش ئیتر لیم‌گه‌پێ». له‌ نا‌کاو سه‌ری لیم نزی‌ک‌کرده‌وه، چاوانی کز و ماندووی بوونه دووچاوی گه‌ش و گه‌وره، هه‌ستمکرد بیل‌بیلای شت‌گه‌لێکی نه‌ینی تێدایه که تا ئه‌و کات نه‌مدیوون. شتی‌ک له‌ تو‌په‌یی تێدابوو که کینه‌ی ئه‌و شه‌وه‌ی به‌یادا هینامه‌وه که ده‌بوو تیرباران بک‌ریت و من له‌ به‌ر لووله‌ی تفه‌نگه‌کان دوورم خسته‌وه و پ‌ز‌گارم‌کرد. پرسى «به‌لام تو که‌ی ده‌موچاوت بووه؟ که‌ی؟». هه‌ستمکرد زۆر نه‌مک حه‌رامه، ده‌یزانی من چه‌ندجار له‌ مردن پاراستوومه، که‌چی ئیستا وای پ‌ن‌ده‌گووتم. من دل‌خۆشییه‌کی وه‌ها ترسناک و شیتانه گرتبوومی گویم له‌و ت‌وان‌جه‌ کوشنده‌یه‌ی نه‌گرت. هه‌ستم‌ده‌کرد ئه‌مرۆ ده‌توانم زۆر له‌زه‌ت له‌ دل‌په‌قی خۆم ببینم ... ساله‌های سال بوو هه‌موو جۆره‌کانی دل‌په‌قی له‌ ژێر نازناوی «واجیب» «فرمان» «پ‌ن‌داو‌ی‌ستی» دا ده‌ژيام، به‌لام ئیستا له‌ چاواندا شتیکی نوێ ده‌بریسکایه‌وه، شتی‌ک ناوی ده‌نێم له‌زه‌ت‌بردن له‌ وه‌ی له‌ به‌ر ده‌ستم‌دایه، ده‌ست‌گرتن به‌و شته‌وه که هه‌مه، ئه‌و چۆله‌که‌یه‌ی له‌ ده‌ست‌دایه و باشتره له‌ سه‌د چۆله‌که‌ی سه‌ر دار. له‌وساته‌دا هه‌ستم‌کرد به‌ پ‌استی ده‌رگای شتیکی نوێ و هه‌ستیکی تاییه‌تی له‌ مندا کراوه‌ته‌وه که پ‌یش‌تر نه‌مبووه، خۆشه‌ختیه‌کی شه‌پانی، به‌ختیاریه‌کی د‌ر‌دانه، وه‌ک شادی پ‌ل‌نگ‌ن‌کی د‌ر و ب‌پ‌ه‌حم کاتیک ده‌م ده‌خاته هه‌ناوی نیچیرنکی بچوک و ناسکه‌وه. تا ئه‌و کاته هه‌رچییه‌کم کردبوو، وه‌ک شو‌پ‌ش‌گ‌ت‌پ‌رک له‌زه‌تم لێ بینیوو، به‌لام ئیستا وه‌ک خۆم، وه‌ک که‌سیکی ئازاد که ژه‌می خۆی ده‌خوات، که‌سیک ده‌توانیت ب‌ن‌یش‌یت‌ه سه‌ر خوانیک خوانی خۆیه‌تی، ب‌ن‌یش‌یت‌ه سه‌ر سه‌فره‌یه‌ک سه‌فره‌ی ئاره‌زووی نه‌ینی خۆیه‌تی. بۆ ساتیک

دەستی بۆلبولیارم گرت، کەفیکی سپی لە لا لێوەکانمەوە دەچپی، چاوانم لێکنا، هەستمکرد «من» گرنگترین شتی دونیام، گرنگترین کەسی دونیام، گرنگترین بوونەوه‌ری سەر زه‌ویم. هەستمکرد کەس گرنگ نییه‌ ئه‌و مه‌خلوقه‌ نوێیه‌ نه‌بێت کە دوا‌ی ئه‌و بیه‌وشیه‌ ئیستا لە ناخدا هه‌ڵده‌ستیت، مه‌خلوقیکه‌ درێژکراوه‌ی ئه‌م ساته‌ میژوویه‌ تاریکه‌ی شوپش و نه‌ته‌وه‌ و ولات نییه‌، به‌لکو له‌ وێرانخانه‌کانی خودی خۆمه‌وه‌ هاتۆته‌وه‌ ده‌ری، له‌ کهلاره‌ گه‌وره‌کانی پۆچی وه‌فای په‌فاعة‌ به‌گه‌وه‌ هه‌ڵده‌ستیت و ده‌یه‌وێت بژی، بوونه‌وه‌ریکی به‌هێزه‌ کە ته‌نیا توانای له‌زه‌تم تێدا به‌هێز ناکات، به‌لکو توانای وێرانکردنیشم تێدا ده‌بزوینیت.

دەستی بۆلبولیارم گرت و گووتم «هه‌ستده‌که‌م زۆر به‌هێزم، هه‌ستده‌که‌م له‌ هه‌موو ئه‌و سه‌رده‌م و سالانه‌ به‌هێزترم کە تێدا شوپش هه‌موو ئازادییه‌کی دابووم، هه‌ستده‌که‌م پێویستیم به‌ دونیایه‌ک هه‌یه‌ بۆ ئه‌وه‌ی بیکۆرم». بۆلبولیار سلێکی کتو‌پ‌پ‌ی کرده‌وه‌، ده‌ستی راپسکان و وه‌ک هه‌ست به‌ شتیکی ناخۆش بکات، گه‌راپه‌وه‌ دواوه‌. له‌ وریایی بۆلبولیار سه‌رم سو‌رم‌ا، دلنیا‌بووم تێده‌گات ده‌لێم چی. گه‌رچی نه‌خۆش بوو، به‌لام هه‌ستی به‌و کیمیا ترسناکه‌ی ناخی من کرد ده‌جولیت و ده‌جوشیت و هه‌ستی نوێم پێده‌به‌خشیت. وه‌ک له‌ چاوانم‌وه‌ ببینیت چی له‌قوولایی پۆحمدا پووده‌دات گه‌راپه‌ دواوه‌ و گووتی «هه‌فال لیت ده‌ترسم، چیته‌؟ بۆ وه‌هات لێهاتووه‌، عه‌جایه‌ب، چ شێوه‌یه‌کی خراپت گرتووه‌، چ سامناک بویت. خه‌ریکه‌ له‌و گورگه‌ ده‌چیت کە له‌یلا له‌ پێخه‌فی دا‌پ‌یر‌ه‌یدا ده‌بینیت». ئینجا پێکه‌نینیک پێکه‌نی کە پێشتر لێم نه‌بیستبوو، پێکه‌نینیکی ئازاراوی، زۆر زۆر ئازاراوی، وه‌ک گوزارشت بیت له‌ غه‌میک خه‌ریکه‌ له‌ ناوه‌وه‌ بیکۆزیت. گووتی «گه‌ر وابیت هه‌فال... گه‌ر وابیت ئه‌وه‌شی کە دیت هه‌ر خراپ و ناله‌باره‌. گه‌رچی دوا‌ی کاره‌سات من هه‌میشه‌ چاوه‌پوانی خۆشیم، به‌لام کە تۆ به‌مجۆره‌ ده‌بینم ناو‌م‌ید ده‌یم. پوخسارت عه‌جایه‌ب ترسناکه‌». بۆ چرکه‌یه‌ک سیمای وه‌ها ماندوو بوو، له‌ بیمارێکی بێچاره‌ ده‌چوو کە ده‌ردی ده‌رمانی نه‌بیت... منیش ترسام و بۆ

نیستیگ گه پامه وه دواوه. له سه پرکردنی ئه ودا دوو کهرتیوونی قوولی ناخی خۆم بینیه وه، سه یرمکرد و تیگه یشتم، بوومه ته که سینگ له یه ککاتدا ده توانم دوو دیوی ترسناکم هه بیت، ده توانم هه م باوهش به بولبولیاردا بکه م و پیتیبلیم برام، هه م گولله یه کیش بنیم به نیوچاوانیه وه و سه یری جیگا برینه که ی بکه م و خهنده یه ک بگرم و بپۆم. هه ستمکرد به جۆریگ له جۆره کان پتمخسستوه ئه و سه رده مه وه که من و مرۆفه کان هه یج حه قیه تیگمان نییه. تا ئه و ساته به په پۆیه کی گه وره خۆم دهشارده وه که ناوی شوپش بوو، به لām که ده مبینی ترازانی فریشته که م و ئه م په وه گه وریه به جۆریگ له جۆره کان هاوکاتی یه ک بوون، له رزی لیده مه ینام. هه ستمکرد چه ند پۆژه ئه م ملیۆنه ها مرۆفه له فاشیسته کان پاناکه ن، له به عسییه کان ناترسن، به لکو له خۆیان هه لدین، شتیگ هه یه لیتان جیا ده بیته وه و لیتان ده ترازیت، تا عوونتیکی میژوویی ... من وهک په وی کۆمرۆفیک ده مبینی که خۆی له ئاری پووباریکی تا عوونی هه لده کیشیت، پووباریکی پر میکروبی ترسناک که نازانم که ی ئاسه واره کانی له ژیا نایاندا ده رده که ویت، وهک ئه وه ی ئه و پاکردنه گه وریه دوا سه مای ده سته جهمعی و دوا سروتی هاویه شیان بیت پینکه وه، دوا ی ئه وه سه رده میک دیته پیتی خۆیان له هه ر په یوه سستیکی هاویهش پاکده که نه وه، ده بنه بوونه وه رانیک که هه ر کهس ته نهایی و چه په لێ خۆی سه ره خۆ و جیا له وانی تر ده ژێ، سه رده میک به جۆریگ له عه شقی خۆیاندا نوقمه ده بن، به جۆریگ شه یدای پازانه وه ی خۆیان ده بن، ئه وه له بیرده که ن که که سانیکی زیندووی دیکه له م نیشتمانه دا هه ن و ده ژین. من له و بیمارستانه خۆره لاتیه دا، له کاتیگدا دکتور و سیستره کان به به زه ییه وه سه دان به هه لاکه ت چووی کۆپه وه که یان چاره ده کرد، له کاتیگدا هاوار و ناله ی چه ندین نه خۆشی کۆپه وه که قاوشه جیا جیا کانی بیمارستانه که یان ده له رانده وه، وهک ئیشراقیکی شه یتانی له ناوه وه پۆشنمبکاته وه، ده مبینی ئه و هه لپاته نه گه وریه، ئه و کۆچه مه زنه ئاوینه ی حالێ میلیه تیگه بۆ ئه به د له یه کده ترازیت، بۆ ئه به د ده بیته ملیۆنه ها پۆچی تاک و جیا و نا په یوه ست ... له و ساته دا وهک ئه وه ی له قوولایی حه قیه تیکی گه وریه وه سه ر

دهر بهیتم، وهک نه وهی شتیکی گرنګ به بولبولیار بلّیم، گووتم «هۆشه نگ، له من مه ترسه، به تهنیا من ترسناک نیم. ئینسانه کان بۆ ده موچاوئیکي نوڤی ده گه پښ، بۆ خویان ده گه پښ، به لّام نه مجاره له ناوینه یه کی دیکه دا ... له م هه لهاتنه گه وره یه دا، هیچ کهس له مهرګ پاناکات، من له سهر سنوور له هه موو به دبختیه که دا ژيام و بینیم، مروّفه کان پڼکه وه پاناکه ن، به لکو پڼکه وه له یهک پاده که ن. من له سهر سنوور، له ناو خپوه ته کاندای تیگه یستم شتیکی نییه ناوی نه ته وه بیت، به لکو شتیکی هه یه ناوی مروّفه به قاچه بجوک و خۆپه رست و ترساوه کانییه وه له خۆی هه لدیت». ئینجا هه ناسه یه کی قوولم کښا و وهک به ویت دیوئیکي ته لیسماوی و هیما دار به خشمه قسه که م، گووتم « ئیستا نا بولبولیار، چه ندین سالی تر تیده گه یت من ده لّیم چی، بولبولیار، له م پوڙه عه جایه بانه دا که خه لکی دوو قاچیان هه یه و چواری تری بۆ قه رزده که ن و پاده که ن، نه وه ته نیا فریشته کان نین که له مروّفه ده ترازین، به لکو مروّفه کانیش له یه کتر ده ترازین. له منی وه ریگره، من پیاوئیکي سهر به ده زگای نه منیه تی شوپشم، ده زانم که ی که سیکی له خۆی پاده کات و خۆی له خۆی ده شارپته وه ... نه وه به شیک بووه له ئیشی من وهک بهر پرسی نه منیه تی، تی بگه م خه لکی که له خویان هه لدین ده چن بۆ کوڤ ... نه مه ره و نییه، نه مه ترازانی فریشته که ی شاره له جهسته ی خۆی، دوا ی نه مه شارپکی ترسناک دروسته بیت، که نازانم چیه و چونه». بولبولیار ده موده ست هه ستیکرد، نه و بیهوشیه ی شه و به جوړپکی ترسناک کاریکردو ته سهر خه یالْم و پیده چیت به جوړپکی به د شه پانگیزیتیه کی خه وتووی تیدا زیندو و کرد بیتمه وه. نه و راستیه ی من له و ساته دا ده مینی بولبولیار نه یه دینه یی. چاریکی تر دهستم برد و توند گرتم و گووتم « پیمبلّی ده توانیت فریشته که م بۆ هه لّبگریت .. ده توانیت یان نا. چیت بویت و له توانامدا بیت بۆت ده که م، به مهرچیک کاریک بکه یت فریشته که م نه مریت ... بهس کاریک بکه بژی ... تا ده توانیت بژی، با دوا ی مردنی منیش هه ر بمینیتته وه، هه ر لیتره بیت ... ده بیت بیپاریزیت، به تاییه تی له من. رهنگه دنیا پیوستی پیتییت، رهنگه پوژگارپک بیت

مندالہ کانمان بن فرشته له دايکبين... هه ليگره بۆ ئه و سهرده مه . گهر من ويستم بيکوژم، تکايه تو ئاگات لى بيت».

له و کاته دا دهنگى کۆمه لىک پزىشک هات که سيسته ريک به عه ره بانه يه کى بيمارستانه وه له پيشيانه وه ده پويشت . من ئاو پهدايه وه و چاو انم پر بوو له سه رسامى بوونه وه ريک که نازانيت له ناو ههسته ئالۆز و ناکۆکه کاني خويدا، چۆن پىنگايه ک بدۆزىته وه و بيته ده ري.

مسته فا شوکاک و بريندارى کى نه ناسراو

دکتور مسته فا شوکاک، له دووهم پۆلى پاپه رينه وه چوو ههسته خانه ي سه ره کى شار و نه رکى کى ماندووکهرى گرت ههسته، ئيدى بىوچان و شىتانه، شه و پۆز بۆ پاراستنى ژيانى برينداره کان له کاردا بوو. ئه و ماوه يه ژوورى کى بچوکى له بيمارستان وه رگرت و زۆر شه و له وي ده خه و و له و خواردنه بيتام و ناخوشانه ي بيمارستانيشى ده خوارد. گيانى کارکردن و خۆبه خشينى به جۆرىک ناوازه بوو، دکتوره کاني دى وه ک شىت سه ير يانده کرد. پيشى هيشته بووه وه هه رده م غه مگى نيه يه کى دلته زى نيش سيماي گرتبوو. له و پۆزه وه که فرشته که ي ماردى نى مرد، ئاره زوويه کى نه بوو هيج له سه ره که شتى فرشته کان ببيستىت، يه کجار پشتيکرده که شتيه که و ويستى بۆ ئه به د خانمى مه له کبين و مه هدا ئيل و بولبوليار له يادبکات. ده بيت بلیم که کارى دکتور شوکاک شىتانه و خودکۆژانه بوو، هه موو ده يانگووت دکتور به و کاره زۆر و بپيشووه مه به ستيى خۆى ئازاربدات، نه وه ک خزمه ت به بريندار و په که وه ته زۆره کاني پاپه رين بکات. که مخۆرى، که مخه وي، ماندوويتى، ته نهايى، غه مۆکى، ئيشى زۆر و تاقه ت پرۆکين، نه وه ژيانى دکتور بوو. به لām دکتور خۆشى پاي وابوو که شه پى له سالتۆنى نه شته رگه رى و قار شه سارده کاني بيمارستاندا، شه په له گه ل

مردنی خۆیدا. دکتۆر ئیستا چیدی ئەو کۆپەیی سەرەتا نەبوو کە پێیاندەگوت فریشتەیه و خودا بەتایبەت ناردویتی بۆ کۆلیژی پزیشکی، ئیستا هۆکاری تر پالیاڵان بە شوکاکیوە دەنا خۆی لە ئیشدا بخنکێنیت. ئەو دەیگوت ئینسان بوونەوه‌ریکی هێچ، تاکە شتیکی باشی ئەم مەخلوقە ئەوەیە کە لەگەڵ مەرگدا شەپدەکات، بە دەنگی بەرز لە سالتۆنەکان و قاوشەکان و لە بەردەم زامدارەکاندا دەیگوت «تاکە شتیکی باشی ئەم جانە‌وه‌رە دەبەنگی کە ناوی ئینسانە ئەوەیە دەتوانیت لەگەڵ ئەو ئیبلێسەدا کە ناوی مردنە نۆزان‌بگیریت». دواتر قاقایەکی بچوک و کورتی لێدەدا تا لە زەبری ئەو وشەی «دەبەنگە» کەمبکاتەوه، کە دلتیابوو دلتی هەمووان پادەچلەکنیت. بەردەوام خۆی لە جەنگینکی گەورەدا دژ بە مەرگ دەبینیەوه، جەنگینکی بیسنوور و بێمەودا و گەردونی. پۆژانی پاپەڕین هێچ پزیشکێک نەبوو وەک ئەو دەستبەرداری هەموو ساتینکی ئارامی بیت، هەندێجار بە شێوەیەک ماندوویتی کاری لە جەستە بچوک و لاوازه‌کەیی دەکرد، وەختیو لە کاتی نەشتەرکاریدا و بە‌دی‌ار بریندارەکانەوه بپهۆش دەبوو. لە شەوی کۆرە‌وه‌کەدا بە تەنیا لە بیمارستان مایەوه، شەویەک بوو لەو شەوانەی دکتۆر شوکاکی هەرگیز لە یادی ناکات. زۆریی خەڵک لە بەیانیه‌وه نەخۆشەکانی خۆیان لە بیمارستان دەرەهێنا و دەیان‌بردنەوه بۆ مأل. سەرەتا پزیشک و سستەرەکان وەک پۆژانی پابوردوو بە هیمەتییکی زۆرەوه ئیشیان‌دە‌کرد، شتێک لە درێنی و کەمتەرخەمی بە کەسەوه دیارنە‌بوو، بە‌لام ئەو دەنگوباسانەیی لە باشوورەوه دەهاتن، هەمووانی تووشی پەشۆکان کردبوو، دەنگی بە‌ریزی پادیۆکان و هاواری حەماسەت بزوینی بیژەرەکانی شوێش، ئەو هەوالانەیی نە‌دە‌شاردە‌وه کە هێزی پیادە و تانکی بە‌عسییه‌کان دواي ئە‌وه‌ی لە شارانی باشوور پاپە‌ڕینیان سەرکووت‌کرد‌وه، بە‌ره‌و باکوور دە‌کشین. دکتۆر شوکاکی بە چاوی خۆی دە‌بینی چۆن ترس دەستی پزیشکە هاوکارەکانی دە‌بە‌ستیت و کاریان بۆ ناکریت، چۆن سیستەرەکان لیویان دە‌لە‌رزیت و توانایان نامێنیت. ترسی دکتۆرەکان لە گە‌پانە‌وه‌ی بە‌عسییه‌کان و لە سزای دل‌پە‌قانه‌ی ئەوان وە‌ها گە‌وره‌بوو نە‌یان‌دە‌توانی

چەقۇ و مەقەستى نەشتەرگەرى بگرن، بىنى چەند نەخۆشېك لە بەر شېرزەى دىكتور و سىستەرەكان دەمرن. دەمو ئىوارە ئاشكراپوو كە فاشىستەكان بەخۇيان و تانك و زىڭپۆشەكانيانەو پېشەرەوېيەكى نۇريان كىردو و ھىزەكانيان نۇر لەدەرۋازەى سەرەكى شار دوورنن. بەر لەوہى تارىكايى شەو دابىت، دىكتورەكان لەگەل بەرپۆشەبەرى بىمارستاندا بەپەلە كۆپۈنەوہ بۆ ئەوہى بېرىاردەن چىپكەن. شارەكە چۆلئىدەكرد، دەبوو ئەوانىش بېرىرىك بۆ چارەنوسى خۇيان و خىزانەكانيان بەن، شوكاك تاكە كەس بوو نەچو بۆ كۆپۈنەوہكە. بېرىرى دابو لە نەخۆشخانە لەگەل نەخۆشەكاندا بەریت، بەلام گەر نەخۆشەكان ھەموو دەرچوون، ئەوسا چى؟ شوكاك گوتى بىگومان نەخۆشى تر دەبىت، خەلكانىكى بەدبەخت و بېچارە دەمىن كە پۈدەكەنە ئىرە و كاریان دەكەوتتە بىمارستان. سەرىبوو بەلایەوہ كە دىكتورەكان پىكرا بېرىارىندا بىمارستان چۆلېكەن و لەگەل ھەلھاتووەكاندا پووبكەنە دەرەوہى شار، بەھانەشيان ئەوہبوو گەر خەلك شار چۆلېكەن، ئەوا بە دلىنایىيەوہ لە دەرەوہى شار زیاتر پىوستان بە دىكتورە تا ناو شار، ھەتا دەرمان و كەلوپەلى پىوستانى ناو مەخزەنى بىمارستانەكەيان باركرد تا لە دەرەوہى شار بىانكرىت خەستەخانەيەكى گەپۆك دابەزىنن. بەرلەوہى دونيا تارىك بىت، تاكە تاكە پزىشك و نەخۆش لە بىمارستانەكەدا مابوونەوہ. ئەوہى سەرنجى دىكتور شوكاكى پاكىشا نەخۆشە بىكەسەكان بوون، كە كەسيان نەبوو بىن و ھەلپانگرن، ئەوانە پەراگەندە لە ژوور و قاوشەكانى بىمارستاندا دەمانەوہ، بىئەوہى كەس بۆ سەرپەرشتى و خزمەتيان لەوتىبىت، ياخود خۆشيان بتوان ھەستن و بەپىتى خۇيان بپۆن ... بېرىرى دابو تا يەك نەخۆش لە بىمارستانەكەدا بىت و پىوستانى بەم بىت نەپوات، گەر ھەموو نەخۆشەكانىش بپۆن، ھەر نابىت بىمارستان چۆل بكرىت. بەر لە نىوہ شەو تەنيا خۆى و دە نەخۆشېك لە بىمارستانەكەدا بوون، لە پەنجەرەى ژوورەكەى خۆپەوہ كاروانى گۆپى ئەو ماشىنەنەى دەبىنى بە ھەزاران ھەزار شار جىدەھىلن، سەر شەقامەكان پىكرا بەو ھەموو ماشىن و پىادەپەوانە جەنجال بوو كە بە كۆلەوہ لە پىشتياندا

شاریان جیده هیشت. دکتور له بهر په نجره که دا سه رسامانه سه یری شاری له دایکبوون و مندالی و ژيانی خوی ده کرد خالیده بیتته وه. ساتیک بوو تیتیدا میژوو کوژده بیت، چاره نوسه کان ده که ونه ناو ته میکی تاریک و په شه وه، هیچ مروفیک، هیچ جیگایه ک، هیچ درخت و کوچه و په نجره یه ک نازانیت چی به سه ردیت. دکتور گووتی که به عسییه کان بیتنه وه، په ننگ له م بیمارستانه دا بمکوژن... به لام قهیدی چییه؟ مروفه کان هر ده بیت له جیگایه کدا بمرن، دواي نه وه نه م چی هیه به مردن بیدو پښت؟ به عسییه کان پښتر کوشتبوویان، چندين جار کوشتبوویان، نه و کاته کوشتیان که لیفیتان گرتی و دایه ده ست ناسایشه عره به کان، له وئ هه موو پوژنیک ده یانکوشت و زیندوویانده کرده وه. نه و کاته کوشتیان که وهک پزیشکیکی گنج تیکه له به و هه موو خوین و لاشه و برینه ی مهیدانه کانی شهریان کرد، نه و کاته کوشتیان که به خوی و فریشته یه کی غه ربه وه گپرایانه وه بو ئیره و نالوده ی نه م شویتنه و تووشی شه و مه ستیان کرد... نیستاش که قافله ی نه و سه دان هه زار مروفه ی ده بیینی، غه میکی کوتوپر که روی گرتبوو، غه میکی خنکینه ر له وانه ی ته نیا گریان قوول و دريژ ده توانیت سووکیبکات. به لام نه یویست بگری، توند دانی نا به لیوی خویدا و گووتی «کئ ده یزانی میژوویه کی وا خویناوی له دیمه نیکی وا نه فسانه یی و سه یردا کوتایی دیت؟». دکتور که رچی له زود که س زیاتر نازاری به ده ست فاشیسته کانه وه کیشابوو، به لام له پوژانی راپه پیندا ههستی به نازادی نه کرد. له شهوی یه که می راپه پیندا ویستی ههستبکات دنیا گزراوه، ههستبکات شتیکی قوول له جیهانی نه و خه لکانی ترده به سه رچوه و سه رده میکی نوئ به ریگاوه یه، به پالتویه کی رهشی تنکه وه که بو بالای نه و دريژ بوو هاته دهره وه، پیاسه یه کی خیرا و به په له و کورتی به ناو شه ودا کرد. شهویکی سه نگیی باروتاوی بوو، دکتور چندين سال بوو له بیمارستان نه و بونی باروته ده چو به سه ریدا. له کاتیکدا کوچه کوچه وهک تارماییه کی ون به شاردا ده گه را، له کاتیکدا له تاریکیدا له پوخساری نه و خه لکانه ورده ده بووه که زوریان بو هه لمزینی هه وای نازادی شه و هاتبوونه دهره وه، دکتور شوکاک ههستی به

هیچ نه کرد، به لکو به ناٹومیدییه کی قولہ وه بیریکرده وه، که مرؤف کان چ به دبہ ختن کاتیک بیر ده که نه وه که کوشتنی دوزمن، یان داگیرکردنی هندیگ بینا، یان سوواتاندنی هندیگ شوین ده توانیت نازادیانبات. دلنیا بوو نازادی راسته قینه ی مرؤف پزگار بوونیتی له مؤته که و دیوه زمه و خه وه ترسناکه گانی ناوه وه ی خوی. له دوا ی مردنی فریشته که ی ماردینییه وه، نه و مؤته که ترسناکانه نه یانده هیشت بخویت. هندیگ شه وان زور به ترسه وه له خه و پاده پیری، هه موو شتیک له ژیانیدا بو ی ناٹومیدی و ته نهایی لیده هات. نه و شه وه له سر کوچه یه کدا وه ستا و به راسته شه قامیتی دریزدا روانی که کپییه کی کوشنده و ترسناک گرتبو ی. له ویدا سهیری ناسمانی کرد و خنده یه کی گرت، هه وریکی قورس سنگی دادابوو، په شیتی هه وره که شه وی تاریکتر و تاریکتر کردبوو. نه و هه ر به و خنده یه وه ماوه یه کی دریز به تاریکیدا ریشت، خنده یه کی بیتمانا که هندی شو «گر مهستی ته و او بیتهوشی نه کردایه» له سر جیگای خه و تنه که شی ده په پییه سر لیوی، خنده یه که هیچ مانایه کی نه بوو، هیچ خوشییه که یان یادگارییه کی له پشت نه بوو، خنده یه که وه که خنده ی پیاونیک هه موو ژیانی به دوا ی سندوقنکی شاردراوه دا گه رابیت و دوا جار نه و سندوقه ی دوزیبتنه وه، سه ری هه لدا بیتنه وه، گنجینه یه که له سکه ی ته لا و زیوی هاتبیت به رچاو، به لام هینده ی دهستی بردبیت و سکه گانی گرتبیت ده ست، له مشتیدا بووبیتنه تۆز. خنده که ی خنده ی پیاونیک بوو جه وه ری پیوچ و تۆز ناسای هه موو زیر و زیوه دروکانی دنیای ناسیبت. له وساته دا حه زی له مهستییه کی دریز و بهره وام بوو، له میژبوو حه زیده کرد هه تا له سالونی نه شته رگه ریشدا هه ر مه ست بیت، ده یویست هیچ کات ناگای له دنیا نه مینیت، هه تا له وساته دا که ترسناکترین نه شته رکاری ده کات و ژیان و مردن له ژیر په نجه ناسک و نه رمه کانیدا سه ماده که ن، نه م بیتهوش بیت، وه که نامیریکی ورده کار ئیشبات بیتنه وه ی وه که مرؤف هه ست به بوونی خوی بکات ... پقی له وه بوو که ناتوانیت له وه هه سته پزگاری بیت که نه م که سیکه و ناوی مسته فا شوکا که و ژیانیکی هه یه و رابوردوویه کی غه مگین به دوا وه یه تی ... ئیستا که هاتبووه

دەری تا بزانییت لە شەوی یەکەمی ئازادیدا دەبییت هەوا چۆن بییت، هەر چۆن ببارینییت و باران چۆن بکەوێتە سەر زەمین، ئەو هەستە ئازادیدەدا کە ئەم ناتوانییت هیچ شتێک لە خۆی و لە دونیادا بگۆڕیت. کە بەو خەندەوه شەقامەکانی شەوی تەیکرد، لە ناكاو لەخۆی پرسى «دکتۆر شوکاک تا کەى ژيانى ناگۆریت، تا کەى هەر دەستت لە خوێن و مردن و لەشى هەلاهلادا دەبییت، تا کەى بەرگەى ئالینی ئینسان دەگریت؟».

گەرچى مەوێ خۆش نەدەویست، گەرچى سۆزێکی تاییەتى و گشتى بۆ ئەم بوونەوهرە نەبوو، بەلام لە هەمووان زیاتر کاریدەکرد و کۆمەکی دەگەیاندا. بەخۆی گووت «هۆکەى ئەو یەرقم لە مردنە، لەو هەتى نەغەدە جێبەجێشتووم خۆم لە شەپێکی گەورەدا دەبینمەوه لەگەڵ مردندا ... ژيان پوچە، بەلام مردن هەزار جار پوچترە، بەتایبەت مردنى ئەوانیدی».

هەستێکی سەیری هەبوو، هەر چەند نەخۆشێک یان بيمارێکی لە مردن پزگاردەکرد، پێیوابوو کارەکەى وەک نامەیهکی خۆشەویستی وهایه بۆ نەغەدە ماردینی ... پەيوەندییهکی راستەوخۆی نەدەدۆزییهوه، بەلام لە ناخی خۆیدا جۆره پردێکی نەپێنى لە نێوان ئیشهکەى و عەشقه کوشندەکەیدا دروستکردبوو، وەک ئەو بوو لە پێگای پێگرتن لە مردنەکانی دییهوه، پێگا لە کۆچ و مردنى نەغەدە بگریت لە ناخی خۆیدا.

بە خۆی گووت «هەستێکی بێمانایه، نەغەدە چووژانییت من چى دەکەم، ئادەمیزادەکانى تر هەر بۆیان گرنگ نییه دکتۆرەکان چەند ژيان پزگاردەکەن، هەر بۆیان گرنگ نییه ئێمە لە بيمارستان چى دەکەین، هەموو وادەژانن دکتۆرەکان تەنیا لە بەر پارە کاردەکەن. پەنگە واشییت، پەنگە بەشى هەرە زۆرى پزیشکەکان نەخۆش تەنیا وەک ئیچیرێکی باش و دەغیلەیهکی هەلنەپچراو ببینن، بەلام من ... من دکتۆرە مەست و بێقەر و ژنحیزەکەى شار، وانیم». کە وایگووت زەردەخەنەیهکی گەورەترى گرت، لەو هەتى نەغەدە بەجێبەجێشتووه، هەستدەکات بۆتە مەخلوقێکی پێکەنیناوى، کەسێک شایەنى ئەو یەقیر لە خۆی بکاتەوه و خەندەیهکی وا پوچ و گالتهجاپ بکەوێتە سەر سیمای. کە گەنج بوو، کە یەکیک بوو لە قوتابییه هەرە زیرەکەکان، کە چوو کۆلیژی پزیشکی و هەموو شانازییان

پتو دەکرد، چاوپوانى ئەو نەبوو پۇژىك بېيتە كەسىكى وەها لە ھەر پويەكەو لى برونىت شايەنى پىكەنىن بىت. ھەموو ئەو پياوانەى لە خۆشەويستىدا دەبن بە ژۆرەو بە جۆرىك لە جۆرەكان شايەنى پىكەنىن. قاقايەكى بەرزى لىدا، دلىناپوو ژيان كروپتى بە كەسىك شايەنى وەها قاقايەك. دەيزانى ئەو حوكمەى گەلىك دلرەقانىە، بەلام مەبەستى بوو لەگەل خۇيدا دلرەق بىت. ئىستا ئەو ھەستەى كە شەرىكى گەردونى ھەيە دژ بە مردن، شتىك ئارامىدەكرەو، لايەنىكەم پوخسارىكى باشتىرى پىدەبەخشى لەوھى وەك كەسىك دياربىت كە ئەنیا شايستەى خەندەيە. بە خۆى گروت «دكتور گەر واز لە ئىشەكەت بھىنىت، دەتوانىت چى بكەيت... چ سەنەت و كارىكى تر ھەيە مانا بدات بە ژيانت؟». گەرچى پرسىارەكەى كرد، بەلام وەك ھەمىشەش ئارەزووى نەبوو بىر لە وەلامى پرسىارى وەها بكاتەو. خىرا بەكوچەكانى شەودا گەپايەو بۆ بىمارستان و شتىك لە دلىنايى قوول لە دلدا بوو كە پاپەرىن و ھەرەسى فاشىستەكان جىھانى نەگۆرىو. شتەكان پىكرا وەك خۆيانن، باران، ھەر، تارىكى، مۆتەكەكان، ترسەكان، شلەزانەكان، نەخوشىيەكان، ھەموويان لە ناوھە و دەرەو وەك خۆيانن. «جىھان ناگۆرپىت، ناگۆرپىت. گوناھى شۆرشگىران نىيە، گوناھى دونيايە» بە ھەسرەتەو وایگوت و بە پەلەكەوتە پۆشتىنىكى ناارام كە لە دوورەو پەشوكان و شىوانى بۆ ھەر كەسىك دياربوو.

شەوى يەكەمى پەوھەكە، كاتىك لە پەنجەرەو سەبرى قافلەى درىزى ئوتومبىلەكانى دەكرد لە شار دەچنە دەرئ، ھەموو شتىكى بىمانا بىنى. ھەواى باراناووى، ترسى خەلك، گەمزەيى فاشىستەكان. لە ناكاو ھەستىكرد مۆى ھەلنەھاتنى ئەم ھەر بەراستى دەگەپتەو بۆ ئارەزووىكى قوولى مردن لەناخىدا، ھەستىكرد ژيانى ئەم تاكە ژيانىكە لەم شارەدا شايەنى پزگاركردن نىيە، شايەنى ئەو نىيە جەستەى خۆى بخاتە بەر ئەو زەحمەتە و پزگارىبكەت. دواتر كە سەربوردى ئەو پۆزانەى بۆ بولبوليار گىزپايەو و ئەويش وشە وشە چىرۆكەكى بۆ من گواستەو، گوتى «لەو كاتەوھى

نه‌غده جی‌پیش‌تیبووم، هه‌ستم نه‌کردوه شایه‌نی خۆشه‌ویستی خۆمبم. ژیانم شتیکی وه‌ها نه‌بوو وه‌لبدەم له چنگی هیچ شتیکی قووتاریبکه‌م». به‌لام هه‌ستیشیکرد گهرچی ژیا‌نی شایه‌نی پزگارکردن نییه، به‌لام له ده‌ستی نایه‌ت و ناتوانی‌ت خۆی ئاسان بی‌ه‌خشیته‌ مردن. ژیان نه‌گهر زۆریش بێ‌نرخ بێ‌ت هێشتا له‌ مردن به‌رزتره. له‌به‌رئه‌وه‌ی مردن هیچ نییه جگه له‌ دوژمنیکی بێ‌ه‌حم و تاریک و بێ‌مانای هه‌موو شتیکی، ته‌نیا دوژمنی ئێمه نییه، به‌لکو دوژمنی ئه‌و ئه‌ستێره‌ دووره‌شه که ئێستا له‌سه‌ری گه‌ردون له‌ ته‌پوتۆز و ئاگری خه‌لیقه‌دا ده‌سازیت ... بیریکرده‌وه‌ خودا گهر هه‌بێت و نه‌بێت، مردن هه‌ر له‌ ده‌ستکردی هێزیکي دل‌په‌قه. دل‌نیا‌بوو گهر خودا هه‌بێت مردن نییه، گهر مردن هه‌بێت خودا نییه. هه‌سته‌کانی ئالۆز و تیکه‌لاو و نا‌کو‌ک بوون، نه‌یده‌زانی چی ده‌لی‌ت و به‌ ته‌واوی چۆن بیرده‌کاته‌وه. هه‌ر له‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه‌ ده‌یروانی و ناوازیی ئه‌و شه‌وه سه‌راسمیده‌کرد، گووتی «په‌نگه به‌عسیبه‌کان چه‌ند سه‌عاتیکي تر بگه‌ن و له‌ هه‌وشی بیمارستانه‌که‌دا تیریارانمیکه‌ن». سه‌یری هه‌وشی بیمارستانه‌که‌ی کرد و بیری له‌وه‌ کرده‌وه که ده‌بێت له‌ کوپادا بیکوژن. هه‌زی له‌ جی‌گایه‌کی تایبه‌تی نه‌بوو، له‌ هه‌رجی‌گایه‌که‌دا بیکوژن جیاوازییه‌کی نه‌وتو گرنگی نییه، به‌لام هه‌ر بیکوژن بیکوژن، خۆشتره له‌ پونا‌کترین شوێنی مه‌یدانه‌که‌دا گولله‌بارانمیکه‌ن، جی‌گایه‌ک ده‌شیت خودا له‌ویدا جوانتر ببینیت ... هه‌موو مه‌یدانه‌که‌ی سارد و مردوو و گوپ‌ئاسا هاته به‌رچاو. له‌ کاتی‌که‌دا سه‌یری گوپه‌پانی خالی و ساردی بیمارستانه‌که‌ی ده‌کرد، له‌خۆی پرسى «مسته‌فا پێمبێ، تۆ هیچ کات له‌ دل‌وه باوه‌رت به‌خودا بووه‌؟». خۆی له‌ پرسیاره‌که‌ی خۆی پێکه‌نی. پرسیاریکي بێ‌مانا بوو له‌وانه‌ی ده‌بوو په‌کیکی تر لێی بکات ... له‌وته‌ی هاو‌پێتییه‌ نزیک و گه‌رمه‌که‌ی له‌گه‌ل مه‌هدائیلی فریشته‌دا نه‌ماوه، که‌س نه‌ماوه ئه‌و جوړه پرسیارانه‌ی لێ بکات ... زۆر له‌و پرسیاره بێ‌مانایانه‌ی مه‌هدائیل توپه‌ده‌بوو. سه‌ری نا به‌ شوشه‌ی په‌نجه‌ره‌که‌وه و هه‌ستیکرد زۆر بیری مه‌هدائیلی فریشته ده‌کات، زۆر زۆر، فریشته‌یه‌کی که‌لله‌په‌قی نه‌گه‌ریس که بۆ ئه‌وه باش بوو له‌ جه‌نگدا بیکه‌یت به‌ شۆفی‌ری ئی‌سعافه‌کانی سوپا تا برینداریک نه‌می‌نیت له‌ گوپه‌پاندا

هه‌لی نه‌گرتته‌وه. به خه‌نده‌وه گروتی «مه‌لعونی کورپی مه‌لعون، مه‌هداښل». دوو مانگ بوو هیچ خه‌به‌ریکی له که‌شتیبه‌که نه‌بوو، هه‌موو شتیکی ده‌کرد نه‌گه‌پتته‌وه بۆ ئه‌وئ، ده‌یویست ته‌واو ئه‌و دونیایه له یادبکات، له‌و پۆژانه‌دا له بیمارستان که‌ستیکی بال‌داریشی بینیبوو، به‌لام خۆی وا له بان گرتبوو وهک هه‌ر نه‌ییبینییت. دکتور وهک وه‌لامی خۆی بداته‌وه، گروتی «هیچ کات، من مړوف و خودام بۆ گرنګ نه‌بووه، به‌س ژيانم مه‌به‌سته. مړوف و خودا یهک سه‌رچاوه‌ی هاوبه‌شیان هه‌یه که ژيانه، که‌ر خودا هه‌بیته که‌واته بوونه‌وه‌ریکی زیندوه، نا‌کریته خودا پښ ژيان که‌وتبیت». دکتور ژيانی وهک شتیکی گشتیتر و گه‌وره‌تر و گرنګتر له هه‌موو شتیګ ده‌بینی. ژيان ته‌نیا به‌و مانایه نا که زینده‌گی بوونه‌وه‌رانی تر ده‌گرتته به‌ر، به‌لکو به‌و مانایه‌ی هیزنکه ئه‌گه‌ری ئه‌وه‌ی تیدایه مه‌خلوقی له مړوف باشت دروستبکات. باوه‌ریکی زوری به‌ مۆرالی خودایی نه‌بوو، به‌لام باوه‌ری به‌و هیزه نه‌تییه هه‌بوو که له ژياندايه... زۆرچار که چاره‌سه‌ری نه‌خۆشه‌کانی ده‌کرد، هه‌ستیده‌کرد ژيان وهک هیزنکی نادیار له ناویاندا شه‌پ‌ده‌کات، وهک هیزنکی نا‌هوشیاری گه‌وره، دل‌نیا‌بوو کاری هوشیارانه‌ی ئه‌و وهک پزیشک ته‌نیا کۆمه‌که به‌و هیزه له بن نه‌هاتوو نا‌هوشیاره که به‌و په‌ری هیزه‌وه شه‌پ بۆ مانه‌وه‌ی مړوف ده‌کات. دل‌نیا‌بوو که ژيان هیزنکی نا‌هوشیاره، مه‌زنییه‌که‌شی له‌وه‌دایه که هوشیاری ناتوانیت په‌کی بخت. ئه‌گه‌ر ژيان هوشیار بایه، هه‌ر زوو مه‌کینه‌ی خۆی ده‌کوژانده‌وه. گه‌ر هیلکه هوشیار بایه، هیچ جوجکینکی چکۆله‌شی هه‌لنه‌ده‌هینا، گه‌ر زه‌وی هوشیاربایه گولیکیشی نه‌ده‌گرت، سپێرم هوشیاربوویه نه‌ ده‌گه‌یشته قوولایی گونگولی هیچ ژنیک و خۆی ده‌کوشت، سینکس بۆیه وا به‌هیز و بته‌وشانه ده‌مانبات، چونکه گه‌ر هوشیاربایه که‌سمان ئازاری درێژ‌کردنه‌وه‌ی ئه‌م به‌زمه‌مان نه‌ده‌گرتته ئه‌ستو. له‌و ساته‌وه‌ی هوشیاری دروستده‌بیت، هیزنی مه‌رگ گه‌وره‌تر ده‌بیت. دکتور ته‌ماشایه‌کی کاروانی هه‌له‌هاتوو‌ه‌کانی کرد و گروتی «ئو کاره‌ساتانه‌ی هوشیاری دروستیانده‌کات، ده‌بیت ژيان... ژيانی پووت راستیان‌بکاته‌وه». که له قافل‌ه‌ی په‌وه‌که‌رانی ده‌پوانی، سه‌رسام بوو له هیزنی مړوف له‌سه‌ر سه‌رکه‌وتن به‌ سه‌ر مردندا و له

خواستی قوولی بۆ مانه‌وه به زیندووپی، ئیستا نه‌یده‌توانی ستایشی مرۆف نه‌کات له‌سه‌ر مانه‌وه به زیندوویتی، زیندوویتییه‌کی پووت، خالی له‌هموو شتیک جگه له‌خودی پووت و قووتی ژیان و هیچی دی. هه‌ستیکرد نه‌وهی که ده‌بیینیت خه‌لکان به‌پرتاو هه‌ل‌دین، نه‌وه خواستی ژیانه ده‌یانجولینیت. ده‌یانی نه‌وه‌یه‌زی مرۆف خۆی نییه، به‌لکو پالنه‌ریکی ناھوشیار و کویره مرۆف له‌گه‌ل خۆیدا ده‌بات، د‌ل‌نیاوو نه‌م مرۆفانه‌ی پاده‌که‌ن هیچیان عه‌قل هه‌لی نه‌گرتوون، به‌لکو تینیکی کویر، خواستیکی ناھوشیار بۆ مانه‌وه ده‌یانبات. گووتی «هه‌یزیکی تاریک نه‌م مرۆفانه ده‌جولینیت، هه‌یزیک عه‌قل نایخاته گه‌پ، گه‌ر عه‌قل بیخستبایه‌ته گه‌پ، وه‌ک من هه‌زار به‌هانه‌ی ده‌دۆزییه‌وه، وا له‌خه‌لکی بکات له‌مالی خۆیادا دانیشن». له‌د‌ل‌ی خۆیدا گووتی «نه‌وه تاکه هه‌یزیکه من له‌م گه‌ردونه‌دا پ‌یزی ده‌گرم، تاکه هه‌یزیکه شایه‌نی پ‌یزه ... هه‌یزی کویر و ناھوشیاری ژیان». بیریکرده‌وه، فریشته‌کان زۆر هوشیارن، فریشته‌کان له‌باغی نه‌زموونی مرۆفا گه‌وره‌بوون، زاده‌ی باغیکی ترسناک‌ن که باغی هوشیاریه، فریشته نه‌گ‌ریسه‌کان نه‌وه به‌ش‌ه‌ی ئیمن که تامی سیوه‌ حیزه‌که‌ی ئاده‌م هه‌شتا له‌ده‌میاندایه. نه‌وه‌ی به‌رگه‌ی ژیان ناگرن، نه‌وه‌ی به‌ره‌و مه‌رگ ده‌پۆن، پابه‌ندی نه‌وه‌یه هوشیار به‌ره‌و مه‌رگ پ‌ینمایانده‌کات. مرۆف نابیت ده‌رک به‌پوچی بوون بکات، ده‌بیت هه‌موو شتیک بکه‌ین نه‌هه‌ل‌لین مرۆف ده‌رک به‌پوچی بوون بکات، چونکه هه‌نده‌ی هه‌ستی به‌پوچیتی کرد، ده‌یه‌ویت به‌ریت. ل‌ییان بگه‌پ‌ئ پابکه‌ن، ل‌ییان بگه‌پ‌ئ ده‌قاجی دیکه قه‌زیکه‌ن و له‌م شاره هه‌ل‌لین، با هه‌ستیکه‌ن شتیک بۆ ژیانی خۆیان ده‌که‌ن، با هه‌ستیکه‌ن زۆر بوونه‌وه‌ری به‌نرخن، واهه‌ستیکه‌ن گه‌ر نه‌وان نه‌بن لاسه‌نگی نه‌م نه‌ستیره‌یه تیکه‌ده‌چیت، گه‌ر واییت باشر هه‌ل‌دین. دک‌ت‌ور مسته‌فا شوکاکی د‌ل‌شادبوو که خه‌لک هه‌موو وه‌ک نه‌وه‌و پوچییه تینه‌گه‌شتوون. مرۆف که نه‌وه‌یه‌زی کویر و ناھوشیاره‌ی ژیانی تیدا نه‌ما ده‌بیته بوونه‌وه‌ریکی ترسناک، به‌لام سوپاس بۆ گه‌ردون که نه‌وه‌یه‌زی ب‌بین و ناکو‌تایه‌ی له‌خۆیدا پاراستوه.

بەپەلە گەپايەو ە بۆ قاوشەكە ... بېرياريدا ەموو نەخۆشەكان لە يەك جېگادا كۆبكاتەو ە و خۆشى لە جېگايەكدا بىنكە بگرتت دەركاى سەرەكى بيمارستانى لىو ە ديار بىت، دەبوو زوو زوو بچىتە قاتى سەرەو ەش تا لە بەرزايەو ە بىيىتت لە شەقامە نزيكەكانى دەورەبەردا چى دەگوزەرتت. گواستەو ە و پىگخستنى جېگاي بيمارەكان چەند سەعاتىكى ويست. دكتۆر لەو ماو ەيدا بە جۆرىك نوقمى كاربوو، ئاگاي لەدەرەو ە بپا. نەخۆشەكان ەندىكيان لە حالى بپۆشيدا بوون، ەندىكىشيان سەرەحال و نۆدىلئ بوون. ەندىكيان پىشمەرگەى بريندار بوون، ترستىكى كوشندەيان بوو، دەيانگوت ەموو شار چۆل ە و سبەى كە فاشيستەكان دىنە ناو ەو ە، دىنە بيمارستان و تيربارانيان دەكەن. دكتۆر بىرى نەدەهات بە درىژايى سالانى كاركردى ەك پزىشك، سۆزىكى تايبەتى بۆ نەخۆشىك بوويت، توانيبىتى بىتت بە ھاوپى نەخۆشىك، نە لەبەرئەو ەى ەك پزىشكان ەلگى ەوايەكى ئەرستۆكراتى ئەوتۆ بوو خۆى لە ئاستى بيمار و دەرەداراندا بەرتت و بەهتتر بىيىتت، بەلكو لەبەرئەو ەى بە درىژايى ژيانى ەك پزىشك، نەخۆشىكى نەبىنبوو ئازارى خۆى لە ئازارى ەموو مۆفەكانى تر بە گەورەتر نەبىيتت. ەموو نەخۆشىك پىپوايە ئەو تاكە مەخلوقى ئازاركىشى دونيايە و خدا و سروشت بوغزىكى تايبەتى و كىنەيەكى ناوازە و پزىپەريان بەرامبەر ئەو ەيە. ەيچ نەخۆشىكى نەبىنبوو پوو لە خدا نەكات و نەلىت «خودايە بۆ منت بەم دەرەبەرد، ەموو خەلكى خۆشەخت و باشن و تەنيا من بەدبەختى دەكىشم». ئەو ە تورەترى دەكر لە مۆف ... لەلاى سەربوو مۆفەكانى سەر ئەم زەوييە، ەشتا لەو راستىيە تىنەگەشتوون كە بەشى ەموومان لە ئازار بەئەندازەى يەكە، ەيچ مۆفىك نىيە ژانىكى كوشندەى نەبىت، ئازارىكى نەپنى و گەورەى نەبىت، مۆف گەر برىنكى بەرچاويشى نەبو ئەوا بوغزىك و گرىيەكى ەيە دەيچەوسىننەو ە. ئەو ەموو سال ە كە خەرىكى چاكردەو ە و برىن و دورىنەو ەى لەشى ئەو گەنجانە بوو كە لە بەرەكانى جەنگدا دەپىكران، ئەو ەستەى نەبوو كە ئەو مۆفانەى ئەمىستا لە مالى خوياندا دانىشتوون دەشپت لەمانە كە پىكراون و خەرىكى تۆشىنى

شهرابی مردن به خت وهرترین، زهوی هیچ نییه جگه له فهرشیکی پاخراوی نازار، گه وهری لهش له وه دایه مه‌کینه‌یه‌کی وه‌ها ترسناکه به‌رگی هه‌موو ئه‌و جۆره نازاره جۆراوجۆرانه ده‌گریت. گه‌وهری ئه‌م ئۆرگانه زیندوانه که له ناوه‌وه لێده‌ده‌ن، گه‌وهری ئه‌و وزه فیزیکیه بیهۆشه که ناوی ژیانه ئه‌وه‌یه، به‌رگی زۆر ئه‌شکه‌نجه‌ی ترسناکه ده‌گریت و ناوه‌ستیت. ئینسان خۆی پتویستی به نازاره، بۆی ده‌گه‌پیت، له جینگای عاسی ده‌ریده‌هینیت. له خۆی پرسى « نازار به چه‌وه‌ر له‌و ژیانه‌وه هه‌لناقولیت که ده‌ژین، به‌لکو له‌و ژیانه‌وه دیت که ناژین ... ئه‌و برینانه‌ی تێمانده‌که‌ن نازاریان که‌متره له‌و برینانه‌ی که ده‌ستمان پتیا ناکات». بۆ ئیتستیک بیرى له‌وه کرده‌وه که ژانی گه‌وهری ئه‌م له‌وه‌وه نییه که نه‌غه‌ده به‌جیه‌پشت، که فاشیسته‌کان ئه‌شکه‌نجه‌یان دا، که خه‌لک به‌رده‌وام سووکایه‌تى پێده‌که‌ن، به‌لکو له‌وه‌وه‌یه که چیت هر هیچ نازاریکی تری نییه بۆی بۆی. نه‌غه‌ده دواه‌مین ژیانی بوو، هه‌موو ژیانه‌کانی بوو، بیریکرده‌وه ئه‌گه‌ر نه‌غه‌ده‌ی تا ئیتستا هه‌بایه ئیتستا بووبوو به‌ پیاویکی مندا‌ل‌دار، بووبوو به‌ که‌سێکی دی، وه‌ک ئه‌و سه‌دان هه‌زار پیاوه‌ی ئه‌مشه‌و له‌شار ده‌رچوون، ژن و مندا‌له‌کانی ده‌خسته ماشینی‌که‌وه و له‌شار هه‌لده‌هات. ئیتستاش که جگه له‌ خۆبه‌خشین هیچ کاریکی تری نییه بیکات، هۆکه‌ی ئه‌وه‌یه ئه‌م هیچ ژیا‌نێکی نییه که‌س به‌ریته ناوی، هیچ ژیا‌نێکی نییه پرگاریبیکات. دوا هاو‌پێی مه‌ه‌دائیلی فریشته بوو، که ئه‌ویش وه‌ک ئه‌م هیچ ژیا‌نێکی نه‌بوو. فریشته‌کان هه‌موویان کاتیک ده‌بن به‌ فریشته، دوا ژیا‌نی خۆیان ده‌ژین. هه‌ناسه‌یه‌کی قوولێ هه‌لکێشاو له‌ دلی خۆیدا گووتی «منیش فریشته‌م». به‌ گه‌لته‌ی نه‌بوو که به‌خۆی گووت «منیش فریشته‌م»، گوزاره‌که لای ئه‌و هینده‌ی جۆریک بوو له‌ سوکایه‌تیکردن به‌خۆی ستایش نه‌بوو، بۆ که‌سێکی پزیشک و ژیا‌ندۆستی وه‌ک ئه‌و، فریشته‌کان بوونه‌وه‌رگه‌لێک بوون توانای ژیا‌نیان نه‌بوو، له‌ نه‌خۆشیک ده‌چوون ده‌ستیان له‌ دیواری مردن دا‌بیت یا‌ن چووبیتنه جۆریک له‌ بیهۆشی هه‌تاهه‌تاییه‌وه. ئه‌م ژیا‌نه‌ی ئه‌میش جۆریکه له‌ بیهۆشی هه‌تاهه‌تایی، هه‌موو ژیا‌نیک که بوو به‌ جۆریک له‌ دووباره‌کردنه‌وه‌ی هه‌مان خواست، ده‌بیت به‌ جۆریک له‌ بیهۆشی

نه به ديي. به هيمنی سهری خسته ناو ده ستييه وه و گوتي «نهی فریشته
 مه لونه که م ده مکوژیت». ماوه یه ک بوو زور جار هستی به و لاوازیه
 گه وره یه ده کرد که ته نیا له فریشته نه خوځه کاڼدا بینیبوی، هستی به
 شلېوونی ده ست، سپی هه لگه پان، لاوازی بیته ندازه و نه مانی ناره زوی
 خواردن ده کرد ... به ترسیکه وه به خوی گوت «چ کوشنده یه مړوځه
 باشه کانی سهر زه وی توو شی دهر دی فریشته کان بېن». که وایگوت به
 په له دابه زی و به ره و دهر گای دهر وه ی بیمارستانه که پوښت و
 به خیراییه کی له نه ندازه به دهر کردییه وه و له سهر پتېلکانه که وه ستا و
 سهیری ناسمانی کرد، هه وای هه لمژی و گوتي «من مړوځم، فریشته
 نیم». ترسیکی گه وره ی پتوه دیار بوو، ترسیک خوځی شهرمی لیده کرد،
 هه ستیکرد هه سته کان و قسه کانی به جورکی بیتانا ناکوکن. به لام
 دلنیا بوو فریشته کان ناتوان چتر لیره بژین، شاره که و ولاته که و
 سهرده مه که به جوریک نالوده بوون، ههر فریشته یه ک ناموسی فریشته نه ی
 هه بیت، ناتوانیت له م ده فرده ا بژی. به لام نه و که سیکه باوه پی به هیچ
 جوریک له خودکوژی نییه، نه خودکوژی هیمنانه و نه خیرا و ده ستوبرد.
 سهیری ناسمانی کرده وه، بۆ ئیستیک واهاته به رچای هه وره سه نگین و
 نه ستوره کانی به هار خه ریک بیت په رته وازه بن، بایه کی نادیار و هه ست
 پینه کراوی باکووری بیان تارینیت ... ئیستا پیویستی به ئیراده یه کی گه وره
 بوو تا بیسه لمینیت مړوځه و فریشته نییه، بیسه لمینیت ساغه و نه خوځ
 نییه. هاتبووه دهری تا هه وای هیز و تینکی بداتج، سهرمای شه و خوینی
 بچولینیت و نه و خه یاله به ده له سهریدا دهر بکات. له زه تیکی زوری له
 جولای هه وره کان بینی که بیتاک ده پوښتن و کارکیان به وه وه نه بوو
 له سهر زه وی چی ده گوزهریت. هه وای شیدار و فینک خیرا ده یاخسته وه
 سهر حال، له دوور ژاوه ژاویکی کپ ده هات، که ژاوه ژاوی جه سته ی برینداری
 شاربوو وه ختیک له خوی ده ترازیت. به هیمنی به ره و گه راجی ئوتومبیله
 فریاگوزاره کان چوو، ویستی بزانت بۆ کاتی پیویست هیچ ئوتومبیلک
 ماوه یان شوفیره کان و پزیشکه کان و فرمانبرانی به شی فریاگوزاری
 هه موویان بردوون. گه راجی ماشینه کانی فریاکه وتن ده که و ته راستی بینای

بیمارستانەکەو، لە سوچنێکدا دوور لە پوانگەیی ئەو ... هێدی هێدی بە لا تەنیشتی بیمارستانەکەدا پۆیشت، بەو شەو، لەو هێمنییەدا خۆی وەک مەخلوقێکی نامۆ بەم سەر زەمینە هاتە بەرچاو، کەسێک ناتوانی ت لەگەڵ خەڵکدا بێت، لە کاتی کەدا دەیان هەزار مرۆف بە ترسێکی قوولەو هەڵدەهاتن، شار بۆنی سام و ناو مێدی و هەراسانی لێدەهات، هەمووان سەر و مای خۆیان جێدەهێشت و دەپۆیشتن، ئەم وەک سەر بەم ئەستێرە نەبێت، بە سەدرییەکی سپی کارکردنەو هەوای شەو هەڵدەمژێت و دەیهوێت دڵنیا بێت نەخۆش نییە. بە تورەییەو بەخۆی گوت «مستەفا شوکاکی تەرەس، تۆ خەلکی کویت؟». پرسیارێکی لە ناکاو و سەیریوو، پێشتر هەرگیز بۆنەییەکی وەها نەهاتبوو پێشتر پرسیارێ وەها لەخۆی بکات، لە شوێنی خۆی وەستا و چاوانی لێکنا و پڕ بە سینەی هەوای ساردی پاکتیشایەو و بە ناو مێدیەکەو خەریکبوو بیاخە گریان، گووتی «هیچ کوێ، من خەلکی هیچ شوێنێک نیم». ویستی بلیت «من بەشینم لە وزەییەکی بەرەڵ و بێئاراستەیی ژیان... بەشینم لە وزەییەکی ویڵ کە مأل و نیشتهجێی نییە» بەلام گێراییەو، چونکە دڵنیا نەبوو ئەو بۆچوونەیی چەندە راستە. بەلام بە تورەییەو دەستی جولاند و وەک قسە لەگەڵ کەسێکی تردا بکات، بە دەنگی بەرز گووتی «من بەرێکەوت لێرە لە دایکبووم و دەژیم، بەلام خەلکی ئێرە نیم». پاش تۆزێک کە مێک هێوربوو، خەندەییەکی گرتی و گووتی «دڵنیام، زۆر دڵنیام خەلکی ئێرە نیم. بۆ ئەبەد تەنیام، خەلکی هیچ شوێنێک نیم». ئەو لەو ساتانە بوو کە نەیدەزانای چۆن سەیری خۆی بکات، رقی لەخۆی بێت، بەزەیی بەخۆیدا بێتەو یاخود خۆی خۆشبوی؟ هەوای ساردی شەو بە جۆرێکی بێمانا هەر سێ جۆر هەستەکی لە ناخدا تێکەڵکردبوو. بێئیرادەیی خۆی دەستی برد بۆ ناوچاوانی و بینی چەند دڵپە عەرەقی سارد لەسەر نیوچاوانی، بێئەوێ ئارام بێتەو، خێراتر بەرەو لای گەراجەکە هەنگاوی نا ... جگە لە ئەمبولانسێکی سکراب و بێتایە کە چەندین مانگ بوو لەویدا بوو، هێچی تری نەبینی، تەواوی ئەمبولانسەکانیان بردبوو، لەگەڵ سەرەتای پاپەرینەو تا ئیستا زۆری

که رهسته و شمه کی ده ولته تی کرابونه مولکی شه خسی، بیته وهی که س بتوانیت یان بکریت بیته دنگ. له گه پانه ویدا به ره و لای نه خوشه کان، سړیکی له گنجینه ی داو و دهرمانه کانیش دا، نویش پاکوته میز، به جوړیکی سهرسوپه پنه ر گسکی لیدرابوو، هتا سهره کانیز لایه کیچی نه دوزیبه وه. به خوی گووت «که واته تهنیا دهرمان له بیمارستاندا ماییت، نه وه په که له دۆلابی پزیشکه کان و په فکانی به شی فریاگوزاری ماون». دلنیاوو نیستا گر نه خوشیکی به دحال پووی تیبتاک، جگه له وهی که میک بیپوشیبتاک و له نازاری که مباته وه، هیچی دی بۆ ناکریت.

که گه پایه وه بۆ قاوشی نه خوشه کان، زۆریه یان خه وتبوون، نه وانه شی وریابوون له بیده نگیه کی قولدا نو قمبوون، له و بیده نگیه بیسنورانه ی نیشانه ی بیمانی و پوچی هه موو قسه په که. هه ندیک شه و له زیانی ناده میزاده کانداهیه، ده بیته ده لیلیکی گه وره که داهیتانی زمان چ کرداریکی پوچه، نه مشه و له و شه وانه یه. دکتور شوکاک هه میسه باوه پی و ابووه که پوچترین کاریک مروف کردییتی و به به دبختیه کی بیسنور به سهریدا شکایته وه، داهیتانی زمانه. باوه پی و ابوو ترسناکترین شتیکی مروف پیش بۆمی نه تۆم به ره می هیتابییت، زمانه. «زمان له شه ویکی وه هادا چ سوویکی هه یه؟ ها پیمبلتی چ سوویکی هه یه؟» زۆر به توپه ییه وه له خوی پرسی. له و کاته وهی نه غه ده وای به سهره پنا رقی له زمانه، سهریوو به لایه وه له بری نه وهی رقی له شیعر بییت رقی له زمان بوو. ماوه یه کی زۆر له گه ل مه دانیلی فریشته دا له سهر نه و بابته ی زمانه له جهنگ و جه ده لدا بوون. مه دانیل وای ده بینی زمان تاکه که رهسته یه کی کاریگه ره که کار له فریشته کان ده کات، به لām شوکاک به پچه وانه وه پای و ابوو گر زمان نه بایه فریشته کان نه سلان له مروف نه ده تۆران. به توپه ییه وه ده یگووت هیچ قسه یه کی مروف، هیچ کتیبیکی، نرخ ی پاسته قینه ی سیویکی نییه که دره خنیک به بیده نگ و بن هیچ قسه یه که ده یبه خشییت، نرخ ی پاسته قینه ی هیلکه یه کی نییه که مریشکیک بن هیچ منه تیک ده یکاته دیاری بۆ دنیا... هتا خوداش نه و کاته خوی ده خاته

ژیر پرسیاره وه که قسه ده کات، تاخودا بیده نگه، مه خلوقیکی مه زن و ته لیسماوی و ناکۆتایه، به لām که داده به زیته ناو زمان، ده که ویته ژیر هه زار پرسیاره وه. هه میشه له دوا هه مین پینکی شه ودا، که توره ده بوو دهستی ده دا به میزه که دا و به مه هدا ئیلی فرشته ی ده گوت «پنمبلی کامیان موعجیزه ی زیاتر تیدا یه، ئه و کتیبانه ی ناویان لیتان و کتیبه گرنه و پیروژه کان یان په پی تاوسیک یاخود چریکه ی بولبولیک یان بونی میخه کیک ... کامیان؟». دکتور دلنیا بوو که ئیلحاد له دوا ی دابه زینی کتیبه ئاسمانیه کان وه دهستی پیکردوه، تا خودا بیده نگه هه چ کۆمه لگا و بوونه وهریک نییه گومان له بوونی بکات، به لām که خودا په ناده بانه بهر زمان، بهر نویسنی کتیب، له ویتوه هه قمانه هه موو گومانی لیکه ین، زمان که رهسته یه کی بقیه ی و نو قسان و که مسوودی مه خلوقیکی به دکاری وه که مرقفه، ئه وه ی خودایه که به هه موو مه زنی خوی داده به زیت تا به م که رهسته بقیه یه گوزارشت له خوی بکات، چیگای گومانه. مه هدا ئیل له ویدا هه میشه قاقا پیده که نی و ده یگوت «وا ی دکتور، تو بۆچوونه کانی ئه لیا ئیلی فرشته م بۆ دووباره ده که بته وه ... هه مان ئه و بۆچوونه ی که خۆم بۆم گیرا ویته وه».

ئیتستا زۆر له زه تی له و بیده نگیه ده بینی که نیشانه ی ته واره تی په ککه و تنی زمان بوو.

که که پرایه وه لای بیمار ه کان، له سه ر کورسییه کی تاییه ت دانیش ت و قاجی خسته سه ر ته پله کیکی نزم و خه وی پیدا که وت. تا به یانی هه موو شتی که هیتن بوو، له ده ورو به ری بیمارستان شتیکی ئه وتو پووی نه دا شایه نی باس بیت، له که ل خۆره لاتدا، دکتور خوی بهرچاییه کی ساده ی بۆ نه خۆشه کان ئاماده کرد. ده رمانی پتویستی پیدان و هه موو له پادیویه کی بچوکه وه گوئیان له هه واله کان گرت. ئازانسه ده ره کییه کان پاپۆرتی ئه وه یان ده دا که هیزه ده و له تییه کان به سه دان تانکی سه ربازی قورسه وه که له باشوور کشاونه وه، به ره و باکوور هیرش ده بن، ئاشکرا بوو ئه مرۆ فاشیسته کان دووباره ده که پینه وه و ده که نه شار. دکتور شتیکی ده رباره ی

ناماده کاربیه‌کانی خەلک و پێشمەرگه بۆ جهنگ و به‌رگری نه‌ده‌زانی، سه‌یری لێهات که‌س نایه‌ت سه‌رتکی بیمارستان بدات بزانیته‌ له‌ چ حالێکدايه. دکتۆر ویستی جگه‌ له‌ نه‌خۆشه‌کانی بێر له‌ هیچ شتیکی دی نه‌کاته‌وه، هیچ شتیگ. هه‌موو پۆژ جگه‌ له‌ پاککردنه‌وه و پێکخستن و ناماده‌کردنی خواردن بۆ بیماره‌کان، کارێکی دیکه‌ی نه‌کرد. له‌ پێش نیوه‌پۆدا که‌ ده‌نگی توپباران ده‌ستی پێکرد، ئاشکرابوو تۆپه‌کان ده‌وربهری شار ده‌کوته‌، له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا دکتۆر هه‌ندیک جیگای ناماده‌کرد و چی له‌فاف و برینپێچ و که‌ره‌سته‌ی تیمارکردنی هه‌بوو خستیه‌ شوپنێکی نزیک ده‌ست. هه‌موو پۆژ تا ئیواره‌ هیچ شتیکی تایبه‌تی له‌ نزیکی بیمارستانه‌که‌وه ده‌رنه‌که‌وت، شار ته‌واو چۆلبوو، له‌دوای نیوه‌پۆوه دکتۆر هه‌ستیکرد هه‌تا بالنده‌ و میرووه‌کانیش شاریان جیه‌پشتبیت. به‌رده‌وام له‌ په‌نجه‌ره‌کانی نه‌ومی دووه‌وه سه‌یری ده‌ره‌وه‌ی ده‌کرد، ئاشکرابوو سوپا له‌سه‌ره‌خۆ و بێتس دێته‌ ناو شاره‌وه، دلنیا‌بوو هێزه‌کانی ده‌وله‌ت ماندوون، ده‌یزانی تین و تاوی شه‌پی قورسیان نییه‌، گه‌ر تووشی به‌رگریه‌کی قورس نه‌بن، ئه‌وا به‌زه‌حمه‌ت خۆیان له‌ شه‌په‌وه ده‌ئالێن، به‌لام درپنده‌یی ده‌ره‌ق به‌بێ دیفاعان کارێکی سه‌خت نییه‌. دیسانه‌وه بیری له‌وه‌ کرده‌وه که‌ ده‌شیت ئه‌و و هه‌موو نه‌خۆشه‌کان تیربارانه‌که‌ن. دلنیا‌بوو شار ته‌واو چۆله‌، به‌عسیه‌یه‌کان هیچ نیچیرێکیان ده‌ست ناکه‌وێت، دوور نییه‌ هه‌موو تۆله‌ی خۆیان له‌مان بکه‌نه‌وه، دووریش نییه‌ له‌ پاداشتی چۆلکردنی شاره‌که‌ و به‌ده‌سته‌وه‌دانی به‌بێ شه‌پ له‌ هه‌موو شتیگ بگوزه‌رێن و شه‌ویکی بێخه‌یاڵ و ئاسووده‌ له‌ شاردای پۆژیکه‌نه‌وه ... له‌ نزیکی ئیواره‌دا یه‌که‌م تانگی سوپای بینی به‌ هێمنی کیسه‌لێکی نه‌خۆش و خه‌والۆوه‌وه له‌ شه‌قامی باشووری بیمارستانه‌وه به‌ کاوه‌خۆ تا ئه‌وسه‌ر جولا، نه‌خۆشه‌کان که‌سیان نه‌یانده‌توانی هه‌ستن و به‌ چاوی خۆیان چاودێری شه‌قامه‌کان بکه‌ن، له‌ به‌رئه‌وه دکتۆر تاکه‌ سه‌رچاوه‌ی هه‌والیان بوو، ئه‌و هه‌موو شتیکی نوێی بۆ ده‌بردن، به‌ درژایی پۆژ ئه‌وه‌ی بۆ دوپاتکردبوونه‌وه که‌ شه‌قامه‌کان چۆلن و گولله‌ تۆپه‌کان دوور ده‌پێکن ... له‌ ئیواره‌دا که‌ ده‌رکه‌وتنی یه‌که‌م تانگی پێراگه‌یاندن،

ترسکی گهره‌ی له چاویاندا خوینده‌وه، ترسک له ترسی نه‌خۆشی و بومه‌له‌رزه و ئافه‌ت گهره‌تر. هه‌موو چه‌ندین سه‌عات له چاوه‌پوانیدا بوون، به‌لام هیچ پووی نه‌دا. هه‌ندیجار ده‌ستپێژی پچر پچریان ده‌بیست، هه‌ندیجار گوێیان له‌ ناله‌ی موشه‌کێک یان توپێک یان خومپاره‌یه‌ک ده‌بوو، به‌بێ ئه‌وه‌ی به‌دڵنیا‌یه‌وه‌ بزانن ده‌نگه‌کان له‌ کوێه‌ ده‌ن. نه‌خۆشه‌کان له‌و ژووره‌دا ئیستا بیریان له‌ هه‌موو سیناریۆ و ئه‌گه‌ره‌کان ده‌کرده‌وه، قسه‌یه‌کی زۆریان له‌وه‌ ده‌کرد که‌ ناخۆ وینه‌ی دونیای ده‌ره‌وه‌ چۆن بێت. ئایا په‌وه‌که‌ران هه‌موو له‌ چیا چوون به‌ودیدا و سه‌ر قافله‌یان گه‌یشته‌ ئێران؟ ئایا ئه‌و فرۆکه‌ و کوپه‌رانه‌ی به‌سه‌ر شاردا ده‌فین، که‌سیان کوشتبێت؟. دکتۆر سه‌رنجیدا نه‌خۆشه‌کان هه‌ر به‌که‌یان جوړه‌ خه‌یالێکیان هه‌یه‌، هه‌ستیکرد هه‌ندیکیان شه‌پانگیزییه‌کی شاردراره‌ له‌ پوانیناندا هه‌یه‌، ئاره‌زوویه‌کی نه‌ینی و نه‌بیراویان هه‌یه‌ هه‌موو ئه‌م شاره‌ و شاره‌کانی دیش به‌ وێرانی ببینن، ناتوانن ئه‌وه‌ له‌ تۆن و نیگا و جووله‌یاندا داپۆشن که‌ وێرانه‌یی خۆشحالیانده‌کات... هه‌ندیکیشیان به‌ پێچه‌وانه‌وه‌ ترسکی قوولیان له‌ وێناکردنی دیمه‌نه‌کانی کاولکاری و کوشتندا هه‌بوو، به‌ هه‌موو جوړیک ده‌یانده‌ویست بڵێن هه‌موو شتیک له‌ ده‌ره‌وه‌ ئاساییه‌، هیچ پووی نه‌داوه‌ و پوونادات. دکتۆر له‌ نیهانی خۆیدا گووتی «دوو جوړ ئاده‌میزاد له‌م دونیا‌یه‌دا ده‌ژین، هه‌ردوو ئه‌و جوړه‌ ئیستا لێره‌ن، له‌م قاوشه‌دان... به‌کێکیان به‌رده‌وام ده‌یه‌وێت جیهان پڕبێت له‌ پوداو، پڕبێت له‌ شتی نوێ، له‌ کاره‌ساتی سه‌رنجراکێش، ئه‌وانه‌ چه‌شنێکن له‌ مرۆف که‌ ناتوانن بێ پوداو بژین، له‌ جیهان دڵنیانین، خۆشباوه‌ر نین، گومانکار و کاره‌سات په‌ره‌وه‌رن. جوړیکی تریش مرۆف هه‌ن له‌ خۆی ده‌چن، وه‌ک ئه‌و گه‌مژهن، له‌و باوه‌ره‌دان هه‌رگیز هیچ شتێکی گرنگ پوونادات، باوه‌ریان به‌ده‌روپه‌ریان هه‌یه‌، بێتس خۆیان ده‌ده‌نه‌ ده‌ست شته‌کان، به‌لام پوژیک دیت چاوده‌که‌نه‌وه‌ و ده‌بینن له‌ چ جێگایه‌کی هه‌له‌دا بوون. دکتۆر به‌خۆی گووت «هه‌تا دوا‌ی خیانه‌تی نه‌غه‌ده‌ش، نه‌بووم به‌ که‌سیکی عاقل، نه‌بووم به‌ که‌سیکی کاره‌سات بین ... ئه‌و ترسه‌ که‌مه‌ی هه‌مه‌، به‌ کاریگه‌ریی بینینی به‌رده‌وامی لاشه‌ و خوینه‌، به‌لام پاستگۆیم له‌گه‌ل خۆم و زه‌ق و

رۆپ دانى پىدا بىتىم، من ھىشتا خۆشباوەرىكى گەمژەم، باوەرىم بەم كەسە دەبەنگە نىيە كە پىدەلەين مەرف، بەلام باوەرىم بە قەدەرە، ھەستەكەم ھىچم لى ناكات». سەرىبوو بە لایەو دەوى بىنىنى ئو ھەموو جەستە زامدار و لەشە ھەلاھەلەي مەرف، دەوى تىپەرىنى ئو ھەزاران نەخۆشە بە ژىر دەستىدا، ھىشتا كارەساتبىنىكى راستەقىنە و سەرىپى لىدەرەنەچووبوو. ھەتا ئەو ھى كە بىرى لە مردنى خۆى دەكرەو، ھەك كارەسات نەیدەبىنى... بە خەندەيەكى مندالانەو كە دەمىك بوو بەوجۆرە نەكەوتبەو سەرىپوى، بەخۆى گەوت «من ئەوئەندە گەمژەم ھەتا مردنى خۆشم بە كارەسات تىناگەم». تا شەو درەنگ لە نىوان نەخۆشە خۆشبین و بەدبىنەكاندا جەنگ و جەدەل بوو، ھەتا ھەندىك لەو نەخۆشانەي كە زمانىان گەرى نەدەكرە و تەنبا بە ئاماژە قەسەياندەكرە، بە سەرى دەست و ئىشارەت بەشداری گەتوگەز بوون. دكتۆر بە بىدەنگى و خۆشەلىيەو گەوى لە ھەردوو لایەنەكە گەت، ئەو كاتانەي كە دەبوو ھەستىت و نان ئامادەبكات، دەرمانەكان بەنىت، بىوات و بىنىت لە كوچە و شەقامە نزىكەكاندا چ باسە، دەوىست خىرا بەگەرىتەو و گەوى لە پار و دەمەتەقىكان بەگەت. ئەزموونى خۆى لەگەل ژياندا پىدەگەوت، بەدبىنەكان لەسەرى ھەقن، ھىچ شتىك لەسەرى زەوى نىيە باوەرى پىكەين. بەلام خۆشبینى و خۆشباوەرى بە دونيا و ژيان، جۆرىكە لە نەخۆشى. ھەك چۆن سەدان سەل لە ئەزموون نەيانتوانىو ماسىيەكان فەرىكەن خۆيان لە قولاپ بە دووربەگەن و ھەرى سىحرى خۆراك زياتر كەشياندەكات، ئەزموونى بەدبەختى زۆرىش ناتوانىت مەرف فەرى بەدبىنى بكات. دكتۆر خۆى ھەك ماسىيەكى خۆشبین ھاتە پىشچاو، كە گەستنى سەدان قولاپى ژەھراوى نەيانتوانىو فەرىكەن گومانى ژەھراوى لە ھەموو شتىك ھەبەت، بەخۆشەلىيەكى بىماناوە، بە شادى مندالەيكى نەفامەو بە خۆى گەوت «من گەمژەم». دلنەش بوو گەمژەيە... دلنەباوو... چونكە گەرجى پۆزانە نىشانەي دەرەيى لە مەرف بىنىبوو، پۆزانە ئو بىرناھەي ساپەزكەربوو كە مەرف دەيكاتە مەرف، بەلام ھىشتا ھەك پەوىست ترسى لىيان نەبوو، ھىشتا لە قوللەي ناخیدا باوەرى وابوو ھىچى ترسناك

پوونادات. له کاتیکدا خه‌ریکی خواردن ئاماده‌کردن بوو، به ده‌نگی به‌رز و له‌به‌رخویه‌وه گهو‌تی «شو‌کاک گو‌یگره ... ژیان هیزیکه بۆ هه‌موومان، بۆ نه‌خۆش و گه‌مزه‌کانیش، هیزیکه بۆ سه‌راپای مه‌خلوقاتی ئهم سه‌ر زه‌مینه. پتو‌یست ناکات وه‌ها خۆشبین بیت، نا هیچ پتو‌یست ناکات، گه‌ر ئه‌مشه‌و بتکو‌ئن مردنت مانایه‌کی ده‌بیت، لایه‌نیکه‌م له‌و ساته‌دا که فیشه‌که‌کان ده‌تپێکن، مانایه‌کی بۆ خۆت هه‌یه، دوا‌جار له‌ پتئاوی نه‌خۆشه‌کانندا ده‌مریت. هه‌لبه‌ت مانایه‌کی تاریک و ئازاراو‌ییه، به‌لام مانایه». دکتۆر هه‌ستی‌کرد ئه‌وه‌ی چه‌ند شه‌وی‌که نه‌ی‌خواردۆته‌وه که‌مێک گه‌شبینی‌کردوه، راسته هه‌میشه ژیا‌نه‌رست بووه، به‌لام له‌ پۆژیکێ وا سامدار و به‌د دا که هه‌موو را‌دیو‌گانی دونه‌یا قسه له‌ کاره‌ساتیکێ گه‌وره ده‌که‌ن، ئهم له‌م بی‌مارستانه چۆ‌له‌و له‌ ناوه‌راستی هه‌موو به‌دبه‌ختیه‌کاندا، ده‌یتوانی وه‌کو گه‌مزه‌یه‌ک گه‌شبین بیت، ده‌یتوانی ب‌ل‌یت خۆشه‌ختانه خه‌لکی شار ب‌ده‌رده‌سه‌ریه‌کی ئه‌وتۆ له‌م جه‌ه‌نه‌مه گوزه‌ران و ئیستا له‌ودیه‌و چیا‌کانه‌وه له‌خپوه‌تی ئه‌مان و ئاسوده‌گیدان. «ئوه گه‌مزه‌یه‌کی فه‌لسه‌فیه» وای به‌خۆی گووت. له‌کاتی ئاماده‌کردنی خواردنی ئیواره‌دا، بیرێ له‌وه کرده‌وه گه‌ر مه‌هدائیل لی‌زه‌بایه و زا‌راوه‌ی «گه‌مزه‌یی فه‌لسه‌فی» ببیستایه، پتی سه‌رسام ده‌بوو. م‌و‌ف د‌پ‌نده‌یه، تپ‌کش‌کینه، ب‌ی‌زه‌حه‌ ... به‌لام جو‌زیک له‌ گه‌مزه‌یی فه‌لسه‌فی واما‌ن لی‌ده‌کات خۆمان ب‌ده‌ینه ده‌ست ئهم مه‌خلوقه قیزه‌ونه به‌د‌پ‌ه‌شته، باوه‌ری پ‌ی‌یکه‌ین، چاره‌نوسما‌نی ته‌س‌لی‌م‌که‌ین. هه‌ستی‌کرد هه‌ر ئه‌و خۆشباوه‌رییه وای لی‌کردوه سه‌ره‌تا گه‌م‌ژانه باوه‌ر به «نه‌غه‌ده» بکات. ئیستا که بیر له‌و ماوه کورته‌ی پ‌ی‌که‌وه ژیا‌نیان ده‌کاته‌وه، هه‌ستده‌کات هه‌موو نیشانه‌کان ئاشکرا دیار‌بوون که نه‌غه‌ده خیا‌نه‌تی لی‌ده‌کات ... به‌لام ئه‌وه‌ی پ‌ی‌گای له‌م گرتوه‌و ببینی‌ت، گه‌مزه‌یه‌کی فه‌لسه‌فی بووه. به‌خۆی گووت «گه‌مزه‌یی فه‌لسه‌فی ئه‌وه‌یه بج‌یه ناو‌قه‌فزی پ‌ل‌نگ‌یکێ برسی و ئوم‌یدت به‌وه بیت سه‌لامه‌ت ب‌ی‌ته ده‌روه». تو‌زیک وه‌ستاو هه‌ستی‌کرد ئهم هه‌موو ژیا‌نی ده‌چ‌یه‌ ناو‌قه‌فزی پ‌ل‌نگه‌که‌وه و هه‌رجاره‌ی به‌ برینی‌کی قو‌له‌وه د‌ی‌ته‌وه. که ئه‌وه‌ی به‌یادا ها‌ته‌وه نه‌غه‌ده چی به‌رامبه‌ر کرده‌وه، وه‌خت‌بوو ب‌گری،

د‌لی توند گوشرا، ویستی ه‌موو شتیک دانیت، ه‌موو ئ‌م بیمارستانه به‌جیبه‌نیلت و بگ‌پیت‌وه م‌اله‌وه و ده‌رگا‌که له‌خ‌وی دابخات و نه‌یه‌ته‌ده‌رئ، وه‌ک ئ‌وه‌ی شته‌کان دویت‌نی پ‌وویاندانیت، دویت‌نی و به‌س ... ب‌و ساتیک ه‌موو گ‌شبینی و گ‌ه‌م‌ژه‌یه‌یه ف‌ه‌لسه‌فیه‌یه‌کانی پ‌ه‌وینه‌وه و دونیای ه‌ینده ترسناک بینی که مر‌وفی عاقل گ‌ه‌ر بتوانیت ده‌بی‌ت به‌شی ده‌ سال زه‌خیره بباته ژوریک و نه‌یه‌ته‌ده‌رئ، تا‌چاروی به‌م مه‌خلوقه در‌وزنه دل‌پ‌قه نه‌که‌ویت که ناوی ئ‌اده‌میزاده . هاواریک له‌ ناخیه‌وه گووتی «ژیان ب‌یمانانیه، به‌ل‌کو مر‌وف ب‌یمانیه» . به‌لام بیت‌ه‌وه‌ی ئ‌ه‌و ب‌و‌چ‌و‌نه ک‌ونه‌ی خ‌وی به‌جیدی بگ‌ریت، ده‌ستیک‌رده‌وه به‌ کارکردن و له‌ چ‌شت‌خانه‌ی بیمارستانه‌که‌دا ده‌ستیدایه ه‌ه‌ل‌پ‌چ‌ینی ه‌ه‌ندیک قوتوی م‌اسی ب‌و نه‌خ‌وشه‌کان .

شه‌وی دووه‌می د‌وای پ‌ه‌وه‌که شار ه‌یمن بوو، ه‌ه‌تا د‌کت‌ور چه‌ندین جار به‌ سه‌دریه سپیه‌که‌یه‌وه تا به‌رده‌رکی ده‌ره‌وه‌ی بیمارستان پ‌و‌شت و گ‌ه‌پ‌ایه‌وه، د‌کت‌ور سه‌رنجیدا که به‌ در‌ی‌ایی پ‌و‌ژ ن‌ذر که‌م ئ‌ارام و سه‌ره‌وتی بووه، به‌رده‌وام وه‌ک ده‌ستیک‌ی نه‌ینی بیه‌نینیت و بیبات ج‌وال‌وه . ئ‌ه‌و چ‌الاک‌ی و ه‌یزه‌ی خ‌وی لاسه‌یربوو . جارن گ‌ه‌ر شه‌و یه‌کی‌ک به‌ مه‌ستی بیدیبایه، له‌ خ‌وی ده‌پ‌رسی، چ‌ون ئ‌م نیوه‌لاشه‌یه ده‌توانیت کاری پ‌زیشکان بکات . به‌پ‌و‌ژیش له‌ بیمارستان گ‌ه‌رچی ه‌موو کاری خ‌وی ده‌کرد، به‌لام تین و تاوی زیند‌ویه‌کی پ‌استه‌قینه، له‌ ج‌وله و پ‌ه‌فتاریدا نه‌بوو، ه‌موو شتیک ئ‌ازاریده‌دا، ه‌موو شتیک ساردی ده‌کرده‌وه، ه‌موو شتیک به‌ره‌و پ‌ه‌شیمانی ده‌بیرد . ه‌ه‌ستیک‌رد ئ‌ه‌وه‌ی ژانی ئ‌م چه‌ند ساله‌ی ژ‌ور سه‌خت‌کرده‌وه، نیگ‌ای سوو‌کانه‌ی پ‌زیشکه یاوه‌ره‌کان و کی‌ژه د‌کت‌وره‌کانه که به‌رده‌وام به‌ گ‌ومان و ق‌یز و شتیک له‌ ب‌یزاریشه‌وه سه‌یریده‌که‌ن . ئ‌یستا که به‌ ته‌نها ئ‌م بیمارستانه ده‌باته‌ر‌پ‌وه، ه‌ه‌ستناکات ه‌ه‌مان ئ‌ه‌و ه‌سته ناخ‌وشانه‌ی ه‌ه‌بی‌ت، به‌پ‌ن‌چه‌وانه‌وه چ‌اپ‌وک و پ‌رتا‌و‌یشه، ه‌ه‌تا غایله و سی‌به‌ری سه‌نگینی مه‌رگ ناتوان له‌ ه‌یزی ئ‌ه‌و که‌م‌ب‌که‌نه‌وه .

پژدی سیه‌م نزیکی نیوه‌پۆ، هیزکی سهربازی له نزیك بیمارستان نیشته‌جیبوو، تا ئه‌و کات شار ته‌واو چۆل و مردوو بوو. له نیوه‌پۆدا ئه‌فسه‌رێکی عه‌ره‌ب هاته‌ بیمارستان، پیاویکی باریکی سپیكه‌له‌ی چاویلکه‌ له‌چاوبوو، یه‌کێک بوو له‌و ئه‌ندازیاره‌ ئه‌کا‌دیمیستانه‌ی، فاشیسته‌کان به‌ زۆر کردبوویه‌ ئه‌فسه‌ری سوپا، به‌ زمانێکی به‌غدادی پۆشن قسه‌یده‌کرد، دکتۆر له‌ودیو وشه‌کانیه‌وه‌ ئاسان کلاس و په‌چه‌ی ئه‌رستوکراتیانه‌ی ده‌خوینده‌وه‌، له‌وانه‌بوو که‌ وه‌حده‌که‌یان له‌ جه‌نگی کویتدا به‌رپرسی پاراستنی سه‌لامه‌تی و دروستکردنه‌وه‌ی هه‌ندیک پردی ناو پایته‌خت و ده‌وروه‌ری بوو، هیزه‌که‌یان زۆربه‌ی ئه‌ندازیار و ته‌کنیککار و لۆژیستیک بوون، به‌لام له‌گه‌ڵ ده‌ستپێکردنی راپه‌پیندا، به‌عسیه‌کان به‌ ناچارێ و له‌به‌ر که‌می هیز، ئه‌م هیزه‌ هه‌نده‌سیه‌ بجوکه‌شیان نارده‌بوو بۆ جه‌نگ. ئه‌فسه‌ره‌که‌ بێخه‌وی و شه‌که‌تیه‌کی زۆری پێوه‌ دیاربوو، له‌ بری پرسیار و لێپێچینه‌وه‌، به‌ شه‌رمیکه‌وه‌ داوای ده‌رمانێکی کرد بۆ ته‌سکینی ددان ئێشه‌یه‌کی به‌هیز، کابرا ئاشکرا ده‌م و ددانی هه‌ویکی خراپیان کردبوو، بن پوکه‌کانی ته‌واو زه‌ردبوویون، چاوانی وه‌ک که‌سێک چه‌ندین شه‌و بیت نه‌خه‌وتبێت، سوور و ئاوسابوون، نیگا‌کانی پتر پریوون له‌ پارانه‌وه‌ تا هه‌ره‌شه‌. دواتر داوایکرد بۆ چه‌ند سه‌عاتیک له‌ جی‌گایه‌کی هێمن و گونجاو‌دا بخه‌وێت، گووتی گه‌ر بۆ چه‌ند سه‌عاتیک جی‌خه‌ویکی بجو‌کم بده‌نێ به‌ که‌لکی پشوو‌ی ئاده‌میزادان بیت، زۆر سوپاسگوزارتان ده‌بم. بیمارستانه‌که‌ هه‌مووی ته‌خته‌خه‌وی خالی بوو، دکتۆر ده‌رگای ژوورێکی بۆ کرده‌وه‌ و پێیگوت ده‌توانیت چه‌ند ده‌یه‌وێت بخه‌وێت. ئه‌فسه‌ره‌که‌ چه‌ند سه‌عاتیک خه‌وت و دواتر بێده‌نگ هه‌ستا و به‌ ساردیی که‌سیکی ماندووه‌وه‌، به‌ده‌م ناله‌ی ئازاری ددانه‌وه‌ به‌ هێمنی بیمارستانه‌که‌ی به‌جێهێشت.

شه‌و دره‌نگ، ده‌مێک دکتۆر ده‌یویست چاوێک بنبێته‌ خه‌و، سه‌دریه‌ سپیه‌که‌ی دانا و له‌سه‌ر ته‌ختیک پاکشا، هیشتا چاوانی گه‌رم نه‌بوویون، که‌ دووباره‌ له‌سه‌ر ده‌نگی هاواری ئه‌فسه‌ره‌ عه‌ره‌به‌که‌ وریابووه‌وه‌.

نهفسرهکه به دهنگی بهرز و شتيک له تورپيپهوه له حوشی
 بیمارستانهکهوه بانگی له دکتور کرد. نهخوشهکان نذر بهيان لهخو
 پاچهنين... شوکاک وهک پياويک لهو جوړه ساتهوهختانهدا نذر ژياييت،
 جلی پزیشکاني پوشي و به ويقاری دکتورنگهوه که خوی به پاسهوانی
 حهره می بیمارستان ده زانیت، به چند ههنگاوینکی کاوهخو و سه بورانه
 چووه ده ری. نهفسرهکه دوو سهربازی خوده له سر و گهنجیکی
 چوارشانه می دهده نیپوشي له گله دا بوو. به شتيک له شپزه پيپهوه، گوتي
 «دکتور پتويستيمان به يارمته تی تویه تا برينداریک هه یه بيگوازينه وه.
 پتويستيمان به يارمته تی دهستوردي تویه». ټينجا به دهست نامازی بو
 گهنجه که کرد و گوتي «تکايه بوی پوونبکه روه، به دم پنگاوه هه موو
 شتيکی بو پوونبکه روه... هه موو شتيک، من له بهر نازاری ددانم
 حوسه لی قسه کردم نييه». نهفسرهکه و سهربازه کان، دکتور و
 گهنجه که يان دايه پيش خویان و به ره و لای بیمارکه که و تنه پنگا.
 گهنجه که به دهنگی پوشن، به وريايه کی له نه دنازه به ده ر و فزاحه تيکی
 تايه تيبه وه که که مجار له گهنجی هاوته مه نی، لهو چاوه پوانده کریت، گوتي
 «دکتور چپروکه که به مجوره یه، لهو بیمارهی که ئیستا دهچين بو لای
 باوکی منه، ناوی مه هدی سلیمان، من کوری نوم، نوم ماکوانه، ماکوان
 مه هدی، مه حلیکی بویه کردنی ئوتومبيلم له نزیک گه راجی به غداد هه یه،
 له ناوچه ی سناعی. باوکم به مه هدی دهريایی به ناويانگ، تا نه لیت
 مه هدی دهريایی که س نایناسيته وه. هاوه له کانی وایان ناوناوه، چونکه
 ده لئن هه موو ژيانی له به حری مه یدا مه له یکرده، ده لئن هیچ که س وهک
 لهو شاره زای مه ی و مهستی و پرشانه وه و بپوشي نييه. ئیستا سوپاس
 بو خودای ميره بان، ماوه یه که باوکم وازی له هه موو شتيک هیناوه و
 پنگای خوداناسی گرتوته بهر، مه لاکانی هاوپتی باوکم ده لئن خودا يارييت،
 لهو دهريايه له دهريای مه یه وه ده بیته دهريای ئيمان... دياره هه موو
 دلمان به وه خوشه، من و دایکم و ژنه که ی دیکه شی. کورته ی
 به سه رها ته که نه وه یه، باوکم ماوه یه که له مه و بهر له ناگرینکی گوره دا
 دهستیکی و نیوه ی پوخساری ده سووتیت، باوکم ده لیت له کانی

نازادکردنی که رکوکدا وای لیهاتووه، به لām بۆچی وای لیهاتووه و له کوئ،
 نهوه شتیکی نهوتو گرنگ نییه. من وهک کوربه گهره ی نهو، هه موو
 واجبیکی خۆم جیبه جیگرده، هه ره له شهوی به که مه وه، گهرچی زۆر
 په شوکام، به لām به نه رکی فرزندانه ی خۆم هه ستام و هینامه مالی خۆم
 و چی له سه رشانه وهک کوریک نه نامدا... باوکم هه چکات باوکیکی
 باش نه بووه بۆ من. ده زانم ئیستا کاتی نهو قسانه نییه، هه ره که سیتی
 تریش بیت له جیگای ئیوه ده لیت زوو به که نه سه ره برینداره که بزانه له
 چ حال و وه زعیبه تیکدایه، به لām هه ندیک قسه هه نه به جۆریکی ناخۆش له
 ناو زگی ئیساندا ده میننه وه، هه ندیک راز هه نه وهک ژه هه وه هان، دکتور،
 مرۆف ناتوانیت له دلای خۆی ده ریان نه کات، چونکه گهر به میننه وه
 خه وه مان لی حه رامده که نه. نا ده بیت پیتان بلیم نه م پیاوه هه چ کات بۆ من
 باوکیکی باش نه بووه. خولاسه ی چیرۆکه که نه وه یه، دوا ی سووتانی باوکم
 له و ناگرده دا، چه ند پۆزیک باوکم منی نارد به دوا ی که سیکدا به گهریم ناوی
 «هۆشه نگه بولبولیار» ه، زۆر مه به سستی بوو بیدۆزمه وه و زانیاری له سه ره
 په یدابکه م، نه وهک من به ته نیا، به لکو هاوپیگانی باوکیشم هه ره بۆ نهو
 که سه ده که ران که ناوی هۆشه نگه، به لām بیته ده بوو، چون بیدۆزینه وه،
 هه تا وینه به کیشمان نه بوو... ناشکرا کوربه که له ناو شاعیر و شیعیر
 دۆستاندا ناسراو بوو، پشکنین و گه رانه کانم بۆیان سه لماند که هه تا له
 گه ره کی غه مپاشاش که سایه تییه کی دیاره و خه لکی خۆشیانده ویت، به لām
 له کوئ بوو، چی به سه ره اتبوو؟ که سه نه یده زانی. باوکم چ کاریکی به م
 بولبولیاره هه بوو، نه وه ریان به سه ره اتیکی تره. گوا به نه مانه تیکی گرنگی
 لایه و ده بیت وه ریگری نه وه. به لām نه مانه ته که چییه؟ من نازانم. له
 پیرۆیه که نه م راکردنه ده ستیپیکردوه، که خه لک شار چۆلده که نه، باوکم
 جگه له خه یالی دۆزینه وه ی بولبولیار نیازیکی تری نییه، له راستیدا
 قه بوولم نه بوو باوکم به و دۆخه خراپه وه که ناتوانیت به ده سستی خۆی نان
 بخوات، به جیبی بیلیم. نا له بهر باوکم نه مه یشت ژنه که شم له گه ل مالی
 باوکیدا بروات و به پوونی پیمکووت ئیمه ده میننه وه و خزمه تی باوکم
 ده که نه، من ناتوانم پیاویکی وا نه خۆش که برینه کانی هیشتا پیوستان

بە دەرمان و خۆشى پتووستى بە خزمەتە، بخرمە بەر كۆچى وا سەخت. بەلام ھەموو بەدبەختىيەكە ئەمشەو دەستى پىكرد، بەلئى بەدبەختى گەرە ئەمشەو دەستى پىكرد، كاتىك لە ناكاو مېوانىكى نەناسراو لە دەرگای مالى ئىمەيدا و داواى بېنىنى باوكى كرد، كابرا پىنگايەكى سەخت و درىژى گەپانەوہى لە سنوورەوہ تا مالى ئىمە بېرى بوو ... كابرا ئەو سەركىشىيە گەرەبەى كردبوو بە پىچەوانەى ئەو خەلكەوہ بىت و گوئى نەدات بە ھىچ مەترسىيەك و ھەوالى ھۆشەنگى بولبوليار بۆ باوكم بەپىنت. باوكم ھەر ھەوالەكەى بىست ... ھەر پىيانگوت بولبوليار پووى لە چ خالىكى مەرز كردوہ، بىئەوہى گوپىداتە تەندروستى خۆى، گوپىداتە برىنەكانى، لە چىگا ھەستا تا لەگەل قاسىدەكەدا بەكوپتە پىنگا بۆ سەر سنوور. بەلام بەر لەوہى زۆر لەمال دورىكەوپتەوہ، سەربازەكان تەقەيان لىكرد و ئاوا زامداريانكرد ... باوكم پىاوئىكى باش نىيە، بەلام بووہ بە كەستىكى خواناس و ئىماندار، منىش جگە لە ئىتاعەى كوپىك بۆ باوكى چارەم نىيە. ئەوہ كورتەى چىرۆكەكەيە. ئىستا دوو گوللەى پىئوہە، يەككىيان لە سەرشانى و ئەوئىريان لە پوزىيەتى. دوو تەفەنگ لە دوو جىگای جىاوازەوہ تەقەيان لىكردوہ، يەككىيان بە نىازى كوشتن، ئەوئىريان بە نىازى ترساندن».

دواتر گەبىشتە بەردەم زنجىرەيەك تانكى سەربازى كە بە جۆرىكى زنجىرەيى لە شەقامىكى نزىك بىمارستانەكەدا وەستابوون. دكتور شوكاك ماوہى نىوان بىمارستانەكە و تانكەكانى بە نىو كىلۆمەتر قەبلەند. سەربازەكان دواى ئەوہى تەقەيان كردبوو، زامدارەكان گواستىبووہو بۆ ناو يەككىك لە تانكەكان و لەویدا لەسەر بەتانىيەكى بۆرى سەربازى پايانكىشابوو. پىاوئىكى كەلەگەتى چوارشانە بوو، بە قوژىكى ماش و برنجى لوولەوہ. ئاشكرا خوئىنىكى زۆرى لەبەر پوشت بوو، دكتور لە سالانى كارکردندا لە بىمارستانى ەسكەرى، زۆرچار برىندارانى لە ھەلومەرجى دژواردا گواستىبووہو، ئىستا سوودى لە پەتوى ژىر زامدارەكە بىنى و دەستەبەرەيەكى لى سازكرد و لەگەل ماكوان و دوو سەربازەكەى دىكەدا

هه‌لیانگرت، دکتۆر گهرچی به‌پرئاو بیمارەکه‌ی به‌ره‌و بیمارستان ده‌گواسته‌وه، به‌لام به‌دریژایی رینگای گه‌پانه‌وه خه‌یالی لای قسه‌کانی نه‌و کۆپه‌ بوو. ده‌بیت چ به‌یوه‌ندییه‌ک له‌ نێوان «بولبولیار» و نه‌م پیاوه‌دا هه‌بیت؟ چی بولبولیاری هه‌تاوه‌ته‌وه‌ ناو نه‌م شه‌وه‌ سه‌یره‌وه‌؟ نه‌م زامداره‌ نیوه‌گیانه‌ کتیه‌ و چ نه‌مانه‌تیک‌ی لای بولبولیاره‌؟.

به‌ په‌له‌ برینداره‌که‌ی له‌ ژووریک‌ی نزیک له‌ نشینگه‌ی نه‌خۆشه‌کانی تره‌وه‌ خه‌واند و هه‌موو کاریک‌ی پتویستی بۆ کرد تا خوینبژانی بگیرسیته‌وه‌. پیاوه‌که‌ بونیادیکی تۆکمه‌ و به‌هیزی هه‌بوو. کۆپه‌ گه‌نجه‌که‌ی، گهرچی نه‌ویش چکۆله‌ و پیه‌له‌ نه‌بوو، به‌لام به‌راورد به‌ قیافه‌ی باوکی، هه‌شتا خاو و نه‌گه‌یو دیاربوو. دکتۆر جگه‌ له‌وه‌ی رێ له‌ خوینبژانی زیاتر بگریت، برینه‌کانی بۆ پاکبکاته‌وه‌، ئاوی وزه‌به‌خشی بۆ هه‌لبواسیت، کاریک‌ی له‌ ده‌ست نه‌ده‌هات. پیاوه‌که‌ به‌ جۆریک‌ پته‌و و به‌هیز دیار بوو، دلنیا‌بوو ئاسان به‌رگه‌ی نه‌و دوو زامه‌ ده‌گریت که‌ هه‌یجان جیگای کوشنده‌یان نه‌گرتبوو. لایه‌کی پوخساری پیکراوه‌که‌ برینپنچیک‌ی گه‌وره‌ی له‌سه‌ربوو، له‌فافیکی گه‌وره‌ که‌ نیوه‌ی ده‌موچاوی و به‌شینکی پشته‌سه‌ر و گه‌ردنی گرتبوو، ده‌ستیکیشی هه‌شتا له‌ له‌فاف پیچرابوو. دکتۆر له‌ کۆپه‌که‌ی پرسى «باوکت چ کاره‌یه‌؟». نه‌و بیده‌نگبوو، پاش ئیستیک‌ گروتی «نازانم، باوکم هه‌مه‌ کاره‌یه‌، هه‌مه‌ کاره‌ ... به‌لام ئیشه‌ سه‌ره‌کییه‌که‌ی نازانم چیه‌؟ نه‌وته‌ی فامکردۆته‌وه‌ ئیشیک‌ی ته‌واوی نه‌بووه‌». وه‌لامه‌که‌ی که‌میک‌ بیمانا و سه‌یر هاته‌ گوێی دکتۆر، بیته‌وه‌ی له‌سه‌ری به‌وات، گروتی «خۆت ده‌بینیت، جگه‌ له‌ من بیمارستان هه‌چ پزیشک و سیسته‌ریکی تیدا نییه‌، نه‌نیای ته‌نیام، به‌شی هه‌ره‌ زۆری که‌ره‌سته‌ و ده‌رمانه‌کانیش براون، له‌ به‌رنه‌وه‌ کاریک‌ی زۆر زۆرم بۆ ناکریت، نه‌وه‌ی بۆم بکریت ده‌یکه‌م، خۆشه‌ختانه‌ پیناچیت برینه‌کانی کوشنده‌بن ... دلنیا‌م زوو چاکده‌بیته‌وه‌».

هه‌ستی نه‌کرد قسه‌کانی ئازاری کۆپه‌که‌ی دابیت، به‌ کاوه‌خۆ وه‌ک باوه‌ر به‌ هیزی ژیان بکات له‌م پیاوه‌دا، گروتی «شتیک‌ هه‌یه‌ ناوی ئیراده‌ی

ژيانە لە مەزۇدا، ئەو لە دەرمان و داپووی ئىمە بەمىزترە». كوپى كاپرا پەرچە كىردارىكى وەھى نىشان نەدا. دىكتور گووتى «شەو دەبىت تۆش لىزەبىت، چوونە دەرەو لە ئىستادا ترسناكە، يارى بە ژيانى خۆت مەكە. ھىزەكانى دەولەت لە ھەموو تارمايەك دەترسن. لىزە دەتوانىت دانىشىت و ئاگاكت لە باوكت بىت. مەن نەخۆشى ترم زۆر، ھەر كات ھەستت بە شتىكى ئاساسىي كىرد، بانگم بكە». گەنجەكە پىشنىارەكەى دىكتورى پىخۆش بوو.

ھەفتەيەك دواى ئەو شەو، ژيان لە شار و خەستەخانەكەدا كەمىك ھىمەن بووبووە. ھىدى ھىدى ھەندىك لە پزىشكان و كارمەندان گەپانەو بىمارستان. چار پۆژ دواى ھاتنى مەھدىي دەريايى بۆ بىمارستان، يەكەم گەفتوگوى پاستەقینە و ورد لە نىوان ئەو و دىكتوردا پوویدا. ھەلبەت مەھدى دووم پۆژ دواى كەوتنى لە بىمارستان ھۆشى ھاتەو بەر، بەلام دىكتور پىنگووت كە نابىت لىزە برۆيت تا دوو نەشتەرگەرىي پاستەقینەت بۆ نەكرىت و گولەكان لە لەشت دەرنەيەن، چونكە ھەر جۆلەيەكى نابەجى دەشتىت دووبارە ژيانەت بخاتە مەترسىيەو. كاپرا زۆرى پەلە بوو بگاھە جىگاھەكى دىكە و كارىكى نەينى و تايبەت جىبەجىبكەت. دىكتور ھەر پۆژى دواتر لە شەوى كەوتنى، سەرنجىدا پوخسارى كاپرا لەو زۆرتر سووتاو كە شەو لە تارىكى و لە بەر پۆشنایى كزى چراكاندا بىنى. پىستى ئاسەوارى برىنىكى گەورەى پىو بوو، بە جۆرىك پىدەچوو چاوپىكى لە دەستدا بىت. نەخۆشەكە كاتىك بۆ يەكەمجار ھۆشى ھاتەو بەر خۆى و چاوە ساغەكەى كىردەو، لە بىنىنى دىكتور ترسا، وەك ئەوەى بىنىنى ئەو خورپەيەكى خستبىتە دلىيەو وەھابوو. سەرەتا ھىچ شتىك لەبوونى خۆى لەو ژورە تاك و تەنھايەدا تىنەگەيشت. بەلام كۆرپەكەى بە ملەكەچى كۆپىكى ترسنۆكەو، چىرۆكى شەوى زامداربوونى بۆ گىزپاھەو، ئاشكرا بىنىنى دىكتور ماھى ناپەرھەتتەيەكى بەرچاوبو بۆ، وەھا بوو وەك بىناسىت و چاوەپوانى دیدارى وەھا نابەجى نەبووبىت و نەيەوئەت لە بەردەم ئەودا زمان ھەلپەيتىت. دەمىك زانى كۆرپەكەى باسى بولبوليارى بۆ

دکتۆر کردو، نۆرتەر گرز و نااسووده بوو، وەک یەکنێک نەینییەکی گەورەى ئاشکرا بوو، وستی دەمو دەست لە بیمارستانە کە پابکات، بەلام برینەکانی وەها جەستە و قاچیان قورسکردبوو، نەیدەتوانی بە پزنجی هەستیت و پێ بنیتە سەر زەوی. چوارەم پۆژ، دەمێک دکتۆر بۆ پرسین لە تەندروستی و گۆرینی لەفافە خوێنینه‌کان چوو سەری، بە هێمنی لێپرسی «دەتوانم بزنام چۆن هۆشەنگی بۆلبولیار دەناسیت؟». تا ئەوکاتە قسەیه‌کی ئەوتۆیان لەگەڵ یەک نەکردبوو، بە نینگەرائی و تورەییەوه، گووتی «من ناینام، ناینام. هێند هەیه ئەمانەتیکم لایەتی دەمەوێت وەر بگرەوه، شتیکی تایبەتی خۆمە. کەسێکی تر داوایەتی بەو، من بە هیچ جۆریک ناینام ... مەلێ دەناسیت». شپڕزەیی و تورەیی بە جۆریک گرتبوویان، هەر کەس ببیستایە دەیزانی درۆدەکات. دەنگی ئاشنابوو، دکتۆر هەستیکرد ئەم دەنگەى لە جینگایەک بیستووه، بەلام بە جۆریکی تر و بە تۆنێکی تر، بەلام دەنگی کێیە؟ هیچ شتیکی بە خەیاڵدا نەهات و هیچ کەسێکی نەکەوتەوه یاد. دکتۆر هەستیکرد ناتوانیت لەسەر پرسیارکردن بەردەوام بیت، دڵنیاوو هیچ زانیارییه‌کی گرنکی لەم پیاوه سووتاو و زامدار و تورەیه دەست ناکەوێت کە بێزارییه‌کی شەیتانی لە سەیرکردن و دەنگیدا بوو، دڵنیاوو ئەم پیاوه هەر شتیکی بێت درۆیه. تا بەدگومانی نەچینیت گووتی «بۆلبولیار هاوڕێی منیشە، گوتم گەر زانیاریه‌کت لەسەری هەبێت... شتیکی دەربارە بزانیته؟ منیش ماوه‌یه‌که نازانم کەوتۆته کوێوه». دکتۆر درۆیکرد هیچ ئارەزوویه‌کی نەبوو شتیکی دیاریکراو لەسەر بۆلبولیار بزانیته، هێند هەبوو کونجکۆل بوو شتیکی لە پەيوەندی بۆلبولیار بەم پیاوه‌وه تێگات. دەبێت بێم دکتۆر لەوساته‌دا خەیاڵی بۆ هیچ شتیکی خراب نەچوو، شتیکی ئەوتۆی نەدەزانی وایکات خراب بیریکاته‌وه. وەک هەمیشە بێدەنگ و دوورەپەریز و دڵسۆز برینەکانی «دەریایی» تیمارکرد و بەجێیه‌شت. سێ شەو دواى ئەوه، مەهدی هێندەى کەوتەوه سەر پێی خۆی، بە دزییه‌وه لە بیمارستان هەلەات و دکتۆر تا چەند هەفته‌یه‌ک دواتر کاتیکی بۆلبولیار لە هەلومەرجیکی دژواردا هات بۆ لای، ئەم پیاوه‌ی بێرنەکەوتەوه.

نزیکی مانگیك دواى له مه‌لهاتنى ئه‌و له بيمارستان، ئىتواريه‌ك بولبوليار له بـه‌رده‌م ئوورى پزىشكه‌كاندا به چاگه‌تێكى كۆنه‌وه ده‌ركه‌وت و به ئه‌سپايى باوه‌شى به دكتۆردا كرد، پێيگوت به درژايى هه‌موو ئه‌و ماوه‌يه زۆر بېرى له‌لای بووه، هه‌ردووکیان وه‌ك دوو برا و دوو دۆستی نزیك له‌گه‌ڵ يەك په‌فتاریانکرد، دواى ئه‌وه هه‌ردووکیان بۆ چه‌ند سه‌عاتێك له ئووره بچوکه‌كه‌ی دکتۆردا دانیشن و قسه‌يانکرد ... دواى ئه‌و قسانه، شوکاگ هه‌ستیکرد پتوێسته، زۆر پتوێسته تا زووه مه‌هدى ده‌ريایی بدۆزێته‌وه .

من و لیفیتانت و باهیری

نه‌غه‌ده ماردینی و لیفیتانت دواى دوو ساڵ دابړان، به‌کدیان بېنیه‌وه . ساتى به‌که‌مى دیداریان نه ساتیكى زۆر سارد بوو نه گه‌رم . دیدارى دوو که‌سى غرورداربوو که‌سیان نه‌يانده‌ويست به ده‌رخستنى عاتیفه‌یه‌كى زۆر له سه‌نگى خۆيان دابه‌زێتن و کارێکبه‌كەن لاواز و بچوک ده‌ربه‌که‌ون . هېچیان عاتیفه‌یه‌كى جۆشداریشى نه‌بوو بیه‌وێت بېشارته‌وه، نه‌ك هه‌ر ئه‌وه، به‌لکو له قوولاییدا که‌سیان پتوێستیه‌كى گه‌وره‌ی به‌وێتر نه‌بوو، ده‌یاننوانى ئاسان بێ يەك بژین . لیفیتانت و نه‌غه‌ده نه ئه‌وه بوو يەکیان خوشبویت، نه ئه‌وه بوو رقیان له يەك بێت، ته‌نیا شتێك له نێوانیاندا نه‌بێت په‌یوه‌ندى عاتیفى بوو . نه‌غه‌ده لیفیتانتى وه‌ك سه‌مبولێكى هه‌تا هه‌تایى بۆ بېباکیى و یاخیبوونى خۆى ده‌ويست، یاخیبوون له خودى خوشى، له راپۆردووى، له‌و شتانه‌ی که ده‌شپێت مروڤێك به درۆ بڵێت ئیمانم پێیانه . لیفیتانتیش ده‌یویست به داگیرکردنى نه‌غه‌ده، شتێكى نه‌گیراو و نه‌ستم و نه‌فسانه‌یى له خۆى نزیكبه‌کاته‌وه . به درژايى هه‌موو سالانى زینده‌گى هاوبه‌شیان، لیفیتانت ئه‌و که‌سه هێژدار و ترسناکه‌یه که له پشته‌وه‌را هه‌موو سه‌حنه‌کانى نمایش بۆ خانمى ماردینی دیکۆرده‌کات،

فەزایەکی لە دەوری دەسازینت، بتوانیت ئاسان و بێترس لە هیچ
 نوشوستی و غەمێک پەتی بێباکی خۆی تا ئەوسەر ڕابکێشیت، نەغەدەش
 ئەو ژنەیه کە هەببەتێکی ڕۆحانی دەبەخشیتە بێرەحمتترین پیاویک میژووی
 ئەم شارە بەخۆیەوه دیبیتی. وەک لیفیتانت بە خۆی و بە دنیا بلێت،
 گەر شاعیرانی پیاو عاشقە سۆزانی و شەیدای ژنی بێ بەند و بارن،
 شاعیرانی ژنیش ئەو تا عاشقی پیاو توند و کوتەکار و بەهێزەکانن،
 چەندە مەبەستی بوو بوونی نەغەدە لە پالیدا لە ترسی هەمیشەیی خۆی
 کەمبکاتەوه، ئەو نەدەش مەبەستی بوو، بوونی خۆی لە پال نەغەدەدا وەک
 بۆنەیک بۆ بچوکردنەوهی شاعیران و سەنعەتە ڕیسواکەیان بەکاربهێنیت.
 هەردووکیان دوو کاراکتەری وەک یەک بەهێزبوون، بەلام چووبوونە
 دۆخێکی هێمنی ئەوتوو کە کەسیان ئامادە نەبوون شەپانگیزی ئەوتەر
 بوورژینیت. لەو ژن و میردانە بوون گەر خۆشەویستی بیتە نێوانیانەوه،
 ژانیان وێرانەدەکات، خۆشەویستی هەستیک بوو لە هێچاندا نەبوو،
 هەردووکیان هەموو شتێکیان دەکرد بۆ ئەوێ خۆشەویستی لە ژانی
 خۆیان دەریکەن، چونکە دەیانزانی گەر بیت و پەڕیوەندییەکیان لەو پێتمە
 سارد و هێمنە دەرچیت، لەوانەیه ژانیان وێران بیت و یەکدی نابوت
 بکەن. نەغەدە لە ئەزموونەکانی پێشوویەوه فێربووبوو، هیچ شتێک وەک
 خۆشەویستی و کێنە پەڕیوەندی مۆف ئالۆزناکات. ئاە گەر مۆف
 بیتوانیبایە خۆی لە هەردووکیان ئازادبکات، گەر پۆزیک لە خەو هەستابا
 و بەماندیایە مۆف چیتەر خاوەنی خۆشەویستی و نەهەلگری کێنەیه،
 ئەوسا ژیان پێتمێکی وەرەگرت ئارام و بێپشێو. هەستیدەکرد هەستە
 توند و جۆشە ترسانەکانی سالانی پێشوو، بە جۆزیک ناخیان لە
 پێشەوه هەلتهکاندەوه، چیتەر خەزێنەی عاتیفە بۆ ئەبەد لە هەر تۆکە
 سۆزیک خالی بۆتەوه. خۆشی مۆفیک بوو وەها دەرەق بە عاتیفە توپە،
 وەک خانمێک لە هۆدەیهکی پڕ لە سیپالی کۆندا، بە خولایەکی شیتانەوه
 مال پاکبکاتەوه، ئاوا هەر شتێک بۆنی عاتیفە لێبەهاتایە، وەک جلکی
 دیرین و دپار توپی دەدایە دەرەوهی ژانییەوه. پەڕیوەندی ئەوان لەوانە
 بوو لەسەر پێکەوهبوونی بێدەنگ، فەرامۆشکردن، بێباکی دروست بووبوو.

ئەو پۆڭە دوای ئەو ھەموو دوورییە یەکیان بینییەو، ساتی دیداریان شاھیدی ئەو پاستیانە بوو کە نە دۆستن و نە دوژمن، دەتوانن پێگەوێ یان دوور لە یەک بژین، بێئەوێ شتیکی ئەوتۆ لە کەسیان بگۆڕێت. هیچ بەھانەیەکیان نەبوو بە یەک دڵخۆش و بەھانەیەکیشیان نەبوو لە یەكدی بێزار بن.

شەوی یەكەم، کاتێک دوای ئەو ھەموو داڕانە پێگەوێخەوتن، لیفتانت ئەو پاستییە ئەزەلییە بۆ دووبارەبوووە کە هیچ ئارەزوویکی سووتینەر و شیتانە بۆ لەشی ئافرەت تێدا نییە، ئەگەر شتیکی ھەبێت و بۆ سێکس بیجولێنێت، ئەو تاریکییە گەورەییە کە لە ناو پۆچی ئافرەتدا ھەیە، ھەتا ھەستیکرد دەمێک بە کەرەستە نێزانەکە دەچێتە لەشی نەغەدەو، بۆ ئەو پەلە تاریک و پەشە دەگەرێت. نالە و نرکە و نوکە و نازی ئەم مەخلوقە لاوازە ھەستیکی ئەوتۆی پێنەدەبەخشی، تاکە شتیکی دەبیزواند، بۆنی عارەقە بۆ نێزیکی گەورە بوو کە لە ژێر ئەشکەنجەدا تێکدەشکێت. شتیکی نەیتنی لە ناخیدا پێگای پێ نەدەدا بەرامبەر لەشی ژن توند و دڵپەق بێت، وەک ئەوێ لە ئەزەلەو و خرابیتە سەرییەو کە لەشی ژن خۆی تێکشکاوە و توانای هیچ جەنگێکی نییە. لەزەتیکی لەویدا نەدەبینی لە گەڵ لەشیکی وەھادا پالێکەوێت و عەشقبازییەکات، سێکسکردنی لە گەڵ ئافرەتدا وەک دابەزینیکی ترسناک دەبینی لە ھێز و قودرەتی خۆی. ئەو کاتانەش لە گەڵ نەغەدەدا جووتدەبوو وەک ئیشیکی ساردی میکانیکی، وەک خۆ خالیکردنەوێکی بێھەست ھەموو شتیکی دەکرد. دواتر کە ھەموو ئەوساتە نەیتیانە بۆ من باسەدەکرد، دەیگوت نەوێک لەزەت نابەم، بەلکەر ھەموو ئێرادە بۆم دەخەمە کار تا لەزەت نەبەم ... سەرچاوەی لەزەتی گەورە بۆ ئەو لە جیگایەکی ترەو دەھات، ئەو لەزەتی لەو دەبینی نێرەکان زەلیلەبکات، بیانشکێنێت، وایان لێ بکات قەیزان لە خۆیان بێتەو، بێن بە بەردەستی ئەو، وادیارین وەک بوکەشوشە قورمیشن و ئەو دەیانجولێنێت. ئەو شالەزەتی لیفتانت بوو، نەوێک خەوتن لە گەڵ ژنیکیدا کە بەر لەوێ تۆ جارێک چێژی لێ ببینیت، ئەو دە

جار چىزىت لى دەبات. لەش لە بنەردەدا لای لىقىتانت بۆ ئەو بوو تىكەشكىت، بۆ ئەو نەبوو ماچىكرىت، بەو دەدا ئەو شتىكى ئەوتقى لەسەر پۇج نەدەزانی، جگە لە جەستەى جىگایەكى ترى شك نەدەبرد یارى لەسەر بگات. بەلام ھەندىجار جەستەى پووتى نەغەدەى وەك جەستەى تىكەشكاوى مردوویەك دەبینى، تاكە ھىزىك ھەندىك جار بەرەو سىكس دەبجولاند، ئەو بوو وەك جۆرىك لە كوشتنى مەجازى سەیریدەکرد، وەك ئەو ھى تەواوى ئەو گەمەى بۆ ئەو بىت لە دواچرکەدا، لە دوا تروپكى ئۆرگازمدا، ئەو نەغەدە بكوژىت. نەغەدەش دەیزانى لىقىتانت كاتىك لە گەلیدا دەخەوئىت، لەگەل خۆیدا ناخەوئىت، بەلكو لەگەل مردنیدا دەخەوئىت. گەرچى سىكسى لىقىتانت سىكسىكى دپندانە و وەحشى نەبوو، شتىك نەبوو بچىتە قالبى سادییەتە باوەكانەو، بەلام ھەر كات دەگەیشتە دواچرکەكانى ئەو ئىشە، كە تەماشای چاوانى گىژى نەغەدەى دەکرد، وەك مردو دەبینى، وەك ئەو ھى پڑانى شەھەتەكەى دەسپىزىك بىت لەگوللەى ژەھراوى و لە رەحمى نەغەدەدا تەقاندبىتى... ھەندىجار ھەستىكى نادىار و تەماوى، بەلام خۆش و سەرسوپھىنەرى ھەبوو كە ئەو تە بە ئەندامەكەى دەيكوژىت، ئەو ھەستە وایدەکرد جارجار بىر لە سىكس بگاتەو ھەيان حەزى لىبكات، گەر ئەو ھەش نەبايە، لەوانەبوو خۆى بۆ ھىچ ژنىك پووت نەكاتەو. نەغەدەش حەزى لەو مردن و خاوبونەو كوشندەىەى دواى سىكس بوو، ھەردووكیان زۆر خىرا ئۆرگازم دەبوون، ھىند خىرا كە فەریانەدەكەوتن بزائن چەند لەشى بەكدیان پىۆستە، بەو دەدا درەنگ درەنگ لەگەل یەكدە دەخەوتن، ئۆرگانەكانیان مىكانىكى گرژدەبوو و خاودەبوو، بەلام نەغەدە سەرنجیدەدا كە ئۆرگازمەكانى خۆى توند و خاوبونەوكانى توندتریبون، ھەستى بە لەرزىنى پانەكانى خۆى دەکرد كە ھىدى ھىدى تا دەھات گۆشتنتر و ئەستورتر دەبوون، ماسولكەكانى دەبینى توند وەك بومەلەزەىەك راپانەوشىنئىت دەلەرزىن، بە جۆرىك گەر بەپىۆە بايە ئەژنۆى نەیدەگرت و دەكەوت... نەغەدە بە جۆرىكى درىژ ئەو ھەستە سەیرانەى بۆ ھارپى ژنەكانى دەگىراپەو و ئەوانىش دەیانھىنايەو بۆ سەر سفەرى پىاوان و دەیانگوت ماردىنى بەوجۆرە

تۆرگازم دەبىت. دەيگوت لە ساتى تۆرگازمدا ۋەك دولفينىڭم لىدېت كە بە ھەموو تواناي خۇي بەرەو دەرەۋەي ئاو بازەدات، ھەموو لەشم توند بەرەو بالا تەكان دەخوات، كە خاۋىشەدەبەۋە، لەشى خۇم سووكەدەكەم و لىدەگەپىم ھەموو گيانم بلەرژىت و تەكانبەدات و نەسرەۋىت، ۋەك كەۋتنە خوارەۋەي گەلەيك كە بەو جۆرە لە سەرەۋەپا بەرەو خوار بەرېتەۋە. ژنەكانى ھاۋپىي لە ۋەسفى ورد و شاعىرىي نەغەدە بۆ تۆرگازمى خۇي، سەريان دەسورما و قاقا پىدەكەنن، خۇشيان لە بېشەرمى و بېياكى نەغەدە دەھات، لەگەلېشىدا ھەستيان بە ترس و ئىرەيى دەكرد. لىفىتانت ئو ھەستى لە چاۋىدا دەبىنى و بە ھەستى گياندان و مردن بەراوردەدەكرد. بە پىچەۋانەي زۆبەي پياۋانەۋە كە بەر لە سىكس، ھەز لە تەماشاي جەستەي ژن دەكەن، لىفىتانت لە كۆتايىدا، لەو ساتەدا كە نەغەدە شەكەت و عارەقاۋى و نىۋە مردوۋ دەكەوت، ھەزى بوو سەرىبكەت، سەيرى لىدەھات چۆن نەغەدە واخىرا جەستەي بەرەو لوتكەي نەشەيەكى بەھىز بەرزەكاتەۋە و دايدەگرىتەۋە. ۋەك بەحرىك دەھاتە پىشچاۋى بە ئارەزۋى خۇي ھەلچىت و بە ئارەزۋى خۇي بىنىشەتەۋە. لىفىتانت نەيدەتوانى ئو ھەستە بخاتە قالېى وشەۋە، نەيدەتوانى گىنگل و پىكدادانەكانى پۇخى لە شىۋەي پستەي پوۋندا دابېرژىت، ھەتا نەغەدە خان جارىك پىمى گوت كە ھۆمەر كەمدورترىن پياۋىك بوو لە ژياندا بىنىبىتى. ئو زۆبەي كات ئەگەر لە مال بايە و بەرامبەر نەغەدە دابنىشتايە، جگە لەۋەي بىدەنگ سەرىبكەت، ھىچى دىكەي نەدەگوت، ھەركاتىش باسى ژيانى خۇيان بۆ من كرىدېت، ھەردوۋىكان گوتوۋىانە جوانترىن شتى ژيانى ھاۋپەشيان بىدەنگىيە. بەلام داننان بەۋەدا بۆ من سەخت بوو، من ماۋەي درىژ لەگەل لىفىتانتدا ژىابووم و دەمزانى ناتوانىت گوزارشتى پۇشن لە ھەموو شتىك بكات، بەلام ئوۋە بەو مانايە نەبوو لىفىتانت قسەنەزانتكى بېزبان و ھىچ نەلېيە، يان فەلسەفەيەكى تايبەتى ژيانى نىيە، بە پىچەۋانەۋە لە ناو ھەموو ئو پياۋە شەپانى و بەدەرەفتارانەدا كە دەمناسىن، لىفىتانت خاۋەنى فەلسەفەيەكى خۇي بوو، كەم تا زۆرىش دەيزانى گەر بە زمان نەبىت،

ئەوا بە کردار گوزارشتی لێبکات. هەر ئەوەش وایده کرد من هەز بە دانیشتنی بکەم و تا بێت زیاتریش پەم لێی بێت.

دوای راپەڕین کە لیڤیتانت هاتەو، من لەو باوەرپەدا بووم هەولێکی نەپساو دەدات بچیتەو، سەر هێلی زیندەگی پێشوی. بەلام لێزانیهکی بۆیتەئێ نواند، لیڤیتانت گەرچی خۆیندەوارییهکی وەهای نەبوو، بەلام هەست و بۆنی بە جۆریک تیزبوون پێش هەمووان دەرکی بە پۆخی ئەو سەردەمە تازانە دەکرد کە لە دورەوەرپا سەرەتا تەماوییهکانی خۆیان بە ترسەو دەرخستبوو. کە یەکەمجار لە شاردا ببینیمو، قاتێکی خۆلەمێشی لە بەردابوو، قژی بە جۆریکی بەرچاو کورتکردبوو، وەک هەمیشە بۆشناخ و لووتبەرز و بێدەنگ دیاربوو، بەلام کەمێک گەشبین و پوو کراوەتر لە جاران. هەمیشە تارمایی تەنهاییهکی سەنگین لە دەوری سەمایده کرد، بەلام تەنهاییهک نا کە بەرگیکی پۆمانسی دەکاتە بەری مڕۆف. سەیریوو بەلامو، کە لە بۆینباخ و پێلاوی چەرمی ئیتالیدا ببینم، پێدەچوو بە جلە تازەکانی پێمان بلێت بوومەتە مڕۆفیکی نوێ. ئەو ئەو نمایشە بوو کە لیڤیتانت هەر بە غەریزە سەرەتاییهکی خۆی زوو فێری دەستور و یاساکانی بوو. جلەکانی وەک جاران هەر بەدیوی پەشدا دەیانننواند، بەلام وەک سالانی زوو قەترانی نەبوون. لەکاتیکیا ئێمە پیاوانی قال لە دوکەلی سەردەمی پێشوو، هەر بە هەمان وێنە کۆنەو، چووینە سەر سەحنە سەردەمە تازەکان، لیڤیتانت زوو دەمامکیکی تری کردە سەر. من دەمزانی کە لیڤیتانت ناگۆرێت، بەلام چەند کەس لیڤیتانتی وەک من دەناسی؟ هیچ کەس ... لەپاستیدا هیچ کەس. ئیوارەیهکیان لە سەرەتای ئابی سالی نەوهدویهکدا، خۆی و خانمی نەغەدە ماردینی داوەتی مالی خۆیانیان کردم، هەر لە سەرەتاو هەستمکرد لیڤیتانت خەرجیهکی زۆری کردو و دەست بلاییهکی بێئەندازەئێ نواندو، لەسەر مێزەکە هەولێدەدا شێوێ دانیشتن و نیگاکردنی ئەو پوکارە سەربازییه پەقە بەردات و لە شێو و یقارێکی عەسکەرییهو بەرەو و یقاری سەرمایەدار و پارەدارەکان وەرگەرپێت. خۆی وادەرخست کە دەیهوێت خۆی ونبکات و

كارىكى بە دەسلەت و سىياسەتەو نەبىت، لەسەر نانخواردن سەيرىكى
 درىژى كردم و بە ھىمنى گووتى، ئىتر دەيەوئەت وەك بازىرگانىكى
 سەربەخۆ بژى و كارى بە كەسەو نەبىت. دىنىابووم راستى نالەت،
 خۆشى دەيزانى ئەو نياز و قسەى دلى نىيە، بەلام من دىرى شتىكم
 نەگووت و جەنگ و جەدەلىكم لەگەل بەرپا نەكرد. لەسەر سفرەكە وام
 ھەستكرد كەسيان ئارەزوويان نىيە باسى سىياسەت و ئەو مەملەت توندانە
 بگەين كە لە مەيداندا. من ھەموو بەھار و ھاوینی ئەو سەلام لە فەزای
 شەپدا بردبوو سەر، بەعسىيەكان لە ھەموو لایەكەو لە ژىر گوشاردا
 بوون باكور چۆلبەكەن و ھىزەكانيان بگشیتنەو، بەلام ئەو بى جەنگ و
 بى گورزى چەكدارىش نەدەكرا. راستە من جەنگاور نەبووم، بەلام وەك
 شارناسىكى ئەزموندرا، وەك يەكێك دەتوانیەت گەرە و بچوكى شەكان
 سەبارەت بە دوزمن بپشكنیەت و مەيدان بە وردى بخوینیەتەو و
 شىبەكانەو، لە ژورى چالاكیە عەسكەرىيەكانى حیزىدا بەرپرەسى
 ھەوالگى بووم و لە گرتنى بریارىشدا بەشداربووم. دەبوو ھەرچىيەكان
 كردو بەعسىيەكان ناچارىكەين بگشیتنە دواو و شار چۆلبەكەن. دیارە
 گەپانەوئەى بەعسىيەكان بۆ ناو شار دواى پەوێك گەمژەبىيەكى گەرە بوو،
 بەعسىيەكان گەمژەترین ھىز و شێوئەى ھوكمرانى بوون مێژووى خۆرەلات
 لە كۆن و نویدا بەخۆیەو بىنبیيتى، ئەوان ھەمیشە ئەو كارەيانەكرد كە
 وەك بەلا و موسىبەت بەسەر خۆياندا دەشكایەو. راستە ھىزىكى نۆر
 نۆريان لە ھەموو كوچە و كۆلانێكدا بلۆكردبوو، بەلام ھىزىكى نامۆ و
 بێریشە بوون، لە ماسىيەكى نۆر زل دەچوون لە ھەزىكى شووشەى لێل و
 بچوكدا گىريان خواردبىت. لە دواى پەوێك دەمى گەپامەو شار، لە برى
 سەبرى ھىز و تفاق و تانكى دوزمن بگەم، دوو پۆرم تەرخانكرد بگەپم و
 لە چاوى سەربازانى دەولەت بنوام. بۆ ئەوئەى بزانیەت سوپایەك چەندە
 بەھىزە، دەبىت لە شێوئەى نىگاكردن و وەستان و ئاوردانەو و پۆشەتنيان
 بنوارپەت، نەوێك لە چەك و تفاقيان. من دواى دوو سە گەشتى خێرا، ئەو
 فەرەستە و پوودۆزىيە دێرینەى لە خویندەنەوئەى مەژۇندا ھەمبوو،
 گواستەو ئەو بۆ خویندەنەوئەى ئەم زەھىزە گەورانەش كە بەعسىيەكان بە

جۆریک ناریک و دوور لە لۆژیکی سەربازی بە ھەموو لایەکاندا
 پەرتەوازیانکردبوون. ئاشکرا ھێزەکان ھێندە لە مردن دەگەڕا تا قەتیی
 جەنگی نەبوو، ئەوەم لە ھەموو نیگا و تێپوانین و پەفتاریکیاندا
 دەخویندەوہ... چەند پێکدادانیکی کەم و کورت ئەو بڕوایەیان زیاتر
 لاچەسپاندم کە ئەم سوپایە بە جۆریک بێ ئەژنۆ و بێ ئیرادە بوو، قاچی
 جاریکی تر ئاسان ئەم سەرزەمینە ناگریت. لەودەمەدا ئاسان نەبوو ئەم
 بڕوایە بە دەنگی بەرز لە ھەموو جینگایەکاندا بڵێیت، خەڵکی ھێشتا
 ترسێکی بێۆنەیان لە بەعسییەکان ھەبوو، بەلام ترس لە سوپا ھێندە
 درژێکراوہی رابوردوو بوو پەيوەندییەکی بە حەقیقەتی ئەم ھێزە
 نەخۆشە ئیستاوہ نەبوو. سوپا بە جۆریکی ترسناک کەوتبوو سەرچۆک
 و نەیدەویست گەر بۆ نمایشی کورتیش بووہ بێتوہ سەر قاچ. بۆ
 یەکەمجار لە زیاندا سووربووم کە دەبێت زۆر توند و بێبەزەیی لەم ھێزە
 بدەین، لە ژووری چالاکییە عەسکەرییەکاندا پتەداگر و گووتەم گەر بێت و
 تا کۆتایی پاییز بەعسییەکان لێرە دەرنەکەین، لەوانە یە دواتر ھەموو
 شتێک بگۆریت و ئەو ئیشە ئاسانە ئەرۆ بێتە کاری نەکردە. لە
 راپۆرتێکدا بۆ سەرۆکەکانم نوسی «یان ئیستا سەری ئەم ئەژدەیا
 نەخۆشە دەپەرینین یان ھەرگیز. چونکە دواتر ئەم ھێزە لەرزۆک و
 بێدەستە، وەک ئەختەبووتیکی ترساو، سەد بۆلێ تر دەردەکات، بێج
 دەگریت و پێشە دەھاوێتوہ و لێدانی کاریکی سادە نابێت». وەک دواتر
 زانیم برادەرانی ئەنجومەنی بالۆ راپۆرتەکانی منیان ورد خویندبووہوہ،
 چەند سالیکی دواتر یەکیکیان گووتی «ئەو راپۆرتانە ئێوە گرنگییەکی
 مێژووییان ھەبوو تا شۆرش دووبارە بریاری ئازادکردنەوہی شارەکان بدات
 و دۆخی ھێرشبەر وەرگریت». نەمدەزانی کابرا بەو قسانە کلاوم دەنێتە
 سەر و دەمنێتە بەر کلکان یان راستییەکی مێژوویی توھاردەکات کە
 کەسانی تر نەیان دەتوانی وەک ئەو ساف و پۆشن بیبین و دانی پێدا
 بنێن. ھەرچی بەک بێت، ئەو کات و ئیستاش باوەڕم وایە، تیگەیشتن لە
 دوژمن بەشتیکی گرنگی جەنگە، بەلام لەویش گرنگتر تیگەیشتنە لە خود.
 من گەرچی لە حیزبدا بە شلەشاری و پاخەتخاوا ناسرابووم، لە پشتموہ

تانه ی نه و هیان لیده دام که ماوه په کی کورت نه بیت پېشمه رگه په کی چه که له شان و پیاوی راسته قینه ی سەنگر نه بووم. به لآم له و پرگه یه دا له میژووی ولاته کم، پینداگریه کی سەختم کرد و هاوارمکرد «هه فالان یان نیستا یان هه رگیز... یان نیستا یان بۆ هه میشه و تا قیامت فاتحه له سەر ئازادی خۆمان بخوینن». من له هه موو هیرشه گه وره کانی هاوین و پاییزی سالی 1991 دا بۆ سەر سوپای به عس، وهک سایکۆلۆژیست، لۆژستیک، پلاندانەر، جهنگاوه، به شداد بووم.

ئهو پۆژه که چووم بۆ داوه ته که ی خانمی ماردینی و لیفیتانت، سەرم پرپوو له هه وای جهنگ، له پلان بۆ ده رکردنی به عسییه کان، له خه یالات ده رباره ی ئهو نه خشه گونجاوانه ی ده شیت له په لاماره کانی داهاتوودا بیگرینه بهر، به جۆریک فیکر و غایله م نوقمی هه وای جهنگ بوو، سەیرم لیها ت لیفیتانت له و بهرگه مه ده نییه تازانه دا ببینم. به دهنگی بهرزه له سەر سفره که باسم له بیمروه تی نه مریکایی و نه وروپیه کان کرد که ده بوو هیتلی پاراستنی ئاسمانی هه ریمی ئیتمه تا ژۆیر که رکوک و پوه و ناوچه کانی حەمرین راپکیشن، چونکه گەر ئیتمه ئه م هه ریمه ش ئازاد بکه یین، ده فهریکی نا ئارام و برسی ده بیت و له هه زار ده رده وه ده ئالیت. گهرچی من به حەماسیتی زۆره وه ده دوام، هه تا ههستم به نوسانی گه روو و عاره قه ی ناو له پم ده کرد، به لآم بابه ته کانم لای لیفیتانت و خانم سارد و ناچۆر دیاربوون. جاریک له کاتی خواردندا، خانمی ماردینی به هیمنی سه ری له سەر قابه که ی بهرزه کرده وه و پیمی گووت «هه ندیک گۆپانکاری له دونیادا هه یه بێ ئیتمه و بێ حەماسه تیکی زۆر له کهسانی وهک من و تۆوه دینه پێشن، پتویست ناکات ئیتمه خۆمانی وا بۆ بره تینن». وای گووت و به ئارامی و به نوکی په نجه پالی به به له مێک قه ره خه رمانه وه نا بۆ به رده م و گووتی «نانه که ت بخۆ و نه و نه ده خه یال مه خه ره سەر به عسییه کان، زۆر بیران لێ مه که وه... گەر زه مانیک به سه رچوو بۆ خۆی به سه ره ده چیت، وهک ژیا نی ئیتمه، وهک ژیا نی من و تۆ». بیته وه ی تیبه گم مه به ستی چیه، نیگه ران سه یرمکرد و دهنگی نا په زایم

بەرزکردەوه، لەوانە نەبووم باوەڕ بەوه بهێتم دوژمن چەندە لاواز بێت خۆ
 بەخۆ بمریت، من شوێشگێڕ و جەنگاوەر بووم، دەمزانێ جیهان تەنیا لە
 سایەی شەپیی گەورەدا دەگۆرێت. ماوەیەک قسەم لەوه کرد بەعسییەکان
 تەنیا پێویستیان بە پالێکی ئێمە هەیە تا بروخێن، بەلام گەر ئێو پالە لە
 کاتی خۆیدا نەبێت، لەوانە یە زوو تینیان تێبگەرێت و هەموومان راپێچی
 بیابانەکان بکەنەوه و بە زیندویی بماننێژن، بەتایبەت دەمزانێ
 بەعسییەکان حەزێکی زۆریان لە زیندەبەچالکردنی دوژمنە. حەماسەتی من
 هیچ پەرچەکرداریکی گەرمی لای خاوەن داوەتەکە دروست نەکرد و بە
 ئارامی لەسەر خواردن بەردەوام بوون. کەمێک ون و سەرەوێڵ دیاربووم،
 ئێو کات بۆ هەر مەلێکی ئێم وڵاتە بچووایەت، پووت لە سەر هەر
 سفەرێک بکردبایە، بابەتەکان هەر ئێو باسانە بوون کە من
 بەخۆشحالییەکی زۆرەوه، وەک کەسێک لە نزیکەوه لە ناویدا دەژیم
 دەمورۆژاندن. لەزەتێکی بێۆنەم لەوه دەبینی نان بخۆم و وادەریکەوم لە
 بەر سەرقالی جەنگێکی گرنگ ناچارم خێرا تیکەکەم لە گەروو ئاودیوبیکەم
 تا ئەرکیکی گرنگتر لە دەست نەدەم. دواتر تێگەیشتم کە نوقمبوونی من
 لەو جیهانەدا، تێگەڵبوونی کوشندەم لەگەڵ ساتەوهخە بچوکەکاندا،
 بینینی دیعەتە گەورەکانی لێ حەرام کردوم. لەو دانیشتنەوه تۆنی
 قسەکردنی خانمی ماردینی لەگەڵ مندا شیوەیەکی تایبەتی وەرگرت،
 تۆنێک هەمیشە شتێک لە سەرزنەشتی تێداوە. ئێو تۆنە بۆ هەمیشە
 دەمێنێتەوه، نەرمەبێتەوه و توندەبێتەوه، بەلام هەرگیز لاناچیت. هەر
 ئێو کات لەسەر خوان و سفەری داوەتەکەم سەرنجی ئێوێم دا کە پیاوانی
 سەردەمی جەنگ چەند زوو دەتوانن دەموچاوی خۆیان بگۆڕن و
 دەمامکێکی مەدەنی بکەنە سەر. لیفیتانت لە جلە نوێکانیدا بە جۆریک بە
 قیافە و سێحردار بوو، دڵنیابووم گەر ئەندامە بالاکانی تری حیزب لەم
 جلە شاراییە شیکانەدا ببینن، دەچنە سەر دینی و شەپوڵ و پشتینیان
 توێژدەن و دەبنە قاتپۆش و کۆگایی. من لە کاتی دەستشستن و
 دەستسپرێندا، بەلیفیتانتەم گوت «هەفال، هیشتا زووه بۆ ئێم
 ئاسوودەگییە، هیشتا زووه. بیرت نەچیت بەعسییەکان راستە توانا و

نیراده یه کیان نه ماوه، ته نیا هه ولی پاراستنی پاشه لئی خویانه ... به لام لیژهن. تائه وان لیژه بن، من دلنیا یی و ئارامی ناچیزم و ناتوانم وهک تو جلی راحت و ئاسوده بپوشم». لیفیتانت گوتی «وهفا من و تو دوو هاویتی کۆنین، چاوت بکه ره وه، دونیا یه کی تازه به پژه یه، توژیک وریا به، من ئم قسه یه به که سی تر نالیم. ئینسان ده بیت بزانیّت چون قاچ ده خاته ناو ئم ده ور و زه مانه وه». ئه و کات به پوونی نه مده زانی چی ده لیت، دواتر تیگه یستم مه به سستی نه وه بوو، له و پۆژگاراندا که دین و به پژه ون، مانای هیژ، نمایشه کانی، جلوه به رگه کانی، که ره سته کانی، چه که کانی هه موو ده گۆرین. لیفیتانت هه ر لیفیتانت بوو، هه ر خۆی بوو، به لام ده یزانی دنیا گۆراوه، منیش که سیکی دیکه بووم، وهک ئه و دلنیا بووم دنیا گۆرانکاری به سه ردا هاتوه، به لام هیشتا به پوونی و پۆشنی له م جیهانه نوییه حالّی نه بوو بووم. ئه و یه که مجار و پیش هه مووان بازی ده دایه ناو چه وزیک ئاوه که ی هیشتا لیخن و لیل نه بوو بوو، ده ی توانی له پۆشنی و سافیدا ماسی خۆی راویکات. که وایگوت، خه نده یه کی گالته په رپیه سه ر لیوم، نیازم بوو پینیلیم «عه زیم لیفیتانت، هیژ لای منه، منم تا ئیستا ده ستم له باروت و هه ناسنه م هه ر له گۆره پانی جه نگدایه، نه وهک لای تو که نازانم به م قاته موزه خره فته وه ده ته ویت بلنیت چی». زینده گی دریزی من و لیفیتانت له ئیران هه ردوو کمانی فیکر کردبوو وشه ی له بابته ی «موزه خره ف»، «عه وه زی»، «عه قه بمانده» «خامشده که م» سی ئیرانیان به اوینه نابینه یی قسه و باسمانه وه، به لام حورمه تی خوان و ده سته بوختی په رنگینی چپشته که نه ناسراوه کانی مالی ئه و پزگای نه وه ی لیگرم لاقرتیباز و گالته جاپ قسه بکه م.

ئه وه دوا هه مین خوان و داوه تی نیوان من و لیفیتانت و خانم نه بوو، به لکو سه ره تای زنجیره یه کی ژۆر داوه ت و داوه تی دووباره بوو که سالانگی دریز له گه ل لیفیتانت و خانمدا پتکه وه گۆریمانه وه، به لکو ده کریت بلیم ئه وه سه ره تای سه ره لدانی چاغ و سه رده می زیپینی داوه ت و خوانه

شاهانه‌کان بوو که سالانی دواتر و له‌گه‌ل سهره‌تاکانی سده‌ی نویدا بووه دیارده‌ی هره‌گوره‌ی ژبانی نه‌م شاره .

لیفیتانت وهک خوی دهرخست وها دهره‌ق به سیاست بیخه‌یال و که‌متره‌میش نه‌بوو، که‌سیک بوو هاتبووه دهری تا ساتیک و کاتیکو گونجاوتر و گرنکتر بدوژینه‌وه و بگه‌پته‌وه . نه‌زموونی زوری له ناو شوپش و ده‌وله‌تدا فیزیانکردبوو، چوونه دهره‌وه له حیزب و هاتنه‌وه چ هونه‌ریکی کاریگر و سهرکه‌وتووو گه‌ر باش لئی بزانتیت . سه‌یربوو به‌لامه‌وه که لیفیتانت گه‌رچی پله‌یه‌کی حیزبی و کاریکی وها دیاری نه‌بوو، به‌لام زوو زوو ده‌بووه میوانی سه‌رۆک و هه‌فالی جیگر و نه‌ندامانی بیرویی سیاسی، وهک ده‌مبیسست زور شو له مالی نه‌ودا خوانی گه‌وره سازده‌کریت و ده‌سته‌جه‌معی ده‌خونه‌وه و مه‌ستده‌بن و پاوژده‌که‌ن . هه‌تا به‌ر له دهرکردنی به‌عسیش له شار، خوان و داوه‌ته‌کانی لیفیتانت ده‌ستیان پیکردبوو، سه‌یربوو له‌لام گه‌ر داوه‌تی منی بکردبایه ته‌نیا داوه‌تیده‌کردم، که‌م پیکه‌وتی ده‌کرد من هاوشان له‌گه‌ل نه‌ندام و هه‌فالانی تردا بخاته سهر خوان ... نه‌وه سهره‌تا سه‌یر بوو به‌لامه‌وه، به‌لام دواتر سه‌رنجما نه‌وه ته‌نیا لیفیتانت نییه که وا له‌گه‌ل من په‌فتار ده‌کات، به‌لکو زۆربه‌ی هه‌فالان نایانه‌ویت له‌گه‌ل که‌سیکی دیدا داوه‌تمبکه‌ن، وهک نه‌وه‌ی شتیکی پیس و به‌دبۆ له مندا بیټ و نه‌وانی تر به‌رگه‌ی نه‌گرن . نه‌وه سهره‌تای که‌نارخستنی من و لادانی به‌کاوه‌خۆم بوو، که گه‌لیک له‌سهره‌خۆ به‌ریوه‌چوو، تنۆک تنۆک هات و دلۆپ دلۆپ تکا، هه‌میشه‌ش تا زه‌مان زیاتر برۆیشته‌بایه، تا پووداوی نوێ به‌اتبایه‌ته پیش، من پوونتر و ناشکرتر ده‌مبینی و هه‌ستم پیده‌کرد .

لیفیتانت پۆژ دواي پۆژ له به‌رچاوی من ده‌گه‌زا، تا ده‌هات ماسکیکی نه‌ستورتری ده‌خسته سهر پوخساری، من که به‌راورد‌مه‌ده‌کرد، خۆشم له پوخساری جارانی زۆرتر ده‌هات که له ئیستا په‌قتر و ساردتر بوو، به‌لام سروشتی و پاستگوتر دیاربوو، سالانیک دواتر که نه‌و پوخساره په‌قه ترسناکه‌ی به‌جۆریکی به‌رچاو هه‌سته‌یه‌وه و ژبانی هه‌موومانی خسته ژیر

په‌حه‌متی ئاره‌زوه‌کانی خۆی، زانیم هه‌له‌بووم و بریا هه‌میشه هه‌ر ئه‌و پوخساره‌ی هه‌بایه که سالی به‌که‌می دوا‌ی پا‌په‌رین له‌ خۆی گرت‌بوو. من له‌ نیگا و وه‌ستان و په‌فتاریدا هه‌مان دل‌په‌قی دێرینم ده‌بینیه‌وه، به‌لام هه‌ست‌مه‌کرد لی‌فیتانت گه‌مه‌ی زۆر گه‌وره و شتی زۆر ترسناکی له‌ ژێر سه‌ردایه و به‌م پوخساره تازه‌یه‌وه نه‌بێت ئه‌و یاریانه‌ی بۆ نا‌ک‌رێت. ده‌م‌زانی که سه‌رده‌میکی نوێ ده‌ستی پێ‌کردوه، به‌لام خۆ ب‌پ‌یاریش نه‌بوو هه‌موو ئینسانه‌کان به‌ ده‌مو‌چاری نوێ‌وه ب‌چه‌ ناو ئه‌م جیهانه‌ نوێیه‌وه.

بۆ جاری دو‌هه‌م که لی‌فیتانت دا‌وه‌تی‌کردم، زۆر سه‌یر و پۆشن‌تر له‌ جاری به‌که‌م پێ‌ی‌گوت‌م «وه‌فا تۆ ناتوانیت به‌م پوخساره‌وه تێ‌که‌لی ئه‌م دنیا تازه‌یه بیت، من جی‌گایه‌ک ده‌زانم ده‌توانیت گۆمه‌کمان‌بکات». سه‌ره‌تا نه‌م‌زانی مه‌به‌ستی چییه، به‌لام قسه‌که‌ی کونج‌کۆلییه‌کی تێ‌دا جولا‌ند‌م. به‌ سه‌رسامیه‌وه پرسیم «په‌شمارا، مه‌به‌ستت چییه. پوخساری من چ عه‌یبیت؟ هیچ خه‌وش و ناله‌باریه‌ک له‌سه‌ر و فه‌سال‌مدا ده‌بینیت، وه‌ها منی عه‌یب‌بار‌کرد‌بیت، شایه‌نی پاست‌کرد‌نه‌وه و چه‌ک‌وش‌کاری بیت؟». به‌ هه‌مان ئه‌و نیگا سارد و سه‌ربازی و په‌قه‌یه‌وه، وه‌ک ئه‌و پۆژه‌ی له‌ پس‌ما‌مان منی نایه‌ به‌ر ئه‌زم‌وون‌تێکی په‌شه‌وه، به‌ هیمنی و بێ‌پۆج گوتی «عه‌یبی نییه، هیچ عه‌یبی نییه، به‌لام له‌م سه‌رده‌مه‌دا باش‌تره‌ سه‌ر و پوخساریکی ت‌رت هه‌بیت».

ئێ‌واره‌به‌کیان لی‌فیتانت له‌ ته‌ک خۆیدا برد‌می بۆ مالتیکی تازه له‌ به‌کێک له‌ گه‌ره‌که خۆش و ده‌وله‌مه‌نده‌کانی شار‌دا، مالتیک له‌ ده‌ره‌وه ب‌چوک دیار‌بوو، له‌ کوچه‌یه‌کدا که که‌سانی وه‌ک من به‌ده‌گه‌من یاخود هه‌ر‌گیز پێ‌یان تێی نا‌که‌وێت. لی‌فیتانت له‌ ده‌رگای دا و دوا‌ی پا‌وه‌ستان‌تێکی درێژ، پیا‌ویکی ب‌چ‌کۆلانه ده‌رگاکه‌ی کرده‌وه، که‌سێک بوو پانتۆلیکی سپی و کراسیکی شینی کالی له‌به‌ردا‌بوو، قایشه‌ په‌شه‌که‌ی له‌ نا‌وه‌پاستی ئه‌و دوو پارچه‌ کاله‌دا ناشیرین ده‌رده‌که‌وت و به‌ جۆریکی خراپ کا‌برای له‌ که‌مه‌ره‌وه ک‌رد‌بووه دو‌وبه‌ش. پوخساریکی سوور‌ه‌له‌گا‌وی باریکی بوو، له‌وانه‌ی هه‌میشه هه‌ست‌ده‌که‌یت هه‌ر ئێ‌ستا له‌ حه‌ما‌مێکی گه‌رم ها‌ت‌و‌نه‌ده‌ر. سه‌ر و

سمیلێ لووس و سافته‌راش بوو، له‌وانه ده‌چوو که به تاشینی سه‌ریان ده‌یانه‌وێت ئاسه‌واری پووتانه‌وه‌یه‌کی دزیو بشارنه‌وه، به کاوه‌خۆ ده‌پۆشت و ده‌ستی به جۆریکی ژنانه ده‌جولاند. که لیفتانتی بینی، وه‌ک میوانیکی زۆر عه‌زیز ببینی‌ت سه‌ری داگرت و به ده‌نگیکی زۆر نه‌رم که زیاتر له ده‌نگی که‌سینکی نه‌خۆش ده‌چوو، داوای لیپوردنی کرد که ئه‌و ماوه‌یه ئێمه‌ی وا له به‌رده‌م ده‌رگا راگرتووه. پیاوه‌که پێده‌چوو له‌سه‌ر کارینکی تایبه‌ت هه‌ستابێت و بیه‌وێت زوو بجێته‌وه سه‌ر ئیشی خۆی، به بێده‌نگی ئێمه‌ی به دالانیکی درێژدا برد، ماله‌که له ناوه‌وه درێژکۆله و تاریک و قوول بوو، سه‌راپای پارێو و ژووره‌کانی به مۆکیتیکی نیللی پاخرابوون که له‌و سه‌رده‌مه‌دا مۆکیتی وه‌ها که‌له‌ک ناوازه و که‌م بوو، بێده‌نگییه‌کی ته‌لیسمای و قورسیش له ناو ماله‌که‌دا زال‌بوو. به چه‌ند دالانیکی پێچاوپێچدا پۆشیتین، هه‌ر پارێه‌ویک و کۆمه‌لێک ده‌رگای داخراو و ئه‌ستووریان له‌سه‌ر بوو. له سه‌رنجی یه‌که‌مدا شوێنه‌که له ئوتیلینکی کۆن ده‌چوو تازه نوێکرا‌بێته‌وه و خرابیته‌ خزمه‌تی کارینکی دیکه‌وه، به‌لام هه‌رچه‌ند بیرمه‌ده‌کرده‌وه ئه‌م کۆلان و کوچیه شوێنی ئوتیل نه‌بوو، لیفتانت تا ئه‌وکات سوور بوو له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی هیچ نه‌درک‌بنیت، پێم نه‌لێت ئێره‌ کوێیه و ئێمه‌ لێره چی ده‌که‌ین. داوای چه‌ند چرکه‌یه‌ک ئێمه و یاوه‌ره سه‌رتاسه‌که‌مان که‌یشتینه به‌ر ده‌رکی ده‌رگایه‌کی گه‌وره، گه‌وره‌تر له ده‌رگا‌کانی تر، له‌وێ ده‌رگا‌که‌ی به سووکی کرده‌وه و به ده‌نگینکی ناسک و لاواز گووتی «چه‌نابی عومه‌ر بۆتانییه ... خۆیه‌تی، له‌کاتی خۆیدا هاتووه، به‌پێی وه‌عه‌ده‌که‌ی له‌گه‌ڵ چه‌نابتاندا». که ده‌رگا‌که‌ی زیاتر کرده‌وه، پیاوینکی بالابه‌ری به‌قیافه‌تم بینی، له‌وانه‌ی ریشیکی پروفیسۆری ده‌هه‌لنه‌وه و سمیلینکی ئه‌ستوور و بادراوی ده‌نینه بان، کراسینکی سپی و هه‌له‌گینکی ره‌شی له به‌ردابوو، ده‌سته‌سپینکی شینی خستبووه‌ گه‌ردنی و سه‌عاتینکی گه‌وره‌ی کردبووه مه‌چه‌که ئه‌ستوور و وه‌رزشوانه‌کانی. سه‌عاته‌که زۆر گه‌وره بوو، گه‌وره‌ترین سه‌عاتیک بوو تائه‌و کات له ژيانمدا دیبێتم، له چه‌رمینکی بریقه‌داری قاوه‌یی پان به‌سترا‌بوو... به جۆریک کاتیک سه‌یرته‌کرد یه‌که‌م شت سه‌رنجی پاده‌کیشایه‌ت ئه‌و سه‌عاته

سه‌یره‌ی مه‌چه‌کی بوو. که چووینه ژوورئ و ده‌ستمان بۆ ته‌وقه پاکئشا، لیفیتانت کابرای پئناساندن ناوی «باهیری» بوو، گهرچی به په‌چه‌ل‌ک کوردبوو، به‌لام به «لوبنانی» بانگیانده‌کرد. ده‌موچاوئکی سپی پان و دوو چاوی په‌شی گه‌وره‌ی هه‌بوو، خالئکی په‌شی گه‌وره له سه‌رچه‌ناگی بوو، قژی به پئگه‌ستنئکی تاییه‌ت به‌ره‌و دوا هه‌لدابووه و جئئئکی زۆری لیدابوو. هه‌ستمکرد لیفیتانت زۆر خاتری نه‌وی ده‌وئت، دوا‌ی چا‌خواردنه‌وه‌یه‌کی هه‌من و دوا‌ی ئالوگ‌پکردنی هه‌ندیک وشه ده‌رباره‌ی دۆخی دنیا. بیته‌وه‌ی هه‌چ بلئیم، لوبنانی پووی تیکردم و گووتی «حه‌زرت، من به‌خته‌ور ده‌بم گه‌ر ئیستا گویم لیبرگیت و بزانیته جه‌نابی لیفیتانت به‌پزێتانی بۆ هه‌تاوه بۆ ئیره». من کونجکۆل هه‌موو گیانم کرده گوئ و گووتم «ده‌ی منیش ده‌مه‌وئت بزانیته ئیره چیه و ئیره کین؟ راست ده‌وئت لیفیتانت له‌و باره‌یه‌وه شتئکی پئ نه‌گووتووم و هه‌چی بۆ نه‌درکاندوم». کابرا به‌سه‌ر و شیوه له‌ قزیرئکی ژنان، له‌ ئارایشته‌کرئکی نه‌کته‌ره ناسراوه‌کان ده‌چوو. نه‌وجاره‌ش سه‌لیقه و پوودۆزم درۆی له‌گه‌ل نه‌کردم و پاش ئیستئکی کورت بۆم ده‌رکه‌وت باهیری له‌ کاری ئارایشته‌دا ده‌سته‌ب‌کاره و ئوستادی به‌رزی نه‌و هونه‌ره‌یه، له‌ به‌یروت کاری کوافیری کردوه و شانه به‌ ده‌ستی ژنانی چینی هه‌ره‌بالای نه‌وئ بووه. ورده ورده له‌ مه‌کیازی ژنانه‌وه کاره‌که‌ی خۆی فراوان‌کرده و به‌ره‌و ئارایشته‌ی پیاوان پۆیشته‌وه، هاوشان به‌وه له‌ زانکۆی ئه‌مریکی زانسته‌ سیاسیه‌کانی خویندوه و به‌ نامه‌گۆرینه‌وه هه‌ندیک کۆرسی سایکۆلۆژیاشی وه‌رگرتوه و ماوه‌یه‌کی درژیش له‌گه‌ل کۆمه‌لئیک تیبی شائۆی جیاوازا وه‌ک نه‌کته‌ر و ماکێر چالاک بووه. وه‌ک خۆی به‌ خیرایی و به‌ کورتی بۆی باسکردم، دواتر بیرکردۆته‌وه هه‌موو نه‌م زانیارییه‌ جیاوازان له‌ دا‌پشتنی زانسته‌ی نویدا بخاته‌ کار که‌ خۆی ناوی ده‌نا «زانستی ئارایشته‌ موته‌لق». به‌ پوونی بۆی باسکردم که‌ جیاوازییه‌کی قوول و گه‌وره هه‌یه له‌ نێوان زانستی نه‌شته‌رگه‌ریی جوانکاریی که‌ ته‌نیا فۆرمی هه‌ندیک به‌شی ده‌موچاو ده‌گۆرئت، له‌گه‌ل زانستی ئارایشته‌ی موته‌لقدا که‌ ده‌ستکاریی شیوه‌ی قسه‌کردن، وه‌ستان، سه‌یرکردن، ده‌ست جولا‌ن، دانیشتن، پۆیشتن،

نانخواردن، عەشقبازی و ھەموو شتێکی تر دەکات. وەک باھیری بۆی شیکردمەو، زانستی ئارایشتی مۆلەق زانستیکی گشتی نییە، واتە وەک زانستەکانی دی، ھەندیک قالب و یاسا و قۆرمی نەگۆریان نییە تا بەسەر ھەموو کەسێکدا وەک یەک تاقیبکەنەو، بە پێچەوانەو لە سەنتەرەکیان کە ناوی سەنتەری «زامو» یان «ھەلبەت ئەوێش کورترکرێوەی سێ دەستەواژە زانستی ئارایشتی مۆلەق بوو». ھەموو مۆشێک وەک ھالەتێکی تاییبەت سەپێدەکرێت، ھەموو مۆشێک پێویستی بە جۆرە ئارایشتیکی تاییبەتە کە بۆ کەسێکی تر دەست نادات. لێرەو تێمێکی پشکنینی سەرەتایی ھەیە کە لە چوار کەس پشکاتوون کە ھەریەکەیان سەر بە لکە زانستێکن، ئەوان کەسی دیاریکراو دەخەنە ژێر پشکنینەو، خەونەکانی، خواستەکانی، شیوەی کارەکی، ئاواتەکانی، نیازەکانی ھەموو دەخویننەو، لەسەر پۆشنایی پاپۆرتی ئەوان ماکێرەکانی سەنتەر و پاشکێران و پەسپۆرانی پوخسار بەرنامەیی ئارایشتی مۆلەق پادەگەین. لەوانە بە ئامادەکردنی پاپۆرتی سەرەتایی مانگێک پتری بویت و لەلایەن کەسی «بێپوخسارەو» ھەو «وێک ئەوان ناویان دەنا» پێویستبکات چەندەھا دانیشتنی خسوسی ئامادەبێت، پاشکاوانە قسەبکات، بە وردی بواری کاری داھاتووی خۆی دەستنیشانیکات، کۆمەک بە باسکارانی سەنتەر بکات و ھیچ نەشارێتەو. لە بەرابەر ئەوەدا ئارایشتەگە پانی سەنتەر دواچار پوخساریکی نویت دەدەن، زمانێکی تازەت فێردەکەن، فێردەکەن چۆن لە دنیا تازەکەدا دەریکەویت و پەفتاریکەیت و کاریزمایەک بۆ خۆت دروستبکەیت. باھیری پتر خۆی وەک فەیلەسوفی سەنتەرە کە دەردەخست، فەیلەسوفێک تەنیا کاری ئەو نییە لە پەروی فەلسەفیەو کارەکان پاساویدات، بەلکە بە وردی سەرپەرشتی پەوتی گەشەیی ھەموو ھالەتێک دەکات، ھەندێجار ناچار دەبێت لە بواری تاییبەتیدا پەسپۆری تاییبەتی بەکڕێ بگرێت و پەسپۆر بانگەشتبکات یان ھیچ نەبێت پرس و پاشکێت. ئەو گروتی ناگرێت بۆ کەسێک کە دەیهوێت لە پاشەپۆژدا ببێتە وەزیر ھەمان چارەسەری بەکاربھێنین کە دەیدەینە کەسێک دەیهوێت سەبی ببێتە پۆلیس. باھیری لە سەرەتای قسەکانیدا گروتی »

حەزرەتى وەفا بەگ. ھەموو مەزھەبىي پەيغەمبەر بە ئارايشتە. گۆيىم لايىق
 و خەيالى كۆنتان دەربارەى ھونەرى مەكياژ بە ھەلە تاندا نەبات، ئارايشتى
 ژاننە، بەشىكى بچوكى ھونەرى ئارايشتەكەن، كەس نىيە ئارايشت نەكات،
 ھەموومان بە پەلى جىياواز ئارايشتەكەين. مەعاليان پەنگە بلىن وا نىيە،
 پەنگە بلىن مەن ئارايشتە نەكردە، بەلام خۇى ئارايشت نەكردن ئەوپەرى
 ئارايشتە. ئىنسان كاتىك ئارايشت ناكات بەوھش ھەر سورەتىك لەسەر
 خۇى دەداتە خەلكى تر، وەك ئەو كەسانەى كە ئارايشتەكەن ... ئەو
 حەقىقەتەكەيەتى ... جەنابى حەزرەت. بەلام ھەندىك كەس ھەن دەق بە
 شىۋە و شەمايلىكى دىيارىكراوۋە دەگەن، مەن ئىستا كە لە ئىۋە دەپوانم،
 ھەستەكەم ئىۋە لە ژيان تاندا ئارايشتەكەيى باش بوون، يەنى ئالىم
 مەكياژ تانكردە، باشتەين جۆرى ئارايشت ئەوۋە مەزھەبىي مەزھەبىي و
 مەكياپ و ئەو شتەنەى تىدا بەكارنەھىت، باشتەين جۆرى مەكياژ ئەوۋە
 كە وا دەزانين زۆر سەشتەيە، ھەرخودى مەزھەبەك خەيەتى. بەلام جەنابى
 حەزرەت يەكەك لەو وشانەى مەن حەزەم لىي نىيە، وشەى سەشتەيە،
 تەبىيە، تەبىيە چىيە ... سەشتەيە چىيە؟ مەزھەبەك دەتوانىت ئەم وشەيە بۆ
 كە، بۆ ئەسپ، بۆ پەشەلە بەكارنەھىت، بەلام بۆ ئىنسان نا. جەنابى
 مەعالى، ئەم وشەيە بۆ جەيوان كراوۋە ئەوۋەك ئىنسان. مەزھەبەك
 بوونەۋەرىكى تەبىيە بوو؟ لەو پەزەۋەى لە باۋە ئادەم داكەتوۋىن، ھىچ
 كات تەبىيە نەبوۋىن. ئەوۋە پەي مەنە حەزرەت گيان، لەوانەيە يەكەكى تر
 پەيەكى تەي ھەيەت. تۆ ئەو مەدالە بگەرە جەنابى مەعالى كە ئىستا
 لەدايكەيەت، ئەو بگەرە، دەتوانىت بلىتە تەبىيە؟ ... دەتوانىت؟
 پەستەخۇ بە كەينە يان مەحەبەتى دەۋرۋەر گەمارۋەدەيت، پەستەخۇ بە
 جەل و پەردە و زمان و گۆرانى و ھاۋارى نەتەبىيە گەمارۋەدەيت. مەزھەبەك
 لە يەك سەتادا تەبىيە، ئەۋىش ئەو ئان و سەتەيە كە دەمەيت، لە ساتى
 پەچ دەرجوۋندا، بەلنى پەچ دەرجوۋن تەبىيە، لەۋەدا قەسەم نىيە، بەلام
 لەۋە بترەزىت كەس لەم جەنگايەى ئىمەدا ھەقى نىيە باسى تەبىيەبوۋن
 بكات، وشەكە لای ئىمە قەدەغەيە. جەنابى لىفەتەنات باسى ئىۋەى بۆ
 كەردەم، جەنابى لىفەتەنات دەزانىت دۇنيەيەكى تازە بەپەۋەيە. ئەو شەكەن

پوونتر ده بینیت، حه زه تیان زوو تیگه یشت من خه ریکی چیم. من یه که مجار جه نابی لیفتانتم به پتکه وت بینی، پتیمگوت بیته وهی ده سته ردارى موحیه تی بیتسنورت بیت بۆ په نگی رهش ده توانیت پیخه یته ئەم عه سره تازه یه وه، خوابکات ئەمریکیه کان پوو نه که نه هیچ ولایتیک، ئیتر پوالت ده بیته شتیکی گرنگ. ئەمریکیه کان و ئیسلامیه کان هه ردوکیان دوو هیزی پوالت په رستن، مه زهر هه موو شتیکی لایان. ئەگه ر درۆده که م و شتیکی نابجی ده لیم، بموه ستنه و با گفتوگۆیکه، به لām من هه سته ده که م له په نجا سالی داهاتوودا ئەم دوو هیزه ژیا نی ئیمه ده به نه پتوه. هه ر ئەمریکیه کان عاشقی پوالت نین، میژوو که م هیزی پوالت ته رستی وه ک ئیسلامیه کانیشی دروست کرده. مه لعونه ئەوهی ئەوه نه بینیت، سویند به قه بری حه زه تی عه بدولقادی گه یلانی، مه زهر و توانای ته مسیل له ئیسلامیه کان بستینه وه هیچیان نامیتینه وه، من له لوبنان چهند به چهند پوالت ته سازیم بۆ که سانیک له شپخه کان ده کرد، حه زه ت تو له من بپرسه، ئیسلامی سیاسی له سه ر ئیمان، له سه ر عه شقی خودا کارناکات، ئیشی گه وری له ناو هونه ری مه کیازدایه، له جبه ی شپخه کانه وه تا بورقوعی سه راپا پۆشه کان هه مووی مه کیازی موته لقن، بورقوع ... خۆداپۆشینی ته واو، ئەوه ئەو په ری مه کیازه، حه زه تی من. مه کیاز جگه له شاردنه وهی ده موچارى تایبه تی خۆمان هیچی تر نییه. بورقوعیش، په چه ی سه رویانیش هینانه دی ئەو نیازیه که هه ر مه کیازکاریکی شاره زا خۆی بۆ ده کوژیت و هه ولی بۆ ده دات، ئەوه فه لسه فه ی منه، ده توانیت ناوی بنییت فه لسه فه ی ئارایشتی موته لق یا فه لسه فه ی باهیری. جه نابی حه زه تی وه فا به گ، موؤف گه ر ده موده ست خۆی نه داته ده ست یه که م سه رنج، پاستر و پوونتر دنیا ده بینیت. ماوه یه که هاتومه ئەم شاره، پیشت هه موو زانیاریه که م کۆکردۆته تا کۆمه ک به ئینسانه کان به که م گونجاوترین و له بارتین پوخسار به خویانه وه بگرن. خه لکیکی زیره ک و ردبین له ولاتی ئیوه دا هه ن منیان داوه تی ئەم جینگایه کرده. هه ر زاتیکی گرنگ بیه ویت شوین و مه قامیک بۆ خۆی مسۆگه ریکات، بۆ سالانی داهاتو پتووستی به ده موچارۆکی نوێ ده بیت...

حه زړهت خوا عافوت بکات، توش به ههینه تیکى تازه وه ده بیته پیاوینکى تر» .

باهیریم گه له ک به وبقار و کاریگر هاته بهرچاو، دهنگینکى جوان و شتوازینکى سهرنجراکیشى له قسه کردندا هه بوو، پنده چوو سالانیکى زوړ مه شقى کردبیت تا بتوانیت له سهر هه موو وشه یه ک به پاستى بوه سستیت و بۆ هه موو پسته یه ک تونیکى گونجاو بدوژیتوه و بۆ هه موو مانایه ک جولیه کى له بارى دهست هاویاربکات. ژورده کى باهیرى جیاواز له ناوه پوکى کاره کى گه له ک ساده بوو، به لام من وا له قسه ی تیگه یستم که له ژیر خودى ساده شدا ده مامکینکى شه یتانى هه یه، نه و بۆ پوونکرده وه که له سهر پاسپارده ی لیفیتانت ده یه ویت من بۆ سهرده مانى داهاتوو ناماده بکات، گووتى «لیفیتانت حه زى لیه هاوپى و دۆستانى نزیکى له داهاتووشدا هر پله وپایه داربن و له دهسه لاتدا بمیننه وه. نه وه ی توى هیناوه بۆ نیره ده لیلی نیخلاس و دلسۆزیه». نه و ده یو بست تا زوه سیمایه کى تازه م بداتى و بۆ ده ورو زه مانیک ته یارمبکات که بهرپتوه یه. گووتى «تو پیاوى شوړش بوویت، گه نجى خوتت له گه ل شوړشگتپاندا بردوته سهر، گولى عومرت داوه به وان، ده ی نیتر به سه، نیستا زه مانه خه ریکه ده چه رخت، له وانه یه وا پتویستبکات له م عاله مه تازه یه دا به جوړینکى تر ده ریکه ویت ... نیشى من نه وه یه جوړیک مه کیارث بده من به که لکى سبه ی بییت» .

دوو شه و دوو پوژى دامن تا بیریکه مه وه، گووتى بهرنامه م هیدى هیدى پرده بیت، خه لکانیکى زوړ هه ن ده رکیان به گرنگى نیشه که مان کردوه، تا زوو وه لاممبده یته وه، باشتو کارت بۆ ده که م، زووتر ده تخمه ناو پرؤگرام وه. باهیرى له وه زیاتر زانیارى نه دامن، گووتى نیشه که ی منیش نهینى خوى هه یه، ته نها نه وانه تییده گن و ده بیینن که ده چنه قوولاییه وه. تا قسه یده کرد من زیاتر پتې سهرسام ده بووم. به لام نه زموونى دوو و درژى من له کارى شوړشگتپانده فیریکر ده بووم، له هر که س به گومانیم به هیزى وشه و گوزارشتى په وان خه لک فریویدات.

سەرەتا گومانەکانم لە باهیری، گومانی سادەی ئێو سەرەمە بوو، ئێوەم
 ھەر کەس بە جۆریکی تایبەت و ئاسایی بچوڵابایەتەووە دەموودەست
 گومانی ئێوەمان لێدەکرد، پەوانەکراوی بەعسییەکان بێت تا لە ژێرەو
 فیتنەیک بنیشتەو. ئێوەی باهیری لە لوبنانەووە ھاتیوو، لە کەش و
 ھەوایەکی وا ئالۆز و لە پۆزگاریکدا کە ھیشتا ھیچ نیشانەیکە پوونی
 دیارنەبوو کەوتبوو کەر، لەم کاولئاوایەدا خۆی بە ھونەرێکی سەیرەو
 سەرقالکردبوو، بۆ من ئاسان قووت نەدەچوو. من لە قوولایی پۆچی
 خۆمدا بە درێژایی سالان بپوایەکی نھێنی و تایبەتم دروستکردبوو کە
 دەستبەردارپوون لێی ھەم سەخت و ھەم نادروست بوو، لەو باوەرەدا بپووم
 کەس لە ولات و مەملەکەتی خۆشەبەخت و خوشگوزەرانەووە پووناکاتە ئێم
 وێرانەخاکە ی ئێمە، مەگەر نیازێکی بەدی ھەبێت یان لە مڕۆفە ھەرە
 بالاکانی سەر زەوی بێت یان باری تەعالا خۆی تایبەت بۆ کاریکی
 خسوسی ناردبێتی. باهیری کەسێکی مڕۆفدۆست و لە خۆبوردە نەبوو،
 بەلکو ئالۆز و تەماوی ھاتە پێش چاوم، ھەر زوو تیشگەیشتم کە
 پەواندەنەووەی غوباری سەر ژیانی کاریکی ئاسان نییە. ھەتا ختورپی ئێوە
 کەوتە دلم، لیفیتانت نەیکردبێ و لەگەڵ ھەندیک شانە و تۆپی نھێنی
 بەعسییەکاندا دەستی یەک خستبێتەو، بەلام دەمزانی کە لیفیتانت چ
 کەسێکی وردحیساب و لەپاریژە، دلنیاپووم ناکەوێتە ھەلە ی وەھاو و لە
 بپوایەکی بەتینەو بە باهیری منی ھیناوتە ئێرە. لیفیتانت بەو منی
 ئارامکردووە کە باهیری پیاویکی زیرەکە و دەزانیت لە چ ھەریم و لە چ
 سەردەمێکدا بەھرەکانی خۆی دەخاتە کار و لە کوێ بازاری پەواجی
 دەبێت. ئامۆزگاریکردم بایەخێکی باش بە قسەکانی بدم و زوو دەستبکەم
 بە خۆسازدان لەگەڵ پۆزگارە نوێکاندا کە بەدلنیاپیەو پەحم بە کەس
 ناکەن. ئێوەی لە قسەکانی لیفیتانتدا سەرنجی پاکیشام ئێوە بوو بە
 بپوایەکی نەپساووە قسە ی لەو کرد کە دەبێت لە دەور و زەمانیکدا کە
 دیت ئێمەومانان بە بەھیزی بمینینەو، بەلام بەویدا ئێمە چ لە زانست و
 چ لە شەھادە و چ لە لێزانی زماندا بەھرەیکە وامان لە مشتدا نییە،
 دەبێت تا زوو فریای خۆمان بکەوین و جلی ئێو پیاوانە لە بەربکەین کە

ليزان و شارستانين و ده‌توانن له گزومي ليخني شاره تازه‌كاندا مه‌له‌بكن. له چاواني ليعيتانتدا نه‌و ترسه‌گوره و ديريڼه‌ي جارنم خوينده‌وه، ترس له لاوازي، نه‌و ترسه‌ي هميشه به‌دوايه‌وه بوو، ترس له‌وه‌ي پوړيک بيت له پيزي پياوه به‌هيزه‌كاندا نه‌بيت، نه‌وه كړدبوي به كه‌سيكي وردبين بو خويندنه‌وه‌ي ثابنده، بو مه‌لسه‌نگاندني بچوكترين نه‌گه‌ره‌كاني پاشه‌پوړ.

جگه له گوماني سياسي له باهيري، نه‌وكات و به كاريگري نه‌و كارليكه پوحيبانه‌ي تييدا ده‌زيام، به جوړيكي بيما نا و توند نه‌و پيشنياره سه‌يره‌ي باهيريږم گريدايه‌وه به زوربوني ده‌سه‌لاتي شهيان له زياندا، شه‌يتانيك دواي كوچي فريشته‌كه‌م ده‌يه‌ويت بيم به كه‌سيكي تر و پارچه‌يه‌كي ترم لئ ببيت‌وه. ترسام خوم بده‌مه ده‌ست باهيري له‌تيكي تر له بوونم بكاته‌وه و به جوړيک له‌تبم، وه‌فا پاسته‌قينه‌كه‌ي خوم هيح كات بو نه‌دوړزيته‌وه. نا من له پارچه‌پارچه بوون ده‌ترسام، زور له پارچه‌پارچه‌بوون ده‌ترسام. له‌و پوړه‌وه‌ي فريشته‌كه‌م تراز، هتيدي هتيدي ترسيكي ناوه‌كي كتوپر گرتمي كه‌ نيدي شه‌يتان پوليكي زياتر له زياندا ده‌گيرپت، هه‌ستيک گه‌رچي نه‌يده‌تواني بمخاته زير هيچ گوشار و هه‌سره‌تيكي ديني و دونيايه‌وه، به‌لام وه‌ك له تاريخستاني نيمايتيكي كوني ناو دلمه‌وه بيت ناوه‌ناوه دزه‌يده‌كرده خيالْم و ثوقره‌ي له‌به‌ر هه‌لده‌گرتم. له‌و كه‌سانه نه‌بووم كه‌ هر به فيتره‌ت بير له شه‌يتان ده‌كه‌نه‌وه، كه‌ واده‌ليم هوكه‌ي نه‌وه‌يه له زياندا كه‌سانتيك هاتوونه پيگام له سه‌ره‌تاوه باوه‌ريان به شه‌يتان بووه، ترساون لي، نه‌ له‌به‌ر خودا، به‌لكو له‌به‌ر خودي شه‌يتان، وه‌ك مه‌خلاقتيك كه‌ نه‌ويش وه‌ك يه‌زدان ناتوانيت هروا خوتي بده‌يته ده‌ست، نه‌ويش وه‌ك هيچ يه‌ك له هيزه گه‌وره‌كاني گه‌ردون جتي متما نه‌يه، جار هيه به‌سووده و جار هيه وا خراپه‌كاره، جگه له نه‌گه‌تي ديازي تري به ده‌سته‌وه نييه. له سالاني پابوردودا بيرتيكي پاسته‌قينه و زورم له خودا و شه‌يتان نه‌كړدبووه‌وه، له‌و كاته‌وه‌ي فريشته‌كه‌م پويشتبوو هه‌ستم به لاوازيه‌كي ترسناك ده‌كرد كه ده‌شيت هر شتيك زه‌فهرم پيبيبات و بمكات به درنده‌يه‌ك دواچار خوم

ویژانیکم. له و کاته وهی فریشته که م مردبوو، نهمده ویست هیچ شتیکی تر له مندا بگوریت، دهمویست دهست به خومه وه بگرم و ههرهس نه هینم. نه وهی ناگاداری ترازانی فریشته که م بووم، دؤخیکی تایبه تی و ناوازی یو دروستکردم که جیاوازه له دؤخی مروڤه ئاساییه کان که له بوون و نه بوونی فریشته یه که له پوځیاندا بیتخه بهرن، نه وهی به چاوی خوم له تبوونی خوم بینی، به دهستی خوم مه خلوقیکم هه لگرت که نیوهی خوم بوو، منی خسته دؤخیکه وه وریابم و نه هیلم زوتر له بهریه که بترازیم، ده بوو دهست به و شتانه وه بگرم که هه مه، ده ترسام دواچار وه ها هه لپوه شیم هیچ پارچه یه که نه زانیت پارچه که ی ترم خه لکی کوپیه. له و گوره دا باهیری شهیتانی نه و دنیا یه بوو، که ده ویست جاریکی تر من بسپرنه وه و له خوم ونیکات، له بهرنه وه ترس و نه فره تیکی قولم به رامبه ر په یداکرد. من بریارمدا وه که خوم، واته وه که مروڤ دریزه به ژیان بدهم، به لام به دروستی نهمده زانی وه که مروڤ بوون چونه؟. لای من نه و بریاره یه که مانای هه بوو، نه ویش ناکوکیه کانم به ته واوی بژیم... لینگه پیم هه م هوشیاری و هه م دلره قی بمبهن، هه ستمکرد ونبوونی فریشته که م ویزدانی نه کوشتووم، ویزدان شتیک نیه فریشته که ی ناخمان بیبه خشیت، هه تا هه موو شهیتانه کانی سه ر زه ویش له هه ناواماندا نیشته جیبین ویزدانمان هه ر ده میتیت، هه تا دوا ی به دترین خه تاش ویزدان له جیگای خویه تی، ویزدان که رهسته یه کی ئازاره نه وه که که رهسته یه کی خوښه ختی و شادومانی، ژووری نه شکه نه که ی دلمانه، هاودهستی جه لاده کانی دهره وه شه. من که سیخوړیکی ترسناک بووم به سه ر خوم و به سه ر دنیا وه، وه که نه خوښیک تووشی واهیمه ی لاهه کی بوویت، زور له دلّم ده پوانی و خوځولیم ده کرد. شتیک دوا ی ترازان هه ستم پیگرد ساردی بوو، ئاده میزاده کانم ده بینی و هیچ شتیک نه یده جولاند، نیستا شتیک له ناومدا تا ده هات په قتر و ترسناکتر ده بوو ... شه وان که ده خه وتم خه وم به و ساتانه وه ده بینی که ژنه کانم تیدا کوشت، نیگا کانیان ده هاته وه خه وم، به لام هه ستم نه ده کرد ئازار ده چیژم یان نه شکه نه که یه کی پوځیم هه یه، به لکر شریتیکی ناوه کی و فیلمیکی دیرین بوو که یاده وه ریم

وازی لڼ نه ده مینا. یاده وهریبه کم هه بوو وینه ی قوربانیه کانی زور هه لده گرت، نه و کات نه مده زانی سوودی نه م یاده وهریبه مه لعونه چیه، که هه موو شتیک تومارده کات، هه موو شت دهنوسیتته وه، له چنده ها نه رشیفی ناوه کی و دهره کیدا ده یانباریزیت... یاده وهریبه ک له تیژترین جوړه کانی یاده وهری، وهک چه قوی له تکه ر و زاموه شین.

نه وکات که نه و پیداگریه م له سره جهنگ ده کرد، ده مویست به شه پڼکی په کسره و دهسته ویه خه فاشیسته کان له شار دهریکه یڼ، هه ستمده کرد شه پ شادیبه کی تیدایه تا نه وکات وهک پتویست نه مدیوه و له زه تيم نه چه شتووه. به خوم ده گوت، منیش ده بیت چیرزی خوم له م پروداوه گه ورانه وهریگرم. تا نه و کاته من هیچ نه بووم جگه له دارده سستیکی میژوو، به لام دوی تر ازانی گه وړه، نیستا میژوو شانوی من بوو، وهک جارن نه کتهریک نه بووم هر پوڅی پیاو کوژ و سیخوړ و دلره قم پتیده ن، نا، له نیستا به دواوه من نمایشه که بو خوم دهنوسم، ده بیت پوڅی منیش به و جوړه بیت که خوم ده مه ویت. چیر من بکه ریکی نادیار نه بووم، که ده نگیکی غه یی فهرمانی پیده کات، هیزیک له سه روو خویه وه ناچاریده کات، نیر نازاد بووم، فریشته که م نازادی کرد بووم. نیستا له بری نه وهی سه روک و نیشتمان و حیزب پتمبلین که سیک بکوړه، من به سه روک و نیشتمان و خودام ده گوت کن بکوژن «هه سستیکی وه هام هه بوو».

دوا پوڅه کانی ده سه لاتی فاشیسته کان بوو له شارد، من له نه نجومه نی سه ریازی پیم له سره نه وه داگرت شه پ تا کو تاییه گه وړه کانی دریزه پتیده یڼ و واز له وه به ینین دیا لوگه کانی به غدامان له گه ل ده ولت ده ست

و پێمان لە زنجیر نێن و لە جولەمان بخەن. بەردەوام دەمگوت «با برۆین پاکیانکەینەوه، دەی گویی لێ باریت فرسەت لەمە باشتر کە ی دیتە دەستمان». هەر کات وشەی پاککردنەوێم بە کاردەهێنا، دەنگم تۆنێکی رەق و ترسناکی تێدەکەوت، وەک دەنگی حاکمێکی دڵرەق کاتێک حوکمی سێدارە ی کەسێک دەخوێنێتەوه و پێیوایە بەو دەنگە زۆڵال و بێباکە ی، دەتوانێت بەسەر ماھییەتی گوناھبارانی بریارە کە ی خۆیدا سەربکەوێت. من لە ئەنجومەنی عەسکەری دەستم دەکێشا بە مێزە کە دا و بێتەوه ی جگە لە شەڕ نیازی ترم هەبێت، هەمووانم بۆ دوا پەلامار تەیار دەکرد، وەک جاران دەنگم دەنوسا و عارە قەم دەردەدا، بەلام هەستە دەکرد شتێکی قوول لە ناخی خۆمدا گۆراوه، شتێکی نۆز قوول... هەستە دەکرد وەک جاران بۆ ئەم نیشتمانە، بۆ ئەم شارە، بۆ ئەم خەڵکە هاوار ناکەم، بەلکو خۆم لەزەت لەو هاوارە دەبینم، تامێکی لەسەر زار و لە گەرودما هەیه کە پێشتر لە پشت هیچ هاوار و بریارێکەوه نەمدیوه. تامی ئەوهی من بەو پەڕی ئازادی، بەو پەڕی لەزەتەوه مێژوو بەو جۆرە دروستە دەکەم کە خۆم دەمەوێت. من وهفای رەقەت بەگ، من هاوپی جەنگیز، پیاوی هەرە شارەزای ئەمنییەتی ولات و مەملەکەت. ئێستا هەستم بە بارسووکییەکی ترسناک دەکرد، وەک ئەوهی لە بری ئەو دوو بالە قورسە ی فریشتەکان کە توند بە زەوییهوه دەیاننوساندم، دوو بالی شەیتانی لەشم سووکبەکن و بەسەر مەخلوقات و بوونەوێراندا بەرز مەکەنەوه و بمرگە ئێنە بڵندایی فەلەک.

لە کۆتایی هاویندا شتەکان پوو لە یەکلایوونەوه بوون. وەک نیگای وردەکارم دە یگوت، تفاق و چەکی بەعسییهکان هیچ نەبوون جگە لە دیکۆری شانۆگەرییهکی خراپ کە هیچ ئەکتەرێک نەبوو خۆی تێدا بنوێنێت، لە دوو سێ شەڕی بچوکدا بەعسییهکان بە جۆرێکی بێمانا و پێکەنیناوی شکان، بەزین و رمانیان لەوێش خراپتر بوو کە من پێشبینیم دەکرد، هێزەکانیان شپۆزە و ناریک، بەدتر لە هەرەسی جارانی عوسمانییەکان لە هەموو جێگایەک پاشەکشە یان دەکرد. سەیریوو لام، چەند

مانگىك لەو ھەبەر مەلۇنە ھا كەس لە ترسى ئەم ھىزە لاوازە شارايان چۆل كەردىبوو، كەچى سوپاى دوژمن ئىستا وە ھا لاواز و لەيەكترازو بوو، ھەموو جەنگاوەرىكى راستەقىنەيان بىتاقەت و ھەرزەدەكرد. لە دواھەمىن پۆزەكانى ژيانى سوپاى بەعس لەم شارەدا، ھىزەكانيان بە جۆرىكى وا ناپىك و بىن سىستەم بە كۆلانەكاندا بەشكردبوو، ھەر كەس بىدبىياھ دەيگوت، ئەمە ھىچى لە پاشماوھى ئەو سوپاھىش ناچىت كە تۆ مانگ لە مەوېر جىھان حىسابى لەشكرىكى ئەفسانەى بۆ دەكرد. ھەتا ئۆن و مىنداڵانى شارىش ئەو شىپزەى و سەرلەشپوانەيان لە پەفتارى سەربازەكاندا دەبىنى كە لە كاتى خواردنى قسەكانىشياندا دەستيان بە لەرەى مردن دەلەرزى. لە دوا ئىوارەدا، دواى ئەوھى لە سەنتەرى شاردا تەواو تىكشكان، نزيكى ھەشتا سەربازيان لە باشورى شار، دالەديان بۆ بىناى قوتابخانەيەك بربوو، نە لە پيش و نە لە پاشيان ھىوايەك نەبوو لەم تۆر و تەپكە خويىنە دەربازىن. مەن لەگەڵ ھەفالىكى پيشمەرگەدا بەناوى «سەى باقى» ئەركى گەمارۆدان و گرتنى ھىزەكەمان گرتە ئەستۆ، سەى باقى لە مەن زياتر كۆپى جەنگ و سەنگەر بوو، بەلام لەوانە نەبوو ھەزى لە خويىنەزى زىادە بىت. سەرەتا ھىزەكەى دوژمنمان بە جۆرىكى بىرەحمەنە كوتا، ھەردووكمەن دەمانزانى كە دەيانەوئەت خۆيان بدەن بە دەستەو، بەلام بۆ يەكەمجار خۆشىم لە كوشتار دەبىنى، دال پىر لە شادى لەسەر بىكەيسىيەك دانىشتەم و بانگەيشتم لە فاشىستە ترساوھەكان كەرد بۆ شەپ، ئەوان وەك مەشك لە ژوورەكانى قوتابخانەكەدا خۆيان ھەشاردابوو، منىش لە دەرەوھى بىناكە و لە دوورى سى سەد مەترىكەوھ بە بلەنگۆيەكى دەسك سوور، بانگەيشتى شەپم لىدەكەردن و دەمگوت «مەشكە كۆرەكانى بەغداد، فاشىستە گەمژەكان وەرە دەرى و تۆزىك بۆ سەروكى فەرماندە بچەنگن». گەرچى جەنگاوەرىكى تۆر شارەزا نەبووم و لە مەزبۇو شەپى راستەقىنەم نەبىنى بوو، بەلام ئەو ئىوارەيە ھەم ھەواى جەنگ و ھەم مەيلى كوشتن وە ھا لە كەللەى دابووم، ھەستىگم ھەبوو بۆنى خويىن خومارىكردوم. لە ھەموو لايەكەوھ بەرەو گەمارۆى قوتابخانەكە كشايىن، سەربازە فاشىستىيەكان ھەر زوو وىستيان

چه که کانیان پاده‌ستبکه‌ن و بیته‌ده‌ری... سه‌ی باقی و جیگره‌که‌ی هه‌ردوکیان زوو پازیبوون، نه‌یاندە‌ویست شه‌پ بۆ شه‌پ بکه‌ن، هه‌ر دووکیان گووتیان «چه‌که‌کان وه‌رده‌گرین و ده‌یانکه‌ینه‌ دیل، یاخود ئازادیانده‌که‌ین بپۆنه‌وه‌ سه‌ر ژیا‌نی خو‌یان، سه‌ریازی به‌دبه‌خت چی بکات و چ گونا‌ه‌تیکیان کردوه». من پێداگرییه‌کی زۆرم کرد و گووتم، دوژمن که‌ی له‌ به‌ه‌یزیدا ته‌سلیم‌بوونی له‌ ئیتمه‌ قه‌بو‌ل‌کردوه‌؟ ئه‌و شه‌وه‌ بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم‌کرد ئیتر بۆ خۆم، بۆ غه‌ریزه‌ به‌ده‌کانم، بۆ ئاژه‌ له‌ ترسناکه‌که‌ی ناوه‌وه‌م ئیشده‌که‌م. گه‌ر هه‌فالان سه‌رسه‌ختیان نه‌کرد‌بایه‌، نیازم بوو ئه‌و شه‌وه‌ ته‌واوی سه‌ریازه‌ عه‌ره‌به‌کان سه‌ر‌ب‌پ‌م و لاشه‌ بێسه‌ره‌کانیان تا ناوه‌پاستی شار را‌ک‌یشم و له‌و‌یدا هه‌ندیکیان بۆ چه‌ند پو‌ژتیک هه‌ل‌واسم. به‌لام سه‌ی باقی و پێشمه‌رگه‌کانی تر توند به‌رابه‌رم وه‌ستان و گووتیان «که‌ی دیل کوشتن ئیشی پیاوه‌، دنیا له‌ ئیستادا چاوی له‌سه‌ر ئه‌م شه‌په‌یه‌، هه‌ر نامه‌ردی و ناهه‌قییه‌ک ده‌ره‌ق به‌م سه‌ریازه‌ په‌ش و پووتانه‌، له‌ دنیا و قیامه‌دا پرسیایی بۆ خو‌مان و ئه‌ژدا‌مان ده‌ه‌ین‌یت... هه‌فال جه‌نگیز تو که‌ی وابوو‌یت، که‌س تا ئیستا تو‌ی به‌مجۆره‌ نه‌بینیوه‌، چیت لێ قه‌وماوه‌ و چ خه‌ویکت دیوه‌ برا گیان». من وه‌ک پلنگیکی بریندارم له‌ته‌ات‌بوو که‌ زۆر برسییه‌تی و که‌چی ده‌ستی ناگاته‌ نی‌چ‌یریکی نزیک. که‌ هه‌فالانم وایان گووت، هه‌ستیکی زۆری شه‌رم و تو‌په‌یی دا‌ی‌گرت‌م و نه‌مه‌زانی چی بکه‌م. ئه‌وان نه‌یاندە‌زانی من هه‌ستیکی تازه‌ تا‌قیده‌که‌مه‌وه‌، هه‌ستی‌ک ده‌ش‌یت هه‌ر سه‌ر‌کرده‌یه‌کی جه‌نگ له‌ دنیا‌دا، له‌ هه‌موو به‌ره‌یه‌ک‌دا، له‌ هه‌موو نه‌ته‌وه‌یه‌ک‌دا تا‌ق‌یک‌رد‌ییته‌وه‌، هه‌ستی ئه‌وه‌ی ئه‌م جه‌نگه‌ و له‌م ساته‌دا، بووه‌ به‌ جه‌نگی تایبه‌تی من، بووه‌ به‌ شه‌پ‌یک من هه‌ل‌م‌گیرساندوه‌، من در‌ژیه‌ی پێده‌ده‌م، من یاسا‌کانی دیاریده‌که‌م، ده‌مه‌و‌یت به‌ ئا‌ره‌زویی منیش بپوات به‌پۆه‌.

ئه‌و شه‌وه‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ی منیان به‌ تو‌په‌یی له‌ مه‌یدان دوورخسته‌وه‌، ناکام و شه‌رمه‌نده‌ شوینی جه‌نگم بۆ ئاشتی‌خوازه‌کان جێه‌یش‌ت و گووتم «کارم به‌ سه‌رکه‌وتنی وا سارد و سپییه‌وه‌ نییه‌ و ئه‌مه‌ به‌ بریاری خۆم نازانم».

تۆرپەبووم لە ھەموو ئەوانەى نەیان دەزانى من چ ھەستىكى سەير و ناوازم ھەبە و نامەوێت وا ئاسان لە دەستى ب دەم. كە مەیدانم جێھێشت و گەرامەو ھە بۆ شار، خۆم كرد بە كوچەبەكى كۆنى گەپەكى قەساباندا، لەوێ كۆلانەكان تەسك و دیواران ئەستوور و درێژن، مەوۆف دەتوانیت نێوسەعات بپوات و ھەستبكات لە تونیلێكى سروشتیدا گوزەردەكات. من لە مێژبوو ھەزمەدە كرد لە ھەناوى ئەو شارەدا نەفەقێكى درێژ و تارىك بۆ خۆم لێ دەم تا ھەركات ھەپزبووم تونیلێكى خۆم ھەبێت لە ناویدا پیا سەبەگەم و كەس نەمبێت، ھەستىكى خراپەم ھەبوو كە پەم لە ھەموو دونیایە ... دەتوانم بە جۆرىكى ترسناك دەرەق بێم. نزار ئیدرىسم بېرگەوتەو ھە و یستەم ببینم. دەبوو نزار ببینم ... ئەو دەیتوانى كۆمەكەمبات، ئەو بە درێژایی ژيانى شەپى بۆ خۆى كردبوو ... دەبوو بزانم ئەم ھەستە نوێیەم چىبە و چۆن پكێفبەگەم؟.

لەو كۆلانە درێژ و تونیلیانەى گەپەكى قەساباندا، قەسەكانى ھەفدە سالی لە مەوبەرى نزار ھەك خۆى ھاتنەو ھەبیم «كاك ھەفا، گەر تۆ ئەسپەكانت بۆ خۆت كوشتبیت، ئا گەر تۆ ئەسپەكانت لە بەر خاترى خۆت كوشتبیت، لە بەر ھاواری ئەو ھەیانەى ناو ھەوت، لە بەر ھاوار و لۆرەى ئەو گورگەى ناو ناخى خۆت، ئەوا سلاوى مەنت لێبیت. بەلام گەر ئەسپەكانت بۆ لیقیتانت یان بۆ شوپش كوشتبیت ... ئا ... من سلاوى وات بۆ نانێرم». دەمویست زوو نزار بدۆزمەو ھە و بلیم «نزار، ئیستا دەتوانم تەنھا بۆ خۆم ئیشبەگەم، نە بۆ حیزب، نە بۆ خودا، نە بۆ نیشتمان، تەنھا بۆ خۆم».

تیرامان له خود، به چاوی سیخورنگ

هه‌میشه ئه‌وه‌سته ترسناک‌یه و دووباره ده‌گه‌پتته‌وه. ئه‌وه‌سته‌ی که من، من نیم.

ئه‌وانی تر هه‌موو ده‌توانن باز به‌سه‌ر ئه‌وه‌سته‌دا بده‌ن و فه‌رامۆشیبکه‌ن، به‌لام من ناتوانم. دلنایام له‌ داهاتوودا ئه‌م نه‌خۆشییه زۆر بلاوده‌بیته‌وه، ده‌بیته‌ به‌ ده‌ردی هه‌موو خه‌لکیکی هوشیاریی ئه‌م شاره، به‌ نه‌خۆشی ئه‌وانه‌ی ده‌توانن گه‌ر له‌ په‌راویژیشدا بووه، شتیک بیر له‌ خۆیان بکه‌نه‌وه و بپرسن «ئایا به‌پاستی من هه‌م، به‌پاست من خۆم دروستکردوه یان ماشینیکی ده‌ستکردم و دنیا ده‌مجولیتیت؟». ئاه ... ئیتستا با له‌وه‌گه‌ریم، ده‌ی من ئه‌م کتێبه‌ گه‌وره‌یه بۆ ده‌نوسم، گه‌ر له‌ به‌ر ئه‌وه نه‌بیته‌ چیرۆکی دوو که‌رتبوونی خۆم و گه‌رانم به‌دوای یه‌که‌پارچه‌بییدا بگێرمه‌وه. دوو که‌رتبوونیک به‌ ته‌نیا من به‌ده‌ستییه‌وه ناناڵینم، به‌لکو ئه‌م دونیایه‌ش که‌ تیییدا ده‌ژین وه‌ک من گرفتار و گیرۆده‌یه‌تی.

بابه‌گه‌رمه‌وه بۆ سه‌ره‌تا، بۆ ئه‌وه‌ کاته‌ی له‌گه‌ڵ بولبولیاردا به‌ره‌و ئه‌م دنیا تازه‌یه هه‌نگاوی یه‌که‌ممان نا.

له‌ گه‌رانه‌وه‌ماندا له‌ خۆره‌ه‌لاتی کوردستانه‌وه بۆ باشوور، به‌ واژه‌ی ئێرانیان، ماشینیکی «ده‌ربه‌ستمان» گرت و هاتینه‌وه ئه‌مدیو. بولبولیار مه‌ترسی مه‌رگی تێپه‌راندبوو، به‌ خیرایی پووی له‌ هه‌ستانه‌وه ده‌کرد، به‌لام توند خۆی له‌ پالتۆیه‌کی په‌شی ئه‌ستوره‌وه پێچابوو که‌ خێرخواکان له‌ کوردانی خۆره‌ه‌لات به‌خشیبوویان و ئیمه‌ش له‌ به‌رپرسیانی بیمارستان وه‌رمانگرت، وه‌ها له‌ پالتۆکه‌وه ئالابوو، وامده‌زانی له‌ ژێر ئه‌وه‌ به‌رگه ئه‌ستوره‌شه‌وه هه‌ر ده‌له‌رزیت، به‌لام نا، تا ده‌هات سه‌ره‌حالت‌تر و باش‌تر ده‌بوو. دوای نیوسه‌عات له‌ جوڵه‌ی ماشینه‌که‌، زۆری بۆ خۆی هینا و وه‌ک

بيه ویت به سهر نهو قیز و کینه دیرینه ی جارانیدا به رامبر من
 سهر بکه ویت، به درژی چیروکی ژانی خوی له کشتی فریشته کان بۆ
 گپرامه وه. هه سته کهم نهو پۆزه سهره تای وه رگه پانی هه سته شه پانگیز و
 به ده کانی بوو به رامبر به من، هه لبت هه موو هه سته کی نوێ کۆمه لیک
 سهره تای هه یه، نه مه ش یه کیک بوو له سهره تا زۆره کانی نهو هه سته. هه ر
 کات مرۆف بیه ویت هه سته کی توند بۆ پیچه وانه کی بگوریت، وه ک پق
 بکاته عه شق یان وه فا بگوریت بۆ خیانه ت، به رده وام بۆ سهره تای تازه
 ده گه پیت تا خوی په وا ببینیت و به دروستی نهو هه سته نوییه ی بخاته
 سهر په وتی خوی. من دلنیا بوم بولبولیار چه ندین ساله له سهره تاوه بۆ
 سهره تا ده پوات و هیچ کات به نه واوی له و کینه و تور په ییه ی کۆن پزگاری
 نابیت. نهو کاته ی قسه ی ده کرد، من و نهو وه ک دوو بوونه وه، هه ر
 یه که مان مه خلوقیکی نامۆ و نه ناسراوی سهر نه سته یه کی تر بدوینین،
 کونجکۆل و تیژ له یه که مان ده پوانی، هه ر یه که مان ده مانویست نهوی دی
 تا بنی بنه وه بخوینینه وه. نهو زۆر مه به سته ی بوو بزانیته من دوا ی
 فریشته کهم چیم به سهره تاوه، له چاوم و له ده نگم و له ده سته دا بۆ
 ئاسه واری گۆرانیکی گه وره ده گه را، منیش ده مویست بزانه نه م هاوپی
 نه خو شه م که تا ئیستا چه ندین جار له مرگ پزگار مکرده وه، چون
 لیمده پوانیت و به چی چاکه م ده داته وه. چیروکه کی لای من سه یر و
 خه یالی بوو، هه موو نهو کاته ی قسه ی ده کرد، ده فته ره که م ده ره ینا و
 زۆری قسه کانیم نویسیه وه، نه وه ک په سته یه ک یان شته کی گرنگی به سهرمه دا
 رابوریت. به که یفی چیروکنوسیکی به دنیا زه وه گویم له به سهره تای
 سهره لدان و سووتانی که شته ی فریشته کان گرت، نه وه یه که مجار بوو به
 په وونی هه موو به سهره تا و چیروکی که شته یه که ببیستم. که قسه ی ده کرد
 زوو زوو تۆبه ته ترسی بۆ ده هاته وه، دوو جار وه ستاندم تر په ی دلیم پتوا و
 پیمگوت «به رده وامبه، هه قال به رده وامبه، هیچ نییه». دوو جار گوتی
 «ده بیت پزانی مه له کبیر بدۆزمه وه، ده زانه نه یینییه که له پشت سووتانی
 که شته یه که وه یه». چیروکی که شته یه که شته کی سه یر بوو، به لām له وجۆره
 چیروکه نه بوو سه رنجی من رابکیتیت، هه ر شته یکه په یوه ندی به

سىياسەتەۋە نەبايە، منى لەگەل خۆيدا نەدەبرد. ئەۋكات كە چىرۆكەكى بەۋ ھەموو وردەكارىيەۋە گىرپايەۋە، من ئەۋەندەي لەزەتم لە ترس و ھەراسانىيەكانى بولبوليار دەيىنى، چىرۆكەكەم بەۋ ئەندازىيە بۆ گىرگ نەبوو، ھەتا ھۆي تۆماركردنىشى لەۋ كاتەدا، دەگەپايەۋە بۆ بايەخى تاييەتيم بە كەسى بولبوليار، نەۋەك بە كەشتىي فرىشته كان. خۆشحالبووم ۋەك ھەمىشە ھىزىكى خودايى تىدا نابىم، ھەمىشە ۋەك كەستىكى بەتوانا ھاتىۋە بەر چاۋم كە شتىك نىيە لەم دونىايەدا شپىزەيىكات، بەلام ئىستا نەخۆشى و ھەراق گەيشتۈنەتە سەر ئىسكانى، خەيالى پەرت و ترسەكانى كارىگەرييەكى زۆريان لەسەرى ھەبوو. سەبرى رىشە ژاكاو و چاۋە گەۋرەكانىم دەكرد و پەرىشانىيەكى ۋەھام تىدا دەيىنى، بە پوخسارى جارانى نائاشناۋو. دواجار، دواي ئەۋەي زۆرم نوسى و زۆرم لە سەر چىرۆكەكە لاي خۆم تۆماركرد، گوتم «بولبوليار، لە حىكايتى ئەم كەشتىيەي خۆت گەپى. من كارم بەمەۋە نىيە، گوناھم چىيە گوئى لە شتىك دەگرم نازانم خەيالىلۆي سەرى خۆتە يان راستىيە. لىيگەپى براۋ. ئىستا نازانم چى لەۋ تەيرەي خۆم بكەم، بەراستى ۋەك پىم گووتى دەمەۋىت بىدەم بە تۆ، بە مەرجىك ھىچى دەربارە نەبىستەمەۋە. درۆت لەگەل ئاكەم، پىۋىستم بە فرىشته نىيە، پىۋىستم پىي نىيە ... نامەۋىت بەرپىت، بەلام كاتى ئەۋەم نىيە فەرمان و ئىشى گىرنگى شۆرپ بەجىبھىلەم و خەرىكى تەيرىكى ۋا بىم ... تۆ پىۋىكى مۇۋەدۆستى، سىروشتدۆستى، مەلەكدۆستى ... تۆ دۆستى ھەموو شتەكانى، دۆستى شىعەرى، دۆستى شەۋىت، دۆستى تەنھايىت، كارىك بكە ئەم تەيرە نەكەۋىتە مەلم». ۋەك لە چاۋقايىم ھەست بە بىزىرى بكات، دەستى خۆي بە تۈرەيىيەۋە پاكىشا و ۋەك يەككىك حەقىقەتتىكى سۋاۋ بۆ گەمژەيك دۈوبارەبكاتەۋە، گووتى «گەر تۆ نەتەۋىت فرىشتهكەت خۆي دەمرىت». من بەتۈرەيىيەۋە گوتم «ۋا نىيە، فرىشتهكەي من ۋانىيە، لەۋانەيە فرىشتهكانى كەشتىيەكەي تۆ ۋابوۋىن، بەلام ئەم فرىشتەيەي من ۋانىيە، من چەندىن سالە لەگەلمدايە، بە زۆر، دواي گوناھى گەۋرە، دواي ئەۋەي ناچارىكردم زىانى خۆم پىرەكەم لە تاۋان ۋازى لىھىتام، دلىنام لەۋ فرىشته

پر و پوچانه به هر ده ژي و ده بيته مايه ي به دبه ختي و نه گبه تي گوره بؤ
 من، بؤيه ده ليم بيبه و با من هيچي ده رباره نه زانم. دواي ئوه من
 راستييه كي ترث پيبلليم، من نامه ویت بمریت، هستيكي ناخوشم هه به له
 ناوه وه پيمده ليت با نه مریت، نازانم ئو هه سته له کويوه هاتووه، به لام
 چند پوزده له دلمايه و هر ده يهينم و ده يبه م». وهک پوون و پوون
 بمخوينيته وه يان ته نيا به سه يرکردني ده ستم بزانيت چ تاوانتيكم کردوه،
 گووتي «ئوه ونده ئو قسانه مه ليزه وه، بؤ نايکوزيت، بيکوزه، چون
 گولله تا به سه ري ئه سپه کانه وه، ئاوها نه ختيگ گولله بني به سه ري
 ئه ويشه وه، خو تو کيشه يه كي نه وتوت نيه ده مانچه که ت ده ربه ينييت و
 که ي ويستت بيته قينيت». له بن وشه کانييه وه هه ستمکرد چاوانم و ده نگم
 و هه ناسم ده خوئينيته وه، دلنيا بووم ده زانيت له فريشته که م ده ترسم.
 نه يده زاني بؤچي لي ي ده ترسم، به لام هه موو شتيگ له مندا قسه ي له و
 ترسه ده کرد. به توره ييه وه گووتي «ترسي مرؤف له فريشته که ي ناخي
 ته واو ناييت، فريشته که ت بؤي يان بمریت، له گه لندا بيت يان ترازاييت،
 هيچ کات له و ترسه پرگارت ناييت. که فريشته که ت ده پوات، ترسيكي
 قوول دادنه گریت، تازه له وه پرگارت ناييت». من سه يري چاويم کرد و
 دلنيا بووم ده زانيت من ده ترسم، له دلي خوڤدا گووتم «تو چوزانيت ...
 تو چوزانيت که مرؤف بؤ هه تاهه تايه له فريشته که ي ده ترسييت؟». به لام
 له گه ل ئه وه شدا سه يري پؤحي خوڤم کرد و هه ستم به و ترسه کرد.

ئيسا به پتويستي ده زانم سهر ئو راستييه ترسناکه که ده ره نجامي
 تيراماني دور و دريز و قوولي چند ساله مه له سه ر پؤحي خوڤم بي
 فريشته، په نگه که سانتيگ بلين بوه سته و ئه م به شه هه لگره بؤ کوتايي
 کتبيبه که ت، به لام نا... په له مه بزنان که له سالاني رابوردودا، له و
 ساته وه ي له گه ل بولبولياردا به ماشين يكي ده ربه سته که شوڤي ريكي نه هلي
 کامياران له پشت فه رمانه که يه وه بوو، هاتينه وه هه ري مي خوڤمان، تا ئه م
 کاته ي دانيشتووم و له به ر پؤشنايي لاي تيكي کزدا ئه م ديڤانه بؤ ئيوه
 ده نوسم، ئه و ترسه جلّه ويکردوم. ترسي من له فريشته که م هستيكي پر

ناکۆکی و دوودلی بوو، ترستیکی دوو دیو، وهک چه قۆیهک له هر سه ریکه وه بیگریت بتهریت، جاریک ترس بوو له وهی ئهم مهخلوقه بمریت و دواى مردنی من ته نهاییه کی قوول یان شیوانیکی ترسناکی دهرون بژیم، جاریکیش ترس بوو له وهی بژی و وهک تارماییهک به دوامه وه بیت و پلانه کانم لئ تیکدات. دوا جار ئه و فرشته مهلعونه باش یان خراپ بهشیکی نه گریسی من بوو. ئه وه تهی ترازابوو ههستیکی زۆرم به چۆلی هه بوو ... به لئ چۆلی. پهنگه وشه که بۆ هه مووتان سه بیریت. تا ئه و کاتهش ترازه ههستم نه ده کرد ههستی له و جۆره له دونیادا هه بیت، وهک پۆچی تۆ مالتیک بیت، فریشه کهت مندالی ئه و ماله بیت و پۆژیک پۆیشته بیت و ئیدی نه گه رابیته وه. ئه مجۆره ههسته جیاوازه له گه ل ههستی ته نهاییدا، مرۆف له ته نهاییدا ههست به پچرانی په یوهندی به وانی دییه وه دهکات، ئاور له خۆی و ژیا نی خۆی ده داته وه و مرۆفیکى نزیک له خۆیه وه نابینیت، سه یرده کات و کهس له ئاسۆکانی ژیا نیدا دیار نییه. به لām ههستی چۆلی شتیکی تره، په یوهندی راسته وخۆی به که سه کانه وه نییه، به لکو جۆره ههستیکی ترسناکه به وشکیبونه وهی ناو وه و خالیبونه وهی ناو ناخ، وهک ئه وهیه له نا کاو پۆحت وهک بیابانیکی گه وره گه وره و بیسنوری لیها تیت، پهنگه چوارده ورت هه مووی مرۆف بن، به لām پیکرا جیگاهیهک نه گرن و به تاللییهک پر نه که نه وه. چۆلی بریتیه له ههستی ئه وهی ههچ شتیک له ژیا ندا ئه و بۆشاییه قوولیهی دهرون ت داناخات، ئه و چاله گه وره یه کی لئی ده پوانیت و تا ناکۆتا قوول ده بیته وه و بنی نییه. ژیا نت وای لیدیت، وهک ئه وهی عومرت تابلۆیهک بیت که تۆ نیگاره کان ده کیشیت و له نا کاو دهستیکی نهی نی دیت و دهیا نسپیته وه. تۆ هر وینه دروست ده کیت و له گه ل پووبه ره به تاله کاند ده جهنگیت، که چی به رده وام سه ر تابلۆکهت بپه رنگ و پووی جانفازه کهت سپیه. به رده وام شتیک ده کیت بۆ ئه وهی بۆ خۆتی سه لمینیت که تۆ له چۆله وانی دا نیت، ژیا نت پر ده کیت له خه لک، له پوودا و، له جهنگ، له قیز، له سیکس، له هر شتیک به نیاز و به ریکه وت به خه یالندا تیپه ریت، که چی هه میسه ئه و بیابانه گه وره یه له وینه و له نیو ناچیت ... من سه دان شه و له نا کاو

هەستاوم بچمەدەرئ، ھێندەى قاچم خستۆتە سەر فەرشى ژوورەكەم، ئەو ھەستە ترسناكەم ھەبوو ھەر ھەنگاوى دووھم قاچم بنێمە سەر زەوى، پۆدەچم و بەردەبمەو... دەرزان ئەو ھەر چ ترستیكى گەرەبە، ھەستیت و بترسیت لەو ھەنگاوى داھاتووت بەربوونەو ھەبە. ھەستکردن بە چۆلى، تەنیا ھەستکردن نىيە بە بۆشبوونىكى ناوھەكى، بە پوچى، بە بێھودەى و بێھىواى ئاساى، بەلكو ھەستکردنە بەو ھەبە شتىك لێرە نىيە، مانگ لێرە نىيە، خۆر لێرە نىيە... ھىچ شتىك... ھىچ شتىك... چۆلى ئەو ھەبە ھەموو شتىك قورساى خۆى لەدەستدەدات، ھەموو شتىك دەبێت بە وێنەپەكى كآل كە لە پشتمى ھەبە جگە لە بۆشى و بێماناى و دۆ ھىچى تر بوونى نىيە. من چەندەھا جار لە بەھاردا، لە ناوھەراستى ئەو ھەرزە جوانەدا ھەستاوم و ھەستم نەكردوھ لە ناوھەراستى سەروشتەدا، بەلكو ئەو ھەستم ھەبوو كە لە ناو وێنەى تەماوى و خۆنەگرى جىگاپەكى چۆلدام كە ھونەرمەندىكى دەرۆن دروستىكردوھ، ھەستمكردوھ لە خەودام و ئەمە دىوھ فرىوەر و تىپەر و پەرفىلەكەپەتى... ئىدى ھەموو شوپنەكان دەبن بە وێنەى دەرۆنى خەوداپەك يان ھونەرمەندىك يان دەستىكى گەردونى ناديار كە بە خۆشپەكى گەرەوھە فرىومان دەدات. لەو ساتانەدا، تەماوى وجود ھەك فاقەپەكى گەرەو ھەبە لىدیت كە تەقپوھ بە دلماندا.

چەند سالىك دواى تەرازان، بەردەوام خەوێكى زۆر ناخۆشم دەبینى، وام ھەستەكرد زارم كراوھتەوھ و سەعاتىكى گەرەو ھەبە لىمىن لەسەر دەمە، دەنگ دەنگ لەم لە گەردنى تەسكى ئەو سەعاتەوھ ئاودىو دەبێت و دەنگەكانى دەپژىنە ناو گەرۆم... لىمىكى نەرم و ورد و خنكىتەر بەردەوام دەپژىت و دەپژىت و دەپژىت، منىش ھىچ ھىزىك نىيە دەمە دابخەم و سەرم دۆر بەخەمەوھ. ھەستمەكرد گەر فرىشتەكەم بگەرپتەوھ، لەوانەپە ئەو ھەستانە كەمتر بەخۆن. ئەو كاتانەى كە لەگەڵ ئەو دا نزىكبووم ھەستم بە چۆلى، بە مۆتەقپەتەى چۆلى، بە بىسنورى و ناكوٹاى چۆلى كەمتر بوو، كەمتر لە ناو پۆژانى ساردى چۆل و ژورى ساردى چۆلدا دەخناكەم، بەلام ئىستا ھەك بوكەشوشەپەكى مىكانىكى و

قورمیشکراوم لێهاتووێ که له پووبه‌ریکی خاڵیدا له هه‌ر شتیکی مانادار دێم و ده‌چم.

من سالانیکی دور و درێژ له‌و گه‌مژانه‌ بووم که باوه‌رم وابوو، مۆفکه‌کان بوونه‌وه‌ری به‌ده‌بخت و غه‌مگین و بیچاره‌ن، به‌لام له‌ کۆتاییدا تێگه‌یشتم، نا... مۆفکه‌کان به‌ گشتی به‌خته‌وه‌رن، به‌ جۆریکی گه‌مژانه‌ به‌خته‌وه‌رن، تاکه‌ شتیگ ئهم بوونه‌وه‌ری له‌سه‌ر زه‌وی هێشتۆته‌وه‌ ئه‌و به‌خته‌وه‌رییه‌ ساخته‌ و درۆزانه‌یه‌ که‌ خۆی له‌ ناودا خنکاندوه‌، ئه‌و شادمانییه‌ ساختانه‌شی وه‌ها له‌خۆیدا ناواخنکردوه‌، ئازاره‌ قوول و راسته‌قینه‌کانیشی په‌نگ و بۆی شتی ساخته‌یان گرتوه‌، به‌ جۆریک هه‌ر کات مۆفکی غه‌مگین ده‌بینین هه‌ر زوو له‌ پشت غه‌مه‌که‌یه‌وه‌ ده‌مامکیکی ساخته‌ ده‌دۆزینه‌وه‌ واده‌کات غه‌مه‌که‌ی وه‌ک درۆ ده‌ریکه‌وێت، ئه‌و مۆفهی شادییه‌کانی درۆن غه‌مه‌کانیشی درۆن. من بۆ خۆم هیچ کات مۆفکی باش نه‌بووم، مۆفکی دانه‌رم نه‌بووم، به‌لام ته‌نیا شتیگ لێی ده‌ترسام ئه‌وه‌بوو که‌ هه‌ستیکی درۆزم به‌رامبه‌ر خۆم هه‌بێت... ئایا ئازادم یان دیلم؟ ئایا دلخۆشیم راسته‌قینه‌یه‌ یان ساخته‌؟ ئایا گه‌ر غه‌مگینم ئه‌وه‌ غه‌می خۆمه‌، یان په‌ژاره‌ و پرسه‌یه‌که‌ ئه‌وانی تر بۆیان نویسووم؟. ئه‌و پرسیارانه‌ زۆر ئه‌شکه‌نجه‌یان داوم، من هه‌ستمده‌کرد فریشته‌که‌م بۆیه‌ تۆراوه‌، بۆیه‌ هه‌ست به‌ چۆلی ده‌که‌م، چونکه‌ هیچ شتیکی خۆم نییه‌، هه‌لبه‌ت مه‌به‌ستم له‌ بیروپا و بۆچوون و ئه‌و شتانه‌ نییه‌، نا، به‌لکو مه‌به‌ستم له‌ هه‌موو هه‌سته‌کانمه‌، خۆشییه‌کانم، غه‌مه‌کانم، دوودلییه‌کانم. من ساله‌های سال گه‌ر له‌ دله‌وه‌ پێکه‌نییتم، گه‌ر له‌ دله‌وه‌ گریایم... هه‌میشه‌ بێ ناگای خۆم، گریان و پێکه‌نینم ساخته‌بوون.

دانیام ئیستا یه‌کیکتان ده‌لێت، دووباره‌ ئهم پیاوه‌ چه‌په‌له‌ی سالانیکی درێژ له‌ ده‌زگا ئه‌منییه‌کاندا کاریکردوه‌، که‌وته‌وه‌ فه‌لسه‌فه‌لێدان و تیوریزه‌کردنی په‌ریشانی و لازایی و بیماریی خۆی، به‌لام له‌ پاستیدا چ ئاده‌میزادیک هه‌یه‌ بتوانی‌ت بێن فه‌لسه‌فه‌لێدان بێر له‌ قوولایی ژیا‌نی خۆی بکاته‌وه‌؟ کێ هه‌یه‌ ژیا‌نی من ژیا‌بێت و بتوانی‌ت بێن هه‌ولی فه‌لسه‌فاندنی

بگاته مانایهک بۆ خۆی؟ کاتیک هه موو عومرت وهک پیاوێکی به دغه سالی ئاسایش ژیا بیت، مه گهر ته نیا تیفکیرینی ورد بتوانیت بتگێریت وه سهر بنچینه ی له دهستچووی خۆت ... به ده بختی من نه وه بوو پۆشنیبریک نه بووم بۆ هه واوه وه س بهر له دنیا بکه مه وه، به لکو قوربانییهک بهوم که بۆ به دهستهێتانه وه ی خۆم هه موو پنگایه کم ده گرت بهر. نه و پۆحه ی پۆژیک ده یفرۆشیت، ده بیت پۆژیک بیکریت وه .

بولبولیار، له ماشینه که دا بیپران وه قسه ی ده کرد، هه چ کات بولبولیار وا درێژ و ورد باسی ژیا نی خۆی نه کرد بوو، بیته وه ی به ستیت چیرۆکه جیاوازه کانی زنده گی خۆی ده گێرایه وه، دهنگی هه میشه هه من، بهک پیتم، قوول بوو... من زۆرجار پیمده بپی، به لام نه و هه میشه له کویادا ده پچرا ده هاته وه سهر خهت.

که گه یشتینه وه نه و دیو سنور، بولبولیار سه رسام و بیورته دیمه نی نه و سه دان هه زار مۆفه په رته وازه و ئاواره یه ته زاندی، من نه مه یشت له گه ل دیمه نه غه مگینه کاندای زۆر تیکه ل بیت و خۆی به ئازاری په وکه رانه وه ماندوویکات. که ژا و که ژ و دۆلا و دۆل بولبولیارم برد بۆ لای فریشته نه خۆشه که م. ترسیکی گه ورم هه بوو مر د بیت، یان پۆشیت بیت، که چوین ده رگا که مان کرده وه ژووره که خالی بوو، ده ستوبرد نا ئومید بووم و گوتم «به دلناییه وه فریشته که م پۆشیت وه و بهس خودا ده زانیت ئیستا له چ که ند و له بن چ دۆلێکدا مردوه». بولبولیار شار هه ز بوو، ده ی توانی بۆنی هه ناسه ی جیماوی فریشته کان بکات، هه وایه ک گهر فریشته ی پیدایه تی په ریت ده یزانی و له هه وای ئاسایی جیا ی ده کرده وه. گووتی «نا... نه مردوه، جیگا که بۆنی فریشته ی مردووی لێنا یهت. بۆنی فریشته ی مردو

دەناسمەۋە، گەر بىمردايە ئىستا بۆنمىدە كىرد... دىنىيەم نەمردوۋە». دواتر دەستمان كىرد بە گەپان و لە دوورى چەند سەد مەترىك لە مالىكەۋە، لە بنى درەختىك و لە ناۋ گىيە بەھاردا دۆزىمانەۋە. وريا و بەھىزتر بوو لەۋەى من چاۋەپوانمىدە كىرد، بە جۆرىك ھەتا بولبوليار سەيرى لىھات، گوۋتى پىشتىر تەنيا مەھدائىلى بىنيۋە ئاۋا خۆگر و سەرھال بىت. ئىستا لە مۇۋىكى ئازاد و بىپاك دەچوو. دەمىك لە ناۋ سەۋزە گىيەدا دانىشتىبوو، ۋەك ئەكتەرىك ھاتە بەرچاۋم، بۆ گرتنى دىمەنى فىلىمىك دانىشتىبىت، ھەر لە يەكەم ساتەۋە ئەۋ ھەستە ناكۆكە لە ناۋەۋە گرتى ھەم باۋەشى پىدايەكەم و ھەم بىكۆزم. ھەستىك ھىندە دژ و دوو جەمسەر بوو، نەدەكرا ھىچيان ھەل بىزىرم. سەرھتا ئەۋ دوو ئارەزۋەم ۋەك جۆرە بەشبوۋىنكى كاتى ۋەرگرت، لەۋ ھەستە دژۋار و دوو دىۋانەى زۆرچار بەرامبەر ھەندىك شت داياندەگرتىم. پۆزىكى تابلېتى جوان بوو، سىروشت پاكترىن و جوانترىن ساتەكانى خۆى دەريا... ھەۋا ۋەھا فىنك و ئامىزى گىيەكان ۋەھا گەرم و ھىمىنى دۆلەكەش بە جۆرىك بەھەشتىانە بوو، دەكرا ھەموو فرىشتەكانى دۇنيا بىن و لەۋىدا خۆيان لە بەر موعجىزەى بەھاردا ھەلخەن. پۆزە خۆشەكانى بەھار تاكە موعجىزەى راستەقىنەى سىروشتن، نەزىستان موعجىزەى، نە ھاۋىن، نەپايىز... ھەرسى ئەۋ ۋەرزە لەم دەقەرەى ئىمەدا شەيتان دوستىكردن، تاكە ۋەرزىك كە خودا لوتفىكردۋە و دابەزىۋە و باغەۋان و كارگەرى خۆى بەتايىبەت بۆ ناردۋە بەھارە. ئەۋ ماۋە كورتەى بەھارى لىن دەرجىت، ئىتر ۋلاتى ئىمە ھەموو شتىكى پەنج و ئەشكەنجەيە... فرىشتەكەم شانسىكى گەۋرەى ھىنا كەمن ئەۋم لە جۆرە پۆزىكى ۋەھادا، لە سەۋزىيەكى سىحراۋىدا، لەژىر ئاسمانىكى بەۋجۆرە ساف و ئارامدا بىنيۋە. ھەندىك كەس و ھەندىك شت ھەن مۇۋف دەيانبەستىتەۋە بەۋ ساتەۋەختەۋە كە بىنيۋىنى، دەيانبەستىتەۋە بەۋ كۈچەيەۋە، بەۋ شەقامەۋە، بەۋ باغەۋە، بەۋ بۆنەۋە، بەۋ پوناكىيەۋە كە رىكەۋت لەۋىدا ئامادەبوون. من نازانم بۆ وام ھەستىكرد ئەۋساتە ساتى يەكەم بىنن و بەرخوردى راستەقىنەمە لەگەل ئەم مەخلۇقە بالدارەدا، پەنگە ھۆكەى ئەۋبىت پۆزانى سەرھتا من دەروم بە

جۆرىك پەشيو و ئالۆزبوه، بە جۆرىك ترس و ھەلچون و ئازارى ترازان تووشى لەرزىنى كەردبووم، نەمدەتوانى تەواو شىوھى پەيوەندى خۆم بەم مەخلوقەو ديارىبەكم. بەلام دواى ئەو بېھۆشپىيەى بيمارستان، دواى ئەوھى لەبەردەم دەركى دەركاى پزىشكاندا بېھۆش كەوتم، ھەك ئەوھ بوو بە ھەستىكى پوونتەرەو لە جاران ھوشياربووبىتەو، نا ھەستەكانم ھەر ناكۆك و ناتەبابوون، بەلام چىتر شىپزەيى و پەشيويان لە خۆيان تەكاندبوو، ئارپكى يەكەمجارىان بەردابوو و بووبوونە دوو جەمسەرى پوون و بىگىرئ، كە ئاشكرا يارىان بە دەرونم دەكرد.

كە بىنيمان دلىابووم ھەستە ناكۆك و ئالۆزەكانى من دەخوینتەو، كە يەكەم نىگای تىگىرتم، دلىابووم دەزانىت خواستىكى ترسانكم ھەيە بۆ كوشتنى، دلىابووم بە جۆرىك لە جۆرەكان ئاگادارى نىازەكانى دلىم، زانيم دەمناسىت، دەزانىت چى كىمىايەكى مەلەون لە ناخدا شتەكانى خستۆتە جۆش، بەلام دلىاشبوو ئىستا و لەم ساتەدا و لەناو ئەم جوانىيەدا ناتوانم ئازارى بدەم. بە پىچەوانەى مەو، بىننىنى فرىشتەكە بولبوليارى زۆر مەست و دلخۆش كەرد، چاوانى شادىيەكى زۆر و دەنگى تۆنى بەختەوھىيەكى گەورەى پتوھدياربوو، ئەو بەر لە من باوھشى پىاكەرد و گەوتى «سلاو وەفائىلى ئەزىزم»... ئاشكراوو ئەو ناوھى دەمودەست لەويادا دروست نەكەردبوو، وەفائىلى بە جۆرىك لە زار ھاتەدەرى، ھەك پىشتەر زۆر مەشقى لەسەر گەوتنى كەردبىت، ھەك ئەوھى سالانىك بىت بىرى لى كەردبىتەو، ياخود بەدترىش ھەك ئەوھى پىشتەر بىننىبىتى و دانىشتبىت و قسەى لەگەل كەردبىت. من ھەستىك پىدەگەوتم بۆ و بىگرە ئامىز و بىنوسىتە بەخۆتەو، وەھا توند بىگرە بگەپتەو ناو پۆخت و ھەناوت، ھەستىكى دىش پىمى دەگوت بىكوژە. بولبوليار كە جەستە و نىگا و پۆحى منى لە بن ئەو دوو لەرزەدا دەبىنى، دەيزانى دۆخىكم ھەيە شاھەنى پىز و بەزەيە. خودى وەفائىلىش لە نىوان ئەو دوو ھەستەى مندا وەستابوو، ھەك من حەزىدەكەرد بمرىت و حەزىشىدەكەرد بۆى.

بولبولیاریشم ئاسایی و به‌هیز هاته به‌رچاو، له ژێر خۆره‌تاوی به‌هارد،
 هه‌وای پاک و شینایی ئاسمان هێژنکیان پێبه‌خشیبوو ئاسه‌واری دهدد و
 نه‌خۆشی هه‌فته‌کانی رابوردوی به‌ نه‌سته‌م پتوه‌ دیاربوو. من و
 فریشه‌که‌م بێ هیچ قسه‌یه‌ک ماوه‌یه‌کی درێژ ته‌نیا سه‌یری یه‌کمان ده‌کرد،
 زۆر له‌ یه‌کده‌چوین، دووانه‌یه‌ک بووین نه‌مانده‌زانی بۆ به‌یه‌که‌وه‌ بووین، بۆ
 هه‌ر له‌ زگی دایکه‌مانه‌وه‌ خودا لێکی جودا نه‌کردبوینه‌وه‌. سه‌یریوو لام من
 نزیکی هه‌ژده‌ پوژ زیاتر له‌ ئامیزم گرتیوو، پێکه‌وه‌ خه‌وتیووین، که‌چی
 ئیستا وه‌ک نه‌وه‌ی شه‌یتانه‌ به‌دکرده‌ره‌کانی ناخم ئاگری خۆیان له‌ ژێر
 پوخمدا جۆشداپیست، وه‌ک نه‌وه‌ی نه‌مناسپیست، له‌ ناکاو دیواریکی ترسناک
 که‌وتبووه‌ نێوانمان، وه‌ک سه‌رده‌مانتیک که‌ رقم لیتیوو، وه‌ک ده‌میک باله‌
 درێژ و ئابویه‌ره‌کانی هه‌ستیکی سه‌نگین و خه‌فه‌که‌ریان پێ ده‌به‌خشیتم،
 ئیستا هه‌مان هه‌ستی توپه‌یی دایده‌گرتمه‌وه‌. ده‌نگیک له‌ ناخمدا ده‌یگوت
 مرۆف فریشه‌یه‌کی وا به‌د و مه‌لعونی بۆچییه‌، که‌ جگه‌ له‌ لێلکردنی ناخ
 کاری تری نییه‌. بولبولیار له‌ من زیاتر له‌و نزیکبووه‌وه‌، نه‌زمونی درێژی
 له‌گه‌ڵ فریشه‌کاندا توانای نه‌وه‌ی دابویه‌ سل له‌م گیانداره‌ بالداره‌ ئالۆز
 و مه‌ته‌لدارانه‌ نه‌کات که‌ بوونیان بۆ من پرسیاریکی بپوه‌لام بوو.
 دلنیا‌بووم فریشه‌که‌م بولبولیاری خۆشه‌وێت، دلنیا‌بووم چه‌ندین ساله‌
 نه‌وه‌ له‌ ژێره‌وه‌ هانمه‌دا، جار دوا‌ی جار بێم به‌ قه‌لغان و سوپه‌ر بۆ نه‌م
 پیاوه‌ که‌ ده‌بوو سه‌رده‌مانتیک له‌وه‌وبه‌ر، ده‌میک شوێشگێژه‌ رادیکاله‌کان
 ریز له‌ دوا‌ی ریز به‌ره‌و سه‌ر په‌تی سێداره‌ ده‌چوون، له‌ بێن داره‌کاندا
 تیریاران ده‌کران، له‌ ژووره‌کانی نه‌شکه‌نجه‌دا گیانیان له‌ده‌ستده‌دا، له‌
 پلانی خۆتینی هه‌قاله‌ شوێشگێژه‌کاندا ده‌کوژان، به‌ پێگایه‌ک له‌وانه‌
 گیانی له‌ده‌ستبدايه‌ ... بولبولیار وه‌ک بزانیست نه‌م بوونه‌وه‌ره‌ بالداره‌
 «نه‌وه‌ک من»، به‌رده‌وام نه‌وی پزگارکرده‌، باوه‌شی پیاکرد. ساله‌های
 سال بوو هه‌ر کاتیک به‌جیدی منی نیگا‌کردیست، پوانینی پریوه‌ له‌
 نه‌فره‌ت. به‌لام چاوانی ئیستا ته‌ژی‌بوون له‌ سۆزی هاو‌پێیه‌ک کاتیک دوا‌ی
 چه‌ندین سال، هاو‌پێیه‌کی دور و دێرینی ده‌بینیست، هاو‌پێیه‌ک له‌ میژه‌
 چاوه‌پوانیتی، وه‌ک نه‌وه‌بوو نه‌و هه‌موو ساله‌ پهیوه‌ندی خۆی به‌ منه‌وه‌

نه چپانديت، تا بگاته ئه م پۆژه، بگاته ساتنك جه وههري من پوو به پوو
ببينت، باوهش به و به شهى بووندا بكات كه له گه ل مندا ناته با و له گه ل
ئهو دا ته بايه .

له و ساته دا ترسيكم هه بوو كه ئيتر من و بولبوليار ببينه دوژمن،
دووربكه وينه وه و چيتر په يوه نديمان نه مينيت. من راستى ده ليم، هه تا له
به دترين ساته كانى په وش و په فتارمدا، هه تا كاتنك ناوم وهك په كيك له
دپنده كان كه وته سه ر زاران، هيشتا شتيك قوول له ناخدا بولبوليارى
وهك ته نيا هاوپي سه يرده كرد... پاسه هيدى هيدى به دترين په فتارم لئ
دهر كه وت، به لام هيچ كات نه وه سه تم ون نه كردوه كه من هاوپيه كم
هه يه ناوى بولبولياره. سالانى داهاتوو، من و نه وهك پۆزگارى هه وراز
و سه روليزمان ده بيت، به لام له به دترين سه رده م و پۆزگاريشدا، زه ماننك
وهك دپنده يهك ده ژيام و وهك جانه وهريك به رامبه ر دونيا په فتارمده كرد،
هه ميشه دهنگيكي قوول و به هيز و پر ئاواز له ناخدا بانگيكرده
«هاوپيم ... هاوپيم بولبوليار».

من و وهفائيل پاش ئيستىكى زۆر دريژ باوه شىكى پر ترس و دوودليمان
به يه كدا كرد. من وهك نه مه ويت دروى له گه ل بكم، ده ستمكرده قسه كردن
له گه ل فريشته كه مدا. پيمگوت «وهفائيل، ئه م ناوه له ده ستمكردى هاوپي
هه ره ئازيزم بولبولياره، دلنيام تا له من نزيك بيت و پۆزانه ئاگادارى
ده روون و ره فتارم بيت ئازارى زۆرتر ده چيژيت، تو باستر له هه ر كه سىكى
تر من ده ناسيت، من كه سىك نيم هيوى چاكبوونم ليكرت، كه سىك نيم
ئوميدم بيت بتوانم له ريشه وه خۆم بگۆرم و به وجۆره بژيم تو ده ته ويت،
من ئيستا خۆشحالم كه زيندوو و سه ره حال ده تبينم، به لام من له گه ل
فريشته دا پيم ناكريت. من پياويكى ئازادم، ئازاديه كه شم ريشه يه كي
شه يتانى هه يه، له به ره وه ئازانم له داهاتودا من و تو چۆن پيكه وه
ده يگرزه رينين، ده زانم شتيكى زۆر له تو له ناخى مندا جيماوه، شتيكى
زۆريش له من له تودا هه يه، نه مروفي خاليس له م دونيايه دا هه يه و نه
فريشته ي خاليسيش، به لام ئيستا پيشنيارم ئه وه يه تو ماوه يهك له گه ل

بولبولیاردا بژیت، ئەو تاکە مەلەکناسێکە بیناسم و بزنام دەتوانیت ئەو کارە لە ئەستۆ بگریت، تەنیا کەسێکە دەزانیت فریشتەکان دەبێت چی بکەن و چۆن بژین، من ئیشیکێ زۆرم هەیە، ولاتەکە سەرپای شلەقاو، ملیۆنەها خەلک مەلھاتوون، هیچ کەس نازانیت چارەنوسی مەملەکەتە داماوێکە بۆ کوێ دەچیت. دڵنیام گەر تۆ فریشتەیهکی باش بیت، دەزانیت من ئەرک و فرمانیکێ قورسم لەسەرە بۆ میللەت و وەتەن و سەرۆکەکانمی بکەم ... بتوانم لە ژێر باری ھەر فرمانێک دەرچم، ناتوانم ئیستا لە ژێر ئەو بارە بپۆمەدەرئ، کە ئا لەم کارەساتە گەورەیدا پشت لە حیزب و ولاتەکە بکەم کە بە راستی پۆژی میحنەتە و کاتی پیاوی مەردە، ئیستا خەلکی پتۆیستیان بە دڵسۆزی و وەفاداری هەیە، گەر خەبات بە درێژایی ئەم سالانە پتۆیست نەبوویت، ئەوا لەم کاتەدا پتۆیستە و ناتوانم خۆمی لێ بدزمو.

دەمزانی باشترین شتێک بۆ ھەموومان ئەوەیە من لەم ئازەلە بەلدارە دووربم. ھەم لەو دەترسام بە جۆریک شەیداییم بەوێت سەرپای ژیانم بۆ دۆستایەتی و ھاو دەمی ئەو تەرخانبکەم، ھەم لەو دەترسام نیازی کوشتنی بمخاتە سەر کەلکەلەیهکی بەد و شەوێک شیتانە بیخنکێم و لاشەکەێ وەک سەگ پابکێشم و لەتاریکیدای بیکەم بەژێر گلەو. بولبولیار بە وەزیفە و فرمانی خۆی دەزانی ئەم فریشتەیه بگریتە خۆی. لای ئەو، وەفائیل دوامەمین فریشتەێ زیندووی دنیا بوو، دەیویست لە رێگای ئەو وە ئەو سەر لەنوێ رێگایەکی نوێ بەرەو دنیای فریشتەکان پێکۆلبکات. چۆن من لەو ساتەدا بە فرمانی خۆم دەزانی بگەرێمەو ناو حیزب و سەیربکەم سەرۆکەکانم چ ئەرکێکم پێدەسپێرن، بولبولیاریش وەک خزمەتی فریشتەکان بە قەدەر و وەزیفەێ ئەبەدیی خۆی بزانی، چاوەپوانی ئەو بوو، من وەفائیلی پێشکەشبکەم و خۆی بۆ پاراستنی تەرخانبکات. من لە سەرەتاوە گووتم کە ئەو لەو شۆرەشگێرانی بوو کە بە «خۆشەویستییهکی بێسنوورە بۆ تەواوی شتەکان، بۆ پەگەزی ئادەمیزاد، بۆ ئەو شتانەێ شایستەێ پاراستن» کاریدەکرد. دڵنیابوو بولبولیار زۆر

پێویستی به‌م فریشته‌یه‌ی منه تا بتوانیت مانایه‌ک به‌ پاشه‌پوژی خۆی
 به‌خشیت و درێژه به‌و جۆره ژيانه تایبه‌تیبه‌ی بدات که درێژکردنه‌وی
 تاده‌هات سه‌ختتر ده‌بوو. له‌ میژوودا هه‌ندیک سه‌رده‌م دینه‌پیشی،
 که‌سانیک که‌ له‌ ده‌ورو زه‌مانی تردا مانا و وه‌زیفه‌ی بایه‌خداریان بووه،
 نرخ و به‌هایه‌کی راسته‌قینه‌یان نامینیت، ئیتر ناچارده‌بن به‌ زۆر له‌
 په‌راویزی ژیان و له‌ که‌ناری پووداوه‌ گه‌وره‌کاندا بۆ مانای بوونی خۆیان
 بگه‌ڕێن، بولبولیار بۆ ئه‌وه‌ی ئومیدیکی هه‌بیت و هه‌ژاری نه‌گاته‌ ئه‌و
 سنوره‌ی پۆحیشی خالیبکاته‌وه، پێویستی به‌ شتیک هه‌بوو، ده‌یویست له‌
 ناوه‌راستی ئه‌و کاره‌ساته‌دا شتیک هه‌بیت بۆی بژی، له‌ وه‌فائیلیش
 به‌نرختر شتیک تری ده‌ست نه‌ده‌که‌وت.

له‌و کاته‌وه‌ی به‌ره‌و سنور به‌پێکه‌وتین و ده‌ستیکرد به‌ گه‌ڕانه‌وه‌ی
 چیرۆکی که‌شتیه سووتاوه‌که، تیگه‌یشتم ئه‌م پیاوه جاریکی تر ناتوانیت
 له‌ دونه‌ی فریشته‌کان بپته‌ده‌ری ... ئه‌وه ته‌نیا سه‌رمایه‌ی ئه‌و بوو، ته‌نیا
 نه‌ینیه‌کی قولی بوو که‌ مانای به‌بوونی ده‌به‌خشی و له‌ ناکامی
 پزگاریده‌کرد. ئه‌وکات بولبولیارم وه‌ک نه‌خۆشیک بینی که‌ عاشقی ده‌ردی
 خۆی بووه، خۆشم وه‌ک نه‌خۆشیک دی که‌ نایه‌وێت دان به‌ ده‌ردی خۆیدا
 بنیت، وه‌فائیلیشم وه‌ک خودی ده‌رده‌که ده‌بینی.

ئه‌و پۆژه به‌ر له‌وه‌ی له‌ به‌کتر جیاپینه‌وه، به‌ر له‌وه‌ی هه‌ر به‌که‌مان پێگای
 خۆی بگه‌ڕیت، که‌ سه‌له‌های سه‌ال له‌ به‌کده‌تزازیت و ناگاته‌وه به‌ به‌ک،
 بولبولیار ده‌ستی خسته‌ ناو ده‌ستمه‌وه و پێیگوتم «هه‌فال، من ئه‌م
 فریشته‌یه ده‌به‌م، تکایه دوامان مه‌که‌وه، پاورمان مه‌ن و سیخوره‌کانت
 مه‌خه‌ره دوامان و لیگه‌پێ ئاسوده ونبین... تکایه». ئه‌و قسه‌یه له‌و
 ساته‌دا بۆ من سه‌یریوو. سه‌النیکی دواتر خۆشی باوه‌ری وابوو ئه‌و قسه‌نه‌ی
 نامه‌نتیقی بوون و وه‌هابوو وه‌ک ئیله‌هامیکی ناوه‌خت وشه‌کانی بخاته‌ زار.
 داواکه‌ی له‌و ساته‌دا بێمانا هاته‌ گویم، سه‌رسام سه‌یرمکرد و هیچ
 نه‌گه‌وت، نه‌ په‌یمانم دایه، نه‌ گوتم له‌ دووتان ناگه‌پێم، نه‌ هیچ به‌لێنیکی
 دیکه‌شم پێدا. چما له‌ ناو جه‌رگه‌ی ئه‌و په‌وه‌دا من ده‌مزانای دونه‌ی به‌ چی

دەگات و دونیا چۆن تەواو دەبێت، تا لە مانای ئەم درەوشانەوه کتوپڕە ی خەیاڵ تێبگەم کە ناکاو بەر دیدە ی بولبولیاری پۆشنە کردەوه؟. ئەوان ئیوارە یەکی درەنگ بەرەو جینگایەکی نادیار بەرێکەوتن و منیش بۆ پۆژی دوایی دەمه و بەیان، ئەو خانووه دێرین و پوخاوهم جێهێشت و دەستکردە زیندەگییەکی نوێ. دەمی مالاوایی ئەوان دونیا پوو لە شەو بوو، بینیم کەم کەم لە بەرچاو وندەبن و پەنگی خۆینینی خۆرئاوایان لە خۆیدا دەیانخکێنیت، گەرچی دڵی من پڕبوو لە پەژارە و گومان و پرسباری گەورە، بەلام کاتێک لە دواوه سەیرمەکردن دەپۆن و دوور دەکەونەوه، نەدەکرا سەرسامی هێمنی و جوانیان نەبم. هەندێ سات هەیه جوانی دەگاتە تروپکی تەواوەتی خۆی، زۆربە ی خەلک دەمرن و جوانی لەو تروپکە مەزن و ناکۆتایە ی خۆیدا نابینن. بەلام کاتێک لەو ئیوارە فێتک و ئەفسوناوییه ی بەهارد، ئەو دوو بوونەوهرەم دەبینی هەنگاو بە هەنگاو لە تیشکە لازوردییەکانی پیش هاتنی شەودا نوقمەدەبن، وەک جوانترین و خودایترین تابلۆ هاتنە بەرچاوم کە تا ئەوکات بە چاوانم دیبیتم.

تاعوون

کە ئەزمێرا قسەکانی لەگەڵ شەفیق هەروی کرد، سەلام باباجان بە پێچەوانە ی ئەخلاقی خۆپارێز و شەرمییەوه، کونجکۆلی و گوێزنیوییهکی لە ناکاو پالێ پێوهنا گوێ بنیت بە دەرگا کەوه و هەموو قسەکانی خانم و سەرنوسەرە ناودارە کەمان ببیستیت، دواتریش کە ئەزمێرا مالاواییکرد، گوێی لە هەموو تەلەفونەکی سەرنوسەر بوو بۆ ئەنوەر پۆخان. سەلام سەرسام بوو، وەک هەر کەسێکی دی کە چیرۆکی گرتنی کەسێکی پڕناو ببیستیت، سەرەتا لە خۆی پرسى «دەبیت بۆ لیوایان گرتیت؟». بەلام پاش ئێستێک و کەمێک بیرکردنەوه، هەر لە خۆی پرسى «بۆ دەبیت لیوا

نه گيريت؟ ده بيت چ سهرساميه كي تيدا بيت ليو بگيريت؟ نه وهی ليوای
 گرتوه پيمانده لیت هيچ كه سينك نيه نه گيريت، به لام گرتن و نه گرتنی
 ليو چي له دنيا ده گوريت؟ هه تا گر هه وال كه ش بلایكه نه وه چ
 ترسينكي تيدايه؟ كئ ده يخوینتته وه؟». سه لام باباجان ته وار بپوای
 به وه بوو كه تاغونی نه خویندنه وه و يادچونه وه بلایوته وه. شهر كه
 كه رايه وه بۆ مال، شتيك له خه ياليدا بوو نه وه بوو، هه وال كه بنيريت بۆ
 به كئ له په يجه كانی ئينته رنيت. به لام پاش ماوه يه ك پای گوري و گوتي
 جاريك بابوه ستم، بزائم پڙانی داهاتوو چي ده بيت. دواي بير كرده وه يه كي
 دريژ بپاريدا بۆ خوی و بۆ هه مووانی سه لمينيت كه به راستی تاغونينكي
 كوشنده بلایوته وه، ميلله تيك پيكر چگه له كتيبى قوتاخانه هيچ
 كتیبينكي تر به جیدی ناخوینتته وه، هيچ هه واليك نايچولنيت. سه لام له
 دلی خويدا گوتي « تاكه خولياي ئه م خه لكه بووه به وهی خویان
 ده ريخن، سه رده ميكه مروف خوی خستوته بازارينكي گوره وه، تا ته نيا
 پوپاگندهی پوچ بۆ خوی بكات». له دواكه وتنی به رده وامي هه والی
 وه رزشه وه فیربوو بوو كه ياريزانه كانيش ياری ناكه، هه موو جول و
 ليزانين و هه وليان جورينكه له پيكلام كه په يوه ندی به به مره وه نه ماوه،
 ته وای شته كان له سه ره تاوه تا كۆتايی نمايشن. هه ستيكرد پقيكي
 بيتسنووری له وه رزشه، ئيتستا وهك پووکاری پيشه وهی دونياي ساخته كار
 سه يريده كرد. سه ره تا وه رزشی له به رنه وه حه ز لئ بوو چونكه وايد زانی
 هه موو كه سينك له ناويدا ته نيا مافي راسته قينه ی خوی وه رده گريت، به خت
 گر پۆلتيكيشی هه بيت، پۆلتيكي سروشتی و جوانه. به لام دواي چهند
 ساليك كار كردن له و بواره دا ئيتستا تیده گات، وه رزش چگه له نيشانه يه كي
 گوره ی دوركه وتنه وهی مروف له سروشتی خوی، جهسته له حه قيقه تی
 خوی، كيپر كي له جوانی خوی هيچي تر نيه. كه جوش و خروشي
 خه لكی ده بينی بۆ تيميك له ولاتيكي تر، له كيشوه ريكي دور ده يزانی
 به وه مروفه كانی ئه م شاره نه بوونه ته هاو لاتی جيهانی، نه بوونه ته به شيك
 له م نه ستيره يه، به لكو به هوی هاتوهاوار و جوشي يارييه وه نه و تاغونه
 بير خویان ده به نه وه كه تووشی بوون، تاغونی بيتاگایي و يادچونه وه،

نوقمبونیان له یاریدا به‌لگه‌بوو بۆ ئەوێ لێره نین، ئەوێک ته‌نیا له‌م
ولاته نین، به‌لکو له‌م سه‌رزه‌مینه نین، به‌لگه‌بوو که وه‌رزش
کۆمه‌کیانده‌کات جۆشێکی خێرای کتوپر بژین که بۆ دوو تا سێ سات
واده‌خاته خه‌یالیانه‌وه ده‌ژین، شتیکی هه‌یه له‌گه‌ڵ ئەوانی تردا
کۆیانده‌کاته‌وه، ته‌نیا نین. هه‌موو شتیکی ئەم دونیایه ته‌نیا هه‌لچوون و
جۆشی پوکه‌شه، زوو که‌فده‌کات و زوو ده‌نیشیته‌وه. به‌خۆی ده‌گوت
«نیشتیما‌نی که‌ف، پوودا‌وی که‌ف، م‌رو‌فی که‌ف». ئیستا هه‌ستیده‌کرد
وه‌رزش و یاری بۆ ئەم ده‌روێشانه‌ی که‌ف ده‌رفه‌تیکی راسته‌قینه‌یه هه‌ستی
خۆیان بژین، چونکه ئەو هه‌ستانه‌ی وه‌رزش خۆی ده‌یانبه‌خشیت، هه‌چ نین
جگه له هه‌ستی که‌فنا‌سا. وه‌رزش درۆی ژیا‌نێکی گه‌رمی پێشکه‌ش به‌م
م‌رو‌فه داخراو و به‌دبه‌ختانه ده‌کرد که ژیا‌نیان وه‌ک سه‌ه‌و‌ل سارد بوو، تا
بۆ ساتێک گه‌رمیه‌کی درۆزن بژین. نیگای ژیا‌نێکی جول‌ا‌وی ده‌به‌خشی،
ژیا‌نێک که شتیکی تێدا‌یه با‌سی‌که‌ن، با‌به‌تیکی تێدا‌یه لێی بدوین، له
دونیایه‌کدا که سه‌لام بابا‌جان تا ده‌هات هه‌ستیده‌کرد خه‌لکی هه‌ر
سه‌رگه‌رمیه‌کی خێرا و پا‌گ‌وزه‌ریان پێ‌ی‌سته و هه‌چی تر. به‌خۆی گوت
«تو‌په‌بوونه سیاسیه‌کانیشمان هه‌ر که‌فن، هه‌تا شو‌رشه‌کانیشمان گه‌ر
پو‌وب‌ده‌ن له‌وانه‌یه هه‌ر که‌فیکی سه‌پی بن». بیریکرده‌وه که پ‌و‌ژنامه‌ی
عه‌زیم وه‌ته‌ن چیه جگه له که‌فیکی بێ‌ه‌وده‌ی سه‌پی که هه‌فته‌انه له
ته‌شتی ئەم شاره‌وه سه‌رده‌کات، که‌فێک خۆی واده‌رده‌خات له خوین و
گوشت و ئی‌سکی ئەم شاره‌وه هات‌وته ده‌رئ، به‌لام له راستیدا هه‌چ نییه
جگه له هه‌ندی‌ک که‌ف و بلق که ده‌پۆن و به‌ه‌وادا ده‌چن و له ئاوه‌پۆ و
زێ‌رابی هه‌ستی ئاده‌میزاده‌کاندا ونده‌بن. گوتی «ئینسان هه‌چ کارێکی
گرنگ و باشی نه‌ماوه بیکات». سه‌لام بابا‌جان ده‌یویست بۆ خۆی
به‌سه‌لمێنیت که تاعوون بل‌ا‌و‌بو‌ته‌وه، ئەوه هه‌ستیکی دلته‌زین و
خه‌فه‌که‌ربوو، به‌لام ده‌ریازکی نه‌بوو، وه‌ک م‌وته‌که سوارم‌لی بووبوو. به
ئه‌سپایی و له ژێر لێ‌وییه‌وه گوتی «تاعوونی جاران با‌شتر بوو، خه‌لکی
ده‌یان‌بینی، ئەمجۆره تاعوونانه‌ی ئیستا ترسان‌کن، نابین‌رێن». هه‌ستیکرد
خۆی یه‌که‌مین که‌سه هه‌ست به‌ بل‌ا‌و‌بو‌نه‌وه‌ی ئەو تاعوونه ده‌کات. ده‌بیت

شتیک بکات، شتیک دلنیا بێت تاعوونی وه‌ها هه‌یه. ئێواره به‌ر له‌وه‌ی برپاته‌وه‌ بۆ ماڵێ، چو بۆ به‌شی ئه‌رشیف، له‌وێ ژنیک به‌ ناوی نیشتمان خان به‌رپرسی ئه‌رشیفی پۆژنامه‌که‌ بوو، چه‌ند جار سه‌لام بچووبایه‌ بۆ ئه‌وێ ده‌یبینی له‌ جانتاکه‌ی ده‌ستیدا خه‌ریکی ده‌ره‌تنان یان دانانه‌وه‌ی که‌ره‌سته‌یه‌کی مه‌کیاجکردنه‌، هه‌ستیکێ سه‌یری هه‌بوو که‌ ئه‌م ژنه‌ هه‌میشه‌ یان له‌ سه‌ره‌تای مه‌کیاژکردن یان له‌ کۆتاییدا به‌ ژایانی له‌ دووانه‌ به‌ده‌ر نه‌بوو، قه‌یره‌ کچیک بوو له‌وانه‌ی چاره‌پوانی دوو درێژی «به‌ختی باش» به‌ده‌ختیان کردبوو، خوشکه‌کانی تری له‌ شوودا به‌ جۆریک به‌ده‌خت و ناکام بوون ئه‌ویان تووشی ترس و هه‌راسنیک پۆچی گه‌وره‌ کردبوو. په‌تکردنه‌وه‌ی بۆ چه‌ند داواکاریک ته‌نیا له‌ په‌وی ئه‌و ترس و هه‌راسانییه‌وه‌ بوو، به‌لام ئیستا له‌سه‌ر لیواری ئه‌وه‌دا بوو پقی له‌ هه‌موو پیاویک و له‌ هه‌موو دونیا بێت، به‌تایبه‌تیش پقی له‌ باباجان بوو که‌ خه‌زی هه‌م له‌ خۆی و هه‌م له‌ ناوه‌که‌ی و هه‌م له‌ ده‌رکه‌وتنه‌ کتوپر و بێهۆکانی نه‌بوو. سه‌لام بێته‌وه‌ی بۆی گرنگ بێت نیشتمان خان چۆن بیری لێده‌کاته‌وه‌، داوای به‌سته‌به‌ندی پۆژنامه‌کانی ئه‌و دوو ساڵ و نیوه‌ی دوایی کرد و هه‌ر خۆی بێته‌وه‌ی بوار بدات خانم له‌ جینگای خۆی هه‌ستیت، هه‌م له‌سه‌ر په‌فه‌کان هه‌لیگرتن و هاته‌ده‌ری... په‌فتاریک ژنه‌که‌ی ئه‌رشیف هه‌یج کات خۆشی لێ نه‌ده‌هات. له‌پنگای گه‌رانه‌وه‌دا بۆ ماڵه‌وه‌ ده‌میک له‌ ترافیکی شێت و بێرپه‌حمی شاردا گیریکرد، شتیک بیری لێده‌کرده‌وه‌، ئه‌وه‌بوو چۆن بیسه‌لمینیت تاعوون بڵاویۆته‌وه‌، چۆن خۆی لێپارێزیت. پۆژنامه‌کانی برده‌وه‌ تا که‌میک بیانخوینیته‌وه‌ و دلنیا بێت ئه‌م له‌سه‌ر هه‌قه‌. له‌ ماڵه‌وه‌ کاتیک ته‌ماشای ژماره‌ کۆنه‌کانی کرد، سه‌رسامبوو، هه‌موو ژماره‌یه‌ک چه‌ند شتیکێ دلته‌زین و سه‌رسوپه‌مین و وێژدانه‌ژێنی تیدا بوو، به‌لام هه‌موو شته‌کان سارد و بێده‌نگ و بێپرسیار پۆشتمبوون، له‌ نووسینی نوسه‌ره‌ ناسراوه‌کانی پۆژنامه‌که‌شدا بیروپاگه‌لیکی خوینده‌وه‌ که‌ له‌ هه‌ندیکیان تیۆنه‌گه‌یشت، که‌چی ئه‌وه‌ی تیۆنه‌گه‌یشت سه‌رسامیکردبوو، سه‌یریو لای ئه‌م قسانه‌ بێکاردانه‌وه‌ و بێ به‌دواداچوونی تر له‌ شوینی خۆیاندا مردوون. تا زیاتر بیه‌خویندبايه‌ته‌وه‌ زیاتر

هه‌ستیده‌کرد وڵاته‌که له به‌سته‌ل‌ک و سه‌هۆلبه‌ندانیکه به کاوه خۆدا نوقم بووه. شه‌و له‌سه‌ر جینگاکه گهوته‌ی هه‌زاران سال له‌مه‌وبه‌ر چاغه سه‌هۆلبه‌نه‌کان به‌سه‌رچوون، ئیستا سه‌رده‌میکی تر سه‌ری هه‌لداوه، سه‌هۆل به‌ندانیکه نوێ و له جۆریکی تر. دلنیا‌نبوو ئه‌مه چ جۆره بێهۆشییه‌کی نوێیه که له هه‌موو لایه‌که‌وه دیت، ده‌یزانی ئیستا هه‌موو هوشیارانه بێهۆشن، ئه‌وه جیاوازی گه‌وره‌ی ئه‌م سه‌رده‌مه‌یه له‌گه‌ل چاخ و پۆڠاره‌کانی تردا، له سه‌رده‌مه‌کانی تردا مرۆف که‌متر پڠا و که‌ره‌سته‌ی له به‌رده‌ستدا بوو بۆ ئاگادار‌بوون له ئه‌وانی تر، به‌لام له‌م سه‌رده‌مه‌دا مرۆف وه‌ک لافاو که‌ره‌سته‌ی چاودێری ئه‌وانی تر دروسته‌کات و که‌چی له هه‌مان‌کاتدا له‌زه‌تیکه بێسنوور له فه‌رامۆشکردن ده‌بینیت، بچوکی‌بونه‌وه‌ی دنیا مه‌دای نێوان مرۆفه‌کانی زۆر گه‌وره‌کردوه، تا دنیا بچوکت‌ر بێته‌وه مرۆف له یه‌ک دوور ده‌که‌وێته‌وه سه‌لام باباجان تا زیات‌ر بیریک‌رایه‌ته‌وه زیات‌ر ده‌ترسا، ئه‌و شه‌وه چه‌ندجاریک چووه ته‌والیته‌که، هه‌ر کاتیک له بیرکردنه‌وه و ده‌ره‌نجام‌گیریدا بگه‌یشت‌بایه بونه‌ست، میزه‌لدانی ده‌یخسته ژێر فشاریکه تونده‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌موو فشاره‌کانی عه‌قڵی دوا‌جار ته‌نیا له پڠای خالی‌کردنه‌وه میزه‌لدانییه‌وه هێور بینه‌وه. «چۆن؟» سه‌لام له خۆی پرسى «بۆ مرۆف له‌یه‌ک‌کاتدا ده‌یه‌وێت هه‌م ببینیت و هه‌م خیراش هه‌موو شتیک له یادبکات؟». به‌ده‌م میزکردنه‌وه به‌ده‌ستیکی چوکی گرت‌بوو و به‌ده‌سته‌که‌ی تری سه‌ریخوړاند و بیریک‌رده‌وه و گهوته‌ی «دیاره، فزولێ مرۆف به‌هێزتره له ئه‌خلاقی؟». مرۆف ده‌یه‌وێت هه‌موو شتیک ببینیت، هه‌موو شتیک بزانیته‌، ته‌ماشای ژیا‌نی نه‌یتی ئه‌وانی تر بکات، پۆژنامه و ته‌له‌فزیۆن و ته‌له‌فون و هه‌موو شته‌کان بۆ ئه‌وه له‌وین تا به‌دیوێکدا ئه‌و خواسته‌تیری‌که‌ن، نه‌هات‌وون ئینسان فیزی‌که‌ن و زانیاری به‌ده‌ن... مرۆف زانیاری ناوێت، بشیه‌وێت بۆ ماوه‌یه‌کی کاتی و پاگوزه‌ر پتو‌یستی پتیه‌تی، به‌لام نه‌یتی ده‌وێت، مرۆف تا نوقمی‌به‌ک‌یت له نه‌یتی ئه‌وانی تردا تیر ناخوات ... مرۆف ئازه‌لێکی برسییه که به‌رده‌وام ده‌لێت به‌ده‌رێ، به‌ده‌رێ، به‌ده‌رێ... نه‌یتی ئه‌وانی ترم به‌ده‌رێ، ژیا‌نیانم بۆ ئاشکرا‌به‌که، پیمبلێ چی ده‌که‌ن، تا بتوانم پتیا‌ن

پېيكەنم، بەرزىانېكە مەۋە، سووكايە تىيان پېيكەم، بۇيان بگىرىم. مۇۋف مەبەستىتى ھەموو نەيتىيەك بزانىت، تا ماۋەيەك يارى پى بكات و دواتر لە يادىبكات. دەيەۋىت بە نەيتى ئەۋانى تردا پۇچىت، سەيرى بەرامبەرەكەى بكات و بلىت «دەزانم خەرىكى چىت»، بەۋ نىگايە بىترسىنىت و بىخاتە ژىر دەستى خۇى. بۇ ئىستىك سەيرى مىزەكەى خۇى كرد و بە بۇلەيەك لە ژىر لىۋىيەۋە، گووتى «ئىمەش لە پۇژنامەى عەزىزم ۋەتەن، ھەر ئەۋ كارە دەكەين». ھەستىكرد ماۋەيەكە پۇژنامەكە لە چاۋدېرىكردنى دەۋلەتەۋە بوۋە بە ئامىرى چاۋدېرى خەلكانى سادە، تاۋانبارە بچۈكەكان، سۇزانيە بەستەزمانەكان كە لە برسا لەشيان دەفرۇشن، نەخۇشە دەرونيەكان. گرنگ ئەۋەيە خويئەران شتىك بىيىن و نەيتىيەكيان دەستبەۋىت كە خۇيان نايگەنى.

كە سەلام باباجان لە تەۋالىت گەپايەۋە، گلۆپەكانى داگىرساندەۋە و بە وردى كەۋتە سەيركردنى ژمارەكانى پۇژنامەكە، لاپەرە لاپەرە... بىيرىكردەۋە كە «عەزىزم ۋەتەن» بە گشتى، ھەموۋى بە سەريەكەۋە بە جۆرىك داپژراۋە مۇۋف نەتوانىت لەسەر ھىچ ھەۋالىك يان تراژىدىيەك يان پوۋداۋىك بوەستىت. بەلام چار چىيە؟ ھەموو پۇژنامەكانى تىرش وان، ھەموو كەنالەكانى دونيا وان، مۇۋف بوۋە بە بوۋەۋەرىك كە دەيەۋىت بۇ كورتە ساتىك حەقىقەت بىيىت و دواتر فەرامۇشيبكات. لەسەر جىنگاكەى كەۋت و بە دەنگى بەرز ھاۋارىكرد «تاعوون ... تاعوون». پەتۈكەى دا بە خۇيدا و گووتى «ھىچ كەس لە پۇژنامەكە و لە دونيادا ئاگاي لە بىلابوۋنەۋەى ئەم تاعوونە نىيە. گەر منىش باسىبەكەم و شتەكە بوروژىتم چى پوۋدەدات؟ ... ھىچ ... چۈنكە ئەۋىش ۋەك ھەۋالىكى پاگوزەر تىدەپەپىت. خراپترىن جۆرى تاعوون ئەۋەيە كە ھەۋالى بىلابوۋنەۋەى تاعوون خۇى سەرنجى كەس پاناكىشىت».

ئەۋ شەۋە زۆر كەم خەۋى لىكەۋت، جارىكى تر لە ژىر پەتۈكەى ھاتەدەر و چوۋەۋە سەر پۇژنامەكان. دووبارە و چەندبارە ھەندىك لە ھەۋالەكانى خويئەدە، ھىندە لاپەرەى ھەلدايەۋە، چاۋانى نىشتىبوۋنە سەر ئاۋ و

ژانپانده كرد. نزيكى دهمه و به يان شه كات و كه نه فته له جىگا كه دا بتهوش كه وت، خه وىكى قوول و مردووناسا له گه ل خويدا بو چه ندين سعات بردى، پوژى دوايش درهنگ به ناگاهاته وه... زور درهنگ. خه والوو ته له فونىكى بو پوژنامه كه كرد و گووتى، هه ندىك ئيشى تاييه تى هه يه و ناتوانيت تا چهند سعاتىكى تر بيه سهركار. ماوه يه كى دريژ كه مهوش و بيتين له جىگا كه دا بو، سه يربوو به لايه وه هيج شتىكى شهوى ياد نه مابوو، وهك نه وهى هه موو دوينى پوژىكى سپى بوويت، بيرى بوو به دريژايى شه و هه والى سه ير و عاجباتى له پوژنامه كه دا خويندوته وه، بيرى بوو له گه ل خويدا باسى له بلالو بوونه وهى تاعوونى له يادچوونه وه كردوه، به لام له وانه زياتر هيجى دى له بيرنه بوو. سهره تا خوى پراوه شاند و وايد زانى نه وه هه ستىكى تته پ و كاتيه، به لام نا... دواى نيو سعاتى تريش له جىگا كه دا مايه وه و خه يالى خوى فشاردا و ميتشكى خوى گووشى تا چيروك كى له چيروكه كانى شهوى بيريكه ويته وه، به لام نه ستم بوو... هيج شتىكى نه وتو و ردى يادنه بوو شاينه باس بيت... هيج شتىك.

زانستى نارايشتى موقله ق

نه و راستيهى هه موو سهرده ميكي نوئ پتويستى به روخسارىكى نوئ هه يه، هيشتا ته واو لاي من نه چه سپي بوو. قسه يهك بوو له قسه زوره كان كه به رده وام دهكرا، دهكرا پاست بيت و دهكرا هه لهش بيت. سالانىك دواتر كه بيرم ليكرده وه، به خوم گووت سهرده ميك باهيرى نه و كارهى نه جامده دا، من له ته پوتوزى جهنگ و له سهرده مى جوشى شوپشگيرانه دا بووم. هيشتا پوون نه بوو ئيمه ي پيشمه رگه ي ديرين و شوپشگيرانى خه باتى ژيرزه مينى، بو نه به د ده سلاتى شاره كان ده گرته ده ست و ده مينينه وه ياخود نا. زور كه س له و باوه رده بوون پاشه كشه ي سوپا

تهكتيكى و بۆ مه به ستى خۆ كۆكردنه وه و زه مینه سازييه تا له هه ل و ده رفه تيكى گونجاودا دووباره له شكر كيشى گه وه نه نجامده نه وه . ئه وده م پر به دل چه زمه دكرد سه رۆك ببينم، چه زمه دكرد لي پيرسم بزانم ئه مريكايى و ئه وروپييه كان چى به لئىنتيكيان داوه تى . خوالىخۆش بىت، شتىكى نۆر گرنگى بۆ ئىمه ئاشكرا نه ده كرد، بيوستبايه شتىكى گرنگ بلأيت به په يامنير و پۆژنامه نوسه بيانييه كانى ده گووت، نه وهك به هه فالانى نزىكى خۆى، هه تا نه دنامانى بيرۆى سياسى حيزبىش له وه دا له ئىمه به خت و نيوچاوانيان زياتر نه بوو . چيگره كانى خۆشى هه ر هه واله گرنگه كانيان له زارى پۆژنامه نوسه بيانييه كانه وه ده بىست . خدا له گوناھى ببوريت، نۆر كه يفى به وه ده هات بىگانان ببينيت . كه يفى به هه موو ميلله تىك ده هات كورد نه بىت، هه ر خه لكى ئه م ده فته نه با و زمانى داىكى كوردى نه با، ئه و كه يفى پنده كرد . دواتر كه ئه مريكاييه كان پله وپايه يان به رزكرد وه، ئه وه يان لى قه ده غه كرد هه ر كه س و ناكه ستيك ببينيت، ئه وه بوو به مه راقى گه وrehى ژيانى . به تاييه ت له سالانى دواييدا وهك ده مبيست نه خۆشبييه كى تاده هات كارىگه رتر ده بوو، ئه وهى له هه موو چيگايه ك و له نزىك هه موو كوردى كه وه هه ستى به بۆيه كى ناخۆشده كرد، ئازارى ده دا . گرفتى گه وrehى ژيانى ئه وه بوو كه ته نيا كوردان خۆشيان لى ده هات و ده يانكرا بىنه پاريزهر و پاسه وانى . به لام بۆى ئىمه هتآنجى پنده دا و ده بخسته سه ر پشانه وه . ئيتر به ده سته سرتكى هه ميشه ييه وه له بهر لووتيدا پتیشوازى له نه دنامانى بيرۆى سياسى و هه وادارانى حيزبىش ده كرد . من له سالانى دواييدا ته واو لى دابراپووم، هه ر هه ولتيك ده دا بچمه ديدارى و شكايه تى حالى خۆمى ببه مه لا نه يانده هتشت و ده ستم به ده رگاى چه نا بيدا نه ده گه يشت . هه لآيت شته كان هه مووى به ده ست خۆى بوون، هه ر كات بىگوتبايه «چه نگيز ئه و قوونده ره بىننه كنم» ده بوو بچم، به لام گه ر بىگوتبايه واى چه نگيزى باوه حيز، سه گى سه گ باوك، قه سه م به ختمى كه لام پى نانىيت به ر قاپى ژورى بابى خۆت، ئيتر هيز نه بوو بتوانيت به دوورى ده كيلۆمه تريش من له نيشته جيى ئه و نزيك بخته وه . بىستبووم ته نيا «په حيمه خان» سى خيزانى و «نه غه ده

ماردىنى»، بىچ پەيۋى بەر لووت پىشوازىدەكات. بەلام گۆپى پىچ لە نور بىت، بۇ بىگانەكان وانهبوو، دەلەين خۆشتىن و بەسەفاتىن كاتى ئەو دەمانەبوو كە پىشوازى لە ھەيئەتە دىپلوماتىيەكان دەكرى، ھەركات سىياسەتمەدارە توركەكان و برا ئىترائىيەكانمانى لە سوپاى پاسداران دەبىنى، دەلەين توند نووساندوونى بە خۆپەو ھە و گووتووتى «واى بابە گيان. لەو بۆنە خۆشەتان».

من بارودوخ ھەرچۆنىك بايە، سەرۆك پازىبايە ياخود نا، باھىرىم بۇ گرنگ نەبوو. زانستى ئارايشتى مۆتلەق دەيتىرساندىم، بەلام مل نەدانم بۇ بارى ئەو نەشتەركارى و جوانسازىيەى باھىرى، ئاسەوارەكانى سال دواى سال لە ژيانى مندا دەرکەوتن. من ئەو سەردەمە لۆژىك و تىفكرىنى ئارايشتى مۆتلەقم بەلاو نامۆ و ناشۆپشگىرپانە بوو، بە پوونى بە ليفىتانتىم گووت كە تاوھەكو مەترسى گەرە مابىت، نابىت ھەستىبەكەين سەردەمى نوئ بە پىگاھەيە. بەلام بەردەوام لە بىرۆى سەرۆكەو دەنگۆ شتى گرنگ دەھات و ھەقالانى تر دەيانگووت ژيانمان سەرلەبەر دەگۆپىت و سەردەمىكى تازە وا لە بەر دەرگای ژيانماندا. ئەو كات جەنابى سەرۆك كە لە سەفەر گەرايەو، ھەمووان دەيانگووت «مژدەى خۆشى ھىناو، قەولى لە ئەمىركىيەكان ۋەرگرتووە دەولەتى كوردى دابەمەزىننىت»، بەلام من دەمزانى ئەو چ كۆلۆ لەسەر نان و دەستىپىيەكە، ئەوئەتى دوو گوتم لىپواو، ھەر سەرۆك بۇ پشكىنىنى مايەسىرى يان پىركردنەوئەى دانىكى كۆلۆر چووبىتە دەرەو، گووتوويانە سەرۆك دىتەو ھە و بەياننامەى پاگەياندىنى دەولەتى كوردى دەخوئىننىتەو. ئەوچۆرە درۆيانە دەھرى و بىتاقەتەيان دەكرىم، ۋەك سەدان ھەزار كوردى تر باوھەم بەو نەبوو ھەر بەكان لىمانگەپىن قوون لەسەر خاك و ئاوى خۆمان دابىنئىن. رامابوو تادەكرىت ھىز كۆبكەينەو، چەك زەخىرەبەكەين، دەزگای ئەمنىيەت بەھىزبەكەين. لەبەر ئەو ھەر لە سەرەتاو رامابوو نابىت جلى پىشمەرگە دابەكەين، نابىت ھەلپەردن و تروھاتى تر پىكخەين، ئەوئەش لە پىشچاوى ھەندى كرمى بە كەسىكى دواكەوتو و كۆنەمەيل، كەسىك نايەوئەت تۆزى

ھەشتاكان لە خۆى بەكەتتە. من ئامادەنەبووم ھىچ جۆرە گۆرپانكارىيەكى گەورەى ترم بەسەردا بىت، پىمداگرت و گووتم لە شاربىن يان شاخ پىشمەرگايەتى بەردەوامە، چواردەوهرى كوردستان دوژمن تەنبووتى، گەر بىخەيال بىن و ناتەيار دەربەكەوين دەمانخۆن و دەبىنە پووشى دەم با. ھەك جاران دەستىك جلى كوردى كەتافىيەدارى بۆر و تا ئەندازەيەك شلەپەتم لەبەردەكرد، سەرم بەردەوام زلتەر و گوشتن دەبوو، يەكەك نەيناسىبام بە خاوەن دوكانىكى سەوزەفرۆشى دەزانىم، كە براكەى پىشمەرگەيە و جلى ئەوى لەبەركردووە. لە سياسەتمەدار و بەرپرس نەدەچووم، بەلكو پوخسارىكى تا بلىي بازارپانەم ھەبوو، بەردەوام پشستىنم شل و پانكم دادەكەوت. ئەو ناگورجى و ھەلۆەشانەم پىنگر نەبوون ھەمووان لە ئەنجومەنى بالا و بىرۆى سياسى من بە تەنیا كەس بزانن كاروبارى ئەمنىيەتم بەدەنە دەست. پۆژىكى باراناوى پايىز، سەزۆك دواجار ناردى بەدوامدا و لە بەردەرگاوە بە تورپەى و ترشى پىشوازى لىكردم، بىتەوہى بەتلىت من دەمبەكەمەو، گووتى «كۆرم، ئەو چۆن دەبىتن، مەملەكەتى بەو ھەزەمەتە كۆتە بىندەسمان و ئەمن و تۆ، ھەك تەرسى بنى كەران و قشپلى ژۆر كلكى بىزۆكى، لىرە لىيكەتىنە... ھەسە ھەسە، ئەمن ئەمنم دەوئ. ھەمى ھەكى تەپاحى بەكوين لە كىندەر پۆژ دەبىتەو». سەزۆك ژۆر پەلەى بوو، لە شاردا دەزگايەكى ئەمنى بەھىز دابمەزىتىم، پەلەى بوو ھىزب بۆ خۆى بىتە چاوىكى چاودىرى گەورە، تورپەبوو لەوہى سەربەخۆ كارم نەگرتۆتە دەستى خۆم و ھەموو تەنیا چاوەروانى دەمى ئەوين، گووتى «بروو... بىرووو... لە منەو ھەموو دەسەلاتىكت ھەيە، كلكى كىتھان دەبرى بىبەرە. دەى ئەو من پشت و پىشى عالەمت دەنئەمە بن دەست، ئەو ھەزىزى و ئەو گەزى، با بىبىنم و شانوشەوكەوتى خۆتم لۆ دەرخە». ئەو سەرەتاي بەرزبوونەو ئەفسانەيەكانى من بوو كە نىزىكى دە سالى پەبەق و زىاترىش دەخايەتت بەر لەوہى ھىدى ھىلى نەگىنم دابەزىت و لە مەخزەنى ھىزىدا كۆتايىم بىت.

دەمێک من پێشنیارەکی باهیریم پەتکردهوه نەمەزانی لە داماتووی دووردا کاریگەرییەکی وەها گەورە لەسەرم دەبێت، باهیری لام ترسناک بوو، هەتا زۆر شوو خەوم پێوە دەبینی، وەک نەشتەرکاریک دەهاته بەرچاوم بیهویت بە زۆر ماسکێکی ئاسنین بخاته سەر سەرم کە ئیتر هیچ هێزێک نەتوانی دایمەلت، کە بیرم لێدەکردهوه دەکەوتم بەسەر راستییەکی ترسناکدا، حیزب جاران کار و خەباتی لیتمان دەویست، ئیستا پوخساری لیتمان دەوێت. دواتر باهیری بە جۆریکی سەیر بازایی گەرم بوو. لەو سەردهمدا بەشی هەرەزۆری کادیڕەکانی سەردهمی شاخ، چوونە «ئەکادیعیای زامو» و لەوێ کۆرسی درێژیان بێ. نازانم بۆچی لە ناكاو باهیری وشە «ئەکادیعیای» بە سەنتەرەکیەوه لکاند، بەلام خودی وشە کە کاریگەرییەکی پۆزەتیفی هەبوو، وایکرد کادیڕە بالاکانی حیزب ژنەکانیشیان بنێرن، کە ئەو دەم ئیدی هەموو بە جل و مەکیاجی تازەوه دەرەکەوتن و بە نازیکەوه دەیانگوت لە «ئەکادیعیای» دەوامدەکەین. بەشی هەرە زۆری هەفالانی ئیمە لە ژێر دەستی باهیریدا پوخساریکی دیکەیان وەرگرت. ئەو ماوەیە تێوانینی باهیری و هونەریشی بۆ ئامادەکردن و پێگەیانندی کادیڕانی تازە بۆ سەردهمی تازە، ئاسۆی نوێی بەخۆیەوه بینی. لە سالانی دواتر، ئەکادیعیای باهیری جێگای زۆر شتی گرنگی لە ژبانی سیاسی ئیمەدا گرتەوه، هەر بۆشاییەکی کەمی ئایدۆلۆژیا و ئەخلاق دروستیانکردبوو، ئارایشتگای باهیری پێدەکردهوه. هەموو بە جۆریکی شیتانە پوویانکرده کۆرسەکانی ئەو، من و هەفال شێرخان و هەندێک کادیڕی دیکە عەسکەریی نەبێت. شێرخان لە چیا چۆن بوو، لە شاردا وەک خۆی مایەوه، وەک جاران جلی دەپۆشی، وەک جاران مۆن و گڕژ بوو، هەمیشە بۆنی دەمی دەهات، پشیلە دەکوشت، کۆمەلێک سۆزانی نەیتی خوشی هەبوو شەوان بەپیز دەچووە مالیان و سواریان دەبوو.

لە ئەکادیعیای، سیاسییەکان سەرلەنوێ بە وردی فیزی ئەوه دەکران لە ژبانی شاردا چۆن پەفتاریکەن، لە نینۆککردنەوه فێردەکرانەوه تا دەگاتە

چۆنیتی له پێکردنی گۆرهویی و هه‌لگرتنی ته‌له‌فون و شێوه‌ی س‌ل‌و‌کردن و زه‌رده‌خه‌نگرتن، باهیری له ئێران و لوبنانه‌وه هه‌ندیک خه‌لکی شاره‌زای هه‌تا تا هه‌ندیک له به‌رپرسه زۆر به‌زه‌کان، نه‌وانه‌ی ته‌ماحیان له په‌رله‌مان یان وه‌زاره‌ت یان به‌رزتر بوو، فیزی ته‌ه‌کتیتی ناخواردن و به‌کاره‌یتانی که‌و‌چک و چه‌ت‌ال و چۆنیتی دانانی ده‌س‌پی به‌ربه‌رۆک بگات. باهیری هیدی هیدی له و پێگایه‌وه تاده‌هات باززگانی خۆی که‌وره‌تر ده‌کرد و وه‌ک زانیم له‌گه‌ڵ لیفتانت و به‌رپرس‌نکی بال‌ای تردا پێکه‌وتن که هه‌موو نه‌و شتانه‌ی باهیری ده‌یه‌و‌یت، ک‌ال‌ای تایبه‌ت بێت و زۆرینه‌شیان شتگه‌لێک بن له باز‌اری ناوخۆدا نه‌بن. لیفتانت سه‌ره‌تا به دامه‌زراندنی کۆمپانیایه‌کی ه‌ا‌وردنی جل و قوماشی ئینگلیزی ده‌ستی پێکرد. باهیری جۆری ک‌ال‌ا و قوماشه‌کانی دیاریده‌کرد و لیفتانتیش ده‌یخستنه باز‌اره‌وه، له‌و ده‌مه‌وه نه‌و نه‌ریته که‌وته‌وه که زۆربه‌ی پیاوانی پاره‌دار، ده‌سه‌ڵتداران، که‌سانی سه‌ر به حکومه‌ت، هه‌موو یه‌کجۆر جل و به‌رگیان ده‌پۆشی، بوونه هه‌لگری یه‌ک شێوازی خواردن و پ‌و‌یشتن و خۆگ‌وپ‌ین و قسه‌کردن. ده‌م‌یک که‌نا‌له ته‌له‌فزیونییه کوردیه‌کان که‌وته کار، خه‌ل‌کان‌ت‌کی زۆر سه‌ریان له‌وه سو‌پ‌ما که سیاسیه‌کانی کورد، هه‌نده له یه‌ک‌تر ده‌چن، مرۆف واده‌زان‌یت هه‌موو یه‌ک نیگارک‌یش‌ی نه‌زان دروستیکردون، لێک‌چوونیان ته‌ن‌یا تایبه‌ت نه‌بوو به بیرکردنه‌وه و وشه‌سازی و شێوه‌ی گوزارشت له خۆکردن، به‌ل‌کو ده‌گه‌یشه هه‌لب‌ێژدانی شێوه‌ی ده‌سته‌س‌پ و ژماره‌ی ق‌و‌چ‌ه‌کانی سه‌ر کراس و په‌نگی ته‌زییح و شێوه‌ی پ‌ژ‌مه و کۆکه‌کردنیش. س‌ال‌ی نه‌وه‌دو‌چار که شه‌پی ناوخۆ ده‌ست‌پ‌ێ‌کرد، باززگانی باهیری و لیفتانت گه‌شه‌یه‌کی گه‌وره‌ی به‌خ‌و‌یه‌وه بینی بوو، باهیری خه‌ل‌ک‌ت‌کی زۆری له کۆرسه ع‌اج‌اب‌ت‌یه‌کانی خۆی خزانده‌بوو، زۆربه‌یان خه‌ل‌کان‌ت‌یک بوون ده‌یانویست له داهاتوودا ببن به پله‌دار، هه‌لب‌ه‌ت ژنان‌یک‌یش‌ی ت‌ێ‌دا بوو ده‌یانویست ببن به گۆران‌ب‌ێ‌ژ، به ب‌ێ‌ژه‌ری ته‌له‌فزیۆن، به په‌رله‌مان‌تار، به‌لام زۆرینه هه‌ر نه‌و پیاوانه بوون که چاویان له پله و پایه‌ی به‌رز‌ی داهاتوو بوو. مانه‌وه‌ی من وه‌ک خۆم، سه‌ره‌تا خزمه‌ت‌یک‌ردم تا له به‌رچاوی عه‌وام‌ی خه‌ل‌ک «که هه‌شتا ترسیان له گه‌رانه‌وه‌ی

فایشسته کان هه بوو» وهک که سیک ده ریکه وم که نه گۆراوم. سالانی شه پری ناوخۆ، باهیری نه کادیماکه ی دانه خست و به شدار بووانیشی نه هاتنه کزی. دهسته دهسته ده موچای تازه ی بۆ ژن و پیاوان دروسته کرد تا له م پۆژگار نه نوێانه دا توانای ده ریکه وتن و حوکمرانیان هه بیئت، پۆژانی جهنگ سروشتی وانه کان بۆ هه ندیک که س گۆرپانکاری قوولی به سه ردا هات، به لām بۆ که سانیک که ژبانی مه ده نی نیاز و ئاواتیان بوو، پڕۆگرامه چپ و داپۆژاوه کانی باهیری هه ر له جیگای خۆیدا بوون. لیفیتانت له و ده مه دا هیدی هیدی که وتبووه ئیشکردن له بورجدا، زۆر پۆژ خه لک ده یانیینی ده چپته سه ر جیگای بیناکه و ته نیا سه یریده کات و بیرده کاته وه، هه ندی پۆژیش گروپیک کرێکاران ده رده که وتن و ده چوونه ناو بیناکه وه و له ده ور به ری که میک خۆیان سه رقآلده کرد و ده پۆیشتن. ئیشه کانی لیفیتانت له سه ر بناغه کانی بورج سه ره تا سه رنجی که سی رانه کیشا، به لām وهک خۆی قسه ی بۆ من ده کرد، هیوایه کی گه وره ی هه بوو نه و بینایه بگه ینیتته جیگایه ک مرۆف له وێوه گه ر دووربینی باشی هه بیئت که ناره کانی ده ریا ببینیت. هه رجاریک داوه تی لیفیتانت بوویم باسی بورجی بۆ کردوم، هه ر کاتیک نه و ده ستی بکردایه به باسی بورج، من نیگایه کی نه غه ده ماردینیشم ده کرد و ده مویت بزانم نه و سه رنجی چیه. به لām له هه مووی سه یرتر بۆ من خودی نه غه ده ماردینی بوو که به پێچه وانه ی چاوه پوانیه کانی منه وه، خۆی تیکه ل به کۆرسه کانی باهیری کردبوو، چوست و چالاکیش له هه موو وانه کانی نه کادیما دا ئاماده بوو. دواتر نه غه ده زۆر گۆرا، به جۆریک نه وانه ی ده یانناسی، تیگه یشتن هونه ری باهیری له دوورخسته وه ی مرۆفا له شیوه ی خۆی چ ترسناک و کاریگه ره. هونه ریک ورده ورده بۆ من ده بیته ترسناکترین هونه ریک تا نه وکات بینیبیتم.

له ناو وټراندي كه شتيدا

دواى گه پانه وهى خه لك له پوه كه، گه رچى هيزه كانى ده ولت نزيكى شهش مانگيك له شاردا مانه وه، به لام شو كاته و دواتریش قوناغيكى پاشاگه ردانى ده ستيپيكرد. سرده ميگ هم جوانييه كانى نازادى و هم مه ترسييه كانى ته واو ده بينران. گومان له وه دا نيه كه خه لكى پتيكرا پقيكى قوليان له فاشيسته عره به كان بوو. هه موو ناماده بوون نازادى بگورپه وه به نان، ده توانم بلنم، هيچ كات رپيناكه ويټ ميلله تنيك هه مووى له سر شتيك به وجوره ته بابيت، به لام سر سفرهش حوكمى خوى هه يه. چهنده ناده ميزاده كان سووربن نازادى بگورپه وه به نان، به لام دواى چهنده ژه ميگ برستيتى راسته قينه، مروفه كان ده بيت له وه واى جوش و حه ماسه ته بيته ده ري و بو ژه مه خواردنيكى باش بگه رپن. خه لكى كه ده لين نازادى گرنگتره له نان، مه به ستيان هم نازادى زور و هم نانى زوره، نه وهك نازاديه كي كه ميان هه بيت يان هيچ نه خون و زاد له سر سفره يان نه بيت. چونكه هه موو ده زانن كه ساني مردوو نازاديان پتيويست نيه، ده بيت هيچ نه بيت به شي نه وه زيندوون بتوانن شانازى به وه وه بكن كه جاريك توانيو يانه و شه هامه تي نه وه يان بووه نان ببه خشن و نازادى وه ده سته بينن. به لام گر كه سنيك ناچاريتت ده سته بردارى ته واوى پزقى گهنجينه كراوى بيت، دواچار ناچاره بو تيكه يهك نان له مال بيته ده ري و هه موو چه شنيكى به دكاري و تالانى و دزي بكات. له سرده مه دا خه لكانيك به تالانى زور ده وله مهنديون، به لام خه لكانيكى تریش له بهر برستيتى زور، شه وان ده مامكيان ده به ست و بو شه وكوت ده هاتنه ده ري ... به گشتى پوزگار يك هاته پيشى مروف له زيانى خوى زور دلنيانه بوو، چهنده ها باندى دزي ده ركه وتن كه به پوزى نيه پو

دەچوونە سەر مالان و لە ژێر هەپەشەیی دەمانچەدا ئالتون و پارە و شتی گرانبەهایان دەپێچایەو. باندنکی دزیش دەرکەوت جگە لە ئارد هیچی تری نەدەدزی. بۆیە گەر شو و مڕۆف بە کۆلانیکی تاریکدا بپۆشتبایە و هەستیکردایە کەسانکی نەناس لێی نزیکدەبنەو، جگە لەوێ دووقاچی تر قەرزبکات و بە خێرای باو بروسکە لەو جینگایە دووربکەوێتەو پێگایەکی تری لەبەردەمدا نەبوو.

بولبولیار لەو کاتەوێ لەگەڵ وەفائیلی فریشتەدا گەپابوووە بۆ شار، لە ژێر زەمینی مالی هاورپێهەیدا لە غەمپاشا نیشتەجێ بوو و لەسەر ئو خواردنەنەش دەژیا کە پێکخراوە بپیانیهەکان دەیان بەشیهەو. ئارەزوویەکی سەیری تێدابوو وەفائیل بەریت بۆ کۆشکە سووتاوەکە، دەیویست لەوێ ژووریک چاکبکات و بچیتەو سەر رەوتی زیندەگی جاران، دەیویست شو و پۆژ لەوێ بیت بزانییت چی روودەدات، بزانییت پێزان دەگەریتەو. ئو پۆژە هاتەو بۆ شار، بۆ بەیانی سەریکی لە قوتابخانەکە پێزان داو پرسسی ئاخۆ دەربارەیی خانمی مەلەکبین هیچ دەزانن. بەپێوەبەری قوتابخانەکە و هەموو مامۆستاکان سەرسامانە پێیانگوت کە «ست پێزان» لە پێش پەوێکەو بە دوو هەفته نەهاتوو و کەس سەروسۆراغی نازانییت و مال و نیشتەجێکەشی سووتاوە و کەس هەوایی لە مان و نەمانی نییه. هەر ئو پۆژە ترسیکی نادیار بولبولیاری لە وێرانەیی کەشتیه سووتاوەکە دوورخستەو. هەمیشە شتیک بەرەو ئوێتی دەبرد و بەلام بەر لەوێ لێی نزیک ببیتەو، هیزیک پەشیمانیدەکردەو و وەرەگەپا و دەگەرپایەو. دە شو بەسەر گەرپانەویدا تێپەپی، بێئەوێ جورئەتی ئوێ هەبیت بچیتە بەر دەرگای کەشتیهکە، دە شو بەردەوام دەیویست بپوات و ترسیک دەبیردەو دەواو. ترسیک وەک ئوێ بچیتە سەر گۆپی کەسیکی نزیک و ترسی ئوێ هەبیت مردووێ هێندەئو ببینییت بە کفنهکەو گۆپ بدپیت و هەستیت و بکەوێتە دوا. ترسیک بوو لەوێ تارمایی هەموو فریشتە سووتاوەکان پەلاماریدەن، وەک خۆی بە گوناھبازی گەرە بزانییت لە

نغزبوونی که شتیبه‌که‌دا، له یازده‌هه‌مین شه‌ودا تینیکی گه‌وره‌ی دایه خۆی و چی ئیراده‌یه‌کی نه‌ینی هه‌بوو خستیبه کار و به کۆمه‌لێک هه‌نگاوی جیگر و نه‌گۆر، وه‌ک که‌سێک له‌دله‌وه بریار ی بۆ جه‌نگی مان و نه‌مان دابیت، به‌ره‌و سووتماوه‌ی که‌شتیبه‌که پۆیشت. له‌گه‌ڵ هه‌موو هیژ و جورته‌تیکدا، هیتشتا ئه‌و ترسه له‌دلیدا بوو که ئارامی لێ زه‌وتکردبوو، ترسی که‌سێک ده‌رگای تونیلێکی تاریک ده‌کاته‌وه و ده‌زانیت له‌ پشت ئه‌و ده‌رگایه‌وه شتی ترسناک خۆی هه‌شارداوه. له‌ نزیکی سه‌عات هه‌شتی شه‌ودا گه‌یشته به‌ر ده‌رگای ده‌ره‌وه‌ی که‌شتیبه‌که، پێده‌چوو له‌و کاته‌وه‌ی جیگا که‌ گریگرتوو ده‌رگا که‌ی کراوه بوو پیت. به‌ نه‌رمی پالێکی پتیه‌ ناو گوئی لیبوو جانه‌وه‌ریکی بچوک له‌ودیوه‌وه هه‌لدیت، ده‌رگا که‌ زۆر سووک کرایه‌وه، جیره‌یه‌کی سامناک و درژی لیه‌هات، دیاربوو ئه‌و ماوه‌یه‌ با هیتنده‌ی هیتاوه و بردوو، رایه‌له ئاسنینه‌کانی سواون و ئاسان ده‌سوپینه‌وه. یه‌که‌م شه‌وی هاته‌وه یاد که مه‌هدائیل باسی ئه‌م ده‌رگایه‌ و کلێله‌کانی بۆ کرد. ئه‌و کلێل به‌ ده‌ستی که‌شتیبه‌که بوو، ئه‌وه‌ی کلێله‌کانی ئه‌م ده‌رگایه‌ی له‌ ده‌ستدا بوو شانازی هه‌ره گه‌وره‌ی ژیا‌نی مه‌هدائیل بوو. بولبولیار ده‌یزانی به‌هره و که‌ره‌سته‌ی پشکنینی قوولی پێ نییه، کاراکته‌ریک نییه هیژکی پشکنینی پۆلیسانه‌ی هه‌بیت، ده‌یزانی گه‌ر شتیکی پوون نه‌یه‌ته به‌رده‌ستی له‌ ناو چیڕۆک و سه‌ره‌داوه جیا‌وازه‌کاندا ونده‌بیت. به‌ ترسێکه‌وه هه‌نگاوی یه‌که‌می نایه ئه‌و دیو ده‌رگا که‌وه، هه‌ستیکرد ده‌رووبه‌ری که‌شتیبه‌که و باغه‌کانی به‌رده‌می له‌ جاران گه‌وره‌تر دیارن. له‌ دلی خۆیدا گووتی «هه‌موو خاکیکی وێران، به‌رین و فراوانتر له‌ شوپین و زه‌مینی ئاوه‌دان ده‌رده‌که‌وێت». دوا‌ی چه‌ند هه‌نگاوێک وه‌ستا و هه‌ستیکرد بۆنی سووتان ده‌چیت به‌ سه‌ریدا. ئه‌وه هه‌ستیکی غه‌مگینی پتیه‌خشی، وایده‌زانی ئه‌و بارانه زۆره‌ی به‌سه‌ر ئه‌م جیگایه‌دا باریوه بۆ سووتانه‌که‌ی بردبیت، که‌چی ئه‌وه‌تا ئیستاش ئه‌و بۆنه وه‌ک خۆی دپته‌وه به‌ سه‌ریدا. گه‌رچی تاریکبوو، به‌لام هه‌ندێ له‌ دره‌خته‌کان به‌حوکمی بارانی زۆری ئه‌و به‌هاره، خێرا و شیتانه سه‌وزی‌بوون... له‌ تاریکی‌دا بۆنی گه‌لا نویکانی کرد، بۆنی ئه‌وه‌ی کرد باغه‌که بیتاک له‌ مروف و

فرشته‌کان، میژووی همه‌میشه‌یی خۆی ده‌ژی. سه‌یری له هیزی نه‌فسوناوی مرۆف هات، له یه‌ککاتدا ده‌یتوانی بۆنی کۆشکه سووتاوه‌که‌ش و بۆنی به‌هاری شیتوویتی سه‌ر دره‌خته‌کانیش بکات. به هیمنی به ناو دره‌خته‌کاندا پۆیشت و به‌ر له‌وه‌ی پووبکاته کۆشکه‌که، لایه‌کی به‌لای گۆرستانی فرشته‌کاندا کرده‌وه، له‌ویادا لایته ده‌ستییه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و گرتیه گۆره‌کان. سه‌یری لێهات که بینی زۆر له کێله‌کان شکاون، ئاشکرا که‌سێک به پیکێکی گه‌وره‌ی به‌رد شکاندن چه‌ندین کێلی شکاندبوو...

بولبولیار به ترسێکه‌وه له هه‌ندێک له کێله شکاوه‌کان نزیک بووه‌وه، دیاربوو ده‌ستیکی توپه هه‌ولیداوو وه‌ک گه‌رداویکی شیت گۆره‌کان هه‌لبه‌که‌نیت و ئاسه‌واریان له‌سه‌ر زه‌وی بسپرته‌وه. نه‌و کێلانه‌ی نه‌شکابوون، بۆیه‌یه‌کی خه‌ستیان به‌سه‌ردا پڕابوو، به‌جۆرێک ناو و یاده‌وه‌رییه‌کان نه‌خوێنرینه‌وه. بینینی دیمه‌نی گۆره شیتاێنراوه‌کان ترسێکی گه‌وره‌یان خسته دڵی بولبولیاره‌وه، بۆ یه‌که‌مجار له ژیا‌نیدا هه‌ستیکرد ده‌ستی و نه‌ژتۆکانی ده‌له‌رزین، چه‌ند سالتیک له وه‌به‌ر ده‌مێک بردیان بۆ تیریاران، نه‌ژتۆکانی نه‌له‌رزین، به‌س ئیستا وه‌ک له‌ بوونه‌وه‌ریکی نادیارێ شه‌یتانی به‌ترسیت، سه‌یری ده‌وره‌به‌ری خۆی کرد، ئاوپێ له‌داوه‌وه دایه‌وه، چاوانی پڕبوون له ترس له تاریکی، له دره‌خته‌کان، له هه‌وای فیتکی شه‌و، له بێده‌نگی شته‌کان. ویستی بگه‌ڕێته‌وه، به‌لام خواستێکی تاریک به‌ره‌و ناو که‌شتیه‌که‌ پاییکشا، هه‌موو شتێک بێده‌نگ بوو، له ناو دره‌خته‌کاندا ئاسه‌واری نه‌وه دیارنه‌بوو که‌سانێک بێره‌دا پۆیشتبن. هه‌ستی نه‌کرد هیچ که‌س ده‌ستی بۆ دره‌خته‌کان به‌دبیت، گه‌لا و چله‌کان هێمن له ئارامی پێش خه‌ودا بوون...

سه‌رسامبوو به‌ بێلایه‌نی ترسناکی سروشت، له‌و ماوه‌یه‌دا چه‌ندین جار نه‌و په‌رسیاره‌ی بۆ دروستبووبو که‌ بۆ سروشت ده‌ره‌ق به‌ هه‌موو شتێک وه‌ها بێلایه‌نه، بۆ هه‌رگیز پێتم و په‌وتی خۆی تێک‌نا‌دات، ئیستاش دره‌خته‌کانی بێلایه‌ن و بێباک بینی، وه‌ک مه‌خلوقاتیک له‌ خۆیاندا نوقمبن و له‌ هه‌موو شتێکی دی دا‌پاربن. له‌ نزیک که‌شتیه‌که‌وه، وه‌ک چاوی فیتلی لێبکات، له هه‌وادا نه‌و شه‌به‌نگه نه‌به‌دییه‌ی بینیه‌وه که به‌ر له چه‌ند سال له‌وه‌به‌ر

یەكەم جار بەسەر بالەخانەكەوه بینی، ئەوه دووهم جار بوو ئەم شەبەنگە
 وا بە پوونی و نۆر پۆشن ببینیت، جارانی دی كآل و بێرەونەق ببینیوی.
 لە دلی خۆیدا گووتی، هیچ نییه جگە لە هەلەیهکی تری ببینەکانی من،
 هیچ نییه جگە لە یەكێك لەو دیمەنانەى فریوی چاوم دەدەن. لە نزیک
 کەشتییهكەوه بۆسووت نۆر بەهێزتر بوو، کە چوو ناوهوه هەستیکرد لە
 جینگایەكەوه بنمیچێکی کۆشکەکە پوخواوه و ئاوێکی نۆر لە بەشی
 سەرەوهی بیناکەوه هاتۆتەخوار. گۆژمی بارانای بەهاری ئەو ماوهیه،
 بەشی هەرە نۆری خاشاک و سووتەکی سەرەوهی بەرهو ژێرەوه پامالیبوو،
 بۆ شتییهکی خنکێنەر تێکەل بە کزەیهکی سارد و هەوایهکی بۆسۆدار
 بووبوو. بۆ یەكەمجار هەستیکرد ئاگرەكە کارێکی بەدی بە هەموو بیناکە
 کردوه، بە جۆرێك چاکردنی ماوهیهك و پارەیهکی نۆری دەوێت، لە هەندێ
 جینگادا شێلمانەکانی توابوونەوه، دیوارهکان درزیان بردبوو، بنمیچەکان
 تەقیبوون. شتەکان لە ژوورەکاندا سووتابوون، بووبوونە خۆلەمیش، بەلام
 هەستیکرد کەسێك هاتوو و پاشماوهی ئێسک و پروسکی فریشتەکانی
 کۆکردۆتەوه و بردوونی. بیرى بوو ئەو بەیانیهی کە کەشتی بەجێهێشت،
 ئێسکی فریشتە سووتاوەکان لەسەر جینگاکان و لە ناو ژوورەکان و لە
 پارەوهکاندا کەوتبوو. ئێستا ئاسەواری هیچ لاشەیهکی نەبینی. شەرمی لە
 خۆی هات، ئەو ماوهیه نەخۆشی نەیهیشتوو بەگەرێتەوه و تەرمی
 فریشتەکان بە جۆرێکی لایەق بنێژیت. ئاشکرا دواى ئاگرەكە دەستێکی
 نادیار لە کەشتییهكەدا ئیشیکردبوو، بۆلبولیار لەخۆی پرسى «ئەو دەسته
 کتیە؟». دەبێت هەر ئەوهی کەشتییهكەى سووتاندوه، کێلەکانیشی
 شکاندبێت و ئێسکەکانی بردبێت؟. وەلامی نەبوو. بە ناوئێدییهکی
 غەمگین و ترسناکەوه وەك لە تارماییهکی دڕندە پابكات بە پەلە لە
 پلەكەکانی کەشتییهكە دابەزی و بە پۆیشتنێکی خێرا بەرهو دەرەوه
 هەڵات. لە راستیدا پاکردنەكەى هێندە پرتاو بوو، پالتۆكەى لە پشتییهوه
 وەها هەوا گفیدابوو هەر کەسێك ببیدیایه، وایدەزانى دواى شەپ و
 تێكەلچوونێکی ناخۆش لە مآل و کەسى خۆی زیزه و بۆ جینگایهکی دی
 هەلدیت. لە بەر دەرگاكه بە جۆرێکی کتوپر ترسەکانی نۆربوون، هەسته

قوولەکانی پێیان گوت شتیکی ناخۆش بە پێتووە. کە مجار ترسی لە شتی
 نزیک بوو، لەو موقافانە بوو کە تەنیا لە شتی دوور دەترسن، بۆ
 تەماشاکردنی شتە ترسناکەکان تەنیا چاو دەبڕنە شوێنە نادیارەکان،
 گەرچی زۆر لە مەترسیدا ژیاوو، بەلام کە مجار هەستیدەکرد، شتە
 ترسناکەکان وەها لێی نزیکبن. ئەو نەینی نیگاکردنی هەمیشەیی بوو
 بەرەو دوور. بەلام ئیستا کەزەیهکی فێنکی بەهاری، لەگەڵ خۆیدا بۆنێکی
 نااسایی دەهێنا، هەستیکرد کە سێک یان چەند کەسێک، یان خەڵکانێکی
 زۆر بە نەینی چاودێری دەکەن، هەستێکی قورس و خەفەکەر بوو، سەرەتا
 تەنها وەک هەستێکی نادیار و دەرونی پیشوازیکرد، بەلام دواى ئەو
 چەند هەنگاوێک لە دەرگای کەشتیە کە دوورکەوتەوه، دڵنیاوو کەسانێکی
 راستەقینە لەوسەری کوچەکەوه بەدوایەوهن، لە تاریکیدا بە پۆشنی
 نەیدەبینن، بەلام دڵنیاوو لە دوو کەس کە متر نین. بۆ ساتیک وای بە
 خەیاڵدا هات بەگەرێتەوه دواوه، خۆی بکاتەوه بە کەشتیە کەدا، بەلام ترسا
 لەویدا گیرى بەدەن و دەرجوونی بۆ نەبێت، بۆیه جگە لە هەنگاوی خێرا
 زیاتر هیچی تری بەدەستەوه نەبوو. خەیاڵی بۆ ئەوەچوو دەستەیک بن
 لە دزانی شو، کە بۆ نێچیری ئاسان کوچەکان دەگەرێن. بەلام نا... پاش
 ئەوێ ئەم کەمێک خۆی گورجکردەوه، دەنگێکی نێر و فەرمایشتە کەر لە
 دواوه تێخوێ «بولبولیار بوەستە». دەنگێکی نەناس و ترسناک بوو،
 پەق بوو وەک بەرد، هەوای شوو سامێکی زۆرتی لێ بارکردبوو، گەر لە
 جێگایەکی وا تاریک و چۆلدا نەبایە، گەر پۆژ بایە و لە بازارێکی جەنجاڵدا
 بایە، لەوانەبوو نەترسێت، بەلام بانگی وەها لە ساتێکی وەهادا کە خۆی
 پەرە لە ترس و چاوەڕوانی، دڵخوێن بوو. گەر گوێی لە ناری خۆی نەبایە
 بەوجۆرە بانگدەکرێت، پەرە بوو تا ئەو ئەندازەیه نەترسێت، بەلام ئیستا
 دڵنیاوو کەسانێک کە نیازێکی بەدیان هەیه بەدواى ئەمەوهن. ئاوێکی
 کورتی دایەوه و لە دوورییەکەوه کە هێشتا بەشی هەلەاتنی تێدابوو،
 تارمایی دوو کەسی دیکە بەقەد و قەواری بینی لە سەریکی دییەوه
 بەرەو پووی دێن. جگە لەوێ پابکات هیچی تری بە خەیاڵدا نەهات، کە
 گەشتە سەری ئەو شەقامە بەرەو ناو کۆلانە تەسکەکان و بە ئاراستەیی

غه‌مپاشا ده‌بیرد، هه‌ستیکرد ئه‌و دووانه ته‌نیا نین و له‌و سه‌ری شه‌قامه‌که‌وه که‌سانتیکه دیکه‌ش جیا له‌وانی پێشوو له‌ ئاراسته‌یه‌کی به‌رامبه‌ره‌وه به‌ ختیرایی به‌ره‌و پووی راده‌گه‌ن، د‌ل‌نیا‌بوو که‌سانتیکن ویستویه‌ بیخه‌نه ناو ته‌پکه‌ی خۆیان و هه‌ر س‌ن‌ ر‌ن‌گ‌اکه‌ی ل‌ی‌ب‌گ‌رن، به‌لام هاتنه‌ ده‌ره‌وه‌ی خ‌ی‌را و ک‌ت‌و‌پ‌ری ئه‌و، پ‌ل‌انه‌که‌ی ت‌ی‌ک‌دا‌بوو. ئه‌وه یه‌که‌مجار بوو هه‌ستبکات ئاوها به‌دوايه‌وه‌ن، به‌ خ‌ی‌را‌یه‌کی ش‌ی‌ت‌انه خ‌ۆی کرد به‌ کوچه‌کاندا و وه‌ک له‌شی یه‌که‌پارچه تین و وزه‌ ب‌ی‌ت که‌وته پاک‌رد‌ن‌ت‌یک‌ی خ‌ی‌را، کوچه‌کان له‌و‌یدا به‌ ج‌ۆ‌ر‌ت‌یک ت‌ی‌که‌‌ل و به‌یه‌که‌دا‌چ‌وون، د‌ۆ‌ز‌ینه‌وه‌ی ه‌ی‌چ که‌س‌ت‌یک له‌ ن‌ی‌و‌یدا ئ‌اس‌ان ن‌ی‌یه‌، تا تون‌ند‌تر ر‌ا‌ی‌ده‌کرد و تا پ‌ی‌چ‌ا‌ر پ‌ی‌چی کوچه‌کان زیات‌ر ق‌و‌وت‌یا‌نده‌دا، پ‌ت‌ر هه‌ستی به‌ ئه‌مان ده‌کرد. تا گه‌یشه‌وه غه‌م‌پاشا ر‌ا‌یک‌رد، هه‌ند‌ی‌چ‌ا‌ر ک‌و‌رت‌ه ئ‌ی‌ست‌یک‌ی ده‌کرد و ر‌ا‌ده‌وه‌ستا و سه‌یری د‌وا‌وه‌ی ده‌کرد، به‌لام ز‌و‌و هه‌ست‌یک‌رد ئه‌وانه‌ی به‌دوايه‌وه‌ بوون شان‌س‌ت‌یک‌یان نه‌بووه ئه‌م ب‌گ‌رن. ب‌ی‌ر‌یک‌رده‌وه وای ئه‌گه‌ر چه‌ند هه‌نگ‌او‌ت‌یک نز‌ی‌ک‌تر‌ب‌نا‌یه‌ و ب‌یا‌نگ‌رت‌ایه‌، چی به‌دبه‌خت‌یه‌ک ده‌بوو. که گه‌یشه‌وه م‌ال‌ت‌ی، به‌ر له‌وه‌ی ب‌ه‌واته ئ‌و‌ور‌ئ، به‌وردی ده‌روبه‌ری پ‌ش‌ک‌نی و ته‌ماش‌ای‌کرد، که گه‌یشه‌ ئ‌و‌ور‌ئ و وه‌ف‌ائ‌یلی ب‌ی‌نی ه‌ی‌من له‌ پ‌ت‌خه‌فه‌که‌ی خ‌ۆ‌یدا ن‌و‌س‌ت‌و‌وه‌، هه‌ناسه‌یه‌کی د‌ل‌ن‌یا‌یی هه‌ل‌ک‌ت‌شا. به‌لام د‌ل‌ه‌ خ‌و‌ر‌پ‌ن‌یه‌کی ت‌ی‌که‌وت‌بوو ئ‌اس‌ان نه‌ده‌گه‌ر‌ایه‌وه سه‌ر د‌ۆ‌خی ج‌ا‌ران. د‌ل‌ن‌یا‌بوو ئه‌و که‌سانه‌ی د‌وا‌یکه‌وت‌ن، چ‌ا‌و‌د‌ی‌ر‌یا‌ن‌ک‌رد‌وه تا ده‌ریکه‌و‌یت، ز‌ان‌ی‌وانه دره‌نگ یان ز‌و‌و ده‌گه‌ر‌ت‌ه‌وه ب‌ۆ سه‌ردانی که‌شت‌یه‌که، به‌لام که‌ و‌ا ک‌ت‌و‌پ‌ر سه‌ری له‌ که‌شتی دا‌بوو، فر‌یا‌نه‌که‌وت‌بوون له‌ کاتی خ‌ۆ‌یدا ب‌گه‌نه سه‌ری. ئ‌ی‌ستا د‌ل‌ن‌یا‌بوو که‌ له‌چه‌ند پ‌ۆ‌ژی دا‌ها‌ت‌و‌ودا م‌ال‌ه‌که‌شی ده‌د‌ۆ‌ز‌نه‌وه. به‌لام ک‌ی‌ن و به‌د‌وا‌ی چ‌ی‌دا ده‌گه‌ر‌ت‌ن؟ به‌پ‌اس‌تی ن‌ی‌از‌یان خ‌را‌په‌؟ ب‌ۆ ئه‌م واده‌تر‌س‌ت‌؟. ه‌ی‌چ کات، له‌ سه‌خت‌ترین ساته‌کاندا به‌و‌ج‌ۆ‌ره نه‌تر‌سا‌بوو. هه‌ست‌یده‌کرد ده‌نگ‌یک‌ی نه‌ه‌نی له‌ ناخ‌یدا پ‌ی‌یده‌ل‌یت له‌ ده‌ست هه‌ر که‌س‌یک‌ی نه‌ناس ر‌ا‌ب‌که‌ ل‌یت نز‌ی‌ک ب‌ی‌ته‌وه.

تادهات په یوه ندى له گەڵ وه فائیلدا ئارامتر و جوانتر و پۆحانیتړ ده بوو. وه فائیل فریشته یه کی به هیز و کراوه و زیره ک بوو، ته ندروستییه کی باش و جووتی بالی به هیز و مه یلنکی توندی بۆ سهر به خوږی تیدا بوو، به لām هیشتا ته واو به تیشک و هوا و پوناکی پانه هاتبوو. بولبولیار له م فریشته به هیزه دا سهره تای سهرده مینکی تازه و ده سته پینکی هه ولنکی تری ده بینى بۆ چوونه ناو دونیای فریشته کانه وه. ئیستاش سهریرو به لایه وه که بۆ ته نیا ئه و و که سانه کی زۆر که م ئه م دونیایه ده بینن، دنیا ونیو و نغروکه ی مروڤ، ئه و به شه ی ژیان که بووه به ژیر ته پوتوزی جهنگ و پنگدادان و خواسته کورتینه کانه وه. ئه و به شه ی مروڤ که هه رگیز بۆی نه بووه ببیته حه قیقه ت. هه ستیده کرد نازانیت وه فائیل بۆ کوئ به ریت، ده بیت که شتی فریشته کان له بیریکات، جگه له مه ترسییه کان، بیناکه ش به جوړیک دارخواه له وه دا نییه ئاوه دان بکریته وه. گه ر ئه مانه ی به دواى ئه وه وه ن یاربى، له وانه یه وه فائیلش ببینن، کئ چوزانیت، له وانه یه ژيانى له مه ترسيدا بیت. ئیستا جگه له دکتور نه زمی و دکتور شوکاک، که سى تری له یاد نه بوو، نه مه هدائیل ماوه، نه پیزانى مه له کبین، نه باوه رى به نه غده ماردینییه، هه قال جهنگیزیش هیچ کات شوینی متعانه ی ته واو نییه. دلنیا بوو نه غده ناتوانیت وه فائیل ببینیت، ئه و له شاعیرانى وشه یه نه وه ک شاعیرانى پۆح، بۆیه نه سته مه بتوانیت وه فائیل به باله کانییه وه ببینیت. له ناخی دل وه هه میشه غه می بۆ نه غده ده خوارد، به لām ئیستا ده شترسا و نه شیده زانی ده بیت خانم هه ر له کوئ بیت.

پوڤی دواى، به دوودلی و په ریزه وه چوو به ره و بازار. تا لای نیوه پۆ ئازاد و بیگرفت به شاردا سوپایه وه، هه ستی به هیچ شتیکی ناسروشتی نه کرد. له نزیکى نیوه پوڤدا، بیته وه ی بزانتیت چۆن و له کوپوه و به چ نیازیک ده رکه وتوون، له ناوه راستى قه پسه رییه کاندای دوو که س توند قولیانگرت و گووتیان «ماموستا ده ی ویت بتانبینیت، هیچ شتیک مه که، مه جولن، ئارام بپۆ با تووشی ده رده سهری نه بیت». هه ر دوو پیاوه که له چار بولبولیاردا

نۆز زل و بالابه‌رتربوون، دوو که‌سی سه‌ر زلی کۆسه بوون، جلی وه‌ک
 به‌کیان پۆشیبوو، به‌کجۆر پێلاویان له‌ پێن کردبوو، هه‌ردووکیان بۆ
 سیرنکی توندیشیان لێده‌هات. وه‌ها له‌ بولبولیار قیافه‌دارتربوون، به‌پاستی
 کێشه‌یان هه‌بوو، بێته‌وه‌ی سه‌رنجی هه‌موو بازاڕ پاکێشن، بنوشتینه‌وه‌ و
 ببیچینه‌وه‌ و ده‌ستبه‌ستبکه‌ن. هێشتا نه‌یان‌توانی بوو به‌خۆیان‌وه‌
 بیچه‌پێنن، که‌ بولبولیار هه‌ستیکرد زلی ئه‌م دوو مه‌خلوقه‌ هێنده‌ی
 ده‌ستیانه‌گرێت کۆمه‌کیان پێ ناكات، وه‌ک منداڵیک له‌ ژێر ده‌ستی دوو
 گه‌وره‌ خۆی پاپسکێنێت، کاتیک خه‌ریکبوون له‌ قوڵ و بازووه‌وه‌ شه‌ته‌کی
 بده‌ن، له‌ چاو‌تروکانیکدا ده‌ستی پاته‌کاند و به‌ خێراییه‌کی ئه‌فسوناوی له‌
 ژێر ده‌ستیان خلیسکا و وه‌ک ماسیه‌کی بچوک له‌ ده‌می دوو تیمساحی
 زل ده‌رچێت، خۆی کرده‌وه‌ به‌ گۆمی هه‌شاماته‌ قووله‌که‌دا و له‌ جه‌نجالی
 بازاڕدا خۆی ونکرد. ماوه‌یه‌کی درێژ پایکرد و پایکرد تا هه‌ناسه‌ی
 پێته‌ما، که‌ وه‌ستا له‌ نزیک که‌لاوه‌یه‌که‌وه‌ بوو، دلی نۆز توند لێنده‌دا، تا
 ماوه‌یه‌ک چاوی نه‌ده‌کرایه‌وه‌ بزانی‌ت له‌ کوێه‌ و چی له‌ ده‌وریتی، له‌
 ژیا‌نیدا به‌ ئه‌ندازه‌ی ئه‌م دوو جاره‌ توند و درێدانه‌ پای نه‌کردبوو، هه‌ستی
 به‌ ئێشیکێ نۆز توندکرد له‌ ماسولکه‌ و ئه‌ژنۆکانیدا، عاره‌قه‌یه‌کی نۆز قژی
 ته‌پکردبوو، به‌ده‌ست قژی هه‌ل‌دایه‌وه‌ بۆ سه‌ره‌وه‌ و چاوانیکرده‌وه‌ و بینی
 له‌ نزیک شوێنیکێ لاچه‌په‌کی دابه‌شکردنی به‌نزی‌ندایه‌ و ده‌یان منداڵ له‌
 سه‌ره‌دان ده‌به‌کانیان پڕبکه‌ن. کوپرانیکێ چلکن که‌ هه‌موو گیانیان له‌
 گریس و بۆ به‌نزی‌ن و په‌شیدا بوو، له‌سه‌ر چۆنیتی پڕکردن و پڕی‌گرتن
 شه‌پیان بوو ... به‌ر له‌وه‌ی بگه‌پته‌وه‌ بۆ غه‌مپاشا، نزیکێ سه‌عاتیک له‌
 پشت ئه‌و ته‌نکه‌ری به‌نزی‌نه‌وه‌ خۆی شارده‌وه‌، هه‌ستیکرد ئه‌و هه‌موو بۆنه‌
 جیاوازه‌ که‌مه‌ که‌مه‌ گێژبیده‌که‌ن و ئاره‌زووی خه‌وتنیکێ قوولی تیدا
 ده‌بزوێنن. بێته‌وه‌ی بزانی‌ت ئاخۆ خه‌وتووه‌ یان بێهۆش بووه‌، ماوه‌یه‌ک
 خامۆشی و وه‌ستانیکێ قوولی هۆش ژیا. له‌ پێگای غه‌مپاشا وه‌ک ئه‌وه‌ی
 هه‌ر پابکات به‌رده‌وام عاره‌قی ده‌رده‌دا، ترسی ئه‌وه‌ی لێ نیش‌ت دووباره‌
 نه‌خۆشبه‌گه‌وێت و بکه‌وێته‌وه‌ جیگا... هه‌ستیکرد ناتوانی‌ت بیرکاته‌وه‌.
 ته‌نیا شتیک لێی د‌ل‌نیا‌بوو ئه‌وه‌یه‌ ژیا‌نی له‌ مه‌ترسیدایه‌ و هێچی دی، به‌لام

کۆن ئەوانەی پاوێ دەنن و بۆ پاوێ دەنن و بۆ ویستیان لە پۆژی نێوہ پۆ
و ناوہ پاستی بازاردای بیفرینن. نەیدەزانی.

دوو پۆژ دواي ئەوہ بولبولیار، دکتۆر مستەفا شوکاکی بینییەوہ. دکتۆر
هیچی دەربارەي سوتانی کەشتیی فریشتەکان نەبیستبوو. گەرچی
ماوہیەکی درێژبوو کەشتی سوتابوو، بەلام دکتۆر ئەو ماوہیە لە
بیمارستان بەس خەریکی نەخۆش و زامداران بوو. ئەو بە هیمنی چیرۆکی
شەوی سوتانی کەشتییەکی بۆ گێڕایەوہ، چۆن خەوتووہ، چۆن
بەناگاها تۆتەوہ، چۆن راپکێردوہ، چۆن ویستویتی خۆی بخاتە ناو
ناگرەکەوہ، چۆن کلپەي ناگرەکە گەیشتۆتە ئاسمان. دکتۆر کە گوئی لە
چیرۆکە بوو چاوانی پرپوون لە فرمێسک و ماوہیەک بە بێدەنگی گریا،
وہک برایەک باوہشی بە بولبولیاردا کرد و لە ئامیزی حەسرەتی نا،
ماوہیەکی درێژ ھەنسک خنکاندی و غەم و حەسرەت وەھا گووشیان،
هیچی بۆ نەگووترا. بولبولیار وەک بیەویت دکتۆر ئازاریدات، گەلەک
غەماوی و تال ساتەکانی سوتانی بیمارستانی بۆ ویناکرد. ئەوہشی بۆ
زیادکرد کە ئەو دواي ناگرەکە چەند ھەفتەیک تەوشی نەخۆشییەکی
قورس ھاتووہ و تايەکی بەھێز بێتھۆشی خستووہ و جەنگیز لەسەر
سنوورەوہ بردویتی بۆ بیمارستانێک لە ئێران. لە ھەمووی سەختتر بۆ
دکتۆر، ھەوالتی دیارنەمانی پێزان و مەھدائیل بوو. بولبولیار گووتی «لە
شەوی ناگرەکەوہ ئەو دووانە دیار نین و هیچ دەربارەي چارەنوسیان
نازانین، من لاشەي سوتاوای ھەموو فریشتەکانم بینییەوہ ئەوان نەبیت،
ئیتەر خەبەرێکم نییە، نەگەپاوم، نازانم ... ھەموو ئومێدیم ئەوہیە
نەسوتابن». بولبولیار گووتی «دکتۆر بۆیە ھاتووم، چونکە ھەستدەکەم
تەنیام، دەترسم، چەند پۆژیکە چەند کەسیکی نەناس بەدوامەوہن، بەلام

جگە لەتۆ ھاوڕێیەکی تر شک نا بەم باوەرم پێی بێت. دەمەوێت یارمەتیم بدەیت چیبکەم... دەمەوێت بزانم ئەو کەسە غەریبانە کێن. ئەو شەو یەكەمجارم بوو چومەوێ ناو وێرانەى کەشتییەكە و لەوێوە دوامکەوتن، گەر هەلەم بکەردایە، گەر چەند دەقیقەیک زووتر نەهاتبامایە دەری، نازانم چی دەبوو. دەزانم کەسانىكى ئۆن، یەك کەس یان دووان نین، خەلکىكى ئۆن ... بە جۆرىك ئەو پۆڤە لە ناوهراسى بازاردا وىستیان بمرفیتن. دواى ئەو دکتۆر پېمبلى ... کارى ئیتمە پوو لە کوێیە، پېمبلى کارى ئیتمە پوو لە کوێیە؟». دکتۆر پەريشان بوو، هەوالى سووتانى کەشتییەكە لە دۆخى خۆى دەریکردبوو، دواى مردنى فریشتەكەى خانمى ماردینى بریاریدا بوو کۆتایى بە پەيوەندى خۆى لە گەل جیهانى ئەم بونەوهرە غەمگینانەدا بهێنیت، خۆى لە کێشە و بەدبەختى كەمى نەبوو، پۆڤانە لاشە و برینىكى ئۆر بە ژێر دەستیدا تێدەپەرى، دەيگوت ئەو ئازارەى بە دەست مۆڤەو دەيکێشم بەسمە، گەر غەمى فریشتەکانیشى بچیتە سەر چى لە بەدبەختىكى وەك من دەمێنیتەو. لەو پۆڤەوێ لە کەشتییەكە هاتبوو دەری، هەتا چاوانى خۆى ڕامێنا بوو بەلەكان نەبینیت و فەرماوشیان بکات، وەك نەبوو ئەزما ریان بکات، وەك ئەوێ شتىك بن لە خەيال و خورافەتى ناو زېهنى خۆى. ئەو پۆڤەش بە بولبولیارى گوتەو «بولبولیار، من و تۆ نەخۆشین، هەستىكى بۆگەنمان هەيە كە پێمان دەلێت جوانى مۆڤەكان لە ناوهرە ژاكاو، ئەو چۆتە سەرمان و ئەم بەدبەختییەى بۆ دروستکردوین». هەردووکیان دەیانزانى فریشتەكان هەن، فریشتەكان لەگەل مۆڤدان، دەتۆرین، تۆرەدەبن، نەخۆشەكەون و دەمن، هەردووکیان دەیانزانى دکتۆر تاكە پزىشكى فریشتەكانە، بەلام دکتۆر دەبویست راپکات و خۆى لە هەموو شتىك بدزیتەو. بە دەم هەنسکەو گوتى «دەتوانم چى بۆ تۆ بکەم؟ چۆن یارمەتیت بدەم؟ دواى سووتانى کەشتییەكە دەكریت چى بکەین؟». ترسێك لە چاوى بولبولیاردا بوو، كەس پێشتر شتى وەهاى لە گەلێنەیدا نەبینیبوو، بە دەنگێك كە هیچی لە دەنگى ئەو كۆپە سارد و مۆتۆتۆنە نەدەچوو كە جارێان دەیناسى، گوتى «دکتۆر من دەترسم، دەترسم جارێكى تر بگەرێمەو بۆ

که شتییه که، ده بیت بزاین کن که شتییه که ی سووتاندوه، کاریکی تریش هیه ده بیت بیکهین، نه ویش پیکه وه سهیری نه و نه رشیفه بکهین که لای منه، من به ته نیا هیزی نه وه م نییه نه و پنگایه بپوم... هیزی نه وه م نییه، ده بیت تو له گه لمدای بیت». بولبولیار به پوکه ش نه خوش دیار نه بوو، به لام ناسه واری ده ردیکی قورس به جول و نیگا و هه لسه وک و تییه وه بوو. دکتور که میک فرمیسکه کانی سپی، چوو که میک ناوی کرد به ده موچاویدا و گه رایه وه. بولبولیار نیمچه بیهوش، وهک یه کیک له دور وه هاتنی لافاویکی ترسناک ببینیت، سهیری دکتوری ده کرد. نه و پاش نه وه ی چند جار یک هه ناسه ی هه لکیشا که میک خوی گورجکرده وه و وهک دکتور یک بزانی عاتیفه ی پووت سوودی نییه، به هیمنی ده ستیگرت و گوئی «بولبولیار ... تو نه خوشیت، زور نه خوشیت، کوپم زور نه خوشی». سهیری بوو به لایه وه که گوئی «کوپم»، راسته نه و چند سالیگ گه ورتبوو، به لام هیندهش نا بچته ریزی باوکی. دکتور هه ستیکرد که خوشی زور نه خوشه، هه ستیکرد نه ویش پیوستی به که سیکه کومه کیبکات و فشاری خوینی بیویتی و لیدانی دلی بگریت. به لام وهک رهفتاری هه میشه یی که خواستی بوو خیرا فریای هه موو نه خوشیکی نه م دونیایه بکه ویت، ترپه کانی دلی بولبولیاری گرت، تای پتوا، فشاری خوینی گرت. هه موو شتیک باش بوو. دکتور شتیک له دلنایی پزیشکانه که وته سهر سیمای، به لام بولبولیار به هه مان پوخساری ترساوه وه، گوئی «هه موو شتیک باشه، نا دکتور هه موو شتیک باش نییه. ته ندروستی قوولی ئینسان له جیگایه کی تردایه دکتور، له م ژماره پووتانه دا نییه، نه م ژمارانه ته نها دیوی دهر وه ی ته ندروستی منن. ته ندروستی راسته قینه ی مروف له جیگایه کدایه به م نامیرانه ناپیورتیت». دکتور شوکاک وهک هه موو پزیشکه کان، رقی له وه بوو که سیک گومان له هیز و دانایی زانسته که ی بکات، پزیشکی فانه تیک بوو، که به رایه کی ترسناکی به نامیر و ژماره و نرخه ماتماتیکییه کانی پشکنین هه بوو. قسه که ی بولبولیار که میک پایگرت، بیته وه ی به شیوه ی جاران په رچه کرداریکی توند دهر بخت، هه ناسه یه کی قوولی تری هه لکیشا و به

هیمنی گووتی «هموو شتیکی دنیا به زمانی ژماره گوزارشت له خوی دهکات، پزحیش وهک کرمه لیک ژماره ده پپوریت و درده که ویتوه». بولبولیار به دم داخستنی قوچه کانی کراسه که یه وه، گووتی «فریشته که ی مرؤف، هیچ پزیشکیک، هیچ ئامپزیک، هیچ تیشکدۆزیک نایبینیت. شته که له ژیره وه یه، له پزحدایه... من و تو هردوو کمان خه یالمان نه خۆشه. هموو نهوانه ی فریشته کان ده بینین خه یالمان نه خۆشه. عه قلمان ساغه، تو جه نابی دکتور عه قلت ساغه، ده ست ساغه، چاوت ساغه. منیش وه ره بمپشکنه، دهردیکی وه ها کوشندهم نییه، به لام گهر خه یال نه خۆش بوو، هیچ دهرمانیکی نییه، هیچ ئامپزیک نایدۆزیتوه». دکتور شوکا که له جله سپیه کانیدا غه مگین سه بیرکرد و پالیدا به لۆکه ریکی خۆله میشی گهر وه که جگه له یهک دوو ده ست جلی سپی پزیشکی هیچی تری تیدانه بوو، وهک نه یه ویت زیاتر له سه ری بروات و سه رسه ختیبکات به ئه سپایی گووتی «خه یالمان زۆر نه خۆشه». دکتور به ترسیکه وه وایگووت، وهک نه وه ی تیگه یشتبیت هردووکیان چ دهردیکی سامناکیان هیه. بولبولیار به ئاومیدی که سیکه وه هیچ پوناکییه که له ئاسۆی ژانی خۆیدا نایبینیت، گووتی «ئامپره کانی تو ناتوانن نه وه ببینن که من دونیایه کی تر ده بینم، دونیایه که هر کات مرؤف بینی ده زانیت، ژیان هه له یه که ههرگیز راست ناکریتوه». دوا پرسته ی وه ها گووت وهک دهستی له هموو شتیکی شتیت.

دکتور زۆر گوئی نه دا به قسه کانی بولبولیار، له هموو شتیکی ناومید بوو، ناشکرا پوداوه کانی چهند مانگی دوا یی کاریگه ریه کی خراپیان لا جه یشتبوو، گووتی «به راستی ده مه ویت گهر بتوانم ته واو خۆم له فریشته کان دووربخه مه وه. ده ترسم دوا جار من و تو له شیتخانه دا بگه رسیینه وه، ئیمه به لگه یه کی زانستی و راسته قینه مان نییه بیسه لمینین که له مرؤفا فریشته یه که هیه، نه دین له پشتمانه، نه زانست، نه سیاسهت. پهنگه هه ندیک نوسهر و نیگارکیش هه بن پشتمان بگرن. به لام به دریزایی میژوو هه تا جاریکیش نه بووه، زۆرینه ی خه لگ باوه ر به

نوسه ریک یان نیگار کیشیک بکه. خه لک دوی سیاسیه کان، دوی سرکرده دینییه کان، دوی ئاغا نه فامه کان یان ده که ون، به لام هیچ کات پوی نه داوه دوی شاعیریک بکه ون ... چون بیسه لمینین که فرشته هیه، چون خه لک تیگه ینین؟». پاش ئیستیک گووتی «له شارکی وا گه ورده، هه مووی چهند که سیک کی کهم فرشته کان ده بینن، نیوه یان باوه پ به چای خویان ناکه، گه ر باوه پریشی پی بکه ن پینانویه نه وهی ده بینن زادهی خه ویک یان زنده خه ویک قووله و هیچی تر. پیمبلای چای من و تو و نه وه له کبینه بدهنگ و ترساوانه ی که شتییه که به سن تا بپوا به خه لک به ینین؟ ... کئ باوه پمان پیده کات؟ ژماره ی ئیمه هزاران جار له ژماره ی نه وانه که متره که پینان وایه جنۆکه و شه وله بان هیه و دهرده که ون بۆ خه لک و ده یانتر سینن، مرؤف هه زاران ساله باوه پی به وه هیناوه که ده شیت شه یان بجته گیانییه وه، باوه پی به وه هیناوه که ده شیت پوچی خوی وه رگه ریت و بجته پوچی کوتریک، قالونچه یه ک، شه وگه ردیکه وه. به لام هیچ کات باوه پی به وه نه بووه فرشته یه ک بجته گیانییه وه. دوا نه وه من بیرم لیکردۆته وه، مه سه له که لای من که پزیشکم جوړیکی تره. به ینه پش چای خوت ژنیک دوو گیانی نه خوشت بۆ ده مینن، له ساتیکدا ده که ویت بهر دوو پنگا و ده بیت یه کیکیان هه لبریزیت، یان ژنه که پزگاریکه یه یاخود مندا له که ... کامیان پزگار ده که یه تۆ پیم بلای ژنه که پزگارد ده که یه یان مندا له که که هینشا دنیای نه دیوه؟. بنگومان ژنه که پزگارد ده که یه. منیش له نیوان دوو پیانیک و هه دام، له وه دام بپرسم - ژیان مرؤفه که پزگاریکه یان ژیان فرشته که ی ناوی؟. بنگومان مرؤفه که پزگارد ده که، هوشه نگ گیان توانم نه ماوه وه جارن له دوو دنیادا به که نازانم کامه یان دنیای پاسته قینه یه. نه ئیشی پزگار کردنی فریشتانه بۆ دکتور نه کراوه، نه وه به سه که ده یکیشم، نه وه موو مهراقه لئ زیادیشه که له ده ست ئیش و نازاری خه لک ده یخۆم». دکتور هه ستیکرد که قسه ده کات که میک هه ناسه ی سواره بیت، وشه کان وه جارن ئاسان و خیرا نایه نه ده ری، ته مه نی ورده ورده ده پواته سه ری و تا دیت کیشه ی سه یرتر و وردتری بۆ

دروسته بیټ. که مینک وه ستا و له ناکاو شتینک که و ته وه خه یالئی و گروتی «به لام باشبوو هاتی، باشبوو دهرکه وتیته وه، ده مه ویت شتینک لی بپرسم: تو که سینک ده ناسی به ناوی مه هدی ده ریاییه وه؟». بولبولیار دواي بیستنی قسه کانی دکتور دلته نگتر دیاربوو، نه وهی دکتور چیتز حه زی له باسی فریشته کان نه بوو ناو میدیکرد، که مینک بیریکرده وه و سه ری داخست و گروتی «نا، ناوی وه هام نه بیستوه ... مه هدی ده ریایی؟». «به لئی مه هدی ده ریایی». دکتور که مینک وه ستا و دهستی به ده رمانیکی پاکز کردنه وه سپی و هه ناسه یه کی قولئی هه لکیشا و به هیمنییه وه، وه ک هاورپییه ک دلسوزانه چیروکینک بۆ هاورپییه ک بگپرتیه وه، گروتی «گوپیگره بولبولیار، په نگه نه وهی ئیستا بۆت ده گپرمه وه سوودیکی هه بیټ، له وانه یه قسه یه کی بیماناش بیټ. نازانم ... هه ستده که م سه ره داوینکم لابیټ بۆ نه م چیروکه، له وانه یه واش نه بیټ. من له و ناو میدانه م که باوه ریم وایه مرؤف له هیچ تیئناگات، نازانم که نه م چیروکه ت بۆ ده گپرمه وه به رینگایه کی باشدا ده تبه م یان خراپ. گوپیگره، ده مینک سوپاکه ی سه دام حوسه یین هاته وه شار، من تاکه دکتورینکی که مژه ی بیمارستانه که بووم مامه وه و پاراستنی هه ندیک نه خزش و که لوپه لی بیمارستانه که م له نه ستو گرت. له و شه وانه دا، پیاوینکی زامدار که و ته بیمارستان ناوی مه هدی ده ریایی بوو، به شینکی زوری له شی له ناگرینکی که ورده دا سووتابوو، لایه کی وه ها سووتابوو ناسینه وهی سه خت بوو، به و سووتاوییه زۆره وه شه و هاتبووه دهرئی له دووی تو بگه ریت. که سینک هه والئی نه وهی بۆ بردبوو تو له سه ر سنووریت، له ترسی نه وهی نه با برؤیت به و دیودا و له مه مله که تینکی که ورده ی وه ک ئیراندا ون بییت، زوری له خوی کردبوو بگاته سه ر سنوور و تو ببینیت. ئیتر که وتبووه به ر ته قه ی سه ربازانی ده ولت و بریندار بوو بوو. پیاوینکی ئالۆز هاته به رچاوم. له و که سانه ی نزیکترین خزمی خویان ناتوانیت شتینکی زۆر دهریاره یان بزانیټ. به قسه ی نه و پیاوه، تو نه مانه تینکی نه وت لایه و ده بیټ بیده یته وه».

بولبولیار سەرسام گووتی « ئەمانەتی کەسێک بە ناوی مەهدی دەریایەوه؟ من ناوی وام نەبێستوو ». دکتۆر ئیستا لە جاران زیاتر مەراقی بوو بزانیت ئەم کابرایە کێ بوو و چ نیازنیکیشی بە بولبولیار بوو. بە دەم قسەکردنەوه چوو بەردەم تاقە ئاوێنەی ژوورە کە و گووتی « من زۆری ئەو زانیاریانەم لە کۆپەکە ی وەرگرت ... پەنگە ئەو تەنیا کەس بێت بکریت یارمەتیەمان بدات. خۆشبەختانە ناوێشانێکم هەیە گەر لەوێ بێت، ئەوێ من بۆت باسە کەم کاری چەند هەفته لە مەو بەرە. کۆپەکە ی ناوی ماکوان مەهدییە، بۆیە چی ئوتومبیلە لە خۆرئاوای شار، لە نزیک گەراجی گەرە، بە پێی قسەکانی خۆی بێت، دەبێت لە گوزەری فیتەر و میکانیکییەکاندا دوکانی هەبێت، یان هیچ نەبێت گەر لەوێ بپرسین لەوانە یەشتیکمان دەستبکەوێت ».

بولبولیار گووتی « دکتۆر ئیستا ترسم لە جاران زیاتر، پیاویک لە شەوێکی وادا بۆ دەبێت بۆ من گەڕاییت؟ پیاویک کە ناینام. من هیچ کەس لەوانە ناینام کە بە دوامەوێ، دواوە دەترسم لە کۆپەکە ی نزیک بێمەوه، دەترسم بە پێی خۆم بکەوم ئەو چالەوه کە دەیانەوێت بکەوم ناوی. ئیستا جگە لەوێ خۆم ونبەم، شوێن پێ و ناسەواری خۆم بپرمەوه، شتیکی تر لە خەیاڵدا نییە ».

دکتۆر هەستی بە ترسی بولبولیار کرد و ویستی ئارامییگاتەوه، بەلام سوودی نەبوو. خۆی لە دلەوه پەشیو و شپێزە بوو، بێستنی چیرۆکی مەهدی دەریایی شپێزەتری کرد. هەموو ئەو سالانەی پێکەوه لە کەشتی بوون، بولبولیار هێمن و تەنها بوو، دەمانیکیش هەردووکیان لەسەر فریشتەکە ی خانم ناکۆک بوون، کەسیان پقی لەوی دی هەلنەگرت، زۆرجار لەیەک تۆپە و بێزار دەبوون، بەس بولبولیار کەسێک نییە بتوانی پقت لێی بێت. دکتۆر لە دلی خۆیدا گووتی گەر نەغەدە لە سەرەتاوە لەگەڵ ئەم کۆپەدا خیانەتی لێکردبام ئەوەندە بریندار نەدەبووم. دکتۆر وەک ئەمجارە ناچارایی بێجۆلێنێت، نەوێک هێمنی و جوانی دۆنیای فریشتەکان بە نەرمی گووتی « بەوێدا تۆ زۆر دوودڵ و ناارامی، بەر لەوێ هیچ بپرسین دەبێت

جنگاهه کی نه مینت هه بیت. تو ناتوانیت له مالی خۆتدا دانشیت. باشتترین شت نه وه به شوینی خۆت بگوریت». بولبولیار گووتی «دکتور، له ئیستادا بۆ دوو شت نۆر پپووستم پیتته، یه کهم من شوینیکم گرتوه بۆ هه لگرتنی نه رشیفی که شتییه که، توانای نه وه م نیه کرێکه ی بدهم، تا ده مێک شته کان پوونده به نه وه یارمه تیمبده کرێی ژۆر زه مینه که دایبیکه م، دووه م، ده بیت نه که ومه ده ست نه وانه ی به دوامه وه ن، چونکه نازانم کۆن و چیان ده ویت». دکتور گه ر بیویستایه شتیک بکات کورپکی ده سته کار بوو، هه ناسه یه کی هه لگیشا و دلنیا بوو ناتوانیت له پۆژیک واسه خندا ده ست له هۆشه نگ به ردا ت، ده ستی خسته سه ر شانی و گووتی «خه می کرێکه ت نه بیت، به لām گه ر ده زانی جنگای نه رشیفه که باشه و شوینیکه نادۆزیتته وه، خۆشت جارێ بچۆره نه وێ و مه یه ره ده رێ، خۆم فرسه ت ده هیتم و جار جار هه موو پپووستیه کت بۆ ده هیتم، له ئیستادا خۆت ده رمه خه ... بۆ نه وه ی بزانی م هه دی ده ریایش کێیه، خۆم ده که ومه دوی و ده پرسم و بزانی چی له تو ده ویت». له ئیستادا بولبولیار له وه زیاتر پپووستی به یارمه تی نه بوو. باوه شیکي نه رمی به دکتوردا کرد و گووتی «دلخۆشم هاوێی گیان، به س نیه براهه کی وه ک تو م هه یه». که باوه شی پیا کرد، دووباره بۆن و به رامه ی تاییه تی دکتوره کان چووه وه به سه ریدا، بۆنیک هه ستیکرد پتر وه ک بۆنی برینه نه وه ک بۆنی ده رمان. بۆن و هالاوێک، مه رگی بیر ی بولبولیار ده خسته وه.

نزار ئیدریس له سه ره تای ده ستیکردنی دونیای تازه دا

که نزار ئیدریس ببینییه وه مه ست بوو، له سه ر کورسییه کی شکۆداری شتیه شاهانه دانشتبوو و به ته نیا ده یخواره وه، خه لوه تی به خه لوه تی مه ستیکی کامه ران نه ده چوو، به لکو شکست و بێزاری ی پپوه دیاربوو. که به رامه بری دانشتیم، گووتم «نزار ته واو، حیسابی هیزه کانی ده ولت فت،

ئەمبێستا خۆم لە شەڕ دێمەو. ئەمڕۆ هەموو جەنگەکانمان بردەو، بە ئاسانی دوا سەنگەری بەعسییەکانمان گرت. عەزیزم دەبێت سالاخی داهااتوویمان بەبێ بەعس ببەینە سەر. ئەوەی ماومانە لە ژێان بەبێ فاشیست و عەرەبە درێندەکان بژین». دەنگم و چاوم ترسێکی گەورەیان تێدابوو، لەو کاتەوێ نزار ئیدرێسم بینی، ئەو شتە کەوتە خەیاڵم کە بەبێ بەعسییەکان ژێان چۆن دەپوات، بەبێ دوژمن چۆن بژین؟. لەو کاتەوێ فاممکردبوووە تا ئەمڕۆ لە جەنگێکی گەورە و بێبێرەویدا بووم دژ بە عەرەبە بەعسییەکان، دژ بەم سەدامییە درێندانە کە تاسەر ئێسقان پەرم لێیان بوو. راستە سەردەمانێک زۆر لێیان نزیک بووم، پۆژانە دەمبینین، دەستم دەخستە ناو دەستیان، بەلام ئەوەی دوژمنێکی گەورەم بوون و دەبایە ژێانم بۆ جەنگی ئەوان تەرخانبکەم، هەستێکی توند و هەمیشەیی بوو لەلام. ئەم ئێوارەیش کە فاشیستەکانمان لە شار دەرکرد، سووریووم لەسەر پۆشیشتی هەتا هەتایی ئەوان، دەبوو کۆتاییان بیت... دەبوو وەرچەرخانە مەزن و شکۆدارەکی مێژوو پووبەت، بەلام ئێستا کە بەعسییەکانم بەو چەشنە تێکشکاو دەبینی، خەیاڵم تەنیا لای ئەو بوو، لە داهااتوودا ژێانی من بێ فاشیستەکان چۆن دەبێت؟. بۆ یەکەمجار هەستم بە بۆشاییەکی کاریگەر کرد، دیاریبوو تەواو بوونی جەنگ لەگەڵ بەعسییەکاندا، پەڕەندی من و هەموو دنیا تێکەدات. گەرچی ماوەیەکی درێژیو دڵنیابوو بەعسییەکان بوونەتە بەشێک لە پابوردو، سەردەمیان لەم دەقەرە تەواو بوو، بەلام لەو باوەڕەدا بووم مۆف تا دوژمنێکی باشی دیکە ئامادەنەکردبێت، هەق نییە دەستبەرداری دوژمنی یەکەمی خۆی بێت. دەمزانی نوشوستی فاشییەکان بۆ خەڵک و بۆ مێژوو گرنگ، بەلام ئەو بۆ من؟ من گرنگترم یان مێژوو؟ من گرنگترم یان خەڵک؟ من چی بکەم؟ لەسەر چ بنەما و بەپێی چ ئیمانێک درێژە بە ژێانی جارنم بدەم؟. دەمزانی تا ئەوکاتە پۆچی خۆم لە پێناوی شتیکی بە بارمەتە بە شۆرش بەخشیبوو، بەلام ئێستا دەبێت پۆچی خۆم وەرگیرمەو، چیت بەهانیەکم نەبوو و ئاسان پۆچی خۆم بە کەس ببەخشم، بەلام چیم لە پۆچی خۆم بکردایە؟ چۆن وەرمبگرتایەتەو؟.

تاکه که سټک بتوانم هم پرسياره ی لټیکه م نزار ئیدريس بوو، نو تاکه که سټک بوو پڅو خوی له هیچ شان و زه مانیکدا به کس نه فروشتبوو، نازادبوو، به لام نازادیه کی تاییه ت به خوی که له گه ل دنیادا به ش ناکریت، نازادیه کی شهیتانی که ئاسان لاسایی ناکریت وه... له و که سانه بوو که دلنیا بووم له هر کوئ بوویت، ته نیا کاری بۆ خوی کردوه.

باوه پم نه ده کرد نزار به و جوړه ببینه وه، من حیکایه تی نو شه وه تان بویه بۆ ده گټمه وه، تا بزائن دنیای نوی به چ هه سټیکه وه له دلی ئیمه دا ده سټیپیکرد. گهرچی نو شه وه من له سرکه وتوان بووم، به لام هه سټیکی نادیار ئاگاداریده کردم وه که هیچ شټیک له سره تایی سره ده میکی نوی ترسناکتر نییه، خوم نو ترسم تیدابوو، به لام قوولایی راسته قینه ی نو ترسم به ته وایی له چاری نازادا ببینییه وه.

نو شه وه شپړزه و بټقهرار چهند مال و چهند جټگا له دووی گه پام، ده بوو ببینم، ده بوو بزائم له کۆتایی هم سره ده مه دا بیر له چی ده کاته وه، دواچار له ژیر زه مینیکی پازاوه و خوش نه ساسدا دۆزیمه وه، له سر میژیکي پر مه ی و مه زه دانیشتبوو. جټگا که په ناگه یه کی نه یني بوو که که سټیکی خوداپیداو بۆ پڅو ته نگانه دروستیکردبوو، تا گهر پڅوژیک به ده بختی پووی تیکرد، دواچار له م ژیرزه مینه جوانه دا، هه سټی شکر و تامی خوشه بختی نه دږینیت. جټگا که یقاریکی کلاسیکی تیدابوو، وهک ئامارزه بیت بۆ دیکور و نه کسسواری سره ده میک که هیدی هیدی به ناخی زه ویدا پوده چوو، تا له سر نغریبون و خنکانی جوړه دنیایه کی تازه سره لټدات. نزار جټگا که ی بۆ شه ویک خواستبوو، وهک بیه ویت له ناو شکودارترین شیوه و دیکوره کاند، دوا شه وی نو دنیا کونه بژی. سهیری لټهات توانیومه به م نیوه شه وه له و ژیرزه مینه دا بیددومه وه، چاوانی ئاوساو و خه والووبوون، به لام لیوی خهنده یه کی گالته جاپی گهره ی له سر بوو. که باسی شه په کانی نه مږوم بۆ کرد، که بینی من به جلی مهیدانی جهنگه وه هاتروم بۆ لای، نو خهنده یی له بری کالټیه وه، گهره تر و پوونتر بوو. بټنه وه ی ده ست له شه رابه که ی به رده می به رдат،

گلەسێکی بۆ منیش تێکرد و سەری بە سەرسامی بادا و گووتی «هەڤال، دونیا بێئابوویەکێ عەجیبە. دوێنێ شەو ئەم کاتانە بەعسییەکان هەموو شتێک بوون، کەچی ئەمڕۆ لە درۆیەکی گەورە بەولایە هێچێ تر نین. بۆ من دوور ... نۆز دوور دیارن. سەردەمێک بوو هات و پوشت ... ئیتر جگە لە مالوایی هێچێ دیمان لە دەست نایەت ... خودا حافیز، خودا حافیز ... من وەک تۆ نیم، تۆ دڵسۆزیت، کەسانی وەک تۆ دەبێت پۆزگار سوپاستانبکات، تۆ وەک ئەو هیستەرە وایت کە زەمانە باری خۆی لەسەر شانت دەنێت و نەقیزەیهکت لێدەدا و دەلێت بپۆ». وەک جاران تۆنی گالتهکردن لە دەنگیدا نەبوو، بەلکو هەستەمکرد دلی بۆم دەسووتیت. دەمێک منی بە هیستەر ناونا لە دڵەو پێم ناخۆش بوو، بەلام زانیم راستدەکات، من هیستری ئەو عەسرە بووم، باربەرێکی شاهانەیی ئەو پۆزگارە کە بە کۆلی خۆم قورسایێ زەمان و زەمین دەگواستەو و بۆ سەردەمێکی تر.

نزار لە کاتی ئاساییدا سەیریدەکرد بزانیته قسەکانی چ کاریگەرییەک جێدەهێلن، تیلەیهکی چاوه مەست و مۆنەکانی تێدەگرتیت و لەزەتی لەو دەبینی هەست بە دڵشکان بکەیت، بەلام ئەو شەو وانهبوو، هەتا نیگایەکی کورتیشی تێنەگرتم، بزانیته بەو دەسەفانەیی پووم تال دەبێت یان نا. بێئەوێ بۆ ساتیک ئەو هەستەم لا ونبکات کە بۆ من دەدوێت، هاتەوێ گەفت و گووتی «من تۆ نیم، من دەبێت سوپاسی پۆزگار بکەم، من کەسێکی مشەخۆرم، بە هەموو هوشیاریی خۆمەو بوومەتە مشەخۆر، من مشەخۆرم هەلبێژاردووە نەوێک ئەو من هەلبێژیت، خۆم چ بارێکم هەیە دەبخەمە سەر شان و ملی ئەو زەمانەیی تێیدا دەژیم و وەک هیستەر دەیدەمە بەر خۆم. میژوو لای من کاروانێکی گەورەیه، ئەرکیتی من بگوازیتهو ... من چ کارم بە میژووه، گەر وەک حوشتەر نەتوانم سواری بێم. هەڤال وەفا، لە میژوودا مۆف یان هیستەرە یان خاوەنی هیستەرەکەیه، ناکرێت لە پەککاتدا هەم هیستەرەکە و هەم خاوەن هیستەرەکەش بێت، تا ئێستا هەڤال تۆ لە پێزی بارگیر و لاڤەکاندا

بوویت، تۆ ھێستەرە کە بوویت، منیش خاوەن ھێستەرە کە بووم. لە ئیستا بەداوێ چۆن دەبێت؟ نازانم. ئیستا ھەستدە کەم ئەو دەوروزەمانە بەسەرچوو، زۆر لە مێژە ئەو ھەستەم ھەیە. ھەستیکی سەیرە ھەقال، چاودە کەیتووە و دەبینیت سەدەیک کۆتایی ھاتووہ... چاودە کەیتووە و سەیردە کەیت بۆشاییەکی قوول لە بەر قاچتا دروستبووہ، بۆ من وەک ئەوہ وایە لە ناکاو لەجیگایەکی بەرزوہ کە وتبێتمە خوار. ھەرواشە... ئیمە چیین جگە لە کەسانیک کە بەردەوام دەکەوینە خوار».

دەنگی لە دەنگی نزاری جاران نەدەچوو، شتیکی تێدابوو نامۆ بوو بەو، غەم نەبوو، ناو میدی نەبوو، بەلکو لاوازییەک بوو لە جۆریکی تایبەتی، لاوازیی کە سێک دەزانیت چەندە فیلباز و بەتوانا بێت ھیشتا ھیزی بەسەر پەشەبای زەماندا ناشکێت. لەو تەسی دەمناسی، بەردەوام شادییەکی شەیتانی لە دەنگ و نیگایدا بوو، کەچی ئیستا بووبوو بە کەسێک لەوانە ی بە پوونی ھەست بە دۆخی تراژیدی خۆیان دەکەن. تراژیدیا لەویدا نییە بزانیات جەنگێکت دۆراندوہ، لەویدا یە بزانیات ئەگەرێکی گەرە ھەیە، ھەموو جەنگەکانی تریش بدۆرێنیت. نزار لەو شەویدا لەسەر ئەو کورسییە شاھانەییە، کە پەنگی پابوردووی ھەبوو، جۆرە ھەستیکی وەھا لەناوہو دەیخنکاند. دلنیا بووم نزار غەم بۆ بەعسییەکان ناخوات، بەلام نەیدەزانی ئەو پۆزگارە تازەیی سەرھەڵدەدات چییە و ئەو دەتوانیت چۆن لە ناویدا بژی. خراپترین سزایەک بۆ مەزۆفە خراپەکان ئەوہییە، دنیا وەھا تاریکبکەیت، ئەوان بە پوونی و ئاسانی قوربانیی خۆیان نەدۆزنوہ. نزاریش لە جۆرە دۆخیکی وەھادا بوو، جیگای خۆی لەدەستدابوو، نەشیدەزانی لەو سەردەمانەدا کە دین و بەپێوەن، دەتوانیت لە چ مەیدانیگدا پابووکات و لە چ وەردیگدا تانژی خۆی بەریداتە گیانی نیچیران.

ناخۆشترین ھەستیگ مەزۆف تووشی بێت ئەوہییە، کاتیگ ھەستدە کات دۆینی بۆتە پابوردوویەکی زۆر دوور، بەلام لە ھەمانکادا دەبینیت سەپینیش ھێندە دوور، ھەرگیز نایەت و نایگانیت. ھەردوو کمان لەو

ساتەدا ئەو ھەستەمان ھەبوو، ھەم دوڭنى بە بەرتەقاي سەدان سال و ھەم سەبەي بە بەرتەقاي چەندىن سەدە دوورە .

نزار بەو دەنگەوہ كە باربوو بە ناڤمىدى، گوتى « ھەقال گەرچى بەعسىيەكان چەند سەعاتىكى كەمە جىيانھېشتووين، كەچى واھەستەكەم ئوان تەنيا وەھمىك بوون، وڤتەيەكى گەرەبوون بەرۇكيان گرتىن و ئەم جوړە مړوفەيان لى دروستكردين كە دەيبىنىت ... بەعسىيەكان ھەر ئاوتتەيەك بوون، من و تو لە ناويدا سەيرى خۇمان دەكرد. دەسەلات نەدەمانكات بە خەلكى باش و نە بە خراپ، بەلام ئاوتتەيەكمان دەداتى سەيرى خۇمانى تىابكەين» .

چەندىن سال بوو بەعسىيەكان كۆمەكيانكردبووين پىئاسەيەك بۆ خۇمان بدۆزىنەوہ، ئىستا ئوان نەمابوون، ئىستا ئاسان نەبوو شتىكى تر بدۆزىنەوہ خۇمانى پى پىئاسەبكەين. ھەستەمكرد ئەوہ ھەردووكمانى خستوتە چالتيكى قوولەوہ. لە دلى خۇمدا گروتم «پاستە. گەر دپندەيەك نەبىت، دپندەيەكى زۆر گەرە، ئەوكات من دپندەيى خۆم چۆن و بە چى بپتوم؟» .

بىتەوہى ھىچ بكام پىكەكەي ئەوم بەتورەيىوہ ھەلداو بە قولى كراسەكەم دەم سې و لە قاپتيكى قوولدا دەستم بۆ دەنكى چەرەس برد و ھەستەمكرد زۆرم برسىيە، بەلام جگە لەو ھەستە خەنجەرئاسايەى برسيتى، چەندىن ھەستى نىزەدار و برىنداركەر لە ناوہوہ دەيانبرىم. نزار چىتر ئەو گەنجە نەبوو كە ھەفدە سال لە مەوېەر لە ديوەخانى مەنسور ئاغاي زىپوہليدا لە سىئاسكى قسەيدەكرد، بەلكو ئەو زەردەخەنە پى مەكر و گالتەجارەي ھىدى ھىدى تىكەل بە مۇنيەك دەبوو گەلىك مەكرىازتر و شەپانىتر لە جاران دەريدەخست، ئىتر خەندە شەيتانىيەكانى ئەو غەمەيان نەدەشاردەوہ كە شەو درەنگان زەفەريان لىدەھيتا. وەھا بوو وەك بە درىزايى پۆڭ گالتە بە زيان و گەردون بكات، بەلام شەو بچوكى خوى بىرەكەوئتەوہ و تاليىيە پاستەقینەكانى دونياى بىتەوہ بەرچار. لەو سالەدا

چەند شەومان پێگەو بەسەر بردبێت، درەنگان، دواى ئەوێ نیوێ شەومان
پەتەکرد و قاچمان دەناپە پۆزێ نوێو، پوخساری بەتەواوی دەگۆرا،
مۆنتر و مۆنتر دەبوو، دەگەشتە ئەوێ توانای پێگەنین و لاقرتیکردنی
نەمێنیت. زۆرجار کە هەستیدەکرد ئەو دۆخە خەریکە دەیخات، هەڵدەستا
و ناپەحەت جێیدەهێشت، تا بەو پوخسارەو نەیبێم.

پێدەچوو ئەمشەو چاوەپوانی کەسی نەکردبێت، دەرکەوتنی من
تورەتیرکردبوو ... هێند مەست نەبوو جەلەوی خەیاڵ و بیرکردنەوێ خۆی
لەدەستبەت، بەلام بە جۆریک لە خۆیدا نوقمبوو، بۆی گرنگ نەبوو من
ئەو غەمگینیە نەینییە بێم و بە پەژارە و دلتەنگیەکی دڵخۆشیم.
دەیزانی هەموو پەقمان لە یەکە، دەیزانی بەدەختی یەکتەری
بەختیارماندەکات، بەلام ئەو شەو هێچى نەکرد نەمێنیت من بە
بەدەختیەکی ئەو بەختیارم.

کەمێک بە بێدەنگی سەیری بنمێچەکی کرد، وەک زیرەکی هەمیشەیی
خۆی لە دەست نەدایت و بزانتی بیر لە چی دەکەمەو، بێئەوێ
سەیرمبکات گوتی «لەمپۆو دەبێت بە جۆریکی تر بژین، هەر تۆ نا،
هەموومان. جەنگیز دنیا وایە، تاسەر لەسەر یەک ئاواز سەماناکات».
هەناسەم سواربوو، بۆ یەکەمجار هەستەم کرد برسیتی و هەناسەسواری
پەڕیشانیانکردوم، تورە دەمناند، کاتی هەلمژینی هەوا سک بەشیوەیەکی
سەیر بەرزەبوو و دەنیشتەو. گوتم «نزار پێمبێن، چیم بەسەر دێت
گەر شۆرش تەواو بێت، گەر بێم بە کەسێک ئێتر بۆ هیچ بیر و پڕوایەک
کارنەکەم، هیچ شتیکی گەرە لە ژياندا نەمێنیت؟».

دەیزانی مەبەستم چیبە، زەرەخەنە ناشیرین و بەدەکی کەوتەو سەر
لێوی، ئەو زەرەخەنەیی تا دەرم خۆشم لێی نایەت و بێزارم لێی.

سەیریکی قوولی کردم، وەک دۆعایەکی شەیتانیم بەسەردا بخوینیت،
گوتی «هەمووی بۆ ئەوێ بەمێنیتەو، هەمووی بۆ ئەوێ».
تێنەگەشتە مەبەستی چیبە. پێگەکی پێکەو و بە پێ و قێزێکی

قوولەوه، بێتەوهی سەیری من بکات هەلیدا و گووتی «شۆرش تەواو، ئیتر دەبێت هەر کەسە و بۆ خۆی ئیشبکات. تۆ بۆ خۆت ئیشدەکەیت، جەنابی سەرۆک بۆ خۆی ئیشدەکات، شەیتان بۆ خۆی ئیشدەکات، خوداش لەسەر و هەموومانەوه بۆ خۆی ئیشدەکات». گووتم «تۆ هەمیشە ئیشت بۆ خۆت کردووە دەمەوێت پێمبێت چی بکەم، بۆیە هاتوومە لات پێنمابیمبکەیت. دەمەوێت پۆچی خۆم وەرگیرمەوه و ئیتر تۆزێک لە غەمی خۆمدا بم. تا ئێستا هەر چێپەکم کردووە بۆ حیزب بوو، بە ئەمری جەنابی سەرۆک بوو، بە ئەمری ئەنجومەن بوو. تۆ نالێیت من هێستری حیزب بووم، لەوەدا لەسەر هەقی، هەرچێپەکم کردووە بە عەقڵی هێستر کردووم، و لاغی ئەوانی تر بووم. بەس لەو کاتەوهی ئەو ژنانەم کوشت شتێک لە مندا گۆراوه، دەمەوێت لە غەمی خەو و خەیاڵاتی خۆمدا بم. ئەم پۆزانەیی دواوەی کە دیسان شەپێ بەعسیبەکانمان دەکرد، بۆ من پۆزانێکی خۆش بوون، چووبوومەوه هەوای جاران، دەمگوت بۆ شۆرش، بۆ ئەم شارەیه، بۆ ئەم حیزبەیه، بەلام تەواو ... نزار، ئەمشەو هەستدەکەم ئیتر هیچ نییه دامبۆشیت، هەست بە پووتی دەکەم».

دەنگم تەنیا پرسیار و سەرسامی تێدا نەبوو، بەلکو ترسی تێدا بوو.

بە ئائۆمێدییهوه گووتی «منیش تەواو، تەواو... تۆ کاتیەک هۆشت هاتۆتەوه، هەموو شتێک تەواو بوو». زۆرتۆپەبوو، پەرداخەکەی بە هەموو هێزی خۆی کوتا بە زەوییهکەدا و گووتی «بۆ منیش هەموو شتێک تەواو». پارچەی شکاوی پەرداخەکە بەو ناوەدا بلۆبوووه. سەرسام بووم لەو پەفتارەی، لە هەفتهکانی پێش پاپەپین و دوا پاپەپیندا هەر جارێک دیبێتم، داب و پەوشتی دۆستانەیی پەچاوکردبوو، بەلام ئێستا بە یەكجار وادەرکەوت وەک حورمەتی من نەگرت، وەک پێزی لا نەمايێت و پێگا بەخۆی بدات هەر بێتەدەبییهک مەیلی لێ بێت بیکات. بە کەمێک ئارامییەوه کە هیچ لەگەڵ دڵ لێدان و هەلچوونی ناخدا نەدەگونجا، گووتم «چی تەواو؟». گووتی «لەوهوبەر هەموو کارتێان بۆ شۆرش دەکرد من نەبێت، ئیتر ئاسان نییه، لەمپۆوه ئیتر هەمووتان تەنیا بۆ خۆتان

ئىشەندەكن. لە سەرۆكەو بەيگەرە تا ئەندامەكانى خوارەو، ئىتر ھىچ شتىك وەك جاران نامىنىت. تۆش وەكو پىاوينكى گىل و گىژۆكە ھاتوويت كۆمەكت دەوئ، فىرتبەگەم چۆن بۆ خۆت بژىت ... ئەو شتىكە سەردەمەكە خۆى دەتداتى، شتىكە لەخۆيەو دەت. وەك پەشىمان بىت لەو تۆپەيە گەرەيەى، وەك ھەولەبات بەسەر كىنە و بىزارىيە پەشەكانى خۆيدا زال بىت. لە شوئەكەى خۆى ھەستا و بە ھىمنى گوتى «گۆيىگەرە گەر قەسى مەنت دەوئ، دوو پىگات لەبەرە. يان ئەو پە واز لە ھەموو شتىك بەئىنىت و ئىشەك بەدۆزىتەو و بۆ خۆت بژىت. پىاو ھەرىفە گەمژەكان وادەكن، دەچن ئىشەكى تر دەدۆزەو، مالىك پىكەرە دەئىن، ژنىكى گەلگەنىو دەخەنە ناوى و دەبن بە پىاوى ناو پىاوان و دادەئىشن. بەلام مەن دەزانم تۆ وەھا گەمژە نىت، لەو پۆزەوئى ژنەكانت لەبەردەمەدا كوشت زانىم تۆ ھىندە ھەرىف نىت، لەو پۆزەوئى بۆ جاسوسى ھاتىتە سىئاسكى دەتنام. پىاوينكى بەھەت ھەيە، گەر بتەوئ شەيتان بە شاگرد ناگرىت و بىن يارمەتى ئەوئش كارى خۆت ھەر دەكەيت. گەر دەتەوئ بۆ خۆت ئىشەكەيت، ئىستا نابىت بىدركىنىت ... سەردەمى شوپش پىاو دەيتوانى ھەموو شتىك بكات بىئەوئ پىوئستى بەو بىت ھىچ شتىك بۆ كەس پوونبكاتەو ... ئەو پىاوينكى كۆيلە لە پىاوينكى ئازاد جىادەكاتەو، مەن لەسەر بىرو بۆچوونى خۆم، چەندىن سالى لەو وەبەر چىم پىگوتى ھەر ئەو پە. ئازادى ئەو پە. گەر ئەو ھەش نەبىت، ئىدى وشەيەكى بۆش و بىمانايە».

بۆ عەرەقى دەمى كە لە دوورەو دەگەشتە مەن، نىشانەبوو لە مژە دەخواتەو، دياربوو بەر لە ھاتنى مەئىش زانىارى ھەبوو بەعسىيەكان تىكشكان و ھاتوو لەم خەلۆتەدا بىرەكاتەو. پەرىشان دياربوو، ناوئەوئ ئالۆزىيەكى گەرەى تىكەوتبوو، سەيركردن و گۆيگرتن لەو كەمىك خۆمى بىرەدەمەو، ئەوئى نازام لە دۆخىكى وەھا ناخۆشدا دەبىنى، دەمبىنى پىپوو لە دوودلى و پىرسىارى تارىك، خۆشەالىدەكردم. ھەزەمدەكرد پىپىلەم ئاواتەخووزم بەدەخت بىت، ئاواتەخووزم ھىچ كات

ئاسوودە نەبیت، من رقم لیتە ... بێئەوی پێویستیم بە هیچ ھۆیکە
 دیاریکراو بێت رقم لیتە، بەلام بە پیاویکت دەزانم گەر نەبیت، دنیا
 پوویەکی خۆی لە دەستدەدات، دەموچاوی تۆ زۆر یارمەتیم دەدات لەبەر
 ئاوێنەدا دەموچاوی خۆم ببینم.

دەمزانی گەر ئەوانەشی پێیلتیم قسەکانم نە برینداری دەکەن، نە مانایان
 ھەیە بۆی. لەو خەیاڵاتانەدا بووم، بە مەکر و شەپانگیزییەو ھەموو
 «ھێی ھەڤال ... خۆت دەزانیت، من کە کۆمەکم بە ئێوە کرد، شۆپشم بۆ
 گرنگ نەبوو، شارم بۆ گرنگ نەبوو، خودام بۆ گرنگ نەبوو. با شتیکت
 پێیلتیم، تۆ بەمجۆرە نابیتە کەسیکی ئازاد، پۆچی خۆت بۆ
 وەرناگیریتەو، چونکە گێل و نەفامیت. کە تۆ ژنە عەرەبەکانت کوشت،
 ئازاد نەبوویت، بەلکو ئارەزووەکانی منت پرگاردەکرد، تۆ ھێستری من
 بوویت. بەلام ھێندە ھێستریکی بێھۆشیت، وادەزانیت ژنەکانت بۆ خۆت
 کوشتوو. ھێی ھەڤال، ئەی چی ... گەر لیقیاتانت ئەسپەکانی پێ
 کوشتیبت، ئەوا ئەمجارە من ژنەکانم پێ کوشتی. تۆ ناتوانیت ئازاد بیت،
 چونکە ھێشتا گوناھێکت نەکردووە گوناھی خۆت بێت ... من کە کەسیکت
 دەکوژم نامەوێت بۆ خودا وستی، وەتەن بانگەوازی ھەلدا، شۆپش
 فرمائیدا، دەمەوێت پێ بە دل ھاواربکەم من ویستم ... من». قسەکانی
 ھەک ھەمیشە تورپەیان دەکردم، ھەک کەسیکت تەم و ئاپوونییەک لە
 بەرچاوی بڕەونەو و لە پشت پەردەکانەو ھەستیەکی بەسوێ ببینیت،
 غەمگین، بەلام تورپە بووم. چاوانی مەست بوون و دەنگی مەست، گووتی
 «ھەڤال، بەلام ئێتر تەواو. سەرکەوتنی شۆپش بەدەختی بوو بۆ من،
 دلنیام پۆژگارێک دیت دەتوانم لە ھەر سەردەمیکی تر خۆشتر بژیم، بەلام
 بۆ ھەموو شتیکت دەبێت بەھانەم ھەبێت، پوونکردنەو ھەم پێیبت، بە خەلک
 بۆ بۆ؟ بە دادگاكان بۆ بۆ؟».

تۆنێکی گریانای دەنگی گرکردبوو، سەیریکردم و تیگەشت من بە ببینی
 لەم لاوازی و ترسەدا بەختەو ھەم، خۆی ھێورکردووە و دانیش و پیتی
 قسەکانی خستە سەر ئاوازیکی ھێمن، بەئەسپایی و لە ژێر لێوییەو

گووتی «ئهوسا من له شاردا هه موو شتیک و ئیوه له شاخ هه موو شتیک بوون. به لام ئیستا ئه وه مه حاله. تۆ بوهسته ده بینیت ماوه یه کی تر ئیره ده بیته جهنگه ل... سه رده مێک منت له سێئاسکی بینی، من تاکه عاقلی ناوتان بووم، کامتان هه یه وشه ی شوپش، کورد، کوردستان، خه لک، جه ماوه ر، زه حمه تکیشان مهستی نه کرد بیته؟ کێتان هه بوو وشه کانی ئه و قاموسه ی وهک قولای ژه هراوی قووت نه دا بیته؟ هه مووتان کومه لێک سه رخۆش بوون و ئه و وشانه له خسته ی برده بوون، کومه لێک سه رخۆش... من ته نیا که سێک بووم سه یرمه کردن و له ژیره وه پیده که نیم. به لام پۆزگاریک به پیره یه، هه ی کهس ئه و وشانه مهستی ناکات. ئه مشه و به عسییه کان پۆیشن و هه موو ئه و درۆ و خورافاتانه یان له گه ل خۆیاندان برد که ئیوه پنی مه سته بوون، تۆ و براده ره کانت له حیزدا، له به ره ی کوردستانیدا، له مشه وه وه هه مووتان له من هوشیارترن... نازانیت ئه وه چه ند ناخۆشه بۆ من؟».

مه سته یه که ی ورده ورده به ریده دا، هه سره ت و توپه یه که ی کاریکیان ده کرد کاریگه ری عاره قه که خیرا بپه ویته وه. ده سته کرد به گه ران به ژوره که دا، من له جیگای خۆم دانیشته بووم، به لام دهنگی هه ناسه و خیزه ی سنگم ئه و ناوه ی پرکردبوو. گووتی «ده زانم ئیستا یه کێک ده لیت وشه ی تازه دیت، خه لک قسه ی تر ده دۆزنه وه پنی مه ست بن، دروشمی نوێ دروستده که ن، هوتاف بۆ شوپشی نوێ ده کیشن، به لام وانیه هه فال، جاریکی تر هه ی وشه یه ک نایه ت وهک ئه وانه ی پابوردو خه لک مه سته کات. جاریکی دی به م زوانه هه ی جۆره وشه ی وا کاریگه ر نابیسینه وه».

ته نیا گویمه دگرت و سه یرمه کرد و هه سته تێکه لاره کانی ناخم وه پزیانده کردم.

ئیستا که م که م ده چوه وه سه ر پیتمی جارانی خۆی، به و نیگا شه ی تانییه وه که هه موو ساغیکی نه خۆشده خست، به لاقرتیه وه گووتی «هه فال پیت وایه شوپشگێره کانی هاوپیته، شیخ و مه شایه خه کانی شاخ،

لیره له من باشترده‌بن. چ که سیک هه‌یه نه‌زانیت من خراپه‌کارم، مشه‌خۆرم، حیوانیکی پیس و چه‌په‌ل و خۆژنیم که به‌س ده‌مه‌ویت بمیتمه‌وه ... هه‌موو که‌س ده‌زانیت من چ که سیک دِل پزیو و کرمه‌لۆکم ... هیچ کات شارده‌مه‌ته‌وه؟ هیچ کات گووتومه نزار ئیدریس پیاوکی به‌ویژدان و به‌شه‌ره‌فه؟ به‌لام باوه‌پناکه‌م هاوپیگانی تو ناموس و سه‌ربلندی منیان هه‌بیت. گهر من له سالانی پابوردوودا له‌زه‌تم له‌وه بینیبیت هه‌موو شه‌ره‌فیک بشکینم، چ ئابروویه‌ک قایمه‌ ئه‌تکیبکه‌م، واده‌زانی سولاله و نه‌وه‌ی بېشه‌ره‌فان له‌مۆدا و له‌مندا ته‌واو ده‌بن، هه‌له‌ی هه‌فالی عه‌زیز، سبه‌ی ئه‌م شاره‌ پرده‌بیت له‌هه‌زاران که‌س، من له‌ به‌رده‌میاندا وه‌ک فریشته‌ ده‌نوینم... به‌ من ده‌لّیت حه‌زت له‌ ئافره‌ته، سبه‌ی که‌سانیک دین له‌ من داوین پیستر ده‌بن، به‌لام وه‌ک من نابن، وه‌ک من بێتس و له‌ ئازادییه‌وه خراپه‌ ناکه‌ن، تاکه‌ هێزی من ئه‌وه‌یه له‌ ئازادییه‌وه خراپه‌ ده‌که‌م. ئازادی لای من خراپه‌یه و له‌ خراپه‌ جیانا بێته‌وه ... درۆزن ئه‌وانه‌ی ئازادی و ئه‌خلاق پیکه‌وه گریده‌ده‌ن».

له‌ویادا به‌ ده‌نگی به‌رز پیکه‌نی، چاوانی هه‌مان ئه‌و نیگایه‌ی جارانی تیکه‌وته‌وه که نیگای که‌سیک بوو له‌ مندا لیه‌وه خۆنیکێ شه‌پانی و درپنده له‌ ده‌ماریدا ده‌گه‌ریت. توند شانی گرتم و وه‌ک بیه‌ویت شتیکم تیبگه‌ینیت که تیناگه‌م، گووتی «هاوپیگانت ئیتر به‌ ترس و له‌گه‌ل هه‌ستکردن به‌ گوناهدا سوار دۆسته‌کانیان ده‌بن، هاوشان به‌ هه‌ستی شه‌رم و پرسیوایی دریده‌که‌ن». دووباره‌ ده‌نگی هێمنکرده‌وه و گووتی «خه‌لکانیک دروستده‌بن که ده‌دزن، تالانیده‌که‌ن، هه‌زار جار له‌من زیاتر بۆ خۆیان ئیشده‌که‌ن، به‌لام ده‌بیت خۆیان بشارنه‌وه، هه‌ر شتیکیان کرد ده‌بیت ده‌مامکیکی ئه‌ستور بخره‌ سه‌ر ده‌موچاوی خۆیان، ته‌نیا به‌و ده‌مامکه‌وه ده‌توانن بژین، به‌لام مۆف که‌ ده‌مامکی خسته‌ سه‌ر ده‌موچاوی ئیتر ته‌واو، ده‌بیت هه‌موو ژیاانی خه‌ریکی ئه‌وه‌بیت ده‌مامکه‌که‌ی نه‌که‌ویت ... تیده‌گه‌یت ... من بۆیه به‌خته‌وه‌ربووم، چونکه‌ ئه‌وه‌نده‌م هێز هه‌بوو بتوانم ده‌مامک نه‌که‌مه سه‌رم، ژیاانی خۆم له‌وه‌دا

سەرف نەكەم، خەرىكى دەمامك بىم. پىتويستىم بەو نەبوو دەستكارى دەموچاوى خۆم بكەم. دەمتوانى بلىم من ئەمەم... ئەم پىاووم و تەواو. بەلام ھەفالى، ئەمۆ ئەو سەردەمەش بەسەرچوو. پۆزگارێك بەپێوھە من لە چاو ئێوھەدا دەبم بە ھەزەرتى پەروانە. ھونەرى من لە چاو ھونەرى ئێوھەدا دەبێتە يارى منداڵان... من تياچووم، تياچووم. سەردەمىك دىت نزار ئىدرىس، بلىمەتى ەسرى خۆى، قۆلبى ناوازی ھەفتا و ھەشتاكان لە چاو درۆزن و ساختەكارە تازەكاندا، ھەك گەوج و گەمژە دەرەكەوێت... ئەمشەو سەرەتای ئاوابوونى سولالە بەستەزمانەكەى منە... بەلام شتىك ئێو پێى ناگەن ئەوھە، بەو جۆرە ئازادىن كە من ئازادبووم، ئەو شتىكە ھىچ كات پێى ناگەن، بۆيە دۇنيا بە تۆ و ھەفالىكانت، جىھانىك دروستدەكەن پەر لە دەمامك و پەر لە قىز».

لەگەل قسەكانى ئەودا ھەناسەم توندتر و توندتر دەبوو، سەيرىم لىھات كە وا سەيرى پاشەپۆز دەكات، خەمى من تەنیا ئەو بوو گەر فاشىستەكان نەمىنن چۆن و چى مانايەكى تری پىرۆز و مەزن بۆ شەرە گەرەكانى ژيانم بدۆزمەو. بەلام نزار دەرديكى تری ھەبوو، بە جۆرىك قسەيدەكرد، من ھىچ چارىكم نەبوو جگە لەوھى گىلانە بىرسەم «ئەى تۆ چۆن دەژیت؟ لە پاشەپۆزدا چى دەكەیت؟ پلانت چىيە؟ پىمبلى». گوتى «ھەفالى جەنگىز، من لە منداڵىيەو جگە لەوھى ھەموو زنجىرىك بىستىم ھىچى ترم نەكردو، باوكم و دايكم ھەك ھەيوانىكى دەستوپى بەستراو ھىتامىيانە دونياو، من كۆپى مەلا بووم، كۆپى پىاوێك پىشەكەى دروستكردنى ھەرام و ھەلال بوو. پىمبلى چ شتىك لەو پىستەر ھەيە كۆپى كەسىك بىت، پىشەكەى ئەو بىت قەناعەت بە خەلك بكات بەدبەختى خۆيان خۆش بویت... ھەرام چىيە؟ شتىكە دروستكاروھ تا من بىشكىتم. دەرزانى چى؟ من پۆزىك ئەو پىاووم بە دەستى خۆم كوشت، ھەك سەگ سەرىم گرت و خستە ناو ھەوزى مەزگەوتەكەى خۆيەو، بۆ ئەوھى لەو زياتر دونيا بە ھەپەھەپى خۆى وەپزەكات. گوێگەر ئەو ھەكەمجارە لە ژياندا ئەو نەپىنپىيە دەركىتم، من مەلا ئىدرىسم كوشت،

هەموو گومانیان لە من بوو، بەس کێ دەیتوانی و جورنەتی دەکرد بۆت
تۆ کوشتووتە. من ئەوکات پام وابوو هەموو باوکی خۆیان بکوژن، بەلام لە
هەموو سەردەمێکدا تەنیا یەک قارەمان دروستدەبێت کە دەتوانێت باوکی
خۆی بکوژێت، قارەمانی ئەو سەردەمەش من بووم. پۆژێک منی بردە
حوجرەکەی خۆیەوە ئامۆزگاریمیکات، پێمبۆلێ واز لە چاوبازیی و کچبازیی
بەینم و نەکەومە سەر کەلکەلەی حەزکردن لە دونیای ژن، ویستی
بیرمبختاوەو خودا هەیه، دۆزەخ هەیه، شەیتان هەیه کە ئیشی تەفرەدانی
ئێنسانە. پێکەنینم بە هەموو قسە پوچەکانی دەهات. تێدەگەیت، خەندەم
بۆ گرت و گوتم «مەلا گیان وەرە دەستنۆژێک بگرم و نوێژێک بکەم و
بە پشستی تۆ، داوی تۆبە لە خودای گەورەمان بکەم». نەیزانی بۆ کوێی
دەبەم، مزگەوتەکە چۆلبوو، لە قەراغ حەوزەکە وامکرد بخلیسکێت و
بکەوێتە ئاوەکەرە، تا هێزم تێدابوو فشارمدا و گوتم «بگەرێتو بۆ لای
خودای خۆت، قوول ئاو هەلمێ و بە جبهی ئێمانەو بەچۆرەو حەوزی
باری تەعالا». خنکاندم و پێدەکەنیم، خنکاندم و تا ئەمڕۆ هەست بە هیچ
ئازاریکی وێژدان ناکەم. بەلام بەردەوام گەراوم یەکیەک بدۆزمەو ئەم
چیرۆکەی بۆ بگێرمەو، لە هیچ جێگایەکدا بیاویکی وەهام نەدیوە ئەو
ئەمانەتە ی پۆچی خۆمی بدەم. ئەو پۆژە کە تۆ ژنەکانت کوشت، لە
دواوە سەیرمەکردی، چ هێمن، چ ئاسنین، چ ئێراوەدار ئەو کارەت کرد.
جگە لەوەی ئافەرینت بکەم هیچی ترم لە دەست نەدەهات، لەویادا زانیم
گەرچی تۆ هێشتا کۆیلەیت، هێشتا عاشقی ئەوەی لغاوی خۆت بدەیتە
دەستی ئەم و ئەو، بەلام تۆ تەنھا کەسیکیشی دەتوانم نەینێ خۆمت
پێبۆلێم، تەنیا کەسیکی تێدەگەیت، دەزانیت دەلێم چی... تۆ دەتوانیت
وەک من بیت، بەلام ئەخلاقێ شۆرپشگێرێ شێواندویتی، فاسیدی کردویتی.
ئەخلاقێ شۆرپشگێرێ پیاو کوژ دروستدەکات، بەلام پیاو کوژێکی درۆزن کە
خۆی لێ بۆتە پێفەمبەر. تۆ هێزی ئەوەت تێدایە قارەمانێکی گەورە بیت،
بەلام بوویت بە هێستر. هەقَالَ، من سەری مەلا ئیدیریس گرت و گوتم
مەلا برۆ بۆ بەهەشت، سوار شەشەندەفەرەکەت بەو برۆ بۆ بەهەشت، بەلام
ژیان نەقلیات نیه یەکیەک بەردەوام هاواربکات و بەخەلک بۆت - سوارین

بۆ به‌هه‌شت، سوارین بۆ به‌هه‌شت .. لینگه‌پێ ئیمه‌ بژین و گوناھی خۆمان
 بکه‌ین و به‌ ڕینگای خۆماندا بڕۆین و ئه‌وه‌نده به‌ فله‌ته‌فله‌ته‌ کانت تو‌په‌ و
 نینگه‌رانمان مه‌که‌ . دنیا له‌وه‌ ناخۆشتره‌ پێویستیمان به‌ هیچ و اعیزتک بێت
 قسه‌مان بۆ بکات . له‌و پۆژه‌وه‌ هه‌ر شتیک بێته‌ سه‌ر ڕینگام و بزانه‌ ئازادیم
 ده‌خاته‌ مه‌ترسییه‌وه‌، تیکیده‌شکینم، هیچ کاتیکیش حه‌قیقه‌تی خۆم
 نه‌شاردۆته‌وه‌ ... من ده‌زانم هه‌مووان وه‌ک هه‌تیویکی داوینپیس و بێبار و
 بێبڕوا سه‌یرمه‌ده‌که‌ن، به‌لام له‌ قوولایدا من تاکه‌ قاره‌مانم، من تاکه‌
 قاره‌مانی ئه‌و عه‌سر و زه‌مانه‌ بووم . گه‌ر ئه‌م دنیا به‌ ئه‌خلاقی هه‌بێت،
 ده‌بێت خه‌لاتی خۆی به‌خشێته‌ من . به‌لام ته‌واو، ئیتر ژیا ن بیده‌مامک
 جه‌مه‌نه‌مه‌ . له‌ دای سه‌رکه‌وتنی شو‌پشه‌وه‌، دنیا پرده‌بێت له‌ پیاوکه‌ژی
 ده‌مامکه‌دار که‌ له‌ قیافه‌ی پیغه‌مه‌بهراندا خۆیان نیشاندانه‌ده‌ن، له‌ قیافه‌ی
 سیاسه‌تمه‌دار، بازرگان، وه‌زیر، قایمه‌قامدا ده‌رده‌که‌ون، هه‌ولده‌ده‌ن
 ئه‌وه‌په‌ی ساده‌ و زیره‌ک و به‌پێزین، به‌لام له‌ ناخدا هیچ نین جگه‌ له‌
 مرو‌فی برسی . هه‌تا زۆر برسیتر له‌ منیش، له‌ دای ئه‌مشه‌و هیچ که‌س
 ناتوانیت به‌ ده‌موچاوی راسته‌قینه‌ی خۆیه‌وه‌ بژی، نه‌ من و نه‌ تو . نازانم،
 له‌وانه‌ به‌ شو‌پشی منیش لێره‌دا ته‌واو بووبێت ... منیش سه‌ ڕینگام
 له‌به‌رده‌مدا به‌، سه‌ ڕینگا ...». وای گووت و هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکێشا
 و ده‌ستی وه‌ک ده‌مانچه‌یه‌ک گرده‌که‌وه‌ و پوویکرده‌وه‌ سه‌ری خۆی و
 گووتی «یان خۆم بکوژم». که‌ وایگووت چاوانی بریسه‌که‌یه‌کی قوول و
 پۆمانسی و بویرانه‌ی تێدا بوو، دڵنیا بووم ئه‌و بریسه‌که‌ نه‌ینیه‌یه‌ ده‌یان ژنی
 مه‌ستکردوه‌ و بۆته‌ هۆی ئه‌وه‌ی شێتانه‌ بکه‌ونه‌ دای «یان پارزیم به‌وه‌ی
 به‌ده‌ستمه‌یناوه‌ و ده‌ستی پێوه‌ بگرم و خۆم له‌سه‌ر شاتۆ بکێشمه‌وه‌ و ئیتر
 ده‌رنه‌که‌وم ... یاخود ده‌موچاوی راسته‌قینه‌م داپۆشم و خۆم بکه‌م به‌
 که‌سێک وه‌ک هه‌ر که‌سێکی تر، بیه‌وه‌ به‌ شو‌پشگێڕێکی په‌شوکی
 ترسناک، بیه‌وه‌ به‌ یه‌کێک له‌ ئێوه‌، ماوه‌یه‌ک خۆم ونبکه‌م و له‌وسه‌ر له‌
 قات و پانتۆلی جه‌نتله‌مانیکدا بگه‌ڕێمه‌وه‌».

تا نزیکي دمه‌وبه‌یان هر له و قسانه‌ی کرد، من له جیگایه‌کدا زانیم هیچی بۆ من پت نییه، هه‌ستام و خوداحافیزیم لیکرد و هاتمه‌وه باوه‌شی شه‌و. شه‌وه بێ هیچ وه‌لامیک دهرباره‌ی چاره‌نوسی خۆم لای نزار ئیدریس هاتمه‌ده‌ری. نزار دواتر ماوه‌یه‌ک نوقمی بیده‌نگیه‌کی کوشنده‌بوو، له ناکاو له چاوان ونبوو، وه‌ک شه‌وه‌ی زه‌وی قووتی دابیت و ئاسمان هه‌لیکیشا بیت، ئیدی که‌س نه‌یده‌زانی له کوێیه و هه‌والی ده‌ست نه‌ده‌که‌وت. ده‌میک ناوی هاته‌وه به‌رده‌مم، ئیدی کاتی بوو باجی هه‌ندیک له گونا‌هه‌کانی خۆی بدات. ئیستا ده‌زانم په‌ریشان بوونی شه‌وه‌ی، نیشانه‌ی شه‌وه‌بوو که به‌ پوونی داها‌تووی غه‌مگینی خۆی ده‌بینیت... له میژوویه‌کدا هینده دل‌په‌قه، هیچ جانه‌وه‌ریک چه‌نده پێستی نه‌ستوو و ئیسکی قایم بیت، ناتوانیت به‌رگه‌ی سوپ و خولاندنه‌وه‌ی چه‌رخه‌گه‌وره‌کانی بگری‌ت. نزار مه‌له‌وانیکی لیزان و شاره‌زا بوو، ده‌یزانی له چ چرکه و ساتیکدا ده‌بیت خۆی بکات به ژیر ئاودا و که‌ی و له چ جیگایه‌کیشه‌وه سه‌رده‌ره‌بیتیت، به‌لام به‌خت به‌ جوړیک دوزمنی بوو، وریایی و دانایی نه‌یان‌توانی تا سه‌ر کۆمه‌کی پێکه‌ن.

تاعوون و کتیب و تاوان

له سالی 2006 له پووداویکی سه‌یردا دوو کوپری گنج ژیا‌نیان له‌ده‌ستدا، هر دوو گه‌نجه‌که له‌سه‌ر په‌کیک له شه‌قامه‌ گشتیه‌کانی شار و له په‌کتی له‌سه‌عاته‌ هه‌ره‌ جه‌نجاله‌کاندا به‌ئاشکرا و بێ هیچ شه‌رمیک به‌ به‌رچاوی خه‌لکه‌وه‌ برانه‌ ناوه‌پاستی جاده‌ و به‌ دوو ده‌ستپێژی درێژ کوژدان. هر دووکیان برابوون، په‌کیکیان ته‌مه‌نی هه‌ژده‌ سالان و شه‌وێتریان ته‌مه‌نی چه‌فده‌ بوو. که‌سانیک له‌و ساته‌دا له‌ویدا بوون، تاوان‌باره‌کانیان بینی. هه‌موو خه‌لک زانیان له‌ ماشینی کێ دابه‌زیون، کێ فه‌رمانی به‌ بکوژه‌کان داوه‌ ته‌قه‌بکه‌ن و کێ له‌ پشت پێک‌خستنی تاوانه‌که‌وه‌ بوو. بکوژی سه‌ره‌کی کوپری «سه‌ید ئیقبال» بوو، نه‌ندامی

بیرونی سیاسی حیزب و هاوکاره کانیشی بؤدیگارده کانی خزی بوون. کوزراوه کانیش دوو قوتابی بوون له پیاسه یه کی ئیواران ده گپانه وه، دوو برای کچیک بوون کوپه که ی سید ئیقبال شیتانه عاشقی بووبوو. چیرۆکه که وایه؛ دای چه ندین هه ولّی کوپه که ی سید ئیقبال که نای جه وانمرد بوو، کیژده شهرمن و به سته زمانه که نه یو پرابوو ملبدات بۆ هیچ جۆره یارییه ک و خزی له وه پاراستبوو وه لّامی ته له فون، ئیمیل، ئیس ئیم ئیسی کوپه بداته وه. هه لّبه ت جه وانمرد سهرتا هه موو پنگا نهرم و نیهانه کانی تاقیکردبووه وه، که هه ولّی کانی بیده ره نجام بهر دیواری رهق و نه ستووری بّیمه یلی کیژده که هه وتبوون، پقیکی نیرانه ی شیت له ناویدا کلپه ی سهندبوو. چند نامه ی هه ره شه ی بۆ کچه ناردبوو، به پوونی نوسیبوو گهر له وه زیاتر دلّی بشکینیت، له سزای دلشکانی خۆیدا به دبّه ختیده کات و براکانی ده کوژیت. هه مووان «له وانه جه نابی به رپوه بهری پۆلیسیش» هه ره شه کانیان به فشه و فیشالی گهنجیکی درۆزن دانابوو، گوايه له و پنگایه وه غمی عه شقیکی ناکام به بادده دا. ئیواره یه ک تاوانه که پوویدا، شار له گهره یی گوناها که له رزی و وه ک ناگر له پوش به رده ییت هه وّله که بلّوبوو وه، به لّام ئوه ی سهریوو ده میک مه فره زه کانی پۆلیس چوونه سهر مالی بکوژه که، سید ئیقبال خزی و هیزی هاوشانی به چه که وه دامه زرابوون و پوون و ناشکرا به پۆلیسه به دبّه خته کانیان گووت، هیچ که سیک له م دونیایه دا ناتوانیت کوپی سید ئیقبال یان یه کینک له پاسه وانه کانی بگریت. مه سه له ی گرتن و نه گرتنی کوپه که ی سید ئیقبال له ماوه ی چند هه فته یه کدا بووه مه سه له یه کی گهره ی پای گشتی، خه لکی له سهرتاسه ری وّلتا له مسهر بۆ ئه وسهر داوای گرتنی گوناها برانیان ده کرد، به لّام له گهره ی ئه و هه را زۆرده بوو، سید ئیقبال شه و له ته له فزیۆنه کانه وه له پال سهرۆکی خوالیخۆشبوودا له کۆبوونه وه یه کی گرنگدا ده رکه وت، ههر دوو لنگی پانکردبووه وه و به ته زبّیحیکی ده نک زلی سووره وه له ناوگه لّیدا، قاقای لّیده دا. ده رکه وتنه که ی سید ئیقبال له گه لّ سهرۆکدا، نامه یه ک بوو له شه خسی سهرۆکه وه «خودا له گوناها بّیشوماره کانی خوش بیت» بۆ هه مووان، تا

تینگن هیچ که سینگ بۆی نییه له ئاستی ئیقبالدا زار بکاتهوه و شتیک بلێ، سهرۆکی پۆلیس و جه‌نابی داواکاری گشتی که دوو پۆژ له سهریه‌ک ئهو دیمه‌نیان له هه‌واله‌کانی سه‌عات شه‌ش و هه‌شت و ده‌ی شه‌ودا ببنی، زوو له په‌یامه‌که تینگه‌یشتن و ژێرا و ژێر له به‌پۆه‌به‌ری که‌نالی ته‌له‌فزیونی حیزبیان پرسى و بۆیان ده‌رکه‌وت، هه‌ر جه‌نابی سهرۆک خۆی «خودا غه‌رقى نور و به‌خشنده‌یى خۆیى بگات» فره‌مانی دانان و دووباره‌کردنه‌وه‌ی دیمه‌نه‌کانی داوه. ئهو کات هه‌ر یه‌ک له جه‌نابی به‌پۆه‌به‌ری پۆلیس و داواکاری گشتی ته‌کنیکی خۆیان هه‌بوو، هێدی هێدی پیتى شته‌که‌یان هێورکرده‌وه، گووتیان به‌دواى گوناها‌راندا ده‌گه‌رێین، به‌سزای خۆیان‌یان ده‌گه‌نێن، لێکۆلینه‌وه ده‌که‌ین و عه‌داله‌ت ده‌نگ یان زوو هه‌ر ده‌گاته‌ نیازی خۆی. مه‌سه‌له‌که ماوه‌یه‌ک بابته‌ی سهره‌کی پۆژنامه‌کان بوو، بوو به‌ کێشه‌یه‌کی سه‌مبولی بۆ نه‌بوونی دا‌په‌روه‌ری و زولم. به‌لام له‌ نا‌کاو وه‌ک ئاوى ده‌ریایاک چۆن دا‌ده‌کشیت و پاشه‌کشه‌ده‌کات، مه‌سه‌له‌که خامۆش بوو، چیرۆکی تاوانه‌که با‌سی له‌ ناواندا نه‌ما، فایلی کوژراوه‌کان کرا به‌ ژێره‌وه و تو‌زی پو‌ودا‌وی تر و کێشه‌ی تر نه‌یشتنه‌ سه‌ری.

سه‌لام باباجان، به‌رله‌وه‌ی پۆژنامه‌کان بگێرێته‌وه بۆ ئه‌رشیف، هه‌ندێ له‌وه‌اله‌انه‌ی کۆپیکرد که‌پا‌به‌ند بوون به‌ «کێشه‌ی سوداد و سه‌لام» «که‌ ناوی هه‌ردوو برا کوژراوه‌که بوون» تا له‌بیری نه‌چنه‌وه. ئێستا ده‌بوو هه‌موو شتیک چه‌ند جارێک بخوێنێته‌وه، بیکاته‌ تێبینی و به‌رده‌وام بگه‌رێته‌وه سه‌ری تا له‌ بیریان نه‌کات. شتیک ده‌بویست تا‌قیب‌یکاته‌وه ئه‌وه بوو، ئاخۆ به‌پاست تا‌عوونی بېرچوونه‌وه ب‌لا‌و‌پۆته‌وه یان نا. بۆ پۆژی دوا‌یی که‌چوو بۆ پۆژنامه‌که، نیازی بوو له‌گه‌ڵ به‌رپرسی لا‌په‌ره‌ی پو‌دا‌وه‌کانی نا‌وخۆدا «کاک جیهانگیر» قسه‌بکات و زانیاری زیاتری لێ‌وه‌ربگریت، به‌لام سه‌یری لێ‌هات که‌ به‌رپرسی به‌شی پو‌دا‌وه‌کان هیچ شتێکی ده‌ریاره‌ی ئه‌و کێشه‌یه‌ یاد نه‌ما‌بوو، باباجان چه‌ند هه‌ولیدا کێشه‌ی سوداد و سه‌لامی به‌نێتیه‌وه یاد، بێ‌سوود بوو. تا لا‌په‌ره‌ کۆپیه‌یه‌کانی

دەرنەھىنا، تا كابرا شتەكانى ھەموو نەخويندەو ھە پوداۋەكەى بەيادا نەھاتەو. سەلام ھەستىكىرد كاك جىھانگىر جگە لە پوداۋەگەلىك لەم دوو ھەفتەيەى دوايدا پويانداۋە شتەكى تىرى ياد نىيە، ھىچ شتەك. ھالەتەكە لای سەلام سەيرىبوو، بەلام جىھانگىر پىتكەنى و گووتى «دەلەى چى؟» جارى وايە ناۋى خۆشم بىردەچىتەو، ناۋى مندالەكانى خۆشم بىردەچىتەو، تۆ دەلەيت چى». باباجان ئەو چەند پۆزەى لە گەراندە بىردەسەر، دەچوۋە ھەر جىگايەك بەدوای ئەو ھەو ھەو بوزانىت كى بەسەرھاتى سوداد و سەلامى بىرماو... ھىچ كەس بەسەرھاتەكەى يادەنبوو، ھەتا روىكىردە دادگا و ھەندىك پشكىنىنى وردى كرد، چوۋە كن دادەو ھەرى گشتى و بەرپرسى تايبەت بە مەلەفى تاوانەكە، سەيرىبوو كەس شتەكى ئەوتۆى لە خەيالدا نەمايو. ھىشتا دوو سالى بەسەر كىشەكەدا تىنەپەرىبوو، كەچى خەلك تەواۋى تاوانەكەيان فەرامۆشكىردبوو. باباجان خۆى تىكەل بە ھاورى كۆنەكانى سوداد و سەلام كرد، ئەوانىش نە شتەكىيان لەسەر تاوانەكە بىر مايو، نە شىۋەى كۆزداۋەكانىيان دەھاتەو ياد. سەيرتەرىن شت ئەو ھەو ھەو كە ھەتا دايك و باب و خوشكى دوو كۆزداۋەكەش يادگارەيەكى كال و كەم نەبەت لەسەر سوداد و سەلام ھىچيان بىر نەبوو، بە جۆرىك دواى سالىك لە تاوانەكە كچەكە بە حوسن و پەزەى خۆى شوۋىكىردبوو بە كۆرەكەى سەيد ئىقبال و ھەك خۆى بە شانازىيەو دەيگوت «زەماۋەندىكى شانزەيان بۆ سازكىردبوو». بەلام لە وانەش ترسناكتەر ئەو ھەو ھەو، پىاوكۆزەكان خۆشيان ھىچيان يادەنبوو... ھىچ شتەك.

ئەو تەنبا ھالەت نەبوو كە ھەك دەستىكى غەيبى بىسپرىتەو، لە يادەو ھەرى ھەموو خەلك سپداربوو ھەو، سەلام باباجان دواى دوو كىشەى تىرىش كەوت، كە ھەك كىشەكەى سوداد و سەلام گىرگ بوون، لەگەل ئەوانىشدا گەيشتە ھەمان ئەنجام و بىنى لە يادەو ھەرى خەلكدا ئاسەوارىكىيان نىيە. ھەر سى ئەو ھالەتە سەلامى خستە سەر ئەو برۋايەى كە بۆلۈبوونەو ھەى تاغۋونى فەرامۆشى و يادچوونەو پاستىيەكى گەورەيە.

سەلام بەووه و نه‌وه‌ستا بزائیت نه‌خۆشی یادچوونه‌وه ته‌نیا هه‌واله‌ گرنگه‌کان ده‌گرێته‌وه یان نا، به‌لکو بریاری ئه‌وه‌شیدا تێبگات ئاخۆ چه‌ند که‌سی تر هه‌ست به‌م تاعوونه‌ ده‌کات، ده‌یه‌ها پرسیری گه‌وره و شتی سه‌یر له‌ سه‌ریدا کۆبووه‌وه و سه‌ره‌ داوی هه‌مووشیان ده‌گه‌پایه‌وه سه‌ر ئه‌وه‌ی بتوانیت وه‌لامی ئه‌و پرسیاره‌ بداته‌وه «ده‌ره‌ق به‌ نه‌ینی ونبوونی لیوا جه‌نگیز ده‌توانیت چی بکات؟». شته‌کان به‌ جۆرێک نۆزبوون و ئازاریانده‌دا، دۆخێکی پۆخی وه‌های بۆ دروستبوویو به‌ سه‌ختی گینگلی پێده‌دا و ده‌یتلاندوه. تاکه‌ نوسه‌رێک له‌و سالانه‌دا نۆز ده‌یخوێنده‌وه و بۆی گرنگ بوو «سه‌لیم ئه‌سفهر» بوو، که‌ هه‌ندێجار به‌ ناوی سین ئه‌سفهره‌وه شتی بلāوده‌کرده‌وه، به‌لام هه‌موو پێیانده‌گوت مامۆستا ئه‌سفهر. ئێستا ته‌مه‌نی له‌ چل و پێنج به‌ره‌و ژوره‌، پیاویکی بێده‌نگی باریک و پێشن که‌ کتێبه‌کانی له‌ بازاردا هه‌م په‌واجیان بوو، هه‌م جیدی و فیکرباریش ده‌رده‌که‌وتن، چه‌ند سالێک بوو ناو به‌ ناو ستوونێکی له‌ «عه‌زیم وه‌تن» دا هه‌بوو، که‌ به‌ پێکی نه‌یده‌نوسی و هه‌رجاره‌ی فاسیله‌یه‌کی باش ده‌که‌وته‌ نێوان بابه‌ته‌کانییه‌وه. یه‌کیک بوو له‌و نوسه‌رانه‌ی به‌ ته‌نیا ده‌ژیا، جارێک له‌ وتاریکیشیدا نوسیویو، هه‌موو نوسه‌رێکی گه‌وره‌ دوا‌جار ته‌نیا‌یی ده‌یکوژیت. سەلام که‌یفی به‌ نوسین و ئیستیداله‌ فەلسەفیه‌کانی ده‌هات، گه‌رجی هه‌ندێجاریش شتیکی ئه‌وتۆیان له‌ تێنه‌ده‌گه‌یشت، به‌لام ساتی خوێندنه‌وه، له‌ کاتێکدا پرێبه‌ندی بۆچوونه‌کانی ده‌بینی، ئه‌و بیرکردنه‌وه‌ ئالۆزه‌ی هه‌ست پێده‌کرد ده‌مێک له‌ پشت پرسته‌کانه‌وه هه‌ولده‌دات پێگایه‌ک بدۆزێته‌وه ساده‌ و پوون بێته‌ده‌ری، هه‌م خۆشی له‌ شێوازی ده‌هات و هه‌م به‌زه‌یشی پێدا ده‌هاته‌وه. سه‌لیم وه‌ک جیدیترین که‌سی مه‌له‌که‌تێک ده‌رده‌که‌وت که‌ که‌سی جیدی پێدا نه‌بوو. ئه‌و بێئه‌وه‌ی گوێداته‌ خوێنەر، وه‌ک نوسین دیالۆگێکی تایبه‌تی نێوان خۆی و خۆی بیت، قه‌له‌می ده‌نایه‌ سه‌ر کاغه‌ز و بیروپا ئالۆز و فەلسەفیه‌کانی خۆی ده‌نوسی، به‌لام به‌خت له‌وه‌دا هاوکاری بوو، ژماره‌یه‌ک له‌ چیرۆکه‌کانی لای عه‌وامی خه‌لکیش شوێنی ستایش بوون. ئیواره‌یه‌ک باباجان به‌خۆی و بالا باریک و خواره‌که‌یه‌وه،

دواى تەلەفونىكى كورت و پىنگەوتنىكى خىرا، سەردانىكى سەلىم ئەسغەرى
 لە مائە بچوگەكەى خۇيدا كرد. چاوپىنگەوتنى ئەو دووانە پۇلىنى گىرنگى
 لە ژيانى مندا بىنى، ھەردووكيان دوو بونەوهرى پەراوینى و نامۆن،
 سەلام زياتر لە لەقلەكەك دەچىت بوو، بە ئادەمیزاد، لۆقى بارىك و
 مىلى بارىك و كەپووى سوور و درىژ بوو، لەگەڵ ئەو ھەشدا شىتەك لە
 جوانى تىدايە ناوى دەنىم، جوانى بالەندە ترستۆگەكان.

سەلام كە لە بەردەرەكى مالى نوسەرە ناودارەكەدا دەرەكەوت، ماندوو
 دياربوو، بېزارى و ترستىكى زۆر لە چاويدا بوو، چاكەتىكى شىنى
 لە بەردابوو درىژتر و تەنھاتر لە پۇژانى دى و لە ھەقىقەتى ئاسايى خۆى
 دەرىدەخست. ترستىكى قوولى تىگەپابوو، ھۆى سەردانەكەشى لەو
 ئالۆزتر و سەرتىربوو بتوانىت لە ھەندىك وشەدا كورتىبكەتەو، زۆر
 دەرستە لە بەردەم سەلىم ئەسغەردا ھەك گەمژە دەرەكەوت. كابرەى نوسەر
 وايدەزانى ھەك زۆرىك لە پۇژانەنوسانى تر بۆ چاوپىنگەوتن ھاتو، بەلام
 كەزانى كۆپەكە بەرپرسى لاپەرەكانى ھەرزەشە، تۆزىك سەرسام ھەستا و
 بە ھىمنى گوتى «جياوازی نىيە، ھەرقىكى ئەوتۆ ناكات، بەرپرسى ھەر
 لاپەرەيكە بىت، ھەمووى ھەكە، ھەمووتان ھەمان پەرسىاردەكەن».

مامۆستا ئەسغەر كە تىگەيشت سەلام دەيەوئەت پراى لەسەر نەخۆشپەك
 بزانىت، زياتر كەوتە دوودلى و گومانەو. بە دەنگىكى كەمىك
 غەمگىنەو، گوتى «ھىوادارم بە ھەلە نەھاتى. من كە دىكتور نىم برا
 گيان». سەلام باباجان نەيدەزانى چۆن بچىتە سەر پەرسىارەكەى خۆى،
 دەبوو بە پىنگاىكى كەمىك پىچىن و ناپاستەوخۇدا بپوات، گوتى
 «مامۆستا بىمورە، پاستىيەكەى من بۆ شىتەكى خسوسى لىرەم،
 پەرسىارەكە پەنگە بىمانا بىت، بەلام ھەندىك پەرسىارەھە، نە پەزىشك، نە
 ھەلا، نە سىياسەتمەداران ناتوان ھەلامىدەنەو، بەپرواى من تەنھا
 نوسەران دەتوانن ئەو بکەن، ئەو نوسەرەنەى شىتەك دەفامەن و دەگەن بە
 قوولايەكى دۇنيا كە كەسانى نەزان و بىچارەى ھەك ئىمە پەى پىتەبەين.
 ھەستەكەم ماوھەكە خەلك كاتىك دەچنە بازار و پوو لە

کتیبه‌فرۆشییه‌کان ده‌کەن و شتێک بۆ خوێندنه‌وه ده‌کڕن ته‌نیا مه‌به‌ستیانه
 نیشانیبدەن که تووشی تاعوونی بێباکی و بیرچوونه‌وه نه‌بوون
 تاعوونی بێباکی و بیرچوونه‌وه. نازانم بۆ؟ به‌لام به‌هر هۆ و به‌هانه‌یه‌ک
 بێت، ده‌مه‌وێت بزانه‌ هه‌ستی ئێوه وه‌ک نوسه‌ر به‌رامبه‌ر ئه‌و دیاردیه‌یه
 چیه‌، چۆن ده‌یبینن و تیا ده‌ژین؟». مامۆستا ئه‌سفەر، ده‌ستێک چاکه‌ت
 و پانتۆلی خۆله‌میشی کۆنی له‌به‌ردابوو، په‌نجه‌کانی باریک و درێژ بوون و
 که‌مه‌ له‌رزێکیان تێدابوو، ئه‌و له‌رزه‌ له‌ کاتی ئاساییدا زۆر به‌رچاو نه‌بوو،
 به‌لام ده‌مێک جگه‌ره‌یه‌کی داده‌گیرسان هه‌موو که‌س ده‌یبینی. به
 گومانیکه‌وه سه‌ریکرد و مژگی له‌ جگه‌ره‌که‌ی دا و گووتی «ده‌ته‌وێت
 بڵێیت چی؟». کابرای نوسه‌ر هێمن و گومانکار بوو، زۆر که‌یفی به
 که‌سانی په‌شبینیش ده‌هات، به‌لام سه‌ره‌تا نه‌بویست هیچ له‌ هه‌ستی
 به‌دبینانه‌ی خۆی به‌ پوونی بدات به‌ ده‌سته‌وه. سه‌لام گووتی «مامۆستای
 عه‌زیز. گه‌رچی ده‌زانم کاتیکی به‌نرخ له‌ ئێوه ده‌گرم که‌ ده‌کرێت له
 شتێکی به‌سوودتردا سه‌رفیه‌که‌ن، له‌وه‌ی دانیش و گوێ له‌ من بگرن. من
 خوێنه‌ریکی ئێوه‌م، نا درۆی وه‌ها ناکه‌م بڵێم خوێنه‌ریکی باشم، بۆیه
 لێزه‌م چونکه‌ ئه‌سله‌ن ناتوانم خوێنه‌ریکی باش بم. ئه‌و نه‌خۆشییه‌ی من
 باسیده‌که‌م ده‌رمانی لای پزیشکان و ده‌رمانفروشان نییه‌، هه‌ستێک بۆ لای
 ئێوه‌ی هێناوم هه‌ستی کالوکرچی خۆمه‌ ... من له‌ و باوه‌ره‌دام ئێوه
 باشتترین نوسه‌ری وڵاته‌که‌ن. ده‌مه‌وێت بزانه‌م ئاخۆ که‌سیکی تر ده‌زانێت
 ده‌ردی من چیه‌ و باسی چی ده‌که‌م. دڵم پێمه‌ده‌لێت نه‌خۆشییه‌ک
 بلایه‌وته‌وه واده‌کات هیچ شتێک نرخی نه‌بێت، هیچ شتێک ... خه‌لکی
 باشتترین کتێب ناناسنه‌وه، گرنگترین نوسین فره‌مۆشده‌که‌ن، گرنگترین
 پودا به‌سه‌ریاندا تێده‌په‌رێت، هه‌میشه‌ بۆ به‌هانه‌یه‌ک ده‌گه‌ڕێن خۆیان
 بدزنه‌وه، هه‌ر شتێک کۆمه‌کیانبکات خۆیان له‌ حه‌قیقه‌ت بشارنه‌وه،
 خۆیانی ده‌ده‌نه‌ ده‌ست. چۆن خۆیان له‌ نه‌خۆشی ده‌پاریزن خۆشیان له
 کتێب و بیرکردنه‌وه ده‌پاریزن، به‌رده‌وام هه‌له‌په‌یانه‌ شته‌کان زوو تێپه‌رن و
 بیرچه‌نه‌وه، گه‌ر بشیانوه‌یت شتێک بزانه‌ن بۆ ئه‌وه‌یه‌ ده‌موده‌ست
 فره‌مۆشییه‌که‌ن. هه‌ر شتی ماوه‌یه‌ک ئاسوده‌بیان بشیوێنێت، خێرا

دەرخەنە زىلخانەى ژيانىانەوہ... دەمەوێت بزانم خەلکى ئەم شارە بۆ وایان لێھاتووە، نازانم ئایا من شتەکان پاست دەبینم یان بەھەلەدا چووم، نەخۆشم یان نا؟».

سەلام دەنگىکى تیز و غەماوى ھەبوو، شتووى قسەکردنى کاریگەر و سەرنجپاکیش بوو. ھەردووکیان چەند ساتىکى کورت لە یەكترى وردبوونەوہ، سەلیم ئەسغەر لەوہ لاوازتر و پەقەلەتربوو کە سەلام لە وێنە کۆنەکانیدا دەبیینی، مائەكەى ھىچ نەبوو جگە لە گۆمىکى گەورە لە ھەلپژان و بێنەزمى، ھىچ شتىک لەجىگای خۆیدا نەبوو، یان پاستەر بلێم ھىچ شتىک جىگایەکى نەبوو تا لەویدا بێت، کتیب، پۆژنامە، سى دی، جل، بوتلى شەراب، قۆرى چا، تاوہى پېس ھەموو بە جۆرىکى سەیر بەسەرێکدا کەوتبوون و لەو گۆرەى ھەلپژابوون.

سەلیم ئەسغەر، بێئەوہى بېر لەوہ بکاتەوہ کە نارىکى ژوورى دانىشتنەکەى سەرنجى مېوانەکەى پاکىشاوہ، گووتى «بۆ وادەزانیت من ئاگام لە شتى وایە. چى وات لێدەکات لە من بپرسی؟». باباجان ھۆیەکى زۆر بەرجەستەى نەبوو، نەیدەزانى بۆ لەناو ھەزاران کەسدا کە دەنوسن و شت بلآودەکەنەوہ ئەوى ھەلپژاردوہ، بەلام بۆ ئەوہى زۆر بێمانا دەرئەکەوێت، گووتى «چونکە تۆم زیاتر خویندۆتەوہ، وارێکەوتووە کە بەیانىانى یەکشەممە پۆژنامەکە دەرئەچێت، زۆریەى کات دواى ئەوہى سەیرىکى گشتى دەکەم، یەكەم شت نوسینەکەى ئێوہ، یان ستونەکەى مامۆستا عەلادین شاھى دەخوینمەوہ، نازانم بۆ... چونکە لە بنەرەدا گەشتوومەتە ئەو بېروایەى کە ئیشەکەى خۆم وەک پۆژنامەوان لە بەشى وەرزش مانایەکى نییە. چ مانایەکى ھەيە خەلک بزانن دوو تیپی گەژە لەو پەڕى دنیا کامیان خالى زۆتر یان کەمترە، گەژەکان نەبن کەس دواى بابەتى وەھا بێسوود و پڕپوچ ناکەوێت. ھەستدەکەم لە پۆژنامەشدا ئەو بەشانە گرنگن کە لەپاستیدا بابەتى پۆژنامە نیین. بۆ نمونە ھەوالەکان، پێپۆرتارەکان، ھەموو چەند سەعاتىک دەژین و دەمرن، بەلام

شیعەزێکی جوان لە پۆژنامەدا بێت، لە کتێبدا بێت، لە گۆڤاردا بێت، دواتر دەژی... ھەر دەژی... پۆژنامەکە دەمرێت، شیعەرەکە ھەر دەمیشتێتەوە».

ھەر کەس قسەی لەگەڵ سەلامدا بکردایە، دەیزانی کۆپێکی زۆر خۆبەندەوار و زیرەک نییە، بەلام ھەستیکی تیز و وردی ھەیە، چاوانی پەشوکانی کەستیکی پڕ پرسیاریان تێدابوو، ھەوک زیرەکی مەخلوقێک بتوانێت سەر بەخۆ بگاتە ھەموو ھەلامێک. ئەسفەر بە بیخەیاڵییەو ھەرمووی لێکردە سەر مێزێک کە چەندین کتێب و پۆژنامە و پیاڵەی پیس و نەشۆراوی لەسەربوو. کە دانیشتن، مامۆستا قاچی خستە سەر قاچ و بە دەنگێک نیشانەکانی سەرەتای پیری پتوھ دیاربوو، گووتی «شەتیکی ئاساییە، مەژۆف بەرھەو ئاسوودەیی دەروانی، ھەموو کەس دەیەوێت بە کەمترین ماندووبوون زیندەگی بباتەسەر، ھیچ شەتیکی تێدا نابینم عەجایەب بێت، مەژۆف درەنگ یان زوو ھەموو شەتیک لە یاد دەکات، بەر لە ئێمە ملیارەھا کەس بەسەر ئێم ئەستێرەیدا تێپەریوون، ئێستا ئێمە ھیچ شەتیک دەربارەیان نازانین». دەنگی تۆنێکی تێدابوو، ھەوک ئەوێ ھەموو بابەتەکە ناپەرھەتییەکات، سەلام بە خێرای پێیبیری و گووتی «مەبەستم لەو نییە... مەبەستم». مامۆستا بە ناپەرھەتییەو پێیبیری و گووتی «دەزانم، دەزانم، باس لەو نییە. بەلکو لەوێ، نەخۆشییەکی سامناک ھەیە، نەخۆشییەکە تۆ ھەستت پێکردووە، یان راستتر بڵێم ئەمۆ ھەستت پێکردووە». باباجان بە ھێمنی سەری لەقاند و گووتی «من چەند پۆژیکە ھەستی پێدەکەم». سەلیم ئەسفەر دەستی پاوەشاند و مۆزێکی قوولێ لە جگەرەکەیدا و گووتی «نا، نەخۆشییەکی نوێ نییە، چەند سالیکی بە پوونی دیارە، من بە جۆزیک سەرسام دەبم گەر لە سوچیکدا، لە چاخیانەیکدا، لە لاڤۆلێنیکدا کەسێک بدۆزمەو تووشی ئەو دەردە نەبووێت». باباجان بە دوودلی و ناپەرھەتییەو گووتی «ئەو بۆ لەسەری نانوسیت، بەرێز کاک سەلیم بۆ لەسەری نانوسیت؟». خێرا بەرسفیدایەو و گووتی «لەبەرئەوێ ترسناکە، لەو ترسناکترە کە مەژۆف لە سەرەتاوە بیرێ لێدەکاتەو. شەکان بەوجۆرە نین کە تۆ دەیانبینیت،

لهوه ئالۆرتن». سهلام گوتى «ئوه» سهرى خوراند و پرسى «له چ پوويه كه وه ئالۆزه، كه ئوه بابتهيكى سياسى نيبه، تا لى بترسىت؟». سىن ئه سفهر له كاتى قسه دا هيمن بوو، زۆر سه پىرى جگهره كهى ده ستى ده كرد، بىزارى به كانى زياتر له له رينه وهى ده نگيدا ده رده كه وتن نه وهك له پوخسار يان جولانه ويدا، جوته چاوئيكى بىلايه نى هه بوو، نى گاكانى خۆ به خۆ شتىكى پۆشنيان ده ربارهى ده روى ئاشكرا نه ده كرد. له و كاته وهى له گه ل باباجان قسه يده كرد، واده رده كه وت كه مېك غرور و كه مته رخه مى نوسه رانى تىدا بىت، به لام وهك ئه م گه نجه بارىكه ماندووه پىزىكى كتوپرى تىدا دروست كرد بىت، دهنگى گۆرا و سهرى به رزكرده وه و به نى گايه كه وه خالى نه بوو له حورمهت، وهك سوپاسگوزار بىت سهلام ده رفه تى ئه وهى پىبه خشيوه شتىكى قوول له ناخى خۆيدا ئاشكرا بكات، گوتى «مه ترسىداره زۆر، له بهر ئه وهى گه ر ده ربارهى بنوسىن، هه موو سىجرى خۆى له ده ست ده دات. حه قىقه تى قوول هه مىشه ده بىت به نه ئىنى بمىننه وه». سهلام ده سه تپاچه سه پىركرد و گوتى «چۆن؟ ئهى خه لك به چ شىوه يهك خۆيان بپارىزن؟». مامۆستا جگهره كهى له سه ر لىواری ته پله كىكى پىر له سووتوو دانا و گوتى «هه لىت واپزانىت خه لك ده يانه وىت خۆيان بپارىزن. بۆ خۆيان بپارىزن؟ كئى گوتووئىتى كه خه لك ده يانه وىت خۆيان بپارىزن؟ مۆف ته نها له پىتاوى ئاسووده گيدا خۆى ده پارىزىت نه وهك له پىتاوى زىره كى و هوشيارىدا. زىره كى و هوشيارى دوو شتى گىرنگ نىن، به لام ئاسووده يى و خۆشى بنه په تىن.... به پىزتان ناوتان سهلام بوو، به لئى سهلام. راسته هه موو ده يانه وىت خىرا به سه ر هه موو شتىكدا تىپه پىن، خواستىك له سه رى خه لكدا يه ناهاىلىت له سه ر هىچ شتىك بمىننه وه، ئه وه ش ژيانىان ئاسانده كات. به وچۆره بى كىشه ده ژىن. مۆف شه يدای ئه وه يه بلىت من هىچم پىن ناكرىت. دلنپام ئاده م يه كه م كه س بووه وای گوتووه، دلنپام له و ساته دا كه خدا له گه ل حه وادا فپىداونه ته سه ر زه وى، سه پىرىكى حه وای كرده و گوتووئىتى - چى بكه م، هىچم پىن ناكرىت - ئه وه يه كه م پسته ي مۆف بووه له سه ر زه وى». كه مىك وه ستا، به لام له وه نه ده چوو بىرىكاته وه، پىده چوو ته نيا سه پىرى

باباجان بکات و بیه‌ویت باشت و پوونتر بیبینیت، دوی ئیستیکی کورت، گووتی «ئوه به مانای ئوه نییه که مروف نایه‌ویت بزانییت، به‌لام مروف فلتهریک له‌سهری خویدا داده‌نیت تا زانین ژیانی لئ تیک نه‌دات. له سه‌رده‌مه‌کانی تردا زانین که‌م بوو کاری ئو فلتهره‌ش که‌متر بوو، له سه‌رده‌می ئیمه‌دا ئو جووره فلتهره کاری زووتره، له شاری ئیمه‌شدا زور به‌هیزتره، خه‌لکی ده‌یانه‌ویت خوشبه‌ختتر بن ... ببوره جاریکی تر ناوی به‌پژژتان چی بوو ؟ ... سه‌لام باباجان، به‌لئ جه‌نابی کاک سه‌لام. من ده‌زانم که خه‌لکی ئه‌م شاره، ژیانی ئه‌م شاره، هه‌موو شتیکیان له‌سه‌ر فه‌راموشییه. نازانم تو بوچی واده‌زانیت خوت یه‌که‌م که‌سی هه‌ست به‌وه ده‌که‌یت ... نا ده‌میکه ده‌رده‌که بلایوته‌وه، چه‌ندین ساله. بیگومان له‌گه‌ل تو‌دام شارستانییه‌تی گه‌وره له‌سه‌ر فه‌راموشی دروست ناکریت. من واهه‌ستده‌که‌م له دونیادا دوو شت هه‌ن مروف ده‌بیت زور له‌سه‌ریان بوه‌ستیت، کتیب و تاوان ... کتیب و تاوان دوو شتن شایسته‌ی ئه‌وه‌ن مروف له‌سه‌ریان بوه‌ستیت، ئوه ئه‌زمونی منه وه‌ک نوسه‌ر. مروفی عه‌وام به‌گشتی، ئینسانگه‌لی ساده که له شتیکیدا شاره‌زاییان نییه، ده‌بیت توانایان تیدا‌بیت له‌سه‌ر ئو دوو شته بوه‌ستن، چونکه شارستانییه‌تی راسته‌قینه له‌سه‌ر ئو دوو کۆله‌که‌یه راگیراوه. به‌لام کاک سه‌لام، ماوه‌یه‌که ئیمه له‌م شاره‌دا، ره‌نگه له ته‌واوی دونیاشدا چوینه‌ته سه‌رده‌مه‌یکه‌وه که که‌س له‌سه‌ر کتیب و تاوان ناوه‌ستیت، ئه‌وه‌ش تا پاده‌یه‌ک شتیکی سه‌یره، شتیکی ژیانی ئه‌م خه‌لکه له خه‌لکی دونیاکانی تر جیا‌ده‌کاته‌وه ... ره‌نگه ئه‌م شاره به‌هه‌شت بیت، ره‌نگه من و تو نه‌زانین، خو بریار نییه حه‌قیقه‌ت لای من و توش بیت، وا نییه؟ خو من و توش ئو هه‌قه ناده‌ینه خۆمان که ئیمه ته‌نیا دوو پیاوی راستین له دونیادا. من زو‌رجار که بیری لێ‌ده‌که‌مه‌وه، ده‌لیم خه‌لکی ئه‌م شاره له به‌هه‌شتدا ده‌ژین، به‌هه‌شت کتیب و تاوانی تیدا نییه، خه‌لکی ئه‌م شاره‌ش هه‌ردووکیانیان له ژیانی خۆیان کردۆته ده‌روه ... ره‌نگه له به‌هه‌شتیشدا کتیب و تاوان هه‌بیت، به‌لئ حه‌تمه‌ن ده‌بیت هه‌بیت، به‌لام مروفه‌کان هه‌ستی پیناکه‌ن، نایبینین. وه‌کو ئیره. خه‌لکی ئه‌م شاره له به‌هه‌شتدان،

خه لکی ئەم شارە لە بههشتدان، کهسیان بیر له کتیب و تاوان ناکه نه وه.»

سهلام باباجان ههستیکرد، جه نابی ماموستا نه سفەر خه ریکه له قسه کردنیشدا دهچته جیگایه که وه، به جۆریک قوول و تاریکه تئیناگات. ورد سهیری ده موچاوی کرده وه، له وه نه ده چوو که سیک بیت ژیا نی له نوسین و بیر کردنه وه دا بردبیته سه، ده موچاوی له دارپرێکی کتوی ده چوو عومری له گه ل ته ور و ته راشدا گوزه راندبیت. به شپزه یی ژووره که یدا دیاربوو بۆ نوسین نه بیت، بۆ هیچ شتیکی دی زۆری له خۆی نه کردوه.

سهلام ویستی وردتر بیت، ئیستا دلنیاوو ئەم پیاوه ده توانیت کۆمه کیبکات، به لام وه رگرتنی کۆمه ک له پیاوێکی وه ها ئاسان نییه، مرۆشه کان ده توانن ئاسان برێک پاره وه ک یارمه تی وه ریکرن و بیخه نه گیرفانیان، به لام بۆ نه وه ی یارمه تی که سیکی هه کیم وه ریکرن، پتویستیان به وه هه یه خۆیان شتیک له حیکمه تیان تیدا بیت. له فیربووندا ته نیا سه رمایه ی خۆت کۆمه کتده کات، تا بتوانیت له حیکمه تی نه وانی دیش تیبگه یت. سهلام گووتی «جه نابی دکتۆر ... من ده پرسم». دهستی پاوه شاندا و گووتی «نا دکتۆر نیم، هیچ نیم، پیاوێکی ته نهام له مالتیکی ته نهادا و بیرده که مه وه». سهلام له ناخیدا که سیکی شه رمن بوو، زۆر زوو بریندارده بوو، به هیمنی سه ری دانه واند و گووتی «ببوره، هۆی سه ردا نه که م له به ر کیشه یه کی گرنگه. پاسته نه و هه سته ناخۆشانه م هه یه، به لام وه ک ده لێن هه موو شتیک هۆ و به هانه ی خۆی هه یه. هۆی هه موو نه و په شیویه م نه ئینییه که به رێکه وت که وتم به سه ری دا. که سیک هه یه تا ماوه یه ک له وه به ر له به ر پر سه زله کانی ده زگای نه منییه ت بوو، په نگه تق بیناسی، ناوی نه سلێ وه فای په فعه ت به گه، له ده زگای نه منییه تدا به ناوی لیوا جه نگیز به ناوبانگه، له پیاوه هه ره نزیکه کانی سه رۆک بووه، له حیزبییه هه ره دلسۆزه کان، سه گێکی درێ به ر مالتی حاکم ... به لام ئیستا ماوه یه که گیراوه، پاستیه که ی بیسه روشوینه. من

زانیاڕیم هه‌یه‌ حیزب خۆی گرتوویتی، به‌لام له‌ کوێ زیندانه‌ نازانم ... ماوه‌ یان مردووه‌ نازانم. سه‌ره‌تا ویستم هه‌والی گرتنه‌که‌ی بلأویکه‌مه‌وه‌، هه‌لبه‌ت من وه‌ک که‌سێک که‌ ته‌نیا به‌رپرسی هه‌والی وه‌رزشم، بۆم نییه‌ بۆ شتی وا ده‌ست له‌ کاروباری پۆژنامه‌که‌ وه‌رده‌م. ویستم به‌دزی هه‌مووانه‌هه‌ نویسنێک بنوسم بۆ په‌یجیک ناوی «کورده‌ پۆرتال» له‌ ئینته‌رنه‌تدا، مۆف له‌وێ ده‌توانیت هه‌موو شتی که‌ بلأویکه‌ته‌وه‌، ویستم حه‌قیقه‌تی ونیوون و گرتنی لیوا جه‌نگیز ئاشکراکه‌م، که‌ چه‌ندین پۆژه‌ پوویداوه‌ و تا ئیستا هیچ که‌س شتی که‌ ده‌رباره‌ نازانیت، کابرا شتی که‌ بچوک و که‌م نه‌بوو، زۆری ئهم ده‌وله‌ت و ده‌زگا و شتانه‌ خۆی دروستیکردون، له‌ سه‌ره‌تای شوپشه‌وه‌ له‌گه‌ڵ حیزدا بووه‌، ئیستا هیچ که‌سێک جگه‌ له‌ ئیشکه‌ره‌که‌ی و هه‌ندێ که‌سی تر ئاگایان له‌ چیرۆکه‌که‌ی نییه‌، به‌سه‌رهاته‌که‌ی به‌ ئالۆزی گه‌مارۆدراوه‌. کێشه‌که‌ی من لیوا جه‌نگیز نییه‌، به‌لکو ئه‌وه‌یه‌ من له‌ گه‌رمی بیرکردنه‌وه‌مدا سه‌باره‌ت به‌ ئاشکراکردنی حه‌قیقه‌تی گرتنی ئهم کابرا درنده‌یه‌، پوو به‌ پووی ئه‌و پرسیاره‌ بوومه‌وه‌ «گه‌ر بلأویشی بکه‌مه‌وه‌ چی؟». هه‌ستمکرد تاعوونێکی ترسناک بلأویوته‌وه‌، مۆفه‌کان هه‌موو شتی که‌ یادده‌که‌ن، هه‌موو شتی که‌ هه‌واله‌که‌ ده‌خویننه‌وه‌، پاش چه‌ند پۆژیکی تر هیچ نیشانه‌یه‌ک له‌ خه‌به‌ره‌که‌ و له‌ مۆفه‌کان و له‌ حه‌قیقه‌ته‌کان له‌ خه‌یالی که‌سدا نامی‌نیت. من هاتم له‌ جه‌نابت بیرسم بزانم چی بکه‌م؟».

مامۆستا ئه‌سفهر، بێشه‌وه‌ی پێوه‌ی دیاربیت هه‌واله‌که‌ی بیستوه‌ یان ئاگاداری شتی که‌ وه‌هایه‌، گووتی «ژیان شه‌ره‌، هه‌ندیک هه‌یه‌ تێکه‌ده‌شکێن و ده‌که‌ونه‌ ژێره‌وه‌، لیوا جه‌نگیزیش تێکشکاوه‌. له‌ هه‌موو شوێنێکدا مۆفی تێکشکاوه‌یه‌، له‌ ناو خودی ئینسانیشدا نیوه‌یه‌کی تێکشکاوه‌یه‌. بۆ لێناگه‌پێت نوقم بیت؟ واز له‌ لیوا بیته‌ نوقم بیت و وه‌ک هه‌ر شتی که‌ تر بچینه‌ ژێره‌وه‌».

سه‌لام باباجان به‌ خه‌یرایی سه‌ری خۆی خوراند. جووله‌ی ده‌ستی خالی نه‌بوو له‌ نیشانه‌کانی دوودلی و بێئارامیه‌کی قوول و گووتی «جه‌نابتان

چېرۆكنوس، تىدەگەن ماناي چى لە پېڭدا كەسك بىەيت بىيت بە قارەمان. مەن ەك سەلام باباجان، ەيچ كات بەشك نەبووم لە ژيانى ئەم شارە، بۆيە كە دەرەفەتەك دىتە پېشى، ئىتر بەراستى دەمەيت بەكارىبەيت. كە نەيتىيەك دەزانم ئازارم دەدات... نازانم چى لىبەكم. لە مندالىيە ە وابووم، سەردەمەك باش بووم، ئىستا نەخۇشەيەكم دەوبارە سەرى ەلداۋەتەۋە. لە مېژوۋى خۇمدا ەك پۇژنامەنوس، نۆر لەگەل نەيتى و شتدا سەروكارم نەبوۋە. ئەۋە بوارى مەن نەبوۋە، ئىشى مەن ەرزىش بوۋە. بەلام لە ناكاو بە پىكەوت ئەم نەيتىيەم زانى و ئىستا ئازارمەدات». سەن ئەسغەر گوتى «تىدەگەم، مۇف ەموو شتىكى بۇ لە ياددەكرىت، نەيتىيەك نەيت كە تەنيا خۇى دەيزانىت». سەلام سەرى خوراندو بە شەرمەكەۋە، گوتى «ئىستاش پىسارەكم ئەۋەيە ئاخۇ نىرخى يادەۋەرىيەكانى ئەم لىوا گەۋرەيە دەيت چەند بىت؟ دەيت چەند شتى گىرگى بزانىت كە جگە لە ەيچ كەسكى تر نايانزانىت؟. ەستەكم گرتى لىوا پەيۋەندى بەۋەۋە ەيە كەسانىك دەيانەيت شتىك ونبەكن، كابرا پەنگە شتىك بزانىت و بىيانەيت دەمكوتىبەكن... ئەگىنا دواى ئەۋ ەموو سالا لە نۆكەرى و خزمەتكارى بۇ لە ناكاو بە دىيەۋە بەمژەرى بىسەروشوتىنى دەكن... ھا؟ بۇ مەن پىسارىك دەيەيتمەن و دەيەمەن و ناگەمە ەيچ. بەلام مامۇستا ئەسغەر، لاي مەن چېرۆكەكە دىۋىكى تىشى ەيە. مەن ەستەمكرد گەرچى لە گىرگىترىن پۇژنامەى ۋلادا كاردەكم، بەلام ەيچ كەسك نايەم بە راستى ئەۋ شتەى دەيخوتىتەۋە يان دەينوسىت بەلەيۋە گىرگى بىت يان يادى بىنىت. ئەسلەن جەنابى مامۇستا ئەسغەر... ئەسلەن. مەن چەند پۇژىك لەۋەۋەر لە ناكاو خانمىكى ئەفرىقايم بىنى خۇى كىد بە پۇژنامەكەماندا، يەك چار لەۋىدا ەستەم بەۋ شتەكرد، ئىمەى پۇژنامەنوس، لەۋى ئەسلەن كارمان بەسەر خەلك و چارەنوس و ماف و ئازارىيەۋە نىيە، ئىمە تەنيا كارمان بە ەۋالەۋە ەيە... شتىك نىيە لە پۇژنامەكەى ئىمە ناۋى ئىنسان بىت، تەنيا يەك شت ەيە ناۋى ەۋالە. سەرىك لە پۇژنامەكەمان بدە بە پوۋنى ەست بەۋە دەكەيت، ەموو سەرقالى ەۋالەن. نۆر پۇژ ۋاەستەكمەم

هه‌وآل شتیک نیه له ده‌روه بیت و ئیمه به‌رجه‌سته‌بیکه‌ین، نا، هه‌وآله‌کان ده‌موده‌ست لای ئیمه دروستده‌کړین. ته‌واو ئه‌وه یاسای سه‌ره‌کیه. هه‌وآل شتیک تپه‌پ و مردووه، ده‌بیت هه‌میشه بگوریت، ده‌بیت به‌رده‌وام شتیک نوێ بیت، من چەند وه‌خته له‌و پوژنامه مه‌لعونه‌ی عه‌زیم وه‌ته‌ندام که هه‌لبه‌ت باشترین و بی‌لایه‌نترین پوژنامه‌ی وڵاته، چەند ساله‌ له‌گه‌ل ستافیکی گه‌وره‌دا ده‌ژیم و هه‌موو شته‌کان پیتمیک میکانیکیان وه‌رگرتووه. ده‌بیت له‌گه‌لتدا درۆنه‌که‌م، من لبوا جه‌نگیز ناناسم، قه‌ت نه‌مبینیوه، خۆیم بۆ گرنه‌گ نیه، به‌لکو خۆم بۆ گرنه‌گ، ئه‌م تاعونه‌م بۆ گرنه‌گ. ده‌مه‌وێت بزانه‌م بۆچی بێباکم. ئه‌وه بۆته پرسیار بۆم... سه‌ره‌تا هه‌ستمده‌کرد نه‌خۆشیه‌که له‌ منه، ده‌مگوت هه‌مووی گوناخی ئه‌و لاپه‌ره‌ پیس و بێقه‌ره‌ی وه‌رزشه، به‌لام هه‌فته له‌ دوا‌ی هه‌فته و مانگ له‌ دوا‌ی مانگ و سال له‌ دوا‌ی سال، بۆم ده‌رکه‌وت هه‌موو وه‌کو من. سه‌ره‌تا ده‌مگوت تف له‌ من، به‌ جوړیک سه‌ری خۆم خستۆته ئه‌م کاره‌وه، به‌ جوړیک دونه‌ی یاریگا و یانه و توپ منیان داگیرکردوه هه‌ر هه‌ستی ئینسانیم تیدا نه‌ماوه، بووم به‌ به‌رد. ده‌مگوت به‌ نه‌عله‌ت بیت سه‌لام بۆ وات له‌ خۆت کرد. به‌لام نامه‌وێت درۆت له‌گه‌لتدا بکه‌م، من ئه‌سله‌ن شه‌یدایه‌کی سه‌وداسه‌ریی وه‌رزش نیم، ئه‌سله‌ن... له‌وانه نیم که یانه‌یه‌کی خۆم هه‌بیت هه‌زی لێکه‌م، یاریزانیکی خۆم هه‌بیت هه‌زی لێکه‌م، مه‌شقاریکی خۆم هه‌بیت به‌هه‌بی بۆ بکیشم. نا مامۆستا من له‌وانه‌م که ژبانی خۆیان به‌ هه‌له‌دا ده‌به‌ن، هه‌زیان له‌ شتیکه و بۆیان نا‌کړیت، له‌ به‌ره‌وه‌ خۆیان ده‌ده‌نه ده‌ست یه‌که‌م کاریک که دیته به‌رده‌میان، وه‌ک که‌ستیک که‌ هه‌زی له‌ دلخوازیکی خۆیه‌تی و بۆی نابیت و دواتر خۆی ده‌داته ده‌ست یه‌که‌م که‌س که دیته سه‌ر پێگای، منیش وابووم. پوژیک بیرمک‌ده‌وه ئه‌مه چ ده‌ردیکه‌ مرۆف والیده‌کات پێ به‌سه‌ر سه‌ری نزیکترین هاو‌پێی خۆیدا بنیت، خه‌یال و خولیا و ئازاری دراوسێکه‌ی خۆی بۆ گرنه‌گ نه‌بیت، به‌لام گه‌ر یاریزانیکی گه‌مزه له‌ دوری سه‌دان هه‌زاران میله‌وه شوتیکی خوار لێدا دلته‌نگ ده‌بیت، هاوارده‌کات، ده‌کیشیت به‌ سه‌ری خۆیدا، به‌سه‌ر ژنه‌که‌یدا ده‌قیرپینیت. جه‌نابی مامۆستا

ئەسغەر گەر سالتىك بېيت بە پۇرئامەوانى وەرزش، تېدەگەيت چ
گەمزەبىيەك بلۆبۆتەو. مەن ئىستا لەو گەمزەبىيە پادەكەم، دەمەوئەت
هەستەكەم ئىنسانم...». مامۇستا ئەسغەر ورد گوئى دەگرت، چاوانى
هەمان ئەو نىگا بىنگوزارشتەي لەسەر بوو كە لە سەرەتاو سەلام هەستى
پىكرد. لە هەناسەيەكدا بە هەمنى قسەكانى بە سەلام بېرى و گووتى
«خۆشى و ئازارنىك وەرزش دەبىيەخشىت، خۆشى و ئازارنىكى درۆزنە.
ماوہەكە خەلكى ئەم شارە ئۆر حەزىان لەو سەرکەوتن و دۆرپانە
درۆيانەيە، ئەوە يارمەتى هەموومان دەدات دۆرپانە پاستىيەكان لە
بىرەكەين... وەرزش كۆپىيە درۆزنەكەي ژيانە، كە لە ژيان خۆي زياتر
فرىومان دەدات. هەر سەردەمە و مەوۇف بە جۆرئىك خۆي لە ياد دەكات،
مەوۇف كە دەزانئەت خۆي هېچى پەن ناكەيت، بۆ پالەوانىكى تر دەگەرپەت.
وەرزش بۆ شارنىكى وەك ئەم شارە دۆرپاوانەي دونيا ئۆر بە سوودە، لەگەل
تەبىئەتدا تىكەلدەبن و بىردنەو و دۆرپانەكانى دەكەن بە بىردنەو و دۆرپانى
خۆيان، ئەو بەختەوهرىان دەكات، ئاسوودە دەبن... بەلئى ئاسوودەيى لە
هەر شت گرنگترە. نا لىگەپئ سەلام، بە ھۆي وەرزشەو ئىنسانەكان ئەو
بوونە بچوك و بىنرخ و پەراويزىيەي خۆيان دەكوئن و تىكەل بە شتىكى
لە خۆيان بەھىزتر دەبن... مەوۇف كە وىستى خۆي لە بىرىكات، هەموو
دونىاش لە بىردەكات. لىگەپئ ئىمە ناتوانين بەر بەو جۆرە لە ئاسوودەيى
بگريئ، با كارمان بەسەريەو نەبەت». سەلام باباجان گووتى «نا
جەنابى مامۇستا، مەن حەدم نىيە ئامۇزگارى ئىوہەكەم، بەلام دەمەك
چىرۆكى لىوا جەنگىزم بىست، بىئەوہى بزانم بۆ، هەستەمكرد مەن ئىستا
شتىك دەزانم كە كەسى تر نايزانئەت، راستى چارەنوسى مەوۇفئىك كەوتتە
دەستم لەوانەيە بگريئ كارنىكى بۆ بەكەم. هەموو مەوۇفئىكى بچوك و
بىيەھرەي وەك مەن لە ژياندا، يەكجار دەرەفەتتىكى بۆ ھەلدەكەوئەت بىئە
سەر شانۆ گەورەكەي ژيان و لەويادا شتىك بكات دواتر شانازى
پىئوہەكات، بەلئى جەنابى مامۇستا، مەوۇف بەبىئ شانازى ناژى... وانىيە.
ئەو شانازىيەي چەند سالى لە وەرزش و دەستى دەھىنم شانازىيەكى
درۆزن بوو. لە ساتىكدا هەستەمكرد مەن يان دەبەت تەواو درۆزە بەو ژيانە

بەدەم کە تێی کەوتوووم یاخود ئێستێک بکەم و بڵێم ئێستا بەرپرسم لە
 حەقیقەتێک، لە نەینییەک کە کەسی تر نایزانێت من نەبێت ... بۆیە هاتم
 بۆ لای بەرێزتان».

مامۆستا ئەسفەر زۆر ورد گوێیەدەگرت. دواتر بە هیمنی پرسی «ئەو
 دەتەوێت چی بکەیت؟ نیازی چییە هەیە؟». سەلام گوتی «ببۆرە
 مامۆستا هێشتا تەواو نەبووم، هێشتا هەندێک شتم ماوه. ئەم قسانە
 ئێستا بۆ ئێوەی دەکەم، زادهی بیرکردنەوەیەکی درێژه کە دەمن وەختە
 لە خەیاڵدا کۆبوونەتەوە و کەس شک نابەم بۆیان باسبکەم. ئەوەی زیاتر
 من دەترسێنێت نەمانی جیدییه، دەزانم ئەم قسەیە زۆر پۆشنبیرانە
 دەرەدەکهوێت، جیدییهت مەبەستم سەیرکردنی خەڵکی ئەم شارەیه بۆ
 یەکتەری. من کە لە پۆژنامەکە دادەنیشم زۆرجار پۆشنبیران دێن بۆئەو،
 هەموو قاچ دەخەنە سەر قاچ و ئاسوودەن، هەموو لەسەر ئەو کۆکن کە
 جیدییهت بەرەو نەمان دەچێت، هەتا ناجیدیترینیشیان بە حەماسێکی
 بۆتێنەو قسە لە نەمانی جیدییهت دەکات. باشە دەکرێت بڵێیت هەر ئێمە
 وانین، دەتوانیت بڵێیت سەیری حالی عەرەبەکان بکە چون بەرەو دوا
 دەگەرێتێنەو، سەیری حالی تورکان بکە، دەتوانیت بڵێیت بەشەرییهت لەم
 سەرەدەمدا بێباک بوو، بڵێیت مەژەکان بۆ خوشبەختی خۆیان دەگەرێن
 و نایانەوێت هەوالی ناخۆش و دڵتەزین ماوهیەکی زۆر زیان و هەست و
 بیرکردنەوەیان ئالودەبکات. باشە، من هەق دەدەم بە کەسێک بەلگە و
 بەهانی وەها بخاتە بەردەمم، بەلام نەمانی جیدییهت نەخۆشییهکی
 جیهانی نییه، مەسەلەکە ئەسلەن پەیوەندی بە دنیای دەرەو نییه،
 بەلکو پەیوەندی بە خۆمانەو هەیە. من سەرەتا کە دەستم بە خوێندنەو
 کرد، هەستمکرد ناتوانم جیدی بێم، ناتوانم تۆیان مامۆستا عەلادینی
 شاهی، یان ئوستاد کوردۆ بخوێنمەو و تێیگەم. بەلام دوا ئەو تا
 ئەمڕۆ شتیکی ئەوتۆم نەکردو، مەژۆ کە نەیتوانی بیر لەو بکاتەو بۆ
 تێناگات کەواتە جیدی نییه ... من ئەگەر نوسەرێکی گەژە نەبوومایە لە
 پۆژنامەیهکی گەژەدا، دەبوو بپرسم بۆ تێناگەم. بەلام هەرگیز
 نەمپرسیو، ناتوانم بپرسم، دەترسم، نازانم وەلامی ئەو پرسیارە بۆ کوێم

ده بات. ماموستا نه سفېر بېوره، به لام نازانم بډېچي هموو نه و شتانه له گڼل بيستني چيرؤكي نه و ژه نرال دا كه و ته وه يادم. هميشه هه مان پرسياره، هه مان تاعوونه، نه وه ي نازانين وه لامه كان بډ كويمان ده به ن، نه وه به كه به پړتازان ئيستا باستانكرد، نه وه به. گهر به كيك به رامبه ر كتيبكي گه وړه و گرنه بېدهنگ بوو، ده توانيت به رامبه ر تاوانيتي گه وړه ش بېدهنگ بيت. بمبوره ... بمبوره په نكه حوكميكي هه له بيت، په نكه تر نه تويستيت نه م دهره نجامگيري به لي بكه يت، به لام بوسته، نه سلن من له خو موه دهره وانه، باس له پوحي خو م ده كه م ... من وام، نه وه ي ناتوانم له نوسينيكي باش تېگه م هر له سر هه مان پيگايه كه ده مباته وه بډ نه وه ي هموو تاوانيكيشم بيرېچيته وه و هست نه كه م په يوه ندي به منه وه هيه، من وه هام، من ماو به يكي دريژه هسته ده كه م هيچ شتيك په يوه ندي به منه وه نيبه، ستافي پوژنامه كه ش هه موو وه مان. جه نابي ماموستا، نه سلن دهراني ئيمه له چي ده چين؟ چوويته سينه ما؟ ... ئيمه له پوژنامه ي عه زيم وه تن له و ئاميره سارد و بېړوچه ده چين كه فيلمه كه ليده ده ين، ده بينين كه نه كته ره كان ده گرين، بينه ره كان ده گرين، به لام ئيمه وهك مه كينه به يكي سارد ده خوليتنه وه و له ديمه نيكه وه بتيوه ستان ده چينه سر ديمه نيكې تر، ويته به يك لاده به ين و ويته به يكي دي پاده كيشين. نه وه دؤخي منه، نه وه تاعووني منه، نه وه نه و دهره به كه من به ده ستييه وه ده نالينم. من گووتم، من سه ره نك ناناسم، نه سلن نايناسم، به لام دهرانم پياوڼكه به شيك بووه له و ميژووه، ده لين دپنده بووه، به لام من نازانم تا چهند جانه وهر يان دپنده بووه، هيچ نازانم، به لام له ناكاو هه ستمكرد كه له به رده م پرسياركي گه وړه دام، گهر جه نابي ليوا به بېدهنگي بچيته ژيره وه و وهك سه داني تر ونبيت، چي پووده دات و چ كاريكي به منه وه هيه؟ به لام نه ي نه گهر بلاويكه مه وه چي پووده دات و چ كاريگه رييه كي به هه مو مانه وه هيه؟. من به ئيروه گووت ده مه ويت بډ به كجار، بډ به كجار، دواي وه لام ي پرسياركي گه وړه بكه وم. نه وه هه قې خو م يان نا؟ هه قې خو م وهك مروفيكي بچوك كه ده مه ويت پوليكي گه وړه بگيرم، كاريكي له و جوړه بكه م يان نا؟ چهندين

سالة وهك گەمژە دواى ئەوه كەوتووم بزانم چ تىپىكى گەمژە لەوسەرى دونيا بردویتییه وه یان دۆراندویتی، بزانم ئینتەر میلان بردویتییه وه یان مانچستەرستی، بایەر منشن خالی زۆرتەر یان فیردەر بریمن یان بروسیا دۆرتمۆند. ئیستا دەمەوێت بۆ یەكجار واز لەم هەموو گەندوگروە بهێنم و سەیری ئەو دیو پەردە ئاسنین و دیواره ترسناكەكانی ئەم شارە بكەم؟ دەمەوێت بزانم چی لە پشتی ئەم بێدەنگییه ئاسنینە وه هەیه كه لە من ونە؟ دەمەوێت لە ژيان خۆی پرسیاربەكم، ئەوهك لە سیبەرەكەى. هەموو خەلك بە جۆریكى ترسناك لەم شارە پادەكەن، هەیانە وهك من خۆی بە سەركردنى یارى پروپوچە وه سەرقالدەكات، هەیانە خۆی لە تەماشاكردنى سربال و فیلمدا خنكا ندو، هەیانە سەیری پەڕەیه كى نوسەریكى خۆمان ناكەن و دەكەونە پەرستنى شاعیر و پۆماننوسە فارس و عەرەب و بیانییهكان... هەمووشى یەك دەرده، هەمووشى ئەوهیه هەستبەكەیت لەم وڵاتەدا نیت، لەم شارەدا نیت، دەرگایەكت دۆزیووته وه لە خۆت و لە شارەكه بێتاته دەرئ، ئیستا من دەمەوێت پڕگایەك بگرم بمهینیتە وه بۆ ئەم شارە، بۆ ناو دلى شارەكه. باوەرپت بێت كه پۆژانه لەو سەیارەیهى خۆمدا دەچم بۆ دەوام یان دەگەڕیمه وه، هەست ناكەم خەلكى ئەم شارەم. دەمەوێت شتیك بكەم ئەو هەستەم هەبێت. دەزانم یەكێك دیت و دەلێت جا دلى ئەم شارە لە تاریكى زیاتر چی تێدایه؟ دەزانم وادهلێن... بەلام گەر جگە لە زۆلمەتى پووتیش هیچى تێدانهبێت، من دەمەوێت بەره و ناخى بپۆم. هەستدەكەم ئەو پۆژنامه چەپەلە منى فرێداووته وه ناو شوینێك لەوتوه تەنیا تارمایی ژيان دەبینم، هەموو شتیكم زوو بیردەچێتە وه، هیچ شتیك بە جیدی ناگرم، ئەسلەن بووم بە مەخلوقێك لە ناو وردەكارى شتە پوچەكاندا نوقمبووم... وردەكارى شتە هەرە پوچەكان ... هەموو شتیك زوو فرامۆشدهكەم، زۆر زوو. پەنگە سەبەینى بمیینیت تەواو لیوا جەنگیزم یادچوویتییه وه، بلیم ئەم كابرایە كێیه، بەردەوام تیبینی و سەرەقەلەم دەنوسم تا شتەكان و ناوەكانم بیرنەچنە وه. من دەزانم تاعوونەكەم گرتووه، بەلام ئەوانى تر نازانن. بۆیه هاتووم بۆ لای ئیو، دەمەوێت بە ئارامى نەخنكیم و پەله قازیبەك بكەم، دەمەوێت بەر لەوهى

بخنکيم دهست به شتيکوه بگرم. من به چاوی خۆم دهبينم، هه موو ستافی پۆژنامه که دهبينم، هه موو خه لک دهبينم دهخنکين و ئاسوده ن، به هه لمت و جۆشه وه به ره و ئه و خنکانه مه له ده که ن. من ده مه ویت بهر له وه ی ته واو ياده وه ی خۆم له ده ستبه دم هاواریک بگم، به لکو به کتيک بمبينيت و بزانييت به دب ختيک خه ريکه نو قمده بيت ... هه ر ئه وه به ماموستا ئه سغه ر من بۆ ئه وه ليتره م. ئه سلان من له بهر خۆم ليتره م، چونکه دلنيام نه خو شم ... نازانم تۆ چۆنيت، ده مه ویت که سانتيک بدۆزمه وه نه خوش نه بن، ده زانم که سانتيک له م شارهدا هه ن، له م دونيا به دا هه ن که نه خوش نين، به لام له کوين؟ کين؟ ده توانن يارمه تي من به دن يان نا؟ نازانم».

ماموستا ئه سغه ر که مجار که سيکی بينی بوو وا به پوونی گرتی خۆی بزانييت و بويتيت باسيکات. بۆ ئيستیک چاوی نو قانده و وای هاته پيشچاو، سه لام که سيک بيت له چيروکتيکی خۆی رايکرد بيت که ناو نيشانی «نه خوشخانه ی نه خوشيه نه بينراوه کان» بوو، که پاله وانه کانی هه ر يه که يان نه خوشيه کی تاييه تي هه بوو جگه له خۆيان که سی ديکه نه يده بينی. ده يزانی خه لکی ئه م شاره رقيان له هه ر که سيکه بزانييت ده ردی خۆی چيه، چونکه که سانی نه خوش ده رگای ئه وه يان بۆ ده خه نه سه ر پشت، فه ننازيای په شی خۆيان بخه نه کار، به جۆريک ئه وان هه م ده رد و هه م ده رماني بۆ ديار بيگه ن. خه لکی ئه م شاره بوار ناده ن هيج نه خوشيک باسی نه خوشيه که ی خۆی بکات، به لکو ئه وان بۆی ديار يده که ن چيه تي، بۆ تووش بووه، ده بوو چی نه کردايه، ده بيت چی بکات. ئيستا يه که مجار که سيکی ده بينی ده يزانی به ده ست چيه وه ده نا لينييت. ئه مجاره وردتر سه يری سه ر و سيما ی باباجانی کرده وه، ديار بوو له و گه نجه غه مگينه نه يه که هه ر له سه ره تاوه پير ديارن، پرسى «له گه ل هيج که سيکی تر دا قسه ت کرده ؟». باباجان گووتی «نا، هيج که س نازانييت من ده ليم چی، چونکه سه ير کردنيان بۆ بير چوونه وه جيا وازه له گه ل مندا، ئه وان پتيان وانيه هيجيان بير چووبيته وه ... هه ر که س

پتیوایه خۆی به شی خۆی کێشهی ههیه، که کاتی ئهوهی نه بێت بیر له دهردی ئهم و ئهو بکاتهوه، ههستده کهن ناچارن به شیک له دهرد و مهراقی ئهم دونیایه فرێده نه لاره تا بیانگرت بژین و فریای دهردی خۆیان بکهون. له وه شدا ناهه قیان ناگرم». مامۆستا ئه سفهر پرسی «گهر هه والی گرتنی لیوا جه نگیز بلأوبیته وه چی ده بێت؟ گهر بلأونه بیته وه چی ده بێت، ئه وه پرسیاره که یه؟». «گهر بلأوبیته وه چه ند هه فته یه که خه لکی قسه ی له سه رده کهن، دواتر بیر ده چیته وه ... دلنایم، به لام گهر بلأونه بیته وه چی ده بێت؟». مامۆستا ئه سفهر پالیدایه وه و به و یقاری که وه که پتر له و یقاری نوسه ره گه رده کان ده چوو، گووتی «گهر بلأونه بیته وه ده بێت به مه تل، ده بێت به نه نیه یه کی قوول، ده بێت به پرسیاریکی موگنا تیبسی که ده توانیت هه ندیک که س رابکێشیت یارمه تیمان بدهن بزانی لیوا له کویتیه ... گهر چیرۆکی لیوا ئاشکرا بیت و ئاسان به سه ر خه لکدا تیبه پریت، گهر هه موو بزانی لیوا له کویتیه، ئه وسا که س بۆی گرنگ نامینیت لیوا چی به سه ر دیت، به لام گهر به نه نیه یه بمینیته وه، گهر بیه یه قالی نه نیه یه کی گه رده وه، ئه وسا له وانه یه بتوانین بزگاریکه یه».

باباجان به خه ندیه کی شه رمانه وه گووتی «من ئه سلەن نامه ویت لیوا بزگاریکه م. ده مه ویت شتی دژی ئهو تاعونه بکه م. شتیکی گه رده، ده مه ویت ژیا نی خۆم راستبکه مه وه، بیه مه وه سه ر خه تیک مانای هه بێت. بۆ ئه وه جه نابی مامۆستا ده بێت دوا ی شتیکی گه رده و راسته قینه بکه وم، به جۆریک یاده وه ری خۆشم پتیوستی به وه بیت نه خه ویت و غافل نه بێت. ده مه ویت ئهو بیتاکییه له خۆمدا بکوژم».

مامۆستا ئه سفهر پالیدایه وه و پرسی «من ده توانم چیت بۆ بکه م؟». باباجان سه یریکیکرد و لێی پرسی «ده توانیت چیم بۆ بکه یه؟». مامۆستا بینه وه ی چاوه پوانی وه لامی ئهو بیت، بینه وه ی هه چ شتیکی له ده نگ و سیما و جولاندنه ویدا بگۆریت گووتی «شه ویکم بده ری بیر لێبکه مه وه ... یه که شه و».

ئەو دە قەسەى گەنگى نەزان مامۇستا ئەسغەر و سەلام باباجان بوو. دواى نەو سەعات لەو دە باباجان بە سەرىكى گەزەو دە ماشەنەكەى خۇيدا بەرىنگاوە بوو بەرەو مال. تاکە هیوايەک لە دایدا بوو، ئەو دە بوو شەتەک بەكات، توانای خۇى لەسەر تەپەراندەنى ئەم تاعوونە بەهەزتر بەكات .

یاداشتەکانى مەھدائىلى فریشتە

شەوئەى زۆر درەنگ، هۆشەنگى بولبولیار و دکتۆر مستەفا شوکاک لە بەردەم مەزگەوتى مەلا حەسەنى کویتستانیدا یەکیان بینى، شەوئەى شەیدارى بەهاریبوو، هەموو شەکان بۆنئەى تاییەتیان لێدەهات، کە هەم بۆنى شەو بوو، هەم بۆنى خەوتووی بەهار. بولبولیار نەزیکى دە دەقیقە لە بەردەم مەزگەوتەکەدا وەستا تا دکتۆر شوکاک بەخۆى و بەپازیلییە شەپکەیه دە گەیشە. ئەو ماوەیە لەویدا وەستابوو، تەرخانىکرد بەس هەواى پاکى شەو هەلمەیت. داینابوو بۆنى کۆچەکان و شەقامەکان و باغچەکان لەشەودا جۆرئەى ترن، جۆرئەى جیاواز لە بۆنى پۆژ. لە دای خۇیدا گووتى «لە شەودا کیمیايەکى تر حوکمى دۇنیا دەکات، یاسای تر، هەزى تر، سەروشتى تر». گەرچى بەهار نەو دە تەپەراندەبوو، بەلام دۇنیا هەشتا ساردەبوو، بولبولیار لە غەمپاشاوە بە خەیرایى هاتەبوو تا لە کاتى خۇیدا بەگاتە بەر مەزگەوتەکە و دکتۆر بێنەیت، غەمپاشا بەشەو لە هەموو وەرژەکاندا ساردەبوو، لەو گەرکە سەیرانەى دۇنیا بوو کە هەچ کات بەتەواوى گەرمى نابێتەو، هەمیشەش دواى نەو شەوان، کەزەیهکى دایزەینى هەیه، کە پەندەچەیت هەواى ئەو هەزارىیە ئەزەلییە بێت کە لەم کۆچەیه دا هاتەوچۆ دەکات. کە گەیشە بەر مەزگەوتەکە، هەستیکرد هەم دەستەکانى و هەم قاقچى تەزەون... بەلام داینابوو پەلى گەرما وەهاش نەزەم نەیه بەو شەوێە بێتەزەینەیت، لەبەرەو بەخۆى گووت «بە هۆى تەزەینى پۆحەوێە». ئەو دەرئەى زۆر کۆن بوو لە قەسیدەیهکى نەغەدە

مەردینی بە ناوی «جەلادی فریشتەکان»-ئەو. «هەمووی بە هۆی تەزینی پۆچەوێهێه کە زستان زووتر دیت، گەرمی تۆ دەپوات و بەفر جینگای دەگرێتەو» هەموو دێرەکی لە بەر خۆیەوێ دووچار گووتەو و لەخۆی پرسی «وای خانم چەند لە مێژە شیعریکی تەواوی تۆم نەدیوێ... چەندە». لەوێدا بوو بێر لە شیعەرەکانی مەردینی بکاتەو، کە دکتۆر بەخۆی و ماشینەکیەوێ لەوسەری کۆچەوێ دەڕکەوت. پێ بە دڵ ئاواتی خواست دکتۆر دانەبەزێت و باوەشی پیاوێ، حەزی لە بۆنی دکتۆرەکان نەبوو... لە بۆنی مەوێ ئاسایی یان بۆنەکانی دیکە ی ناو سروشت نەدەچوو، بۆنیک بوو لەبری ئەوێ پاکژی و تەندروستی بێرخاتەو، نەخۆشی و میکروبی بە یادا دەهێناوێ. خۆشەختانە دکتۆر لە ماشینەکی دانەبەزی، بۆلبولیار سواریبوو، پێکەوێ گەپانەوێ بۆ غەمپاشا، لەوێ وەفائیلی فریشتەیان هەلگرت و بەرەو ئەو ژێر زەمینە بەرپێکەوتن کە ئەرشیفی فریشتەکانی تێدا بوو.

ژێر زەمینە کە لە مالتیکی چکۆلانە و سەر بەخۆ دەچوو، بۆ خێزانیکی بێوێت لانکەیکە هەمیشەیی بۆ ژیان بدۆزیتەوێ باش نەبوو، بەلام بۆ کەسانیک لە تەنگانەداین، دالەدەیکە کاتی و پەناگایەکیان بویت، کاری پێیدەکرد. ئەرشیفی فریشتەکان لەوێ کەمتر بوو کە دکتۆر چاوەڕوانیدەکرد، لەو کاتەوێ بۆلبولیار باسی ئەم ئەرشیفە کردبوو، وای دانا بوو سەدان کارتۆن و فایل و سندوقی پێ یادگاریی بێنیت، بەلام ئێستا کەمێک ناوێمێد و دڵشکاو هاتە بەرچاوی. ئەرشیفە کە لە چەند کارتۆنیکە گەرە کە نزیکێ بیست دانە دەبوو، زیاتر هیچی تر نەبوو، بەشی هەرە زۆری کە لوپەل و جلۆبەرگی جیاوازی فریشتەکان بوو، کە سالانی خۆشەختی لە کەشتییە کەدا لە بەریان کردبوو. ئەوێ دیش هەندێک دەفتەری یادداشت و چێرۆک بوو، کە لەو چەند سالەدا فریشتەکان نوسی بوویان و گێڕابوویان، لەگەڵ هەندێک پۆمان و وێنە و کتێبی تایبەت بە فریشتە و بەسەر هاتەکانیان... لە پاستیدا ئەرشیفە کە جینگایەکی کەمی لە ماله کەدا گرتبوو، هێشتا پووبەرێکی زۆر بۆ خواردن و خەوتنی چەند کەسێک بە تال

بوو. دکتور همدې پيڅه ف و خوار دنی که می هینابوو، بکړیت جاری
 بولبولیار و فریشته که ی لیره بمیننه وه. هر نه و شوه پیکه وه له گه ل
 دکتور موسته فا شوکاګدا سهری هندیګ له کارتونه کانیان کرده وه،
 ژدبه ی نرشیفه که چیروکی نه و فریشته نه بوو که خهونیان به ژیانیکي
 دییه وه بینی بوو و خهونه کانیان و به سهراته کانیان نوسرابووه وه،
 ژدبه یان دهستنسکه لیک بوون له و دهستنوسه بیکه لکانه ی دهره نجامی
 دروستکردنی نه و چیروکه خه یالیا نه بوون که مه له کبینه کان له گه ل
 فریشته کاند ا دروستیان کردبوو، هه موو نه و کارتونه پیزانی مه له کبین به
 دهستی خوی لتي نوسیپوون «ژیا نه خه یالیه کان». هندیګ له
 کارتونه کانی دی لتيان نوسرابوو «دوسیپه ی فریشته کان». له ناو
 هه موواندا کارتونه ګ سهرنجی پاکیشان، وهک سندوقیکي بچوک بوو،
 له سهری نوسرابوو «یاداشتی فریشته کان به پړوایه تی خویان». تا نه و
 کاته هیچ کامیان نه یانزانیبوو که دهشت فریشته کان یاداشتیان نوسی
 بیت، هه ردووکیان هه موو شته کانی دییان جیهیتشت و نه و کارتونه
 بچوکه یان کرده وه. کارتونه که سی و پینچ دهفتري تیدابوو، که هه ر سی
 و پینجیان له پهنگی یهک بوون، دهفتري نه ستوور و تهلدار و بهرګ
 شین... هه ر سی و پینجیان پیزانی مه له کبین خوی پۆلینیکردبوون و
 ژماره ی لیدابوون. دهفته ره کانیان هه لپشت و په که په که که و تنه
 سهیرکردنی بهرګه کانیان، «ژیا نی نه لیا نیلی فریشته به پړوایه تی خوی -
 بهرګی په که م»، «ژیا نی نه لیا نیلی فریشته به پړوایه تی خوی - بهرګی
 دووه م» «ژیا نی له یلانیلی فریشته به پړوایه تی خوی - بهرګی چواره م»
 «ژیا نی ئیرفانیلی فریشته به ریوایه تی خوی - بهرګی هه و ته م» «ژیا نی
 مه هدانیلی فریشته به پړوایه تی خوی - بهرګی دووه م» دۆزینه وه ی
 یاداشته کانی مه هدانیلی فریشته، ګرنگترین پړوداوی نه و شوه یان بوو.
 په که مجار دکتور شوکاګ بهندی په که می بیره وه رییه کانی مه هدانیلی
 دۆزییه وه، هه لیکرت و به نه سپایی ګوتی «ده بیت لیره وه دهست
 پیکه ین». که سیان نه یانده زانی که مه هدانیلی یاداشتی نوسیپوه، یان هیچ
 یه که له فریشته کان یاداشتیان نوسیپوه. نه و پۆزه ی بولبولیار نرشیفه که ی

گوێزایه‌وه، سه‌یری هیچ شتێکی نه‌کرد، به‌ته‌نیا له‌گه‌ڵ شۆفێرێکدا شته‌کانیان بارکرد و دایانگرت بێته‌وه‌ی چرکه‌یه‌ک کاتی هه‌بێت به‌فیبۆی بدات. بۆلبولیار هاته‌وه‌یادی که له‌ ماوه‌ی به‌ر له‌ سووتانی که‌شتیه‌که‌دا، خاتوو پێژانی مه‌له‌کبین هه‌ندێ جار له‌ ژووره‌که‌ی خۆیدا ده‌نگی ده‌هات، هه‌ندێ جاریش ئه‌م ده‌یتوانی ده‌نگه‌کان جیا‌بکاته‌وه، ئاشکرا له‌ نێوان هه‌موو ده‌نگه‌کاندا ده‌نگی مه‌هدائیلی ده‌ناسییه‌وه، به‌لام دُنیا نه‌بوو ئاخۆ هه‌موو ئه‌و ده‌نگانه‌ی تر که کپ بوون، که ته‌ماوی و خنکاو ده‌گه‌یشتنه‌ گوێی ئه‌و، ده‌نگی ئه‌ووبوون یان نا؟. ئه‌و شه‌وه بۆلبولیار دوا‌ی ئه‌وه‌ی دکتۆر به‌جێهێشت و وه‌فائیلی فریشته به‌ ئارامی خه‌وی لێکه‌وت، ده‌ستیکرد به‌ خوێندنه‌وه‌ی یاداشته‌کانی مه‌هدائیلی فریشته، که ده‌رگای دونه‌یایه‌کی سه‌یریان لێکړه‌وه. هه‌لبه‌ت من خۆم یاداشته‌کانی مه‌هدائیلی فریشته‌م نه‌بینیوه، به‌لام سالانێک دواتر بۆلبولیار ته‌واوی ناوه‌پۆکه‌که‌ی به‌ وردیه‌کی ناخۆش و بێزارکه‌ره‌وه بۆ گێڕامه‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌بوو ئه‌و تێکسته‌ی ددیانه‌جار خوێندبێته‌وه، وه‌ک ئه‌وه‌ی ته‌واوی تێکسته‌که‌ی له‌سه‌ر بۆ ئه‌وسه‌ر به‌ هه‌موو ورده‌کارییه‌کان و هه‌له‌کانی نووسینه‌وه له‌ به‌ر بێت، وه‌ک ئه‌وه به‌و تێکستیک بێت خۆی له‌ خه‌یالدا نووسیبێتی و بیلێته‌وه... به‌لام له‌پاستیدا هۆی له‌به‌رکردنه‌که‌ی ئه‌وه نه‌بوو که ته‌نیا قوول له‌گه‌ڵ هه‌موو حه‌رفه‌تیکیدا ژیاوه، به‌لکو ویستبووی له‌ به‌ر بایه‌خی تێکسته‌که‌ له‌سه‌ری خۆیدا هه‌لیبگیریت، نه‌وه‌ک جارێک له‌ جاران به‌هه‌وتیت و دواتر هیچ یاداشته‌تێکی راسته‌قینه‌ی فریشته‌یه‌ک له‌سه‌ر زه‌مین ده‌ست نه‌که‌ویت. من لێره‌دا کورته‌یه‌ک و چرکراوه‌یه‌کی ئه‌وه‌ی بۆلبولیار بۆمی گێڕایه‌وه ده‌نوسمه‌وه، ئه‌وه‌ی ئێوه ده‌بخوێننه‌وه، یاداشته‌کانی مه‌هدائیلی فریشته‌یه به‌ (بایه‌تی من، لێوا وه‌فای په‌فعت به‌گ، نه‌وه‌ک خودی تێکسته‌ بته‌یه‌یه‌که به‌ر جۆره‌ی که مه‌هدائیل نووسیویتی، لێره‌وه چرکړه‌وه و لادان و کورتکردنه‌وه‌یه‌کی زۆر له‌ هه‌موو به‌شه‌کانی ئه‌و یاداشته‌ دووردرێژانه‌دا کراوه تا بگه‌یشت له‌ جێگایه‌کی وه‌ک ئێره‌دا وه‌زیفه‌ی خۆیان به‌گێڕن. یاداشته‌کان ته‌نیا یاداشتی پوژانه‌ی فریشته‌یه‌ک نین که توانا و روزه‌یه‌کی گه‌وره‌تری له‌ فریشته نه‌خۆشه‌کان تێدا‌یه، به‌لکو

به‌لگه‌نامه‌ی خه‌باتی فریشته‌یه‌که که ویستویتی بژی و بمینیت‌وه و دۆستی ئیمه‌ی مرۆف بیت. به‌وه‌دا من یادداشتی هیچ فریشته‌یه‌کی ترم نه‌بینیوه، به‌وه‌دا سه‌ربوردی وردی هیچ فریشته‌یه‌کی ترم نه‌خویندۆته‌وه، ده‌بیت بلّیم که ناتوانم ئه‌م یادداشتانه به‌نوسینی هیچ فریشته‌یه‌کی تر به‌راوردبکه‌م. به‌لام ده‌بیت بلّیم که مه‌ه‌دائیل به‌زمانیکی ساده‌ی ئینسانی، به‌زمانیک که که‌ره‌سته‌ی که‌سیکه‌ زمانێ حیکایه‌تکردنی تاقیکردۆته‌وه، شته‌کانی گێڕاوه‌ته‌وه. لێره‌دا من به‌دووری نازانم که له‌خودی تیکسته‌که‌دا هه‌ندیک له‌فلسفه‌ و تیروانی بولبولیار بۆ ژیان په‌ریبیت‌وه و وه‌ک به‌شیک له‌یاده‌وه‌رییه‌کانی مه‌ه‌دائیل لێره‌دا هه‌لگیران، به‌لام چیرۆکه‌که‌ پتر پوونیده‌کاته‌وه مه‌ه‌دائیلی فریشته‌ کێیه و چ جۆره مه‌خلوقیک بووه .

چیرۆکی مه‌ه‌دائیلی فریشته «1»

«چهند به‌شیک وهرگیراو له‌ یاداشته‌کانی مه‌ه‌دائیلی فریشته. گێڕانه‌وی له‌ بروی تیکسته نه‌سێیه‌که‌وه :

هۆشه‌نگی بولبولیار. کورته‌کرده‌وه و دارشته‌وه‌ی: مامۆستای چیرۆکنوس سه‌لیم نه‌سفه‌ر»

ناوم مه‌ه‌دائیلی فریشته‌یه، به‌لام فریشته‌ی پاسته‌قینه وه‌ک ئینسانی پاسته‌قینه وه‌هایه، کاتیک دیته‌ دونیاوه‌ ناوی نییه. ناوان بۆ من شتیکی سه‌یربوو، من ته‌نیا خۆم وه‌ک فریشته‌ ده‌بینی، فریشته و به‌س. نۆد زه‌حمه‌ته بۆ فریشته‌یه‌ک به‌ وردی بزانیته‌ چ پۆژیک هه‌ستی به‌ بوونی خۆی کردوه، به‌ش به‌ حالێ خۆم نازانم، ناکریت فریشته‌کان وه‌ک تۆوی دره‌خت ته‌ماشابکه‌ین، وه‌ک شتیک که له‌ پۆحی که‌سیکدا ده‌پوین و سه‌وزده‌بن و بالده‌گرن و دوا‌ی ده‌فین، واته‌ چی زانیارییه‌کتان له‌سه‌ر سوپی ژیا‌نی پوهه‌کێک یان مێشیک یاخود کرمیکی ئاوریشم هه‌یه،

لەبیریبەنەوه و بەوجۆرە بێر لە لەدایکبوونی فریشتە مەکەنەوه. نا، فریشتە بوونی یەک ئینسانە لە دوو جیھاندا، بوونی یەک ئینسانە لە دوو دۆخ و دوو بێرکردنەوهی جیاوازا، کەرتبوونی کەسیکە لە نێوان خۆی و پێچەوانەکەیدا... ئەو دیوێی تری ھەموو شتەکانە کە مەرۆف بە چاو نابینیت ... وەک دیوی ئەو دیوی مانگ کە ئێمە لێرەو نابینین، وەک دیوی ئەو دیوی خۆر کە نازانین چۆنە. وەک دیوی ئەو دیوی گەردون کە ھەرگیز نابینین و نازانین چییە، وەک دیوی ئەو دیوی ژیان کە نازانین ئاخۆ ھەیە یان نییە، وەک دیوی ئەو دیوی زەمەن کە نازانین وەستانە یان تێپەڕین، وەک دیوی ئەو دیوی مردن کە دەشیت سەدان دیوی ھەبێت. فریشتەکانیش دیوی ئەو دیون، دەشیت ھەمان شت بن وەک چۆن دیوی ئەو دیوی شوشەیک ھەمان شتە، دەشیت شتێکی ھەزارجار جیاوازی بن، وەک چۆن دیوی ئەو دیوی تابلۆیکە قەشەنگ ھەزار جار لە دیوی نیگارەکە جودایە. من دیوی ئەو دیو بووم، دیوی ئەو دیو ھەمیشە جیگایەکی ئالۆز و تەلیسماویە. دیوی ئەو دیو ئەو شوێنە زۆرجار خۆشی نازانیت چییە، بەس تەنھا دەزانیت دیوی ئەو دیو ھەبێت.

مەرۆف وەک چۆن لە دەرەو ئەوێنەیکە ھەیە سەیریدەکات، لە ناخیشدا ئەوێنەیکە ھەیە، ئەوێنەیکە دەرەو ئەو پوکەشە پێشاندەدات کە لەخۆی دەچێت، بەلام ئەوێنەیکە ناوێنەیکە پوکەشە تری پێشاندەدات کە لەخۆی ناچێت. فریشتە ئەو دۆزمنەیکە کە مەرۆف لە ناو خۆیدا بۆ خۆی دروستدەکات، وەک چۆن ھێچ شتێک نییە دیوی ئەو دیوی نەبێت، ھێچ مەرۆفیکیش نییە دیوی ئەو دیوی نەبێت... بەلام ئاخۆ دیوی ئەو دیو ھەمیشە فریشتەیکە، ھەمیشە ھەمان شتە، ئەوێنەیکە لە توانای مندا نییە وەلامی بدەمەو. من مەھدائیلی فریشتە کە ھێچ نێم جگە لە فریشتەیکە کە نازانیت بۆچی فریشتەیکە، وەک چۆن تۆ نازانیت بۆچی مەرۆفیت و توتی یاخود گۆلە نێرگسیک نیت. من تەنھا وێنەیکە بووم لەو ئەوێنەیکەدا، تەنھا دۆزمنیک بووم.

ناوه‌وهی ئینسان وهک سهرداپیکێ تاریک وایه، مرۆف که ده‌پواته ناوی هه‌میشه بۆ خۆی ده‌گه‌رێت. له ناخی مرۆفدا هیچ شتیکێ تیدا نییه جگه له خۆی، هیچ شتیک، جیهان، خه‌لکانی تر، حوکه‌مکانیان ته‌نیا له‌سه‌ر پوو‌پۆشی ده‌ره‌وه‌ی ئینسان ده‌وه‌ستن، به‌لام ناوه‌وه‌ی ... ناوه‌وه‌ی جگه له خۆی هیچی تری تیدا نییه. به‌لام خۆی شتیکێ به‌تاله، ناوه‌وه‌ی ئینسان شوێنیکێ عاسی، نه‌بینراو، مه‌لعون و به‌تاله. هه‌ر کات مرۆف ویستی خۆی بگه‌رێت، جگه له هه‌وا، هیچی دی ده‌ست ناکه‌وێت.

پۆح له هه‌موو مرۆفیک و له هه‌موو ده‌میکدا نییه، پۆح له هه‌ندیک مرۆف و له هه‌ندیک کاتدا هه‌یه. من تا خاوه‌نه‌که‌م گه‌یشته پۆلی سیی ناوه‌ندی و ته‌مه‌نی بوو به‌ پارزه‌ سال پۆحی نه‌بوو، به‌و مانایه‌ی پێویستی نه‌بوو پۆحی هه‌بی‌ت، ئه‌و ته‌نیا جه‌سته و هه‌ست و عه‌قل بوو، بێ پۆح. مرۆف هه‌یه قه‌ت پۆحی بۆ دروست نابێت... هه‌میشه ئه‌و توێژالکه ته‌نکه‌یه له پێست و ئێسک و نیگای کێشراو و وشه‌ی نوسراو که ئه‌وانی تر له‌سه‌ری ده‌نوسن و نیگاری له‌سه‌ر ده‌که‌ن.

پۆح په‌یوه‌ندی به‌ ژیا‌نی پۆژانه‌وه نییه، وه‌خته بڵێم پۆح شو‌پشی ئینسانه دژ به‌ خۆی. په‌یوه‌ندی به‌ هێزیکێ زۆر ترسناکه‌وه هه‌یه که له ناخی ئینساندا دروسته‌بی‌ت و شاریکێ ناوه‌کی بۆ دروسته‌کات. پۆح ئه‌و شاره‌یه که مرۆف له ناو خۆیدا دژی هه‌موو شار و شوێنه‌ راسته‌قینه‌کان دروستیده‌کات. شاریکه‌ یان نییه یاخود که بوو، زۆر زۆر گه‌وره‌یه.

فریشته‌که‌ی ئینسان له‌و شاره‌دا دروسته‌بی‌ت، له‌ سه‌ر ئاوێنه‌ گه‌وره‌کانی ئه‌و شاره‌ که هه‌موو ئه‌و وێتانه‌ی مرۆفیان له‌سه‌ره که مرۆف نایانگاتێت، دیواره‌کانی شاری پۆح پێن له‌ ئاوێنه‌ و من له‌ سه‌ر ئه‌و ئاوێتانه دروستبووم.

هه‌ر کاتیک مرۆف دێت و ئه‌و شاره‌ ده‌گه‌رێت، ئه‌و به‌شه له‌خۆی ده‌بینێت که له‌ خۆی ناچێت. پۆح بۆیه له‌ مرۆفدا دروسته‌بی‌ت تا مرۆف بتوانێت له‌ خۆی یاخی ببێت. هه‌موو ئه‌وانه‌ی ده‌توانن سه‌یری پۆحی خۆیان بکه‌ن،

تووشی دوودلێبەک دەبن، تووشی ئەو پرسپارە دەبن: چی بکەم؟
هەولێدەم وەک ئێستایم، وەک ئەم کەسە بێ کە ئەوانی تر دەمبین و
دەمناسن، یان دەبێت شتیکی دیکە بێ؟.

مروڤ بوونەوهرێکە دەتوانیت خۆی نهوێت، ئەو تەنە شتیکی جەوهەرییە
لە گیانەوهر و شتەکانی دیکە جیادەکاتەوه. توتیبەک ناتوانیت شیوه و
ژیانی خۆی قەبوول نەکات، بەلام مروڤیک دەتوانیت.

من مەههائیلی فریشتە، بەیانییەک هەستام و ئیدراکم بە بوونی خۆم
گەیشتبوو پلەی کەمالی خۆی، گەیشتنی فریشتەیک بە پلەی کەمالی
ئیدراک زۆر سەختە، بەرهنجامی ململانێیەکی ناوکی و پوچی گەورەیه،
تەواو وەک گەیشتنی دەرویشیک وایە بە پلەی دەرککردنی جەوهەری خۆی
وەک دەرککردنی ئینسان بە جەوهەری خۆی بەرامبەر بە جەوهەری خودا.

من مندالییەکی راستەقینەم نییه، زۆریی فریشتەکان مندالییەکی
راستەقینەیان نییه، چونکە زۆرجار لە مندالدا مروڤ و فریشتە بە جوانی
بێکەوه دەژین.

بەلام پۆژیک دیت فریشتەکەت دەبێت بڵێت نا، هاواریکبات، هەر هاواریک
بیت، بۆ هەر شتیکی بیت. ئەو هاواری لە دلی خواوەنەکانماندا تۆزیک
عەجایەب دەکەوێتەوه، وەک ئەوێ شتیکی پەڕیبێتە گەروویان، پڕمەیهکی
ناوەختیان لێپەڕیبێت، خەفەتیکی کتوپر بەرۆکی گرتبن، مۆتەکەیک لە
خودا چووێتە وێزەیان، یاخود گوێیان لە هاواریکی دوور بووێت. هەر
کەسە و بە جۆریک ساتی یەکەمی ئەو هاواری دەژی، هەیه قورگی پێی
دەخوریت، هەیه تووشی سکچوون دەبیت، هەشە هەر هەستی پێناکات.

لە سالانی شەستەکاندا ئەم شارە شانۆی جەنگی گەورەبوو،
نەتەو پەرستەکان و کۆمۆنیستەکان شەپکی قورسیان بوو، لەسەر دوو
شت شەپاندەکرد و لە یەکیدیان دەکوشت کە هیچیان بوونیان نەبوو،
لەسەر نەتەو و پڕۆلیتاریا. دواي ئەوێ لە خواوەنەکەم جیابوومەوه و

ببومه فریشته یکی به هیژ و تەندروست، سالانێکی زۆر کتێم خوێندەو،
خولایام بوو تێگەم ئەم مەخلوقە کە ناوی مۆفە لە چ جۆرە بەردێک
تاشراوە و مەعدەنەکی چیبە. ئەو سالانە گەشتە ئەو برۆایی شەپری
شەستەکانی ئەمشارە کە سەرەتاکانی هوشیاریی منی تێدا پێدا پێدا، شەپری
نێوان نەتەو پەرستەکانی کورد و شیوعییە مارکسیستەکان، شەپری
بێسوود و بێمانا بوو. شەپریک بوو لە دەوری دوو خەیاڵ سوپاوەتەو کە
مۆفەکان برۆایان بەخۆیان هێناوە کە بوونیان هەیه، بێتەوی بوونیان
هەبێت. من گەرچی فریشته یکی زانانیم بەو مانایە بکڕێت بێم لە
پشتەیک لە پشتەکاندا دەستی بالام هەیه، بەلام زۆر حەزم لە کتێب بوو،
فریشتهکان هەموو حەزیان لە کتێب، بەشی هەر زۆری ئەو کتێبە
باشانە لە دنیادا نوسراون، فریشتهکان نوسیویان و بە ناوی مۆفەو
ئالابوونەتەو.

من له گهشتی خۆمدا به دواى ناسينى فریشتهکانى هاوچنسم و ئینساندا
گهیستمه ئهو برپاوی زۆریه ی جهنگ قورسەکان زۆرجار له پیتناوی
وههمبکدا بوون، که نهگر مهخلوقیکی عاقل له دهرهوهی ئەم
ئەستێرهیه بیت و لهو میژوو ه بپوانیت، سهری لهم بوونه وه ره
ده سوپمیت که چ دهسته پرۆیه کی گه مرزیه، که جاری وایه سەدان سال
ده جیته جهنگیکه وه له پیتناوی یک وشه دا، وشه یک وه ک خودا، یان
نه ته وه، یان چه وساو ه کان، بیته وه ی ئهو وشه ه هیچ مانایه کی ه بیت ...
منیش وام، من مه دانیلی فریشته که ئیستا دانیشتوم و دمه ویت
پاستگوایانه میژویی خۆم بنوسمه وه، خۆم به مروئی ئەستێره یه کی تر
ده زانم . له راستیدا لهو ماوه یه دا که من تییذا ژيام هیچ فریشته یه کی تر
نده بینی وه ک خۆم له کاروباری ئینسانه وه ئالابیت، وه ک من خولیا ی
بیت تیکه لاوی سیاست بیت، پۆژنامه بخوینیته وه، هتا ماوه یه ک دوا ی
هه ره سی شو پرشه که ی بارزانی بیرم له وه کرده وه بیمه پیشمه رگه و خۆم
تیکه لی سیاست بکه م. من لهو فریشته بیمانایانه بووم که زۆر له
مروقه وه نزیکن. هتا بۆ ماوه ی جهند مانگنک بۆ شانزگه ری «فریشته له

بابل دەنیشیتەوه» پرۆفەمکرد، بەس دواجار کەسیکیان دۆزیهوه له من باستر پۆلی فریشتەیی دەبینی، نمایشەکەیان دا بەو. من تکام له کاکێ دەرەیتەر کرد بە «دەبێ کاست» نمایشکەین، قەبوولی نەکرد و گوتی «له ژياندا کەسم نەدیوه بەقەد تۆ خراپ دەوری فریشتە ببینیت، وای بەشەر تۆ ئەسڵەن هەر نازانیت فریشتە چیه». بایەخی من و سەرسامیم بە دۆنیای مۆف، دەگەریتەوه بۆ سەرەتاگانی دەرککردنم بە خۆم، کە هیشتا دوو چاوی تینوو بووم و له ناخی خاوەنەکەمەوە دەمپوانی. خاوەنەکەم «مەهدی» ناویبوو، دواتر ناوی مەهنایل له ناوی ئەوهوه دا. تاشرا. له سالانی شەستدا گەنجیکی کوردپەرەری توپەبوو، یەکەمین شتیگ منی له خەو هەستاند و وایکرد هەست بە نامۆییەکی قوولبکەم، پووداویکی ترسناکی شەویکی تاریک بوو، من وەک شاھیدیکی ترساو و بێدەنگ له ناوێ، له پەنجەرە سەیر و سحراییەکانی دەرۆنەوه تەماشامدەکرد. له و کاتەوه له یادمە، کە مەهدی خاوەنم بوو بە ئەندام له پێکخراوی گەنجانی تێکۆشەر و کوردپەرەردا کە لکێکی پێکخراوی نەتەوهپەرستترین حیزبی ئەو سەردەم بوو. گەنجانی تێکۆشەر، پێکخراویکی چەکار بوو، کاریان دژایەتی کۆمۆنیستەکان بوو، له هەر جێگایەک شیوعییەکیان بگرتایە ئازاریاندا، مەهدی له هەموو کەسیکی پێکخراوەکە توندتر بوو. من کاتیگ هەستم پێکرد کە بینیم ئێواران هەمیشە له گەڵ تاقمێک له گەنجانی شۆرشگێڕدا، گەشتیکی بە شەقام و چاپخانه و کۆلانه سەرەکییەکاندا رێکدەخست، گەنجانی شۆرشگێڕ، هەمیشە یەک یان دووانیان دەمانچە و ئەوانی تر هەموو چەقز و بۆکس خەنجەریان پێبوو. زۆریەکی کات بەتاقم دەگەران، له چاپخانهیەک بەناوی چاپخانەی مام کەرم کۆدەبوونەوه و لەوێهە دەرەچوون بۆ «پراو» شیوعی. سەرەتا هەر توانج و لاقرتی و قسەیی سووک بوو، بەلام کەمە کەمە گۆرا بۆ شتی زۆر ترسناک. پۆژیکیان بە هیمنی سەیرمەکرد و بینیم مامۆستایەکیان گرت کە سەری کەمێک سپی بووبوو، مەهدی بانگیکرد «هێی مامۆستا سەلح، بوەستە، پرسیارێکم هەیە. راستە تۆش بوویت بە شیوعی. راستە؟» کابرا هیچی نەگوت، پیاویکی بێدەنگ بوو

به رینگای خویدا پویش و ویستی خوئی لادبات، مهدی گووتی «بۆ پاستی نالیت، وادهزانی نازانین بوویت به ئەندام لای عومره حیزی ئەجزاخانه». شەش کەس بوون هەر شەشیان چواردەوری ئەو پیاوه به تەمەنیان دا، هەر شەشیان شەروال و مراخانی پەشیان لە بەردابوو، هەر شەشیان بۆ کس خەنجەرەکانیان لە دەستیاندا بوو، مهدی چوو بەردەمی مامۆستا و گووتی «عومره حیزی ئەجزاخانه بوو بەو پیاوه خەڵک تەنزیم بکات، به گۆپی شەهیدان ئەوه ئەمری سەرەوهیه کچەکەیت بۆ هەڵدەتلیشینم... به خودا جوانه. تۆ عەیب ناکەیت بەو سەرە سپییهوه، بوویت به شیوعی، لەوه پیرتر دەبیت بێناموس، حەزەدەکەیت به هەموومان کچت بگییهین... حەزەدەکەیت». کابرا هیچی نه گووت، سەیرێکی مهدی کرد و به دەنگێکی کز گووتی «رینگام بدەن بۆم». گەرووی دەنگێکی نوساو و غەمگینی تێدابوو که هیچ کات بیرم ناچیتەوه. مهدی سەیری ئەوانی تری کرد و گووتی «گویتان لێبوو، گویتان لێ بوو... ئەو خوشک حیزه گووتی چی؟ گویتان لێ بوو؟ دەلێت رینگام بدەن با بۆم». یەکیکیان گووتی «من گویم لێ نه بوو، نه وهلا، گویم لێ نه بوو، توخودا مهدی پتیبلی بۆم بلێتەوه». کۆلانه که کۆلانیکی تەسک بوو، که م پیاده‌ره‌وی پیاده‌هات، مهدی گووتی «ئەو هەفاله‌مان گویتی لێ نه بوو گووت چی، بۆی بلێره‌وه... بۆی بلێره‌وه». مامۆستا که گووتی «رەجایه رینگام بدەن بۆم». یەکیکیان شەروالێکی زۆر فشی لە بەردا بوو، جامانەیه‌کی له مل پێچابوو، له کابرا نزیک‌بووه‌وه و گووتی «گەمال باوک، شیوعی شته تۆ بوویت به شیوعی. چیه، به‌م پیرییه زه‌وقت له دایکت هه‌ستاه، ده‌توێ سوار خوشکی خۆت بیت... ئێسانیک ناموسی بیت بۆ قەومی خوئی هه‌ڵدەدا یان بۆ لینین و ستالینی حیز، بۆ کامیان؟» یەکیکی تریان گووتی «ئەوه عومهری ئەجزاخانه، ژنه‌که‌ی و ژنی عوسمانی برای هەردووکیان حیزن، هەموو کەس دەزانیت، ئەنهری بازرگان لە پێش و پاشه‌وه له‌گەڵ هەردووکیان خەریکه. ناشیت تابه‌فه‌که‌ی تۆش حیزین و ئێمه نه‌مانزانیبیت». پیاوه‌که که‌مێک سوور بووه‌وه، مامۆستایه‌کی لاوازی گەنم‌هنگ بوو. ویستی هه‌نگاوێک بنیت و ب‌روات که

مەهدی یەكەم شەقازلە ی لێدا، بە دەنگی بەرز بەوانی دیکە ی گوت «بە
 بۆکسی ئاسن نا... بە بۆکسی ئاسن نا... بەو لێمە دەن. هەر تۆزێک
 پێ شەقی بکەن و تەواو». زیاد لە دە دەقیقە بە هەموویان لەو مامۆستا
 لاوازیاندا، دواچار بەر لەو ی بە خوێنەو بە جێی بهێلن، کە لە سەر
 زەویبە کەو و تەبوو، مەهدی تەنکی تێکرد و گوتی «سبە ی دەچیت بەو
 ژن حیزە دەلێیت، من گووی مەقم خواردووە کە گوتوو مە دەبە
 شیوعی... تێگە یشتی... دەچیت دەلێیت گووی مەقم خواردووە... کێرم
 بە لینینی خوشک حیزیش».

ئەو شەو من بۆ یەكەمجار بە هەموو هێزم لە ناخی مەهدیدا جولام،
 یەكەم جار چنگم گیرکرد و شتیكم لە ناخیدا پوشاند، بێئەو ی بزانم ئاخۆ
 هەستی بە هیچ کردووە یان نا. پۆژان و مانگانی داها توش تا نزیکی چوار
 سأل، مەهدی لە راوکردنی شیوعی بە کاندایا بەردەوام بوو، یەكەم کە سێک ئەو
 کوشتی، قوتابیەکی ئامادەیی پیشە سازی بوو، کورپکی گەنج ناوی عادیل
 بوو، بەرپرسی رێکخستنی خۆێندکارانی کۆمونیست بوو لە خۆێندنگاکە ی
 خۆیان، پۆژێک لە گەل سێ کەسی دیکەدا لە رێکخراوی گەنجانی تێکشەر،
 عادیلیان گرت و بردیانە قەراغ شار و لەوێ بە بەرد سەریان پان کردووە.
 پووداووە کە ترسناک بوو، هەتا ئەوانەش کە حەزیان بە چارە ی
 کۆمونیستەکان نە دە کرد، بە ئیشیکی ترسناکیان زانی. دوا ی ئەو کەرە
 دزێو، مەهدیان لە شارەووە گواستەووە بۆ جێگایە کانی تەیریان
 پێ دە گوت، من لەوێدا تەواو روخساری ترسناکی مەهدیم بینی. ئەو لە
 کانی تەیر سەرپەرشتی چەند گروپکی کوشتن و راوکردنی شیوعی بە کانی
 لە ئەستو بوو، بە سەر هەموو شار و شارۆچکەکاندا «شیوعی -
 کوژ» کانی بلۆدە کردووە. لەو سالا ئەدا مەهدی ژیا نکی سەیری هەبوو،
 بە یانیان لەخەو هەلەستا، لە سەر سفرە دادە نیشت تا دە یکرد پە نیبری
 پێستە و هەنگوینی دە خوارد، دوا ی دەستی دەخستە بەر پشتێنە کە ی و
 بە جێبێکی زەیتونی دە کەو تە پیا سە کردن بە گوندە کانی دەووبەردا،
 هەمیشە لە جێگایە ک لا ی دەدا و دەبوو نیو هەوان لە ماله جوتیارێک

م‌ریشک‌یک‌ی بۆ س‌ه‌ر‌ب‌ر‌ن و نانی باشی ب‌ده‌ن، کات‌یک‌ی نۆ‌ری به دۆ‌مین‌ه و تاو‌ل‌ه‌وه د‌ه‌ب‌ر‌ده‌س‌ه‌ر، ح‌ه‌ز‌یک‌ی ب‌ی‌و‌ن‌ه‌ی له ف‌ی‌ش‌ه‌ک ت‌ه‌ق‌اند‌ن بوو، نۆ‌ر‌ج‌ار له ج‌ی‌به ز‌ه‌ی‌ت‌و‌ن‌ی‌به‌ک‌ه‌ی د‌اده‌ب‌ز‌ی بۆ ئ‌ه‌وه‌ی له ه‌رد و ک‌ی‌وان ن‌ی‌ش‌انه له ش‌ت‌یک ب‌گ‌ر‌ی‌ته‌وه یان ت‌ه‌ق‌ه له ب‌ال‌ند‌ه‌یه‌ک یان گ‌ی‌اند‌اری‌ک ب‌ک‌ات. ت‌ه‌ق‌ه له‌ز‌ه‌تی گ‌ه‌وره‌ی ژ‌یانی بوو، کات‌یک ن‌ال‌ه‌ی گ‌ول‌له‌کان‌ی گ‌و‌ئ ل‌ی‌ده‌بوو، ه‌ه‌وایه‌کی س‌ارد و ف‌ی‌ن‌ک ه‌ه‌ناو‌ی د‌اده‌گ‌رت، ه‌ه‌س‌ت‌ی‌ده‌کرد ئ‌ه‌و د‌ه‌نگ‌ه ن‌ی‌ش‌انه‌ی توان‌ای ئ‌ه‌وه. نۆ‌ر‌ج‌ار بۆ د‌و‌ور د‌ه‌پ‌و‌ی‌شت، له ه‌م‌وو شو‌پ‌ن‌یک س‌و‌راغ‌ی کۆ‌مۆ‌ن‌ی‌سته‌کان‌ی د‌ه‌کرد. تا با‌ش‌تر خ‌ۆ‌ی ب‌ل‌ه‌وه‌پ‌ن‌ی‌ت و خ‌ۆ‌ی و‌ه‌ک پ‌یاو‌یک‌ی گ‌ر‌نگ د‌ه‌ر‌ب‌خ‌ات، له ج‌و‌وت‌یار‌ه ش‌ی‌وع‌ی‌به‌کان‌ی د‌ه‌دا، د‌ه‌غ‌لی د‌ه‌س‌و‌وت‌اند‌ن، ه‌ل‌ی‌ده‌واس‌ین و ف‌ه‌لا‌ق‌ی‌ده‌کرد‌ن. نۆ‌ر پ‌ۆ‌ژ له‌س‌ه‌ر خ‌ه‌له و خ‌ه‌رم‌انی خ‌ه‌ل‌ک ل‌ای‌ده‌دا، له پ‌ه‌ز و ب‌ی‌ست‌انی ج‌و‌وت‌یار‌ه‌کان‌دا ب‌ی‌پ‌رس د‌ه‌ی‌خ‌وارد، له د‌ه‌واری ک‌ور‌ده غ‌ه‌وار‌ه‌کان‌دا د‌ه‌خ‌ه‌وت، له گ‌ه‌ل ئ‌اغ‌ا‌کان‌دا م‌ه‌ج‌لی‌سی د‌اده‌م‌ه‌ز‌اند، ب‌ه‌ر‌ده‌وام‌یش د‌ه‌مان‌چه چ‌وار‌ده‌خ‌ۆ‌ره‌ک‌ی له‌ب‌ه‌ر پ‌ش‌ت‌ن‌ه‌ک‌ه‌یدا بوو. ه‌م‌وو ئ‌ه‌و ر‌ه‌ف‌ت‌ار‌انه‌ی من‌ی ه‌ار د‌ه‌کرد. له س‌ال‌ی ش‌ه‌ست و ح‌ه‌وت‌دا، م‌ن ی‌ه‌که‌م‌جار ب‌ال‌ه‌ک‌ان‌م د‌ر‌ی‌ژ‌کرد‌ه‌ر‌ئ، له‌و س‌ال‌ه‌دا ه‌ه‌س‌تم‌کرد ب‌و‌ون‌م له ناو ئ‌ه‌م ب‌و‌ونه‌وه‌ره د‌ه‌غ‌ل‌ه د‌ل‌پ‌ه‌ق‌ه‌دا و‌ه‌ک ب‌و‌ون‌مه له ز‌ی‌ند‌ان‌ت‌یک‌ی ت‌رس‌نا‌ک‌دا، ش‌ه‌و و پ‌ۆ‌ژ‌ه‌ک‌ان‌م و‌ه‌ک ژ‌یانی بوو له ژ‌ی‌زه‌م‌ین‌یک‌ی ت‌اری‌ک و ت‌رس‌نا‌ک‌دا، ه‌ی‌دی ه‌ی‌دی د‌ه‌ب‌و‌وم به ژ‌ی‌ر پ‌ۆ‌ت‌ینی ئ‌ه‌و پ‌ۆ‌حه ت‌ه‌پ‌ۆ‌یه‌وه که ب‌ه‌س‌ه‌ر م‌ه‌ه‌د‌یدا ز‌ال‌ده‌بوو. و‌رده و‌رده ت‌اده‌ه‌ات ع‌ه‌ق‌لی خ‌او‌تر و خ‌او‌تر د‌ه‌ب‌و‌وه‌وه، نۆ‌ر د‌ه‌خ‌ه‌وت، ب‌ه‌شی ه‌ه‌ره نۆ‌ری خ‌ه‌ی‌ال‌ی ل‌ای ز‌گی و ژ‌ی‌ر ز‌گی بوو. تا پ‌ۆ‌ح‌ی ت‌ه‌م‌ه‌ل‌تر ب‌و‌وایه د‌ل‌پ‌ه‌ق‌تر د‌ه‌بوو، و‌ای ل‌ی‌ه‌ات ه‌او‌ی‌نان له ژ‌ی‌ر که‌پ‌ر‌ی‌ک‌دا د‌ه‌ک‌ه‌وت و م‌ی‌ش گ‌ه‌مار‌ۆ‌یان د‌ه‌دا و ز‌س‌تان‌ان له ج‌ی‌گ‌ایه‌کی گ‌ه‌رم‌وه د‌ه‌ئ‌ال‌ا و ب‌ه‌ر‌ده‌وام ن‌ان و ش‌یر و ق‌ه‌ی‌ماغ‌یان د‌ه‌ه‌ی‌ت‌ایه ب‌ه‌ر د‌ه‌ست، ه‌م‌وو ش‌ه‌و‌یک ب‌ه‌د‌ه‌ست خ‌ۆ‌ی ئ‌اس‌و‌وده‌د‌ه‌کرد، ش‌ه‌ه‌وه‌ت‌ه‌ک‌ی و‌ه‌ک که‌ت‌یره‌ی س‌پ‌ی به م‌ت‌یل و ب‌ه‌ت‌انی و ج‌له‌ک‌انه‌وه د‌ه‌ن‌وسا و د‌وات‌ر د‌ه‌بوو ژ‌نی ج‌و‌وت‌یار‌یک‌ی ب‌ه‌د‌ب‌ه‌خت س‌ی‌پ‌ال و نو‌پ‌نه‌کان‌ی ب‌ش‌وات. ب‌ه‌د‌رو‌ست ن‌ه‌ی‌ده‌زانی چی له ژ‌یانی د‌ه‌و‌یت، ب‌ه‌لام له‌ز‌ه‌ت‌یک‌ی نۆ‌ری له د‌ه‌ب‌ه‌نگ‌ی و ت‌ه‌م‌ه‌لی خ‌ۆ‌ی د‌ه‌ب‌ینی، تا ت‌ه‌م‌ه‌ل‌تر‌یش د‌ه‌بوو د‌ل‌پ‌ه‌ق‌تر د‌ه‌بوو. ت‌ه‌م‌ه‌لی و د‌ل‌پ‌ه‌قی د‌وو

هاوسیی ئەبەدیین، هەمیشەش پێکەوه گزێدراون. تەنیا کار و کرداری ئەوەبوو، ئەو راپۆرتانە بخوێنێتەوه کە لەسەر شیوعییەکان دەهاتن. لەسەرەوه‌پا پاسپێردرا بوو خۆی بە بەرپرسی تۆقاندن و پاونانی شیوعییەکان بزانی و لەو پووه‌وه چی لەدەستدێت درێفی نەکات. مەه‌دی ئەوکارە‌ی خۆی پێخۆش بوو، لە کاتی‌کدا پێشمەرگە راستە‌قینەکان بە راستی لە بەره‌کانی جەنگدا شە‌پ‌ی دەسته و یەخ‌یان لەگە‌ڵ داگیرکەرە عەرەبەکان و ژە‌ن‌الە‌کانی سوپای دپ‌ندە‌ی عێراقدا دەکرد، ئەو لە ناو بۆنی پزینی پۆ‌ژە‌کانی خۆیدا، لە وەرزی گە‌ن‌ینی ناوه‌وه و دەرە‌وه‌ی خۆیدا دەژیا. زۆرجار دەهاته‌وه‌ شار، دەسه‌لاتی دە‌ول‌ەت لە‌وه‌ لا‌وا‌زتر بوو بک‌ر‌یت پێ لە هات‌و‌چ‌وی پێشمەرگەکان بۆ ناو شار بک‌ر‌یت. پۆ‌ژیک لە چاپخانه‌کە‌ی مام کە‌ریم لەگە‌ڵ دەسته‌یک لە هاو‌پ‌ێ کۆنه‌کانیدا دانیشیبوو، وەک جاران قە‌لە‌مێکی خستبووه‌ پ‌شتی گ‌و‌یی، قاتیک شالێ شە‌ک‌ریی لە بەرک‌رد‌بوو، جووتیک کلاشی تازه و س‌پی خستبوو سەر پ‌ێی و دەسته‌س‌پ‌یکی سووری ک‌رد‌بوو بە‌بەر پ‌شت‌پ‌ێنە رە‌شە‌ک‌یدا و لنگی تا دەک‌ر‌یت ک‌رد‌بووه‌وه‌ تا ئاسانتر باوه‌ش بە‌ می‌زی دۆ‌م‌ینه‌کە‌دا بکات. لە کاتی گە‌مە‌ک‌رد‌ندا، جارجار دەستی دە‌برد و قوم‌م‌یکی لە چاکە‌ی دە‌دا و دە‌می دە‌ته‌قاندو دە‌ی‌گ‌و‌وت «تێیکە مام کە‌ریم، تێیکە». لە سات‌یکدا کە زۆر لە مە‌راقی پ‌یز‌کرد‌نی پ‌ولە‌کانیدا بوو، چە‌ند د‌لۆ‌پە‌ چاپە‌کی بە شە‌‌پ‌والە‌کە‌ی خۆیدا پ‌شت. د‌لۆ‌پە‌کانی ئەو چا‌غ‌ە‌لیز و پ‌ر‌پ‌رە‌نگە «و‌ە‌ک‌ خۆی دە‌ی‌گ‌و‌وت» وەک بۆ ئەو دەسته‌ ج‌لە‌ تازانە‌ تیزاب ب‌ێت، بە‌‌پ‌ە‌لە‌ هە‌ستاو چ‌و‌ه‌ ژو‌ور‌ێ تا لە‌بەر‌دە‌م دە‌ست‌شۆ‌رە‌کە‌دا، بە‌‌پ‌ە‌‌پ‌ۆ‌یە‌کی پاک شە‌‌پ‌والە‌کە‌ی خا‌و‌ت‌ن‌ب‌کاته‌وه‌. لە بە‌‌ر‌دە‌م ئا‌و‌ت‌نە‌کە‌دا سە‌ری بە‌‌ر‌ز‌ک‌رد‌وه‌ و با‌ل‌ە‌کانی منی ب‌ینی... ئە‌وه‌ یە‌کە‌م‌ج‌ار‌بوو با‌ل‌ە‌کانم ب‌ی‌ن‌یت. بە‌ وردی سە‌ی‌ر‌یک‌رد، ورد‌تر، ورد‌تر، ورد‌تر... هە‌ستی بە‌ تر‌س‌یکی گە‌وره‌ ک‌رد. من چا‌وان‌یم دە‌ب‌ینی چۆن پ‌ر‌دە‌بن لە سام‌م‌یکی گە‌وره‌، ب‌ین‌یم چە‌ند جار‌یک بە‌ تر‌س‌وه‌ دە‌یان‌تر‌و‌ک‌ێ‌ن‌یت، ب‌ین‌یم دە‌یان‌گ‌لۆ‌ف‌یت، ب‌ین‌یم بە‌ سام‌وه‌ ئا‌و‌ر‌دە‌داته‌وه‌، ب‌ین‌یم دو‌وب‌اره‌ دە‌پ‌وان‌یت و نی‌گ‌ای یە‌ک پار‌چە تر‌سی ب‌ی‌گە‌رده‌، ب‌ین‌یم گ‌ی‌ژە‌دە‌ب‌یت، ب‌ین‌یم سە‌ری دە‌س‌و‌پ‌ێتە‌وه‌ و چا‌وانی

سهره و ژیر ده بن، بینیم ده سو پتته وه و به پشتدا ده که ویت و بیتوش ده بیت ... بیتته وهی من هه سستبگم ته وهی ده که ویت و بیتوش ده بیت منم.

مه هدی نه یزانی چی بووه، چهند پوژیک نه خوشکوت، به لام به پوونی تینه گیشته چی پوویداوه. لهو پیاوانه بوو ئیدارکیکی به میزی هه بوو، به لام هیچ تهفسیریکی بۆ باله کان نه بوو. له خه یالی خویدا گووتی «له وانه یه بیم به دال». هه لبت بینینی باله کان زور په ریشان و ناره خه تیانده کرد، ته نیا دلخوشی ته وه بوو که کهس نایان بینیت، ته وهش هه سستبک بوو منی زورتر نیگه ران و توپه ده کرد. له پاستیدا من تهو کات خه زنده کرد هه موو خه لک باله کانم بینیت، هه موو ئاده میزادان بپرسن ته مه بالی چ خوره گیانه وهریکه له ناو تودا... به لام مروف که دلنیا ده بیت باله کانی نابینرین، ئیتر ئاسوده ده بیت، شهرمی نامینیت، لهو پرسیاره پزگاری ده بیت ئاخو ته وانی دی وهرگه پانی بۆ جانه وهر ده بینن یان نا. مه هدی دوی بینینی باله کان هه ر بیتاک بوو، وهک جارن گه نجیکی ته پۆ و مشه خور و دلره ق بوو که دنیای له ناو سینگوشه ی جه هه نه می ورگی و گوونی و ده مانچه که یدا کورتر کرد بووه. زور مه به ستم بوو بزانیته من هه، له بهر ته وه که و تمه جول و ته کانی توند، وه ها پامده ته کاند بزانیته مه خلوقیکی تر له ناخیایه تی، وه ها هاوارمه کرد بزانیته ده نگیکی تر له ده روئیدایه ... باله کانم به میزی بوون و ته کانیان توند بوو، راسته نه مده توانی کابرا به رزیکه مه وه، به لام هه وا و گیزه نیکی وام دروسته کرد بزانیته شتیک هه یه به میز و ناوه کی له خوی نادیده یه و ده بیت تیفکریته. له پیتاوی حه قیقه تدا ده لیم، تهو بیرۆکه یه ی که ده لیت فریشته هه ر ئینسانه ده میگ دیوی تهو دیوی ژیان ده بینیت، تیوری منه ... من مه هدا ئیلی فریشته، تهو بیرۆکه یه له که شتی فریشته کاند بلوکرده وه، چونکه ده مزانی ته وهی مانا به بوونی فریشته یه ک ده دات ته م ژیا نه نییه که ئینسانیک تیتیدا ده ژی، به لکو تهو ژیا نه یه که تیا نه ژیا وه. من بووم له که شتی فریشته کان تهو بپوایم بلوکرده وه که فریشته ته نیا به پررسی چاکه کردن نییه، به لکو به پررسی خه زنه یه کی گه و ره شه که هه موو تهو ژیا نه ی تیدا

هه‌لگیراوه مړوف فه‌راموشیکردون و تیا‌ی‌اندا نه‌ژیاوه، ئیتر دواى من هه‌موو
 نه‌و قسانه‌یان وه‌ک توتی ده‌گوته‌وه. نه‌م ژیا‌نه‌ی من بینیم له‌وه پوچ و
 نرم‌تره، فریشته‌بتوانیت له‌ ناویدا بپیته‌ هاوکار و هاویه‌شى مړوف. ژیا‌نی
 ئیستای سه‌ر نه‌م نه‌ستیره‌یه به‌شیکى که‌مى له‌ کارى فریشته‌کانه، به‌شى
 هه‌ره زۆرى له‌ کارى مړوفى بپاک خۆیه‌تى. ده‌میک دل‌نیا‌بووم مه‌مدى من
 نابینیت، هیدى هیدى نۆبه‌ته‌کانى ده‌رکه‌وتن و په‌لاماره‌کانم زۆرتر بوون.
 هه‌ل‌به‌ت ده‌بیت پیتان بلیم، وه‌ک چۆن مندالیک ناتوانیت نه‌زموونى خۆى
 له‌ زگى دایکیدا بگيرپته‌وه، فریشته‌ش ناتوانیت هه‌موو نه‌زموونى خۆى له
 ناخى مړوفدا بگيرپته‌وه، نه‌وانه‌ی یاد‌مماون، ته‌نیا وه‌ک سیبه‌ریکى ته‌ماوى
 له‌سه‌رمدان، نازانم نۆبه‌ته‌کانى په‌لامارم ملکه‌چى چى خواست و
 ئاره‌زوویه‌ک بوون. ژیا‌نى دواترم له‌سه‌ر زه‌وى، ژیا‌نیکى فریشتانه‌ نه‌بوو،
 زۆرتر له‌ ئینسانه‌وه‌ نزیک بووم تا فریشته. بۆیه‌ نه‌و فریشتانه‌ی زۆر
 پیرده‌بن دواچار ته‌واو بیرانده‌چپته‌وه چى بوون و چپین، وه‌ک چۆن
 مندالیک له‌ مندالیبه‌کى زووه‌وه هه‌ل‌بگیریت و بیگوازپته‌وه بۆ ول‌تیکى تر،
 ئیتر چى له‌ نیشتمانى به‌که‌مى یاده‌م‌پیتیت؟. خۆشبه‌ختن نه‌و
 فریشتانه‌ی زوو ده‌مرن، فریشته‌ی پیرى وه‌ک من، دونیا‌ی مړوف وا
 ده‌بیات خۆى له‌ یاد ده‌چپته‌وه. لایه‌نیکه‌م نه‌وان وه‌ک فریشته‌ ده‌مرن،
 نه‌وه‌ک من که‌ ئیستا نازانم چیم و به‌ چ ناویکه‌وه ده‌مرم. شه‌رى من
 له‌گه‌ل مه‌هدیدا سه‌ختبوو، چونکه‌ به‌ هیچ زمانیک تینه‌ده‌گه‌بشت
 فریشته‌یه‌ک له‌ ناخیدا هاوارده‌کات و ده‌توانیت شتگه‌لیکى گرنگى پیتل‌یت.
 هه‌ستده‌که‌م من وه‌ک فریشته‌ له‌وانه‌یه زمانیک قسم کردییت نه‌و
 تینه‌گه‌یشتبیت ده‌لیم چى. من نه‌زموونى دواترم له‌گه‌ل ئینساندا راستى
 سه‌یرى بۆ ئاشکراکردم، مړوفه‌کان به‌شى هه‌ره زۆریان له‌ به‌شیکى
 ژیا‌ن‌اندا ده‌نگیک ده‌بیستن، هاواریک تیناگه‌ن، ده‌ل‌ئین ژاوه‌ژاویک له
 می‌شکماندايه، ده‌ل‌ئین گو‌ییان له‌ ده‌نگ و ئاوازی سه‌یره که‌ نازانم چپیه و
 له‌ کو‌پوه دین، شه‌و راده‌چله‌کین و واده‌زانن ده‌نگى غه‌ریب‌یکیان بیستوه،
 به‌ پ‌نگادا ده‌پۆن و له‌ نا‌کاو ئاوپ‌یک ده‌ده‌نه‌وه، هه‌ستده‌که‌ن یه‌کیک

بانگيکردون، به لّام هرگيز تيناگن نه وه دهنگي فرشته که ی ناخی
خويانه .

له و پوهه خاوه نم منی شهرمه زارکرد .

من که هاتمه دهری وها غه مگین و توره بووم، چوڼ بیگانه یه که هندیچار
شهرمه دکات ناوی خاک و ولاتی خوی بلّیت، ناوها شهرمه دکرد بلّیم
فرشته ی چ که سیکم و له جهسته ی چ ته پویه که ترازوم. له کوتایی
سالانی شه ستدا، مه دی پوخساری مه خلوقیکی قیزه ونی هه بوو، که سیکی
له خویایی که هردهم شه پوالتیکی فشی له پیدایه و به ده موچاوی
که سیکه وه که زیاده خوری و چلّیسی ته نگه تاویانکړده، ده پوانیت. هر
که سیک وینه یه کی نه و سرده مه ی مه دی ببینیت و به ویزدان بیت،
ده زانیت مه دی له و سرده مه ی شوړشه دا پوخساری دیاره که له خو و
هیلّنج و باویشک و قرقینه و پیسایی زیاتر به ره میکی تری بۆ مرؤفه کانی
ده ورپه ری نییه. هه موو سه یرکړنه کانی بۆ زوومی کامیرا که چه شنیک
بوون بیه ویت خوی بشاریته وه، بیه ویت قیافه یه که بگریت و پوخساریکی تر
بداته خوی که نییه تی. شپوه ی سه یرکړنی مرؤف بۆ زوومی کامیرا زور
پاستی له سره ئاشکراده کات، زور که س هه ن به نیگایاندا دیاره ده یانه ویت
شتیکی پیس بشارنه وه، ده زانن که کامیرا جگه له پوخسار به شیک له
پوچیش وینه ده گریت، مه دی هه میشه ویستویتی نه و به شه له خوی
بشاریته وه که نه یناسیوه و نه یزانیوه چی تیدایه، له بهر نه وه وینه کانی
پوون ده ریده خه ن بوونه وریک بووه له خوی هه له اتووه. مه دی بویه
خوی زور به شیوعیه کانه وه سه رقالدّه کرد، تا بتوانیت خوی له ژانی
خوی بدزیته وه، خوی له خوی به دوریگریت. یادم نییه که ی و چوڼ
به ته واوی ترازام... دواتر زانیم ترازانم به پیتی پوژژمیری زاینی له سه ره تایی
حه فتاکاندا بووه، کوتایی سالی 1971 یان سه ره تایی 1972. یه که م
ساتی ترازانی خوم بیره، بریندار و چه په ساو و نیوه گیان وه که مه خلوقیک
له ته میکی ترسناکی سه ر ده ریا خولقام، وه که خوی ده ریاوانه
نه خوشه کانی ناو ناو منیان دروستکربیت، هه لم و هالوویکی زور له

دهوری له شم بوو... ترازان له راستیدا بۆ من وهک جیابوونه وهی دوو گوشت نه بوو، راسته پهنه بۆ مروفه‌کان وه ها بیت، ئه وان نۆربهی کات وا ههستده که ن پارچهیهک گوشت له لهشیان ده‌بیتته وه و ناخیان به چه‌قزیهک له‌تده‌بیت، به‌لام بۆ من نا ... بۆ من وهک خۆه‌لدانی دیلیک بوو که ساله‌های سال له‌سه‌ر پووی کهشتیهک به‌سترا‌بیتته وه بۆ ناو ده‌ریا، دیلیک له نا‌کاو هیزکی توفان‌ناسای تیدا کۆده‌بیتته وه و به‌هموو توانای خۆی هاوارده‌کات و زنجیره‌کان ده‌شکپنیت و خۆی فریده‌داته ئاوه‌وه. جیابوونه‌وهی من به‌و شیوه‌یه بوو، جوله‌ی باله‌کانم بۆ ترازان وهک په‌لکوتانی مه‌له‌وانیکی ناو ده‌ریا بوو. که هاتمه‌ده‌ریی وهک مندالیکی زل بووم، مندالیکی گه‌وره و بالدار و پووت... مندال خۆشبه‌خته و دواتر ده‌زانیت چۆن دروستبووه و له‌کوێه هاتۆته‌ده‌ر، فریشته نیعمه‌تی وه‌های چنگ ناکه‌ویت. فریشته له‌شوینیکی ناداری مروفدا ده‌ژی و له‌ده‌رگایه‌کی نادیاریشه‌وه هه‌لدیت. وهک چۆن مروف عاشق ده‌بیت و عه‌شق بیره‌حمانه ده‌ستده‌خاته بینی و خه‌ریکه ده‌یخنکپنیت، به‌لام به‌یانیه‌ک هه‌لده‌ستیت و له‌نا‌کاو هه‌ستده‌کات چیتر عاشق نییه، چیتر ئه‌وه هه‌سته کوشنده‌یه نازاری نادات، چیتر عه‌شق له‌هیچ جیگایه‌که‌وه سه‌ر و سه‌کووتی دیار نییه. ئه‌وکات ده‌پرسیت: وای عه‌شق چی لێهات، وای له‌کوێه چو، چی به‌سه‌رهات؟... به‌لام وه‌لام نییه. عه‌شق له‌چ ده‌رگایه‌که‌وه له‌پۆخی مروف ده‌چیتته‌ده‌ریی، فریشته‌کانیش پهنه‌گه‌ له‌هه‌مان ده‌رگاوه ده‌ریجن، پهنه‌گه‌ ئه‌وه هه‌مان ده‌رگا بیت که شیتی، که غه‌م، که خه‌وینشی لێوه دیته ژووری. ئه‌وه ده‌رگایه له‌کویدایه؟ نازانم، به‌لام دلنایام ده‌رگایه‌کی وا نه‌یتی له‌مروفدا هه‌یه.

که هاتمه‌ده‌ریی، سه‌ره‌تا هه‌ستم نه‌کرد به‌خواستی خۆم ترازووم، وامده‌زانی چۆن هیزکی نه‌یتی ماسیه‌ک له‌ده‌ریا فریده‌داته ده‌ریی، ئاوا ده‌ستکی نادیار و به‌هیز منی فریده‌اوه‌ته‌ده‌ریی. راسته من هه‌ولمه‌ده‌دا بترازیم، به‌لام له‌کاتی ترازاندا هیزکی بیهۆش و به‌هیز و گه‌وره‌ش به‌ره‌و ده‌ره‌وه پالی پتوه‌ده‌نام. که هاتمه‌ده‌ریی و دوا‌ی گیزییه‌کی دریز

چاومکرده وه، مه همدیم بینی نیوه مردوو له سهر زهوییه که که وتبوو، گیانی
نوقمی پشانه وه و خوین بوو، چاوانی وهک چاوی مردوو
هه لگه پابوونه وه... من سهیرمکرد و ویستم بپرسم «ده مناسیت؟». ئه و
له و کاته دا چاوه نیوه مردووه کانی بهرزکرده وه و پرسى «تو کیت؟».
دلنیا بووم له هیچ تیناگات، واده زانیت خهون ده بینیت یان چاوانی
پیشکه و پیشکه ده کهن یان زۆر نه خوشه و جانه وه ری سهیر دینه پیش
چاوی. من گووتم، من فریشته کهتم و ئیتر نامه ویت له گه لندا بژیم. له وه
ماندوو و نه خوشر بوو بزانیته چی ده بیستیت و چی ده لیت، نهیده توانی
بزانیته بوون و نه بوونی من مانای چی، به چه شنیک ترازانی من
شه که تیکردبوو به دهنگیکی بیزار گووتی «هه رچییهک بیت، شتیکی حیز
و سه گبایت و له خوشک و دایکت به م»، وای گووت و جاریکی تر به سهر
و ژیر پشایه وه، ئه وه سهره تای هه سترکدم بوو به وهی ئینسان چ
مه خلوقیکی بۆگه نه. نهیده زانی من له ناو ئه و هاتوو مه ته ده ری، زۆره ی
خاوهن فریشته کان باوه پناکه ن، ده میک فریشته که ی خویان ده بینن
واده زانن له ناکو جوبرائیل په یامیکی بۆ هیئان و بوونه ته پیغه مبه ر، یان
به هوی لهرز و تاوه تووشی واهیمه و بزپکانی خه یال بوون. بیرمه که من
مه همدیم جیه یشت هیشتا نوقمی پیسی و پشانه وهی خوی بوو، من وهک
فریشته یه کی به میز و تا ئه اندازه یه ک مه غرور هاتمه دونیا وه، بهر له وهی
ماله که ی جیه یه تلم چووم به ئاوی سارد خۆم شت و له ناو جله کانیدا
ده ستیک جلی کوردی نویم ده رهینا و له بهر ئاوی نه یه کی گه وره ی
ژووره که دا قیافه ی خۆم چاککرد و له شوشه یه ک عه تری بچوک که هه ر به
ئه اندازه ی چوکلیتییک ده بوو خۆم بۆنخۆش کرد، پشتینیکی جوانم له سهر
جله کانم به ست و ده ستم برد له سهر تاقیک که دوو شه کردانی پر شه کری
کلۆیان تیدابوو، لایتیکی ده ستم خسته گیرفانم و دوو پاکه ت جگه ره م
هه لگرت و چی پاره یه ک له باخه لی مه هدیدا بوو ده رهینا و پویشتم.
بۆچی وامکرد نازانم... په نگه هۆکه ی ئه وه بیت که به رده وام ئه و
به یانیا ن وایده کرد، دوو پاکه ت جگه ره ی ده خسته گیرفانی و هه ندیک
پاره ی هه لده گرت و ده چووه ده ری.

ئەو شەو بۆلبولیار تەنیا تا ئەو جینگایە لە بیروەرییەکان خۆبەندەو. دواى ئەو دەفتەرەکەى داخست و سەرى خستە سەر بالیفیکى نزم و تا بەیانى لێى خەوت.

سەرەتاکانى ئیشکردنم بۆ سەرەلدانى جیهانىكى نوێ

کە مەرۆف پقى لە فریشتەکەى بوو، دەبێتە مەرۆفیکى تر. گەر بکریت فریشتەکەت فەرمۆشکەیت و بلیت بە جەهەنەم بڕۆ ژيانى خۆت بژی و منیش ژيانى خۆم دەژیم، ئەو کوتاییهکی خوش و سەرنجامیکى جوانە بۆ چیرۆکیکی زۆر غەمگین. بەلام مەرۆف زۆرجار بێتەوێ بەخۆى بزانی، پقیکی توندی بەرامبەر بەو مەخلوقە لا دروست دەبێت. من بێتەوێ بزانی چۆن و بۆ، لەگەڵ دەستپیکردنى پاییز و خەزانى ساڵى 1991 دا، لە ناكاو ناخم پڕبوو لە کینهیهکی وەها. کینهیهک، لە کینهى کتوپڕى باوکىکى نەخۆش دەچوو لە کوپى خۆى، یاخود بەپێچەوانەو، لە کینهى بێهۆ و بێبەهانهى کوپىکى نەخۆش لە باوکى. کینهیهک بەهێزتر لە پقى هەندیک ژن و پیاو لە یەکتەر، کە بەهێزترین و دلەقانهترین جۆرى پقه لەسەر زەوى. لەگەڵ دەستپیکردنى خەزاندا من بەیانیهک هەستام و ئەو خولایایە لەسەردام بڕۆم و وەفائیل بکوژم، هەستکرد بوونی ئەو لەسەر زەوى هەمیشە بەرەو دوا دەمگیریتەو، هەستکرد چارم نییه جگە لەوێ

بیکورم. ئو به شیک بوو له رابوردویه کی دوور، گه لایه کی وه ریو بوو، وهک چۆن درخت ده توانیت گه لا زه رده کانی خوی فریدا منیش ده بوو ئو گه لا ژاکاوهی خۆم، ئو کاره ترسناکم توردهم، تا با بیبات و بمریت. ئیواران ده چووم بۆ باغیکی دهره وهی شار و بیرمه کرده وه و ده مگوت «بۆ درخت ده توانیت ده سته رداري ئو هه موو گه لا مردوانه ی بیت، بۆ من ناتوانم؟. بۆ مار ده سته رداري کارڤی خوی ده بیت و من بۆ نامکریت ده سته رداري بم، ئه ی فریشته هه ر کارڤیک نییه پۆحمان فرپی ده دات. ئه وه ی ده بیت شتیک بمریت، پارچه یهک له خۆمان فرییده ی، به شیکه له یاساکانی سروشت، به شیکه له رپسای گهردون». بینینی خهزان هیزکی ده دامن پقم له فریشته کهم بیت. بۆیه ده چوومه دهره وهی شار تا پاییز به هه موو هیز و جه به روتی خویه وه ببینم، پاییز یه کیکه له و وه رزانه ی له شاردا ده ست ناکه ویت. من سه یرم لیده هات که شاعیرانی شار، ئه وانه ی دوو شه و به رگی ژانی ناو سروشتیان نه ده گرت، شیعی پۆمانسییان بۆ پاییز ده نوسی، شار چما دره ختی تیدابوو تا پاییزی تیدابیت. بۆ ئه وه ی خهزان وانه بداتی و له حیکمه تی ترازان و وه رین تیبگه م، پوومه کرده دهره وه ی شار، بۆ جیگایهک دره خته کان به راستی ژانی پاییزی ده چیژن. ده مرانی تا ئو وه فائيله مه لعونه له ژاندا بیت، من وهک دره ختیک ده بم ته نیا بیر له گه لای کۆنی خوی بکاته وه، ده مویست بېم به که سیکي نوئ، ئه وه هه م بۆ من و هه م بۆ دنیا باشتروو، ده بوو گه لای تر بگرم، ده بوو چرۆی تر ده ریکه م. ده بوو به هه موو توانا و ئیراده یه که وه ئه م فریشته یه له ژياندا بسرپه وه، تا خۆم بۆ داهاتوو ئاماده بکه م ... داهاتووو ... داهاتووویه کی گه وړه ... داهاتووووویهک من چاوه پتی شتی نۆر گه وړه ی لیده کهم.

به و فریشته یه وه خۆم وهک پتفه مبه ریک ده هاته به رچاو که ئه گه رچی بانگه شه ی دینیکی نوئ ده کات، که چی خوی بتیکی کۆنی هه یه و شه وانه سوژده ی بۆ ده بات.

ئەوێ پاسپێردرام سەرلەنوێ دەزگای ئاسایش بە شتێزێکی کوردیانە دروستبکەمەو، وایکرد پتر بیر لە کوشتنی وەفائیل بکەمەو. ئەو ئەرکە شتێکی کەم نەبوو، لە قوولایی دڵدا هەستەدکرد سەزۆک منی پاسپاردو، ناوکی یەکەمین دەزگا گەورەکانی حوکمرانییەکی کوردی نوێ لەسەر زەوی داڕێژدەم. دڵنیاووم بە کارێک پاسپێردراوم بۆ ماوەیەک شتێکی نوێ لەسەر ئەم ئەستێرەییە دروستدەکات و سالانی داهاو نوێی گەورەیی دەبێت. ئەوێ لەو پێگایەدا دەهاتە پێگام گەورەبوو، دەمویست هەم خۆم و هەم هاوکارەکانم خالی بن لە بەزەیی، خۆیان خۆشبویست. بۆ یەکەجار هەستەدکرد هێزی دەسەلات لەوێدا نییە لە خۆت ببوریت، بەلکو دەبێت عاشقی خۆت بیت، تا سەر ئێسقان عاشقی خۆت بیت، تەنیا ئەوانە دەتوانن دەسەلاتێکی پتەو و هەمیشەیی دروستبکەن کە عاشقی خۆیانن، منیش هێدی هێدی دەکەوتە عاشقی خۆمەو. ئەو ماوەیە چەند جارێک شارم بەدوای هۆشەنگی بولبولیاردا تەیکرد، بەلام نەمدۆزییەو...

نەمدەویست کەس تێبگەنم، دەمویست وەفائیل بێدەنگ بکۆژم و بینێژم، بە جۆرێک ئەم دەست بەو دەست نەزانیت. دواجار ئەو فریشتەیی من بوو، هەقی خۆم بوو چی لێدەکەم بیکەم، بولبولیار هەقی نەبوو هیچ هەلەیک بکات. بەلام دروستکردنی دەزگای ئەمنییەت کارێکی وەهای خستە ئەستۆم تا ماوەیەک ئاگام لە هیچ نەما. هەر سەرەتا بێتەوێ بزانم، لە ناو خەلک و لە پێزەکانی حیزیدا ناوم وەک «عەقید جەنگیز» پۆیشت.

فەرمانێک لە جێگایەکی نەینییەو هات و تەواوی ئەندامە بەرزەکانی حیزبی ناچارکرد بە من بلێن «عەقید». گەرچی زۆریی ئەوانەیی لە حیزیدا چالاکبووین شەهادهیەکی وەهامان نەبوو، یان ئەوانەشی شەهادهیان بوو هیچ کات وەزیفەیی ئەسلی خۆیان نەبینیبوو، بەلام لەو زەمانەدا هەموو بەرپرسەکانمان یەکی نازناوێکی تایبەتیان بەخۆیانەو لکاند «حاکم سەلیم» «دکتۆر پەواندزی» «پروفسۆر موکری» «پانیڤ کۆپری» «قادرێ موهندیس». هەر کەسێک نازناوی بەرپرسە سیاسی و عەسکەرییەکانی حیزبی بدیبایە، دەیگوت «بەه بەه چ پەوزە و پیاوێکی پێزانست و هونەرە حیزب». نازناوی عەقیدیش لەو سەرەتایەو بە من

لکا، گهرچی هه تا سه لامقوتی سه ریا زیشم نه ده زانی. له و سه رده مه دا گهر که مژه کان عه قلیان بایه و بیانگو تایه «دکتور امان له نه ستیره ی تۆرانوسدا هیه» که سینگ نه بوو بتوانیت بلیت وانییه. من کیشه یه کم له گه ل نه وه دا نه بوو نازناوی عه قید به ناوه که مه وه بلکیت، به پېچه وانه وه وام هه سترکد نه وه نازناویکی شانازییه که میلله ت ده داته پال وانه کانی خوی، نه وانه ی وهک من دلسوزانه له دروستکردنی نازادیدا به شداربوون. من به خیراییه کی بیۆینه وه که وتمه کار، له خودی سه رۆکه وه ئاسانکاریم بۆ کرا و پتگام بۆ کرایه وه چۆن ده مه ویت ئیشبکه م، سه رته تا له پتخراوه کانی حیزیه وه ده ستم پتکرد، له ویدا که سانیکم چاند چاوی من بن. ده بیت بزائن من له و سالانه دا ته کنیکه کانی چاودیریم وه ها به هیزکرد و ده زگای نه منبیه تم به جوریک فراوانکرد، نه ستم بیت هیچ کات حیزب یان ده ولته یان شاره که له ده زگا که ی من جیابکرینه وه. نه و ماوه یه له سه ر شیوه ی تیوره که ی باهیری «زانستی چاودیری مو تله ق» م دامه زراند. شه وانه ده که پامه وه مال و به وردیه کی زۆر و له زه تیکی بیۆینه وه کتیبی «چاوی خودا» م ده نوسی، که کتیبیکی نه ینی بوو، به نیازی نه وه ده نوسراو ته نها نه وانه بیخویننه وه که له شار و شوینه گه وره کاندایه بن به بهرپرسی ئاسایش له گه ل هه ندیک له نه فسه ره هه ره به رزه کانی ده زگادا. کتیبیکی ترسناک که ده بوو ته نیا چهند نوسخه یه کی که می هه بیت و نه که وینه ده ست هه موو که س. سیستمی من سیستمیکی بیتسنوور و په ها بوو، له ناو هه موو مروفیکدا پیاویکی ئاسایش هه یه، ده بوو نه و پیاوه له خه وه ستیت، ده بوو هه موو مروفیک نیوه ی بیتته مروفیکی چاودیرکراو و نیوه ی بیتته مروفیکی چاودیرکه ر. ده بیت بلیم نه زموونی خۆم له گه ل فریشته که مدا وای لیکردبووم بتوانم مروف وهک بوونه وهریکی شیاو بۆ دابه شبوون ببینم. له وپوه، له و سه رته تابه وه پۆلی ترسناکی من ده ستیپیده کرد، پۆلیک دواتر به تپه پینی زه مان ئاشکراتر و ئاشکراتر ده بیت. من ده مزانی ده ولته به هیزه کان و ده زگا کانی نه منبیه ت له هه موو دونیادا ده یانه ویت مروف بکه ن به په قیب به سه ر خۆیه وه، به لام من ته ماحم له شتیکی تربوو، نیازم بوو مروف له تبکه م، به جوریک

بەشیکی بەشەکە ی تری بخنکێنیت. شاتۆی پۆچی مۆڤم وەک مەیدانیکی نمایش سەیردەکرد کە لە بری ململانێی دوو هێز، دەبوو تاوانیکی کوشتنی راستەقینەی لەسەر نمایشبکێت. ئیستا دەمزانی کە فریشتەیهک لە ناو مۆڤدا، دڵنیاووم هەر ئینسانیک کە دەیبینم فریشتەیهک لە ناخیدا، ئەوەش دەیتەسەندم. من شتیکم نەبوو کە هەموو ئەوانی تر هەیانە ... شتیک کە دەشتێت ترسناک بێت، کە نازانم لە ناخی ئەوانی تردا وەزیفەی چیبە، نازانم چ وەسواسیک دەخاتە دڵی ئەوانی ترەو. وای ... چۆن دەگەم ئەوەی وابەم مۆڤەکان بە جۆریک لە جۆرەکان وەک من لەو مەخلوقە ناسراوە پزگاریان بێت. چیبەم بۆ ئەوەی لە نێوان مۆڤ و فریشتەکاندا دیواریک دروست ببێت؟.

هەموو خولای ئەو پاییزەم بوو بەوەی داوی کاروباری ئاسایش، بگەڕێمەو مآل و بیریکەمەو بەچی ئەم شارە وای لێبەم هەموو بە ئاگا و بێئاگا ئیش بۆ من بکەن، بێن بە تەنکی بێدەنگ و پامکراو. دەمزانی ئیشی دەزگای ئاسایش هیچ کات پاراستنی ژبانی خەڵک نەبوو، تەنیا ئیشی ئەوەبوو خەڵکی تێبەگن ئازاد نین، بۆیە بۆ شتیک دەگەڕام پۆحەکان بەنێتێ جۆش و جەستەکان بخاتە سەر خەونی گەرە، هەستەکرد ئیشی من هەر ئەوە نییە لەشیکی تێکشکاو و دەستەمۆ دروستبەم، بەڵکو ئیشم ئەوەیە ئەو جەستە دەستەمۆیە وایبەم هەمان ئەو خەونە ببینیت کە من دەیبینم، هەمان ئەو ژبانی بۆی کە من بۆی دابەنیم، ئەو فیداکارییە بنوێنیت کە من داوی دەگەم، ئەو ئیشە بکات کە من پێویستم پێت... من دەمویست یەک ئامێردی گەرە دروستبەم کە بتوانم ئەو کارانە بکات کە لەسەری مندا. ئەوەی سەرۆک دەستی کردمەو و دەسلاتی پەهای دامن، خەونەکانمی هەوینکرد و ئاوسان. شەوانیکی زۆرم برده سەر و تەنیا بیرمەکردهو، نەمەتوانی پازی راستەقینەم لای کەس بدرکێنم. شەویکیان خەیاڵم بۆ ئەوە چوو بچمە لای دکتۆر زەندیان، کە وەک زیرەکترین پیاوی ناو حیزب سەیردەکرا، پیاویک بوو ئەوەندە زیرەک بوو، سەرۆک دروستکردنی دەزگایەکی پراگەیانندی

گه وړه پټسپارډبوو، برياړيوو له داهاتوويه کي نزيکدا، هم ته له فزيون دابنن و هم پوژنامه يه کي پوژانه دهریکن. من له سالاني خه باتي چيادا دوور به دوور ناویم بیستبوو، به لام له و دوو ساله دا کتیبیکي له سر «نه منی قهومی» به عه ربی نویسوو، له گه ل کتیبیکي تردا به ناوی «کورده له ستراتیژی زلهیزه کانی دنیادا». نو کات نو و ناویشانانه هیدی هیدی خه ریکبوو عه قل و خه یالی پوښنبره سیاسیه کانی نیمه یان داگیرده کرد. نو جوړه ناویشانه قه بانه دهموده ست پوخساری پوښنبریان دبه خشی به خاوه نه که ی، سرؤک «خوا لیخوش بیت» هر باسی نو دوو کتیبی بیست، بیته و هی کتیبه کانی دیبیت، زه ندیانی خو شبه ختی بانگکرد و له کادیړیکي پادیژی شو پشه وه کردی به بهرپرسی هه موو پاگه یان دنی حیزب. دکتور خوی قه مووړیکي پشت کوماوه بوو، جووړتیک چاویلکه ی نه ستووری له چاوده کرد و به جووړتیک پیلاره وه که همیشه دوو ژماره له قاچی خوی گه ورده تر بوون، له هه موو جیگایه که ورده که وت، له شاخ به رده وام شه پوالیکي کورت و فشی له پیده کرد، هر کاتیش دهریکه و تایه کتیبیکي نه ستوور له بنده ستیدا بوو. نازناوی دکتور له وه وه هاتبوو که خوی ده یگوت «گر پشمه رگه نه بووایه، نیستا له زانکو، دکتور یان پروفیسوری فله سه فه بوو». نیدی هه مووان باوه پریان به نه فسانه یه کردبوو، هر بؤ قه ره بووی معنه وی نه ویش نازناوی دکتوریان پتیه خشیبوو. خوی به شانازییه وه ده یگوت «نو دکتورایه ی جه ماوهر ده ییه خشیبت هه زار جار له و دکتورایه موقه ده ستره که زانکوکان ده ییه خشن». به وهدا من کرابووه بهرپرسی ده زگای نه منییه ت و نوو کرابووه بهرپرسی پاگه یان دن، ده بوو پیکخستن و تیگه یشتنیکمان له نیواندا هه بیت. تا نو شوینه ی دواتر من بینیم و ناسیم، زه ندیان جگه له پله یه کي دیاریکراوی خوینده واری، به هره یه کي وه ها گه وړه ی نه بوو. کاتیک سرؤک نو کاره گه وړه یه ی خسته نه ستو، نو تووشی شپزه یی و دوو دلییه کي نور بوو، زه ندیان هه زیده کرد وه که همیشه به پیلاره زله کانییه وه به شاردا بسوپرته وه، کتیبیک بخاته بن هه نگلی و له چایخانه کاندا به دهنگی به رز باسی سیاست بکات، هیچ کات خه وی

بەوێه و نەبیینبوو لە ناكاو چاوبكاتەوێه و ببینیت بووێه بە بەرپرستی هەموو دەزگای راگەیانندی حیزب، خەوی بەوێه و نەبیینبوو سەرۆک زەرفنکی پر دۆلاری بدات و بڵێت «کورم گوێی رەپی لێ مەخەفێنە، برۆ کارانم بۆ پاپەرێتە ... هەقیشت بەسەر پارە و مارەوێ نەبێت، ئەوێه بابی خۆت دەدات». ئەو بریارە زەندیانی تووشی دوولێ کردبوو، نەیدەزانی هەر پۆشنبیرەکە ی جارێ بەمێنیتەوێه یاخود قوڵی لێهەلبکات و هیدی هیدی بێت بە یەکیک لە سەرانی نوخەبی بالای حیزب. دەیزانی ئێرە شارە، راگەیانندی شار شتیکی سەختە، هەر کۆلانیکی دەگریت خەلکانیکی تێدا یە لەوانە ی خۆیان بە مۆدێرن و پۆشنبیر و نوسەر دەزانن، دەیزانی کە ئەم گەنجە شارییە لووسکانه چەند زمان درێژ و هیچ لەباردانەبوون، دەیزانی بەفێرەت بێتە دەب و شەرانی بارهاتوون. هەمیشە لە بەردەم هاوکارەکانیدا دەینالاند و دەیگوت «شار حەیا بەرە ... شار شەرەف و ناموس بە پیاوێه ناهێت». هەلبەت لە بیرۆی سیاسی حیزب کەسانیک هەبوون زۆر دژی بریاری سەرۆک بوون، دەیانگوت «زەندیان ... ئەو قەمووری کۆیرە؟ ئەو قوزپشتە؟ وای حالمان جوان دەبێت ئەو بێتە چاوساغان». ئەوێه هێندە تر زەندیانی خستبووێه دوولێیەو، بە جۆریک من دەمبێست لە مالهەو لە منداڵەکانی دەدات، چێشت دەپۆشیت، شت دەشکێنیت، بە پێلوی قورپاوییهو دەچیتە سەر هۆرتەکان، هەمووشی وەک خۆی دەیگوت بە هۆی ئەوێه کە «جەنابی سەرۆک حورمەتی لێناوم و پلەوپایە ی داومەتی».

ئێوارە یەکیان زەندیان هات بۆ لام. من ئەو کات مایکی تایبەتیم لە گەرەکەکانی باکوور گرتیبوو، حیزب دە پێشمەرگە ی بۆ پاراستن نابووێه ژێر دەستم، شۆفێرم بوون، چێشتکەرم بوون، جلیان بۆ ئوتودەدام، پێلویان بۆ بۆیاخ دەکردم، ئێشکیان دەگرتم. مالهەم هێشتا لە سەرەتای بناغەداناندا بوو، ئەساسنکی وەهای تێدا نەبوو، من هەر لەسەر نەزمی ژوورەکە ی مای شوعەلەخان تەختەخەویک و کورسی و مێزیکم لە ژوورەکە ی خۆم دانابوو، لەگەڵ دوو کورسی نایلۆن بۆ میوان. ئەو پۆزە ی

زه نديان هات بۆ لام، کاره باچيپهک له گه ل په يژه يه کی دريژدا گلژپه کانی بۆ چاکده کردم و دوو بۆيه چيش ژووری میوانه که یان بۆيه ده کرد. نه وکات من له سه ر ميژتيک له مه ته به خه که دانيشتبووم، به په له برنج و فاسوليايه کی گهرم ده خوارد، که نه و به خوی و دوو پاسه وانه وه له به رده ممدا قيت بووه وه. پياويکی بچکولانه ی پر جولە بوو، نه وه يه که مجارم بوو ئاوا نذر له نزیکه وه بيبينم، جووتیک چاری وه ها بچکوله ی بوو، چه ند مکرد بزائم په نگيان چ جورتيکه بۆم دیاری نه کرا. گهرچی هيشتا سه رما و سۆله ی پایيز گورزی خوی نه وه شانده بوو، نه و په ينگۆرتيکی په شی دريژی له به رکرده بوو، شه په شه پ به پيلاوه زله کانييه وه ده پۆی. نذر به په له خوی پیناساندم و گووتی «من دکتۆر زه نديانم، سه رۆک خوی قسه ی له گه ل کردووم بيته لات و ته نسقبکه ين». «ته نسیق» له و وشه پيسانه بوو که رقم لييان بوو، به لام به رده وام دووباره ده بووه وه. من له گه ل خۆمدا برده مه ژووری دانیشن، به دهم پيگاوه گووتی «به دبه ختيی راسته قينه ی شۆرشگير نه و پۆژه ده ستپيده کات که شۆرش سه رده که ويته، ها ... ئيتر هه موو ژيانی تیکده چيته، کاتی خواردنی، کاتی خوی، هه تا شيوه ی پويشتنيشی ده گزيرته، عه فوومکه کاتی پيساييکردنيشی وه ک خوی نامي نيته. زۆر دانانیشم، ژن و مندالم له خواره وه داناوه، هه ر گوتم بتناسم». که گه يشتينه ژوره که ی خۆم، وردتر سه ير مکرد، به جورتيک شپه رزه و نارتيک هاته به رچاوم، دلنيا بووم ماوه يه کی تر ناچار ده بيت بچيته لای باهيی. به م شه روال و په ينگۆته وه پتر له شۆفيري پاسه کانی ناو شار ده چوو تا له به رپرسی پاگه يانندی حيزب، پياويک بوو پيکخستنی سه خت بوو. وه ک من بوو، له و که سانه بوو که ناتوانن بايه خيکی گه وره به پوکاری ده ره وه ی خویان بده ن. کاتيک دانیشن هه ر قسه يده کرد «سه رکه وتنی شۆرش موسي به ته، موسي به تيکی راسته قينه يه. تا شۆرش سه رنه که وتوو ئينسان ده توانيته خوی بناسيته، به خوی ده ليت شۆرشگير و ئاو بينه و ده ست بشۆ، ده زانيته قاچی له کويدايه، سه ری له کويدايه، ده ستی له کويدايه، به لام که شۆرش سه رده که ويته هه موو شتيک تیکده چيته، مروف ئيتر نازانيته چيش بخوات، له و کاته وه ی گه راومه ته وه

شار و دەزانم ئێمه به‌پاستی بووین به‌فرمانپەرهای ئهم‌هه‌شاماته
 خواردنیشم تێکچووه... به‌هه‌زابه‌وه‌ نانه‌خۆم، به‌هه‌زابه‌وه‌ ده‌خۆم،
 به‌هه‌زابه‌وه‌ قومێک عاره‌ق ده‌خۆمه‌وه‌، هه‌یج شتی‌ک له‌ ده‌مدا تامی نییه‌».
 سه‌یری‌بوو، دکتۆر زه‌ندیان زۆر بێ‌به‌ربه‌ست و پاسته‌وخۆ له‌گه‌ڵ مندا
 قسه‌یده‌کرد، گه‌رچی ئه‌وه‌ یه‌که‌مین دیدارمان بوو، به‌لام وه‌ها ئولفه‌تدار
 بوو به‌ زوویی هه‌موو دیواریکی نێوان من و خۆیی شکاند. دیاره‌ ناوی منی
 بیستبوو، که‌ قسه‌یده‌کرد ده‌مزانی چه‌ند خه‌یالی لای قسه‌کانی‌تی هێنده‌ش
 خه‌یالی لای ئه‌وه‌یه‌ سه‌یری من بکات و به‌وردی به‌میشکنیت، خۆی له‌و
 که‌سانه‌ بوو که‌ ده‌توانن مۆئۆلۆگیکی ناوه‌کی خۆیان به‌ ئاشکرا و به‌
 ده‌نگی به‌رز له‌ ناو خه‌ڵکدا بخوێنه‌وه‌، بێ‌ئهو‌ی شه‌رم بیانگری‌ت. دانی‌شتم
 و فرمانمدا دوو چامان بۆ به‌یئن. دوا‌جار ده‌ستی‌کم به‌سه‌ری لووسمدا هێنا
 و گووتم «ناه، چۆن موسیبه‌ته‌؟ خۆ شۆرش تا قیامه‌ت به‌رده‌وام
 نابێت». به‌ ده‌نگی‌کی غه‌مگین گووتی «پاسته‌، پاسته‌. من قسه‌م له‌
 مه‌نتیق نییه‌، قسه‌م له‌وه‌یه‌ که‌ شۆرش سه‌رده‌که‌وێت که‌سانی وه‌ک ئێمه‌
 ده‌که‌ونه‌ دزخیکه‌وه‌ پێی پانه‌هاتووین. وه‌ک ئه‌وه‌ی هه‌موو ژیان له‌
 هه‌مامێکی گه‌رمدا بووبم و دوا‌ی له‌پێدا به‌مخه‌نه‌ هه‌مامێکی سارد و بێ‌ن
 ده‌ی حاجی ئاغا به‌ ناوی سارد خۆت بشۆ. ئاسان نییه‌. ئیتر تا دوی‌ن
 ئیشوکارمان ئه‌وه‌بوو خه‌ڵک بکه‌ینه‌ شۆرشگێڕ، ئیستا ئیشه‌که‌ هه‌مووی
 پێچه‌وانه‌ بۆته‌وه‌. ئیشه‌که‌ هه‌مووی ده‌بی‌ت به‌وه‌ی چۆن نه‌هێلین خه‌ڵک
 شۆرشگێڕ بن... ببوره‌، مندا‌له‌کانم له‌ خواره‌وه‌ مه‌عتله‌کردوه‌... ببوره‌،
 وایه‌. ته‌واوی ئه‌رکه‌که‌ش ده‌که‌وێته‌ ئه‌ستۆی من و تو. تو له‌ پێگای
 ئاسایشه‌کانت‌ه‌وه‌ و من له‌ پێگای کادی‌ره‌کانی راگه‌یاندنه‌وه‌. ئیشه‌که‌مان
 سه‌خته‌. مه‌رج نییه‌ ئه‌وه‌ی مه‌له‌ باش ده‌زانیت، بتوانیت که‌شتیبه‌کی
 گه‌وره‌ و جوانیش باش لێ‌بخوێت. من ده‌قاو ده‌ق ئه‌وه‌م به‌ جه‌نابی
 سه‌رۆک گووت. من کاتی‌ک له‌ شاخ له‌ ژێر بوردومان و کیمیاییدا بووین،
 کاتی‌ک به‌ ده‌ست و بازووی پووت له‌ به‌حه‌ره‌که‌دا مه‌له‌مده‌کرد، هه‌ستم به‌
 ئه‌مان و سه‌لامه‌تی له‌ ئیستا زۆرتر بوو. هه‌ندی‌جار ناو به‌حه‌ر له‌ ناو
 که‌شتیبه‌کی خۆش و گه‌وره‌ سه‌لامه‌ت‌تره‌. ئیستا نازانم له‌به‌رچی، به‌لام

هەستم بە دۇنيایى و سەلامەتى و نەکردوھ ... هەڤال گيان هەستم بە خۆشى و ئارامى لە دەستداوھ». پوو بە پوو سەیرمکرد و گەرچى دەمزانى قەسەکانى راستن، بەلام شەیتانتر و نیازدارتر بووم لەوێ سووک و ئاسان بچم ژێربار و هیچى بۆ بەسەلمینم. گوتم «خەلکى ئیستا چ بەهەنەکیان هەیه شۆپشگێپن. ئێمە بۆ دەرکردنى بەعسیبەکان شەپمانکرد، ئیستا تەواو، پۆتیکى نوێیه ... هیچ کەس بەهەنەیهکى نییه شۆپشگێپ بیت، شۆپشگێپى خۆ یاریبەکى خۆشتامى منداڵە وردکان نییه، ئى جەنابى دکتۆر، خۆ هەر کەس و لە هەر زەمانێکدا بۆى نییه شۆپشگێپ بیت». سەیریکى ژوورەکەى کرد و وەک بە دلى بیت گووتى «هیشتا زووه، جەنابى عەقید هیشتا زووه، زۆر زووه. ئیستا ئەم ژوورەم بە دله. بەس هەڤالانمان لە ئیستاو دەستیان پێکردوھ. ماوێهکى تر ئەم ژوورە وانا مینیت، نە مالى من وەک ئیستا دەمینیتەو نە مالى تۆ. ئەوسا خەلک بەهەنەیان دەبیت شۆپش بکەن. هیچ حاکمێک لە دۇنيادا نەبووه، کەم و زۆر بەهەنەى شۆپش نەدا بەدەستەو. کە خەلکى شۆپش ناکەن بۆ ئەو نییه کە بەهەنەیان نییه، بەلکۆ لە بەر ئەوێ بیری لى ناکەنەو، ئیشى من و تۆ ئیتر ئەوێهە کارێکبکەین خەلک بێر لە شۆپش نەکەنەو، سەرۆک من و تۆى بەو ئەرکە سپاردوھ. بەس ئێمە کوردین شۆپش لە خوینماندا، گەر خودا حاکم بوو شۆپش بەسەر ئەودا دەکەین، گەر شەیتان حاکم بوو بەسەر شەیتاندا... بۆیه لێرەم. جەنابى عەقید پاستیبەکت پێبلیتم، پێمخۆشە تائىستا جلى پێشمەرگایەتیت نەگۆپیوه، من دکتۆر زەندیانم، تا ئیستا دوو کتێبم نوسیوه، گەر پێشمەرگە نەبووما، خودا دەزانیت ئیستا لە چ زانکۆیهکى ناودارى دۇنيادا مامۆستا بووم».

ئەو ئەو پستەیه بوو کە لەسەرى مندا ماوه «کارێکبکەین خەلک بێر لە شۆپش نەکەنەو». لەو پستانە بوو کە خێرا لەسەرى خۆمدا تۆماریاندهکەم و بیریان لێدەکەمەو. گەرچى دواتر پۆزگار بۆى دەرخستم دکتۆر پیاویکى وەها لێهاتوو نییه کارى لەوجۆرهى لەدەست بیت، بەلام ئەو پستەیه بۆ من لە پستە باهەخدار و سەرەتاییەکانى ئەو سەردەمە

تازەيە بوو. ئەو پۇژە دىكتور گۈۋى ھاتوم سەرەتا يەكتر بناسىن. گۈۋى «من و تو ئىشىكى گەۋرەمان لە ئەستۋى، من مېۋى شۆپشەكانى دونىام خويندۆتەۋە، ئاھ دەزانىت ئىمە لە قۇناغىكى پېۋپوچى مېۋودا سەرکەۋتوۋىن، حاجى ئاغا تەۋاۋى شۆپشە پاستەقىنەكانى دونىا ھەموو پوخان. كە بىر لە ھەرەسى ئىمپراتورىيەتى كۆمۈنىستى و دەۋلەتى سۆڭىتى و كۆتايى بەلشەفىكەكان دەكەمەۋە غەم دامدەگىت... ئەھا ۋەك ئەۋەيە ئىمە عومرىك تەنیا كىتېبە ھەلەكانمان خويندېتەۋە. بىرم نۆد لىكردۆتەۋە، دۈنئى بە دايكى مىندالەكانم گۈۋ، لە پۇژانى داھاتودا كىتېبخانەكەم چاكدەكەم، ھەموو كىتېبەكانى لىنن و ستالين دەسوۋىتىم... ھەموۋى ... عەقىد خۆت بخەرە جىگاي من ئەۋسا تىدەگەيت چەند خراپە مۇۋ عومرىك تەنیا كىتېبە سەقەتەكان بخويندېتەۋە. كىتېبخانەيەكى گەۋرە كىتېبى ھەلەى خويندېتەۋە كە دۋايى تەۋاۋ، لە ناكاو ئىتر ھىجيان سوۋدى قرانىكى قەلبىان نىيە، ئىمە چەپەكانى ئەم ۋلاتە بەۋ دەرەدە چوۋىن. يەكى كىتېبخانەيەك كىتېبى بى سوۋدمان خويندۆتەۋە. بېيىنە پېش چاۋى خۆت. ئىستا ئىمە خويندەۋارەكانى شۆپش لەگەل نەخويندەۋارەكاندا ۋەك يەكمان لىھاتەۋە... چوۋىنەۋە يەك جىگا... ئەۋە بەپاستى دلم تەنگ دەكات. با بىۋم عەقىد با بىۋم، مىندالەكانم لە خوارەۋە چاۋەپىمدەكەن. دەيانبەم بۇ مالى خەسوۋم، دەمەۋىت زوۋ بىيىنمەۋە، دەۋو يەك بناسىن. شتەكە لە دەستى من و تۇدا نىيە، مۇۋ كە بوۋ بە شۆپشگىر ئىتر خۆى دەداتە دەست قەدەر».

ۋەك چۆن بەدەم قسەۋە ھاتە ئوۋرئ، دۋاي بىست دەقىقە بەدەم قسەۋە چوۋەدەرئ، ھاتن و چوۋنى ۋەھا خىرا و سەيرىۋو من ھىچى لئ تىنەگەيشتىم، پىلاۋە دەلبەكانى پاكىشاۋ گەپايەۋە بۇ لاي ژن و مىندالەكانى. بىچكۆلە و سەير و ناپازىي ھاتە بەرچاۋم، بەلام تىنى ئەۋەشى تىدا بوۋ بېيتە كەسىك كە لە ئاۋمىدى خۇيدا ناچارى خۇگۇنجاندىن و خۇ كۆكردنەۋە بېت. كەسىك بوۋ لەۋانەى من دەتوانم لەگەلىاندا پىكېكەۋم.

هر نه و شوه بيرم له وه كرده وه باشتړين پښگايه ك بڼ نه وه ي خه لكى نه م
 شاره له فريشته گانيان جيا بكه مه وه، نه وه يه نه هيلم گوځ له ناو ه وه ي
 خويان بگړن... ده بېت هه ميشه شتى گوره هه بېت، ده بېت دونيای
 دهره وه جه نجال بېت، ده بېت شته كان بجولن، ده بېت له ميژوودا زړه و
 ناله هه سستيت، ناده ميزاده كان سه رقالبن، شته كان وه ك له سه ر پښاسنى
 مهرگ بن سه رو و خوار بگړن، ده بېت به رده وام دوژمن هه بېت، ترس
 هه بېت، مروفه كان كاتيان نه بېت بڼ خويان، هه ميشه ژيانيان به ميژيگه وه
 نوسابيت له دهره وه ي خويان. نه وه دهره نجامي بيركړدنه وه ي من بوو،
 هه روا ناسانيس نه گه ي شتمه نه و نه نجامه، جگه له ساته زوره كانى تيفكرين
 كه شه وانى كى زورم بڼ ته رخانكرد، پوژاننيكش به عه قلى سيخوړيگه وه
 چاوډيرى نيچيرى كى ترسناك بېت، به شانتيكى نيوه كوړو و چاويلكه يه كى
 په ش و كلپته يه كى خوربييه وه ده چوومه بازار و له خه لك وردده بوومه وه،
 وه ك جاران به چاوڼك ته ماشام نه ده كړدن كه كارى ئيمه يه نازاد يان بكه ين،
 به لكو وه ك هوردو و گاهه لتيكى نارېك و ترسناك ده مبينين كه وه ك
 نازه لتيكى گوره ده بېت شتيكيان بده يتي ناراميان بكا ته وه. نا من له و
 نايدو ژويستانه نه بووم باوه ېم واييت كه بكريت به ناموزگارى مروفه كان
 ده سته موبكرين. بڼ نه وه ي بتوانيت مروف بگريت و نه هيلميت بير له خوى
 بكانه وه، ده بېت دونيای دهره وه هه ميشه جه نجال و پر هه را بېت، ده بېت
 ده نكي تفهنگ بېت، ده نكي پاره بېت، يان هيچ نه بېت ده نكي شه هوه ت
 بېت. من له بازاردا ده گه پام و له ژير چاويلكه په شه كه مه وه ده مبيني كه
 نه م خه لكه چ بوونه وه ريكي فنولن، چ چاوچنوك و گوچنوك و
 كونجكولن، ده مبيني جوړه نازه لتيكن تا شتيك هه بېت له دهره وه
 ته ماشاييكه ن خويان بيرناكه ويته وه. چاريكيان شه كه گه پامه وه و
 تپيښيه كانم له سه ر نه و بوونه وه ره ده نوسى كه ناوى مروفه، نوسيم
 «مروف چييه؟ برپيتيه له ته ماحه كانى، له خوليا په شه كانى، ديويكى
 برسپيه كه ده يه وييت خوى له هه موو شتيك تپريكات». ناو ها بوو كوتايى
 شوړش منى خسته به رده م پرسپاريكى بيتمان، ترسناك، خنكپنه ر،
 پرسپاريك كه ده بوو وه لامبيده مه وه تا بتوانم بژيم «مروف چييه؟». له

سەردەمی شۆپشدا مڕۆڤەکان لای من ناویان کورد بوو، ناویان پەنجەران بوو، ناویان جووتیارانی هەژار بوو، بەلام ئیستا لەم شارەدا کە تادەهات جەنجالتەر و جەنجالتەر دەبوو کاری وا نەکردەبوو. ناكریت پێناسەی مڕۆڤ لە ژێر ئەو ناوانەدا کورتبکەمەوە، ئەو جۆرە پێناسانە بە کەلکی هیچ شتێکی من نەدەهاتن، ئیستا لای من مڕۆڤ بوو بوو بە شتێکی تر، تادەهات زیاتر وێنەی جانەوهرێکی وەرەگرت. بەلێ دواي ئەو هەموو سالە، ئیستاش دەلێم، مڕۆڤ بوونەوهرێکی تێزەخۆر، فریشتەکی ناخی وادەزانیت تێزەخوات، بەلام من لیوا جەنگیز، دەزانم ئەو قسەیە ئیمانداران کە دەلێن خودا مڕۆڤی لەسەر شێوەی خۆی دروستکردووە زۆر راستە، بەلام بەجیاوازییەکی بچوکهو. خودا برسیتییهکی گەورەي تێدایە بۆ خەلقکردن، دروستکردن و دروستکردنی بەردەوام، دروستکردن و تێکدان. خالێق کە وەک ئێمە لە ژێر جەبری نان و ئاو و سێکسدا نییە، لە ژێر خولبای خەلقى هەمیشەییادەژی. من جارێک مامۆستایەکی فەلەک پێیگوتم «جەنابی عەقید ئاسمان زۆر سەیرە، گەر بکریت جارێک پیاسەیهکی چەند پۆژە بە گەردوندا بکەیت، دەبینیت لە نێوان ئەستێرەکاندا چ باسە، هەر زوو هەستدەکەیت هێزێکی گەورە بەردەوام خەریکی تاقیکردنەوەی شتێکە، وەک ئەوەی ماددەیهکی بێشومار کەوتبێتە دەستی ئەندازیاریکی وەسواس و لە هەولدا بیت مالتێکی جوانی لێدروستبکات و بۆی نەکریت. لە ئاسمان بەزمیکە مەپرسە، بەردەوام ئەستێرە لە دایکدەبیت و دەمریت، بەردەوام شتی نوێ تێکەڵدەکریت، بەردەوام هەسارە و خۆر دەردەکەون و وندەبن ... گەر گەردون بە هەموو گەورەیی خۆیهو بێبینن، دەزانن خالقی ئازار و وەسواسی خۆی هەیە». خودا ئەو وەسواسە گەورەیهی خۆی، بە جۆرێکی تر بەخشیوە بە مڕۆڤیش. مڕۆڤ هەمیشە برسییه، نە لەبەر ئەوەی برسییه، بەلکو لەبەر ئەوەی حەزی لە برسیتییه. من لە خۆمەو سەرنجداوه، مڕۆڤ عاشقی برسیتی خۆیهتی، من وەفای پەفەت بەگ، هەمیشە جۆرە برسیتییهکم تێدابوو کە هیچ کات تێزەبوو، ژيانم شاهیدی ئەو برسیتییه گەورەیهی، هیچ بوونەوهرێک عاشقی برسیتی خۆی نییە مڕۆڤ نەبیت. هەستدەکم

نوه تاکه شتیګه فریشته کانمان لټی هلدین و لټی ده ترسن. نوه ی فریشته کانمان شه پی له دژدهګه، جه وه ری نیمه یه وهک بوونه ورټک که ژبانی له پټناوی برسیټیدا خوشده ویت، له پټناوی نوه ی هه میسه بخوات. هه تا دین گوره ترین به لګی برسیټی مړوځه، مړوځ به فتوحاتی هم دنیا تیرنابیت، ده یه ویت قیامه تیش بخوات، نو دنیاش، درهخته خه یالیه کانی نو دنیا، خوږیه خه یالیه کانی نو دنیا، غیلماڼه خه یالیه کانی نو دنیا. نوانه هه موو نیشانه ی برسیټی گوره ی نیمه، نیشانه ی تیرنه بوونی هم ناژه له ن له خواردن و داگیرکردن. عه شقی مړوځ بۆ به هشت عه شقیټی بۆ برسیټیه نه به دی و تیرنه بووه کی خو، له به هشت مړوځ له یه ککاتدا ده توانیت بۆ نه به د هم برسی بیت و هم تیر... نوه هو ی نه مری دینه، چونکه په یمانیک به مړوځ ده دات له ګل جه وه ریدا ته با و جوته. منیش که ده چومه بازار و بیرم له نرکی نو ده زګا ترسناکه م ده کرده وه، بیرم لای نوه بوو جیهانیک له م مړوځانه دروستبکه م که له یه ککاتدا هم برسی بن و هم تیر.

من له و پاییزه دا بیرمه ده کرده وه و سه یرمه کرد، پلانم داده نا و ده هام و ده چوم، دوی نوه ی هر دهره نجامیکی گرنګم ده سته که وت، ده ستم توند ده ګلوفی و چاوام پرده بوون له خوشیه کی مندا لانه. نیستا مه به ستم بوو خه لکی بګوړم بۆ به به شیک له پووداوه گوره کان، واکه م ده نگی هاوار، بانګ، ته قینه وه، هه وه س، خوین بیانجولینیت و هه موو شتیکیان له بیرباته وه. مړوځ یان خو ی دروسته کات یان میژوو، ده بیت یه کتکیان هه لبریزیت، چونکه نه ستمه فریای هه ردوکیان بګه ویت.

من به و شه وه وهک خولیا یه کی شیتانه که وتبیته سه رم چوم بۆ لای دکتور زه ندیان، له راستیدا که سی ترم له به رده دا نه بوو برؤمه لای. هه ستم کرد هم دهره نجامه ترسناکه م ناکه م به پاپورت و بینیرم بۆ که سی تر ... هه موویان نه ینتی سه ری خوم بوون، نه ینتی تاییه تیم بوون و ده بوو خوم نیشی بۆ بکه م. نیستا وهک به پړوه به ری گوره و دامه زړینه ری ده زګای ناسایشی نو، بۆم هه بوو له زهت له نه ینتییه کانم ببینم...

جاسوسێک بووم ههستمدهکرد بۆ حیسابی خۆم ئێشدهکهم. ئهوه خوشییهکی گهوره بوو ببینم دهتوانم مرۆڤهکان وهک قهرهقۆز لێبکهه، پهتێکی باریکیان پێوهبێت و من بیانجولێتم ... ئیشهکهم هێزی ئهوهی دهدامن ههمووان وهک بوکهلهی پهتدار سهیریکهم، ههتا سهروکیش. ههلبهت دهمزانی یارییهکه یاسای خۆی ههیه، بهلام ئهوهی نهدهبوو له دهستی بدهم ئهو جینگایه بوو که خۆم داگیرمکردبوو. دهمتوانی خوشییهکی زۆر لهو شوێنه ببینم، بهختهوهڕیم لهگهڵ دهستهکاربووندا بۆ دامهزراندنی دهزگای ئاسایش له تروپیکا بوو، خوشییهکه وهک ههه خوشییهکی راستهقینه ئالوده بوو به نادلنیایی و گومان، تیکهلبوو به ترس. بهلام ئاخۆ لهزهرتی پهها و خالیس بوونی ههیه؟ پێمبێت خوشییهکه ههیه تیکهلاوی ترس نهبێت؟ خوشییهکه ههیه نیوهی تامی بههۆی ئهو ترسهوه نهبێت که ئاوێتهی بووه؟. بۆ یهکهمجار بیرم لهوه دهکردهوه ئهوه منم که دهتوانم وابکهه، ئهو دهستانهیه پهتهکهی پێوهیه و دنیا ههڵدهسوڕێت دهستی منه، نهوهک دهستی حیزب. ئێستا له خۆلمیشتی وهفای پهفهرت بهگهوه، له خۆلمیشتی ههفال جهنگیزی شوڕشگێژهوه، عهقید جهنگیز بهخۆی و نیگا شهیتانی و سههره لووس و دوودلییه شیرینهکهیهوه ههڵدهستا و دههاته سهه شاتۆ. من سهعات به سهعات ههستمدهکرد پێستێکی نوێ دێتهبهرم، چاوم جۆره سهیرکردنێکی تری تیدا دروستدهبێت، خویتم به جۆریکی تر دهسوڕێتهوه، پوخسارم پردهبێت له هێما و ئاماره و پوانینی تازه. من جانهوهڕیک بووم که گهرمای وهزێکی تر لێیدهوام و لهشم دهجولا و له سپیوونێکی دێرین ههڵدهستام و به ناو جهنگهلیکا دهڕۆیشتم که بۆنی گیا و گوڵ و گهلاهی ههراش و درنده مهستیاندهکردم، وهک ئهوهبوو ههستبهکهم ئهم جهنگهله لهگهڵ مندا دروستبووه، وهک حهوانیک ههستبهکات ئهواالاوهی له خۆی ههڵدهستیت ههمان هالاوه که له گهلاکان ههڵدهستیت. ئهواوهیه که دهچووم بۆ سهیری خهزان، تیکهلبوونم لهگهڵ سروشتدا بۆ بههیزکردنی ئهوا جانهوههری ناو ناخم بوو. دهچووم خۆم له سروشت ههڵدهکێشا، خۆم له درهخت و گهلاهی مردوو ههڵدهکێشا. سروشت له بهرچاوی من ئهوا

سه‌رزه‌مینه شاعیرییه نه‌بوو که سالانیک بوو شاعیره کورده‌کان وه‌ک په‌رستگای جوانی و پاکی سه‌یریانده‌کرد، من عه‌قید جه‌نگیز، به جله کوردیییه‌کانمه‌وه، به قه‌مه‌سه‌له زه‌یتونییه نه‌ستوو‌ره‌که‌مه‌وه، به که‌لله ساف و سفت و بریقه‌داره‌که‌مه‌وه، وه‌ک گیانداریک ده‌گه‌پامه‌وه بۆ ناو سروشت. سروشت نیشتمانی جوانی نه‌بوو، به‌لکو نه‌و ماله‌بوو که من تیتیدا هه‌ستم به دۆزینه‌وه‌ی دیوه دپنده‌که‌ی خۆم ده‌کرد. هه‌فته‌ی لایه‌نیکه‌م دووجار ده‌چوومه جه‌نگه‌ل و باغان و خۆم له سروشتدا ونده‌کرد، سه‌ره‌تا که خه‌زان بوو خۆم ده‌کرد به ژێر هۆبه‌یه‌ک گه‌لاوه، دواتر که باو باران گه‌لایان هه‌موو پادا و ئاسه‌واریان نه‌ما، ده‌چوومه سه‌ر دره‌خته‌کان و له نیو لق و پۆپه‌کانیدا داده‌نیشتم و نه‌و هه‌ستم هه‌بوو که وه‌ک گیانه‌وه‌ریک گه‌پامه‌ته‌وه بۆ مالی خۆم. نوقمبون له سروشتدا وای لیکردم تا نه‌ندازه‌یه‌ک نه‌و چاله‌ فهرامۆشبه‌که‌م که کۆچی فریشته‌که‌م دروستیکرد، ئیستا دیوکی ترم له خۆمدا دۆزییه‌وه، دیوکی په‌گ و پیشه‌ی له مندا له په‌گ و پیشه‌ی هه‌ر فریشته‌یه‌ک به‌هیزتره، نه‌و جینگایه‌ی وه‌فائیل چۆلێکرد گیانه‌وه‌ریکی سروشتی تر چوو جینگای که ده‌توانیت به که‌لبه‌کانی، به قه‌پ، جیهان بگوریت ... نه‌وه به‌خته‌وه‌رییه‌کی گه‌وره‌ بوو، فریشته‌که‌م ده‌بوو به‌ریت بۆ نه‌وه‌ی نه‌و نازه‌له سروشتیه هه‌ستیت و بجیته جینگای.

نه‌و شه‌وه‌ی چووم بۆ لای دکتۆر زه‌ندیان. دوا‌ی چه‌ندین سه‌عات پیاسه له ناو دره‌خته‌کاندا به شۆفیره‌که‌م گوت «بمبه بۆ ماله‌وه، له‌وێ خۆم ده‌گورم و ده‌چین بۆ لای دکتۆر». زه‌ندیان له مانیکی کریدا له گه‌په‌کی ته‌لاره‌به‌رزان ده‌ژیا. به بیجامه‌یه‌کی تازه‌وه پێشوازیکردم، که زۆر له‌گه‌ل ناریکی قیافه‌یدا ده‌گونجا. بێته‌وه‌ی به‌یلتیت به‌سه‌ر ژن و مندا‌لیدا برۆم بردمیه ژووریکی بچوک له پشته‌وه، که شوینی کتیبخانه‌که‌ی خۆی بوو. من پیمگوت «کورده ئه‌م هه‌ریمه‌ی که‌وتۆته ده‌ست و هاتووم تا پلانیکه‌ی گه‌وره دارپژین بۆ دروستکردنی هوکمرانییه‌کی درێژ خایه‌ن». قسه‌که‌م وابوو وه‌ک خۆم باوه‌رم به هه‌چ وشه‌یه‌ک له وشه‌کانی نه‌بیت. له‌وکاته‌دا

ھەر کەس ئێمەى بدبایە، منیک بە دوو چاوی پڕ ترس و ئەویک لە
 بیجامەیهکی چیتی خەتخەت و فەشدا، دەیزانی چ سەیرە، دوو کەس لەو
 شێوە و شەمایە ھەلۆشاوەدا باس لە دوستکردنی ھوکمەرانییەکی
 درێژخایەن بکەن. زینگی سەیر و عاجباتی پستەکە دکتۆری ھەستاند و
 گووتی «دانیشە جەنابی عەقید. سەرەتا شتیک بۆ و پێمبێت ھەزەت لە
 چییە، چا بە چۆرەکەو ھەیان شەربەتی میوژ؟ عەرەقیشم ھەیە، بە دایکی
 مەندالەکانیش دەلێم دوو ھەنارمان بۆ بەکێشێت ناو جامیک». ھەستکرد
 قەبەیی ئەو قسە کتوپڕ و ناکاوەی من، دکتۆری ناچارکرد قسەکانمان
 بەرەو شتگەلی پۆژانە و ئاسایی ڕاکێشێت تا شتیک لە ناواقعیەتی
 پستەکە داپۆشێت. ھەک بەھانە بۆ خۆم بەنێمەو، گووتم «چا چۆرەک
 باشن، دەستتان خۆش. ئەو بەشە ... بەلام نا جەنابی دکتۆر، خۆت
 دەزانیت ھەموو ئیمپراتۆرییەتییکی گەورە لە دنیا وادادەنرێت. کەسانیک
 دەبێت بپاریدەن دوستیکەن. دوستکردنی دەوڵەت ھەک دوستکردنی
 مالتیک و ھایە، بپارە ... بەر لە ھەر شت بپارە. منیش بپارمداو ئیش
 بۆ دارپشتنی بنەماکانی ھوکمییکی درێژخایەن بکەم، دامەزراندنی دەوڵەت
 بەر لەو ھەکاری فەیلەسوفان یان سیاسەتمەداران بێت، کاری کەسانیک
 ھەک منە، ئیشی ئەوانە کە لە دەزگا نەنێییەکانی ئەمنییەتدا کار دەکەن.
 بەلێ دکتۆر گیان، من بپارمداو ... دەزانم قسەکەم ھەک قسەى شیت و
 دیوانان دەگاتە بیستی تۆ، بەلام ھەموو سەردەمیکی نوێ بە بپاری
 شیتانەى کەسیکی عاقل دەست پێدەکات، با ئەم عەسرە پێچەوانە بێت،
 بە بپاری عاقلانەى شیتیک دەرگاکانی خۆی بخاتە سەر پشت». وام
 گووت و قاقا پێکەنیم، نازانم بۆ ... ماوێک بوو، بە ھەندیک پستەى خۆم
 زۆر پێدەکەنیم. دکتۆر چوو ئەو دیو ھە. ھەستکرد دەمیک بە دکتۆر
 گیان بانگیدەکەم کە یفی دیت و پووی دەگەشتەو. کە ھاتەو دوو
 ملیچیی پێوو، یەکیکیانی دایە من و گووتی «حاجی ناغا بیپێچە ملت،
 ژوورە کە ساردە، نەوت نییە بتوانین جارێ سۆباکان داگیرسێنین، ئەو ھە
 ھەمانە دەبێت ھەلیگرین بۆ زستان. خەلک گوێیان لە رادیۆی ئیسرائیل
 بوو، دەلێن زستان عەجایەب سارد دەبێت. جووھەکان شارەزان، دەزانن

سالی چەند کیلۆ بەفر لە ئاسمان دەکەوتتە خوار. جەنابی عەقید بۆ دانانیشیت، بۆ بە پێتووە ستاویت». زەندیان تازە مائی دامەزاندبوو، قەنەفەیه‌کی سه‌وزی گه‌وره‌ که دیاریبوو له دوکانێکی فرۆشتنی مۆبیلی ده‌ستی دوو کپ‌دراوه‌ته‌وه له ژووره‌که‌دا بوو، ملپێچه‌که‌م توند به‌ست و له‌سه‌ر قەنەفە‌که‌ دانیشتم و هه‌ستێکی خۆش به‌ ئەمان و د‌ل‌ن‌ی‌ای‌ی‌ی‌ دایگرت‌م. د‌ک‌ت‌ۆ‌ر زەندیان له‌سه‌ر کورسییه‌کی ته‌خته‌ که ته‌ن‌یا له‌ چاپخانه‌کاندا بینیبووم به‌رامبه‌رم دانیشیت، ئیستا به‌ ملپێچه‌که‌وه سه‌ر‌ی‌تر و خه‌نده‌ه‌ی‌ن‌تر دیاریبوو، بێته‌وه‌ی بزانی‌ت له‌و بیجامه‌ فش و ملپێچه‌ زله‌دا چ دیمه‌نیکی پێگه‌ن‌یناوی هه‌یه‌، به‌ ویقاری سیاسیه‌که‌وه قسه‌یه‌کی گرنگی بۆ گووتن هه‌ی‌ت، قاچه‌ کورته‌کانی خسته‌ سه‌ر یه‌ک و گووتی «نا جەنابی عەقید، ه‌ین‌ده‌یه‌ زاراوه‌ی حوکمی درێژخایه‌ن به‌ جۆریک له‌جۆره‌کان و به‌ شیوه‌یه‌کی غه‌مگین زاراوه‌ی شوێشی درێژخایه‌نی به‌یادا ه‌ین‌امه‌وه‌. هه‌ندی‌ک وشه‌ هه‌یه‌ کاتێک ده‌بیستیت م‌ۆ‌ف د‌ل‌ته‌نگ ده‌ی‌ت، دویتی به‌ دایکی منداله‌کانم گووت، خونه‌چه‌ ده‌زانی وشه‌ش وه‌ک به‌شه‌ر وه‌هان، وه‌ک د‌ۆ‌ست و عه‌زیزانی خۆمان وه‌هان، ده‌مین و له‌ جێگایاندا شتی تر د‌ی‌ت و ده‌پو‌ی‌ت. بیره‌که‌مه‌وه ئاخۆ حوکمی درێژخایه‌ن درێژکراوه‌ی هه‌مان شته‌ که سالی‌ک له‌مه‌وبه‌ر پێمانده‌گووت شوێشی درێژخایه‌ن؟. حه‌زت له‌ عاره‌ق هه‌یه‌ .. ده‌خو‌ی‌ته‌وه‌؟ هه‌ل‌به‌ت ئەگه‌ر بلۆکی کۆمۆنیزم به‌وجۆره‌ حه‌یا‌به‌ره نه‌بو‌خا‌با‌یه‌، گه‌ر گۆریاتشو‌ف به‌وجۆره‌ شیوعیه‌کانی ر‌ی‌س‌وانه‌کرد‌با‌یه‌، ئیستا ده‌مانکرا قوناغی حوکم وه‌ک درێژکراوه‌ی قوناغی شوێش سه‌یریکه‌ین... وانیه‌یه‌؟ ئی‌مه‌ له‌ مارکسیزمدا وا ف‌ی‌ز‌ی‌و‌و‌ین. به‌لام نا ئیستا قوناغی حوکم، هه‌ر حوکمه‌، ئیستا په‌ی‌وه‌ندییه‌کی به‌ شوێشه‌وه‌ نه‌ماوه‌، هه‌ر ئه‌و پۆژه‌ به‌خ‌ی‌زانم گووت، ئیتر نازانم چی له‌ پ‌ا‌ب‌و‌رد‌و‌وی خۆم بکه‌م. ئه‌وه‌تا ئەمریکیه‌کان به‌سه‌ر سه‌رمانه‌وه‌ن، شه‌و و پ‌ۆ‌ژ به‌ گو‌ی‌ی سه‌رۆک‌دا ده‌خو‌ی‌ن. چ‌ی‌تر ناتوانین پ‌ی‌یان ب‌ل‌ێ‌ن ئی‌م‌پ‌ریالیست، ده‌ی‌ت خۆمان له‌وه‌ ب‌پ‌ا‌ر‌ز‌ین، وه‌ک ل‌ق‌ی‌ک له‌ ل‌قه‌ شکاوه‌کانی شیوعیه‌ت ده‌ریکه‌وین، باش بوو ئه‌م د‌وا سه‌فه‌ره‌ی سه‌رۆک بۆ ئەوروپا ئه‌و ترسه‌ی له‌سه‌ر ئی‌مه‌ پ‌ه‌وانده‌وه‌، ئەمریکیه‌کان یه‌ک شتیان لا گرنگه‌، کۆمۆنیستی یان کۆمۆنیست نیت؟.

ئەوێش تۆزێک گێژ و بێتێم دەکات. پەنگە تۆ نەزانی من باسی چێدەکەم، هەڤالانی تر بۆیان گرنگ نەبێت. بەلام من نایشارمەوێ شتەکان هەموو پێکەوێ، هەموویان بەسەر یەکەوێ ژۆر توپێ و بێتاقەتم دەکەن».

ئاوهابوو... لە ناکاو پوختاری پالەوانێکی تراژیدی غەمگینی دەدایە خۆی.

من دەستم توند لەیەک خشاندم و بە چاویکەوێ پڕپوو لە بریقەی شادی، گووتم «من دەمەوێت لە بیربیکەم، ئێستا دەمەوێت جارێم لە بیرچێتەوێ... هەموو شتێک نا... یەكجار هەموو شتێک بۆ فرێنداریت، بۆ نمونە بە جۆزێک لە جۆرەکان حەزم لەم جەلە کوردییانە، ئێستا ئاسان وازی لێناهیتم... پۆزێک دەبێت واز لەوانەش دەهێنم، ئەوێ هێشتا هەستێکم دەداتێ کە لە هەموو شتێ دانەبرام، بەلام ناخ حسابە، جەنابی دکتۆر ناخ حسابە. من ئێستا بە دل و دەرون پیاوی ناو عەسریکی تازەم».

دەنگم بەرزکردەوێ و هەستمکرد پوومەتم و پێستی سەرم تەواو گەرمەدەبێ، هێند گەرم، دەمتوانی لەویادا دەفتەری تێبینییەکانم دەربهێنم و لەسەر تینی سووتێنەری لەشم شتێکی جوان بنوسم.

دیاربوو شتێک لەو گەرمایەیی من پەڕییەوێ بۆ لای دکتۆر، چاوم تێبەری و گووتم «من هەستەدەکەم راپوردووم فرێداوێتە دواي خۆم... ئێستا کاتی ئەوێ بەزانین چێکەین بۆ ئەوێ ئاسوودە حوکمرانی شارەکەمان بۆ بکێت. بەعسییەکان پۆشیشتن، ئێتر نایەنەوێ، حیزبەکانی تر وەک سەگ دەمیان کردووە، شارەکە لە گوێرەکە یەکی تۆپیو دەچێت هەر یەکەوێ دەیهوێت پارچە یەکی ببات بۆ خۆی. تۆ دەلێیت چی؟... دەلێیت چی... لە گوێرەکە ی تۆپیو ناچێت؟. دەبێت ئێشکەین، من و تۆ و ئەوانی تر، با ئێشکەین، با پلانمان هەبێت».

بەوردی سەیری کردم، چاوانی هێند بچوک بوون، جگە لەوێ بە ئاراستەی نیگایدا دەمزانی لە من دەروانی، چاوانیم هەر نەدەبینی. گروتی

«شته كان هه روا به هيمني ناميننه وه، نه مه پاييزي يه كه ممانه، پاييزي تری زۆر به دوا دا دیت. گرنه نه وه يه حيزب چي ده ویت، حيزب چۆن بيرده كاته وه». به دهنگيكي بيشه رمانه و به رز پيكيه نيم و گوتم «حيزب بيرنا كاته وه، حيزب ئيتير بيرنا كاته وه، جاران حيزب هه مووی يه ك له شي گه وره بوو، يه ك كه شتي بوو، يه ك كه شتي زه به لاج ... زۆر زه به لاج ... زل زل. ئيتير وانبيه، ئيتير وانبيه دكتور، ئيتير حيزب له ديويك ده چیت پارچه پارچه بوو بیت. هه ر پارچه يه ي بۆخوی ئيشده كات. ئيشي من و توش نه وه يه ليگه پيڤين هه ر به شه ي بۆ خوی ئيشبكات بيته وه ي ته واو بترازيت و هه لوه شيته. ئيشي من و تو گرتني په ته باريكه كانه به يه كه وه تا بالنده كان نه فپن. گه ر ترازاش هه قال، گه ر ترازاش، با ئيمه له و پارچه يه دا بين كه ناخنكيين، له و پارچه يه دا بين كه بالي شل نيه و ناكه ویته خواره وه».

دهنگم هه مو خۆشي و هه م ترسي تيدا بوو، هه م مژده و هه م هه ر په شه .

هه ستمكر دكتور له چاوانم ده ترسیت، ده زانیت كه وتومه ته باريكي پۆحي تاييه ت و نه خۆشه وه. نه و نه يده زاني له و كاته وه ي چوممه ته ده زگای نه منيه تي شو پر شه وه، شيتيتيه يكي نه رم يه خه ي گرتووم، كاتي قسه كردن ئاوا سوورده بمه وه، عاره ق ده رده دهم، هه ناسه م سوار ده بیت. كه ميك خۆي گرژكرد، وهك قسه كاني مني به دل نه بیت، وهك نه وه ي پيشتر بۆچووني وای نه بيست بیت، گووتي «جه نابی عه قيد دهنگ شتيكي تيدا به ده مترسي تیت. ده ليتن تو گرتي بئ زني و ته نهايشته هه يه، وانبيه؟ هه موو كاريكي خراپيان له سه ر دهنگ هه يه. بۆ تا بارودوخ باشه و دونيا نارامه ژنيك ناهيتيت و مائيك پيكيه وه نانيت؟» وهك بيه ویت لاسايي پيكيه نيه كه ي من بكاته وه، پيكيه ني. من به چاويكي جيدتره وه سه يرمكرد، چه زمه كرد به پووني بزانيت جياوازي نيوان پياويكي گرنگي ناو ده زگای ئاسايش و پۆشنفكريكي قه لتاغی ناو راكه ياندن چيه. من ده مناسين، ده مزاني نه م خوینده واران ه چ غروړيكي خۆپسك و خۆبه زل زانیه كي خودا پسك له سه رياندا ئاويته بووه، له زه تيشم له وه ده بيني

تۆزیک لە من بترسیت. بێخەیاڵ لەو نیگا تیزەیی من درۆزەیی دایە و گووتی «من پێمواوە شۆرش تەواو بوو، بەلام حیزب ... حیزب نا. حیزب شتیک نییە کۆتایی بێت. حیزب وەک شەمەندەفەر وایە، لەوانەیە شۆفێرەکەیی خراپ بێت، سەرئەشێنەکانی چەوت و نالەبارین، بەلام دەشتێک لە وێستگەییەکی تردا خەڵکانی باش سەرکەون، شۆفێری چاکمان دەستبەکەوێت. حیزب مەکیئە، ئاشەکە، نەوێک ئاشەوانەکە بێت. حاجی ئاغا لە داها توودا شتیک نامۆیێتی ناوی میلیتە بێت بەرگری لێبکەین. ئەوەی من نەخۆش دەخات ئەو حەقیقەتە ... ئەوەیە، بەس حیزب دەمۆنێتەو. بۆیە ئەو پۆزە و تم سەرکەوتنی شۆرش موسیبەتە، بەراستی موسیبەتە. لەو پۆزەوێی بەعسییەکان لە شار چوونە دەرەو، میلیتە نرخێ نەماوە. ئەو شتیکە بە پۆح و دڵ لێدەترسم».

دکتۆر بەو پەڕیی ئاسوودەگییەو دانیشتبوو قسەیدەکرد. من بەو نیگایانەو کە پەڕیون لە شادییەکی بێهۆ، لە بەختەوهریی کەسێک ترسی لە خۆی و نیازە تاریکەکانی ناخی نییە گووتم «بۆیە هاتووم تا بزانی چو بکەین، دەبێت دنیا بچۆلێنین، دەبێت شت رووبدات، دەبێت شارەکان و گوندەکان نەخەون. لەدوای سەرکەوتنی شۆرش دنیا کۆتایی نایەت... میژوو قەت ناوەستیت، دەبێت شتەکان بەو پەڕی خێرای و توندییەو بچۆن. دەبێت شار بچۆلێت، دیوارەکان بهێژین، زەوی بلەرێتەو. ئەو ئاواتی من، ئەو ئیشی من. من جەنابی دکتۆر هەست بە تین و تاوێکی گەورە دەکەم لە خۆمدا... جەماوەر کێیە؟ بە سەد سالی جاریک کلکێک دەچۆلێن و ناوی دەنێن شۆرش، هەمیشە دەبەنگترین مەخلوقیش هەڵدەبژێرن بێتە سەرۆکیان. من تەواو کاک دکتۆر تەواو، باوەڕم بەس بەخۆم، بەس بە تۆی، باوەڕم بەوانەیە کە بۆ خۆیان ئێشێدەکن ... جەماوەر چونکە بۆ خۆی ئیش ناکات، وەک بێگار سەیری شۆرش دەکات. ئێستا ئیشی من و تۆ ئەوەیە بزانی دنیا پەڕی تەواو لەسەر پێی و دەبێت خۆمانی بۆ ئامادەبکەین». سەیریکردم و خۆی واپێشاندا کە لە ناو بیرکردنەوهریی قوولدا ونبوو، تۆزیک سەر لێوی خوراند و گووتی

«پراسته، كىشەيەكى تيورى قوولە. شۆرش نەماو و ميژووش ناوەستيت. هيچ شتەك لە شۆرشگيرىكى بىئيش موسيبەتتر نيبە، بەلام كاكي خۆم، شار پىروو لە شۆرشگيرى بىئيش، دوينى لە گوندەماران سەرىكم لە مەكتەبى سياسيدا، بە دريژايى ريگاگە پيشمەرگەى خەوالو و بينكار قەتارەيان بەستبوو، لە بنەكەكانى مەكتەبى سياسى ژوورەكان پىروون لە پيشمەرگەى نوستوو، بەستەزمانانە نازانن لەم گۆرانكارىيە گەورانەدا چ كارەن و چييان بەسەر ديت».

وەك ئەوەى پراستىيەكى گرنگم دەستكەوتبیت، دەستى خۆم توند مەلگۆنى و گوتم «دەبينيت، دەبينيت، دەبیت مەمو لەخە و مەستن، دەبیت هيچ كەس نەخەویت، تەواو جەنابى دكتور، شەكان لەسەر ئیمەن، ميژوو وەك گياندارىكى تۆپيو، دەبیت ئیمە بىخەينە سەرىن و بيجولتین، من و تۆ. پەم لەو گياندارە تۆپيو مەلەونەيە، بەلام ئیمە، من و تۆ و ئەوانى تر... من و تۆ و ئەوانى تر، دەيخەنە سەر لۆقەکردن». وەها بوو وەك نوكتەيەكى خۆشم گيراپیتەو، وەك دونيا بوويتە مولكى من، چەند قاقايەكى بەرزەم لیدا و گوتم «دكتور وەرەقە و قەلەمىك بەینە، بزانی من و تۆ چىبەكەین. تا چەندین سالى داماتوو من و تۆ حوكمەدەكەین، مەقال خۆت نامادەبەكە، خۆت نامادەبەكە. كوا عارەق مەقال كوا؟. بەخونچە خان بلێ عارەق بەینیت ... ئەى چۆن دەخۆمەو، بە خۆشحالییەو دەخۆمەو. بە خونچە خان بلێ دەنگە مەنارمان بۆ بەكەینیتە قاپىكى گەورەو، پێى بلێ، تا خودا مێزى داوەت شتى خۆش بەینیت، چونكە تا چاو برپىكات و تا خودا مێزى داوینەت، ئیتر من و تۆ فەرمانپەرەين ... حاكى پراستەقینەين. دەستت بەینە دكتور، دەستت بەینە، گەر من و تۆ دەستبەخەينە ناو دەستى يەك دەتوانین بومەلەرزەيەكى وەها دروستبەكەین، مەم زەوى و مەم ئەستىرەكان بلەرنیتەو ... دەمویت خودا سەيرى من و تۆ بكات و سەر بلەقینیت و بلیت، واى ئینسان چ شیتە».

دکتۆر زەندیان لە ژێر چاپلەکه یەوێ سەیرێکی درێژی کرد. هەستی کرد
 شتیکی نااسایی دەبیستێت. بێئەوێ شتێکی خۆی بگۆڕێت، گوتی
 «پلان دەبێت بیرۆی سیاسی دابینێت، ئەوەک من و تۆ ... وانیه؟». من
 هەستام و بەسەرسامی گوتم «بیرۆی سیاسی؟ وای قوڕ بەسەرمان و
 خاک بە دامێتمان، گەر بە دیار بیرۆی سیاسییەو دابینیشین. دەزانی
 ئەندامانی بیرۆی سیاسی ئیستا چی دەکەن؟ دەتوێت پێتبلێم یەکە یەکە
 چی دەکەن، کامیان لە کوێ دەخواتەو؟ کامیان لای چ قەحبە یەکە؟
 کامیان لە چ مالتیک داوێت و پشتمنی کردۆتەو و تیکە ی چوور
 دەگلێنێت؟ دەتوێت؟. دکتۆر هەموو سەردەمێک دروچۆر حاکی هەیه،
 حاکی ئاشکراکان، لەگەڵ حاکی نەپتییەکان... زۆر لە حاکی ئاشکراکان
 تەنیا دیکۆرن، تەنیا لە خەیاڵی خۆیاندا حاکی، وادەزانن حاکی بەلام
 نازانن کەسانێکی تر کە لە ژێر ئەوانەوێت حاکی دەکەن، ئەوان تەنیا لە
 بەرچاوی خەڵک حاکی، لە سەر تەخت یان نزیك لە تەخت کورسییەکیان
 گرتووە و لەسەری خەوتوون... بەلام حاکی پانی راستەقینە ئێمەین،
 ئەوانی خوارەوێت... تۆ چی دەتێت بەدەخت، حاکی راستەقینە من و
 تۆین، خۆم و خۆتین برا گیان. ئێتر من و تۆ دەبێت ئەو
 دەستێشانیکەین خەڵکی سالتیکی تر، دووانی تر، چۆن دەژین و چۆن
 بێرەدەن. وای ئەو خەڵکە مەبێن، ئەوانە چەند خۆیان بە گەرن و
 لووتبەرز دەزانن، بەلام پێویستیان بە ئێمەیه. دەبێت کارێکەین هەموو
 حیزبی ئێمە، هەوادارەکانمان، شتیکیان هەبێت شانازی پێوەبکەن. دەبێت
 شتیکیان بەدەین بە خەڵک شانازی پێوەبکەن، خەڵک شانازیان دەوێت،
 شانازی بە هەر شتیکیان، بێت، بە هەر شتیکیان، بە جەنگێکیان، بە
 شەهیدێکیان، بە سەرۆکیان».

دکتۆر زەندیان وەک خەوێکی موگنا تێسی لێکەوتبێت، هەستا و وەرەقە و
 قەلەمێکی هێنا. شتێکی پێشانی لە پێشانی شاگردێکی ماندوو دەچو
 نابەدڵ بۆ بێگاریک بچێت. تا گەراپەو، نەیدەزانی دەبێت کاری من بە
 قەلەم و کاغەزە چی بێت.

من نه خشي د دوستگردني دهوله تنيكي بچوكم له سردا بوو. به پيگه نينتيكي شيتانه وه، به هماسي منډالنيگه وه، به خيريبي شهي تانيگه وه دوستمرد به نه خشيگي شان، هيئلکاريه کي نالوز و تيگه لاو و سخت، نه خشي دهوله تنيک که به خيالننيکي هيستيرييه وه پلانم بؤ کيشابوو.

ده بوو من نهو کاره بگم، جگه له من که سيکي تر نه بوو بيکات. من وه فاي په فعت بهگ، تاکه که سيک بووم به عه قلی نه اندازياريکي ورد لهو شوي پاييزه دا له گهل دکتور زه ندیان هيئلکاري سهره تاييم بؤ هم حوکمپانيه ي نه مړو کيشا، نه خشي دوستگردني سوپامان دانا، شويني کردنه وه ي کوليژه عه سگريه کانمان ده ستنيشانگرد، بيرمان له وه کرده وه چؤن گه نجه له خؤبايه کان بکهينه نه فسر و چؤن پيره کان بکهين به ژهنرال، چؤن پله وپايه ي سهربازي دابه شبکهين، چؤن بنکه يک دامه زرينين بؤ دوستگردني جاسوس، چؤن کاديړ په روه رده بکهين و بينيړين بؤ دهوله ته کاني دراوسن، چيپکهين پؤحي کوردايه تي لهو شوينانه دا له خوه ستينين که مردون. پلانم ده کيشا و به دکتورم ده گوت «نينسان پتويستي به غوره، وره من و تو غرور بدهين به خالک». پتيخواوه کاني حيزبمان به جورتيکي شهي تاني و جهه نه مي گريدايه وه به ده زگاي ناسايش و بنکه ي کؤ کردنه وه زانباريه وه. نه خشي گه وره گردني حيزبمان کيشا، چؤنيتي دوستگردني قوتابخانه يه کي کاديړاني ناسايشمان باسکرد، بيرمان له ناوي چهندين زينداني ناشکرا و نهيتي کرده، ناوي هه موو نهو دهوله مه ند و سهرمايه دارانه مان نوسي که ده بيت نابوديان بکهين، ناوي هه موو نهو نوسهرانه ي که ده بيت ناويان له ياده وه ريده بسپينه وه، له سر کاغز مه کته بيتيکي پتيگياندني کاديړاني پاگهياندنمان کرده وه که ده بوو دواپؤژ بيت به زانگويه کي سهر به خؤ. بپارماندا هه موو پؤست و پله يه ک به خه لکانتيک پريکهينه وه که به ده زگا کاني نييمه وه گريدارين. دکتور زه ندیان نهو شوه نه يده زاني چؤن هم شتانه ده بنه حه قيقهت، باوه پي به وه نه بوو هم خه يالاه تي سر کاغز بين به پاست. نه يده زاني زؤربه ي شته گه وره کاني دنيا زؤرجار پلانتيک بووه و له سهر ي گه مره يه کي وه ک

من و نه‌وه‌وه ده‌ستیان پټکړدوه. سالانیک دواتر که مه‌کته‌به‌که بوو به نه‌ستیوت، نه‌ستیوته‌که بوو به کولېژ، کولېژه‌که بوو به زانکو، دکتور زه‌ندیان نه‌و‌ئاوته‌ی هاته دی بیټه سه‌ړوکی زانکو. من نه‌وکات هیدی هیدی له پږست و پله و پایه داده‌گیرام، مانگ دواى مانگ بچوکتړ و بچوکتړ ده‌کرامه‌وه، به‌لام که دکتور بوو به سه‌ړوکی زانکو، نامه‌یه‌کی بچوکی بڼ ناردم و نوسی بووی «سوپاس بڼ شه‌وه جوانه‌کانی پاییزی نه‌وه‌دویه‌ک». نه‌وکات من و زه‌ندیان له میډیو دوژمن بووین، حیزب هه‌موو پلانه‌کانی منی دزیبوو، خه‌لکانیکى تر خویان کړدبووه خاوه‌نی نه‌خشه‌که‌م، خۆشم پرېووبووم له خولیاى تر، له خودام ده‌ویست که‌س پرېژده‌ی دامه‌زاندنی نه‌م حوکم‌پرانیه نه‌خاته ملی من و فره‌امۆشم‌یکه‌ن. که نه‌و نامه چکۆله‌یه‌ی زه‌ندیانم بڼ هات، چه‌ندجار خویندمه‌وه و چاوم پرېوو له ناو و گوتم «نای دکتور زه‌ندیان، هه‌ی بی‌شه‌ره‌ف». نه‌وکات که‌س بیرى نه‌مابوو که نه‌م فره‌مان‌په‌واییه‌ی نه‌مړو، به‌م شکو و گه‌وره‌یه ترسناکه‌ی خویه‌وه من دروستم‌کړدوه، من پلانیډ کیشاوه، من په‌نگړیڼی بناغه‌کانی بووم ... هیچ که‌س نه‌وه‌ی نه‌ده‌زانی، گه‌ر شتیکی وه‌هاشم بگووتایه وه‌ک شیت ته‌ماشایانده‌کړدم، وه‌ک که‌سیکی خه‌له‌فاو که خه‌ریکه عه‌قلی له ده‌ست ده‌دات. نه‌و شه‌وه تا دره‌نگ من پلانیډ ده‌کیشا و زه‌ندیان سه‌یریده‌کړدم و گوئیده‌گرت و کۆمه‌کیده‌کړدم و په‌شیمانیده‌کړدم‌وه، منیش زوو زوو پیکه عاره‌قم هه‌لده‌دا، ملیچه‌که‌مم شله‌کړدوه و توندمه‌کړد، ده‌منوسی و هه‌ناری می‌خۆشی نه‌و پاییزه غه‌مگینه‌م ده‌خوارد، ده‌مگوت «هه‌قال، گرنګ نه‌وه‌یه مړوف وه‌ها سه‌رقال بیت فریشته‌که‌ی ناخی خوی له‌بیرچیته‌وه». زه‌ندیان نه‌یده‌زانی من باسی چی ده‌که‌م، که پیاله‌ی عاره‌قم پرده‌کړد و ده‌که‌وتمه وړینه ده‌ریاره‌ی فریشته‌که‌م، دلنیا‌ده‌وو که سه‌روکاری له‌گه‌ل شیتیکی ته‌واودایه، من هیچ کات له پیاوکی دانا و عاقل نه‌چووم، نه‌وه‌ش نه‌پنی خۆشبه‌ختی و به‌دبه‌ختیه گه‌وره‌کانی زینده‌گیمه. له چاوانیدا ده‌مخوینده‌وه که هیدی هیدی وه‌ک شیت سه‌یرمه‌کات، وه‌ک که‌سیکی ترسناک. به‌لام ده‌یزانی له نیستا و له‌م ساته‌دا من قودره‌تم

به دهسته وهیه. پتمده گوت «وهره دکتور، وهره دونیایه کی تازه دروستبکهین، پلان دابنئین، پرژهی گه وره دهست پینکهین». ئو سه ره تا شته کانی وهک گه مهیه کی خوش دهبینی، وهک خه یالیک ته نیا له سه ره کاغه زه کانی من ده مینیتته وه، وهک گه رانی سیاسیه کی دیوانه له پرژانی بئیشیدا بۆ شتیک سه ره گه رمیبات. تا شه و زیاتر ده چوو پش، تا عاره قه که گیتتری بگردبایه و مهستی پتر بچوبایه سه ره پوخساری، مه ترسی ئه م خه یالاتانه زورتیان بۆ ده هینا و دلایان پرده کرد له سامیکی ناوهخت. من ده مزانی ده ترسیت، به لام له پی دهستم وها عاره قی کردبوو، سه رم وها جۆشی تیکه رابوو، گه رووم وها نوسابوو، بۆم گرنگ نه بوو ئو ههست به چی دهکات، به جۆش و گه رمیه وه ده مگوت «دکتور شانازی به خۆته وه بکه، تا مردن شانازی به خۆته وه بکه. هه موو که سیک، وها ئاسان بۆی هه لئا که ویت و بهخت یاری نابیت، نه خشه بۆ دامه زrandنی ده ولتیک بکیشیت. میلله تانی تر سه دان سال پش ئیمه ی کورد له سه ره خاکی خویان ئو هوکمرانییه یان دامه زrandوه، ئیستا که س بیرى نه ماوه کئ ئو پلانه ی داناوه، ده ولت و فرمانرپه وایی مینده ی دیارییه کی خودابوو بۆیان، ده سته که ویتی میژوویی نه بووه. په نگه هه چ کات و له هه چ شویتیکش پلان نه بوو بیت، په نگه شته کان خویان هه روا هاتبن، نه وه دواى نه وه و له سه ره خۆ مهمله که تی خویان دروستکرد بیت و هه ر جاره ی یه کیک پارچه یه کی نوئی خستیت سه ره دیکۆره کان. به لام ئه م مه کینه یه ی من و تو دروستیده کهین تازه یه، پشتر که س ده رفه تی له مجۆره ی بۆ نه په خساوه، پلانی دروستکردنی فرمانرپه واییه کی وها فراوان دابریژیت، شاریکی یاری گه وره، به ر له من و تو په نگه هه ندیک فه یله سوف بیران لی کردیتته وه، به لام له م سه رده مه دا، له ناکاو ده ولتیک نه مینیت و دوو که سی وهک من و تو بۆمان هه بیت ده ولتیک دروستبکهین، دوو که سی وهکو من و تو... ئاه، ده زانی ئه وه چ خه ویکه ... چ ئه فسانه یه کی گه وره یه. گه مزه ی وا هه یه ده لیت باوه ر به ئه فسانه مه که ن، ئه مه ئه فسانه نییه من و تو که وتووینه ناوی؟... ها ... ده ی گه ر ئه فسانه نییه چیه؟ من و تو له شاریکی یاری گه وره داین که ناوی

مىژوۋە... تەخا ھاۋپىم، بىزى، سەلۋات، ھورا، طوبى، زىندەباد...
 ۋامدەگوت و ۋەك شىتېك خەزىنەيەكى گەۋرە زىزى دۆزىبىتەۋە،
 پىدەكەنىم. دىكتور زەندىيان لەۋىدا چاۋانى كرانهۋە، گەشىيەكى كىتوپى
 تىگەپا، ۋەك ئەۋەى جۆش و خروشى دلى من دواچار كارىكردىت و
 گەشىتېتە دلى ئەۋىش. بۆيەكەمجار شىتېك لە شىتېم لە نىگاي ئەۋىشدا
 بەدىكر. لە نىزىكەۋە سەيرىكرىم، چاۋانى زۆر ھىنايە پىش و لە پىشت
 چاۋىلكەكەيەۋە لە درىزىكى زۆر بچوكەۋە پەنگى زەيتونى چاۋە وردەكانىم
 بىنى، سەيرىۋو بەلامەۋە چۆن ئەم چاۋە بچكۆلاناھە دونىا دەبىنن. لە
 ناكاو ۋەك شىتېكى كەتېبىتەۋە ياد، گروتى «پاستدەكەيت، ھەڤال، ئىمە
 بۆمان ھەلكەۋتوۋە پۆزگارنىكى يۆتۈپى بۆين... بەلام، ھەڤال گيان، بەلام
 ...». ئەۋە ساتىكى گىرنگ بوو، توند دەستىم گىرت و بە نىگايەكەۋە ھەم
 شادى و ھەم گىرى لىدەبارى، گوتىم «ھىچ مەلن، بەلامى تىدا نىيە. چ
 شىتېك لەۋە ئەفسانەيىتر ھەيە ھوكمپرانىيەك دروستبەكەين، ئەۋ
 ھوكمپرانىيەش ھوكمپرانىيەكى كوردى بىت. لە ھەموو شت سەيرتر ئەۋەيە
 من و تۆ بىتەۋەى بە خۆمان بزانىن لە سالانىكى ئەفسانەيىدا لەدايكبووين.
 ئەى چۆن، دىكتور، ئىستا خۆمان نايىبىنن، بەلام سەد سالى تر كەسىك
 كە سەيرى ئەم پۆزگارە دەكات، دەبىنيت كە من بەم سەرە زلە ساف و
 تاس و لووسەمەۋە، تۆ بەم چاۋىلكە زلەتەۋە، دوو دلى پىر جورئەت
 بووين، ئەۋەى ئەم دىنايەى من و تۆ نىيەتى ئىرادەيە، ئەۋەش شىتېكە لە
 من و تۆدا ھەيە، من دەيىبنم، ھەڤال من لە چاۋانتدا دەيىبنم. چ شىتېك
 لەسەر ئەم ئەستىرە لە دروستكرىنى دەۋلەتتىكى كوردى خەيالىتر بوۋە؟
 دەسەلاتىكى ھەتا بچوكىش، ھەتا لە گوندىكدا بىت، لە شاخىكى
 دوۋورىشدا.... ھا... چ ئەفسانەيەك لەۋە ئەستەمتر تا ئىستا لە دونىادا
 بوۋە؟ كەچى من و تۆ ئىستا ئەۋە دەرەتەمان ھەيە بىين بە خاۋەنى ئەۋ
 ئەفسانەيە، بە قارەمانى يەكەمى. گىرنگ نىيە مىژوۋ بۆ كىي دەنوسىت،
 كى خۆى دەكاتە خاۋەنى، كى سەي دەلەيت من دامەزاند، گىرنگ ئەۋەيە
 من و تۆ، من و تۆ، ئەم دوو پىاۋە بچكۆلەيە كە لەۋانەيە مىژوۋ ھەر
 نىرخمان نەزانىت، ھەر نەمانخاتە حسابى خۆيەۋە ئەۋە بگەين... پىمبلىن،

ئەو شایەنی ئەو نییە فریشتەکی خۆتی بۆ بکۆژیت؟ شایەنی ئەو نییە؟» .

دکتۆر زەندیان لە نێوان ترس و ئومێد و مەستییدا جۆلانییدەکرد. تا ئەو جینگایە لەگەڵدا بوو هاوکارم بێت ئەم شارە بگرێنە دەست و بیجەپۆنین، کە زانی من خەونی زۆر گەورەم هەیە، سنووری خەیاڵی من ئەم شارە تێدەپەڕێنێت و بێر لە دەوڵەت دەکەمەوه، کەوتە سەرباری دوودلی. من ئەمڕۆ پەشیمانم، کاتیگ گوتم ئێرا دەیه‌کی گەورە لە تۆدا دەبینمەوه ... وانەبوو، درۆمەکرد. ئەو ھەر کوردیکی ئاسایی ترسنۆک و بێخەون بوو، ھەک باپیرە ترسنۆکەکانمان کە ھەمیشە لە ناو شاخ و ئەشکەوت و بنەرددا خۆیان شاردۆتەوه. من لە چاوی زەندیاندا ترسی زیاد لە دوو ھەزار و پێنج سەد سائلم دەخوێندەوه، ترسی باپیرانمان کە ئێمەیان بەم دەردە برد، لە کاتیگدا تورکەکان و عەرەبەکان و فورسەکان بە ھەر چوار دەوری خۆیاندا خەریکی فتوحات بوون، خەریکی جەنگی گەورە بوون، لەشکرکێش و کیشوەرگیر بوون، سەری سوپایان لە کیشوهرێک و کلکی لە کیشوهرێکی دی تۆزیدەکرد، باپیرانی ئێمە ھەر خەریکی خۆ لە چیا خزانن بوون و سەرقالی خۆ شاردنەوه‌بوون لە ئەشکەوتەکاندا، گەر جارێکیش سەریان لە ملوانی سپالە شەری خۆیان دەرھێنا، بۆ تالانکردنی گوندەکی دراوسێیان بوو. من لە کۆتایی شەودا میژووی ئەو ترسەم لە پوخساری دکتۆردا بینی. ھەک چۆن باپیرە درۆزنەکانمان جەنگاوەر نەبوون، ئەمیش دکتۆر نەبوو... ھەمان درۆی میژوویی بوو کە ئێستا لە پوخسارە مەستەکی خالێق زەندیاندا بە جۆریکی نوێ دەردەکەوتەوه. دکتۆر کەوتە دۆخیگەوه لە ھەموو وشەیکەم دەترسا، لەگەڵ ھەموو قەسەیکەدا پۆچی سەرشار دەبوو لە سامیگی گەورە، سامیگ چوو بوو خۆینییەوه و بووبوو بە شتیکی غەریزی لە ناویدا. منیش تا مەستتر و مەستتر دەبووم، کەمتر و کەمتر دەمویست تەماشاییکەم، ئێستا ھەموو ئەو لەشە کوردییە زامدار و شیواوەم تێدا دەبینی کە میژوو پلیشاندووبەتییبەوه. دکتۆر کە بیری لەو دەکردەوه عاقبەتی سەرکێشی

و‌ها بە کوێ دەگات، هەموو گیانی دەله‌رزی. دکتۆر وەک هەموو ئەوانی تر دەترسا دنیا بلەرێنێتەوه، دەترسا شتەکان بە یەک گۆژم بەرهو پێشەوه ببات، دەیگوت «نا .. نا نا... ژۆر مەپۆ، تۆ چی دەکیت. هەڤال شانی پێدا مەکە. مەکینه‌که‌مان ناسکه، برغوه‌کانی باریکن و بە گۆژمێکی و‌ها هەموو پارچه‌کانی ده‌ترازێت و له‌یه‌کدی ده‌بنه‌وه». من بۆیه دکتۆر زه‌ندیانم بۆ گرنگ بوو، چونکه ده‌مه‌وێت شاهیدیکی گه‌وره‌م بۆ مێژوو هه‌بێت، ده‌بوو یه‌کێک هه‌بێت له‌ داهاتویدا بڵێت که من بووم، ئەم کارمانده خه‌یال‌آوییە ئاسایش بووم که یه‌که‌مجار به‌ پوونی پلانی دامه‌زاندنی ئەم ده‌وله‌ته‌م خسته‌ سه‌ر کاغه‌زێکی سپی و وەک حه‌قیقه‌ت سه‌یرمکرد. به‌لام ئەو سه‌رتاپای گیانی ده‌له‌رزی. بیجامه‌کانی ئێستا له‌ چاو سه‌ره‌تادا له‌به‌ریدا گه‌وره‌تر دیاریبون، له‌شی له‌ به‌رده‌م موچه‌که‌کانی ئەو خه‌وه‌دا تا ده‌هات بچوک ده‌بووه‌وه، وەک هەموو کوردێک له‌رز ده‌یگرێت له‌وه‌ی خه‌ونی گه‌وره‌ ببینێت، ترس ده‌یخوارد کاتێک بیرێ له‌ ئازادی خۆی ده‌کرده‌وه، به‌ له‌ش و به‌ ده‌نگ و به‌ نیگایدا دیاریبوو که به‌که‌مترین شت ده‌یژه‌نێت، ده‌یویست هه‌لبێت و راپکات و خۆی له‌و خه‌ونه‌ جه‌ه‌نمه‌یانه‌ی من به‌شارێته‌وه. من له‌و ساته‌دا پریووم له‌ شیتێ، یه‌ک له‌دوای یه‌ک نه‌خشه‌م بۆ ده‌زگا و سوپا و هێزی گه‌وره‌ داده‌پشت... من له‌ گه‌رمه‌ی خه‌یال‌آت و پلانداناندا بووم، له‌ ناکاو زه‌ندیان بیویستی خۆی ده‌ستی گرت و گووتی «تۆ ده‌لێیت چی، ده‌لێیت چی، بیر له‌ شتی و‌ها بکه‌ینه‌وه هەموومان سه‌رده‌بن... عه‌ره‌به‌کان و تورکه‌کان و فارسه‌کان له‌ یادکردوه‌؟ بیرتچۆته‌وه‌ چ درنده‌ن، چۆن هه‌ر باسی ده‌وله‌ت بکه‌ین عه‌قلێ خۆیان له‌ده‌سته‌ده‌ن. تۆ ده‌لێیت چی؟». من چاوانم به‌ پوناکی خه‌ویکی گه‌وره‌ ده‌دره‌وشایه‌وه، خه‌ویک پریو له‌ جوانی، پریو له‌ ته‌ماحی پوچیک تا ئێستا پانه‌هاتوه‌ ته‌ماحی ببێت. ده‌ستیم له‌سه‌ر کاغه‌زه‌که‌ لادا و گووتم «لێگه‌پێ جارێک بن بیرکردنه‌وه‌ له‌ دوژمن نه‌خشه‌ بۆ داهاتوومان بکێشین، ده‌مه‌وێت بێته‌وه‌ی بیر له‌ هیچ بکه‌مه‌وه‌ ئیشبه‌که‌م. دوا‌ه‌وه‌ من چیده‌که‌م، عه‌ره‌به‌کان خۆیان پویشتون، خۆیان ئیره‌یان چۆلکردوه‌، من چی ده‌که‌م... ئەوانه‌ی ژێر ده‌سته‌ی من و تۆ ده‌بن کێن جگه‌ له‌ خه‌لکی

نهم شاره به دبخته، کين جگه له م کورده نه گبه تانه ی برامان. سه یرکه دواى به عسییه کان هیچ حاکمیک ده بیینی بیت و بلیت من فرمانپه وایه تیتان ده کم، له چی ده ترسیت... ها له چی، لینگه پئ کاریکی گوره بکه ی». من ده موست به هه موو هیزیکه وه به ره و ناوه پاستی میژوو ته کانبده م، خوم وهک نه سپیکی جلّه و پچراو ده بیینی، که شیتانه بۆ ناو جهرگی میژوو غارده دات. وهک نه ژده هایه کی چوار سر که ده یه ویت زنجیریکی نه ستور بپسینیت، گهر نه وهستم نه بایه هیچ کات نه مده توانی نه وه موو دلپه قییه بنوینم. جیاوازیشم له گه ل جاراندان وه بوو نیستا دلنیا بووم بۆ یه که مجار خواستی من و خواستی میژوو به جوریکی ترسناک بوونه ته یه ک و تیکه ل بوون.

نه وه شه وه به مهستی کاغه زه کانم کۆکرده وه و گوتم ده یانبه م بۆ سه رۆک، به خوماری که سیکه وه که خه ونه کانی مه ستیکرده هاتمه دهری، که دواچار دهستم دایه دهست دکتور ته و قه ی مالاوایی لیکه م، هه موو له شی ده لهرزی. پیاویک بوو نه یده توانی خه ون ببینیت، هه موو خه ونیکیش کات و واده یه کی هه یه که تپه پئ نیر ناگه رپته وه... خه ون تاکه شتیکه که ده بیت له کاتی خۆیدا ببینیت، گهر کاتی به سه رچوو ده بیت به ورپته.

هاتمه دهری... به مهستی شه قامه چۆله کانی شه وم ته یکرد، فیکر و خه یالم نه بوو که شۆفیره که مم له سه ر سوچی کوچی مائی زه ندیان جیهیشتوه، به هه موو رپگا چۆل و نسره کانی شه ودا پروه و مال که وتمه پئ، به هه موو کۆلانه کاندان هاتم، شادمان بووم، هه ستمده کرد خوشبه ختی خه ریکه ده مکوژیت. ساتیک بوو وامده زانی بۆ خوم ده ژیم... بۆ خوم... هه ستمکرد له گهرمه ی دامه زاندنی ده ولّت و حوکمرانییه کدام که مولکی خومه، دیاری منه و ده یبه خشم به میژوو. بۆ یه که مجار نه وه هسته شه مشون ئاسایه سه یرم هه بوو که به پاستی من ده توانم سه ربه خۆ شتیکی گوره دروستبکه م و بییه خشم به میژوو. نه وه نه وه ساته بوو که هه موو ژیانم بۆی گه پابووم... له هه وای پاکي شه ودا بالمه کرده وه و جوانتر له هه ر کاتیک خوم ده بیینی، پیاویکی نازاد که

لەدایکبوو تا میژوو بگۆریت، هیچ وەزیفە و مانا و کار و هەستیکی تاییبەتی خۆی نییە ئەو نەبێت، ژیاڤێکی لە ناو شتە بچوک و هەستە پۆژانەکاندا نییە، بەلام بۆ ئەو دروستبوو کە لە تریبەیی دڵی خۆی و تریبەیی دڵی ئەو جانەوهره گەورەیدا کە ناوی میژوو پێکەوه یەکیخات. ئەو ئەو ساتە بوو کە بۆی دەژیام، هەم ئازادیم و هەم میژووش بێهەم ژێر دەستی خۆم... نەفرەت لە شتە بچوکەکان، نەفرەت لە هەستە زووتپێپ و خواستە نزمەکان. من خودای سەردەمیکی تازەم و دەبێت ئەو هەستە لە دەست نەدەم کە خودام... من وەفای پەفەت بەگ، لەو کاتەدا، لەو شەویدا، بە پوونی هەستمکرد، نزیکم لەوێ بێم بە خودایەک لە خوداکانی سەر زەوی.

زیندوو بوونەوێ کێشەیی کچە نابیناکەیی خانم

لەدوای پاپەرین، شار پیر دیاربوو، هەستیکی ترسناکم هەبوو کە لەوانەیە هەمووشتیک لەم شارە پیرەدا بە بومەلەزەییەکی بچوک بپوخت. تەواوی شتەکان پەنگ و پووی شکان و پەپوتیان گرتبوو. سەیرە دوای سەرکەوتنی هەموو شوێنێک، جیگاکان پیر و وێران دەردەکەون، بەویدا شوێنێک هیچ کات دەستی ناگاتە داهاوو، ئیدی دەستەبات و دێرینترین تارمایی لە هەناوی جیگاکاندا دەردەهێنێت و دەیانخاتە سەر شانۆ، هەر بۆیەش شوێنەکان دوای شوێنێک هێندەیی دەبن بە مائی ئەو مردوانەیی لە پابوردوووە هاتوووە نابنە مائی ئەو کەسانەیی خەون بە شتیکی دیبەو دەبینن. تا پایز لە کۆتایی نزیکایەتەو، ئەو پیرییهەم لەسەر دیوار و شیوەی مأل و پوختاری شەقامەکان زیاتر دەبینی. بە جۆریکی ترسناک هەموو شتیکی پیر دەینواند، هەتا پوختاری گەنج و مندالەکانیش، هەر

شتىك له م شارهدا ده هاته دونياوه به پيرى ده هات، من پوژنىك چوومه
 خهسته خانه ى منداآن و له نزيكه وه سهيرى ساوا نوئ زاده كانم كرد و به
 جوړنىكى عاجباتى پير و چرچ و قرچوك هاتنه پيشچاوم. تاكه جىگايهك
 دژ به ناراسته ى پوحي ماندووى شاره وه ده جولايه وه، مالى ليفيتانت بوو.
 من دهمزاني ليفيتانت ناتوانيت پوحيكى نوئ ببه خشيته هم سهرده مه،
 به لام دهويست دهموچاويكى تازه ى بداتى. هم ماوه يهك بوو به جوړنىكى
 سهرنچراكيش، خهريكى نوئكرده وه و مؤديرسنازي ماله كه ى خوى بوو،
 چوارده وري كوشكه كه ى خوى به پوناكى و گلپى په نكاوپه ننگ كردبووه
 چراخان... سهيربوو به لامه وه هم پياوه مونه، هم پوچه كه هه رگيز له
 دل وه پيناكهنيت، ناوها كه وتوته خولياى دروستكردى كوشكىكى به
 په ونه ق و شكودار، وه هاش بوو وهك كوشكه كه ى هم هموو پوناكى
 شارى مزيبيت و دزيبىتى بؤ خوى. به شيوه يهك دار و ديوارى به شه وقى
 هه مه رننگ پوژشكرده بووه، ماله كه ى وهك شوپنىكى جياواز، وهك به شىك
 له جهسته يهكى نامؤ له شار دهرده كه وت. هه موو شتىك له ماله كه ى هم ودا
 بوئى دونيايه كى نوئى پاراوه ى ليده هات، شته كانى تازه و بريقه دار بوون.
 هه ستمكرد هه ردووكيان چ ليفيتانت و چ هاوسه رى له دهست تاريخيه كى
 قوولئ ناخيان به ره و دونياى هم پوناكيه ده ستمكرد به هيژانه پاده كن.
 هه ستمده كه م له و ساهه وه پوناكى ده ستمكرد بووه جىگرى هه ر پوناكيه كى
 ديكه ى ناو دل، بووه نيسته جىتى هه ر تيشكىكى تر كه له ناوه وه بيت.
 هم وه ى بؤ من عاجباتى بوو، سه رسامى گه وده ى خؤم بوو به و تيشكه
 به هيژانه، تا ناخم تاريختر و ته ماووتر و ئالؤزتر بيايه، پوشنابى هم و چرا
 ده ستمكردانه به هيژتر پايانده كيشام، تا ترسم له هيژه تاريخه كانى ناو دلى
 خؤم زؤدتر بيايه، زؤدتر هم به هه شته پلاستيكيه ى ليفيتانت و خانمى
 ماردىنى به ره و خوى فريوى ده دام. هه ر كات ده چووم بؤ مالى ليفيتانت
 چهند خوله كيك له دووره وه ده وه ستم و سهيرى هم و چراخانه گه وده يه م
 ده كرد كه شه به ننگىكى شكومه ند له هه موو پايه و په نچره كانيه وه
 ده هاته دهرئ. من دهمزاني هم وه شه به ننگى خودابى نيه، دهمزاني نورى
 سه ر مه زارى پياوچاكان نيه، به لكو پوناكى پوژگارئك ليفيتانت و ژنه كه ى

بەر لە ھەمووان دەستیان بە دوگمە کەیدا ناوھ. مالهەکیان بۆ ئەو کات شتێکی سەیربوو، گەرچی نۆزەیی وەخت خەڵکی کارەبایان نەبوو، بەلام جەنابی لیفیتانت لە پێشی ئەو کەساندا بوو کە بەکارھێنانی مۆتۆری گەورەیی بەرھەمھێنانی وزەیی دامینا، یەكەمجار بە گۆژێی ورد و درشتی نۆز چوار دەوری مالهەکی تیشک پێژ کرد، خۆشیان لەو باوەرەدا نەبوون داگیرساندنێ گۆژەکان کاریگەرییەکی وا سەجراوی جێبەجێت و خەڵک لە ھەموو گەرەکانەوہ بێن بۆ سەیری. ئەو ئێوارەییە کە یەكەمجار گۆژپ و چلچراکانی داگیرساند، من ھەستمکرد چ خواستیکی سەیر لە پۆخی خەڵکی ئەمشارەدا ھەبە بۆ تیشکە دەستکرد و درۆزنەکان. شەویەک بوو سەدان کەس ھاتن بۆ سەیر... پوناکییەکان وەھا جوان بوون، وەھا دلۆفین بوون، ھەر کەسێک لەو ساتەدا لەویدا بوو لە دلۆوہ لیفیتانتی لە ھەموو گوناھە دێرنەکانی بەخشی. خەڵک ئەو تۆپەلە نورە، ئەو کۆشکە گەورەییەیان لە پوناکی خۆشویست، بە نیشانەیی سەرھەڵدانی شارێکی نوێیان لەقەڵەمدا، شتێک بوو وەک لە ناکاو لە ناو ئەو پیریە کتوپرەیی شاردا سەرەداوی پۆژگارێکی نوێ بدات بەدەستەوہ، شتێک بوو لە ناو ئەو کاولستان و پیرخاکەدا مژدەییەکی تری دەگەیان. من ئەو ئێوارەییە دلنایابووم کە ئەم تیشکانە لای لیفیتانت وەک دیواریک وەھان لە نێوان خۆی و رابوردووی خۆیدا ھەڵیدەچنیت. سەیربوو لەو ساتەدا کە سەرەتای وەرزی برسیتیییەکی دوور و درێژ بوو، خەڵکی لەبری ئەوہی توپەبن، لەبری ئەوہی ھەستبەن ھیدی ھیدی سەرەدەمی جیاوازییە گەورەکان دەستپێدەکات، ئەم کۆشکی پوناکییەیی لیفیتانتیان بەخۆشییەوہ وەرگرت، بە سەرەتای دەرکەوتنی جوانییەکی وێیان زانی، بە بناغەیی سەرھەڵدانی شارێک کە ھیدی ھیدی لە بن زەویییەوہ سەر دەرەدەھینیت. من لەو ساتەدا کە پێمخستە ئەو کۆشکی نورەوہ، تیگەیشتم خەڵک نۆز پێویستیان بە پوناکی درۆزنە، چیتەر جۆرە مۆفێک لەم شارەدا دروستبوو کە تەنیا پوناکی درۆزن سەجریان لێدەکات. ئەو شەوہ یەکیک بووم لەو کەسە کەمانەیی بۆم ھەبوو بچمە مائی لیفیتانتەوہ. ئەو جوان خۆی گۆژپبوو، نەمدەزانی شادەیان غەمگین، وەک ھەمیشە خۆپێندەوہی ھەستەکانی

ئاسان نەبوو، ھەمان نىگا و ھەستان و ئالۆزى ھەبوو، ھەك زىاد لە ھەژدە سالى لە ھەو بەر، دەمىك لە پىسمان لە دەستىك جلى پىشمەرگايەتى پەشدا بىنىم، ھەمان قوزى، ھەمان بۆشناخىي، ھەمان شەپانگىزى. خانمىشى بە جۆرىك سەرسورھىن جلكى ئاھەنگى لە بەرگەردبوو، نەغەدە ئىستا بە پاست دەموچاوىكى ژانەى بوو، ھەتا دواجار كە بىنىم، دەمىك داوھەتى گۆشتى ئاسكەيان كەردم، ھىشتا شتىك لە ئاسەوارى ئەو كچە ياخىيەى تىدا بوو، كە پۆژىك لە پۆژان لە سەرەتاي شۆپشدا لە غەمپاشا ناسىم. ئىستا بووبوو بە ژنىكى تر، سەركەردى، ھەستانى لە پىلاوھ پازنە بەرزەكانىدا، شىوھى قز داھىتان و پىكخستى، ئاماژەكانى دەستى كاتىك دەيوست لە بەردەم ميوانەكاندا بەخزمەت و بەرپز دەركەوئەت، بىباكى لە جولاندنەوھى لەشيدا، فەرماندەركەردى بۆ ئىشكەرەكان... پىكرا نىشانەى دەركەوتنى ژنىكى تر بوون لە ناو نەغەدەدا. ئەو يەكەمىن شەو بوو دەركاكانى مالى ليفىتانت، بەوجۆرە بكۆتەوھ. ئەو ئاھەنگەيان بەھانە و بۆنەيەكى ئەوتۆى نەبوو، تەنيا ناويان نابوو ئاھەنگ، ئاھەنگ و ھىچى تر. پىشتەر لە شاردا باو نەبوو مەووف تەنھا ئاھەنگ بگىرئەت، ھەمىشە دەبوو بۆنەيەك بدۆزئەتەو، بەلام ھەستەمەرد خانم و ليفىتانت لە بەرئەوھى ھىچ بۆنەيەكى دونىايان بۆ گرنگ نىيە، كەيشتوونەتە ئەو بپوايەى ئاھەنگىكى بپھۆ و بپبەھانە بگىرئەن. كە چوومە ژوورئ ھەستەمەرد فەزاي شوئەكە پىتەدەلئەت چىنكى نوئ لە خانەدانان بەرئەوھ. ليفىتانت زۆرەى زۆرى سىياسى و خىزانى سىياسىيەكانى بانگەپشتەمەردبوو. ھەموو كە منيان بىنى بە ترس و لوتفەوھ سلاويان لىكەردم. چاويان زەردەخەنەيەكى گەش و لىويان لەرزىكى نەھنى لەسەر بوو. لە جىڭايەكدا ھەستام و دەستم خستە سەر دەم و ھەك چاوەروانى ھاتنى كەسىكى ديارىكراو بگەم، ياخود بۆ ھاوپىيەك بگەپم، كەوتە نىگاكرەن. يەكەمجار كاريگەرى وانەكانى باھىرىم مېنىيەوھ، پياوھەكان زۆرەيان قاتيان لە قوماشى بريفەدار پۆشيبوو، ژنەكانيان جلى كوردى ئىجگار جوان و گران بەھا. ھەموو جۆرە وىقارىكەيان دەردەخست كە دەمزانى تازە فېرېبوون، لە دلى خۆمدا گوتم «نەحەت لە تۆ باھىرى،

ماوه‌یه‌کی تر هه‌موو وایان لێدیت نه‌یانناسینه‌وه». دیاربوو زۆربه‌یان وانه‌کانی خۆن‌واندن و قیافه‌گرتن و نه‌زیتی قسه‌کردنی ئه‌ویان خوێندوه. له ناو ئه‌و فواره‌ی تیشک و چراخانه‌دا خۆم له‌ نه‌غه‌ده‌ نزیک‌کرده‌وه، خۆی واده‌رخست که‌ خۆش‌حاله‌ ده‌مبینیت، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی نوێ له‌سه‌ر پوختاری بوو، خه‌نده‌یه‌ک پێشتر نه‌مدیوو، خه‌نده‌یه‌ک هه‌ستده‌که‌م سه‌ره‌تای ئه‌و ده‌موچاوه‌ تازه‌یه‌ بوو که‌ خانم له‌م سه‌رده‌مه‌ تازه‌یه‌دا ده‌بوو بێخاته‌ سه‌ر سیمای. پرسیم «خانم، خانمی ماردینی شه‌ویکی شاعیرانه‌تان پێک‌خستوه ... سوپاس، شاره‌که‌ پێوستی به‌ شتی‌که‌ جار جار له‌ مه‌راق ده‌ریبهنیت، وای وانه‌بیت خه‌فته‌ ئه‌م خه‌لکه‌ به‌سته‌زمانه‌ ده‌خوات». من گه‌رچی پۆشنبیر نه‌بووم، به‌شی ئه‌وه‌ی شاعیرییه‌تی ته‌واو له‌ ناشاعیرییه‌ت جیا‌که‌مه‌وه، به‌لام به‌ غه‌ریزه‌ دپنده‌که‌ی خۆم ده‌مزانی که‌ ئه‌مجۆره‌ شاعیرییه‌ته‌ له‌و شێوه‌ شاعیرییه‌ته‌ کۆنه‌ نییه‌ که‌ سه‌رده‌مانێک له‌ مه‌ویه‌ر خانمی له‌ باوه‌شی دکتۆر شوکا‌ک ده‌ره‌یتا. ئه‌وسا کچێکی باخ‌ییوو که‌ ده‌یویست هه‌موو دنیا جیا‌وازه‌کان تاقیب‌کاته‌وه، تا ئه‌وپه‌ری باخ‌ییوون بفریت و له‌شی له‌ ژێر زه‌بری ئه‌و شوێشه‌ تایبه‌تییه‌ی خۆیدا به‌سه‌ر هه‌موو نێزه‌ و چه‌قۆیه‌کدا رابکێشیت... به‌لام ئیستا چی؟ ژنێک بوو جوان، به‌ وێقار، پڕ ئه‌ته‌کێت، به‌لام به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه‌ که‌ دیاربوو زه‌رده‌خه‌نه‌ی خۆی نییه‌. وه‌ک ئه‌وه‌ی قسه‌که‌م هیچ شتیکی ئه‌وتۆ ماناداری تێدا نه‌بیت، گووتی «هه‌موو شتی‌ک شاعیرییه‌تی خۆی هه‌یه، هه‌موو شتی‌ک... هه‌تا پیاو‌کوشتنیش». که‌ وایگووت، سه‌یریکی ماناداری منی کرد، نیگای له‌ بری عیشه‌وی ژنانه‌، قیزێکی نه‌ینی تێدا بوو. ئه‌وه‌ جۆره‌ سه‌یرکردنێک بوو دواتر له‌ چاوی زۆر ژنی دیکه‌شدا بینیمه‌وه، به‌ره‌له‌وه‌ی بێیت به‌ شێوه‌ نیگای باو و بشبێته‌ به‌شیکی بنه‌په‌تی کاراکته‌ری منیش. ئاهه‌نگه‌که‌ له‌ هۆله‌ زۆر گه‌وره‌که‌ی مالی لیفتانت و له‌ مه‌ته‌بخ و له‌ هه‌یوانه‌ گه‌وره‌که‌دا بوو، زیاد له‌ سه‌د که‌س داوه‌ت کرابووین. بۆ یه‌که‌مجار له‌و ئاهه‌نگه‌دا هه‌ندێک خانم بینی بیره‌ ده‌خۆنه‌وه، ئه‌وه‌ یه‌که‌مجارم بوو له‌وا‌ی ئه‌و سالی گێژی و مه‌ستییه‌ی تاران، ژنانێک ببینم ئاوا شه‌رابی مه‌ست‌که‌ر ده‌تۆشن. له‌و ئاهه‌نگه‌وه‌ هه‌ستم‌کرد هه‌موو به‌

جۆرىك لەجۆرهكان لىم دەترسن. ئاشكرا ھەموو دەيانزانى كراومەتە بەرپرسي پلاندان بۆ كارى ئاسايش، دەيانزانى من چ چاويكى گەورە و ھەمەبىنم دەبىت، ژنەكان و پياوھەكان دەيانزانى لە ئىستا و داھاتودا گەر بمەوێت دەتوانم ھەموو شتىك بزانم. ئەوھش وايدەكرد لە ترسادا عاشقم بن، لە چاوى ھەندىك لە كچ و ژنە گەنجەكاندا ئەو عەشقەم بىنبىيەو، عەشقىك لە بەشە ئارام و ھىمەنەكەى دلەوہ نايت، بەلكو لە بەشە تاريك و ترساوہكەيەوہ ھەلدەقولێت. من لەزەتم لەوہ دەبىنى كە دەمبىنى تەنھا جىمەدەھيّلن، نە لەبەرئەوہى كەسكىم نايانەوێت لىم نزيكبن، بەلكو لە بەرئەوہى لەوہ گەورەتر و ترسناكترم بمرگەن. ئەو فاسىلەيە لە دونيا، لە مرقفەكان گرنگ بوو تا بزانم من كىم. بەشى ھەرە زۆرى شەوہكە بەتەنھا بووم، گەر ھەر كەسكى تر بام جگە لە عەقيد جەنگيز، ئەو تەنھاييە ئازارەبخش دەبوو بۆى، بەلام دەمزاني تەنھايى قەدەرى منە، بۆ دەبىت ئازار لە شتىك بىبنم كە ھەموو ژيانم لەگەلم بووہ و لەگەلم دەبىت. لىقيتانت ھەندىجار لە دوورەوہ سلاويكى ليدەكردم، دەموچاوى ھەر سارد، نىگاي ھەر مات و پرتەلىسم بوو... بەر لە كۆتايى ئاھەنگەكە بانگمكرد، ھىدى ھىدى ھۆلەكە چۆلدەبوو. شەراب كەمىك مەستىكردبووم، مەستىش كەمىك خوشحالى كردبووم، خوشحالىش كەمىك ئازاد و كراوہتر، پىمگوت «لىقيتانت، من زنجيرەيەك زىندان دروستدەكەم، ھەندىكيان نەينين، پىويستيم بە تۆ دەبىت». ئەوہم بە راست بوو، لە پىشەنگى كارەكاندا دروستكردنى كۆمەلىك زىندان بوو كە بشىت ناو و شكۆيەكيان ھەبىت، من دلنيابووم شكۆى ھەموو دەولەتێك بە زىندانەكانىيەوہيەتى. لىقيتانت بەرامبەرم دانىشت و قاچى خستە سەر قاچ و گووتى «چ جۆرە زىندانێك ھەئال؟». دەترسا زىندانەكانم زىندانى قەلەوكردن و نازداركردنى گوناھباران بىت، دەترسا لە سەردەمىكدا گىرسابىتەوہ زىندانى ماناي خۆى و زىندان شىوہى جاراني خۆى لەدەستداىت. من پەرداخە بىرەكەمم ھەلدا و گووتم «لە زىندانى ئاسايەوہ بۆ گوناھبارانى ئاسايى، تا زىندانى نەينى و تايبەت بۆ درۆمنان. خۆت يەككىيان ھەلبژێرە». دەمزاني لىقيتانت شوناسى زىندانىيەكانى بۆ گرنگ نىيە، ھىچ كات بۆى گرنگ

نەبوو، ئەو کەسەى ئەشکەنجەى دەدا چۆن بێردەکاتەو، سەر بە چ مەزەبێکە، بەلام گەنگ بوو بەلایەو، بێتە بەر دەستى ئەو و سنوورەکانى ئێرادهى بپۆیت. من بەر لەوێ چاوەپوانى وەلامى بکەم، سەرى سەرسامیم بۆ چلچرا گەورەکان و فوارەکانى تیشک بەرزکەردەو، کە لە پڕۆژیکتەرى گەورەو لە خواریوە بەرەو سەرەو دادەبەزین و لە سەرەو بەرەو خوار سەمایاندەکرد، گوتم «پیرۆزە، هەقال پیرۆزە. تۆ باش دەزانیت چۆن دەرگای پۆژیکى تازه لە کەسانى دلتەنگ و نەزانی وەک ئێمە بکەیتەو». بە سەیرکردنیدا، بە وەستانیدا، بە نیگاکردنیدا، بە قسەکردنیدا، بە دەست جۆلاندنیدا دیاربوو سوودیکى گەورەى لە وانەکانى باھیری بینو، بێتەوێ جەوھەرى مۆن و تاریکى خۆى بدۆزینیت. گوتمى «وێک دەبینى من دەمەوێت بە جۆریکى تر بژیم». چاوانى دلتیایى تێداوو، بەلام چاوەموو شتێک نییە، دەنگى ئاوازیکى تێداوو من ناوم دەنا نەغمەى گومان. دلتیابووم لە خوینیدا هیشتا ئەو پشکۆیە دەزى و خامۆش نەبوو و خامۆشیش نابیت، ئەو کەستیک بوو زیرەکانە دەبویست خۆى و نیکات، منیش کەستیک بووم ئیشم بوو لە پشت دەمامک و وێنە درۆزەکانەو، پۆحى مڕۆفەکان ببینم. مڕۆف کەمجار خو و نەریتە بەدەکانى خۆى وازلێدەهێنیت، مەگەر بۆ خو و نەریتیکى بەدتر بیت. هیچ شتێک وەک خوین و خولبای پێس نییە، مڕۆف دەتوانیت لە دەست گەورەترین هیزى دەرەوێ خۆى هەلبیت، بەلام ئەو چنگە ترسانکانەى لە ناوێوە لە پۆحى گیردەبن، مەگەر زەلیلێ و پیرى خەفەیانیکات ... دلتیابووم ئەوێ لە خوینەو دیت، شتگەیکە باھیری گێل ناتوانیت دەستکاریکات. من پتووستم بەو بەشە سروشتیەى لیفتانت بوو، پتووستم بەودیوێ بوو کە من لە دارستانەکانى پاییزدا لە خۆمدا دۆزیمەو، بەدیوێ سروشتیەکەى کە هیچ هیزێک و شارستانییەتێک دەستەمۆى ناکات. من لە ناو گەلاکانى ئەم پاییزەدا، ئازەلە دەرەکەى دەرونى خۆم لە خەو هەستاندبوو، خەونى گەورەم پێبەخشیبوو، ئاواتى پیرۆزم دابوو دەست، خەیاڵم خستبوو کەلەى. ئێستا دەمویست لیفتانت خۆى لەم باقوبریقە پووکەشاندە نەخنکیت، گەر دەیهوێت

ده مامکنیکی بیت گرفت نییه، به لام ده مزانی له دلّه ده به ویت زیندانیکی گوره ی هه بیت، منیش ئه وهم خسته بهر ده ست و به جیمه پشست. که دوورکه وته ده دلنیا بووم تووشی وه سواس و دوو دلّیه کی قولم کردوه، دلنیا بووم خوینئ ده جو شیت بۆ ئه وه ی بگه پتته وه و پرسساری زیاترم لیبکات، به لام ئه و یقاره شه ی تانییه ی دابوری به خوی، پڠری لیده کرد.

ئه و شه وی ئاهه نگه، من ده موچاوی ئه و دنیا تازه یه م بینی که ورده ورده دروستده بوو. شتیک ئه و ده موچاوی پتر بۆ پوونکرده وه، دوو داوی خانمی ماردینی بوو له من. له کۆتایی شه ودا که میوانه کان هی دی هی دی ده ستیانکرده مالوایی، ماردینی هیشتا له و په ری عیشه و جوانی خۆیدا بوو، قژیکی په شی لولکرای به سهر شانیدا بهردابووه وه و پاست و چه پ خهنده ی خانمه ئه رستوکرانیکی تازه ی به سهر میوانه کانداه شه ده کرد.

دوای مالوایی له تۆبه لیک زن و پیار، وهک له سه ره تای شه وه نیازی بوو بیت بته کن من، وهک یه کێک دوا جار کاریکی گرنگ بگه ینیتته کۆتایی، که میک چه مکی کراسه که ی هه لگرتته وه نه که ویتته بهرپیتی و به ره و لام هات. من هینده م بیره خواردبووه وه، پڠستی سه رم وهک قوونی مه یمون سوور هه لگه پابوو، چاوانم ورده ورده به کاریگه ری تیشه که کان ده سووتانه وه.

هاتنه که یم به لوتفیکی جوان له قه له مدا و نیوه مه ست، گوتم «سو پاس، غه می منت نه بیت، من له وانم چه زم له وه یه به ته نها دانیشم و له شته کان وردبمه وه، ئه وه وه زیفه ی منه» ... به لام ئه و گووتی «جه نابی عه قید ده بیت من سو پاس ته که م که هاتی بۆ ئاهه نگه که. پاس تیه که ی دوو کارم به تۆیه، دوو کاری گرنگ. گه ر کات هه بیت که میک لات داده نیشم و ده مه ویت تۆزیک گویم لی بگریت». نه غه ده گه رچی منی خوش نه ده ویست، گه رچی زۆر به زمانی سه رزه نشت و گازه نده له گه لم ده ودا، به لام په فتاری به رامبه رم هه میشه شتیک تاییه تی تیدا بوو، وایده کرد چه ز به قسه ی بکه م. فه رموم لی کرد و گوتم «من میوانی نیوه م و ته کلیم هه مووی به ده ستی نیوه یه». تۆزیک جله کانی کۆکرده وه و خر مه یه کی نه رم له خشله کانییه وه هات و به هیمنی قاچی خسته سه ر قاچی و

گووتی «جه‌نگیز، گویم بۆ بگره، نهو شته‌ی بۆت ده‌لیم ته‌نیا ده‌توانم بۆ تۆی بلیم. خۆت ده‌زانیت من کچیکی کویرم هه‌یه، ئاسمان. ده‌زانیت من هه‌یج کات دایکیکی باش نه‌بووم، ناشتوانم دایکیکی باش بم، هه‌یزی به‌خێوکردنی منداڵم نییه، عاتیفه‌ی دایکایه‌تیم تێدا نییه، ناتوانم هه‌یج منداڵیک بگره‌ باوه‌ش و بیللوینم... نه‌وه باش ده‌زانیت. تکایه‌ چه‌وسه‌له‌ی نه‌وه‌شم نییه‌ که‌س له‌ و پوه‌وه‌ نامۆزگاریمبکات. خۆم هه‌موو شتیک ده‌زانم، ده‌زانم دایکی باش وانیه، ده‌زانم ژن نابێت وابێت، ده‌زانم منداڵ ده‌بێت پێش هه‌موو شتیک بێت و تادوایی له‌مجۆره‌ قسانه‌. وای خودایه‌ هه‌نده‌ نه‌و قسانه‌یان بۆ کردوم ئیستا قه‌یزم له‌ هه‌مووی دپته‌وه‌. هه‌موو نه‌و شتانه‌ له‌ توانا و چه‌وسه‌له‌ی مندا نییه. ئیستا منداڵه‌که‌م شه‌ش سالانه، کویره‌. من له‌سه‌ر زگ بووم تۆ هاتیته‌ لام و دلنایام هه‌موو شتیکت له‌ بیره‌. که‌چه‌که‌م نابینایه، ناتوانیت هه‌یج فیربیت، به‌زه‌حمه‌ت قسه‌ده‌کات. چه‌ند ساله‌ پاره‌ ده‌ده‌مه‌ خه‌زانیک بۆم به‌خێوبکه‌ن. من خۆشم له‌ بینینی نایه‌ت، که‌ ده‌یبینم رقم له‌ خۆم و له‌ دنیا ده‌بپته‌وه‌. له‌ راستیدا نامه‌وێت ئیدی که‌س بزانی‌ت من منداڵم هه‌یه، منداڵه‌که‌م ورده‌ ورده‌ بیرچۆته‌وه‌، هه‌تا لای ناسیاو و هاوڕێ نزیکه‌کانم گووتوومه‌ مردووه‌. دیاره‌ ناتوانم تا نه‌و پله‌یه‌ دایکیکی خراپ بم بیکوژم. خۆت ده‌زانیت. به‌لام که‌چه‌که‌ لای من مردووه‌، خۆی بۆ نه‌وه‌ دروستمکرد بۆ نه‌وه‌ی دواتر بیکوژم... کوشتنی قه‌تل نا، کوشتن به‌وه‌ی فه‌رامۆشییه‌که‌م و نه‌هه‌لیم ڕیگای ژیانم بگوریت. تهمده‌گه‌یت. تاوان هه‌یه‌ مرۆف به‌ راستی ده‌یکات، به‌لام پێیوابه‌ هه‌رگیز نه‌یکردوه‌، تاوانیش هه‌یه‌ به‌ خه‌یاڵ ده‌یکات و که‌چی واده‌زانیت به‌راستی کردویتی. من که‌چه‌که‌م کوشتوه‌، عومه‌ریش کوشتویتی، تیده‌گه‌یت ده‌لیم چی؟ هه‌لبه‌ت پوونکردنه‌وه‌ی ئاسان نییه، به‌لام من و عومه‌ر بریارمانداوه‌ نه‌هه‌لین هه‌یج خۆشه‌ویستییه‌که‌ ژیانمان لێ تیکبده‌ت. له‌ به‌ر نه‌وه‌ که‌چه‌که‌مان له‌ دلماندا کوشتووه‌. ئینسان زۆرچار ناچاره‌ نزیکتیرین که‌سانی خۆی بکوژیت بۆ نه‌وه‌ی خۆی بناسیت، جه‌نگیز خۆت نه‌وه‌ له‌ من باشت‌ر ده‌زانیت، هیوادارم تۆش به‌ چاوکی واقعی سه‌یرمه‌که‌یت... هیوادارم. مرۆف ده‌بێت بزانی‌ت توانای تا کوێ ده‌پوات...

دەزانم ھەموو دەلەین دایکایەتى موقەدەسە و ھەزار قسەى تەرى لەو جۆرە .
ئەى ئەگەر من کەسێک بووم و یەستەم خۆم تاقیبکەمەو، و یەستەم بزانم تا
کۆئ دەتوانم ھێزى خۆم پابکێشم، ئەوسا چى؟ دەزانم وەک کۆنە
شۆڤشگێرێک کە پێگەو لە شانە سەرەتایى کەنى شۆڤشدا کارمانکردو،
تۆ بە جۆرر یاخىبوون دەناسیت، بەلام جەنابى عەقید، من بە جۆرێکى تر
دەبیینم. وای ئیستا ھەوسەلەى ئەو ھەم نىیە ھىچت پێبێم، شەوێکى
خۆش بوو، لایەنى کەم من بەشى ئەو مەندوو بووم تا سەى ئیوارە
بەخوم. ئا کاک جەنگیز. من ئەو کچە کوێرەم ھەى، بەلام ھەستى
دایکایەتیم نىیە، ئیستا ناتوانم کەس پاسپێرم بۆم بەختوبکات، خۆت
دەزانیت ئەمانەى ئەمەشەو بىنیتن ھەمووى دۆستى من، بەلام مەتەنەى
تەواوم بە کەس نىیە، خۆت بىنیتن، ھەموو دۆستى نزیکن، بەلام کەسیان
مالى مەتەنە نین... کەسێک من و عومەر مەتەنەى تەواومان پێییت تۆیت.
عومەر زۆر مەتەنەى پێتە. دەزانیت ئەو نەینىیەکى گەورەى من و ئەو،
کچێکى کوێرمان ھەى کە ناتوانین بىبینین، ماچبیکەین، بىگىرە باوھش،
بىخەینە بەرچاوى میوان، لەگەڵ خۆمان بىگێرین... نە لەبەرئەو
شەرمەدەکەین، بەلکو لەبەرئەوئەوئەو مەخلوقە بەستەزمانە لەگەڵ ئەم
ژیانەى من و لیفیتانتدا ناگونجیت». کە قسەیدەکرد کەمجار
سەیریدەکردم، سەیرنەکردنى بۆ ئەوئەوئەو دەریبخت ئەو قسانە بەشێکن لە
دیالوگێکى زۆر تەبىبەتى لەگەڵ من، بەشێکێشن لە قسەکردنێکى قوول و
دوور و درێژ لەگەڵ پۆحى خۆیدا. بە دڵسۆزى کەسێکەو دەپەوێت بەو
پەپى دڵسۆزى خۆى بخاتە خزمەتەو، گووتم «خانم سەرم لە پێگەتانە،
ھەر ئیستا لیفیتانت لەگەڵم بوو، خۆى ھىچى نەگووت. بەلام شتێک کارى
تۆ پێت و بە من بکێت درێغى ناکەم». دەمزانی ھەر کات نەغەدە و
ھۆمەر بۆتانى شتێک بە من بلێن ئەو لە دۆخێکدان ناتوانن بۆ کەسى
تەرى ئاشکراکەن. ھەردووکیان بە جۆرێک لەجۆرەکان دڵنایابوون من
مێتووى ژانیان دەزانم، نەینىیە تەبىبەکانیان دەزانم، ھەتا وردەکارییە
کوشندەکانى زیندەگیان لەلام ھەلگیراوە. خانم بە ھىمەنییەو بەردەوام بوو
«خۆت دەزانیت مەندالێکى وەھا لە مالى مندا تەنیا تووشى بەدبەختى

دەبێت، ئەو خێزانهی پامسپاردبوو بەختیویەکەن دەیانەوێت سەفەریەکەن، هەموو تەماحیکم خستنه‌بەر کچەکە لەگەڵ خۆیان بەرن، بەلام پیاوێکە قەبوولی نییه، دەلێت کچی خۆمان نییه و بە هۆی ئەوێکە ئێمەش ناگەینە ئەوروپا. ئێستا ناتوانم وا ئاسان سەرپەرشتیک بۆ کچەکە بدۆزمەوه. نامەوێت کەس بزانێت ئێمە کچیکی وامان هەیه، ئەوێکە لێماندەپرسێت دەلێن کچمان نییه. لە راستیدا ئەو مەخلوقە بەدبەختە بۆ من وەک مردوو وەهایه. هەموو بەیانیه‌ک کە لە خەو هەڵدەستم لە ناخی خۆمدا دەیکۆژمەوه. بۆ ئەوێکە بتوانم بژیم، دەبێت بەردهوام بیکۆژم. جەنابی عەقید، ئاها راستیه‌که‌ی من ئەم نازناوێکە تازەیه‌تم پێخۆشه، دەبێت بە جۆریک لە جۆره‌کان لەگەڵ شتێک تازەکاندا پابین. بەلێ هاوڕێم، جەنابی عەقید ... تکامه‌ کۆمه‌کمبکه‌یت، تا سەرپەرشتیک بۆ کچەکەم بدۆزمەوه. تەنیا شت بۆ من گرنگ بێت، ئەوێکە کچەکە دوور لە ئێمه‌، ژيانیکی خۆی هەبێت، بخوات، بنوێت، و بێ خزمەت نەبێت. من لەگەڵ هۆمەر رێکەوتووم کە دلێرەقبین، ئەوێکە لە هەموو شتیکی تر لایمان گرنگتره‌، من و عومەر دوو مڕۆفی عاتیفی نین، کچەکە نابێت بزانێت دایک و باوکی هەیه، لەبەر خۆی ... تەنیا لەبەر خۆی. تا ئەوکاتە نازانێت دایک و باوکی هەیه‌ ئازاری نابێت، بەلام پۆزیک زانی دایک و باوکی هەیه، ئەوسا ئێمه‌ وەک گوناھبار دەردەکه‌وین. ئێستا تاکه‌ گوناھیک بیکه‌ین دەرەق بە خۆمانه‌. من حەزم لەو گوناھانه‌یه‌، هەر مڕۆفە‌ی حەزی لەجۆره‌ گوناھیکه‌. منیش حەزم لەوێکە ئەم منداڵه‌ لەخۆم دووربخەمه‌وه، با هەر نەزانێت کچی کێیه‌، با هیچ کات نەزانێت دایک و باوکی کێن، با ژيانیکی تر بژی ... با نەزانێت کە دەکرا ژيانیکی تری هەبێت، هەست بەوه‌ نەکات کە دەکرا بە جۆریکی باشتەر بژی، ئینسان تا ئەو ساته‌ی نازانێت دەکرا بە جۆریکی تریش بژی، بەرگه‌ی هەموو دەرديک دەگرێت، بەرگه‌ی هەموو تاوانیک و سزایه‌کیش دەگرێت. جەنابی عەقید تۆ تاکه‌ کەسی بکڕیت یارمه‌تیم بدەیت، دەزانم دواچار نەهێنیه‌کان دێنه‌وه‌ لای تۆ، هەموو نەهێنیه‌کان، بۆیه‌ لە سەرەتاوه‌ نەهێنی گه‌وره‌ی ژيانی خۆم دەدەمه‌ دەست تۆ بۆم هەلبگریت». دوا قسه‌ی بۆ من هەم کوشنده‌ و هەم مایه‌ی خوشی بوو...

كوشندهبوو چونكه من دەبووم بە ەمبارىكى تاريك و ترسناك و گەورەى نەيتىيەكان، ماىەى خۆشەختىش چونكه دەمزانى من ئىتر تاكه كەسم دەزانم لەسەر لەش و لە ناو پۆج و لە خەيالى ئەم شارەدا چى دەگوزەرىت. لەو شەووە ەستەمكرد چ ترسناكه ئىتر ەموو نەيتىيەك دەزانم. بە خانەم گووت «نەغەدە خانى ئازىز، پېمبلى كچەكەت ئىستا لە كوئيە و ئىتر كارت نەبىت پتوہى». لە راستىدا لەو ساتەدا شتىك لە خەيالىدا نەبوو. نەمەدەزانى مندالىكى كويز بەرم بۆ كوئ، بەلام دواجار لەو باوەپەدا بووم كە جىگايەك ەر پەيدا دەكەم. خانەم بەوردى ناوئىشانىكى لەسەر كاغەزىك بۆ نوسىم و بېئەوہى بەئىلت لەویدا ببىنم يان ببخوئىنمەو قەدىكرد و ەر بەدەستى خۆى خستىيە گىرفانى كراسەكەمەو. داواى دووہى خانەم گەرچى لاى خۆى ئاسانتر بوو، بەلام بۆ من سەختتر كەوتەو. ماردىنى گووتى «ماوہىكى درىزە ەيچ شتىك دەربارەى بولبوليار نازانم. نازانم ئەو كورە كەوتۆتە كورەو ... تەكايە ... بەلكو سۆراغىكى بەكىت و گەر كرا پنى بلى سەرىك لە ھاوپى كۆنەكەى خۆى بدات». خۆم لەو كاتەوہى لەگەل ەفائىلى فرىشتەدا جىمەيشتن نەمدىبوو، نزىكى دوو مانگ بوو كاتىك خولياى كوشتنى فرىشتەكەم كەوتە سەرم، سەر ەرد و بن ەردى بۆ دەگەرام ... بەلام ەيچ ئاسەوارىكيان نەبوو. بە خانەم گووت، من خۆم لە بەر كارىكى تايبەت و گرنگ بۆ ەۆشەنگى بولبوليار دەگەپم، پىشمگوت دەمىك بولبوليار خۆى بشارىتەو دۆزىنەوہى ئاسان نىيە، بەلام من ەيچ شتىك لە ەۆكانى ديارنەمان و ونبوونى نازانم و دلنبايىت بەردەوام بۆى دەگەپم.

لە پۆزانى دواتردا من كچە نابىناكەى لىفىتانت و خانەم بە جورىكى نەيتى گواستەو بۆ مالى بەكىك لە ناسياوہكانى خۆم. دەبوو لە سۆراغى پەيداكردى پىگايەكى باشدا بىم بۆ ونكردن و شاردنەوہى. بە ەزىفەى خۆم دەزانى ئەو خزمەتە بە خانەم و مىردى بەكەم، چونكه مەيلىكى ناوہكى قوول بەرەو ئەوان پايدەكىشام. ەستەمدەكرد دەبوو منىش زيانىكى وا ەلەبىزىم، من بەو بى زنى و تەنھايىيە قوولەمەو ەم شوئىنى

گومان بووم، هم خۆشم به‌رده‌وام هه‌ستمده‌کرد شتگه‌لنکی زۆر له ژيانمدا کهمن و له‌زه‌تی ته‌واوی زینده‌گیم له‌ده‌ستچوووه. به‌لام خواستی ته‌نهای، خواستنی پاراستنی فاسیله‌یه‌کی گه‌وره له هه‌موو که‌سێک به‌رده‌وام له خه‌یالی دروستکردنی خێزان دووری ده‌خستمه‌وه. ژن لای من مه‌خلوقێک بوو عاشقت نه‌ده‌بوو، به‌لکو به‌ناوی عه‌شقه‌وه ده‌یویست تا بن و بناوانی پۆحت به‌وات. له‌و به‌وه‌وه نه‌غده و لیفتانت بۆ من ژن و می‌ردێکی نمونه‌یی بوون، ئه‌وان نمایشی ژن و می‌ردایه‌تی نه‌بێت هیچ شتێک به‌یه‌که‌وه نه‌یده‌به‌ستنه‌وه. هه‌ستمده‌کرد رقیان له منداڵه‌که‌یان ده‌گه‌رێته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی نایانه‌وێت شتێکی به‌هێز له نێوانیاندا هه‌بێت، هه‌ردووکیان دوو دونیای جیاواز ده‌ژيان، هه‌ردووکیان دوو پۆح، دوو جه‌سته‌ی به‌یه‌ک نامۆبوون که که‌سیان ئاماده‌نه‌بوون له خۆیان بۆ ئه‌ووتر بێته‌ده‌رێ، له‌وه‌ش گرنگتر که‌سیان ئاماده‌نه‌بوون داوا له‌ووتریان بکات بێته‌ده‌رێ. دوو دونیای ته‌ریببوون هیچ کات نه‌شه‌ر نه‌نمایشی پێکه‌وه گونجان و نه‌گونجانیان نه‌ده‌کرد، من به‌عه‌قل و خه‌یالی ئه‌و سه‌رده‌مه‌شم وام داده‌نا جوانترین ژن و می‌رد ئه‌وانه‌ن که ناچه‌شه‌ری گونجان و نه‌گونجانه‌وه. که بیرمه‌ده‌کرده‌وه، ده‌مزانێ چ جورئه‌تێکی بێۆینه و چاو قایمیه‌کی بێسنور له پشت ئه‌م هاوسه‌رێتییه‌وه هه‌یه، دوو که‌سن که ئاماده‌ن تا ئه‌وسه‌ری ئه‌وسه‌ر ژینیان له هه‌موو ئه‌و یاسایانه پاکبکه‌نه‌وه که هه‌موو خێزانه‌کانی ئه‌م شاره‌ی کوشته‌وه. نزیک، پێکه‌وه‌گونجان، خۆشه‌ویستی، له‌یه‌کدی تێگه‌یشتن، منداڵ... ئه‌وه ئه‌و وشه‌باوانه‌بوو که ده‌که‌وتنه‌ده‌ره‌وه‌ی ژيانێ ئه‌وان. هه‌ردووکیان له ئه‌زمونی خۆیانه‌وه گه‌یشتبوونه ئه‌وه‌ی مۆف هه‌رگیز ناگاته ئه‌وه‌ی مۆفێکی تر بدۆزێته‌وه نزیک بێت، نه‌غده له سه‌فه‌ره‌کووته‌که‌ی خۆیدا به‌ناو شوێنیدا، وه‌ک ده‌یگوت، تێگه‌یشتبوو پیاوان چ بوونه‌وه‌رێکی مه‌حالن. تێگه‌یشتبوو ژن هیچ کات ناتوانێت له‌گه‌ڵ پیاو، به‌شیوه‌ی پیاو، به‌لۆژیکی پیاو یاخیبییت و شوێشبات، یاخیبوونی ده‌بێت شتێکی تایبه‌تی خۆی بێت. بیاکی لیفتانت به‌رامبه‌ری، ئه‌وه‌ی که ژنه‌که‌ی به‌گرنگترین شتی ژيانێ نه‌ده‌زانی، ئه‌و به‌یه‌ره‌گه‌وره‌یه‌ی بۆ دروستکرد نامۆبوونی خۆی و ته‌نهایی خۆی و

ئازادى خۆى بە جۆرىكى ھارمۆنى تىكەلەر بىكەت كە ئەو دەم بۆ مەن ھەم
 جوان و ھەم زۆر دەگمەن بوو . ئەو ھى دوو كەس بە يەكجار و بۆ
 ھەتاھەتايە پىكەرە بگۈنچىن، يەكديان خۆشبویت، لە يەكتر تىيگەن و
 پردىكى بە ھىزى ھەمىشەى لە نىوانىندا ھەبىت، كارى نەكردەيە . ئەو دوو
 ھاوسەرە، ھەر لە سەرەتاوہ ئەو دەرەقىيە قولەى ژيان بە جۆرىك
 چووبووہ خوينيان، بە نەپنى، بە بىدەنگ، بە بىبەزەيى لە يەكدى
 نىزىكىكردبوونەوہ، بە جۆرىك بتوان بىئەوہى ھىچ كات يەكيان خۆشبوويت
 پىكەرە بژىن . جوانترىن ژن و مىزدىش لای مەن ئەوانەبوون كە نايانەويت لە
 يەكتر بچن... بەرگەى ساردى و نەگونجان و دورى يەكتر دەگرن، تەنھا
 ئەوہشيان بەسە مالىك كۆياندەكاتەوہ، ئەوہى لايان گرىگە خودى
 مالەكەيە، خودى دىوارەكانە، خودى نەمىشەيەكەيە . ھاوسەرىتى ھىچ نىيە
 جگە لە نەمىشكى گەرە، بەلام كەم ژن و مىرد لەوہ تىدەگەن كە ژيانيان
 شاتوگەرىيەكى گەرەيە . ئەوانەى تىدەگەن باشتىرىن ژن و مىردى دونيان،
 باشتىرىن ژن و مىزدىش باشتىرىن ئەكتەرى سەر زەوين . دەبىت بلىم، مەن
 ھەك پىاويك كە ھىچ كات عاشق نەبووم، ھەمىشە بۆ ژنىكى واگەراوم،
 ژنىك تىيگات كە ھاوسەرگىرى لە يەكەم پۆزەوہ تا مردن نەمىشە ...
 ژنىك لەگەلمدا بىت، بەلام مەن بە ئەندازەى شتەكان بۆ گرىگ نەبىت،
 مەن بە ئەندازەى قەنەفە و كانتۆر و چلچراكان بۆ گرىگ نەبىت، مەن بە
 ئەندازەى خۆى بۆ گرىگ نەبىت، بۆ ئەوہى مەنىش ئەوم بە ئەندازەى
 شتەكانم و خۆم بۆ گرىگ نەبىت، بۆ ئەوہى ئەو لەوى بىت و مەن لىزەم...
 تەنبا بەو جۆرەش ژيان و تارىكيەكانى تەحەمولدەكرىن . نا مەرج نىيە
 ئەمجۆرە ژن و مىردە خىانەت لە يەكتر بگەن، ھەر يەكەيان بېوات و لە
 پىشتەوہ كەسىكى دى بۆ سىكس يان تىركردنى پۆجى خۆى بدۆزىتەوہ،
 ئەوہ وپىنەى گەمژەكانە كە وا بىردەكەنەوہ، باشتىرىن ئەكتەر ئەوہيە بە
 دلسۆزىيەكى بىئۆنەوہ پۆلەكەى خۆى يارىدەكات، واتە دەمىك لەسەر
 سەحنەش دپتە خوارى و لە ھۆلى شاتوش دوردەكەيتەوہ نەبىتەوہ بە
 خۆى، نەبىتەوہ بە شتىكى جىاواز لەو بوونەوہرى لەسەر شاتق
 نەمىشكىردوہ . زۆرەى ژن و مىردە نەعاشقەكان لەو جۆرە باشەى

ئەکتەرن، لەو چەشنە بلیمەتەن کە خۆشیان هەست بەو ناکەن کە لە نمایشدان، ئەوجۆرە خەیاڵانە کە پێیوابە هەر کات ئن و پیاو یەکتریان خۆشنەویست، ئیتر دەریکانیان بۆ هەر کەسیکی تر دادەکەن درۆیەکی گەورە، من وەک پیاویکی ئاسایش کە قوول لە چلپاو و زەلکاری شارەکەدا مەلمەکردو، ورد و درشت لەسەر نافەک و دەرپێی هەمووتان دەزانم واتان پێدەلێم، ئەو تەنیا وێنەی ئەو دەرونە نەخۆشانە یە کە پلە یەکی خودایی بالایان بە عەشق بەخشیو. بە پێچەوانەو، ئەم جۆرە ئن و پیاوانە کە سێکسیان لە عەشقی پۆچی جیاکردۆتەو، دەتوانن جوانتر سێکسبکەن، میکانیکیانە و بێ هیچ مەرج و بەند و بگەرە یەکی دەرونی لەزەت لە یەکتەر ببەن. من خیاڵەتکاری گەورەم تەنیا لە پیزی عاشقە گەورەکاندا بینیو.

ئەو ساتەی کە لە سالتۆنە گەورەکی مالتی لیفیتانتدا سەرسام سەیری ئەو دیکتۆرە قەشەنگ و دونیا پۆشن و پازاوەیەم دەکرد، دلتیابووم مالتیکی وا جوان بە ئن و میردیکی عاشق دروست ناکریت، بە ئن و میردیک دروست ناکریت یەکدییان خۆشبوی، بە لکو بەو ئن و میردانە دروستدەکریت کە شتەکانیان لە یەکتەر خۆشتر دەوێت، مالتەکیان خۆشتر دەوێت، خۆیانیان تاسەر ئیسقان خۆشتر دەوێت. لە عەشقادا «کە دەبێت راستی بلێم و لێم نەکەن بە تیر و توانج، من شتیکی زۆری لێنازانم» مرقوف کاتی بە دەستەو نامینیت بۆ خۆشەویستی شتەکان، تەنیا سەرقالی ئەو دەبێت بپرسیت ئایا ئەوی بەرامبەرم وەک من عاشقە؟ ئاخۆ ئەمۆ وەک دوینی خۆشیدەویم؟ ئاخۆ گەر بمرم دواي من عاشق دەبیتەو؟ ئایا درۆم لە گەڵ ناکات؟ ئا. . ئیتر هەزار بەند و باوی وا پوچ. من دلتیابووم نەغەدە و لیفیتانت خۆیان لە نەخۆشی ئەوین پاککردۆتەو، من دەمزانی بەشی هەر زۆری ئن و میردی ئەم شارە عاشقی یەک نین، بە لām لە دەردی عەشق پاک نەبوونەتەو، هەر لە سەر وەسواسەکانی دەژین، هەر بۆی دەگەرین، هەر داوایدەکەن. ئەوێ لە نەغەدە و لیفیتانتدا گزنگ بوو، پێشەنگی ئەو ئن و میردانە بوون کە تا دیت ژمارەیان زۆرتر دەبیت،

پېشەنگى ئەو ئادەمىزادانى خۇيان لە بەلای ترسناكى خۆشەويستى
پاكدردۆتەو. ئەو پۆژەى لە جىيىكى حىزىدا منداڵە نابىناكەى ئەوانم
سەرخست و لەگەل خۇمدا بىردم، دەمزانى خىزمەت بە سەردەمىكى
تازەدەگەم ... من لەبەردەم خۇمدا خوداى سەردەمىكى نوئ بووم،
سەردەمىك كە دەبوو بە ھەموو رىگايەك كارئاسانى بەگەم لەدايك بىت.
مامانى ئەو عەسرە تازەيە من بووم، لە بەرئەو دەبوو دەستم بە ھەموو
جۆرە چاكە و خراپەيەك پىس بىت.

سەلىم ئەسغەر بىردەكاتەو

كە سەلام باباجان پۆيشت، مامۇستا سەلىم ئەسغەر ماوئەيەكى درىژ لەسەر
كورسىيەكەى خۆى لە ناوئەپاستى كىتىبى ھەندراو و پۆژنامەى ھەلپژار و
شمەكى پەرت و بلالودا دانىشت و كەوتە جگەرەكىشان و بىركردنەو. ئەو
دوو پۆژ بوو خەبەرى لە گرتنى لىوا جەنگىز ھەبوو، دواجار لە پرسەكەى
سەعید يۆناندا بىنى بوو. خۆى يەككىك بوو لە ئەندامە چالاكەكانى
جەمعيەتى ژيانە ونەكان، كوشتنى سەعید يۆنان بەر لە ھەفتەيەك، تەواو
كاروبارى جەمعيەتەكەى وەستان، سەعید ھاوړى نىكى مامۇستا ئەسغەر
بوو، لەو چەند سالەى دوايىدا پىكەو لەسەر نوسىنەوئەى ژيانە ونەكان
كارىانكردبوو. جەمعيەتەكەى خۆى نەينى بوو، لىوا خۆى لە ژىرەو
كارەكانى پىكدەخست. كەسانىكى زۆر لە دەولەتدا، لە حىزىدا، لە شوئە
گرنگەكانى كۆمەلگادا، ھەموو پىكرا ئەو خواستە ترسناكەيان تىدا
دروستبوو كە پىويستيان بە ژيانىكى تر ھەيە، ژيانىكى مەحال،
زىندەگىيەك كە ھىچ كات لە واقعدا دروست ناكۆتەو، ھەموو پىكرا بۆ
چىرۆكىكى تر دەگەپان، بۆ ھەولەيكى ئەفسانەى زەمەن بگۆرپنەو بۆ دواو
و لە خۇيان و لە ژيانىان شتىكى نوئ دروستبەگەن، ھەولەيك كە تەنيا لە
چىرۆكدا و بە چىرۆك دەكرىت. بە جۆرىك مامۇستا ئەسغەر گەيشتبوو

بڕوایەک کە چیرۆک گەورەترین ئەلتهرناتیفی شوێرشە. مەترسییەکی کەشی
 لەوێ دەتوانێت کە لەوانە بە پۆزیک وەرگەرێت و بە شوێشی راستەقینە
 بشکێتەو. ... واتە لە چیرۆکەوێت بە حەقیقەت، بەوێش کارەساتی
 گەورە دەخولێت. ماوەیەک بوو تەواو لە نوسینەکانیدا دەگەشتە
 بڕوایەکی ترسناک کە دەبێت هەموو پردێک لە نێوان چیرۆک و راستیدا
 بچڕین. وادەهاتە پێشچاوی کە هەموو کارەساتە گەورەکان سەرەتا لە
 چیرۆکەوێت دەستیان پێکردووە. خوداگان سەرەتا چیرۆک بوون، بوون بە
 دین، بوون بە حەقیقەت، بوون بە کارەسات. یۆتۆپیاکان سەرەتا چیرۆک
 بوون، بوون بە فەلسەفە، بوون بە ئایدۆلۆژیا، بوون بە حەقیقەت، بوون
 بە ھێز، بوون بە کارەسات. پێشکەوتن سەرەتا چیرۆکیکە، دەبێتە تیورە،
 دەبێتە زانست، دەبێتە حەقیقەت، دەبێتە کارەسات. بەلام چۆن دەکرێت
 پەڕەندی نێوان چیرۆک و حەقیقەت بچڕێت. جەمعییەتی ژیاڵە و ئەکان
 کاریکی لەو جۆرە دەکرد، هەموو کەس دەبووێت دیوێ فەنتازییەکی
 خۆی بدۆزێتەو. گرنگی ئێشەکەش لەوێدا بوو کە خەڵک دەبوو تێگەن،
 حەقیقەت پەڕی ترسناکی دنیایە... ئەو ئەو پۆجە نەینییە بوو کە
 جەمعییەتی ژیاڵە و ئەکانی دەبزوێت و وایە کرد پێکخراویکی ترسناک بێت،
 دەوڵەت کە خۆی بە پارێزەر و دوستکەر و ستایشکەری حەقیقەت
 دەزانێ، لێی بترسێت. بەلام لای مامۆستا ئەسغەر حەقیقەت ئەو ساتە
 بوو، کە چیرۆکی تیا دەمرێت. دەبوو چیرۆک بەریت تا حەقیقەت بژی...
 ئەوێش تووشی ترس و دڵەراوکی کردبوو..

لەو دوو سەڵەدا کە بوو بە بەشێک لەو جەمعییەتە، سەرسامبوو لەوێ
 ئەو هەموو خەڵکە دەبینێت پەڕیان لە ژیاڵی راستەقینەیی خۆیانە، هەموو
 دەیانەوێت ژیاڵنامەییکی دی بۆ خۆیان دروستبکەن. زۆرینەیی خەڵک لە
 قوولایی ناخایندا قەزیاڵ لە خۆیان دێتەو، دەیانەوێت بچن بەرگی
 کەسێکی ترەو کە ژیاڵیکی تری ھەیە، هەموو دەیانەوێت خودی
 راستەقینەیی خۆیان لە بیربەرنەو و جێنشینیکی نوێی بۆ بدۆزنەو...
 ئەو ھەمان ئەو سەردەمەش بوو کە بۆ یەکەجار مامۆستا ئەسغەر

هه‌ستیکرد خواستیکی به‌هیز هه‌یه، پێکه‌وه مۆف‌ه‌کان به‌ره‌و بیرچوونه‌وه پال پێوه‌ده‌نیت. سه‌ره‌تا ته‌فسیری وابوو ئه‌م ده‌ردی بیرچوونه‌وه‌یه گریزدرای دۆخی کورده وه‌ک میله‌تیکی لاواز و پارچه‌ پارچه که له توانایا نیه یاده‌وه‌رییه‌کی گه‌وره و یه‌کگرتوی هه‌بیت، بیرچوونه‌وه ته‌نیا ده‌رمانیتی بۆ ئه‌وه‌ی بتوانیت له ئیستادا بژی، به‌لام دواتر هه‌ستیده‌کرد ئه‌م ته‌فسیره‌ی زۆر پۆشنفکرانه‌یه و له‌گه‌ڵ تاک تاکي ئه‌و حاله‌تانه‌دا ناگونجیت که ده‌یانینیت. دواتر ته‌فسیریکرد که ئیتمه له‌م سه‌رده‌مه‌دا به‌توندی که‌وتووینه ناو کیشمه‌کیشی دوو دنیای به‌هیزه‌وه، داهاتوویه‌ک که به‌ هه‌موو توانای خۆی بۆ پێشه‌وه پامانده‌کیشیت، له‌گه‌ڵ پابوردوویه‌کدا که به‌هیچ جۆریک ئاماده نیه به‌ریت. مۆف‌ه‌کانی ئه‌م سه‌رده‌مه، به‌تایبه‌ت ئه‌وانه‌ی له جینگایه‌کی دوور و دواکه‌وتوو و داخراوی وه‌ک ئه‌م شاره‌دا ژیاون و له نا‌کاو چاویان له‌سه‌ر دنیای تازه کردۆته‌وه، هه‌موو پێکرا تووشی ئه‌و شوکه‌ ترسانکه بوون که ژیا‌نیان پێشتر هه‌مووی پوچ بووه. ئه‌م سه‌رده‌مه نوێیانه و پێنه‌یه‌کیان بۆ ژیا‌ن خولقاندوه، مۆف‌ه‌گه‌لی سه‌رده‌م و ژیا‌نه‌کانی دی هه‌موو تووشی ئه‌و ترسه‌ گه‌وره‌یه ده‌کات که نه‌ژیاون ... لێ‌روه شیتانه بۆ چیرۆکیکی نوێ ده‌گه‌پین، بۆ به‌رگیکی تر و ده‌مامکیکی تر بیکه‌نه به‌ری خۆیان.

سه‌یرترین شت بۆ ئه‌و ئه‌وه‌بوو، که‌ستیکی وه‌ک لیوا جه‌نگیز له پشت هه‌موو ئه‌م جه‌معیه‌ته‌وه بیت، وه‌ها بوو ئه‌ندامه تازه‌کان به‌ نه‌ینی خه‌لکانی تریان ده‌دۆزیه‌وه، که‌سانیکی تر که ئاره‌زوویان بوو چیرۆکیکی نوێیان هه‌بیت، چیرۆکیکی بیکه‌نه ژیا‌نی خۆیان و پابوردووی خۆیان له بیریکه‌ن. هه‌موو ئیشی ئه‌و جه‌معیه‌ته ئه‌وه بوو که‌سانیک گۆبکاته‌وه که شوپش به‌سه‌ر پابوردووی خۆیاندا ده‌که‌ن، ئه‌وه‌ی پوویداوه له یادیده‌به‌نه‌وه و چیرۆکیکی تر ده‌خه‌نه جینگای. ده‌یان فه‌رمانبه‌ر که له بیروکاتیان بێزار بوون، ده‌یان به‌رپرس که هه‌ستیاندکه‌ کرد خیا‌نه‌تیان له خه‌ونی خۆیان کردوه، ژنانیک ده‌یان‌نوێست ژیا‌نیان بگێرینه‌وه و شوپکه‌ن به‌و پیا‌وانه‌ی یه‌که‌مجار عاشقیان بوون، سیاسه‌ته‌دارانیک ده‌یان‌نوێست

تۆزیک له هه‌ناسه و په‌نگی ئینسانی بده‌ن به میژوی خۆیان،
 پیاوکۆزانی‌ک ده‌یانویست بگه‌پێنه‌وه دواوه و وا بژین وه‌ک میژوو خۆینی
 تیدا نه‌پژابیت. هه‌ر هه‌موو ئه‌وانه ئه‌و ژیا‌نه و نه‌یان به ژیا‌نی راسته‌قینه‌ی
 خۆیان ده‌زانی، هه‌ر هه‌موویان وایان داده‌نا ئه‌وه‌ی پو‌وینه‌داوه زیاتر
 گوزارشت له خواستی ئه‌وان ده‌کات، ئه‌وه‌ی نه‌ژیا‌ون و له‌ده‌ستیانه‌چووه
 زیاتر ئاوینه‌ی پۆ‌چی ئه‌وانه. هه‌موو کاره‌که دیوێکی تراژیدی گه‌وره‌ی بوو،
 سه‌لیم ئه‌سفهر و چیرۆکنوسه‌کانی تر سه‌ره‌تا کاره‌که‌یان به ترسناک
 ده‌زانی، هه‌تا هه‌ندیکیان زۆر نابه‌جی و خراپیش ته‌ماشایانده‌کرد، وه‌ک
 ئه‌وه‌ی له پێگای دۆزینه‌وه‌ی ژیا‌نه و نه‌کانه‌وه، مۆ‌ف‌ه‌کان خۆیان له هه‌موو
 به‌رپرسیاریتییه‌ک بدزنده‌وه و دوا‌ی کۆمه‌لێک گونا‌هی گه‌وره، ده‌مامکیکی
 نو‌ی بکه‌نه سه‌ر و بۆ وێژداننیک‌ی دی بگه‌پێن که لا‌په‌ره په‌شه‌کانی تیدا
 ده‌ره‌پێنرابیت و در‌پێندرابیت.

سه‌عید گه‌رچی پیاوێکی په‌ق و پو‌ون بوو، به‌لام له ده‌رونی‌دا وه‌سواسیکی
 قو‌و‌لی هه‌بوو، وه‌سواسیک ناوم ده‌نا وه‌سواسی بالنده‌ بزێ‌وه‌کان که له‌سه‌ر
 هیچ چلێک ئارام ناگرن. پۆزیک له نێ‌وان مامۆستا ئه‌سفهر و سه‌عید
 یۆناندا گفتوگۆیه‌کی قو‌و‌ل و تا ئه‌ندازه‌یه‌ک دل‌ت‌رس‌پێ‌نیش پو‌ویدا، که بو‌وه
 مایه‌ی ئه‌وه‌ی ئه‌سفهر وه‌ک یۆنان هه‌مان ئه‌م رێگایه‌ بگریت و ببیته
 چیرۆکنوسیک‌ی جهمعییه‌ته‌که‌ی ئێمه. گفتوگۆیه‌ک سه‌باره‌ت به‌وه‌ی کامیان
 ژیا‌نی راسته‌قینه‌ن، ئه‌و ژیا‌نه‌ی که تیا ژیا‌وین یان ئه‌و ژیا‌نه‌ی که هه‌رگیز
 تێیدا ناژین، کامیان گوزارشت له پۆ‌چی مۆ‌ف ده‌کهن، کامیان شوناسی
 راسته‌قینه‌ی ئێمه‌ن؟ هه‌ردووکیان دوو چیرۆکنوسی گه‌وره‌ی پۆزگاری
 ئێستامان بوون، سه‌ره‌تا مامۆستا ئه‌سفهر له گومانکاران بوو، پێ‌یوابوو
 له‌و رێگایه‌وه چیرۆکنوسان ده‌بن به‌ خزمه‌تکاری خه‌ونی که‌سانیک که
 کاریان ته‌نیا پاک‌کردنه‌ له‌ خودی خۆیان. به‌لام چ مۆ‌ف‌یک هه‌یه ژیا‌نیک‌ی
 و نی نه‌بیت، کێ هه‌یه هه‌ست ناکات ژیا‌نی راسته‌قینه‌، ئه‌و ژیا‌نه‌ی که
 ده‌بوو ئه‌و خاوه‌نی بیت، له جێگایه‌کی دی و لای که‌سیکی تر نییه‌؟
 سه‌عید یۆنان به‌وه مامۆستای هێنا‌یه سه‌ر پێگا، یادیه‌پێنا‌یه‌وه ئه‌ویش

ٺهڙو ڀڃڪڙو ٻيون ماموستان ٺهڙو سفيريان واليڪڙو خوليايه ڪي نونئي ٽنڊا دروست ٻيٽ و هر مروفڪ وهڪ ڪٽبخانه به ڪي نهڙي ته ماشاڪات، ڪه ڀڀه له ڪٽيبي نه نوسراو. جاريڪ له به ڪيڪ له وٽاره ڪاڻيدا نوسيبوري «هه مو به ڪيڪ له ٽيمه ڪٽبخانه به ڪي گه وڙهين، ڪٽبه ڪاڻي ناومان به

قفلێکی شەیتانی داخراوە، پتووستیمان بە فریشتەیەک هەیە، بێت و ئەو قفلە بشکێنێت».

سەعید یۆنان بۆ سەلیم ئەسغەر وەک مامۆستایەکی گەوره وابوو، من هەردووکیانم لە پسمامانەوه دەناسی، دوو گرنگترین و غەمگینترین پۆشنفیکری ئەو سەردەمەش بوون. من هەر لە پسمامانەوه گۆیم لە سەعید یۆنان بوو دەیگوت «پۆشنبیر چیبە، گەر هەمیشە غەمگین نەبێت». ئەو سأل کە لیفیتانت لە شۆرش هەلگەپایەوه و لە شار پەیوەندی بە داگیرکەرە بەعسییەکانەوه کرد، هەر یەک لە مامۆستا ئەسغەر و سەعید یۆنان لەسەر داوەتی من هاتنە پسمامان تا چاودێری باری زیندانەکه بن و هەندێ بابەتی چیرۆکیش بۆ کارە ئەدەبییەکانی داهااتویان بدۆزنەوه، ئەو دەم هەردووکیان دوو چیرۆکنوس بوون هەوای واقعییەتی پووت لەسەری داوون، چیرۆکەکانیان جیاوازییەکی ئەوتۆی لەگەڵ راپۆرتەکان و یاداشتەکانی مندا نەبوو، بگرە نیگای من وەک سیخوپیك و توانام لەسەر بینین و پشکنین و وردبوونەوه لە توانای ئەوان گەورەتر بوو. بۆیە هەر لەو سەردەمەوه گومانم بوو چیرۆکنوسە واقعییەکان بە ئەندازەی سیخوپیکی باش، پیاویکی ئاسایشی کارامە کە خەیاڵ و عەقڵی دەخاتە سەر کارەکهی خۆی، چاویان دونیا ببینێت. گەر مەسەلە واقعییەت بووبێت، من هەمیشە لە هەموو چیرۆکنوسەکانی دونیا واقعیتەر بووم، ئێشەکه‌م وەک پیاوی ئاسایش ئەو واقعییەتی بەسەردا سەپاندبووم، لەبەرئەوه پۆژیک کە زانیم دەبێت لە دونیای ئەم کارە دەرچم، جگە لەوهی بکەومە خیاڵەتکردن لە واقعییەت چاری دیکەم نەبوو. جەمعییەتی ژیاڵە و نەکان دەرمانی من بوو تا لە دەردی واقعییەت پزگاربم، باشترین شت بۆ ئەوهی لە خولای سیخوپیکردن و چاودێریکردنی واقع پزگارتبکات، کە دەردی سەرەکی ژیاڵی من بوون، ئەوهی بکەویتە دواي ژیاڵنیک کە بوونی نییە، دواي ئەو بەشەي ژیاڵی مۆفەکان بکەویت کە بیریان لێ نەکردۆتەوه و نایانسن. واهەستدەکه‌م لەو دەمەدا چیرۆکنوسەکانیش بە هەمان ئالۆگۆپی گەورەدا دەڕۆشتن. من و ئەوان تا

پوخانی شوږش پټکه وه بووین، له وانه وه زور ته کنیکي چیروکنوسین و ورده کاری هونه ری گټپانه وه فټرېووم، شتیک دواتر له نوسینه وهی به رده وامي ياداشته کاندې کومه کیکردم پوونتر و سافتر گوزارشت له خرم بگم.

سليم نه سفېر نه و شوه زور بېری له قسه کانی سه عید یونانی هاوپی کرده وه، نیستا شته کانی به پټچه وانه وه ده بېنی، نه وهی پټیده لټین ژيان هیچ نییه جگه له ده مامکی بوونیکي تر که که سمان نایگېنی، مروښه کانی سر نه م نه ستیره یه، که سانی سر به هه موو شارستانییه ته کان، هه موو به شدارن له و شکسته گه وره یه دا که ژيانیک ناژین ژيانی خویان بیت، هه موو هه ولټکیشیان بۆ ژيان هه وله بۆ نزيکېوونه وه له و مه حاله. له و ماوېه دا که له گه ل جه معیبه تی ژيانه ونه کاندې نیشیکرد، چه نده ها که سی ناسی که به جوش و خروشیکی بیوینه وه ژيانی پاسته قینه ی خویان و ژيانه ونه کهشیان بۆ ده گټپاوه، تا ده هات زیاتر ههستی ده کرد که دیواریکی نه ستور له نیوان مروښ و ژيانی پاسته قینه دا هه یه، به خته وره کانیش نه وانه که هه موو شتیک له یاده که ن و به ده مامکه که یانه وه نارام ده ژین.

سليم نه سفېر ده یزانی نه م کاره مه ترسی خوی هه یه، مروښه کان کاتیک ده زانن ژيانیکي تر هه یه نه ژيان، له هه موو شتیک ده که ونه گومانه وه، ده که ونه گومانه وه له خویان، له پابوردوویان، له که سانی نزيکیان، له ده ولته، له نه خلاق، له دین. ژيانی دووم ژيانی نه و مروښه یه که پازی نین، نه وانه ی شتیک دژ به خویان، دژ به دنیا ده یانجولټیت. نه وهی نیشه که ی به ناقاری مه ترسیدا برد نه وېو برېکی زوری نه وانه ی به دوی شوناسیکي تردا بۆ خویان ده گه پان و له پابوردوویان هه لده هاتن، به رپرس و وه زیفه دار و ده وله مند و خه لکانی ثاسایش و که سانی سلکی سوپابوون. چیروکنوسه کان برېره ی پشتی گه مه که بوون، له و قه شانه ده چوون که نیمانداران له به رده میاندا دان به گونا می خویاندا ده نین، هه موو شتیکي ناشکرا و نه پنی خویان به یانده که ن، تنها نه وانه ده چوونه

جه‌معيه‌تي ژيانه ونه‌كانه‌وه كه ده‌يانويست هه‌موو ئه‌وه‌ي كه تيا ژيان و تيا نه‌ژيان بۆ چيروكنوسه‌كان بگيرنه‌وه. له‌ ماوه‌ي چهند ساليكي كه‌مدا ژماره‌ي چيروكنوسه‌كاني جه‌معيه‌ت زۆر بووبوون، پڼخراوه‌كه به نه‌ينيه‌كي زۆر و سه‌برتيكي زۆر ئيشي بۆ دروستكردني ئه‌رشيفي ژيانه له‌ده‌ستچووه‌كان ده‌كرد، له‌گه‌ل كتيخانه‌يه‌كي نه‌ينيدا كه ده‌ستنوسه‌كاني جه‌معيه‌ته‌كه هه‌لبگرته‌ت، سه‌دان چيروكي نه‌يني، سه‌دان خه‌وني نه‌يني، سه‌دان ئاره‌زووي كوژاو هه‌موو له‌و كتيبانه‌دا بوون. هه‌موو شتيك له جه‌معيه‌ته‌كه‌دا ده‌بوو نه‌يني بيت، شوينه‌كان نه‌يني بوون، وينه‌گرتن و ده‌نگه‌لگرتنه‌وه له هه‌ندئ كاتي تايبه‌تا نه‌بوويه زۆر پڼگاي پڼ نه‌ده‌دا، زۆربه‌ي كات ئيشه‌كان له هه‌ندئ ژيژ زه‌ميني تايبه‌تيدا ده‌كران، نوسيني ده‌ست هۆكاري سه‌ره‌كي تۆماركردن بوو، هه‌ر شتيك وه‌ك ده‌ليل له‌سه‌ر خاوه‌نه‌كاني حساب بوويه ده‌سته‌بجڼ ده‌سووتينرا و له‌ ناوده‌برا، ئه‌وه‌ي هه‌لده‌گيرا چيروكه‌كان بوو. نه‌ده‌بوو هه‌چ ميژديك بزانتيت ژنه‌كه‌ي خه‌ون به چ ژيانتيكه‌وه ده‌بينتيت، نه‌ده‌بوو هه‌چ سه‌روكيك بزانتيت ژترده‌سته‌كه‌ي چۆن سه‌يري ژياني خۆي ده‌كات. نه‌ده‌بوو هه‌چ سياسييه‌ك بزانتيت هاوپتيكاني به‌ده‌ست چ مۆته‌كه و ئازارتيكه‌وه ده‌نالين. ژياني ون... شتيكه هه‌ميشه ده‌بيت به‌ونبووي بمينتته‌وه، چونكه هه‌چ ده‌رگايه‌ك نيه‌يه مروفه‌كان ليوه‌ي بپونه‌ ناوي، ده‌رگاي كتيب و خه‌ون نه‌بيت.

سه‌ليم ئه‌سفهر له‌و چهند سه‌له‌دا چهند جاريك من - ليوه‌ جه‌نگيزي بيني، ليوه‌ هه‌وليدده‌دا تا بگريته‌ت زوو زوو چيروكنوسان ببينتيت، ئه‌رشيفي ژيانه ونه‌كان گه‌وره‌ بكات. جه‌معيه‌ته‌كه باندكي ناوه‌كي زۆر پڼخراو بوو، ئيشي ئه‌ميناڤرتي جه‌معيه‌ت ناساندني خاوه‌ني ژيانه ونه‌كان بوو به چيروكنوسان. واعيز پڼخه‌ري گشتي كاروباره‌كان بوو. كتيخانه‌ي گه‌وره‌ي جه‌معيه‌ته‌كه كه تيگسته‌كاني تيدا ئه‌رشيف ده‌كرا ته‌نيا من - ليوه‌ جه‌نگيز و بولبوليار ده‌مانزاني، واعيز به‌وه‌دا پڼخه‌ري كاروباره‌كان بوو، هه‌نديك له چيروكنوسه‌كان و خاوه‌ن چيروكه‌كاني ده‌ناسي، به‌لام سيستمى ئيشكردن له جه‌معيه‌تا وابوو بواري به واعيز نه‌ده‌دا هه‌مويان

بناسیت. خاوەنی چیرۆکەکان و چیرۆکنوسەکانیش ھەر یەکەیان کۆبیەکی کتێبەکانی خۆیان ھەبوو. دای کوشتنی سەعید یۆنان، ترستیکی گەورە بۆی بەسەر سەلیم ئەسفەردا کێشا، ئەو خۆی لە ناو جەمعیەتەدا تەنیا سەعید یۆنان و واعیز و لیوا جەنگیزی دەناسی، دەیزانی ژمارەبەک چیرۆکنوسی تر لە ناو تۆرەکەدا، بەلام کێن؟ نەیدەزانی... ھیچ کەس توانای تێوانینیکی پاتۆرامایی و گشتی بەسەر پێکخواوەکەدا نەبوو من - لیوا و بۆلبولیاری نەبیت، بەلام من کارێکم کردبوو بۆلبولیاری ھەمیشە دوور بێت و کەس نەیناسیت.

کوشتنی کتۆپری سەعید یۆنان و گرتنی لیوا جەنگیز و خۆشاردنەوی تەواوی واعیز، سەلیم ئەسفەریان لە ھەموو شت داہری. ئێستا لە نابینایەک دەچوو، لە دەورووبەری خۆی تینەگات. تەنیا سەرچاوی ھەوایی ئەو سێ کەسە بوون، کاتیک واعیز زەنگی بۆ دا و پێیگوت «کە لە شیرەکەم بۆ مەکەر، بیستومە نەخۆشە» دەمەدەست تێگەشت شتیک لە جێگای خۆیدا نییە، ئەو پەرمزی نەینی نێوانیان بوو، تەنیا کاتیکیش بەکار دەھات گەر زۆر لە مەترسیدا بن و دەبوو ھەموو کاروباریک و پەیوەندییەک بێوەستان و دوولی بوەستینن.

مامۆستا ئەسفەر خەوایی بۆ خیانت چوو. بە قسەی لیوا، چەند جارێک پوویدا بوو کە سانیک ھاتبوونە ناو جەمعیەتەکە و چەند قۆناغیکیشیان لە نوسینی ھەردوو کتێبی ژياندا بریبوو، بەلام لە ناکاو پەشیمانبوو بوونەو و داوايان کردبوو ھەموو شتیک بسوتێنرێت و لەو گەمە ترساناکە بچنە دەری. داوايەک بەر دیواری ئەستووری پەتکردنەوی لیوا کە وتبوو کە مە تا زۆر خۆی بە ژەنرالی سەر زەمینی ھەموو زیندەگییە و نەکان دەزانی. بەلام مامۆستا نەیدەزانی کێن ئەو چیرۆکنوسانە لە گەڵ جەمعیەتەدا ئێشە کەن، گەر سەعید یۆنان بەمايە لەوانەبوو بیتوانیبایە زیاتر کۆمەکیکات، بیزانیایە چەندە ژيانیان لە مەترسیدایە.

مرۆف بوونه‌وه‌ریکی به‌دگومانه، به‌لام کاتیک سه‌لام باباجان ده‌رکه‌وت، سه‌لیم ئه‌سفهر گه‌رچی پۆحیکی گومانپه‌روه‌ر بوو، که‌چی زوو باوه‌پی به‌پاستگویی ئه‌م گه‌نجه‌ کرد. مامۆستا له‌ پۆژی کوشتنی سه‌عید یۆنانه‌وه‌ به‌ ترسه‌وه‌ ده‌چووه‌ ده‌رئ، دوا ته‌له‌فون واعیز بۆی کردبێت، ئه‌وه‌بوو هه‌والی گرتنی لیوای پێدا. ئیدی چه‌نده‌ هه‌ولیدا واعیزی دووباره‌ ده‌ستبکه‌وێت و هه‌ندیک پرسپاری لێبکات، نه‌ ته‌له‌فونی هه‌لگرت و نه‌ ژماره‌که‌ی له‌ کاردا مابوو. ئیستا گه‌ر ئه‌م گه‌نجه‌ ده‌یه‌وێت بۆ پزگارکردنی لیوا شتیک بکات، بۆ کۆمه‌کی نه‌کات؟ ته‌نیا ئه‌و و چیرۆکنوسه‌کان ده‌زانن له‌ سالانی دواییدا لیوا گۆپانکارییه‌کی زۆری به‌سه‌ردا هاتبوو. دیسانه‌وه‌ به‌وه‌دا ئه‌و گه‌نجه‌ ده‌رکی به‌و ده‌رده‌ ترسناکه‌ش کرده‌، به‌وه‌دا ده‌بێت شاره‌که‌ تووشی نه‌خۆشی بیرچوونه‌وه‌ و یادکردنی کتوپر بووه‌، که‌واته‌ که‌سیکی وریایه‌، که‌سێکه‌ له‌ هه‌سه‌ره‌تیک قووله‌وه‌ قسه‌ده‌کات و هه‌لۆیست وه‌رده‌گرێت. له‌و کاته‌وه‌ی سه‌لام باباجان هاتبوو، مامۆستا ئه‌سفهر به‌رده‌وام بیری له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ که‌ ئاخۆ ده‌توانێت چی بۆ لیوا جه‌نگیز بکات. هیچ نه‌بێت کلیلێ ئه‌رشیفی هه‌موو جه‌معییه‌ته‌که‌یان لای ئه‌وه‌، لیوا ئه‌و که‌سه‌بوو که‌ کاری چیرۆکنوسینی کرد به‌ کاریکی پر مه‌ترسی، چونکه‌ به‌ جۆریک ده‌ستی بۆ قوولایی تیکسته‌ واقعییه‌کانی ژبانی خه‌لک برد، له‌گه‌لێشیدا دیوه‌ ترسناک و رام نه‌کراوه‌که‌ی نوسین هاته‌وه‌ده‌رئ. له‌گه‌ل مردنی ئه‌ودا له‌وانه‌یه‌ ئیشیک زۆر به‌ هه‌ده‌ر بپوات. نه‌ک هه‌ر ئه‌وه‌ سه‌لیم ئه‌سفهر دێنابوو که‌ گرتنی لیوا په‌یوه‌ندی به‌ کوشتنی سه‌عید یۆنانی هاوپییه‌وه‌ هه‌یه‌، لیوا له‌سه‌ر هیچ یه‌ک له‌و تاوانانه‌ نه‌گیراوه‌ که‌ کردونی، به‌لکو له‌سه‌ر ئه‌و تاوانانه‌ گیراوه‌ که‌ نه‌یکردن... ئه‌وه‌ش واده‌کات شایسته‌ی کۆمه‌ک بێت. لیوا تاکه‌ که‌سێکه‌ ده‌توانێت بکوژانی سه‌عیدی هاوپی ناشرابکات.

شه‌و ته‌له‌فونی بۆ سه‌لام باباجان کرده‌وه‌ و پێیگوت «ده‌بێت یه‌کتر ببینن». سه‌لام خۆشحال بوو، ئیستا خۆی بۆ کار و خۆشانیکی گه‌وره‌ ناماده‌ده‌کرد که‌ ئه‌و پۆژنامه‌ مردووه‌ی عه‌زیزم وه‌ته‌ن نه‌یده‌توانی

پېتىشكە شىبىكات. دەيوپىست شىتىك ھەيىت ژيانى لەم سىستى و پۇتىنە دەريەيىنىت. پۇژ دواى پۇژ ئىشەكەى گەمژەترى دەکرد، كە دەچوۋە بىرۇكانى غەزىزم ۋەتەنەۋە، سەيرى لىدەھات ھەموو پۇژنامەنوسەكانى دى ئەۋ ھەستە گەۋرەيەيان بە غورر و لووتبەرزى پۇژنامەنوسان ھەبوۋ ئەم نەيىت. ھىدى ھىدى ۋايلىھات بېۋاى بەۋە ھىنا كە غورر لەم سەردەمەدا پابەندى ئەۋە نىيە تۇ چىت كىردە و چى دەزانىت، بەلكو پابەندى ئەۋ جۆرە ۋەستان و نىگاكرىن و خۇگۇرپىن و قسەكرىنەيە كە خۇتى پىدەردەخەيت. ئەۋە سەلام باباجانى نۇر تۈپەدەكرىد، دەيوپىست بە پاستى شىتىكبات لەۋ بازەنى دۇر و نىفاقە بىتەدەرى. چەندجار بىرى لەۋە كىردىۋەۋە ۋاز لە پۇژنامەكە بېيىنىت، بەلام جگە لەۋە سەرچاۋەيەكى گونجاۋى ژيانى شك نەدەبرد، بۇيە ھەموو بەيانىيەك بە ناچارى و نۇر لە خۇي پوۋى لەسەر ئىش دەكرىد، ئەۋەشى نۇرەي پۇژان بەر لە فەرمانبەران و پۇژنامەنوسانى دى دەگەيشتە سەر كار، پەيۋەندى بەۋەۋە بوۋ دەيوپىست زوۋ خۇى لە ئۈۋرەكەى قايمىكات و سالاۋە سەرىپىيەكانىش نەكات. ئىستا ھەزىدەكرىد شىتىك بات پتر خۇى لە ھەموو ئەم داۋ و قالب و شىۋازى بىركرىدەۋە و ھەستكرىدەنە پزگارىكات كە شارەكە بەسەرىدا سەپاندبوۋ. بە خۇى دەگوت، گەر ئىشىكى ترم بىكرىدبايە مۇۋفىكى باشتىرم لىدەردەچوۋ، ئەم كەسە بىيەستەى ئەمىرۇ نەدەبوۋم دونىا بە پىش چاۋمدا دەپۋات و من ھەستم بە ھىچ نىيە. نۇر لە دلى خۇى دەترسا، تا بىياكتىر دەبوۋ دلىي پىرتىر دەبوۋ ... ئەۋ شەۋە دواى تەلەفونەكەى سەلىم ئەسغەر بە خۇى گوت ئىتر بەسە، دەيىت شىتىك لە ژياندا ھەيىت لە شت بچىت. ئەم نوقمىرونە بىمانايەى لە شتە پوچەكاندا دەيخىكاندا، غەمگىن بوۋ كە خدا ۋەك پۇژنامەنوسەكانى تر بە ۋەھمى گەۋرەيەكى دۇژنەۋە نەيخولقاندەۋە، ۋەھمى گىنگى، ۋەھمى ئەۋەى بەختەۋەر بىت بە كارەكەى خۇى، ئەۋ پىشە گىنگە، ئەفسانەيە، تازەيە كە ۋادەكات ھاكىمەكان و خەلك لە بەردەمتدا بلەرزىن.

سەلیم ئەسفەر و سەلام باباجان لە چاپخانهیەکی چەپەک و لاکۆلاندایەکیان بینییهو، هەردووکیان کەمێک درەنگتر لە وادەی خۆیان گەیشتن، هەردووکیان پەقەڵە و چروساوو بوون و وەها دیاریبوون کە سەرمايانە، لە لاوازی و پەشۆکاندا زۆر بە یەکدی دەچوون، گەر بەهاتبایە و ئەو پۆژە غەریبییەکی بیدیایانایە، لەوانەبوو وابزانیت سەلام برا بچوکی مامۆستا سەلیمە. ماوەیەکی هەردووکیان لە سوچیکی چاپخانهکەدا دانیشتن و هیچیان نەگوت. دەبوو تەواو دڵنیا بن کە سێک گوێ لە قەسەیان ناگریت. مامۆستا نەیدەویست دەموودەست هەموو نەینێ دڵی خۆی بۆ ئەم گەنجە ئاشکرا بکات، گومانێ خراپێ نەبوو، بەلام دەترسا ئەم کۆرە بە هۆی نەشارەزایی و حەماسەتەو نەزانیت چی لە زانیارییەکان بکات. سەرەتا وا خۆی بۆ دەرخواست کە ئەویش دژ بەم تاعوونە هاتۆتە جەنگ و دەیهوێت کارێک ئەنجامبدات، شتێک کۆمەک بە هەردووکیان بکات، خۆیان لە نەخۆشییەکی بە دور بگرن. بەلام تا ئەوکاتیش مامۆستا هەر سەیری لێدەهات سەلام باباجان ئازاریکی وەها بە دەست ئەم دەرەو دەچێزیت، دەرەکی لەو دەرەیانە کە ئازاریان نییە، بگرە دەکریت مۆف لە پیزی نەخۆشییە سوودبەخشەکانیشدا پیزیەندی بکات.

لە کاتی قەسەکردندا، سەلیم ناچاربوو هەندێک زانیاری گرتە بۆ باباجان ئاشکرا بکات، پێیبلێت کە کوشتنی سەعید یۆنان و گرتنی لیوا جەنگیز دوو رودای پێکەووە گرێدراون، بلیت ئەو دەنگۆیانە دەلێن کوشتنی سەعید یۆنان دەگەرێتەو بۆ کێشەکی خێزانی، چەند درۆیەکی گەرەن و پێگرا لە دەستکردی دەسەڵتداران. بە دەنگێکی زۆر هێمنیش بۆی پوونکردووە کە پۆژنامەنوسان وەک زۆریی شتەکانی تر لەو بارەیهو هیچ نازانن و گەر شتێکی بێن لە خەیاڵاتی خۆیان دەیتاشن. مامۆستا سەلیم ئەو هەشی پوونکردووە، ئەو هەم لەم شارەدا پوودەدات، شتێکی یەکجارە و تاقانە نییە، سەیر و سەمەرەش نییە، بەلکەر ئەو هەتی دنیا هەیه ئیشی دەوڵەت ئەو بوو و ابکات مۆفەکان بێر لە گۆرینی ژانی خۆیان نەکەنەو. لە ئادەم و حەواو شتەکان بەو جۆرە هاتوون و بەو جۆرە

ده‌مینه‌وه. چه‌هه‌نم ده‌سه‌لاته، ده‌سه‌لاته و هیچی تر نییه. ئیمه‌ی کوردیش بۆیه ئیستا وا هه‌ست به دیوه تاریک و ترسناک و خنکینه‌ره‌که‌ی ده‌که‌ین، چونکه یه‌که‌مجاره پوو به پوو چه‌وه‌ره پاسته‌قینه‌که‌ی ده‌بینین... قوناغیک میلیله‌تانی تر سه‌دان و هه‌زاران سال له‌مه‌وبه‌ر پێیدا پۆیشتوون. ئینجا که‌وته گوتاریکی درێژ و ئالۆزه‌وه ده‌رباره‌ی شیوازه کۆنه‌کانی ده‌سه‌لات و جیاوازیان له‌گه‌ل ئه‌م حاکم و تاقمانه‌ی نه‌مپۆدا، که سه‌لام وه‌ک هه‌میشه له‌هه‌ندیکی به‌ته‌واویی تینه‌گه‌یشت.

مامۆستا به‌ده‌م چا خواردنه‌وه، ناوه ناوه قامکه باریک و درێژه‌کانی ده‌جولاند و ده‌یخستنه‌وه گیرفانی. چاوانی سه‌لام به‌پێچه‌وانه‌ی چه‌سته‌یه‌وه که ئارام و سه‌کناو دیاربوو، بێتۆقره ده‌رده‌که‌وتن. مامۆستا ئه‌سفهر هه‌میشه نوسه‌ره پهره‌ز و قووله‌که‌ی سه‌لام بووه، هه‌میشه حه‌زی بووه پوو به‌ پوو به‌ ته‌نیا بۆ ئه‌م قسه‌بکات. ئیستا له‌و چایخانه‌یه‌دا که وادیاره چاخۆرانی ده‌گه‌نن، به‌ته‌نیا له‌ نزیکیه‌وه دانیشتوو و قسه‌ی بۆ ده‌کات، شتیکی بۆ پوونده‌کاته‌وه که عه‌قل و خه‌یالی سه‌لام هه‌شتا نایگاتیت. گوتی «ئیمه‌ی کورد هه‌میشه نوقمی خورافه‌ته‌کانی خۆمانین، میلیله‌تیکی خورافات په‌رستین. سه‌ره‌تا هه‌ر خه‌ریکی کۆچه‌ری و ئاژه‌لداری و گه‌رمیان و کوێستان بووین، ده‌سه‌لاتی گه‌وره له‌ سه‌رمان ته‌بیعه‌ت بووه، ده‌سه‌لاتی ئاغا له‌وه بچوکت‌ر بووه بکری‌ت بیکه‌ینه پتۆه‌ری باش و خراپی هه‌موو ده‌سه‌لاتیک. تێده‌گه‌یت کوپی خۆم... دواییش ده‌سه‌لاتی داگیرکه‌ر هه‌ر کات کوژنده و به‌دکار بووبیت گوتوومانه ئه‌وانه داگیرکه‌رن و گونا‌ه گونا‌هی ژێرده‌ستیه‌ی. به‌لام چه‌وه‌ری به‌دی ده‌سه‌لات خۆی، ئه‌وه‌ی بن هیچ شتیک بونیاده‌ری چه‌هه‌نه‌مه، تازه هه‌ستی پێده‌که‌ین... له‌دوای به‌شه‌رییه‌ته‌وه، هه‌موو دونیا پێش ئیمه‌ هه‌ستیان به‌مه کردوه، هه‌موویان له‌ مێژووی خۆیاندا له‌وه تیگه‌یشتوون که ته‌نیا دۆزه‌خی پاسته‌قینه، دۆزه‌خی ده‌سه‌لات. ئیستا ئیمه‌ زۆر توند هه‌ست به‌وه ده‌که‌ین، به‌ جۆریک له‌وانه‌یه ته‌واوی بوونمان به‌ره‌و کۆتایی و فه‌نای هه‌تاه‌تایی به‌ریت. ئیمه‌ ئیستا له‌ ترسناکترین دووبیانی مێژووی

خۆمانداين. ميللەتتیکين هەموو بە فیترەت پەقمان لە دەسەلاتە، چونکە لە ئەزەلەو دەستەبەسەرمانە، لە ئەزەلەو دەستەبەسەرمانە و پەقمانی لە گەڵ دەسەلاتدا لە خۆنەماندا بوو، بەلام ئیستا بۆ هەموو زەپەیکە بونیشمان پتووستیمان پتووست، بێتەو ناتوانین بەرگری لە خۆمان بکەین و دژی دراوسێ دپەندەکانمان بوەستینەو. ئەم حکومەتە وەک ئەو مۆرفینە وایە کە نەخۆشی شێرپەنجە وەریدەگرێت، شتیک لە ئازاری ژێردەستیمان لە بێدەبەرمانە، بەلام خۆی مێشک و هۆش و خەیاڵمانی سەپۆتەو. ئیستا لە ناخی خەڵکەدا مەلەتیەک دەریکەوتوو کە دوور نییە، نەتەو کە بەرەو نەهامەتیەک پابکیشیت، بێرچوونەو کاریگەری مۆرفینەیکە... نا کوپی خۆم، دەسەلاتی کوردی هەر بە ئەندازەی دەسەلاتەکانی دیکە دۆنا بەد و خراپەکارە، بەلام بە درێژایی مێژوو ئێمە خۆمان لەسەر ئەو درۆیە پامناو کە ئەگەر پۆتیک دەسەلاتتیک خۆمانمان بوو ئەو پۆتی ئازادی و شادمانیمان دەبێت. ئیستا هەموو باجی ئەو درۆیە دەدەین. من باوەرم بەوێ کە دەبێت دەسەلاتتیک خۆمان هەبێت، بەلام خۆشم لەو خەیاڵە پاککردووە، ئەم دەسەلاتە خۆشی و سەربەرزیم بۆ بەتێت، دەسەلات ناگرتکە هەموو میلەتتیک دەبێت بە دەستی پووت بێگرت بە دەستیەو و هەتا ئەگەر نیوەی گیانیشتی سووتاو بەری نەدات. ئەو چۆن کوپی خۆم، خۆرئاواییەکان لە مێژە وازیان لەم خورافەتانە هێناو، کەچی ئێمە بۆمان تەرک ناگرت، ئێتر لەشمان بە بێرچوونەو، بە سەپۆتەو مێشک، لە دەست ئازارە کە پادەکات. لەبەر ئەوە لام شتیک ئەوەندە سەیر نییە ئەم تاعوونە ترسناکە، لەم شارە کوردستان، لەم جیگا لاوەتەیکە سەر زەمیندا وەها توند بۆلۆتەو».

گەر ئەو راستییە نەدرکانبدا، نەیدەتوانی بە پوونی بە سەلام بلیت ئەم پێگایە من و تۆ پێیدا دەپۆین، پێ مەترسییە. ئەمە ئیشیکێ پۆژنامەنوسانە ئاسایی نییە، دەستەبەسەر بۆ کێشەیکە ترسناک و دژوار. ویستی بلیت دەسەلات لە هەقی خۆی خوش نابێت یادەوهریمان بێرپتەو و وەها دەستەبەسەرمانکات بەم ژیاڵە پازیبین، پۆژ بە پۆژ بێر

مۇرفىنەكە مان بۇ زياتر دەكات تا ھەموو شىتېك لە ياددەكەين و بە بەختەوهرى دەژين. ويستی تىيىگە ئىتت كە ئوان لە فيلمىكى خەيالى زانستيدا گىريان نەخواردو، ئەم يادچوونەو بە شىتېكى گىرنگە بۇ ئەوئى شارەكە بتوانىت بىمىنىتەو و لە پابوردوى خۇيدا نەخنىكت. بۇيە گىرتنى لىوا، پەيوەندى بەووە نىيە كەسىكى خراپ يان خۇفروش بىت، بەلكو ئەو سالل دوای سالل بوو بە مەخزەنىكى گەرە... لەو دەرچوو ئىنسان بىت، بوو بە غەمارىك ھەرچى شىتېك دەبىت لە بىرمانبىچىتەو لەسەرى خۇيدا ھەلىگىرتو، لىوا ئادەمىزاد نىيە، لىوا بوونى نىيە، ئەو تەنيا ئاوينەيەكى پەشە كە ھىچ كەس ناوئىرت بىچىتە بەردەمى و سەبرى خۇى بكات. سەلام وريايانە گوتى دەگرت، ھەستىدەكرد شىتېكى گىرنگ لە ژيانيدا پوودەدات، چاوانى گەش و كراو دەيانروانى، سىماي ھەر نەخۇش و بىزار دياربوو، بەلام وەك نەخۇشېك بوو دىكتۇر دواچار ھەوالىكى خۇشى دابىتتى. مامۇستا سەلىم پىيىگوت «تو گەنجىت، باش بىر لەو بەكەرەو كە دەشيت ھەردوكمەن تيا بچىن». مامۇستا زۆر مەبەستى بوو ئەو كىرە تىيىكات ھىشتەنەوئى شەكەن بە نەپتى گىرنگە تا بگەنە دەرەنجامىك، تا دەمى دابخات و ھىچ لای كەس نەدركىنىت.

سەلام بە جۆرىك مەستى ئەو خەيال و ئايدىيانەئى خۇى بوو، ئەو ئاگادارى و پىنىشانىيەئى مامۇستا گىرنگ بوون تا ھىمنتر بناخفىت و لە شەكەن تىيىكات. زۆرچار پۇرنامەنوسە گەنجەكەن بە جۆرىك خۇش و سەرگەرمى دەبىردن بىئاگەئى خۇيان دەچوونە ئاو كىلگە مەنى گەرەو و بىباك بە ئاويدا پاياندەكرد. دوای قسەكانى مامۇستا ئەسفەر كە بە ھىمنى و بەدەم جگەرە كىشانەو و بە يەكجۆرە تۆنى نەگۆر لەزارى ھاتنەدەر، سەلام دەستى خستە ژىر چەناگەئى و بە ھەسەرتىكەو كە نىشانەئى غەم و تىفكرىن بوو بە مامۇستەئى گوت، ھەموو ئامۇزگارپىيەكانى پەچاودەكات و ئەو چى بلىت بەوچۆرە دەجولتەو. ئەو پۇژە ھەر دوكان بىريارباندا زۆر بە نەپتى لە سەردانى ئەزمىراو دەست بە گەشتەكەيان بگەن بۇ تىگەيشتەن لە چىرۆكى لىوا جەنگىز و پىزگاركدنى.

پۇڭى دوۋەم دۋاى گە پانەۋەى ئەزمىرا لاي شەفىق ھوروى و ئەنۋەر پۇخان، شەۋەكەى ھۇشەنگى بولبوليار و ياۋەرىكى لە بەردەركى مالى من - لىوا جەنگىزدا دەرکەۋتن. ترسىك ھەبوو مالەكە لەلايەن پىاۋان و دەستەۋتاقىمى پىۋفىسۆر شالىارەۋە چاۋەدىركراۋ بىت، بەلام ھاورپىكەى بولبوليارى دلىياكرەۋە كە چاۋدىرىيەكى بەرچاۋ يان نەينى لەسەر مالەكە ھەست پىن ناكىت، ھۆكەشى گىپراپەۋە بۆ ئەۋەى شالىار نايەۋىت لە پىڭاى ئەو چاۋدىرىيەۋە سەرنجى كەس بۆ گرتنى لىوا پابكىتشت، نەبا لە داھاتودا قاچى بىيىتە تەلەى گە مەيەكى خراب و نەخوانزاۋەۋە. بەلام گەر مالەكەش چاۋەدىركراۋبوۋايە، چار چى بوو؟ بولبوليار جگە لەۋەى دەرپىكەۋىت و بچىتە سەرەۋە و ئەو ئەركەى ھەيەتى جىيەجىيىكات، پىڭاى ترى نەبوو. ھۇشەنگ ئەو دەم تەمەنى تۈزىك لەسەر و پەنجاۋە بوو، بەلام پىشى نۆر سىپى بوۋبوو، نىشانەكانى پىرىيەكى خىرا و كىۋىر ۋەك دەرپىكى لە ناكاو، لىيانداۋبوو. ئەزمىرا پىشتەر چەند جارىك بىنىبوۋى، بەلام ئەمشەۋ پىرتەر لە جارانى دى ھاتە بەرچاۋى، دەنگى غەمىكى تىداۋبوو كە پىدەچوۋ دىركراۋەى ئازارىكى ھەمىشەى بىت. كاتىك چوۋە ئوۋى و لەگەل ئەزمىرادا دانىشت، غەمىك لە چاۋىدا بوو، غەمى جەنگاۋەرىك لە جەنگىكا كە ھەرگىز تەۋاۋ نابىت. بە پەرىشانىيەۋە پىرسى «خانم، دەبىت چى لە جەنابى كاك ۋەفا بكن». ئەو تەنبا كەس بوو لەو سالانەدا منى بە ئاۋى خۇمەۋە بانگدەكر «كاك ۋەفا». خودى ئەۋجۆرە ناۋنان و بانگدەنە بۆ من نرخیكى پەمىزى ھەبوو. ئەزمىرا ۋەك ئەو شتىكى ئەۋتۋى ئەدەۋانى. دوو سال بوو من بولبوليارم كىردبوو بە ئەمىندارى ھەموو نەينىيەكانى خۇم، لە چىرۆكى ژيانە ۋەنەكانەۋە تا دەگاتە ياداشتە نەينى و خەتەرنەكان، ئەو ھەلگىرى كۆپى ھەموو

ياداشتەكانى من بوو، زۆربەى خەلك وايان دەزانى كه جەمعيەتى ژيانە ونەكان بەتەنيا بېرۆكه و خەيالى منە، بەلام لە راستيدا بولبوليار خاوەنى راستەقىنەى ئەو بېرۆكه بوو، چىرۆكى ژيانە ونەكان لە جيهانى فرىشتەكانەوه ھاتبوو ناو جيهانى ئىمە، ھىندە ھەبوو من ھەستمکرد كه فرىشتەكان چەندە پتويستيان بەوھىە ژيانىكى تر بدۆزنەوه بىكەنە زىندەگى خويان، ئىمەى مرقۇش پتويستيمان بەو ديوە لەدەستچووھى خۆمان ھەيە. نيوەشەو بولبوليار ئەو ئەمانەتە گەورەيەى منى گواستەو و بردى بۆ جىڭايەك لە دەستى ھەر بەدنيازىك سەلامەت بىت. بۆ ئەوھى ئاگادارى ئەزمىراش بىت و لەو بەدبەختىيەدا تاك و تەنھا جىي ئەھىلت، ژمارە تەلەفونەكەى بۆ جىيەشت و پىڭگوت لەگەل ھەر پىشھاتىكى خراپدا ئاگادارىيەكەتەو، يان ھەر ساتىك پتويستى بە كۆمەك بوو تەلەفونى بۆ بكات. تەكاشى لىكرد گەر وىستى ولاتەكەمان جىيەلت و بگپتەو بۆ مەملەكەتى خۆى، ئاگادارىيەكەتەو تا كۆمەكەيەكەت و كەسىكى تىرىش بۆ پاراستنى مألەكە بدۆزىتەو.

كە سەلىم ئەسغەر و سەلام باباجان چوونە لای ئەزمىرا، ئەوانىش ھەر دووكيان ماوھەكى درىژ ھەر خولانەو و دەوروبەرى مالى لىوايان خستە ژىر چاودىريەو، دەمىك دلىابوون سىخوپانى شالىار لەو دەوروبەرە نىن، پىڭەو چوونە بەر قاپى و لە دەرگايندا. كاتىك ئەزمىرا دەرگاگەى كەردەو لە بىنىنى ئەم دوو پياوھ لاواز و بارىكە تۆزىك سەمەو، گەرچى ئەزمىرا بە تەنھايى پاھاتبوو، بەلام ماوھەك بوو ھەك خانەبگىر نەيدەوئرا بە ئازادى ھەك جارەن ھاتوچۆبكات، زۆربەى كات لە مألەو بە ئومىدى دەسكەوتنى ھەوالىكى نوئى دانىشتبوو. ئەو پىشتىرىش تەنھايى زۆر چەشتبوو، بەلام دواى گرتنى من تەنھايەكەى لەجارەن قوولتر و كارىگەرتەر بوو، ئەو تەنھايەى لە چاوەپوانى كەسىكدا دەچىژىت جياوازە لەو تەنھايەى بىتەمانج و ئەبەدى دەردەكەوئ. تەنھايى يەكەم لە دووم غەمگىنتر و دلەزىنترە. ئەو تەنھايەى چاوەپوانە كەسىك پىبكاتەو،

کوشنده تره له و ته نهاییه ی که د لنیایه بۆ ئە بەد خالییه و هیچ پیری ناکاته وه .

ئەزمیرا تەنیا دواى کەمێک وەستان و بیرکردنەوه، سەلام باباجانى بەیاداهاتەوه، هیندەى سەلامى ناسیبەوه و ئەو بەیانیه غەمگینه ی بەر دەرکی پۆژنامەى عەزیزم وەتەنى هاتەوه یاد، کەمێک گەشایەوه و شتیک له د لنیایى تێگەپا. له ژۆرەوه ماوه یەکی کورت له هۆلە کەدا دانیشن و سەلام ئەزمیرای تێگە یاند که دەیانە وێت شتیک بۆ جەنابی لیوا بکەن و هەولێک بۆ پزگاری بخەنە کار. کوردیه کەى ئەزمیرا هیندەش باش نەبوو بتوانیت له و زمان و دارپشتەى سەلام باباجان تێگات. بەلام ئەوهى سەلام له پۆژنامە کەوه هاتوو «تاکە جینگایەک لیوا متمانەى پێیبوو» هۆکارێکی گەرە بوو ژماره تەلهفونی بولبولیاریان پێیدات و بلیت، ئەو له هەر کەس زیاتر دەتوانیت کۆمەکیان بکات و پێنمایان بکات له کوێوه دەست پێکەن. دەستخستنى ژماره کەى بولبولیار، گرنگترین کارێک بوو که دوو جەمسەرى ئەستەمى لەم چیرۆکەدا بە یەکتەر دەگە یاند. سەلیم ئەسفەر د لنیابوو که ناتوانن له ئێستا هیچ شتیک له راگە یاندە کانه وه ناشکرایکەن، چونکه دوور نییه ئەوه بێتە مایه ی کوشتنى لیوا و ونکردنى بۆ هەتا هەتا یه. مامۆستا دەیزانى لیوا دەبێت ئەرشیفی جەمعیه تەکەى لای کەسیکی دیکە دانابیت، دەبێت کۆمەلێ نهێنى تابه تى خۆى له جینگایە کدا قایم کردبیت، له بەر ئەوه د لنیابوو جگە له سەعید یۆنان و واعیز، هەندیک خەلکی تر هەن که ئەمىندارى نهێنیه کانى لیوا جەنگیزن. ئەو شەوه که ژماره ی دەستییه کەى بولبولیاریان وەرگرت، هەموو ئومێدى سەلیم ئەسفەر ئەوه بوو خاوهنى ئەم ژماره یه بېنیت و پرسى پێیکات و پێنمایى لێوەر بگریت.

لەگە پانه وه دا، کاتیک بە تاکسییه ک بەره و گەرە کەکانى باشوورى شار داده بەزین، له رادیۆى ماشینه کەوه هەولێکی ترسناکیان گوێ لى بوو، هەولێک سەلیم ئەسفەرى له سەر کووشنى ماشینه کە وشک کرد و فرییدایه دەریای دوو دلییه وه، هەولێ کوشتنى چیرۆکنوس «جەوهەر جەوهەر». بەپێى هەولێ رادیۆکە، دوو سەعات له وه وه بەر دەستیکی نەناس له بەردەم

مالى خۇيدا تەقەى لە چىرۆكنوسى ناسراوكردبوو و دەمودەست لەویدا گيانى سىپاردبوو... ئىستا مامۇستا ئەسفەر دۇنيابوو وەرزى كوشتنى چىرۆكنوسەكان بەراستى دەستى پىكرودە. وەرزىك ھەمىشە دۇنيابوو كە پۆزىك لە پۆزان دەست پىدەكات.

دكتور شوكاك و بولبوليار لە سەردەمىكى تازەدا

لە كۆتايى بەھارى سالى 1991 دا، شەويك دكتور شوكاك بە ماشىنە كۆنەكەى بە مەستى لە يانەى پزىشكانەو بەرەو مال دەگەرايەو، شەويكى زۆر تاريك بوو، زۆرەى كوچە و كۆلانەكانى شار نوقمى تاريكى و زولمەتى بىتسنوور بوون. بەشى ھەرە زۆرى شار بىن كارەبا بوو، دكتورىش، ھەك خۆى دەيگوت كۆيانە مەست بوو. ماوھەكى كورت بوو بولبوليارى بردبوو بۆ پەناگا نەيتىيەكەى و پىكەو سەرى ھەندىك لە سندوقەكانى ئەرشىفى كەشتىيەكەيان ھەلدابوو ھە. دكتور دوو پۆز پىشتەر ئازوقەيەكى زۆر و ھەندىك كەلوپەلى پىتويست و كۆمەلىك دەرمانى گرىنگ و ژمارەيەك ديوانى شىعەرى بۆ بولبوليار و ھەفائىلى فرىشتە بردبوو... ئىستا فرىشتەكە تادەھات گەرەتر و قنچتر و بە كاراكتەرتر دەردەكەوت. مالەكەى دكتور ھەر لە ھەمان جىگای جاراندابوو، ھەك زىاد لە پازدە سال لەمەويەر دەمىك يەكەمجار بە نيازى ژنەيتان بەكرىگرت. بۆ بەو جىگايەو نووسابوو؟ ئايا خەونى بەو ھەو ھەبىنى ژيان دەرفەتتىكى ترى پىدات و جارىكى دى شەكان پىگايەكى تر بگرە بەر و ئەو لەگەل ماردىندا يەكبەگىتەو؟ خۆشى نەيدەزانى و بىرىشى لى نەدەكرەو ھە. بەلام دۇنيابوو خۆشەويستى بۆ ئەم مالە، ئامازەى خۆشەويستىيەتى بۆ ژيانىك بوونى نەبوو و بوونى نايبت. تەواى مالەكە ئىستا سەمبولى ئەو ژيانە ئەستەم و ئەفسانەيىەى خۆى بوو كە ھەرگىز نەھاتتە دى... ژيانىك تىيدا نەژاوە و تىيدا نازى، ژيانىك تەنبا چىرۆكىكە لە چىرۆكە

خەیاڵییەکانی خۆی، گەرچی ھێز و گورزی لە ھەر شتێکی واقعی بەھێزترە. ھەر جارێک کە دەھاتەوێ ناو مالاڵە کە ئەو ھەستەیی ھەبوو کە پێدەخاتەوێ ناو خەونیکی ناخۆش، خەونیکی کە ناتوانێت تا کۆتایی ببینێت، خەونیکی دەرگای یەكەمی لێ دەکاتەوێ و دایدەنێت تا مردن لە ھۆلی چاوەڕوانییە کەیدا دانیشێت. ھەستیدەکرد ئەم مالاڵە دەروازەییە بەرەو جینگایەکی تر، بەلام کوئ ... ھیچ کوئ

ئەو شەو کە لە ماشینە کۆنەکی دابەزی لە ھەر کاتیکی تر بێباکتر بوو، کاتیکی خەریکبوو کلیلەکان دەربھێنێت و دەرگاکی بکاتەوێ و بە پلەکەکاندا سەرکەوتتە سەر، چەند کەسیک لە ماشینیکی سپیدا لە نزیکییەوێ وەستان، شۆفێرە کەیان بانگیکرد «جەنابی دکتۆر، جەنابی دکتۆر، بەیارمەتی خۆت». ماشینە کە چوار پیاوی دیکە تێدا بوو. تەنیا یەکیکیان دابەزی و دەرگای دواوەی ماشینە کە کردەوێ. دکتۆر لە دیمەنی پیاوێکان سەری سوپما، چوار پیاوی نۆز زل و ریشن بوون، ھەر یەكەیان دوو ئەوێندە پیاوی ئاسایی دەبوون. دکتۆر بە ھێمنی گوتی «فەرموو برا، لە خزمەتدام». لە کاتیکی شۆفێرە کە پرسى «تۆ جەنابی دکتۆر شوکاکى». ھیشتا دکتۆر فریای وەلام نەکەوتبوو کە ھەستى بە قورسایەکی گەورە کرد لە پشتى سەریدا و ژانی لێدانى گەورە گێژیکرد. ئەوێندەى لە یادبوو کەوت و دەستى بە ھێز گرتییەوێ، لەوێ زیاتر ھیچى لە یاد نەبوو. کە چاوی کردەوێ کەسیک بە مۆمىکی بچوکەوێ لەسەر سەری بوو. ویستی ھەستى، بەلام ئازارى پشتى سەری بە جۆریک توندبوو نەیتوانى لە جینگای خۆی بەرزبێتەوێ، تەکانىکی خوارد بچیتە سەرلا، ھەستیکرد ھەردوو دەستى لە دواوە بەستراون و شانیشى ژاندەکات. گوتى لێبوو یەکیک دەلێت «مامۆستا بەئاگاھاتەوێ، ئەوێتە هاتەوێ خۆش خۆی». لەو ساتەدا دڵنیا بوو یەکیک بە شتێکی توند کێشاوتى بە پشتى سەریدا و لە ھۆش خۆی بردەوێ. خۆی پاپسکەند ھەستى، نەیتوانى. نیوێ بێھۆش و نیوێ مەست، ھەم خومار و ھەم بیمار ھەک ئەو کاتەنەى شەراب تورپەیدەکرد، بەدەنگى بەرز گوتى «چییە، من

لە چ تەرەماش خانەيەكدام. منتان بۆ بەستۆنەوه؟». دەنگىكى گرېكە دىكتور نەيدەبىنى كىيە و لە كوئىو قسەدەكات، پىيگوت «هېچ نىيە دىكتور، هېچ نىيە، با مەستى بەرتىدات دوايى قسەدەكەين... نەعلەتى خودا لە خۆتان و ئەم شتەى دەيخۆنەوه، نازانم چ خوشبىيەك لەو ژەهرەدايە كە دەيكن بە قوپگتاند. خۆ تۆ دىكتورى. بەلای خودام لىدايت، گەر باوەرپت بە خودا نىيە باوەرپت بە عىلمە شەيتانىيەكەى خۆت بىت، خۆ عىلمەكەش نەهى لەم ژەقنەبووتە كىدو». يەكك دەستى دىكتورى لە دواوە كىدووە و پىيگوت «دىكتور جارى بنوو، ئەو جىگايە، ئەو جىگايەكى باش و پاكوتمىزە لەو سوچەدا ... جارى كاتى خەو، بنوو. خوا كەرىمە بەيانى ئىنشالا مەستىيەكە بەرتەدا و عاقىبەتى خىر دەبىت بۆت». وايگوت و دواى ئەو دىكتورى جىگاكەى خۆى بىنيو بە لوتفەو دەستى دىكتورى گرت و برديە لای شوئىخەوى خۆى، دواتر فووى لە مۆمەكە كىد و ژوورەكە بوو تارىكستان.

تا بەيانى پۆزى دووهم دىكتور شوكان مەستى نەكرد پىندراو، كاتىك بە ئاگاهاوە و چاوانى گۆلفى و مەناسەيەكى مەلگىشا و سەبرى چواردەوهرى خۆى كىد، پووتەر دەركى بە دۆخى خۆى كىد. لە دلى خۆيدا بە نىگەرانييەو گوتى «چىيە دىسانەو بەزەكەيە، دەبىت لەسەردەقى هەموو سەردەمىكدا گەواىك مەن بفرىننىت ... ئىستا چ گوناھىكمان كىدو؟». ئەمجارەش وەك گرتنى يەكەمجارى، هېچ شتىك لە ھۆى پفاندەكە تىنەدەگەيشت. دواى زىاد لە دوو سەعات دەرگاگە كرايەو، سى پىاوى زەبەلاح و بەقەد و قەوارە ھاتنە ژوورەو، ھەر سىيكان وەك سى بەتريقى زل، بە پىز و بە پىكى وەك سى حاكم بىانەوئىت بپۆنە ھۆلى دادگاوە، دەپۆيشتن، دەيانويست ھەم ماقول و ھەم بە وىقار دەرېكەون. پىاويكى پەھەندە و چوارشانە لە ناوہ پاستياندا دەپۆيشت، چاويلكە لە چاويكى سوور و سى و بۆ زەرد و پىش سوور بوو، ھەر سىيكان وەك لە شانۆگەرييەكى خراپدا نەمايشى پۆلىك بەكن وەھا پەفتارىاندەكە، لەسەر قەنەفەيەكى زۆر گەورە لە پال يەكدا دانىشتن. بىنەوھى سەبرى

دکتۆر بکەن، هەندیک قسەیان لە نێوان خۆیاندا کرد، قسەکانیان تەنیا
 وەک ورتە ورتی سەلەوات خۆننیک هاتە بەرگوێی دکتۆر کە لە ژێر
 لێوێیەوه زیکری خودا بکات. ژۆری نەبرد، کەسی دەستە راست، پووی
 دەمی کردە پێش سوورەکە و گووتی «جەنابی مامۆستا، ئەمە خۆیەتی،
 دکتۆر مستەفا شوکاک. دوێنی شەو کە هێنامان مەست بوو، بەلام ئێستا
 شوکور لەخودا بەزێاد بێت، وەزعی باشە». پێش سوورەکە وەک بە
 پێکەوت دکتۆری لە جێگایەکی گشتیدا بینیبێت و لا بەلا پرسیارێک بکات،
 گووتی «دکتۆر جەنابیشت لەوان بوویت؟ ... لەوانەیی بە ئیستیلح خۆتان
 ناواناو مەلەکبین؟». دکتۆر سەری بەرزکردەوه و نەیزانی چی بڵێت.
 پیاوێکەکان هەر سێکیان بەهێز و تەندروست و کەیفخۆش دەردەکەوتن.
 دووانەکی راست و چەپ کەسی ناوەرەستیان هەر بە مامۆستا بانگدەکرد.
 ئەو گووتی «برای بە پێزم. ئاخر ئەگەر عەقلتان بووایە دەتانزانی خوای
 تەبارەک وە تەعالا نێعمەتی بینینی مەلەکی بەس بە کەسانی ئێماندار
 بەخشێوە. پێم نالێت عارەقخۆریکی وەک تۆ، کە خوا بە گوناھ لێم
 نەگرت دەلێن ژنە کەشت کابرایەکی تر هەلیگرتووە، ئەم فەزڵ و ئیعتیازتە
 لە کوێ هێنا بیته مەلەکبین». دکتۆر بە توندی چاوی گلۆفی و
 چاویکردەوه، ژۆرجار گەر باوەری بە شتێک نەکردبایە ئاوا توند چاوی
 دەگلۆفی و هەناسەیەکی قوولیشی بۆ هەڵدەکێشا. سەیری لە قسەکانی
 کابرا هات، گووتی «ئەها. تۆ منت لەبەرئەوه فراندو، چونکە مەلەک
 دەبینم. یەعنی مەلەک بینین شتێکی ئەوەندە خۆشە؟. بە قوربان، نازانم
 ناوت چییە. بچۆ هەرچی مەلەکی دنیا یە بیبە بۆ خۆت و چەندەش حەزت
 لێیە سەیریانبکە، لێگەر پێ با من بڕۆم. من دەبوو ئێستا لە خەستەخانە بم
 ... وەرەقەیکم بۆ بهێنە، هەر ئێستا وەرەقەیکم بۆ بهێنە بۆت
 ئیمزادەکەم کە ئیتر نامەوێت هیچ مەلەکیک ببینم، هەر چییەیکم بینی
 دەینێرم بۆ جەنابت، لە تۆ وایە من ژۆر کەیف خۆشم بە بینینی مەلەک
 ... ها ژۆر کەیف خۆشم؟. ئەسلەن وانییە، من کارم پێیانەوه نییە. وەکو
 تریش بەلێ، من ئەوهم، وانیکم، ئەوهم کە تۆ دەیلێت کە ژنەکەم هینی
 کردووە. وای خوا، کەس هەیه ئەو نەزانیت، حەزەکەم جارێک بەکێک

ببینم نه و حیکایه ته ی منی نه بیستبیت ... تیناگم نه م شاره دهر دیکي تری نییه، نه وهی نه م ژنه ی من نه بیت؟». پیاوه که به هیمنیه وه گوته «کورم، من نالیم تو هیچ نه بینیه، ده لیم نه وهی بینوته شه ی تانه، جنوکه یه، ده عجانیکي تری ناو خه یالاتی به شهره. ئیشی ئیمه نه وهی به ږنگای راستان پیشانبدین. ئیشی ئیمه نه وهی نه هیملین له خه یالی گونا هارماندا شه ی تان و مه لک تیکه ل بیت». دکتور وهک بیه ویت ېروا، چاکه ته که ی ه لگرت و هه ستا، کراسنیکي شینی کالی له ېردا ېوو، سږ پیاوه که به وردی سه یریا نده کرد، شتیک له نارپکی و سړپوون به جو له و وه ستان و شتیه ی گرتنی چاکه ته که یه وه دهر ده که وت. دکتور هیشتا به پوونی پیاوه کانی نه ده بیني، پوناکیه کی به هیژ له دهر گای دهر وه ده هات و ده یدا له چاوی. له گه ل نه وهی شه و به کراس و پانتول که یه وه خه وتبوو هیشتا شتیک له ړنکی و شیکي دکتوره کانی هه ر پتیه دیار ېوو. گوته «به هه ر حال من له هه موو نه و شتانه ی بینوم په شیمانم، سویندیش ده خوم دو ېاره یان نه که مه وه ... گه ر مه به ستان نه وهی ته ېه بکه م ده یکه م. ئیتر موشکیله تان ده مینیت؟. ئیستا به یلن ېروم». نه و ده ستیکي به ېشه سووره دريژ که یدا هیئا و سه یرنیکي دووانه که ی هاوړی کرد و گوته «دکتور شوکاک، برای عه زیزم، ئیمه وهک موسلمان و خه لکانیک که خومان به به نده ی خودا ده زانین، له سه ر ته عالیم و ړنعماییه کانی موچه مه د نه لموسته فا و خودای ته ېاره ک وه ته عالا ده ړوین، دوو شتمان له تو ده ویت، که هه م ېو ئیمانی خوت باشه و هه م ېو ئیمانی ئیمه. یه که م له به رده م قاپی ته عالا دا خومان به به ړپرس ده زانین، که نه م فیتنه ترسناکه ی په یدا ېوو و چهند ساله له ژیره وه و به نه ینی له کار دایه و خویان ناوانوه مه له کبینه کان بڼه ېرپکه ین. چونکه نه وه لای ئیمه بیدعه ی شه ی تانییه و له و سه د ساله ی نه خیردا بیدعه ی وا هه تا له شیوعیه کافره کانیش نه وه شاوه ته وه. بیحورمه تیکردن به مه له کی خوا، وهک بیحورمه تی وایه به ته عالا، نه سه غفرو لا. ئیمان به مه له کی خودا پوکنیکه له نه رکانی دین». دکتور شوکاک سه ری خوراندو و گوته «تا نه و شوینه ی له سه ر منه ئیتر ناهیلیم هیچ یه کیک له وانه به من بلین ئیمه

مەلە کین». مامۆستا کەمێک بێدەنگ بوو، هەر دوو یاوەرە کە ییوچان بە نێگایەکی سارد سەیری دکتۆریان دەکرد، پێدەچوو چیژێکی زۆر لە شیوەی وەستان و قسەکردن و پەفتاری ببینن، پێدەچوو زۆر بدەنە خۆیان تا نەتریقێنەو و پێنەکەنن، زگی خۆیان دەگوشی نەبا خەندە و قاقایان بەتەقێتەو. پاش ئیستێکی درێژ، مامۆستا دەستی بە پریشیدا هێناوە و گووتی «خالی دووهم ئەوێه پێمان بڵێیت هۆشەنگی بولبولیار لە کوێیە، دەبێت بزانی لە کوێیە، من خودای تەبارەک وە تەعالا خستوێتییه دڵمە کە تۆ دەزانیت لە کوێیە، ئیماندارانی تریش هەمان ئیلهام کەوتۆتە دڵیان... بۆیە کۆپی خۆم پرۆیشتنی تۆ بە دەست ئێمە نییە، تۆ بە فرمانی جەماعەت لێرەیت». مستەفا شوکاک لەو یادا تەواو شپەزە بوو، بە بێزارییەو پرسى «جەماعەت چییە؟». یە کێک لە دووانە کە وەلامیدایەو «دوژمنانی شەیتان». مستەفا شوکاک لەو یادا چاکەتە کە دانا و گووتی «تۆرەى ئەمەمانە، دەى من کارم بە شەیتانەو چییە، براى باوکمە، کۆپی پورمە، چییە؟. هیچیش لەسەر بولبولیار نازانم. گەر دەتانهوێت سوێند دەخۆم. نازانم لە کوێیە. گەر بمزاننیا یە پێمەگوتن، گەر ئێو هیچی دەربارە دەزانن پێم بڵێن».

ئەو سەرەتایەکی تازە بوو بۆ چیرۆکی مستەفا شوکاک و بولبولیار. شوکاک هەستیکرد کەوتۆتە دونیایەکی تازەو کە لە دونیاکانی تر ئالۆزترە. پێشتر هیچ وەخت ناوی پێکخراویکی لەو جۆرەى نەبیسنبوو، بەلام ئێستا دەیتوانی تێبگات ئەمانە کێن و بۆچی بەدوای بولبولیارەو.

بە پێچەوانەى چاوەڕوانى خۆیەو، دواى دوو پۆژ، کاتێک دڵنیا بوون شوێنى بولبولیار ئاشکراناکات، ئازادیانکرد.

به‌شێوه‌ک ئازادیانکرد بېربکاته‌وه و بترسیت. هیچ شتیکیان پێ نه‌گوت، وه‌ک ئه‌وه بوو ته‌نیا له‌ بھونی خۆیان ئاگاداریبکه‌نه‌وه، وه‌ک به‌ ئازادکردنی پتر بیخه‌نه زیندانه‌وه، وه‌ک له‌ ڕێگای چاندنی وه‌سواس و ترستیکی نادیاره‌وه بیان‌ه‌وێت بۆ هه‌تاهه‌تایه‌ ڕۆحی داگیربکهن. ئیستا د‌ل‌نیا‌بوو ڕێک‌خواه‌که‌ ه‌ی‌زکی ۆ‌ر گه‌وره‌ نییه‌، به‌لام له‌و ڕێک‌خواه‌ بچوکه‌نه‌یه‌ که‌ ده‌یان‌کریت داخراو و مه‌حک‌م و هه‌میشه‌یی بن، ده‌توانن ۆ‌ر ترسناک‌یش بن، ئه‌وه‌ سه‌ره‌تای ب‌لا‌وب‌وونه‌وه‌ی ڕێک‌خواه‌ دینییه‌ بچوکه‌کان بوو، «جه‌ماعه‌تی سه‌ربازانی خودا» «جه‌ماعه‌تی ئه‌نساری په‌یامبه‌ر» «دوژمنانی شه‌یتان» «موجاهیدی نی عومه‌ر» «ئه‌نساری عه‌قیده». د‌کتۆر د‌ل‌نیا‌بوو ئیتر ناتوانیت ئاسوده‌ بیت. گه‌لێک په‌رسیاری گه‌وره‌ی لادروستبوو، له‌ سه‌روو هه‌موویانه‌وه‌ تا چه‌ند ئیتر ده‌توانیت ئازاد بیت، تا چه‌ند ده‌توانیت متمانه‌بکات؟ دوو شتی سه‌ره‌کی که‌ له‌ خه‌یالیدا بوون، چۆن مه‌له‌کینه‌کانی تر ئاگاداریکاته‌وه، ئه‌وانه‌ی ده‌نیاسین، چۆنیش خۆی بگه‌ینێته‌وه‌ بولبولیار؟ د‌ل‌نیا‌بوو به‌شیک له‌ کاری گرتن و به‌ردانی بۆ ئه‌وه‌یه‌ بيجۆڵێن بولبولیار بدۆزێته‌وه‌. تێگه‌یشت هیچ شتیکی ده‌رباره‌ی دوا په‌یوه‌ندییه‌کانی ئه‌و و بولبولیار نازانن، گه‌ر بیانزانایه‌ ئازادیان نه‌ده‌کرد، ئه‌شکه‌نجه‌یان ده‌دا تا ده‌یدرکانه‌، ه‌یت‌د هه‌یه‌ گرتنه‌که‌ی بۆ ئه‌وه‌یه‌ بیخه‌نه‌ خه‌یالییه‌وه‌ بولبولیار له‌ مه‌ترسیدایه‌ و ده‌بیت شتیکی بۆ بکات. به‌لام ده‌بیت بولبولیاریان بۆچی بیت؟ ده‌بیت هه‌موو ئه‌م شتانه‌ په‌یوه‌ندیان به‌ مه‌هدی ده‌ریاییه‌وه‌ هه‌بیت که‌ له‌ شه‌ویکی په‌وه‌که‌دا هاته‌ بيمارستان؟.

به‌ ڕوکه‌ش هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی راسته‌وخۆی نه‌ده‌بینی.

شێوه‌ی ئازادکردنیشی سه‌یر بوو، چاویان به‌سته‌وه، سوار ماشینیکیان کرد، له‌ نزیک خه‌سته‌خانه‌وه‌ چاویان‌کرده‌وه‌ و دایانگرت و گووتیان بۆ. د‌کتۆر به‌ ماندوویی و شپه‌زه‌یی خۆی کرد به‌ بيمارستاندا، به‌لام د‌ل‌نیا‌بوو له‌ ژێر چاودێریاده‌. له‌و ساته‌وه‌ ئه‌و هه‌سته‌ی تیدا گه‌وره‌ده‌بیت که‌ هه‌میشه‌ له‌ ژێر چاودێریاده‌، له‌دوای گرتنه‌که‌یه‌وه‌ به‌ده‌ستی لیفیتانت ه‌یدی ه‌یدی ئه‌و ترسه‌ی تیدا دروستبوو، به‌لام له‌ ئیستاهه‌ ئه‌و

وەسواسە بە توندی لێیدەدات و بەرۆکی بەرنادات. دکتۆر لەوێدا لەسەر
هەق بوو، دەیانویست بزانن دکتۆر هیچ شتێک لەسەر بۆلبولیاری دەزانیت و
دەتوانیت ناپاستەوخۆ بەرەو حەشارگای ئەو بیانبات.

مستەفا شوکاکی پێگای زۆر لە بەردەمدا نەبوو، یان دەبوو خۆی بۆلبولیاری
ئاگاداربکاتەوە یان یەکێکی تر ئەو کارە ی بۆ بکات. خۆی لە ئێستا
بەدواوە ناتوانیت متمانەی بە کەس هەبیت، نازانیت دەشت چۆن و بە
کێ و لە چ کونیکەوێ چاودێری بکەن. وەک تریش دکتۆر هاوێتی دڵسۆزی
نەبوو، هەر هاوێتی نەبوو، چا یەکێک هێندە جێگای بپواییت کاری و
گرنگی پێتسپێریت. تاکە کەسێک لەو ساتەدا لە خەیاڵی بوو نەوا ماردینی
بوو، بەلام چۆن دەتوانیت بیدۆزیتەو؟. دکتۆر هەستیکرد تاکە مەزۆفیک
لەو چەند سالە ی دوایدا ساتنکی کورت ژبانی راستەقینە ی لەگەڵدا
چەشتبیت، نەوا بوو. کە گەشتە ژوورە کە ی خۆی لە خەستەخانە لە بری
بیرکردنەو لە جەمعیەتی دۆزمنانی شەیتان، لە بری بیرکردنەو لە
بۆلبولیاری، بیر ی لای ئەو ماچە قوول و ئەفسانەییە ی خۆی بوو لەگەڵ
نەوادا. ئەو تەنیا ماچی بوو دوا ی نەغەدە، ئێتر هیچ ژنیک ی تری ماچ
نەکردبوو. وەک لە ژن ترسانیت، وەک حەزبکات بۆ هەتا هەتایە لێیان
دووڕ بیت. هەتا لە بیمارستانیش، لە سالۆنی نەشتەرگەریدا تا مەجبور
نەبایە دەستی لە لەشیان نەدەدا، بەردەوام نەشتەرگەری ژنانی دەدایە
دەست پزیشکەکانی تر. لە دوا ی ماچە کەو نەوا ی نەبینیەو، سلۆهەکانی
نێوان ئەو و دکتۆر جەلال ماردینیش بە جۆریک سارد و بێجۆحبوون بواری
ئەو ی نەدەدا نزیک بیتەو و هەواڵی بپرسیت، بەلام زۆر پۆژ گەر
بێئیشبایە، سالۆن و پەدەهەکان و حەوشی بیمارستانە کە دەگەرا، بەلکو
چاوی بە نەوا بکەوێتەو، بەلکو لە جێگایە ک بپینیت. بەلام دیاریبوو نەوا
ئەو هەموو سالە کە دەهات بۆ بیمارستان بەدوا ی ئەو ماچە تاقانەیدا
گەراو، بێئەو ی بزانیت و بیر لەو بکاتەو کە ماچنکی و ئێستا چەند
دکتۆر ئازار دەدات. لەوێدا ئازاری نەدەدا کە تاکە ماچی هەموو عومری
گەنجییەتی، بەلکو لەوێدا کە ساتی نزیکییەکی مەحالی نیشاندا، وەک

نډه دې دکتور خوارډنټک بیت جارېک په نجه يه کی لیده یټ، تاقیبه یټه وه و برېټ. ماچیک بوو ته نیا فریشته که ی خانمی بڼ ه تا ه تا یه نه توراند، به لکو ته نهایه که ی دکتوری تا سنوړی مه حال قوولتر کرده وه. به لام ناخو گر نه وای ببینیا یه هینده هستی به نژیکي ده کرد له گه لیدا، بتوانیت راپسپرتیت بجته لای بولبولیار و پتیبلیت من دکتور شوکاک نارډومی. کټ ده لیت نه مجاره ببینیت ته و او وهک که سټکی نامو و نه ناس نابیت له بهر چاری. له و ساته سهخته دا نه و شتانه خه یالاتی پوچبوون. نه و پوړه دکتور بیته وه ی هیچ بلیت و دهر دی خوی بڼ که س به یان بکات، له بیمارستان پوخستی خواست و بڼ پشوو گه راپه وه مالی. شته کانی وهک خه ون و مټه که یه کی رهش ده بینی، که هیشتا ته و او سه ری لټ دهر نه ده کردن. زورچار مرؤف ژیا نی پوړانه ی خوی ده ژی و بیر له خوی ناکاته وه، به لام له ناکاو له ناوه راستی سه رقالتی و پوتین و ژاوه ژاو و هه راوزه نا گوره کاند ا چرکه یه ک دیته پټشی ده زانیت چند ته نهایه، ده زانیت به راستی هیچ که سی نییه. نا نه و هسته بڼ دکتور شتیکي نه و تو نوټ نه بوو، هه موو که س ده یزانی دوا ی پویشتنی نه غه ده که و توتو چ ته نهایه که وه. به لام مرؤف به رده و ام ناچاره شتیک بدوژیته وه ته نهایه خوی یاد بکات. ئیشکردنی به رده و ام و سه رگه رمی زود به نه خوشه کانه وه نه و بواره ی بڼ دکتور ره خساند بوو له خوی هه لبت، هه ر وهخت له ماندو و بوونی پړوگین و بیتوچاندا نوقمه ده بوو، نه وه ی له یاده کرد چ بیگه سه، چ به دبه خته، چ ژیا نیکی ناکام و گه نجیبه کی به باجووی هه یه ... نا بیري نه ده کرده وه، به رده و ام ئیشیده کرد و ئیشیده کرد. دواچار ساته وهختی وه هاش ده هاته پټشی، ساته وهختیک که مرؤف به ته نیا خوی بڼ رایی ناکریت و پتویستی به کومه که، له و ساتانه دا ئیتر به پوونی دیاره نه و مرؤف چنده بڼ کومه ک و بڼ هاوده مه، چنده نه م زه مینه گه وره یه ته نگه به به ری، چنده نه م ژیا نه بیتمانیا یه دهر گایه کی داوه تی پوخی پټوه ی ناچیت. نا دکتور هه تا یه ک هاوړتی دلسوزیشی نه بوو، بتوانیت پتیبلیت «هاوړیم».

که دکتور گه یشته وه ماله وه، شتیکی سهیر له خه یالیدا بوو، فرشته یه که بگریت و به ودا هه وال بۆ بولبولیار بنیتریت. به لام له دلی خویدا گووتی «وای بولبولیاری به دبخت، بولبولیاری به دبخت، به لام بجیت بۆ کوئ، ئو داماو هه بوو له کوئ بکات؟» پیش هه شتیکی ده بوو جیگایه کی نه مین و دوور له مه ترسی له شوینی کدا بۆ داینبکات. کاری وا بۆ دکتور ئاسان نه بوو، پیاویک نه بوو به مه ره یه کی گه وه ی له پایکردنی کاروباری ئالۆزدا هه بیئت، له دوا ی پزگارکردنی نزار ئیدریسه وه، ئالۆزترین ئیشیک کردبیتی، کاره کانی بووه له لای پززان خانی مه له کبین. ئیستا نه یده زانی ده بیئت بولبولیاری هاوپی چی لیبکات. نه مجاره به پاستی ترسی له هه موو شته کان هه بوو، هه سه رته ی خواست بۆ نه وه ی گه ر پزانی مه له کبین و مه هدا ئیل لیره بان، کارئاسانییه کی زۆریان بۆ ده کرد. بیریکرده وه بولبولیار له هه ر جیگایه ک بیئت، له هه ر گه ره کیک بیئت ده بیته شوینی گومان، هه ر پیاویکی ته نیا له هه ر گه ره کیکدا بیئت، پیاوه کانی تر وه ک هه ره شه بۆ سه ر ئابروو و ناموسی خویان سه یزیده که ن. نه وه ی ئو له و ماوه درژده دا له و ماله دا ماوه ته وه هۆکه ی نه وه یه پزیشکه، به یانیان زوو ده روات و شه و درهنگ ده گه ریته وه، هه یج که س نابینیت و هه یج که س نابینیت، په رده کانی هه میشه دادراونه ته وه، گلۆپه کانی هه میشه خامۆشن، جگه له وه چیرۆکه که شی لای هه مووان زانراوه. به لام گه نجیکی وه ک بولبولیار نه سه مه بته وایت ته نیا بژی، مه حکه مترین جیگا بۆ ئو ده ره وه ی شاره، شاخه کانه، ناو نه شکه وته کانه. بۆ ئیستیک هه ستیکرد له ترسه کانی دا زیاده ره ویده کات. بیریکرده وه که بولبولیار په یوه ندیه کی که می له گه ل نه غه ده، ژنه که ی لیقی تانندا هه یه، ژماره یه ک له سیاسییه کانی ش ده ناسیت، به لام به س خوا ده زانیت ئیستا ئه وان له کوئن، له ئیزانن، له سه ر سنوون، له ناو شانن؟ ... کن ده لیت پتی بزنان به زانی بولبولیار ناشکیته وه؟ نه وه ی بجیت له نه غه ده دا بیارپته وه تا بولبولیاری بۆ پزگار بکات، موچرکیکی شه رمی به هه موو گیانیدا هیتا.

که خوی دا به سهر جیڅه وه که ی خویدا زور ماندو بوو، خهوی شهوانی پیشووی له زیندانی دوژمنانی شهیتاندا، وه ها پشت و ملی نازاردا بوو، نوروی نه بوو. ویستی بڅه ویت، به لام هم نازاری جهسته و هم نازاری دهرون نه یانده هیشت. له ناو جیگا که دا نه و پرسپاره گینگلی پیده دا «بؤ دنیا تا بیت ناشیرینتر ده بیت؟». تیوره که ی دکتور بؤ مرؤف وهک نرمترین مه خلوقاتی دنیا، نه و بوونه وهری له هه موو بوونه وهرانی تر هه له ی بایؤلورزی زیاتری تیدایه، نه و مه خلوقه ی له بونیادا له هه موو بوونه وهران پر عیبتره، به ره و تیورییه کی دیکه ی ده برد، تیوری نه وه ی میژووی مرؤف که پانه وه یه کی ترسناکه بؤ دواوه. دلنیا بوو مرؤفایه تی سهرتاپای به پیچه وانه ی نه و ناراسته یه وه ده پوات که ده بیت بپوات. له دل ی خویدا گووتی «قیامه تی راسته قینه له سهر دهستی ئینساندا ده بیت. سروشت هیچکات ناتوانیت نه و هه له که وره یه ی خوی راستبکاته وه، هه له ی دروستکردنی ئینسان».

دکتور شوکاک وهک پزشیک به رده وام سه روکاری له گه ل نه و نوقسانی و هه له بایؤلوریا نه دا بوو که له مرؤفا هه ن. به پیتی نه زمونی چند ساله ی دهیتوانی به دلنیا یه وه بلیت هیچ بوونه وهریک له سروشتدا به نه اندازه ی مرؤف قابیلی نه خوشکه وتن نییه، ئینسان تاکه بوونه وهریکه به نه خوشی له دایکده بیت، نه م ده رده شی گواستوته وه بؤ ناو میژوو. مرؤف تا زیاتر بؤ چاره سهر ده گه پیت، زیاتر خوی و دنیا ویرانده کات. خوشبه ختی بالنده کان، ورچه کان، پلنگه کان له وه دایه بؤ چاره سهر ناگه پین، پزشیکیان نییه ... گهر ورچه کانیش دکتوریکه وهک مسته فا شوکاکیان ببوایه، ده بوونه جوړه توخمیکه به ده بخت. هه موو نارژلایک نه خلاقیکی نه گورپی خوی هه یه، مرؤف نه بیت. به لام بؤ ده شیت نه وه هه له بیت، ئایا نه وه مانای نه وه نییه که ئینسان ته نیا هاواری پیچه وانه یه دژی نه م دنیا پوپوچه ... مرؤف تاکه مه خلوقیکه ده توانیت هه مووی ره تبکاته وه، هه موو نه م که مه که وره یه که هیژیکه نادیار ده بیات به رتوه. دکتور ئیستا واهه ستیده کرد که مرؤف له نهسته وه له سهر نه وه پرزگرامکراوه هم خوی

و هەم بوون بەرەو وێرانەیی ببات. لەو چەند سالەى جەنگدا هەزاران سەرباز و ئەفسەر و ژەنرالى بيمارى بينیبوو، نۆدبەیان لە مەیدانى جەنگدا پیکرابوون، نۆدبەیان شەپکەرى گۆرەپانە خوێناوییهکان بوون، هەندێجار بە خەیاڵیدا هاتبو لێیان بپرسیت، ئاخۆ کوشتنى ئینسان خۆشییهکی تێدايه و مۆف بە لەزەتەوه شەردەکات یان ئەم جەنگە کاولکار و کوشتنە نیشانەى پرۆگرامبوونی بیتاگای مۆف لەسەر شتیک کە خواستی خۆى نییه؟. دکتۆر هیدی هیدی تێگەیشتبوو کە کوشتن و ئازاردانى مۆف لەلایەن مۆفەوه هیچ خۆشییهکی قوول و راستەقینەى لەخۆ نەگرتووه، پەنگە هەندیک بە دلێکی خۆشەوه بچن بۆ جەنگ، بەلام کەس بە دلێ خۆشەوه ناگەرێتەوه. لەهەموو پیاوکۆزەکانی پرسی بوو، لە هەموو جەنگاوهران، بەلام کەستیک باسی خۆشى کوشتنى بۆ نەکردبوو، هەموو باسی ناچاریان کردبوو، هەموو هەستیانکردبوو ناچارن بکۆن. کەواتە مۆف ناچارە نەوهک پیاوکۆز بیت. دکتۆر لە خۆى پرسی «سەیره. دەبیت پێشەى ئەم ناچاریهیە لە کوێوه هاتبیت؟. دڕندەیی مۆف سەرچاوهکەى لە هەستیکى ترهوه سەرھەڵدەدات کە پەيوەندى بەوهوه نییه کەس حەزى لە خوێنپێژى بیت. هەموومان هەرجییهک دەکەین ناچارین». دکتۆر لە تیورەکانیدا زیاتر دەپۆشت و دەیگوت گەر وابیت کەواتە کۆزراوهکان وهک بکۆزان بەرپرسن، دابەشکردنى مۆف بەسەر بێگوناھ و گوناھباردا هیچ نییه جگە لە هەڵەیک لە خوێندنەوهى چیرۆکی مۆفدا، هەستى ناچارى ئەو تەختى نمایشەیه کە بکۆز و کۆزراو پێکەوه دروستیدەکەن. هیچ بکۆزیک نییه هەستى نەکردبیت لە پووى ناچاریهوه لەوێدايه کە دەبیت بکۆزیت، وهک چۆن هیچ کۆزراویک نییه لە پووى ناچاریهوه لەوێدا نەبووبیت کە دەبیت بکۆزیت. بەلام بۆ مۆف هەست بە ناچارى دەکات، بۆ. لەویدا وهک ئیلهامیکى ئاسمانى بۆ بیت، وهک لەناکاو لە هەموو شتیک تێبگات، پوناکییهکی سەیر دلێ پۆشندەکردەوه، لەناکاو دەیگوت «ئێستا تێدەگەم، بۆ فریشتەکان لەسەر زەوى هەن، بۆ ئەوهى مۆف لەدەست ئەو هەستە ئازادبکەن... مۆف ناچار نییه هیچ بکات، مۆف دەیان پێگای تری لە بەردەمدايه،

فرىشته كان ئۇ خەلكە سادەيەن كە ئۇ پىڭايەمان نىشانىدە دەن و خۇيان لىكردوين بە فرىشته، بەلام ھىچ ھىزىك نىيە بتوانىت ئۇو لە خەلكى بگەننىت، ھىچ فەلسەفەيەك، ھىچ زانستىك، ھىچ ئابىنىك ... تەنيا مرؤف خۇى نەبىت. مرؤف بەردەوام ھەستەكەت ناچارە ... ھەستەكەت ھەرچىيەكى كردو ھەرچىيەك دەكەت لە بەر ناچارىيە». ئا لەويادا دەوہستا و پقى لە مرؤف گپى دەگرت. بۆ ماوہەيەكى كورت ئۇ ھەستەى تىگەپا كە بە ھەموو خەلك بلىت ئىوہ ناچارىن ھىچ شتىك بگەن، ھىچ شتىك وەك ھەستى ناچارى درۆنن نىيە، ئىوہ ئازادەن. خۇشحال بوو كە ئىستا شتەكان وەھا پۆشن دەبىننىت. گەرچى پقى لە فرىشتهكان بوو، پقى لە ئومىد بوو، بەلام دەبىننى گەر فرىشتهكان نەبن، دەشتىت ئىتر ھىچ ئومىدىك نەبىت، ھىچ ئومىدىك. بپوای وابو مرؤف لەو گەمزەترە لەمجۆرە قسانە حالى ببىت، قاقا بە خۇى پىگەنى. بپوایەكى پتەوى بوو مېئووى مرؤف جولەيەكى ھىنەن و ھەمىشەى و بەردەوامە بەرەو بەدبەختى... لىرەو ھەموو سەرکەوتنەكان درۆن، وەك ئۇ پەنیرەن كە لە ناو چەند تەلەيەكى مشكدا دانراون تا مشكەكان زىاتەر پابكىشىت. تاكە شتىك لەو نىوہندەدا دەيتوانى مرؤف بوەستىننىت ئۇ شتە بوو كە بە ئىرادەى ژيان ناوى دەنا. ئەوہشى ھەر لە ئەزمونى خۇيەو ھەك دىكتۆر وەرگرتبوو. ئەزمونىك ئىستا پۆژ دواى پۆژ بىنرختر لە جاران سەبىرەدەكرد... پزىشكى چىيە جگە لە درۆيەكى گەرە... ئايا لە دواجاردا كارى پزىشك نىيە مرؤفىكى ساغ دروستبكات؟ بەخۇى دەگووت : بەلى كارى ئەوہە. ئەى بۆ مرؤفىكى ساغ لەسەر زەوى بوونى نىيە؟.

لەمجۆرە ساتانەدا زۆر غەمگىن دەبوو. كە ناچارەدەبوو گومان لە زانستەكەى بگات، موچرېكېك بە ھەموو جەستەيدا تىدەپەپى. زۆرى پى سەختبوو بگاتە ئۇ بپوایەى پزىشكىش وەك شىعەر، وەك ئەدەبىيات، وەك دەرونناسى ھەر تىلپاكىكى ترە، ھەر داپوہەكى بېئۆشكەرە تا مرؤف بەدبەختى و نوستانى خۇى نەبىننىت، چونكە لە ھەرزەكارىيەو تاكە زانستىك باوہپى پى بووبىت پزىشكى و داپوسازى بوو، كە زۆر لە دىن

و هونەر بەرزتر سەیریدەکردن، چونکە پزیشکی زانستی ئیرادەیی ژیاڵە، لە کاتێکدا تەواوی زانستەکانی تر بە جۆریک لە جۆرەکان لەگەڵ گەمەیی مردندا تێوەگلاون... ئەو ئەزاردەدا کە ئیتر بپوای بەم زانستەش نەمیئێت.

چەند ساڵ دواي ئەو پۆژە بەهارییەیی سالی ئەو دەویەکی دکتۆر، کاتیک من باسی دوو دلێیەکانی خۆم لەگەڵ فریشتەکەمدا دەکرد. لە باغچەیەکی بچوکدا، لە ناو گۆل و گۆلزارێکی بەهاریدا قسەم بۆ دەکرد و گووتم «سەردەمانێک خولیا م بوو پزگارتبکەم، سەردەمانێکی خولیا م بوو بکۆژم» وەک قسەکانی شوکاکی چوویتنە پۆچیەو، دەستی خستە سەر شانم و گووتی «ئەو خواستی ژیاڵە لە ناو تۆدا، گەرچی تۆ جگە لە وێرانکردن هیچی تر نازانیت، بەلام شتیک لە ناوتدا پێیدەگووتریت تینی ژیاڵ، ئەو تینە نا کە وا لە پیاویک دەکات عاشق بیت و ژن بهێنیت، بەلکو ئەو تین و توانایەیی وا لە گۆلیک دەکات لە سەهۆلبەنداندا نەمریت، وا لە ئەمیبایەکی دەکات لە ژێر سەد پلەیی خوار سفر دا بژی، وا لە کەسێک دەکات کە دەست و قاچ و چاوی گۆیی نییە، حەز لە ژیاڵ بکات ...». من ئەو کات نەمەزانی ئەم قسانە چەندە لە قسەیی شوکاکی و فەلسەفەیی سادەیی ئەو پیاو و نەزیک... بەلام ئێستا دەزانم، هاتوچۆی خەیاڵ و تێفکری ئەوان لە نێوان مەههائیل و شوکاکی و وەهائیل و بولبولیاردا، چ بازەنەیی و یەکانگیربوو. نا ئەوکات هیچ لە سەر بیروپا تایبەتیەکانی دکتۆر نەمەزانی.

دکتۆر دواي ئەو چەند شەو و پۆژە نەگریسە لای دۆژمانی شەیتان، هەموو بەهانیەکی هەبوو واز لە هەر کاریکی ئینسانی بهێنیت، بەلام ئەوێ بە یادا هاتەو شتیک ئەو پێزی لێدەگریت ژیاڵە ئەو کە مرۆف... «مرۆف لە هیچ تێناگات؟ ئێستا پێشیان بلێم ئێو ئەزادن و ناچار نین هیچ لە هیچ ناگۆریت... هەزاران حەکیم و هۆشمەندی تر پێیانگوتوون و سوودیشی نەبوو».

بولبوليار يەككەك بوو لەو كەسە دەگمەن و كەمانەى دكتۆر ھەستىدەكرد بەرپرس نىيە لە كارەساتەكانى سەر ئەم ئەستىرەيە . ھەستىكى سەربوو بەرامبەر بولبوليار ھەببوو . لە ناكاو كەستىكى دەبينى و تەنيا بە سەيركردن ھەستىدەكرد ئەم مرقوفە بەرپرس نىيە لە كارەساتە گەورەكانى دونيا . ھەستىكى ناوازە و ئالۆژىكى بوو ، بەلام بەھىز و بېرەحم ، بېنناغەيەكى تەواو عەقلى ، بەلام بە گورژم و تىنەو ھۆشى داگيردەكرد . ماوھەيك بوو دكتۆر لەدواى پەوھەكەو ، دواى ئەوھى ئەو چىرۆكە سەيرانەى خۆپەرستى و سېلەيى خەلكى دەبىست ، ئادەمیزادەكانى دابەشەدەكردە سەر ئەوانەى بەرپرسن و ئەوانەى بەرپرس نين . ھەموو مرقوفە بېياكەكانى بەبەرپرس دەزانى كە شتىك بۆ ژيان ناكەن . ئىستا مرقوفى وەك ياريزانكى دويو دەبينى ، بوونەورەيكە جگە لە دەمامك ھىچ كات دەموچاوى نەبوو و نايبەت . بەلام بولبوليار وانەبوو ، مەخلوقىك بوو بە يەك پوخسارەو ، ھەموو ئەوانى تر دەمامكيان ھەبوو ، بولبوليار تەنيا كەس بوو دەموچاوى ھەبوو . لەو كەسانە بوو دكتۆر ھەر كات دەبينى ھەستىدەكرد دەرکەوتنى جەشە مرقوفىكى دى جياواز لەوھى ئەمۆ لەسەر ئەم زەوييە دەژى ، كارىكى دژوار و ئەفسانەيى نىيە . جارېك پېزانى مەلەكبين لە باسى بولبولياردا پتيگوتبوو «سەير نىيە بەلاموھە كە سەردەمىك ماركسى بوو ، كە ئەم كورە دەبينم ھەستەكەم ھەر خەيالپلۆيەك زانا و فەيلەسوفە بەدبەختەكان لەسەر بەشەر نوسيويانە ، شتىك لە پاستى تىدایە» . جارېكيان مامۆستا سەليم ئەسفەريش لە وەسفى بولبولياردا بۆ خۆمى نووسى «كەستىكە لە يۆتۆپياكانەو ھاتۆتەدەر» . بەلام بۆ دكتۆر شوكان لەوساتەدا بولبوليار بەشەرىكى ئەستەم بوو ، وەك كەستىك بە جۆرىكى بېمانا و كوشندە تاقانەيە . ھەيوانىك كە جووتىكى لەسەر زەوى نىيە زاوژى لەگەڵدا بكات . بولبوليار لای دكتۆر ھەژارتەين پياوى دونيا بوو ، نەوھەك بەو مانايەى خواھنى ھىچ نىيە ، بەلكو بەو مانايەى جگە لە دەموچاوى خۆى دەموچاوى تری نەبوو ... ھەژارتەين مرقوف ئەوھەيە لە ناو ئەم كەرنەفالى گەورەيەى ژياندا كە ئادەمیزادەكان پتيويستيان بەدەيان دەموچاو ، دەيان شاتر ھەيە ،

ده موچاویکی تری نه بیت. هه ندیک مروف هه هیچ گونا میکیان نه کرده، هه تا له گونا می نه سلیشدا به شدارنین، هه تا شتیک له تاوانه که ی ناده میشیان بهر نه که وتوو، پوچیان بهر له وهی ناده می سیوی گونا هه کان بخوات دروستبووه... نو بولبولیاری به یه کیک له و جنسه ده گمه نه له قه له مده دا، که پیش ناده می له دایکبون.

دکتور پیاویکی که لله پهق بوو، که سیک نه بوو ئاسان له شتیک به ویت بگوزریت، به لام کیشی نه وه بوو تا نه وکاته له ژیانیدا جگه له شه هادی کولژی پزشکی و جیا له نه غده ماردینی، هیچی دی له دل وه نه ویستبوو. نیستا جاریکی تر له دل وه خواستی بوو بولبولیار پزگاریکات.

نو شه وه درهنگ به تنیا چوو ده ری، دلنیا بوو به دوا به وهن، دلنیا بوو چه ند چاو یک هه ولده دن ونی نه کهن، ده یزانی زیاد له که سیکن، ماشینیان پییه، هه ندیکیان ده توانن دابه زن، به لام ده بوو بیتاک بسوپته وه، خروی وای نه بوو بیتا مانج بگه ریت، پیاری گه پان و ویلگه پیی بیتا نا نه بوو. که له بیمارستان ده وای ده گیشته کوتایی، له ژورو که ی خوی ده مایه وه، سه رخه ویکی ده شکاند، شتیکی ده خوینده وه، دوا یی ده چوو بۆ یانه ی پزشکیان، له سه ر میژنکی ته نیا داده نیشته، ده یخواره وه، ده یخواره وه، ده یخواره وه تا شه ده هاته کوتایی و بیتاگا ده گه پایه وه بۆ ماله که ی خوی.

دکتور بریاریدا بوو که به کیک له هه ره باشتین و کلاسیکیترین ته کنیکه کانی خۆدزین وه له چاودیری به کار به ییت، فیل یک سه رده می شاردنه وه ی نزاریش به کار به ییتا بوو... له راستیدا شاره زای ته کنیکی تر نه بوو. نه ویش به وهی هیته بسوپته وه تا نه وانه ی چاودیری ده کهن ماندوده بن و توانا و تا قه تی چاودیریان نامییت. پلانی و ابو له مانو پکی دریز و گوره دا، هه پ و هه م ماشین به کار به ییت، نه که هه نه وه، لیستیکی دریزی له مالی خزمه هه ره دور و نزیکه کانی خوی دروستکرد، نه وانه ی چه ندین ساله نه چۆته مالیان که له شه وانه دا

سەردانی ھەموویان بکات، بە جۆریک ھێندە مائە و مائ بکات، ھێندە خۆی بکات بەم مائدا و بیتەدەرئ، دواجار پێتھەلگرانی نەزانن چ شوپینیک نیازتتی. ئەو تەکنیکەکی ناونا تەکنیکی «کالۆکلۆینە»، ئەوەی وابکەیت بەرامبەرەکەت ھەرگیز نەزانیت تۆ ئەنگوستیلەکەت لە کویدا شاردۆتەو. لەو شەووە دەکتۆر زۆر شەو تەنیا بۆ سەر لیتیکدان دیتەدەرئ و بیتامانج دەسوپیتهو. گرنگ ئەوەیە کەس نەزانیت ئەنگوستیلەکەکی لە کویدا داناو. دواي دوو ھەفتە بەردەوام لە سوپاندنەو و شەوگەپی دەکتۆر شەویک دواي دلتیایییەکی زۆر خۆی کرد بە لای بولبولیاردا کە ھیدی ھیدی لە خەلۆھەتی درێژی خۆی وەپزەدەبوو. دەکتۆر شوکاکی کورت و خێرا بەسەرھاتی خۆی بۆ گێڕایەو و گووتی لە ئیستا بەدواو دەبیت وەفائیل بیتەدەرئ و ئەرکی گواستەوێ شتەکان لە ئەستۆ بگریئ. پێیگوت کە ھاتنی دەبیتە مەترسی بۆ سەر ژیاانیان، سەردانەکانی ھەمیشە دەبیت بەشیک بن لە نەخشەکی ناو یارییەکی بە مەبەستی وێڵکردن و سەرلیتیکدان، بە جەشێک نەیارەکان نەزانن کە و چۆن و بۆچی لە کوێیە. نەتوانن لە نیوان چەندەھا شوپینی جیاوازدا ئەنگوستیلە ونەکە بدۆزنەو و دەریبھێتن.

وەفائیل ھیدی ھیدی دەبوو فریشتەییەکی سەرھەحال و وریا کە گەلێک نیشانەکی زیرەکیشی پێوەدیار بوو. لەو فریشتانەکی دەتوانن خۆیان لە شیوەی مۆفدا بپۆشن و خۆیان وادەربخەن وەک ئەوەی کەسێکی ئاسایی. دەکتۆر شوکاکی بولبولیار دلتیایبون جگە لە من ھیچ کەسی دی ناتوانیت وەفائیل بناسیتەو، بەلکو ئەو دەتوانیت وەک پیاویکی کەچەلی سەرزل بە دەستیکی جلی پیاوانەو بیتەدەرئ و ھەموو شار بگەریت بپێتەوێ کەس بزانیئ کێیە. ئەوان پەنگە لە توانای منیشدا بۆ ناسینەوێ وەفائیل زێدەرەوێیان کردبیت، لەو ساتەدا بەھانەییەکی ئەوتۆشیان نەبوو وابکات زۆر لە من بترسن، خولای کوشتنی وەفائیل چەند مانگیک دواتر کەوتە سەری من.

پۆژی دواتر، دکتۆر دلخۆش و سەراسیمە بوو کاتێک وەفائیل لە دەستی
جلی جواندا هاته بەردەمی و لە سالتۆنی گەورەی بیمارستانە کەدا، بە ریزی
پیاویکە وە لە میژبیت ئەتە کێتی ژیان لە ناو ئادەمیزادە شارستانیە کەدا
فیربوو، سالتۆی لە دکتۆر کرد. وەفائیل قیافەیەکی رێک و جوانی هەبوو،
کراسیکی سپی خاوی و قاتیکی پەش و جووتیک پیتلوی چەرمی
بریقەداری لە پێدایوو کە بەس خودا دەزانیت چۆن و لە کوێ دەستی
خستبوون، بەو سەرە کەچەلە و پتر لە بەرپۆهەری کۆمپانیایەک یاخود
لە پزشکیکی پەسپۆی دەکرد لەوانەی جوان خۆیان بۆ دەرکەوتن لە
کۆنفرانسیکدا دەپۆشن. دواتر وەفائیل هەمیشە بە روخساری پیاویکی
شیک و رێکپۆشە وە دەردەکەوێت، هەتا لە پۆزانی سەختی
خۆشاردنە وەشدا دەستبەرداری ئەو جوانپۆشیە نابێت، وەک مەخلوقیک
لە نیهادیدا گوزارشت لە خەونیکی مە بکات بۆ جوانپۆشی کە خۆم
هەرگیز پیتی شاد نەبووم. وەفائیل ئەو پۆزە چوو لە دکتۆر تا دلنایبیت
دەتوانیت بێتە دەری و خۆی ئازادانە لە جێگایە کە وە بۆ جێگایەکی تر
بجولیت. هەر هەمان پۆز، دکتۆر وەفائیلی لە گەڵ خۆیدا سواری
ماشینە کە ی کرد و هەموو جێگایەکی گرنکی پیشاندا، شاری گێرا،
پیتیگوت دەتوانیت شتە پێویستەکانی خۆی لە کوێ بکڕیت، مالهەکی
خۆی پیشاندا، کللیکی بۆ دا بە کردن تا خۆی و بولبولیار لە کاتی
تەنگانەدا سوود لە مالهەکی ببینن. گووتی، گەرچی شوێنیک زۆر باش و
ئەمین نییە، بەلام لە کاتی ناچاریدا لە ناو شەقام و کۆلانا چاکترە. ئەو
پۆزە دکتۆر زۆر خۆشحال بوو، بەسەرێک وەفائیل بووبوو بە فریشتە یەکی
ئازا و ئازاد، بەسەرێکیش کاری وکردن و پاراستنی بولبولیاری بۆ ئاسانتر
بووبوو.

ياداشته کاني مه هدايلي فرشته «2»

کاتیک هاتمه دهره وه، دنیا بۆ من هم نامۆ و هم ساده و ئاسایش بوو. فریشته که دیته دهری، هم شاره زای دونیایه و هم شاره زاش نییه. دواي ئه وه موو ساله ده توانم بلّیم، دونیای ئیمه و دونیای ئینسانه کان وهک دوو شه قامی پێچاوپێچ و به یه کداچوون. له هه ندی جیگادا له یه ک دوور ده که ونه وه، له هه ندی ته وه ر و پنت و جیپردا لیکه ده دن و له ویدا ئیمه و مرقه کان به یه کده که ی، ئه م دوو شه قامه له هه ندی جیگادا به ته نیشته یه کدا درێژده بنه وه، ئیمه و ئه وان پوو به پوو به کدی ده بینین، به لّام به یه ک نامۆین، دیواریکي شوشه یی ئه ستور جیامانده کاته وه، واده کات له یه کتر نه که ی و به یه کتریش نه که ی. من دواي ئه وه موو سالانه ی زینده گی هاو به ش له که ل مرقه کاند، سه رنجما چۆن مرقه هیه ده توانیت له یه ککاتدا له سه ر هه ردوو پێگا که بیت، ده توانیت فریشته که ی خۆی و فریشته ی ئه وانی تریش ببینیت، فریشته ش هیه هه مان شتیه یه، ده توانیت له جیهانی خۆیه وه ده رچیت و بپواته سه ر زه مینی مرقه کان، هم وهک فریشته بیت و هم وهک مرقه .

من له وانه بووم، له و فریشته به دبەختانه ی که ده مکره له هه موو جیهانه شیاو و نه شیاوه کاند بژیم، هه موو پوخساره شیاو و نه شیاوه کانیش له خۆ بگرم.

هه لبه ت ئه وه فریشته یه ی دیته دهری ده بیت ته ندروستی باش بیت تا بتوانیت بژی، گه ر وانه بیت ژیا نی کورت و بێبه ها ده بیت. فریشته کان که میان ده ژین، وهک چۆن ماسی له دهره وه ی ئاو ده مریت ئاوها چه ند هه ناسه یه ک هه و ده مرز و ژانیکي کوشنده سه ر تا خوار داگیرانده کات و

بۆ هه‌تاهه‌تایه دنیا جێده‌هێلن. ئه‌وانه‌ی وه‌ک من جه‌سته‌یه‌کی به‌هێزیا
 هه‌یه، یه‌که‌م شت ده‌یکه‌ن ئه‌وه‌یه بۆ ده‌ستیک جلی پاک ده‌گه‌پێن، هه‌موو
 فریشته‌یه‌ک به‌ شه‌رمێکی قووله‌ ده‌یتێ ده‌نیا، هه‌لبه‌ت شه‌رم ته‌نیا له
 له‌شی خۆی نا، به‌لکو شه‌رم له‌وه‌ی توانای به‌رگه‌گرته‌ی دژبویه‌کانی
 مرۆشی نه‌بووه، شه‌رمی ئه‌وه‌ی نه‌یتوانیوه وابکات خاوه‌نه‌که‌ی گوێی
 لێبگرێت ... فریشته له‌ بوکێکی توپه‌ی هه‌له‌اتوو ده‌چیت، که‌ دوا‌ی
 ئه‌وه‌ی پوخساری ناشیرینی زاوا‌ی بینیه‌، له‌ شه‌وی زه‌ماوه‌ندا به‌ پووتی
 له‌ په‌رده هه‌له‌اتوووه. هه‌میشه ده‌بێت ده‌ستیک جل بدۆزێته‌وه، چونکه
 ده‌ره‌وه زۆر سارده، ده‌ره‌وه وه‌ک ناوه‌وه‌ی ئینسان نییه، ده‌ره‌وه مالێکی
 گه‌وره و بێسنوور و فراوانه که‌ هه‌وا له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه دێت و با له
 هه‌موو شوێنێکه‌وه هه‌لده‌کات. یه‌که‌مجار که‌ به‌ر هه‌وا‌ی کراوه ده‌که‌وین،
 ئه‌وه نوێترین و سه‌یرترین هه‌ستیکه دامان ده‌گرێت، شته‌کانی تر زۆربه‌یان
 ئاسایی بۆمان، به‌لام هه‌وا، بۆن، شی، مه‌لمه‌سی شته‌کان تازهن ...
 ئه‌وه‌ی کۆنه بینینه، بیستنه، تامه. که‌ فریشته‌یه‌ک یه‌که‌مجار پاده‌کات
 خۆی داپۆشیت، به‌وه ده‌یسه‌لمینێت هه‌چ نییه جگه له‌ مرۆف، مرۆف به
 شه‌رم و غه‌م و دوودلییه قووله‌کانییه‌وه.

من که‌ هاتمه‌ ده‌رێ، سه‌ره‌تا هه‌وا‌ی سارد ئازاری ده‌دام ... هه‌ر شه‌وی
 یه‌که‌م زانیم بوونی په‌ناگایه‌کی باش بۆ فریشته‌کان له‌ هه‌ر شتیکی دی
 گرنگتره، یه‌که‌مجار که‌ سه‌رم به‌رزکرده‌وه و له‌ ئاسمانم پوانی، زانیم که‌
 ده‌بێت جێگایه‌ک هه‌بێت فریشته‌کان بگرێته خۆی، مالێکی گه‌وره،
 کۆشکێک، کوچه‌یه‌ک، شارێک ... که‌ یه‌که‌م شه‌و به‌ ئازادی سوپامه‌وه و
 سه‌رما لێیدام هه‌ستمکرد پێویستم به‌ په‌ناگایه‌که له‌و کزه تیژ و ئازار
 به‌خشانه به‌پاریزێت که‌ له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه ده‌هاتن و هه‌ستیکی قوولی
 نامووییان تیدا دروسته‌کردم. گه‌رچی بۆ مردن هاتبوومه ده‌رێ به‌لام ئیستا
 که‌ دنیا‌م ده‌بینی، شه‌قامه‌کانی شارم ده‌بینی، هه‌ندێ گۆل و ئینجانه‌م له
 په‌نجه‌ره‌ی مالاندا ده‌بینی، چاوم به‌ هه‌ندیک مندال ده‌که‌وت یاریده‌که‌ن ...
 له‌ نا‌کاو نه‌مه‌دووست بمرم . پێم ده‌چه‌قاند و نه‌مه‌دووست بمرم. هه‌موو

فریشتەیهک که دیتەدەریی بە نیازی مردن لە جەستەکان دەتاززێت، یاخیبوون لە مڕۆف لە خوێنی ھەموو فریشتەیهکی پاستەقینەدایە. من لەو فریشتە بەھێزانەم که زۆر ژیاوم، لەگەڵ ئەو شدا دەبێت بڵێم، من جگە لە ستایشی یاخیبوون ھێچى دیم لە دەست نایەت. ھەر یاخیبەکی پاستەقینە دەزانێت، یاخیبوونی گەرە ھەمیشە لە ھەرگدا دوایی دیت، ئەو یاخیبوونەى لە ھەرگدا دوایی نەیت، یاخیبوونێکی ناتەواو.

ئەوێ دوای ترازان زۆتر و زۆتر بژیم، بوو خولیاى من. ھەر لە پۆزانی سەرەتاو ھەستەدەکرد ئیشیک ھەبە دەبێت بیکەم، بەلام نەمەزانی ئەو ئیشە چییە. شەوانی یەکەم لە بازاری گەرەى شار، لە ژێرخانێکدا جینگایەکی گەرم دۆزییەوە و لەوێ دەخەوتم. ھێدی ھێدی توانیم خۆم وەک تەنیکى سەرەخۆ و بوونەوێکی ئازاد ببینم، کاتی خۆ دەچوو ھە سەر دەیان فەرە گەم و شتیکم لۆلەدەکرد و دەمخستە ژێر سەرم. شەوان که دەچوو ھە سەر فەرە گەمەکان و پادەکشام بیرم تەنیا لای ئەو بوو ئاخۆ من تەنھام یان نا. لە ھێچ شتیک تێنەدەگەیشتم، دەمزانی شتیکم و ھەم، بەلام ھێچ بوونەوێکی ترم لە توخمى خۆم نەدەدۆزییەوە. ھەستەدەکرد ھەموو مڕۆفەکان لە مالى خۆیاندا ئاسوودەن من نەبێت. دور بە دور سەرنجی ژیاى مەھدیم دەدا، دەمبینی لەگەڵ ھاورپێکانیدا دەخواتەو، قوماردەکات و شەپدەکات. بەلام ھاورپێکانیشی ھەموو وەک ئەو بوون، دەستوەشێن، جێئۆفرۆش، چەقۆکێش. لە خۆم دەپرسی ئەى فریشتەکانی ئەوان کوان؟ بۆ من بە تەنھا ترازووم و خەبەرێک لە ھێچ فریشتەیهکی تر نییە؟. سەرەتا چەند شەوێک ناو بازار و کوچەکانی دەورووبەر گەپام، ئومێدیم بوو مەخلوقێک لە جنسی خۆم بدۆزمەو، بەلام ھەولەکەم بێتەنجام بوون. لەو شەواندا ھەستەکرد بە جۆرێک لە جۆرەکان پەيوەندییەکی نەینیم لەگەڵ مەھدی خاوەندماو. ھەستیک بە درێژایی ژیا وازم لێناھێنێت و بەردەوام وەک موگناتیسێکی شەیتانی پامدەکێشیتەو، لە ھەندێ پۆزگادا دەیخەمە پشت گوێ و لە ھەندیکى تردا ئازارم دەدات. چاوم دەنوقاند و دەمبینی... ھەندێجار

هەستیکی سەیرم هەبوو کە بپۆم و ببینم، نۆر پۆژ وام دەکرد، کە
بەزمانیایە هاوتۆتە بازار، دوور بە دوور چاودێریم دەکرد. ئەوێ خواستیکی لە
هەموو فریشتە کەدا هەیه، بزانی ت خاوەنە کە لە کۆییە و چی دەکات،
ناخۆ لە سەر هەمان پێگای دێرین بەردەوامە یان پێگایەکی تری گرتووە،
هەمیشە پەتیکی نەبێزراو هەیه دلێ ئێمە بە ناخی ئەوانەوێ گزێدە دات. من
پۆژانی خۆم بەوێ دەبردە سەر دوور بە دوور سەیری مەهدی بکەم، زۆر جار
حەزەم دەکرد بپۆم و لەگەڵیدا دانیشم و خۆمی بۆ ناشکرا بکەم. ئەوێ
خولیا یەکی سەیرم بوو، خولیا یەکی دوور نییە پۆژیک بەدبەختە بکات. کە
دەمبێنی بەو بالۆ قامەتە زەلیەوێ دانیشتووە و دۆمبێنە دەکات، ئارەزووم
بوو سەیری بکەم و کۆمەکی بکەم. لە ناخەوێ شتیکی خۆخۆر دەبجوڵاند
بچم و بلێم من فریشتە کە ی ئێوێ ... بەردەوام لە خۆم دەپرسی، دەبیت
بزانی ت چی پوویداوێ؟ دەبیت بزانی ت من بە شتیکم لە ئەو؟ دەبیت
بەمانیشتەوێ؟ دەبیت بزانی ت من ئەو نیوێ یەکی تری ئەوێ کە دەکرا شتیکی
باشتر لەو دروستیکەم و نەم توانی؟ پێیبلێم من ئەو ژیانەم کە ئەو نە ژیاوێ
و ناژی. هەندێ جاریش دەکەوتە گومانەوێ، کێ دەلێت من نەخۆشیک
نیم ئەم مۆفەم لە خۆرا خستۆتە خەیاڵی خۆمەوێ؟ کێ دەلێت کە سیک
نیم کە پابوردووی خۆم فەرامۆشکردوێ و ئێستا بۆ شتیک دەگەرێم خۆمی
لە بیکەسی پێ پرگاری بکەم؟ سالانیک دواتر هەندێ جار دەیدا لە کەللەم
بلێم، ئەم بالانە هەر خەیاڵپلوی خۆمانە، فریشتە هەر کە سیک بیکەسە
کە یادەوێ خۆی لە دەستداوێ و لە دوا پۆژەکانی تەمەنیدا حاشا لە
هەموو پابوردووی خۆی دەکات. هەندێ جاریش بە تەنیا گریاوم و
گووتوومە، من تارمایم، من گیانی کە سیک مردوم و لە سەر زەوی ئاوارە
بووم. هەر چییەکی بیت، پاستی بیت یان دەرد، مەهیدیم بە درێژکراوێ
خۆم دەزانی. مەهدی لەو سەردەمەدا وەک ئاژۆل دەژیا، ئیتر سەردەمی
پاوە شیوعی تەواو بوو. خۆی و هاوپیکانی جگە لە سوپاندەوێ
بێنیش و دانیشتن لە چاپخانە و شەپکردن لە گەل یە کەدا کارێکی دیان
نەبوو بیکەن. دوا پیکەوتنی حکومەتی بەغدا و بەزانی ئەو نیازی بوو
لە شاردا ببیت بە شتیکی گرنگ، بەلام حیزب جگە لەوێ پێشنیاری

ئەو ەيان بۆ كەردبۇو بېئىت بە پۆلىس بە شاھەنى پۆستىكى باشتريان نەزانىبۇو، ئەو ەش نەيدەتوانى خۆى لە قەد و قىافەى پۆلىسا بېئىتەو . ئىتر جگە لەو ەى بە كرىى دوو خانو دەژيا كە لە باپىرىيەو ە بۆى مابو ەو ە كار و دەرامەتى دىكەى نەبوو . ئەو بېئىشسىيەى وايدەكرد لە گەپان و شەوگەپ دا زىادەپەويىكات . ەئىدى ەئىدى لە حىزب دابرا، پۆژ دوای پۆژ دونىاى ەاوپىكانى زياتر دەبىرد و گۆژىدەدا، ئەو كىنە نەئىنى و بېئۆيەى جارانى بەرامبەر شىوعىيەكان تادەهات خاوتر و خاوتر دەبو ەو، بەلام ەىچ كات ەستم نەدەكرد، پۆشتنى من كارىگەرىيەكى قوللى تىدا جېئەشتىبىت . وەك خۆى بوو، بېباك، مەست، ژىياز ... پىاوپىك بەردەوام بۆنى بەر چاپخانەكانى شارى لىدەهات، بەردەوام بە دەموچاوپىكى ماندو ەو ە كە بېئەوى يان خەوى ئۆر چرچىكەردبوو، بە كلاشەكانى سەرىپىيەو، بە پشتنە پەشە شەكەيەو، بە پۆشتە گەلاوگەلەكەيەو، بە ئەلقە و زىزە زىو ەكەى دەورى ئەنگوستى، خۆى وەك كەستىكى گرىگ پىشانەدا بېئەوى خۆشى بزانتى ئەم گرىگىيە لە كوئۆ ەاتو ە و بەچى دەستگىر بو ە . لەو كەسانەبوو كە بېئۆ پىيانوایە دەركەوتنىان كەموكورتىيەكى گەورەى لە دونىادا پركردۆتەو . بېئەوى بزانت كە دەركەوتنىان كەم و كورپىيەكى گەورەى بۆ دونىا زىادەكردەو .

تەنھايى من لەو ماو ەيەدا زۆر قوول بوو، بەلام ەئىدى ەئىدى تىگەيشتم كە چەند فرىشتەيەكى دىكە لەم شارەدا ەن . لە گەشتە بېوچان و بەردەوامەكاندا ەندى فرىشتەى دىكەم دۆزىيەو ە كە زۆرەيان نەخۆش و بېئاسۆ و تەنھا بوون، لەو شەوانەدا ئىلھامىكم بۆ ەات كە من بۆيە وا بەئىزم چونكە پەيامىكم ەيە، دەبىت شتىك بكەم ئەم بەدبەختانە پزگارىكەم، دەبىت شتىك بكەم زۆرتر و باشتىر بژىن . چونكە گەر وانەبىت دواچار ەموو سەما و برسىتى و تەنھايى دەيكوشتىن . زۆرەى كات كە دونىا تەواو تارىك دەبوو لە پاشماو ەى جېشتخانەكاندا دەگەپام و لە بەرمىلى خۆلى كوچەى سەوزە فرۆشاندا خواردنم دەدۆزىيەو ە و پاكەم دەكردنەو ە و دەمخواردن . ئەو ەى يەكەمجار منى راچلەكاند دۆزىنەو ەى

تەرمی فریشتەیهکی مردوویوو. شەویەک بێهۆ و بێ بەهانهیهکی تاییهت، وهک ئەوهی ئاماژەیکی نهێنی و دهنگینکی دوور ههلمبگریت، لهسەر پێخهفه شاهانهکی خۆم له ناو فەرده گەنمەکاندا هاتمه خوار و وهک بهدهم خهوهوه بپۆم، چووم بۆ گۆزه‌ری شوشه‌فروشان. دنیا هێمن و کوچه خالی و شهو له تروپکیدا بوو. پێک وهک دهنگیک به‌رهو خۆیم به‌ریت، کوچه به کوچه و گۆزه‌ر دواي گۆزه‌ر بازایم ته‌یکرد و خۆمکرد به کۆڵانیکدا ده‌چووهوه سه‌ر پاسه‌ی زه‌په‌نگه‌پان. له‌ویدا له نزیک وه‌جاقی خامۆشی که‌بابچییه‌که‌وه یه‌که‌م فریشته‌ی ژيانم به‌ مردوویی بینی... فریشته‌یه‌کی باریک و لاواز و بچوک، ته‌نیا کراسی‌کی درێژ و پانتۆلی‌کی کۆن و په‌شی له به‌ردا بوو، باله‌کانی زۆر درێژ بوون، دواتر که‌م پێکه‌وتی فریشته‌ی وه‌ها چکۆلانه‌م کرد بالی وه‌ها درێژی بیت. وای باله‌کانی چه‌ند درێژ و باریک بوون. من وه‌ک موعجیزه‌م بینییته‌ ئه‌بله‌ق و پاماو چاوام زه‌ق به‌ غه‌میکی قوول دره‌وشانه‌وه. چوومه‌سه‌ری، گیانی تیدا نه‌ما‌بوو، پێده‌چوو زیاده‌ له‌ پۆژیک بیت له‌ویادا مردبیت. دلنیا‌بووم که‌س نایبینته‌، به‌لام وه‌ک له‌ مردن و پرسوایی خۆم بترسم دام به‌ شانمدا و هه‌لمگرت و بردم. نه‌مه‌زانی بۆ کوێی ده‌به‌م. به‌سه‌ریک دلخۆش بووم، چونکه‌ ئیستا دلنیا‌بووم جگه‌ له‌ من ئه‌م شاره‌ فریشته‌ی تریشی تیدا‌یه، به‌سه‌ریک ترساو و دل پر حه‌سره‌ت بووم، چونکه‌ مردوویه‌ک به‌ شانمه‌وه بوو و نه‌مه‌زانی چی لێیکه‌م و بۆ کوێی به‌رم... له‌و ساته‌دا هه‌یج خه‌یاڵیکم لای نه‌وه نه‌بوو بیر له‌ دروستکردنی گۆرستانیک بکه‌مه‌وه بۆ فریشته‌کان یان ئاگاداریم که‌ له‌م شاره‌ عاجباتیه‌دا ده‌شیت جو‌ره‌ گۆرستانیکێی له‌و چه‌شنه‌ هه‌بیت.

تەرمی فریشتە نه‌ناسراوه‌که‌م پێ‌بوو، ده‌پۆیشتم و ده‌پۆیشتم، هه‌فته‌یه‌کی پێک ئه‌و تهرمه‌ به‌شانمه‌وه بوو، هه‌فته‌یه‌ک دامنه‌گرت، بۆ هه‌ر جێگایه‌ک ده‌چووم له‌گه‌لم بوو، باله‌ درێژه‌کانی به‌سه‌ر شانمه‌وه شۆپووبوونه‌وه و له‌زه‌وی ده‌خشان. هه‌تا له‌ کاتی خه‌ویشدا به‌دانیشته‌وه ده‌خوتم تا تهرمه‌که‌ دانه‌گرم، نه‌مه‌زانی چی له‌و مه‌يته‌ بکه‌م، به‌لام سه‌عات دواي

سەعات و پۇڭ دواى پۇڭ سەنگى تەرمەكە سووك دەبوو لەسەر شانم تا خۇى ھىدى ھىدى بوو بە تۇزىكى سىپى و بابردى. دواى ئەو ھىدى ھىدى ھەندىك فرىشتەى ترساو و زىندووم بىنى كە تواناى قسەكردن و پەيوەندى گرتنيان لەگەل كەسدا نەبوو. فرىشتەكان ھەندىجار مەخلوقاتى بىندەنگ، پەمىدە و ھەلھاتوون. بە گشتى فرىشتەكان كەم بوون، ھەندىكيان كە منيان دەبىنى لە تاريكىدا خۇيان وندەكرد و نەياندەويست قسەم لەگەل بكەن، بەلام دۇستايەتتەىكى بچوكم لەگەل فرىشتەتەىكى تردا دروستكرد كە ناوم نابوو، فرىشتەى يەكەمى گوزەرى كۆنەفرۇشان. من خۇم نۇر حەزم لە گوزەرى كۆنەفرۇشان بوو، جىگايەك بوو پۇژانە كاتى نۇرم تىدا دەبردەسەر. لەوئ جلى كۆن و پىلاوم تاقىدەكردەو، بەردەوام چى چاكەتتەك يان پىلاويكەم بەدل بووايە دەمپۇشى و دەكەوتە تەماشاي خۇم. پۇژىك لە كاتتەكدا سەرقالى تاقىكردەو ھى پەينكۆتتىكى جوان بووم. قۇلم دىزىكرد تا بالى پەينكۆتەكە ھەلكتىشم، لەويادا ھەستەمكرد بۇ يەكەمجار دەستم بەر بالىكى نەرم و پەردار دەكەويت، پشتى لە من بوو، بىئاگا لە دونيا خەرىكى ھەلدانەو ھى جەلە كۆنەكان بوو تا كراسىكى گونجاو بدۇزىتەو، من قۇلى پەينكۆتەكەم ھەلكتىشا و ئاوپمدايەو و لە دواو بە ھەموو قىافەى خۇيەو ھى بىنىم. مەلەككى پاستەقىنە بوو، بارىك و بىگىرئ، قىافەى ھىچ لەو بالا زل و ناقۇلا و پىاوانەيەى من نەدەچوو، ھىچ لەو فرىشتە مردوو ھى لاوازەشى نەدەكرد كە بەسەر شانى مەو ھى بوو تۇز، فرىشتەى تەواو بوو، ھەك ئەو فرىشتانەى دواتر لەلاى نىگاركتىشە گەورەكانى مېژوو وئەكەشەن بىنىمەو. دەمچاوتىكى پىك و لووتىكى قىچ و پىستىكى كال و قۇزىكى پەشى نەرم. من كە بالە سىپى و پاكرەكانىم بىنى بىويستى خۇم گووتم «واى چ جووتە بالىكى جوانن».

من لە سەرسامىمدا وامگوت، بەلام فرىشتەكەى بەردەم ترسا و بۇ ئىستىك لە شوئىنى خۇى وشك بوو، يىئەو ھى ئاوپمداو، جەلەكانى دانا و پۇشت. نەدەكرا بېئلم بىوات، بە ھىمنى قۇلم گرت و لەدواو چىاندەم بە گوئىدا و گووتم «مەترسە، منىش فرىشتەم». ئاوپىكى لەسەرەخۇى داو، چاوانى پىبوون لە ترس، لە دوودلى، لە تەنھايەكى بىسنوور. دىمەنى زلى

من زیاتر ترساندی، بۆ ئەوەی دڵنیا بێت بۆ کەنەم بۆ کردەوه و پێشانمدا. ئینجا دەستم خستە سەر شانی و پرسیم «ناوت چییە؟». بێئەوهی لە یادم بێت کە فریشتەکان ناویان نییە. ناوی نەبوو، هەتا نەشیدەزانی فریشتەیه، مەخلوقێک بوو وەک من لە دۆنیایەکی تایبەتیدا دروست بووبوو، لە ناکار خۆی لێبووبوو بە راست و کەوتیبوو ئەم دۆنیایەوه. سەیریبوو، ئەو کاتەی لەوم پرسى ناوت چییە، منیش ناوم نەبوو، ئەو شەوه بردمەوه بۆ عەمبار و سەر فەرده گەنەکانی خۆم، ئەو منى ناونا «فریشتەى سەر فەرده گەنەکان»، منیش ئەوم ناونا «فریشتەى بازاری کۆنەکە». ژيانمان زۆر لە یەكده‌چوو، ئەویش لە دەست گەنجیکی دل‌پەرق هەڵهاتیبوو کە جوانی و سامان کردبوویان بە دێندە. ئێمەى فریشتە ژيانمان زۆر لە یەك ده‌چوو، هەموو هەڵهاتیبوین، هەموو بۆ مردن هاتیبوینە دەرئ، هەموو ساتێک بووین لە ساتەکانی حاشاکردنی مەووف لە خۆی، کە سیشمان نە هیوا و نە چارەنوسمان نەبوو. سەیریبوو دواى بینیمان کە بازاری کۆنەفرۆشەکان شوێن سەردانی فریشتەکانی تریشە، لەویدا سێ فریشتەى تێمان ناسی. یەكێکیانمان ناونا «فریشتەى شەو»، خانمێک بوو دەستێک جلی پەشی لە بەردا بوو کە پێبوو لە ئەستێرە، فریشتەیه‌کمان ناونا «فریشتەى پشیلەکان» کە پێرێک بوو هەمیشە دوو پشیلەى پەڕۆی لە باوه‌شدا بوو، بە فریشتەکەى دیشمان دەگوت «فریشتەى گوزەری ئاسنە‌پان». من لە هەموو فریشتەکانی تر تەندروستیم باشتر بوو، هەر چوار فریشتەکەى تر لاوازی و نەخۆشی بپستی لێ بپێوون و لەسەرەخۆ دەیکوشتن. تەنیا فریشتەیه‌ک بووم بێرکردەوه کە دەتوانم خۆم تێکەڵ بە ئادەمیزادەکان بکەمەوه و دەستبکەمەوه بە ژیان، من کەم و زۆر بە پێی پلان و بە وریایەکی زۆرەوه هەندێ ناسیاو و هاو‌پێی مەووفیشم گرت کە دڵنیا بووم گومان لە بوونم ناکەن و وەک مەووف دەمبینن. لەگەڵ فریشتەکانی هاو‌پشیمدا هەفتانە چەند جارێک لای کۆنەفرۆشەکان یە‌کمان دەبینی، فریشتەى شەو لە مەزگەوتی گەورەى شاردا دەژیا و شەو لەوێ دەخەوت، فریشتەى پشیلەکانیش لە یە‌کن لە گەنجینەکانی زانکۆدا ژوورێکی چەپەکی

دۆزىبۈۋە و شەۋان لەوئ دەمايەو. يەكەم فرىشتە كە زو پەنگوپوى
 مردنى گرت فرىشتەى گوزەرى ئاسنگەران بو، هېچ شىتېك وەك مردن زو
 ناگاتە سەر فرىشتەكان. پۆژىك فرىشتەى گوزەرى ئاسنگەران نەهاتەو،
 بوو بە دوو پۆژ، بوو بە سى پۆژ، بوو بە هەفتەيەك دەنگى نەبوو. ناچار
 من و فرىشتەى گوزەرى كۆنەفرۆشان چووين بە داويدا بگەپيئىن، دواى دوو
 پۆژ گەپانى بەردەوام، بينيمان سەرکەوتۆتە سەر درەختىكى بەرز و لە
 تۆپكەكەيدا پالېداو بە لقىكى ئەستورەو و سەرى بۆ ئاسمان
 بەرزکردۆتەو و مردوۋ. ويستم سەرىكەومە سەرى و دايىگرم، بەلام
 ھاوپىكەم گرتى و گووتى «نا... لىگەپى، ئەو خەونى بوو لە ويدا
 بمرىت و سەبرى مانگ بگات». دواى ئەو ھەموو پۆژىك من و ھەر سى
 فرىشتەكەى دى دەچووين بۆ سەبرى لاشەكەى بە درەختە بەرزەو، تا
 وردە وردە بوو بە تۆزىكى سې و با لەگەل خۇيدا بەرەو ناديار ھەلىگرت.
 لە ماوۋى سالىكدا ھەموو ھاوپىكانم لەدەستدا، ھەر سى فرىشتەكەى
 تىرىش لە دۆخى جۆراوجۆر و بە شىۋەيەكى غەمگىن تەنھا جىيانھېشىتم.
 فرىشتەى شەو لە سەرەتاي زستاندا نەخۆشكەوت و من ھىتنامە عەمبارەكە
 لاي خۆم تا خزمەتتېكەم، بەلام ھەر زو تواناي خواردن و قسەى
 لەدەستدا و ھەموو ھەولەكانى من بۆ زىندوو پاگرتنى سووديان نەبوو،
 دواچار لە چلەى زستاندا و لە پۆژىكى زەمھەرىيدا مرد. فرىشتەى گوزەرى
 كۆنەفرۆشان لە ناكاو ديار نەما، پۆژىك پۆشت و ئىتر نەمىنبىيەو، چەند
 بە چەند لە دواى ئاسەوارىك و نىشانەيەكى گەپام، بەلام تا ئەمىۆ ھېچم
 دەست نەكەوتەو. فرىشتەى پشیلەكانىش كە خۆى پىر بوو، پىدەچوو
 فرىشتەى پياۋىك بىت كە مندالىكى خۆى لە تەمەنى ھەشت تۆ سالاندا
 لەدەستدايىت، پۆژانە دەچوو بەر دەركى قوتابخانەيەكى سەرەتايى كچان
 و بەرامبەر دەرگاگەى دادەنىشت و لە مندالە وردەكان پادەما. جارىك دوو
 پۆژ ديار نەما، بە داويدا چووم بۆ نىشتەجىكەى خۆى لە زانگۆ، لەوئ
 نەبوو، دواى چووم بۆ بەردەم ئەو قوتابخانە سەرەتايىيە و بينيم پالى
 داۋەتەو بە دىۋارىكەو و پشیلە پەژكانى توند نوساندو بە خۆيەو و
 مردوۋ.

له هاوینی ساڵی 1973 دا بپارمدا واز له و نازومه قامه بهێنم که چیدی خۆم وهک فریشته ببینم، هۆی گۆپانکارییه کهم به پلهی یهک ده که پابه وه بۆ ئه وهی دڵنیا نه بووم من چیم. من خۆم ناو نابوو فریشته، به لām هاوپی بالداره کانم خه بهریان له شتی وه ها نه بوو. ده بیته لیته دا دان به وه دا بنییم که من له گه ل فریشته کانی ئه وه دم و دواتریش له گه ل سه رنشینانی کەشتیی فریشته کاندای درۆم له ئه سل و فه سلای خۆمدا کرد، خۆم وهک فریشته ی که سێکی زانا نیشاندای، بۆ ئه وه ی ئه وه که موکورتییه پریکه مه وه، بۆ ئه وه ی نه لیم له قه برغی پیاویکی نه زان هاتومه ته ده ر. ده ستمکرد به سه ردانی کتیبخانه ی گشتی، خوێندنه وه ی پۆژنامه ی پۆژانه، گوێگرتن له رادیۆ، به دوا داچوونی هه وال بوونه خولایم، به جوړیک له مروڤه ئاساییه کان پترعه ودالی ده نگوباس و کیشه جیهانییه کان بووم. هه تا بۆ ئه وه ی خۆم وهک مروڤیکی ئاسایی ببینم و خۆم چیتر له هیه مروڤیک جیهانه که مه وه و خۆم نه شارمه وه، له چپشخانه یه که دا بوومه یاریده ده ری چپشته که ره کان، که سیک که کاری قاپشتن و پاککردنه وه و سه وزه چاککردن و جنین ده کات. نزیکای سالیکی ته واو ئه وه م له بیر خۆم برده وه فریشته م، باله کانم له خۆم و له ئه وانی تریش په نهانکرد، وهک هه ر که سێکی ساده که به ویت ژیا نکی ساده بژی و دوا ی خه یالاتی به د نه که ویت، که ویمه سه ر سه ری ژیا نکی نوێ. هاوړیکه م «فریشته ی پشيله کان» پای وابوو که باله کانمان ته نیا بالی خه یالین، بالی فه نتازین، ئیمه چه ند که سیکین تووشی ده ردیکی ده رونی بووین و دوو ژیا ن ده ژین، به جوړیک ژیا نی یه که ممان ئاگای له ژیا نی دووم نییه، یاخود که سانیکی ن به کاری گوړزکی پۆخی کو شنده ته واوی یاده وری پتیشینی خۆمان له ده ستداوه و پیمان وایه که له پۆخی که سێکی تره وه هاتووینه ده ر. من بۆ په تکردنه وه ی ئه وه قسانه شتیکی ئه وتۆم نه بوو، نه مده زانی ئه وه هه ستانه ی له لاهه، ئه وه یادگاریانه ی هه مه سه باره ت به پۆژانیک له گه ل مه هدی دا خولیا یه کی نه خو شانه یه، که رتبه و نکی ده رونییه یا ن ترازانی پاسته قینه ی فریشته یه که. ده بیته بلیم له کتیبخانه کاندای زۆر شتم خوێنده وه، به لām مروڤ جگه له فریشته ی ئاسمان بی ری بۆ بوونی

فريشته ی تر نه چووبو. بۆم گرنگ بوو بزائم له جیگایه کدا ده که وم به سهر چیرۆکی کدا کۆمه کمبکات له خۆم تیبگم. ههرچیم کرد و ههرچیم خوینده وه سوودی نه بوو. دیاره زۆر شت فیزیووم، ئاشناییه کی قوولترم به مړوف په یادکرد، به لām زانیاریه کانم هه مووی له و جۆره بوون که کۆمه کیانده کردم له مړوف تیبگم نه وه که له خۆم. ونیوونی چهند ساله م له کتیبخانه ی شاردا تیبگه یاندم که مړوف هه میسه ته نیا سهرقالی تیبگه یشتن بووه له خۆی، مړوف هه تا که دهیه ویت بزانیته له وسهری گهردون چی پووده دات مه به سستی ئه و زانیاریانه بخاته خزمه تی خویه وه. مړوف که سهیری ئاره ل دهکات و دهیه ویت بزانیته چۆن رهفتار دهکات، مه به سستی نییه له ئاره لان تیبگات، به لکو مه به سستی له خۆی تیبگات. مړوف ئه و مه مخلوقیه که هه موو شتیک دهگوریت بۆ ئاوینه و له ناویدا سهیری خۆی دهکات، که سهیری هه ور دهکات خۆی دهبینیته وه، که سهیری دهريا دهکات بۆ نهیتی پۆحی خۆی دهگهریت، که سهیری گول دهکات دهیه ویت له جوانی خۆی وردیته وه... که باس له بهرد، له ئاو، له شهیتان، له شهو، له بروسکه دهکات، هه میسه و هه میسه ته نیا به دوا ی خویدا عه و داله. به جۆری کیش مه به سستی خۆی له هه موو شته کاندایه بینیتته وه، له ده ره نجامی ئه و گهرانه دا هه میسه خۆی وندهکات. من له ږنگای شه ونخونی زۆرمه وه به سهر کتیبه وه تیبگه یستم که مړوف کاتیک باس له فريشته کان یان باس له خودا دهکات بۆ ئه وه یه تی خۆی به بینیتته وه. مړوف بۆیه سه دان هه زار کتیب و چیرۆکی له سهر فريشته کان نویسه وه، چونکه ویستویتی و توانیویتی خۆی له و فريشته ئاسمانیه دا به بینیتته وه، به لām ئیمه پچه وانه بووین، ئیمه له و جۆره فريشته بووین که مړوف خۆی تیدا نه ده بینیه وه، فريشته نامۆکانی ناخی مړوف تاکه شتن مړوف خۆی له ناویاندا نابینیتته وه. من له سالی 1973 و 1974 دا زۆر ده چوومه کتیبخانه ی گشتی، له وی چهند فريشته یه کی ترم بینی که وه که من ده هاتن و بالی خۆیان شارد بووه وه و ده یانه ویست له شتیک تیبگن، به لām وه که سویندیکي نهیتی له ئیوانماندا بیت، وه که په یماننیکمان به سستی، که س خۆی بۆ ئه وانیدی ئاشکرا نهکات، به لای یه کدا ده پویشین و به چه شنی

کەسانی ئاسایی پەفتارماندەکرد. دواتر کە ئەلیائیل ناسی، سەرم سورما کە زانیم ئەو منی بەکەمجار لە کتێبخانەی گشتی بینیوه. ئەو مێمڵی کتێب بوو، پۆشنفکرتین فریشتەیهک بوو تا ئەمڕۆ دیبێتم، تاکە فەیلەسوفێکی راستەقینە لەم شارەدا پێکەوتەمکردبێت، ئەو چەندین جار منی بینیوو، دەیزانی لە کوێدا دادەنیشم، چۆن دادەنیشم، چی دەخوێنمەوه، بۆ چ زانیارییهک دەگەڕێم. ئیستاش لە خۆم دەپرسم ئاخۆ ئەلیائیل لە هوشیارییهکی زۆرەوه، دواي گەپان و پشکنینێکی درێژ منی هەلبژاردبوو تا بمرکەنە کلێل بە دەستی کەشتیی فریشتەکان، یان شتەکان پێکەوتی پووتبوون. من یادم نییە ئەلیائیل لە کتێبخانەی گشتی بینیبت، گەرچی دواتر، چەند پۆژێک پێش ئەوهی گۆچی دواي بکات، پێکەوه چووین بۆ کتێبخانەکه. تەواو بیهێز بووبوو، بە ئەستەم قسەي بۆ دەکرا، بە ئەستەم دەیتوانی بآلی بچوونێت، بەلام خۆشییهکی زۆری بە کتێب دەهات. یەکە یەکە ئەو جیگایانەي پیشاندام کە لە سالتۆنی خوێندنەوهکەدا لێی دادەنیشتم، هەندێ لەو کتێبانەي پیشاندام کە دەمخوێندنەوه. دانیابوم لێکچوونێک لە نێوان من و گەنجیتی خۆیدا دەبینیت، بە هەیکەل و بالآیدا دیاربوو چ فریشتەیهکی بەهێزبووه، چ زانایانە توانیوتی لە نێوان ئینسان بوون و فریشتەبووندا خۆی بگونجێت. ئەو پۆژەي مرد لە بەیانیهوه دیار نەما، من و پێزانی مەلەکیین هەموو ژوورەکانی بۆ گەپان و نەماندۆزییهوه، باغەکه مان پشکنی، سەردابی کۆشکەکه چووین، گۆرستانەکه بە جوانی گەپان، بەلام لە هیچ کونجێکەوه دیارنەبوو. پێزان خانەي مەلەکیین بێئەوهي نۆر بیریکاتەوه، منی سوار تاکسییهک کرد و چووین بۆ کتێبخانەي گشتی، من گومانم هەبوو بەو بیهێزی و کەمتینییهي خۆیهوه توانیبتی بە تەنیا بگاتە ئەوی، بەلام پێزان بەردەوام دەیگوت «تۆ دەمت داخە، تۆ هیچ نازانیت». کە چووین بینیمان، لە ناو کتێبەکاندا پالکەوتبوو، دیوانێکی بابا تاهیری عورپانی خستبووه سەر سنگی و لەوێدا مردبوو. پێدەچوو هیواي ئەوهي لە کتێبخانەیهکا بمریت گەورەترین ئاواتی بووبێت، نەبویستبوو ئەو ئاواتە بچوکهشی نەیتەدی، کانتیک دانیابوووه دەمریت،

هاتبوو، بە بېدەنگ، بېنەوھى بېئىلت ھىچ ئادەمىزادىك بېبىنىت، وەك
 فرىشتەيەكى پىر لە ناو كىتەبەكاندا مردبوو. لاشەكەيم دا بە شانمدا و تا
 كەشتىي فرىشتەكان ھەلگرت، گەرچى فرىشتەكان بە مردووىي نۆرەيان
 سووك و كەم كىشن، بەلام ئەو لە مردنىشدا بېكىش و سووكەدەست
 نەبوو. ئەو خۆى جارىك پىيگوتىم «ئەو بەك بە دەلىلى خۆت: فرىشتەى
 راستەقىنە لە مۆففى راستەقىنەو نۆر نزيكە. بەو مانايە نا كە
 ھەردووكيان دوو بوونەوھى باشن، بەلكو بەو مانايەى ھەردووكيان دوو
 بوونەوھى ناوئىد و تىكشكاون». ئەو پۆژە كە لاشەكەى ئوم ھەلگرت
 و گەپايەوھ، ئەو پۆژە بوو لە سالى 1974 كە جەنگ لەسەر
 داگىركردنى چىكانى دەرووبەرى شار لە نىوان دەولت و ھىزەكانى
 پىشمەرگەدا نۆر گەرم بوو، كە ھاتىنە دەرەو گوتىمان لە ئالە و زىمەى
 ئەو گوللە تۆپانە بوو كە سوپا لە پاىگای سەربازىي شارەوھ دەيتەقاندە
 چىكان. ئەو كات ماوھەكى كەم بوو چوو بوومە كەشتىي فرىشتەكان،
 چەند پۆژىكىش بوو بووبووم بە ھەلگىر كىلى كەشتىيەكە، ھىشتاش
 پىزانى مەلەك تەواو متمانەى پىم نەبوو. كە شەر دەستى پىكرەدەو، من
 نۆر نەبوو دەستم لە چىشتخانەكە ھەلگرتبوو و لای ئەوان دەژيام.
 دۆزىنەوھى كەشتىيەكە بۆ من سەيرتري و كارىگەرتري پووداوى ژيانم
 بوو. بىنىنى ئەلياىل و دۆزىنەوھى ئەو جىھانە نەئىنى و شاردرارەوھ،
 شىتەك بوو لە دەرەوھى بېوا و خەيالىش. ئەلياىل گوتى كىشەى
 فرىشتەكان كىشەيەكى ھىندە تازە نىيە لە شارد، بە درىژى باسى ژيانى
 خىزانى مەلەكبىنى بۆ كردم، ئەو كات خانمى پىزان نۆر نەبوو لە
 بىمارستانى نەخۆشە دەرۋىيەكان لە بەغداوھ گەپابوھوھ. كە من چووم
 ھىشتا ئاسەوارى شىتەيەك لە چاو و شىوھى سەيركردنىدا بوو. ھەلبەت
 پاستىيەكەى بۆ من پىزان خان ھىچ كات شىت نەبووھ، دەشىت خوو و
 پەفتارى لە خەلكى سادە نەچووبىت، لە عەوامى خەلك، بەلام ھىچ كات
 جگە لە مۆففىكى تايبەت بە تىپوانىنى تايبەت و ژيانى تايبەتەوھ، بە
 شىوھ قسەكردنىكى ناوازە و شىوھ پەفتارىكى ناوازەوھ ھىچى تر نەبووھ.
 شىتەكان ئەوانەن كە دەيانەوئىت ھەموو مۆفەكان لە يەك بچن،

پێوانەکانی مەزۆف بۆ شیتی و عاقلی گەورەترین بەلگەی نەفامی
 عاقلەکانە. پێزان کچیکی مندالکاریی تەنھا بوو، بەلام بە ئێرادەپەکی
 بەهێزەوه کاروباری کەشتیی فریشتەکانی گرتە دەست. کاتێک من چوومه
 کەشتی زۆریە شتەکان قالبێکیان گرتبوو کە دەستکاریکردن و گۆڕینی
 ئاسان نەبوو، کەشتییە کە سەرەتا تەنیا شوێنی حەوانە بوو، لەگەڵ
 گۆرستانێکدا کە یادی فریشتە بەدبەختەکان ھەلبگریت و بیپارێزیت. تا
 دکتۆر شوکا ک دەرنەکەوت فریشتەکان ھەک نەخۆشی ئاسایی سەیر
 نەدەکران و پزیشکیک نەبوو بیانبینیت، بەلکو ھەک جۆرە کەسانێک کە
 بۆ مەرگیکی ھێمن دەگەرێن و لەوێ دوا پۆژەکانی ژیانی خۆیان دەبەنە
 سەر. بە کورتی مەیتەمێکی تاییبەت بوو، کە مردووەکانی ماوہ پەکی
 زۆرتریان دەویست تا گیان بەدەستەوہ دەدەن. ھەلبەت ئەلیائیل لە
 یەکەمین فریشتەکان و دامەزێنەری زۆریە نەریت و کولتورەکانی
 کەشتی بوو. خولیای ئەو بۆ خۆتێندەوہ و سەرسامبوونی بە چیرۆکەکان
 بەرەو ئەو بپوایە برد کە گەرێان بۆ جۆرە ژیانیکی تر لە چیرۆکدا
 کاریگەرییەکی گەورە لەسەر پۆچی فریشتە نەخۆشەکان ھەبە و
 دەتوانیت کۆمەکیانێکات زیاتر بژین، پێزان خانی مەلەکیینیش ئەو خولیا و
 ئایدیایە ئەوی ھەرگرت و گەورەتریکرد. ئەلیائیل سەرەتا پێیوابوو لە
 پێگای چیرۆکەوہ دەتوانین ژیانی فریشتەکان تا ناکۆتا درێژ بکەینەوہ،
 وایدەزانی مەخلوقات تا ئەوکاتە چیرۆکیان ھەبە نامرن. یەکەمین جار
 من لە دەمی ئەوہوہ بیستم کە شتێک نییە ناوی ژیاں بێت، ئەوہی ھەبە
 تەنیا چیرۆکە... چیرۆکی کورت، درێژ، ناکۆتا، ئالۆز، تێکەڵاو، سادە،
 پێکداچوو، بێ سەرەتا، بێ کۆتایی، خۆش، ناخۆش. لە راستیدا ئەلیائیل
 مامۆستایەکی دڵسۆزی من بوو، گەرچی ماوہ پەکی زۆر کورت پێکەوہ
 بووین، بەلام پەلە یوو ھەموو زانیارییەکانی خۆی بدات بە من، پەلە یوو
 ھەر دەرەنجامێک پێیگەیشتوہوہ بیگوازیتەوہ، ھەموو خەونی ئەوہ بوو
 پۆژێک کتیبێکی گەورە لەسەر ئەم دونیایە ئێمە بنوسریت کە ھیچ نەبێت
 لایەنی کەمی ئەم چیرۆکە لەفەوتان پزگاریکات، بەلام بەردەوام دەپرسی
 کێ ھێندە بەدبەختە دانیشیت ژیانی خۆی نەژی و بوونی خۆی و ھیزی

خۇي لەۋەدا سەرفېكات، شىتېك بىنوسىت كە رەنگە ھەرگىز نەخۇپىندىتەۋە، كەس تىنى نەگات، كەس نەگاتە شىكىردىنەۋەى تەلىسم و شىفرەكانى ناۋى... كى خۇي دەخاتە بەر تانەى واقعىيەنە گەمژەكان، كە سنورى بىنىنيان، ئۈپەپى تا سەر لووتى خۇيان دەگات؟ چ بەدبەختىك؟ چ مۇقتىك دەتوانىت عومرى خۇي لە نوسىنەۋەى ھەزاران لاپەرىۋا غەمگىندا بىاتەسەر؟ دەبىت كى بىت و چ بىچارە و تەنھا بىت، چ كەسىكى غەمگىن و بىئاۋدەم بىت، كە بەردى ۋەھا سەنگىن بىتتە سەر شانى و بىھىۋا تا لوتكە سەرىبخات؟. منىش بۇ ئەۋەى كارى ۋا نەدات بە ملما پىدەكەنىم و دەمگوت «ئەلىائىل، پۇژىك مۇقتىكى خەياللاتى ھەر پەيدا دەبىت، كە ھىندەى عاشقى نەپنى ئىنسان بىت خۇي بخاتە ژىر بارىكى ۋەھا ئەستەمەۋە». كە وام دەگوت ئەلىائىل ھەمىشە دەپۈەستاندم و دەيگوت «بۈەستە، بۈەستە. تۆش مەبە بە ئىنسان لىم. مەبە بە ئىنسان لىم، من قسەم لە چىرۈكى ھەموو مەخلوقاتە، ھەموو زىندەۋەران، ھەر شىتېك پۇجى تىدا بىت». ئەلىائىل پايابوو چىرۈك تايىت نىيە بە مۇۋ، بەلكو تايىتە بە ھەموو مەخلوقاتىك، ھەتا ئەمىبىايەكى چكۆلانە، ھەتا فايروستىك چىرۈكىكى ژيانى ھەيە كە جىاۋازە لە چىرۈكى ئەمىبىايەك يان فايروستىكى تر، درەختىك چىرۈكىكى ھەيە جىاۋاز لە چىرۈكى درەختىكى تىر تەنىشتى... ئەۋ يەكەمجار پىيگوتەم ئەۋەى پىدەلەتەن ژيان ئەۋ چىرۈكەيانە كە ناچارىن تيا بژىن. ئەۋە ئەۋ چىرۈكەيانە كە ھىچ بوۈنەۋەرىك ناتوانىت لىدەرجىت، ھىچ بوۈنەۋەرىك خۇي ناينوسىت، ھەمىشە دەست و قەلەمى ھىزگەلىكى تىر گەۋرە لە پىشتەۋە تيا بەكارن، قەلەمى سىروشت، قەلەمى خودا، قەلەمى ياسا كۆپرەكانى گەردون، قەلەمى پىكەۋت، قەلەمى مېژوو، قەلەمى ئىرە، قەلەمى ئىستا، قەلەمى ئەۋانەى مردوون، قەلەمى ئەۋانەى دىن، قەلەمى ئەۋ شتانەى لىرەن، قەلەمى ئەۋ شتانەى دەبوو لىرەبن، قەلەمى ئەۋ شتانەى كە جارىك لە جاران بوون، قەلەمى ئەۋ شتانەى كە نەدەبوو ھىچ كات بىن... ئەۋ پايابوو بەشى ھەرە زۆدى بوۈنەۋەران ناتوان شىتېككەن لەۋ ناچارىيە دەرجن، لەۋ زەبرە پەش و زۆردارەى ناۋىدەنا «دۇنيا».

بەلام لە قوولایی هەموو بوونەوهرێکدا، هاوارێکی نەبیس تراو هەیه، که
 هاوارە بۆ ئەوێ ببیت بە شتیکی تر. هیچ بوونەوهرێک نییه نەیهوئیت
 ببیتە بوونەوهرێکی تر، ئەوێ خۆلە دەیهوئیت ببیت بە گیا، ئەوێ گیایە
 دەیهوئیت ببیت بە درەخت، ئەوێ درەختە دەیهوئیت ببیت بە بآلندە،
 ئەوێ بآلندە دەیهوئیت ببیت بە مرۆف، ئەوێ مرۆفە دەیهوئیت ببیت بە
 فریشتە، ئەوێ فریشتە یە دەیهوئیت ببیت بە بوونەوهرێکی مەحآل که
 نەدەزانیت چییە و ناوی بۆی نییه. ئەلیائیل دەیگوت، ئەوە چۆن بۆ
 ئەمیبایەک راستە، بۆ خوداش راستە، ئەوێ گەردون بەردەوام
 لەدروستبووندایە، بەلگە یە که خودا دەیهوئیت ئەمرۆی لە دوینێ نەچیت،
 خودا گەر بیوستبایە دوینێی وەک ئەمرۆی بیت زەمەنی دروست نەدەکرد،
 زەمەن بەلگە ی هەرە گەورە ی ئەلیائیل بوو لەسەر بوونی خودا، لەسەر
 گۆرانی بەردەوامی ... بەویدا زەمەن هەیه، خودای ئەمرۆ ناشیت هەمان
 خودای دوینێ بیت، زەمەن ئەو پڕویارە گەورە یە که خودا دروستیکردووە
 تا خۆی لە ناودا بگۆریت. ئەلیائیل تاکە فریشتە یەک بوو که باوەرپی بە
 بوونی خودا هەبوو، هەموو فریشتەکانی تر بەفیترەت بیباوەر بوون، من
 لەسەر و هەموویانەو. خودا بۆ من هەمیشە تەنیا بیرۆکە یەک بوو،
 شتیکی نییه وەک خۆر ببینین و بآیین ئەو تا دیارە و بەمجۆرە کار لە
 بوونمان دەکات، بەلام لای ئەلیائیل نا، خودا و گەردون لە یەک
 جیانەدەکرانەو، خودا بوونەوهرێکی هەمەرەنگ بوو که لە عەقڵی مرۆفدا
 بچوک بۆتەو و دینە جیاوازهکان کردویانە بە شتیکی زۆتر لە دیوێکی
 زۆردار دەچیت تا خودا. ئەلیائیل زۆرجار بۆ من ئالۆز بوو، لە هەندێ
 جیگادا دەیگوت «ئەم گەردونە ی ئیمە پەرەنگە خەونی گەردونێکی دیکه
 بیت، وەک چۆن گەردونێکی تر هەیه که خەونی ئیمە یە. خودا ئەو
 ئوستادە گەورە یە که بوار دەدات خەیاڵی تۆ حەقیقەتی من بیت،
 حەقیقەتی تۆش خەیاڵی من بیت». پای وابوو هەموو بوونەوهرێک خەونی
 خۆی هەیه، لە ناو سەری هەموو بۆلبولیکدا، هەموو پاسارییهکدا، هەموو
 مارمێلک یان قالۆنچە یەکدا خەونیک هەیه، خەونیک پەرەنگە وەک خەونی من
 و تۆ نەبیت ... بەلام خەونە. لێرەدا هەمیشە من بە گومانەو

سەیرمەدەکرد، ھەمیشە دوودل چاوم تێدەبپی و بە تێفکرینەو
تەماشامدەکرد. ئەو زۆر ناڕەحەتیدەکرد، زۆر لەو دەترسا وەک پیرنکی
خەرەفاو و گەژە سەیربەگەم کە تەنیا شت دەبزرکێنیت، ھەمیشە لەو یادا
بە توندی دەستی پادەوہ شاند و وەک بیەوێت شتێکی زۆر ترسناکم
تێبگەننیت کە تا ئیستا جگە لەو ھیچ بوونەوہرێکی دی تێنەگەیشتووە،
دەیگوت «گوێبگرە، دەبیت تێبگەیت کە چیرۆک لە ژیان گرنگترە. گەر
لەو تێنەگەیت ناتوانیت ببیتە فریشتە یەکی باش، ھەمیشە وەک ئەم
فریشتە نەخۆشانە دەبیت، کە لەسەر نوینی خۆیان پادەکشین و دەمرن.
دەبیت بزانیت ئێمە حەقیقەت نین، ئێمە چیرۆکێکی ترین... مەبە بە
کەرێکی واقعی». کەری واقعی لای ئەو کەسانیک بوون کە دەیگوت
«وجودی گەرە» بە «وجودی بچوک»ی خۆیان دەپێون. مەواو یەکی
زۆر دواتر و سالانیک دواى مردنی ئەلیانلیش بیرم لەوہ دەکردەوہ کە
ئەلیانلی مەبەستی چی بووہ دەمیک زۆر بەی ئادەمیزادەکانی بە کەری
واقعی ناوہنا، بەلام وەک دەلێن زەمان وەلامی ھەموو مەتەلێکت دەداتە
دەست. مەن تا دەچوو مەتەنەوہ و بیرم لە خۆم و لە دنیا و لەو
دەکردەوہ، زیاتر تێدەگەیشتم کە مەبەستی ئەلیانلی کێ و چی بووہ،
دەمیکیش بەو دکتۆر شوکا کە شیتە ئاشنا بووم، پتر تێگەیشتم مانای چی
مۆف بوونی مەزنی گەردون تەنیا بە بوونی بچوکی خۆی بپێوێت.
«چیرۆک» لای ئەو ژیان بوو، کاتیک دەکەوێت بەسەر دیوێکی تری
خۆیدا، کاتیک لە جەبری دنیا دەردەچێت، بۆ ئەوہی جولە یەکی مەحال
بکات، ئازاد یەکی مەحال لەسەر زەمینێکی مەحالدا بە دەست بھێنیت. دیار
بوو کتێبی فەلسەفی زۆری خۆیندۆتەوہ، سالانیک زۆری لە کتێبخانە ی
گشتی بردبوو سەر، ھەموو ژیا نی بۆ تێفکرین لە گرتی بوونی خۆی
تەرخان کردبوو. لەدوا پۆژەکانی ژیا نیدا دەیویست کاریکبکات، بۆچوونەکانی
بگەنە کەسێک بتوانیت بیانپارێزیت. مەن جگە لەوہی قسەکانیم لە سەری
خۆمدا ھەلگرت، لەو سالانە ی دوايشدا کە شوکا کاتە لمان و بوو بە
بەشیک لە تاقمی کەشتیە کە، بۆچوونەکانی ئەلیانلیم بۆ ئەویش
باسدەکرد و کاریگەرییەکانیشم بە روونی لە لای دکتۆر دەبینییەوہ. بەر لە

مردنی بەچەند پۆژنیک بانگیکردم و گووتی «ئەو هی وام لێدەهات باوەر بە بوونی خودا بەیتم چیرۆکە. تەنیا خودا دەتوانێت هەموو ژيانەکان بژی، هەموو شتەکان بیت، هەر یەکتێک لە ئێمە بەشێکین لە زیندەگییەکی مومکینی خودا، گەورەیی خودا لە خەلقى جیهاندا نییە، جیهان کۆتایە، ئەو هی دیوێ ناکوێتاکە ی بوون ئاشکرادەهات چیرۆکە، حەقیقەت هەمیشە تێپەرە، تەواودەبێت، بەلام چیرۆک دیوێ ئیلامییەکی جیهانە هەرگیز کۆتایی نایەت، نابێتەوه». بەلام بپوایەکی زۆر ترسناکی هەبوو کە دەبوو لە هەموو دیندارێکی سەر زەوی بشاردەرێتەوه، باوەری وابوو هیچ کتێبێک لەو کتێبانە ی مەزھەبە ناوی خوداوە دەیانناسێت، کتێبی ئەو نین، چونکە خودا کتێب نانسیت، چونکە گەر کتێبی نوسی واتە دەلێت ئەمە منم و ئەو ی تریان من نیم، ئەو ش کەمکردنەوه یە لە ناکوێتایی ئەو، کەمکردنەوه یە لە بیسنوورییە موتڵەقەکی. «بۆ دەبێت خودا کتێبێک بنوسێت، لە کاتی کدا هەموو کتێبەکانی تریش هەر مولکی ئەون؟». چەندجار ئەو پرسیارە ی لێ دووبارەکردمەوه. من گووتم «ئەلیائیل، ئەم قسانە مەکە، نە خودا قەبوولێتی، نە مەزھەب ... بۆ ناوی خۆت لەو نۆتەدا خراب دەکەیت». دەیکووت نا، کتێب خودا دەگۆرێت بۆ مەخلوقێکی کۆتا ... کە لە جیگایە کدا دەرەکەوێت و لە جیگایەکی تردا دەرناکەوێت، بەزمانێک قسەدەهات و بەیەکتێکی تر نایکات، فەزلی عەسریک دەهات بەسەر عەسریکی تردا ... بەلام خودا کاتێک خودایە کە هەموو چیرۆکەکان و هەموو زمانەکان و هەموو سەردەمەکان بیت پێکەوه. هەتا کافرەکانیش بەشێکن لە بیرکردنەوه ی خودا لە بوون و نەبوونی خۆی، کتێبەکانی کوفریش بریتین لە ساتێک لە بیرکردنەوه ی لۆژیکیانە ی یەزدان لە شێوێ بیسنوورەکانی وجودی خۆی. دوا ی تێگەیشتم کە چەندە لە ژێر کاریگەری سۆفییه گەورەکاندا بوو، وە چەندە ترسناکە ئەم قسانە ی بگاتە ئەم سەردەمە و بەزاری ئەوێ بۆلۆبینەوه. دەمێک من ئەم بۆچوونانەم بۆ دکتۆر شوکا ک دەگواستەوه، بە وردی و شەیداییەکی زۆرەوه گوێدەگرت، هەستدەکەم دکتۆر تا ئیستاش لە ژێر کاریگەری و شەکانی ئەلیائیلدا بیت، زۆرجار پستەکانی ئەوم لە دەمی ئەمەوه

ده بیستمه وه، ده مبینی به جوریکي نوئی دایانده پرتخته وه و تیکه ل به تیروانینه کانی خویی ده کات. زورجار که دکتور هندی له و پستانه ی نه لیا نیلی ده گوتنه وه، پنده گنیم و ده مگوت «گوره ترین قوتابی نه لیا نیل، توت نه وه ک من».

نا منیش زور ورد گویم لنگرت، جبه یه کی سپی دابوو به سهریدا و کوچانیکی زور کونی به دهسته وه بوو، به نه ستم دهیتوانی باله کانی بجولینته وه، دهنگی زور نوسابوو، به تانییه کی رهشی دابوو به نه ژوتیدا و وهک یه کیک دوا هه مین قسه کانی ژیا نی خوی بکات سه یریده کردم و ده دوا، من هیندهم شاره زایی له دیندا هه بوو بزائم نه گهرچی نه لیا نیل قسه له نیمانی خوی ده کات، به لام تیروانی نی له گه ل شتیه نیگای دیندارانی شم شاره دا جیا وازه و نه گهر بی بیستن ده یکوژن. به لام نه لیا نیل خوشه خت بوو، بهر له وه ی سهرده مینک دابیت نه و کیشانه به پاستی قول ببنه وه، کوچی دوا یی کرد. که قسه ی بۆ ده کردم ده سستی ده له رزی، دلنیا بوو کیشم له تیگه یشتنی بۆچونه کانیدا هه یه، به لام ده شیرانی من فریشته یه کم ده توانم دوا ی مردنی نه ویش هه ولبدم تیگم. گوتی «مرؤف و مه خلوقات ناتوان هه موو نه و ژیا نانه بهیننه دی که له ناویاندا نوسراوه، جگه له خدا که س ناتوانیت هه موو چیرۆکه کانی خوی بژی. خودا نه و بوونه و هه یه که حقیقه ت و حیکایه ت تیدا له یه ک جیا نابنه وه. هه ر مرؤفیک یه ک ژیا نی پنده دریت، هه ر میرو له یه ک یه ک ژیا ن، هه ر دره ختیک یه ک ژیا ن، هه ر بالنده یه ک یه ک ژیا ن، به لام هه ر یه کیک له وانه نا کو تا چیرۆک له بوونیان ده بیته وه، چیرۆک دیوی نا کو تا ی شته کانه، نه و دیوه یانه که هه میشه لق ی لیده بیته وه، شه پۆلی لیده بیته وه. بالنده یه ک به هه ر ئاراسته یه کدا بفریت هه ر یه ک ژیا نی هه یه، ناتوانیت له یه ک کاتا به لای چه پ و به لای راستیشدا بفریت، به س خودایه که ده توانیت له یه ک کاتا به لای راست و به لای چه پیشدا بفریت. چیرۆک ته نیا که ره سته ی خودایه بۆ پرکردنه وه ی بۆشاییه کانی وجود، مرؤف ته نیا له پښگای چیرۆکه وه ده توانیت بۆشاییه پیس و چه په له کانی نه و بوونه سنووردار و

نەخۆشەیی پێیدەلێین دنیا پرپکاتەو. هەمیشە لە پال هەموو ساتێکی
 وجودا، هەموو شتووەیهکی وجودا ناکۆتا چرکەیی ون هەیه. مەهائیل
 گۆیگر، جوان گۆیگر، ئەوێ پێتدەلێم زۆر گرنگ... هەندێجار
 هەندێک لەو چرکە و نانه لە مەحال دەرەچن، وەک چۆن لە ناکاو لە
 جنسیکی گۆلەو گۆلێکی تر دروستدەبێت، لە دوو بالەندەیی پەشەو
 بالەندەیهکی سەپی دروستدەبێت، لە شەیتانیکی هەسێکی جوان
 دێتەدەر، لە جەنگەلێکی تاریکەو پەپۆلەیهکی پۆشن دێتەدەر. ئاوا
 پێدەکەوێت چیرۆکەکانیش دەبن بە راست. چیرۆک دوا هەولێ خۆدایە بۆ
 بێنی هەموو شیاو و نەشیاوەکان... بوونی راستەقینەیی بێسنوور
 هەمیشە لە چیرۆکدایە... گرنگ نییە تۆ چیت، تۆ کێیت، سەر بە چ
 نەتەوێهێکی، لە چ سەرەدەمێکدا دەژیت، هەمیشە ئەوێ بوونی من
 تەواودەکات، بوونی تۆ تەواودەکات چیرۆکەکانمانە... تۆ من تەواو
 ناکەیت، من تۆ تەواو ناکەم. ئەوێ ئینسانەکان پێکەو گێدەدات، نە
 نەتەوێهێ و نە زمان، بەلکو ئەو راستییهێ کە دەشێت من چیرۆکی
 دووێمی هەر مۆفیکی تر بم. هەر مۆفیکی ئەم سەر زەمینەش ژيانێک
 بێت لە ژيانەکانی من. نەتەوێهێ یان زمان یان دین چیهێ لە بەردەم ئەو
 راستییهێدا کە تۆ بەشەکی تری منیت. هەموو کەسێکی ئەم دنیایە هەر
 تۆ خۆتی، بەلام لە شوێنێکی تر و لە بەرگێکی تردا دەژیت». من پرسیم
 «ئەلیائیلی بەرێز، گەر ئێمە هەین، مۆفەکان بۆ نازانن کە لێرەین؟ چێ
 وادەکات مۆف دەرک بە بوونی فریشتەکان نەکن، بۆ نامانبینن و
 هەستمان پێ ناکەن؟». ئەلیائیل سەری پاوێشاند و گوتی «ئەو
 یەکیێکە لەو پرسیارانەیی وەلامی نییە. مۆفەکان وەک چۆن خودا نابینن،
 پۆحی خۆیان نابینن، عەشقی خۆیان بە دەست بۆ ناگیرێت، بەوجۆرەش
 ئێمە نابینن. بیهێنە پێشچاوی خۆت، کە تۆ ماسییهێکی لە بنی دەریادا، لە
 قوولایی ئوقیانوسیکی دووردا، ماسییهێک هەرگیز ناتوانیت سەر زەوی
 ببینیت، پۆزێک بەدکارێک دێت و باسی ئەم دنیای سەر زەوییهێ بۆ ئەو
 ماسییهێ بەستەزمانە دەکات، باسی مۆفی بۆ دەکات. ماسییهێکە چێ
 دەکات؟ چۆن دەتوانیت باوەرپکات یان نەیکات؟. هەمیشە ئەو جیهانە

وهك شتيك دهمينته وه كه له نتيوان نه گهر و نه گهردايه، چيروككيكه .
 ههمو دونياى دهره وهى ناو، بۆ ماسيهك له بنى دهرادا، جيهانيكى
 خه يالاييه، چيروككيكه فهنتازيه ... وهك چۆن خدا بۆ مروف ته نيا
 چيروككيكه . چۆن ماسيهك ناتوانيت له پلهى بوونى خوځه وه بازېدات و
 دلنايت مروف ههيه يان نيه، مروفش ناتوانيت له سهتحي خوځى
 بهرزيتته وه و بفرېت و ببينت و تېگات خدا چيه . مروفهكان ناتوان له
 شوپنى خوځانه وه، له زېندانى بوونى خوځانه وه بازېدنه و ئيمه ببين و
 تيمانېگن، چونكه من و توش له ئاستيكي ترى بوونداين . وهك چۆن
 خدا ههتا ههتايه چيروككيكه بۆ مروف كه له نه گهرى بوون و نه بووندايه،
 وهك چۆن شارهكانى ئيمه بۆ ماسيهكان تا ههتا ههتايه چيروككيكن له
 نه گهرى بوون و نه بووندا، ئيمهش بۆ مروفهكان تا ههتا ههتايه له نه گهرى
 بوون و نه بوونداين، له نتيوان راستى و درۆدا چۆلانيدهكەين . مروف له
 بوونه وهرېك دهچيت له نهۆمى باله خانهيه كدا بۆى، هېچ دهره تېكيشى
 نه بيت بزانيت چى له نهۆمهكانى تردا دهگوزهرېت، كيشهيه گهرهيه مروف
 نهوهيه هيشتا نازانيت ته نيا له ناو نهۆميكي نهوهيه خانهيه دايه، هيشتا
 وادهزانيت نهۆمهكهيه خوځى ههمو گهردونه . ههر شتيك نهوهيه بېريخاته وه
 كه ئيمانهكانى پوچن ژيانى خوځى دهخاته مهترسييه وه . مروفهكان دهبيت
 له يهك بچن، ههر كات كه ستيك بينى گووتى نامه ویت له وانى تر بچم،
 بپواى پيمهكه ... ئينسان مهخلوقيكى درۆزنه، زۆر كه م پڊهكه ویت
 ئينسان تاسهر دواى درۆ و دهلهسهيه جنسهكهيه خوځى نهكه ویت، له
 ئادهم و حهواوه درۆزن، قارهمانى تاكيشيان به دهگهن تيا ههلهكه ویت .
 هېچ كات متمانهيه ته واوم پى نه كردن، خوځيان كۆپېدهكه نهوه، خوځيان
 دووباره دهكه نهوه، ههر يهكيكيان باوهري به درۆيهك هينا، دهبن به دووان،
 دهبن به ده، دهبن به سهه، ئيتر له وانهيه بين به ههزاران و مليونه ها . ئهم
 بوونه وهره چاوى نيه، چاوى ههيشه چاوى نه وانى تره . من و تو نابيين
 چونكه ههمو پيگه وه برياريانداوه نه مانبين . ههر شتيك نه وانى تر
 نه ببين مروف بۆي گرنگ نيه . كاتيک باس له چاوى خوداش دهكه نه ههر
 باس له چاوى خوځيان دهكه نه ... ئينسان دهيه ویت ببينریت، بۆيه

خوداشی دروستکردوه تا ببینیت، هەر شتێک نەبێنریت و نەببینیت نرخى نیه له لای. خوداشی بۆیه دروستکردوه تا پتیبلیت سهیرمکه چەند جوانم، چەند باشم، چەند له تۆ دەچم. خودا لای مەروڤ ئاوێنەیه و هیچی تر، ئاوێنەیهک که له ئاسمان دانراوه. ئەمانەى من بینوم، خودایان بۆ ئەوه دروست نەکردوه بپەرستن، بەلکو بۆ ئەوهی خۆیانى پێ بەراوردبکەن، خۆیانى پێ بپەرستن. بە خودا دەڵێن، چۆن من خۆمت له پێناودا بە کوشتەدەم، سوژدەت بۆ دەبەم، ستایشتەدەکم، تۆ نەمریم پێبەخشە. خودا لای زۆریەیان له دوکاندارێک دەچیت که شتێکی دەدەنێ و شتێکی لێدەکێ. چۆن بوونەوه‌رى وەها دەتوانیت فریشتەى خۆى ببینیت... چۆن؟ فریشتە بالەندەیهکی غەمگینه. مەروڤ هەموو ئەو شتەى غەری برینداردەکەن و جوانى و باشییه درۆزەکانى ئاشکرا دەکەن دەباتە ژێرەوه و بپریان دەباتەوه. مەه‌دائیل... باش گۆتێگرە، مێژووی مەروڤ بریتیه له مێژووی خۆجوانکردن. هەر شتێک بپریان بخاتەوه که گەوره و مەزن و جوان نین، وێرانیدەکەن، له ژێرەمینەکانى دەروندا دەشارنەوه. من و تۆ له تاریکی ئەو زیندانانەوه هەڵهاتووین، دوو زیندانین و ئەم کەشتییەش دوا پەناگامانە. ناتوانین مەروڤ پزگاریکەین، هیچ کات فریشتەکان ناتوانن مەروڤ پزگاریکەن. فریشتە و مەروڤ دوو شتی جیاوازن و بە جیاوازی دەمێننەوه».

من زۆر شت له ئەلیائیلی فریشتەوه فێربووم، لەسەر و هەموویانەوه نەینى تێنەگەیشتنى مەروڤ له فریشتەکان، بەلام هیچ کات له گەڵ ئەوه‌دا نەبووم فریشتەکان سەر بە دنیا یه‌کی جیاوازتر بن. بەر له‌وهی من بگەمه کەشتیی فریشتەکان، بۆچوونەکانى ئەلیائیل له‌وێ بالادەستبوون، ئەلیائیل چەندە خودا و مەروڤی دوور له یه‌کتر دەبینی، فریشتە و مەروڤیشی له یه‌ک دنیا دا بۆ کۆنەدەکرایه‌وه، دواتر دەیان فریشتەى دیکەشم بینی و ه‌ک ئەلیائیل بپریان دەکرده‌وه، بەلام من نا... من هەمیشه دۆستی مەروڤ بووم، بەر مانایه‌ی بوونی خۆم و بوونی ئەوانم بۆ له یه‌کتر جیا نەدەکرایه‌وه. دواى مردنى ئەلیائیل من دەستمکرد بەو چاکسازییه‌ جه‌وه‌رییه که ده‌بوو

رووبدات، چاکسازنیه‌ک ره‌نگه هه‌له بیٚت یان مایه‌ی به‌دبه‌ختی بیٚت، به‌لام من دونیام به‌وچۆره ده‌بینی. فریشته‌ی راسته‌قینه ده‌بیٚت بگه‌رٚته‌وه و بزانیٚت چی له مرۆف ده‌ویٚت، ده‌بیٚت چی‌رۆکه جی‌اوازه‌که‌ی خۆی ئاشکرابکات، ده‌بیٚت مه‌له‌کبینه‌کان کۆمه‌کمانبکه‌ن مرۆف به‌مانبیت... ئه‌لیائیل له‌گه‌ڵ شارده‌وه‌ی هه‌رچی زیاتر و زیاتری فریشته‌کاندا بوو، تیگه‌یشتنی مرۆفی له‌ ئیمه به‌ مه‌حاله‌ ده‌بینی، به‌لام من پام وابوو ئیمه به‌سه‌ریک ژیا‌نی فریشته‌کان به‌پاریزین، به‌سه‌ریکیش تا ده‌کرٚت له‌ مرۆف نزیکبینه‌وه. منیش ترسی گه‌وره‌ی خۆم هه‌بوو، منیش ده‌مزانی مرۆف ده‌توانیٚت چ بٚپه‌حم و درنده‌ بیٚت، من زیاتر له‌ ئه‌لیائیلش می‌ژووی ئه‌و دوو هه‌زار ساله‌ی دوایم خویندبووه‌وه. من شه‌وانیکی زۆر له‌ یانه‌ی پزیشکان که له‌گه‌ڵ دکتۆر شوکا‌کدا تۆزیک شه‌رابمان ده‌خواره‌وه و سه‌رمان گه‌رمده‌بوو، کاتی‌ک ئه‌و ده‌که‌وته دووباره‌کردنه‌وه‌ی تیوره‌کانی خۆی، من ده‌مگوت «شو‌کاک مرۆف له‌ ئاده‌م و حه‌واوه هاتبیٚت یان له‌ مه‌یمونه‌وه، له‌ خانه‌ی خواره‌وه‌ی سه‌ر په‌یژه‌ی بوونه‌وه‌ران بیٚت یان خانه‌ی سه‌ره‌وه، هه‌یج له‌ هه‌یج ناگه‌رٚت. ئه‌م قسانه‌ی تو ره‌نگه له‌ ڤووی زانستییه‌وه و بۆ کتٚب نرخیکیان هه‌بیٚت، به‌لام له‌ ڤووی کرداره‌وه قپانیکی سواو و سه‌لکٚک توری ڤزیو ناهین... مرۆف باش بیٚت یان خراب، له‌ سه‌ره‌وه بیٚت یان خواره‌وه، مرۆفه. له‌و زیاترمان نییه. نه‌خودا تازه‌ کوره و کارخانه‌که‌ی ده‌خاته‌وه کار شتیکی چاکتر دروستبکات، نه‌ سروشت ده‌توانی له‌ چاککردنیدا په‌له‌بکات». زۆرجار بۆ توپه‌کردنی دکتۆر شوکا‌ک وام ده‌گوت، زۆرجاریش له‌ نا‌ئومیدییه‌وه، به‌لام هه‌موو هه‌ولم ئه‌وه بوو بلٚیم، مرۆف چه‌ند به‌دکاریش بیٚت، چه‌ند درنده‌ش بیٚت، له‌و زیاترمان نییه‌ پش‌تی پٚیبه‌ستین. نه‌مه‌دو‌یست ئوم‌یدم به‌ مرۆف به‌مرٚت، له‌ به‌ر مرۆف نا، به‌لکو له‌ به‌ر فریشته‌کان، چونکه به‌ چاوی خۆم ده‌مبینی فریشته‌ بٚ مرۆف هه‌یج نییه جگه له‌ گیانیکی په‌ژمورده و له‌شیکی بی‌سوود و نه‌خۆش.

ئەوێ لە ھەموو ئەم چیرۆکەدا شوێنی سەرنجە، سەربوردی عەرەبانە ی فریشتەکانە .

یەکەمجار ئەلیائیل بەرپرسی عەرەبانە کە بوو، بوونی عەرەبانە یەک تەنیا فریشتەکان بيجولێنن، یەکێکە لە تەلیسمەکان. ھێچ کەس تا ئەمڕۆ نازانێت ئەو عەرەبانە یە چییە و لە کوێو ھاتوو، ھێندە ھە یە شتێکە پابەندی بوونی ئێمە ی فریشتە یە. عەرەبانە یەک تەنیا فریشتەکان و مەلەکیینەکان دەتوانن ببینن، وەک دەلێن یەکەمجار حاجی ئیسماعیلی مەلەکیین بە مندالی لە دەشتایەکی بەردەم مالی خۆیاندا بینویتی، ئەو تاکە کەسی دەورووبەری خۆی بوو کە توانیویتی ببینێت، بێئەوێ توانیت بيجولێنیت یان جیگا کە ی بگۆریت. لە مندالییەو ھێچ کەس باوەری بە ئیسماعیل نەکردووە کە جۆرە عەرەبانە یەکی وا ھە یە. پێدەچیت ئیسماعیل مندالیکی خەیاڵاتی بوویت و زۆرجار شتی ناوازە و سەیری دییت کە لە دەرەوێ توانای ئەوانی تردا بوو ببینن، ھەر لێرەو لە مندالییەو تۆمەتی شیتی و نەخۆشی دەرونیان داووە تە پال. دیارە مندالە کە، لە سەرەتاو پۆحیکی پاکی فریشتە یی بوو، پێدەچیت زۆر فریشتە و مەخلوقات ی بالدار ی بینیییت، بەلام نە یویراییت ھەموو شتیک بەرکێنیت. سألە های سال جگە لەو ھێچ پۆحە بەرێک ئەو عەرەبانە دانراو و فەرامۆشە ی نە بینبوو، کە وەک نامیریکی نەینی بیت و لە کەشتییەکی ئاسمانی جیما بیت لەو دەشتەدا فراوان و پووتەنەدا دانرابوو. وەک لە حاجی ئیسماعیلی دەگێرێنەو ، ئەو سەردەمی میردەندالی زۆر شو بە دەم خەووە ھەستارە و چوو لە سەر عەرەبانە کە خەوتوو، ھەتا دەنگۆیەکی لە سەر دروستبوو کە ئیسماعیل سەحریازە و دەتوانیت لە ھەوادا بە ھەلواسراوی بخەویت. دەمیک ئیسماعیل گەرە دە بیت بۆ ئەوێ تۆمەتی شیتی و سەحریازی لە خۆی دووربخاتووە، دەکەوێتە بازرگانی و گەران و

کالا هیتان و کالا بردن، تا پوژیک ماندو ده بیت و ده که ویتنه سهر هه وای کۆکردنه وهی مولک و زهوی و زاری نۆر. ئه و ماوه به ته وای هیتی بینینی عه ره بانه که له ده سته دات، پوژیک هه لده ستیت و ده بینیت چیت نه عه ره بانه که له و جیگایه دایه و نه ده توانیت فریشته کان ببینیت. له و سالانه دا ئیسماعیل هه ج ده کات و ده بیت حاجیه کی بپهحم و چلتس که ته نیا ته ماعی کۆکردنه وهی پول و پاره ی نۆرتیه. ناوی داده که ویت و ده بیت دله قترین که سیک تا ئه و کاته خودا له و شارده دا دروستیکردوه. ئه وهی سهیره ئه وهیه که دوا ی ترازانی حاجیئیلی فریشته له جهسته و ئیسک و خوینی حاجی، دوا ی ئه وهی په یوه ندیه کی تاییه ت و ناوازه له نیتوان حاجیئیل و ئیسماعیلدا دروسته بیت، دوا ی ئه وهی ئه و دوژمنایه تییه ناوه کییه ی نیتوان مرۆف و فریشته که ی ده بیت هه و پرتیه کی ده ره کی که له بری ئه وهی له سه ره یه کبوی و تانه وهی پۆخی به ند بیت، له سه ره گفتوگۆ و گووته ی عاقلانه داده مه زیت. حاجی له ناکا و تیده کات چ کاره ساتیکی که وره یه مرۆف فریشته که ی خۆی له ده سته دات، ئه وه هه ستیکه که مایه تییه کی بچوک له ئاده میزادان هه یانه، ته نیا ژماره یه کی که م له خه لک ده توانن له دیوی جه رگبڕ و دلته زینی مردنی فریشته یه ک تیبگن، پیده چیت ترازانی فریشته که و مانه وهی له مالی حاجیدا له به رچاوی خۆی، هۆیه ک بوو بیت ئیسماعیل به سه ره چیروکی ژیانیدا بچیتیه وه و به راوردیکی ورد له نیتوان له زه ت و شادییه کانی سه رده می مندالی و سه رده می پاره داریدا بکات و ببینیت چ به خته وه ریبه کی که وره یه، مرۆف له که ل فریشته که ی ناو گیانیدا ته با بیت. ئه وهی من له ئه زمونی خۆمه وه له که ل ئاده میزاداندا تیبگه یشتوم ئه وهیه که قوولترین و که وره ترین به خته وه ریبه کانی ژیان، ئه و جوړه شادی و ده سته کوه ت و به خته وه ریانه یه که مرۆف نایان بینیت. به دبەختی مرۆف هه ج کات له وه دا نییه که به فیتره ت و له ئه زه له وه به دبەخته، ئه وه شتیکه من تپیدا ته وای دژ به موسته ها شوکاک بووم که مرۆفی وه ک ناژه لکی ترازیدی ده بین، به دبەختی مرۆف له وه دایه که هه ج کات ناتوانیت تیبگات چ خۆشه خته وه چ به ختیاریه کی قوولی له به رده ستدایه و هه سته پی ناکات. مرۆف

ناژەلێکە چاوی تەنیا لەسەر ئەوێ رها تۆوێ بۆ نەگبەتی خۆی بگەرێت، هونەر لە دروستکردنیدا بنوێنێت، وەستا بێت لە وێرانکردنی خۆیدا، بێتەوێ هیچ کات ئەو هەموو هێزە گەورەیی خۆشی، ئەو هەموو بەهانه گەورەیی کامەرانی لە خۆی و دونیادا بدۆزێتەوێ. لەو ساتەدا کە فریشتەکەى حاجی دەترازێت، ئەو بە وردبینییە سەیر و زیرەکییە ئەفسانەییەکەى خۆی دەستی دەگات بە جەوهەریکی نەپتیی و گەوهەریکی درەوشەداری ژیان... گەوهەری بەختیارییە نەپتییەکان، گەوهەری ئەوێ توانایەکی سەیری ژیان و شادی لە ناو مەوفا پەنھانە و تا ئەمەوێ نەبینیوێ، ترازانی فریشتەکەى دەرخاتە بەر ترسی ئەوێ مانای ژیان بدۆزێت.

لەگەڵ دروستبوونی هاوڕێتیەکی قوول و راستەقینە لە نێوان حاجی ئیسماعیل و فریشتەکەیدا، توانای مەلەکبین دەگەرێتەوێ بۆ حاجی، لەویدا حاجیئیل ئەو پستە عاجباتی و سەیرە دەدرکێت کە سالانێکی زۆر وەک دروشمێک لە هەموو ژوور و پیواق و دالانەکانی کەشتیی فریشتەکاندا هەڵدەواسرێت «مەوفا دەتوانێت مەوفا بێت، هەتا ئەگەر هەزاران شەیتانیش بێخەنە بەر پەلاماری خۆیان». پستەیک پێزان خانی مەلەکبین تەواو لەگەڵیدا ناتەبابوو، ئەو پای وابوو مەوفا هیچ نییە جگە لە درۆی فەیلەسوفەکان، ناژەلێکە و تەنیا خەسڵەتی ئەوێە جەل لە بەردەکات، زۆرجار دەیگوت «گەر مەیمون خەياتی بزانیایە، ئیستا دەبوو ئێمە شەریەتی مۆزی بۆ دروستبکەین».

دوای مردنی حاجی ئیسماعیل، پێزان خانی مەلەکبین بە دەستی خۆی لە هەموو جێگایەکی کەشتییەکەدا ئەو پستەیی لێکردووە و قەدەغەشیکرد هیچ فریشتەیک بەوجۆرە قەدرزانییەوێ باس لە مەوفا بکات. حاجی ئیسماعیل لە سەرەتاوە پای وابوو کە مەوفا خۆی فریشتەیی، فریشتەکانیش هیچ نین جگە لە فریشتەیک لە ناو فریشتەیکدا، بەلام پێزان خانی کچی کە بە هۆی نەخۆشی و غەمۆکی و پەفتاری وەسواسانەوێ دووچاری شێتخانەکان بووبوو، باوەری پێچەوانە بوو،

نۆزجار که ناٹومید ده‌بوو به غه‌مگینی و هه‌سه‌رتیکه‌وه ده‌یگوت «مروڤ شه‌یتانیکه‌ی گه‌وره‌یه که له ناخیدا شه‌یتانیکه‌ی بچوکتری شارډوته‌وه، له به‌ر به‌دبه‌ختی خۆمان ئه‌و شه‌یتانه بچوکتره ناوده‌ننن فریشته». من نازانم خانم له‌و پوه‌وه تا چ ئه‌ندازه‌یه‌ک بره‌واکانی به‌هیز و پته‌ون، به‌لام تا ئه‌و جینگایه‌ی من خانم ده‌ناسم و له‌گه‌لی ده‌ژیم، به‌ درێژایی ژیا‌نی نه‌ ئومیدی به‌ مروڤ بووه و نه‌ به‌ فریشته. نۆزجار به‌ من ده‌لێت «به‌ساقه، مه‌یمونه‌کان وهرم ناگرن، ئه‌گین هه‌وت زه‌مان بوو گه‌پابومه‌وه ناویان».

که حاجی ئیسماعیل هه‌یزی مه‌له‌کبینی تیدا دروستبووه‌وه، یه‌که‌مین شتی‌ک تووشی سه‌رسوپمان و گه‌ژی کرد، بینه‌وه‌ی عه‌ره‌بانه‌ی فریشته‌کان بوو له‌و ده‌شتاییه‌ به‌رینه‌ی پێش مائی خۆیاندا. عه‌ره‌بانه‌که له‌ویدا بوو، وه‌ک چۆن بیست ساڵ له‌وه‌به‌ر بۆ دوا‌جار له‌سه‌ری خه‌وتبوو، وه‌ک چۆن له‌ یاده‌وه‌ریدا هه‌لیگرتبوو، وه‌ک هه‌مان ئه‌و وینه‌یه‌ی له‌ منداڵیه‌وه له‌ خه‌یاڵیدا چه‌سپ بووبوو. پۆرتیک خۆی و فریشته‌که‌ی چوونه‌ به‌رده‌می ئه‌و عه‌ره‌بانه‌یه و له‌گه‌ل ئه‌و په‌پی سه‌رسامی حاجیدا بینی که حاجیئیل چ ئاسان ده‌توانی‌ت بيجولێنێت. ئامێریک ئه‌و ساڵه‌های ساڵ نه‌یتوانی‌بوو سانتیمیک له‌ شوێنی خۆی دووری بخاته‌وه. حاجیئیل پای وابوو ئه‌و عه‌ره‌بانه‌یه ئامێریکه نه‌سلێکی پێشوو‌تر له‌ فریشته‌کان له‌ویدا جێیان هه‌شتوو تا نه‌وه‌ی نوێی فریشته‌کان بزانی پێش ئه‌وان فریشته‌ی به‌دبه‌ختی تر لێره‌دا ژیا‌ون. ئه‌لیائیلی فریشته‌ش عه‌ره‌بانه‌که‌ی وه‌ک تاکه‌ دیارییه‌ک حسابده‌کرد که نه‌سلێک له‌ فریشته ده‌توانن بۆ نه‌سلێکی تری جێبه‌جێن... ئه‌وه ته‌نیا شتی‌ک بوو فریشته‌کان ده‌یان‌توانی بیسه‌لمێنن مه‌خلوقاتێکن جیا‌واز له‌ مروڤ، جولاندن و نه‌جولاندنی ئه‌و عه‌ره‌بانه‌یه وه‌ک هه‌لێ جیا‌وازی و سنووری جیا‌که‌ره‌وه‌ی مروڤ وابوو له‌ فریشته‌کان. هه‌موو مه‌خلوقێک بۆ ئه‌وه‌ی بیه‌ته شتی‌کی جیا‌واز له‌ بوونه‌وه‌رانی تر، ده‌بێت شتی‌ک بتوانی‌ت که ئه‌وانی دیکه ناتوانن ئه‌نجامبده‌ن، وه‌ک چۆن پلنگێک یان شیرێک یان مه‌یمونێک ناتوانی‌ت ماشینی‌ک یان فڕۆکه‌یه‌ک لێ‌بخوری‌ت، هه‌چ مروڤێکی‌ش به‌ هه‌یز و زانستی خۆی نه‌یده‌توانی ئه‌و

عەرەبانە یە بجۆلێنیت، تاکە شتێک بکرایە فریشتە یەک لە مەخلوقاتەکانی تر بە پوونی جیا بکاتەوە توانای ئەوان بوو لە سەر جولاندنی ئەو ئامیزە سادە و گەورە و سەیرە. عەرەبانە کە وەک تاتە شۆریکی دێرین، وەک دەستە بەرە ی بردنی برینداران لە مەیدانی جەنگدا، وەک تابووتی هەلگرتنی مردووەکان بۆ گۆرستان وەها بوو، نیشانە یەک بوو بۆ هەموو فریشتە یەک تا بیر لە پزگاری خۆی و مەترسییەکانی سەر زەوی بکاتەو. ئەلیائیل چیرۆکیکی هەبوو، من هیچ کات تێنەگەیشتم ئەو چیرۆکی لە کوێوە هێناو، ئاخۆ شتێکە لە کتێبێکدا بینیویتی یاخود بەرەمی لێکۆڵینەو و دەرەنجامگیری خۆی بوو. ئەو دە یگوت لە سەر دەمانی زوودا، لە پۆژگارە هەرە هەرە دوورەکاندا، لەو سەدە تاریکەدا کە زەوی هێشتا بە چرای بچوک پونا کەدە کرایەو و دەرد بە هەتوانی پیریزنان تیماردە کرا، زەمانێک بوو کە دلێرە قی مۆف گەیشتۆتە لوتکە و پاکردنی فریشتەکان لە مۆف چۆتە پێژە ی بالا. لەو سالانەدا درندەیی مۆف چۆتە جینگایە کە هەتا زۆربە ی مەلە کبینه کانیش فریشتە یان وەک خێو و جێو کە و شەیتانۆکەکان بینیو و دوا یان کەوتوون تا قرائیان بکەن، لەو سەردە مەدا فریشتەکان بۆ ئەو ی بتوانن نەخۆشەکانیان بشارنەو، بتوانن فریشتە ترازاوە بیمارەکان بگەیننە جینگا گەلێکی پڕ ئەمان، ئەم عەرەبانە یان سازاندو و تا پەیتا پەیتا و بە نەینی مەیت و نەخۆش و لاوازەکان بەرەو شوینی نەینی هەلگرن. ئەلیائیل بە عەرەبانە کە ی دەگوت «ئامیزی سەردەمی تاعوونەکان». بەر لە مردنی بە پۆژیک، تکای لە مندا کرد، هەرچی بەکم کردو و هەلبدەم ئەم عەرەبانە یە بپارێزم، تا دواتر فریشتە بەهێزەکانی نەو ی نوێ، بتوانن پووبە پووی قرانە گەورەکان و کارەساتە ترسناکەکان ببەنەو. ئەو یە کەم کەس بوو کە پێیگوتم کە دەشیت پۆژیک بیت مەلە کبینهکان وەرگەڕێن و بین بە گەورەترین دوژمنی ئێمە.

دوښتوونکی توره و تنها

له و سرده مه دا، به ته وای هه ستمکرد من مه خلوقیکي تایبه تیم و له وه
 ده رچوم مړوف بم. که سیکم په یامینکی گرنګم هه یه ده بیت نیشی بؤ
 بکم. نیستا ده مزانی من ناسایشیکي سیاستمه دارم. هندیګ مانا هه یه
 تنیا له پښګای دوباره کړنده وه ده ګنه جیګای خویان و ده چه سپین،
 بویه ناچارم دوباره بیکه مه وه، ناسایشیکي سیاستمه دار ... ناسایشیکي
 سیاستمه دار. نا جګه له و ژيانه، ژيانیکي ترم نه بوو، خوشهخت بووم که
 له هیچ جوړه زینده گییه کی تره وه نه ګلا بووم. نه ژن، نه مال، نه
 خوشه ویستی، نه یادګار، هیچ شتیکم نه بوو، هه تا چیروکیکی بچوکی
 خوشم نه بوو، ناده میزادیکي زلی سره پروتاوه بووم، بڼ زینده گی و بڼ
 چیروک. زیاتره له شتیک ده چوم تا له مړوفیک ... ژيانم هیچی تیدانه بوو
 هی من بیت، به سهرهاتیکم نه بوو بلیم نه مه سهروردی منه و زینده گی
 تایبه تیمه، هه موو مه خلوقات و زینده وهرانی مه مله که تی نیمه ژيانی
 تایبه تیان هه بوو من نه بیت. پوژ دواي پوژ که یاداشته کانم دنوسییه وه،
 ده مزانی دوکومینتیک بؤ نه وه کانی داهاتوو جیده هیلم تا بزائن له قوولایی
 پوچیکي تنهای نه مه سده و سرده مه دا چی گوزه راوه، بزائن پیاویک
 له سر نه مه زه وییه بووه، جګه له سیاست خاوه نی هیچ شتیکي تر
 نه بووه، سیاست دروستیکردوه، هه سته کانی داوه تی، کینه کانی
 پیته خشیوه، ترسه کانیشی داپشتروه. هر که سیک منی وهک جان وه ریکی
 لاږګایی بیخستبایه ته ژیر وردبینیکي ګوره وه، ده بیبني من به جوړیک
 دونیای خوم ده ژيام، وهک نه وهی خوینم جګه له کاری ناسایش و
 سیاست هیچی دی تیدا نه بیت. سیاستمه دارانی وهک من که به
 عه شقه وه سیاستمه کن، هیچ کات پتوستان به دین، به عه شق، به

خیزان، به ژبانی تایبیت نییه، سیاست خوی هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی تیدایه. له یه‌ککاتدا هه‌م دینه، هه‌م عه‌شقه، هه‌م خیزانه. به‌لام گرنگ ئه‌وه‌یه وهک من سه‌ر به‌و نه‌وه‌یه بیت که به‌وجۆره کوشنده‌یه ژباين، مړۆځگه‌لیک جگه له‌و گۆمه، ناشنای ژینگه‌یه‌کی تر نین و ناتوانین جگه له‌و ئاوه لیخنه له ده‌ریایه‌کی گه‌وره و له ئاوێکی ترده مه‌له‌بکه‌ین.

به‌دترین شت له سیاسه‌تدا ئه‌وه‌یه زۆرجار بۆ ئه‌وانیدی کارده‌که‌یت، که‌چی واهه‌ستده‌که‌یت بۆ خۆت کارده‌که‌یت، هه‌ندێجاریش به‌ پێچه‌وانه‌وه بۆ خۆت کارده‌که‌یت، به‌لام واهه‌ستده‌که‌یت بۆ ئه‌وانی تر کارده‌که‌یت... ژبانی من جۆره پۆمانیک بوو له‌ نێوان ئه‌و دوو فریوه‌دا. زۆر به‌وردی ده‌ستمه‌کرد به‌ کار بۆ ئه‌و خه‌ونه‌ی که تا ده‌هات پتر سه‌ری ده‌ئاوساندم و زۆری له‌ پۆحم ده‌کرد. فه‌سه‌له‌کانی یه‌که‌می کتێبی «چاوی خودا» م بۆ ئه‌وه ته‌رخانه‌کرد ته‌کنیکه‌کانی چاودێری و هه‌والگیریی ده‌ستنی‌شانبه‌که‌م، هه‌ر دێرێک ده‌منوسی ئه‌و هه‌سته‌ی ده‌دامی که من دواچار ئه‌و ته‌ونه عاجباتیبه‌م ده‌سته‌پێکردوه که له‌ میژده‌ ده‌مه‌وێت بیه‌چم، خۆم وهک نه‌خشسازی پلانیکی ئه‌فسانه‌یی ده‌بینی که پلانه‌که‌ی ده‌بیته ئاوێنه‌ی خۆی. بۆ ئه‌وه‌ی بتوانم به‌ ته‌واوی خه‌ون ببینم پێویستیم به‌ چاوه‌بوو، چاوی خۆم به‌ ته‌نیا به‌شی ئه‌و خه‌ونه‌ی نه‌ده‌کرد، به‌لکو پێویستیم به‌ چاویکی گه‌وره‌تر بوو، وهک چاوی خودا، چاوی ده‌زگایه‌ک هه‌موو جینگایه‌ک ببینیته‌. مړۆځ سه‌ره‌تا واهه‌ستده‌کات کارێکی توژیک ئه‌سته‌مه‌ سیخوپ و کرێگرته و هه‌والدن بدۆزێته‌وه، به‌لام ده‌بیته‌ بلێم که ئه‌و بېوايه‌تان بېوايه‌کی هه‌له‌یه نه‌وه‌ک من که به‌ عه‌قلی سیخوران له‌ دونیام ده‌پوانی، هه‌تا گه‌ر پۆماننوسیکی لێزانیشته‌ به‌ینایه و چه‌ند پۆژیک له‌ شاره‌که‌دا بژیا‌بایه، ده‌یزانی خه‌لکی ئێره‌ چ ئاره‌زوویه‌کی دپیان بۆ چاودێری ئه‌وانی تر هه‌یه، چ خۆشحالێ هه‌ر یه‌که‌یان له‌ نزیک خۆی چوار قوولله‌ی راست و چه‌پ به‌رزبگاته‌وه و ته‌نیا له‌ خه‌لکی تر بپوانیته‌ و نه‌تینیان بپشکنیته‌. ژماره‌ی ئه‌وانه‌ی له‌م شاره‌ نه‌فره‌تیبه‌دا له‌زه‌ت له‌وه‌ ده‌بینن ببه‌ سیخوپ، له‌ ژماره‌ی ئه‌وانه‌ زیاتره‌ که له‌زه‌ت له‌ سێکس ده‌بینن. سیخوپیش لێره‌ ته‌نیا

کارڼکی سیاسي نییه، بهلکو نه و خواسته ناسایی و ساده و پوژانه یه به که گوره و بچوک پټگوه تیتیدا به شدارن. هر له پوژانی سهره تاوه سهرم له وه سوپما نه و هه موو که سه خۆبه خشه چۆن نامادهن ببن به به شینک له و چاره مه زن و هه مه بینه که من ده مه ویت دروستی بکهم. شاره که به جوړڼکی ترسناک و بټبه هانه ناماده بوو بټت به چاو و گوځ و ههستی من، به شپوه یه که ده کرا کار بگاته نه وهی چتر به زهحه مه له ده ره وهی باز نهی سیخوړه کان خه لککڼک بدوژینه وه بیخه یه ژیر چاو دیریه وه. من یه که م که س بووم که گووتم سیخوړه هینده زور ده بټت ئیتر کار ده گاته نه وهی ده شیت ته نیا سیخوړه کان به سهر یه که وه سیخوړه بکهن. ناوها بوو له قوناغیکدا، زوړینهی نه وانهی ده مانخسته ژیر چاو دیریه وه خویان به جوړڼک له جوړه کان چاو دیریون به سهر نه وانهی چاو دیریانده کردن. هه لټه ت من ده مزانی که کاری پیاوایی ناسایش له ولاتانی دی و له شوپنه کانی دیدا جوړه زانستیکی گه وره یه و ده خوینریت و زانکوی هه یه، به لام نه وهی لیره پشتم پیډه به ست، فیتره تی مړوف بوو له سهر چاو دیری و هه والذی. ده بټت ږاشکاوانه بلیم نه وهی من بن هیچ په روه رده یه کی زانستی ده مویست ده زگایه کی وا ترسناک دامه زریتم، مانای نه وه نییه عه ودالی نه وه نه بووم کارڼکی ورد و عاقلانه نه انجامېدهم، من که کتیبی چاوی خودام ده نویسی، چاوم له کتیبینکی وهک «میر» سی مه کیافیلی بوو، ده مویست شتیک بنوسم له وجوره، بټته ئینجیلی که سانیک که دوی من دین، خونم بوو سهر ده مانیک بټته پشش پیمبلین مه کیافیلی کورد، که سیک که پیکولکه ری یه که م ده سه لاتی مه نتیقی و هیزه رستی کورد بووه، ده سه لاتی که به هانهی خوی له خوی وه و ده ده گرت، نه وهک له شیخ و ناغا و مه لا، یان کوپخا نایدو لوزیه کانه وه.

من ده سه لاتم وهک خوی خوښده ویست، وهک شتیک له هیچ شتیکي تره وه نایه ت، وهک دره وشانه وهی هیژنکی نهیننی که ریشه کانی له خودی ده سه لاتداره وه دیت و سهر چاو ده کی ته نیا له وپوه هه لده قولیت، له له شمانه وه، له ده ماره کانی ژیان له جهسته ماندا نه وهک له بپوا و

ئیمانمانەوه بە بیروکەیک یان فەلسەفەیک یان شتیکی دی جیاواز لە خۆی. من پام وابوو هەر حکومەتێکی نوێ لەسەر ئەم زەوییه دروستبێت وەک ئەوەیە هەموومانێ گێڕابێتەوه بۆ پۆژی دابەزینی ئادەم و حەوا بۆ سەر زەوی. ئێمە شتیکی نوێمان دەکرد، هیچ شتێک وەک دروستکردنی دەسەلاتێکی نوێ مایە سەرسامی نییه، چەند دروستکردنی مەژۆتیک خانە بە خانە و موو بە موو و دەمار بە دەمار سەختە، بونیادنانی دەسەلاتێکی نوێ لەسەر ئەو خۆلەمێشە بەعسییەکان بۆیان جێیان هێشتبووین دە هێندە سەختتر بوو ... من بە هەموو جۆش و خرۆشمەوه ژيانی خۆم خستە لاوه و خۆم بۆ ئەرکی دارشینی ژێرخانی ولاتیک تەرخانکرد کە دلنایام درەنگ یان زوو لە سەد سالی داهااتودا شوێنێکی گرنکی لەسەر نەخشەی دنیا دەبێت، گەر نەشیبێت وەک هەمیشە شوێنێکی گرنکی لەسەر نەخشەی تیکدانی دنیا دەبێت. من خۆم بەو پۆبۆتە دەزانی کە لە پاشەپۆژەوه گەراوەتەوه بۆ ئەمڕۆ تا بنەمای قەوارەیک دابڕێژیت بەرگە ی کارەساتەکان بگریت. جیاوازی نێوان من و جاسوسەکانی تر لە ئاسایش ئەوەبوو، من بۆ سەد سالی داهااتوو کارمەدەکرد، بەلام زۆرینەی ئەوانەی کە دەهاتنە دەزگاوه لای من، مەبەستیان ئەوەبوو مافێکی قانونی و شەرعییەتێکی سیاسیان هەبێت بۆ ئەوەی خزمەکانیان، دراوسێکانیان، دوژمنەکانیان بخەنە ژێر چاودێرییەوه. بەدەگمەن کەسێک دەبینی لە پێناوی نیشتیماندا بێتە ئاسایش، بەلکو پێکرا بۆ ئەوە دەهاتن بێن بە هەلگری دەسەلاتێکی نەینی و هەستبەکن سەر بە دەزگایەکی گەورە و ترسناک. من ئەرکم بوو کە هەموو ئەوانە بخەمە کارەوه، ئەرکم بوو وابکەم غەریزه تاییهتی و بەدەکانیان بخەنە خزمەتی منەوه، لەو پێگایەشەوه بیانکەم بە خزمەتکاری مێژوو. من پامابوو ئاسایشی مۆتلەق تەنیا لە پێگای چەند دوژمنیکەوه دەکریت بەرەقەرار بێت، مەژۆف تا دوژمنی نەبێت ناتوانیت ئەوانی دی بخاتە سەر حەماسەتی کارکردن، بۆ ئەوەی وا لە پیاوی ئاسایش بکەیت لە خولیا بچوک و غەریزه بەر تەسکەکانی بێتەدەرەوه، دەبێت دونیایان وا بۆ وێنابکەیت وەک ئەوەی جەنگێکی نەینی و گەورە بەپێوەبێت. یەکەمین

شتىك دەتوانىت پياوى ئاسايش والتىكات كارەكانى خۆى وەك گرنگ و بايەخدار تەماشابكات، ئەو ەيە وازانىت بەيانى دوزمنان پەلامارماندەدەن، دەبىت بۆ چركەيەكەش ئەو ە يادەنەكەن لە شەپىكى ەمەيشەيى و گەورەدان. يەكەمىن شتىك دەبوو بىخەمە عەقلى ئاسايشە بىئەزمونەكانمانەو، بىخەمە عەقلى ەموو تاكەكانى ئەم شارەو ە ئەو ەيە كە ناشى هېچ نىيە جگە لە درۆيەكى پوكەش، ناشى ئەو دەمامكە كانى و تىپەپەيە كە دونيا لە ەندىك سەردەمدا دەبىتتە سەر دەموچاوى خۆى. دەبوو لە پۆخى ەر كەستىدا ئەو ەستە سەوز بىت كە جەنگ ەيە، جەنگىكى بەردەوام. بۆ ئەو ەيە بتوانم جوانترىن كارىگەر بەدەستبەيتىم بە وردى سەيرى ئەو پەروەردە سىياسىيەم دەكرد كە توركان و ەرەبان و فارسان چەند سالى بەكارىانەپناو. پۆزانە كىتىم ەلدەگرت و دەمبەرد بۆ دەزگا، كىتىم ەلدەگرت و دەمبەرد بۆ ئەو كوخت و كۆخەلە بچوكانەى لەدەرەو ەي شار بۆ پشوى بچوك و كورت دروستمكردبوون، ەتا لە ماشىنەكەشما كىتىم لەسەر سەد سالى پابوردوى خۆرەلات دەخويندەو. ئىمەى كورد بۆ ئەو ەي فىزىيىن پەمان لەوانى دى بىت، پىوستىمان بەو بوو بزانىن ئەوانى دى چۆن فىزىيون پەيان لىمان بىت. لە بەرئەو ە خۆم لە جىهانى كىتبەكاندا نوكمەرد... ئەو نوسەرەنەم خويندەو كە نەفرەت و كىنە بەرەمدەهەين... پۆزگارەكە سەردەمى لىبوردن نەبوو، شتىك دەويست تورەمبكات و وابكات وەك شىت دەست بكوتم بە سنگمدا و بەرەو شەپ بپۆم. خۆرەلات ئەو دىو ەبوو چى چەشنە جانەوەرانىك كە دەشىت لە پەگەزى ئادەمىزادەو ەكەونەو ە ەموويانى قووت دابوو، ئىستە ەموو ئەو جانەوەرە جىاوازانە لە ورگە چكۆلە و بادارەكەيدا ئاراميان نەدەگرت و پىكەو ەنەدەزيان، دەبوو بەردەوام لەقە لە دەم و لووتى يەكتر بەدەن تا يەككىيان بىكرىت قاچ پاكىشىت و خۆى بە خاوەن مالى پاستەقىنە بزانىت... ەر كىتبىكم دەخويندەو لە پشتىيەو ەدەمنوسى «تف لە تۆ خۆرەلات، ئەى خاكى بىفەپى شەيتان». مەن ەاتبووم لە ناو ئەو سندوقى شەيتانەدا جىگايەكى باشتەر بۆ خۆمان بكەمەو. پىوستەم بە خەلك بوو... ترسناكترىن شتىك

بۆ سیاسییان پیاوی دەزگا ئەوەیە هەست بە تەنهایی بکات. دەموست
 خەڵک دروستبکەم وەک من خەون ببینن، ئەم ساتە چ خەیاڵپلۆ و
 تارمایی و وەهەمیک دروستدەکات، بچیتە سەریانەو. دەسوپامەو و سەرم
 گێژی دەخوارد و دەمگوت هەموو سالتیک کۆمەڵیک خورافەت و وێنە
 لەگەڵ خۆیدا دەهێنیت، میژوونشینی تەواو ئەو کەسە یە کە دەرگای سەری
 خۆی دەکاتەو و هەر چی جەوجانە وەرێک هەبە بانگهێشتیدەکات... خۆم
 وەک کەسێک دەبینی کە سەری خۆی کردۆتەو بۆ هەر دێندەیکە بیهێت
 بیکاتە مأل. زۆر پێویستیم بە زەندیان بوو، ئەم عەسرە تازە یە بێ
 پاگە یاندنێکی دەرمانای نەبوو. چەندەها شەو لەگەڵ دکتۆر زەندیان
 قسەماندەکرد، بەزەحمەت هێنامە سەر ئەو برۆایی کە دەبێت ئێمەش
 هاوڵاتیانی خۆمان وەک هاوڵاتی نەتەو داگیرکەرەکان پەرەردەبکەین،
 دوژمنانی کورد چۆن منداڵەکانیان لە ناو ترس و کێدەدا گەرەدەکەن،
 دەبێت ئێمەش دەرمانێکی لەوجۆرە بدەینە منداڵەکانمان، دەبێت
 هەستبکەن بەردەوام جەنگێکی ترسناکی مان و نەمان بەرپۆیە، بەردەوام
 هێزێکی قرانکەر و کوردکۆز خەریکە بگاتە سەرمان. بەرامبەر دکتۆر
 زەندیان، شوێنگە ی کەسێک دەگرت کە بەرگرییەکی سەرسەختانە لە
 شتێک دەکات ناوی «پەرەردە ی نەتەو یە»، شتێک تا ئێستا دەرفەت
 نەبوو دایبەرژین و کاری پێیکەین. ئەوە ی زۆر سیحری لێدەکردم، ئەوە بوو
 دڵنیابووم بناغە ی دەوڵەتێک بۆ کورد، لەسەر بنەمای مەحەبەت و
 میهرەبانی جگە لە بەخشینی روخسارێکی ساخته بە دنیا هیچی تری ئێ
 سەوز نابێت. بە ئێ من لەوانەبووم کە بپارمداو لە قوربانییەو ببین بە
 جەلاد. بۆ ئەو هەستانە دەگەرێم کە توپەیی ژێردەستەکانم و نیکەرانی
 هەمووان دەبزوینیت... ئەو تاکە پێگابوو بۆ ئەوە ی لە جەستەیکە
 تەپپۆیەو ببین بە مەکیەیکە بێتوانیت لە جیگای ئەو خاپۆرییە گەرە
 شتێکی نوێ دروستبکات. من دەمزانێ بۆ ئەوە ی ئەو دۆخە دروستبکەم
 تەنیا پێویستیم بەدوژمنە دەرەکییەکان نییە، دوژمنە دەرەکییەکان و
 ترسیان چۆتە گیانمانەو. کەرۆشک چۆن لە دال دەترسیت، ئێمەش لە
 پێدەشتی خۆماندا هەمیشە بە دوا ی ئەو مەترسییە نادیار و دەرەکییانەدا

سه‌یری ئاسمان ده‌که‌ین. ئیشتی من بوو له ده‌زگا وابکه‌م هه‌موو که‌سێک هه‌ستبکات که‌ دوژمن ده‌شیت ته‌نیا چه‌ند مه‌ترێک لێیه‌وه‌ دووربیت، دوژمن ده‌شیت کوردیکی خائین بیت، پۆشنه‌بیرێکی به‌دنه‌مک بیت، کۆمۆنیستیکی یۆتۆپی و ترسناک بیت که‌ به‌ ئامانه‌کانی خۆی ئامانه‌ گه‌وره‌کان ده‌شارێته‌وه‌، ئیسلامیه‌ک بیت که‌ خودابه‌رستی ده‌خاته‌ جێگای نه‌یشتمانه‌په‌روه‌ری، که‌سێک بیت که‌ پێغه‌مبه‌ری له‌ وه‌ته‌ن بۆ گرنگتره‌، ده‌شیت حیزه‌یه‌کانی دی بن، ده‌شیت هه‌موو که‌سێک بیت جیا له‌ من و سه‌رۆک و هاوێکانمان. هه‌موو مروفیک ده‌بوو هه‌لکاریه‌کی بۆ دوژمن هه‌بیت، ده‌بوو خۆی وابینیت که‌ به‌بازنه‌یه‌کی ترسناک گه‌مارۆدراوه‌. شه‌وان تا سه‌حر له‌گه‌ڵ دکتۆر زه‌ندیاندا خه‌ریکبووم، ده‌بوو پاگه‌یاندن بخاته‌ خزمه‌تی ده‌رککردن به‌ مه‌ترسییه‌کان. نا بپورن، ئه‌و ترسانه‌ی من باسده‌کردن هه‌یچان ترسه‌گه‌لێکی خه‌یالی نه‌بوون، هه‌یچان شتێک نه‌بوون وه‌ک ئه‌فسانه‌ دروستیانکه‌م و ده‌رخواردی هه‌واداران و هاوکارانمی بده‌م. هه‌موو ترسی راسته‌قینه‌بوون، به‌وجۆره‌ی که‌ له‌سه‌ر سنگی میژوو خه‌وتوون، به‌وجۆره‌ی له‌ هه‌وای دوا‌ی پابه‌پیندا بوون، به‌و شتیه‌یه‌ی له‌جیهاندا وه‌ک تاعوون بلاووبووونه‌وه‌. من جیهانم به‌شێوه‌ راسته‌قینه‌که‌ی ده‌بینی، خۆره‌لاتم وه‌ک خۆی ده‌بینی، وه‌ک جه‌نگه‌لێکی سامناک که‌ پڕیتی له‌ درنده‌ی ترسناک، وه‌ک دارستانێک له‌ بن هه‌ر دارێکی‌دا تۆپێکی گه‌وره‌ و فاقه‌یه‌کی کوشنده‌ هه‌یه‌، له‌سه‌ر هه‌ر له‌قێکی مارێکی ژه‌هراوی هاتۆته‌خوار، له‌ ژێر بۆنی هه‌ر گۆلێکی‌دا ده‌شیت هه‌ناسه‌یه‌کی ژه‌هراوی کوشنده‌ هه‌بیت. من کوردستانم وه‌ک خۆی ده‌بینی، پڕوت و قووت، بێ مه‌کیاز، بێ درۆ، هه‌ستده‌کرد ئه‌وه‌شی ئه‌و هه‌یزه‌ی داومه‌تی شته‌کان وه‌ک خۆیان ببینم، ترازانی فریشته‌که‌مه‌.

به‌بێ ئه‌م دکتۆر زه‌ندیانه‌ گه‌ژه‌یه‌ هه‌یج کارێک نه‌ده‌کرا. سه‌رده‌مێک بوو، ده‌بوو ده‌نگی بێژه‌ره‌کانی رادیۆ و ته‌له‌فزیۆن پێش ده‌نگی تۆپخانه‌کان بکه‌ون. ده‌بوو ئه‌و یارمه‌تیم بدات، ئه‌ندامه‌کانمان، هه‌فالانمان، هاوڵاتییه‌ دڵسۆزه‌کانمان بزائن ئێره‌ جه‌نگه‌له‌، بزائن شه‌پی گه‌وره‌ له‌ رێگادایه‌،

تێبەگەن جەنگ هیچ کات و هیچ دەم تەواو ناییت. هەفـال زەندیان دەیزانی دەلێم چی، بە چاوه بچوکهکانی سەبریدەکردم و پەنگی زەرد دەبوو. من پێویستم بە خەڵکانیک بوو باوەڕیکی قوول بچیتە خوێنیانەوه و خۆیانی بۆ بدەن بە کوشت. بەلام زەندیان لەو پیاوانە نەبوو ژیانی خۆی بۆ هیچ شتێک بەختبکات، لەو کەسانە بوو کە گەورەترین خۆشەختی خۆیان لەویدا دەبیننەوه کە دنیا هەمیشە لەسەر ئەو ریتە و ئاھەنگە برەقسێ کە ئیستە لەسەریتی، لەو دەترسا ئاوازیک ببیستێت نەتوانیت قاچەخوار و کورتهکانی خۆی لەگەڵدا یەکیخات. من دیمەنەکەم وەک خۆی دەخستە بەرچاوی دکتۆری هاوڕێم، ئەو گەرچی خۆی بە پەسپۆری جیۆپۆلۆتیک دەزانی، گەرچی خەونی بوو جارێک لە یەکیک لە زانکۆ بەرزەکانی دنیادا بچیتە مامۆستای جیۆپۆلۆتیک، بەلام هەمیشە بە وردەکارییەکانی تێگەشتنی من و تەفسیری من بۆ دنیا سەرسامبوو. ئەو هیچ کات وا زەق و زۆپ ئێمەی لە ناو تەلە و تورەکەدا نەدەبینی. پێمەگووت «دکتۆر یەک شت ئێمە پزگاردەکات کینە، تەنیا کینە، کینەیهکی پەها».

دکتۆر لە ترسی سەرۆک و تورەبوونە ناکاوهکانی نەیدەوێرا زۆر دەستداگریت و بەقسەمبکات. دەبوو من دنیا چۆن دەبینم دکتۆریش جیهان وا ببینیت، بەلام ئاسان نەبوو، دکتۆر سووک و سادە پیاویکی ترسنۆک بوو، پیاوی ترسنۆکیشت ناتوانیت جیهان بە پوونی ببینیت، ترسنۆکان هەردەم دۆست و دوژمنی خۆیان تێکەڵکردو، وەک ئازەلێک وان لەسەر دواخستنی سات بە ساتی مردنی خۆیان دەژین. کەسانی وەک زەندیان، بە کەروێشکێک دەچن دەزانیت دەخوریت، بەلام جورێک خۆی کردەکات شکارچیان هەست بە بوونی نەکەن، ئەوێ پێخۆشە لە جینگای خۆی بچەقی، برسیتی و نەجولان بیکوژن لەوێ بچیتەدەری و دوا شەپی گەورەیی خۆی بکات.

دکتۆر شەوان بیجامە دەلبەکانی لەبەردەکرد و بە خونچە خانی دەگووت میوهمان بۆ بشواتەوه و شەرابمان بۆ ئامادەیکات تا دابنیشین و قەسەبکەین، زۆری دەگووت، بەشی زۆری قەسەکانی دەربارەیی ترسەکانی

بوون له تیکچوونی پهفتاری شورپشگتپان له م سهردهمه تازه‌ده‌دا، من هرچیه‌کم ده‌گوت، هرچیه‌کم ده‌کرد له راگه‌یاندندا شتیک بجولینیت، بۆ به‌یانی گویم له هه‌والی رادیۆکه ده‌گرت و مانشیتتی پۆژنامه تازه‌کم ده‌خوینده‌وه ناوتمیده‌بووم. دکتور نامتیرکی گه‌وره‌ی که‌وتبووه ده‌ست، به‌لام نرخي ئه‌و مه‌کینه‌یه‌ی نه‌ده‌زانی و ده‌ترسا بیخاته کار. له‌سهر ناستی دونیا نه‌ده‌یویرا پسته‌یه‌ک له‌سهر دوژمنانی کورد بلّیت، له‌سهر ناستی ناوخۆش نه‌یده‌یویرا پسته‌یه‌ک له‌سهر دوژمنانی حیزب بنوسیّت، هه‌میشه ده‌یگوت، وای هه‌فال شه‌پمان لێ لاده، به‌لامان لێ لاده، تینی وها کارێک به‌ منی به‌دبه‌خته‌وه نییه.

هرچیه‌کم ده‌کرد، دکتور ئه‌و به‌رگه‌ ترسنۆکه‌ی خۆی فرپینه‌ده‌دا و له‌و قه‌پاغه‌ کیسه‌لینه‌ی وه‌ده‌رنه‌ده‌هات، نه‌ نه‌خشه‌کانم سوودیان هه‌بوو، نه‌ قسه‌ و لۆژیک و وتاره‌ درێژه‌کانم. هه‌موو شه‌ویک سه‌عات دوا‌ی سه‌عات دانایی ئه‌و پیاوهم ده‌جولاند، عاقلیم ده‌خسته‌ گه‌پ، هیزی ئیدراکیم ختوکه‌ده‌دا. وه‌ک شه‌یتان ده‌چوومه‌ بنکلیشه‌ی، به‌ مه‌نتیق ده‌مخسته‌ میتشکییه‌وه و پتمده‌گوت «من و تو کارمان دارشتنی بناغه‌یه‌ بۆ یه‌که‌مین ده‌وله‌تی کوردی راسته‌قینه‌ له‌ میژوودا. ده‌بیت میلیه‌ت ناماده‌ی جه‌نگ بیت. سه‌یرکه‌ به‌رپرسه‌ حیزه‌کانمان هه‌موو که‌وتووته‌ دزی و فزی و تالانکردن، نابینیت ئیرانییه‌کان له‌ ژیره‌وه‌ ولاته‌که‌یان تالانکړ کرد، ئه‌وه میلیه‌ت ساردده‌کاته‌وه. ئیشی من و تویه‌ پۆحی جه‌نگاوه‌ره‌که‌ی ناخمان بپاریزین. .. گه‌ر تۆش وها نه‌رم بیت، هه‌ر زوو ده‌بینه‌ پۆی خوراو و داری کلۆر». ئه‌و له‌ هه‌موو شته‌کاندا له‌گه‌لم ته‌بابوو، به‌لام ترسیکی تایبه‌تی هه‌بوو که‌ ترسی هه‌موو پیاوه‌ خوینده‌واره‌کانه‌، ده‌میک به‌ زۆر خۆیان ده‌نینه‌ گه‌مه‌یه‌که‌وه‌ له‌ وزه‌ی نایه‌ن. هه‌ر کات ده‌هاته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی ته‌واوی شته‌کان به‌ شیوه‌ راسته‌قینه‌که‌یان ببینیت، ده‌مبینی سه‌ری وه‌ک کیسه‌لێکی نه‌خۆش ده‌برده‌وه‌ ناو شانی و وها ملی به‌ره‌و نیوله‌شی پاده‌کیشا، ده‌فه‌کانی شانی به‌رزده‌بوونه‌وه‌ و سه‌ر ئیسقانی نیوان شان و بازووی وه‌ک دوو تۆپی خپ، ده‌گه‌یشتنه‌ بان هه‌ر دوو گویی. دکتور

پیاویکی عاقل بوو، بەلام لە سیاسەتدا دوو چۆر کەس زۆر ترسناکن، عاقلی ترسنۆک لەگەڵ عاقلی جەربەزە و چاوەترس، هەردووکیان ئەمجارە مۆفانە بۆ ژیاڵ گەرنج و سوودبەخشن، وەڵێ لە سیاسەتدا کارەسات دروستدەکەن. لە سیاسەتدا ترسنۆکی زۆر و ئازایی زۆر یەک یەکتەری ئەواوەدەکەن، ترسنۆک وەک نێچیرێکی لێدێت کە هەموو دەیانەوێت ببخۆن، ئازا وەک دڕەندە یەک کە دەیانەوێت هەمووان بخوات، بۆیە سیاسەت نە بەترس نە بە ئازاییەتی ناكریت، بەلكو بە خەیاڵ و بە کینه دەكریت. تادەهاتیش من خەیاڵ و کینه م پتر گرپاندهگرت، سەرم پردهبوو لە چەنگی ئەفسانەیی یەک لە دواي یەک، خەونی سوپایەکی بە ککرتووی کورد کە لە قەرەاغەکانی ئامەد تورکەکان بۆردومان دەکات ... لەشکرێکی نەتەوەیی بە هەزاران سوارچاکاوه، لە ژێر زەمەیی هاوێ و خومبارەدا خۆیان دەکەن بە مەهاباد دا ... سەدان هەزار سەربازی کورد، بە جەبەخانەیی قورسەوه، بە خودە و کۆڵەپشتەوه بەرپێکی، بێتەستان، بەرهو کە رکوک مارشەدەکەن. من خۆشم هەمیشە ئەو کەسەبووم کە لە نۆوان ژەنرال و سوپاسالارەکانی ئەم لەشکرە گەورانەدا دەردەکەوتم و دژ بە هەموو ئەوانە دەوێستامەوه کە دەترسن و نایانەوێت بچەنگن. دەبێت تیمبگەن، من کورپی کورەیی جۆشان و گەرمی یاریبەکە بووم، لە هەموو ئان و ساتێکیدا دەمزانی چیم دەوێت و چیم ناوێت، چی دەكریت و چی ناكریت؟ بەلام دکتۆر و پیاوه بوو ئەکانی تری ئەو سەردەمە تەنیا دوو دلایان هەبوو، گومانیان هەبوو، لەبەرئەوه هیچ کات کەسی چرکە و ساتەوهخته گەرنجەکان نەبوون. من وردە وردە دەکەوتە ناتەباییەکی سەیرەوه کە دەیتەرساندم، دەمببینی بەشی هەرە زۆری ئەندامانی بیرۆی سیاسی حیزب لەو کەسانەن کە حەزێان لە ئارامییە، حەزێان لەوێهە بچنە لای باهیری و بلێن پۆزگاریکی نوێ هاتووه، بێتەوهی هیچ پۆزگاریکی نوێ هاتبێت... پۆزگاری نوێ تەنیا لە دوکەلی ئەو جەنگانەوه دروستدەبوو کە لەسەری مندا بوون، بەلام ئەوانە جارێ تەنیا دوکەل بوون و لەسەری منیشدا بوون و بەس. دکتۆر دەترسا بێتە بەشێک لە کاریکی گەوره، منیش دەمزانی ئەم خەونەم بەبێ ئەو بۆ ناخریتە سەر قاچ ... مۆفی

شۆڤشگىڭىز و مۆڤى كۆيلەش، تەنيا بە مېدىا دروستدەكړين. دەموست چ
 مېزىڭم تېدايه، چ كېنەيهكم تېدايه بېهېنمە دەرەوہ تا له مېژوودا شتىكى
 پى دروستبگم، بەلام ئىشەكە بە تەنيا نەدەكرا. دەمزانى زۆږه پياوان
 و ژنانى نەم ولاتە ترستىكى گەرەيان لەوہ هەيه بېن بە بەشېك لە
 پېڙهئى مەزن و خەونى سەركىش و كارى گەرە، هەموو بە شوئى
 بچوكى خۆيان لە ژياندا پازى بوون. كەچى من بە پېچەوانەئى هەمووانەوہ،
 لەگەل سەرە سفت و دەستە عارەقاوى و لەشە گۆشتنەكەمدا،
 ئارەزوويەكى كوشندەئى شتە گەرەكان دەبېزواندم. هەستمدەكرد من نە
 نىشتەمانم خۆشەدەويست، نەوہك جاران ديمەنى جوتيار و سەپانى كورد
 دەبەهەژاندم، نە سۆزم بۆ كرىكارانى شار هەبوو، نە كەستېم خۆشەدەويست
 حەزبەكم دورگەيەكى ئارامى بۆ دروستبگم، نە مندالم هەبوو بەمەويت
 نىشتيمانىكى ئازادى بۆ جېبەئلم ... هېچ شتىكم نەبوو وەك خەلكانى تر
 هۆكارم بېت لە هەلگىرسانى جەنگ و كەوتنەوہئى ئاگر بترسم. من ئەو
 پۆخە مەجەرەدە ترسناكە بووم كە تەنيا پلانم ئەوہبوو ترس لە پۆخى
 خۆم و ئەوانە دەرېكەم كە لەگەل مندا دېتە سەنگەرىكەوہ. خۆم بە
 پاشماوہئى سوارچاكە دىرىنەكانى كورد دەزانى، بە هەلگىرى مەشخەلئى
 جەنگاوہرە خورافىيەكانەمان، دەبوو هەميشە جەنگىك هەبېت تېيدا ئەو
 پۆخە سوارچاكە داگىرسابېت، پۆخى خانى لەپزىرېن، پۆخى دوانزە
 سوارەئى مەريوان، پۆخى مامەيارە، پۆخى مامەريشە، پۆخى پېشمەرگە
 ئەبەدبەيهكان ... چاوم لىكدەنا و لە كوشتنى ئەسپەكانى پىسامانەوہ تا
 كوشتنى ژنە ئاسايشەكان، هەمووم بە مەشق و ئەزموون دەزانى تا توانام
 لەسەر جەنگ نەمرېت، پۆخم وەها لاواز نەبېت هېچ فرىشتەيەك نەرمىكات
 و بېخاتە ژيەر چەترى پەحم و ترسنۆكيبەوہ، هەموو ژيانم پىڭرا وەك خۆ
 ئامادەكردنىك دەبېنى بۆ ئەم ساتە، ساتىك تېيدا پۆخى حېزب دەمرېت،
 پۆخى نەتەوہ دەمرېت، بەلام پۆخى داگىرساو و جەنگاوہرانەئى من لە ژيەر
 هەموو ئەو خۆلەمېشەوہ دەسووتېت و دادەگىرسېت و وەك خودايەكى
 نوئى دېتەدەرئى. بۆ يەكەمجار خۆم وەك خودا گرىكيبەكان، وەك
 قارەمانىكى ئەفسانەئى لە چەشنى پىرۆمىسيۆس دەبېنى، كە ئەركى

پاراستنی ئاگرێکی پېرۆز لە سەر شانیتێ. لەو شەوانەدا پوونتر تێگەیشتم کە وەلامی ئەو پرسیارە ی لای نزار ئیدریس دەستم نەکووت چیبە. من شەویەک چووم بۆ لای ئەو دەموست بزائەم لەم سەردەمە تازەیدا فەرمان و ئەرکی بوونەوهرێکی وەک من دەبێت چی بێت. ئەو پرسیاری هەرە گەورە ی عەسر و زەمانی ئەو دەم بوو لە کەسێکی وەک من، ئیستا بێ کۆمەکی هیچ بوونەوهرێک وەلامی خۆم دەدۆزییەو. ئەو یە نەهێلم پۆچی شەپکەرەکان سست بێت و ببێت بە ژێر دەمامکی ئەم سەردەمەو. من لە پاییز و زستانی سالی نەوهدویەک و نەوهدوودا تێگەیشتم نەوەک تەنیا مۆشەکان دەمامکیان هەیه، بەلکو سەردەمەکان و مێشووکانیش دەمامکیان هەیه. پۆژانە لە گەپان و کۆبوونەو و سەردانەکاندا، لە تێکەڵبووندا لەگەڵ شانهکانی حیزیدا بەدوای دۆزینەو و دارپشتنی ناوکهکانی دەزگا گەورەکەم، ژن و پیاوانیکم دەهاتنەسەر پێگا کە بە راستی دەمامکی ئەم عەسرەیان لەسەردا بوو. دەمامکێکی گەمژانە کە قەسە ی پوچی لەسەر دونیایەک دەکرد تێیدا دەنگی تەفەنگ کەپ بوو و بۆنی باروت لەسەر شەقام و دیوارەکان سپدراو تەو. مۆشەکان هەموو ئاسوودە دەخۆن و هەلەدەستن و هیچ شتێک پێتمی بەک جولە ی ژیان تێک نادات. سەری من سەریک بوو دەمامکی وای پێدا نەدەچوو. لە کۆبوونەوکاندا لەگەڵ ئەندامە گەورە و بچوکهکانی ئاسایشدا هەولێ شەمشوم دەدا، هەموو ئەو جەنگ و ترس و دوکەلێ لەسەری خۆمدا هەیه ببیەخشم بەوانیش، هاوارمەکرد بەسەر فەرمانبەرە بچوکهکاندا کە جەنگ ئیستا و ئەمڕۆ دەست پێدەکات و دوور نییە سەد سالی پێک بخایەنێت. پامدەوێشان و دەمقیڕاند بە پوویاندا کە دوژمن سەرەتا ئەو جانەوهرە ی ناو ناخی خۆیانە کە چاویان تێکدەدا و وادەکات دوژمن وەک دوژمن نەبینن. کە هەندێجار قەسەم لەگەڵ ئاسایشە گەنجەکاندا دەکرد، دەمگوت «هەموو کەس دوژمنە، تا ئەو ساتە ی بە پوونی دۆستیتێ خۆی دەسەلمینێت». دەمقیڕاند پێ بەدەنگ «دەمامکی ئەم سەردەمە ی ئیستامان ئەو یە کە گواپە هەموو شتێک بەرەو باشی دەپوات، بەلام هەموو شتێک بەرەو جەنگێکی خۆنین دەبزوێت و جگە لە دلێکی شەپکەر

و چاويکي وړيا، هيچ شتيکي دي ناتوانيت کړمک به نيمه بکات له م
 جهنگه دا سهریکه وين». وه ها هاوارمه کړد، دوايي هه ستمده کړد ژتکاني
 دهنگم زامداريوون. هر چيم ده کړد، دوايي ده مبیني که پڅي من له سره
 ناوازيک ده خوینيت، گه ليک جياوازه له ناوازيک که نه واني تر له سهری
 سه ماده کښ. له هه موو شوینيکي شار هه ژاري و ده سترکرتي وایکړدېو
 خه لک ته نيا بير له زگيان بکه نه وه، که س ناگاداري نه وه نه بوو له م
 ساته وه خته گرنگانه دا ده بېت تیراده ی جهنگاوه رانه مان تا دوا پله ی خوی
 داگیرسینين. که به پږ ده چومو نه او خه لک و بازپ ده گه پام، بچوکي و
 بېخه وني نه م مه خلوقاته بېزارکه و چلکنانه تورپه يده کړم. بډ يه که مجار
 هه ستم به و دوورپه گوره يه ده کړد له و تږپه له ئاده ميزاده بېړخ و برسی
 و زگپه رسته ی ناوی جه ماوهره. ده گه پامه وه بډ مال و له سره ده فته ری
 ياداشته کانم ده منوسی «نه مړ پياسه يه کی دريژم به شاردا کړد، نه و
 ده يان هه زار خه لکه برسپه ی له و مه رکه زه بچوکه دا به دواي ناندا
 کوږونه ته وه هيچيان لي سوزنابيت، خه لکيکن هه موو شتيک ده کړن و
 هه موو شتيک ده فروشن، ميژوويان پي دروست ناکريت... دل و سهری نه م
 شاره له و مه رکه زه بچوکه دايه، به لام سهریکی خالی و دلتيکی بي جوشه.
 هيچ شتيک له وي نييه سووډيکی هه بېت، جگه له چلک و بډن و چلتيسی،
 هه لبت له پال هه موو جوړه کالايه کی تری بېکه لکی دونيا، ئيتر له
 مه عجونی دانه وه بيگړه تا تفهنگ و ته قه مهنی پوسی. نه وه ی له م بازپه دا
 ده بېينم ناثوميدم ده کات، ميله تيکی برسی ده بېينم که هيچ جوړه پڅيکی
 تيدا نييه، نه و ملکه چی و خوځواردنه وه و چلتيسی نه بېت که داگیرکه ر
 دروستيکړدوه. ميژوو ده بېت دوور له ده ستي جه ماوهر دروستيکريت ...
 هه موو شته کان تا ئيستا هه له بوون ... جه ماوهر تاکه هيژه که ناتوانيت
 دونيا بگړيت».

نه وه سهره تاي جيا بوونه وه ی هه تاهه تايي من بوو له و گارپانه ترسناکه ی
 خه لک که به هو ی بېهيژيانه وه، قيزم لييان ده هاته وه. من نه بازگان
 بووم، نه شاعيريکی پږمانسی تا پيشه و سامانم ته نيا له ناشتي و

هێمنیدا گەشەبەکن، من کەسێک بووم دەموست ژێرخانی دەولەتێکی نوێ دابڕێژم. من جەنگاوەر بووم، ئیشی من تەنیا لە سەر دەمانی ئاشووبدا مانای هەبوو، بەلام هەموو جەنگێک دەبێت بەهانیەکی هەبێت، هەتا شەیتانیش پێویستی بە ئامانجێکی جوان و ئاواتێکی بەرز هەبێت بۆ ئەوەی بتوانێت وەک شەیتان دەست بەکار بێت. نا من ترسم نەبوو ئەم ماله خاپوور بێت، ترسم نەبوو دوژمنان ئەم شارە بگرنەو، جەنگێکی ئەبەدی منی شاد و ماندەکرد، تازە لەو دەدا نەما بووم بمکریت ژيان بێ بۆنی باروت و زەمە تەنگ و پاوە دونانی درێژ و بەر دەوام بەسەر بەرم. بەلام من تەنیا بووم، پۆچی من پۆحێکی تەنیا بوو، حیزب نەیدەتوانی وەک من بیریگاتەو، سەرکردەکانی تر هەموو دەیانەویست ئەوەی لە ژياندا ماویانە بە هێمنی و لەسایە مأل و مندال و لە جیگای خۆشدا بەسەر بەرن. زۆرجار کە دەچووم، دکتۆر زەندیان بۆ ئەوەی سۆزم بجولێت و تێگەم کە جەنگ و نەهامەتی خواستی ئەو نییە، مندالەکانی دەهینا و لە دەوری خۆی داوەدان. وەک ئەوە بوو بۆ گەژە ببینە، تۆ چونکە خاوەنی هیچ نیت، ترست لە ژيانی ژن و مندالت نییە، خاپووری جیهان و وێرانبوونی گەردونت لا وەک یەک، بەس من نامەوێت چیتەر شەر ببێت. ئەو دیمەنە یەکێک بوو لەو هۆیانەی وایکرد دواتر بیر لە هەبوونی مندالێک بکەمەو.

دەزمانی ناتوانم خۆم لە کێنەکان پزگار بکەم. هەمیشە کێنە یەکی ناکام لە دڵدا بوو، کێنە یەک بەرامبەر شتێک کە نازانم چیبە، پقێک و بێرەحمییەک لە ناکاو دەمگرت کە هێوربوونەوێ بۆ نییە، لە پڕێکدا بوغزێک کە تێرنا بێت دەچێتە هەناو مەو و ناتوانم جگە لە جەنگ بیر لە هیچی تر بکەمەو. ئێستا کە هەستە کەم دنیا کەوتۆتە دەستم، کە دەزانم فریشتە کەم دورە لە من، لە جیگا و زەمانێکی تردا دەژی کە هیچی لە جیگا و زەمانی من ناچێت، ئەو کێنە یەم لە هەر شتێکی دی زیاتر پێویست بوو، بۆ ئەوەی بۆشایی ئەو بوغزە نەمخوات و کەلێنی ئەو خۆخواردنەوانە بوونم نەپوختنێت. تا ئەندازە یەک دڵنیا بووم لە بەری دوژمنانیشدا پیاوانێک هەن لە من دەچن، وەک من فریشتەکانیان ترازاو،

وهك من دواى عقلی هیمنخواز و كه مته رخه م ناكهون، شهو و پوژ له ژیره وه له پوحي مندال و گوره كانياندا ترس ده چينن، ترس له جانه وهرېك كه ناوى كورده، ترس له جانه وهرېك ناوى سه روكه، ترس له درپنده يه كي بېرهم كه ناوى عه قيد جهنگيزه. ده بوو ده سته كاربين و ناماده بين، كاتيک كه سرده مى جهنگ هات، ئيتر سرده مى جهنگ، خودا تا ئيستا هيچ ناشتبييه كي نه پاراستوه و ناپاريزيت.

به يانيان زوو يه كه م شت پوژنامه كي حيزيم بو ده هات و ده مگرت به ده سته وه و هلمده دايه وه و پېره پېره ته ماشامده كرد، ده مويست بزانم پروفيسور زه ندیان تازه چوڼ بيرده كاته وه و مه يلى به چييه، بزانم قسه كان و خواسته كانى من به هه ند ده گريت. دكتور له و پياوه عاقلانه بوو كه ده يانه ويټ دونيا به پېرى كوتر بگوږن. واى، هه موو پياوانى ده ورو به رم دوور بوون له خولياى من، من پوحي كه سانيكى وهك گاريبالدى، سيمون بوليفارم له خوډا هه ست پې ده كرد، به لام نه و پوژگار، منى كرده بوو به دونكيشوټ. كه ده چوومه دارستانه كانى نزيك شار، كاتيک ده كه و تمه پياسه ي دريژ به سر كيڼو و به ناو بيشه و به زه لباغى سر زى و نيو چه مستاناندا، كه ده كه و تمه گه شت به لاپڼ سارد و ليتاويى و چوله كاندا، پې به دهنگ هاوارمده كرد: خودايه بو به ته نيا من وام، كوان نه و كه سانه ي دونيا وهك من پووت و قووت و بڼ ئوميدى دروژن و بڼ ئارايشتى فريوده ر ده بينن، كوان نه وانه ي تيده گه ن دونيا جگه له مه يدانى جهنگ هيچى تر نييه. بو كه س گوځى له هاوارى من نييه ... سه د ساله بو ئه م ساته شه پرده كه ين و ئه م ساته ش ئيستا ليږه يه و كه چى هه موو وهك ولاغى گيژ سه ريده كه ين و هيچ ناكه ن. زورجار به هه ستيكى شكاو و نا ئوميده وه ده گه رامه وه بو شار.

سهرده ميكي سه ير بوو، من ته نيا كه س بووم كه بېرم له ناشتى نه ده كرده وه، نزيكى پازده سال بوو له و شاره دا كارم بو ئه وه ده كرد، هيچ هيژنك جگه له هيژى ئيمه، هيچ حيزييك جگه له حيزيى ئيمه، قاره مان و سه ردار نه بيت. ئيستا نه و پياوه لاواز و شل و پلانه م ده بينى به قوونى

فەشەوێ خۆیان بۆ هەلبژاردن ئامادە دەکرد. توپە دەبووم، دەهری دەبووم، تۆزە قژەکانی لاسەری خۆم دەپنێهەو. چۆن دەرکرا خەڵکی بکەینه سەر پشک کە وەک مەژانی خۆیان بۆ پاشەپوژی ئێم شارە تەرخان نەکردو، چۆن دەتوانین هەموو شتێک ببەخشین بە سندووقێک کە دڵنیا بووم خەڵک بە گەمژەیی، بە بێباکی، بە ئارەزووی ساویلکانه پێدەگەنەو... هیچ میلەتێک نییه دواي پادان و هەلبژاردن پەشیمان نەبێت.

شەوێکیان دواي ماندووبوونی پوچی گەورە بە نیازی ئەوێ دکتۆر زەندیان پازیبکەم فوو بە پوچی کوردایەتیماندا بکات، چوومەوێ لای. ئەو ماوێهە وەک سەگێکی کۆڵنەدەرم لێها تێبوو کە خاوەنەکی هەزار جار چیلکەیهکی بێقەر توپەدات و ئەو بە دەم دەپنێتەو بەردەمی... شەو دواي شەو دکتۆر چیلکە پەقەکی توپ دەدا و مە وەک سەگ بە پرتاو دەمەینایەو بەردەمی. ئەو شەو دکتۆر زەندیان بەرامبەر گۆرا بوو، وەک جاران نەبیردە ژوورەکی خۆمان، وەک شەوانی تر میوێ تازە و چەرەسی بۆ دانەنام. ئاشکرا دکتۆر توپەبوو، دیاریبوو بە پوژ چۆتە دیوانی سەرۆک و قەسە زۆری لەگەڵ کردو، لەوێهە هێزی گرتوو لەگەڵ مە پەق بێت و بوار نەدات هێندە لووت لە کاروباری بژەنم. بە تاییەت دەیزانی مە لە ژێرەو کار دەکەم کادیەر چالاکیانی پێگەیاندا بێخە دەزگاو و ئەوێان پێبکەم کە مە دەمەوێت. ئەو شەو بۆ یەکەجار هاواری بەسەردا کردم و گووتی، مە جگە لە دۆنکیشتوونی گەمژە هێچی تر نیم، سەرلێشتوونی نازانم چیم دەوێت، دڵێکی شەپخوایی پەق کە دەمەوێت وڵاتە کە بە پێگای جەنگ و خوێندا پێکێشم، پیاوێکم دەبێت هەموو کەس لێم بترسێت. ناوینام «شەپخوایی قەحبە کە دەمەوێت کوپی خەڵک بە کوشت بدەم». تا دەپێراند بچوکتەر دەبوو و لە بەرچاوم، دەپگووت «قوپی بەسەر ئێم مەملەکەتە کاری بکەوێتە بنەستی دوو شەپخوایی مەلەوێ وەک تۆو کە جگە لە خوێنپوژی هێچی تر تان لە سەردا نییه».

ئێنجا قوڵی بێجامەکی هەڵکرد و بە مۆنی و لووتبەری کەسێکەو دۆزەنەکی خۆی بە بێرەحمانەترین شیوێ کوشتبێت گووتی «ئێمە

دهچين بۆ ههلبژاردن، خهباتی ئيمه ئيتړ له سهر سندوقهکانی دهنگدانه ...
پياوی شهپخوانی وهک تو، شوپنی ناو زبلدانی میژووه ... تو درهنگ یان
زوو جینگات زبلدانی میژووه».

ئو پۆزه وهک دلنکی شکار، وهک پۆحیکی زامدار گهپامه وه مالن.
چاوهپوانی ئوه نهبووم کهسیکی وهک من که پۆحی سوارچاکه دلنر و
مهزنهکانی لهخویدا ههلگرتووه، کهسیک به خهپالن خوی مهشخهلی
زهمانیکی تازهی له دهستدایه، بهوجۆره سووکایهتی پیبکریت. بهلام
دهشمزانی که ئیستا سههتا و دهروازهی عهسری سووکایهتیه،
سهردهمیگ که هیچ شت و هیچ ئادهمیزادیک حورمهتی نامینیت و له
نهفرت و شکاندن بهدور نابیت. بۆ یهکهمجار له ژياندا ههستم به
لاوازییهکی ترسناک کرد، ههستمکرد جگه لهوهی بچه دواوه و به نهپنی
خۆم بۆ پۆزگارنیک و سهردهمیگی نوێ ئامادهبکه، هیچی ترم بۆ ناکریت.
باوهپم به ههلبژاردن نهبوو، لهبهرنهوهی ههلبژاردن له میژوودا هههمیشه
دواچارهسهر بووه، له پیتشدا دهبيت ههموومان ههموو هیتیک بخینه کار،
دواتر که جهنگ تهواوبوو، که براوه و دۆراو دیاربوون، ئهوسا بچین بۆ
ههلبژاردن. دهزانم ئیستا دیسانهوه ههمووتان به گومانهوه سهیرمهکهکن،
ئهوانهی چاویلکهیان له چاودایه دایدهگرن و تۆزیک تیدهفکرن، بهلام له
سههتای سالی ههزاروتۆسه دونهوه دودوو دا کهس بهوجۆره بیری
ندهکردهوه، ههموو دهیانویست له مفت ولاتنکی دیموکراسییان
دهستبکهویت. سهروک «خودا له گوناوه گورهکانی خوش بیت» لهگهڵ
ئهوروپی و ئهمریکیهکاندا ئو خهپالنپلوهیان خسته سهری ههمووانهوه که
ئهم سهروک عهشرهته مهلعوانه، ئهم لهشکرانه له خهلکانی تهماحکار و
دهسهلاتپهرست، ئهم پیاوه زگ برسی و ناوگهڵ برسیانه دهتوانن بینه
دیموکراس. دکتۆر زهندیان و ههموو کادیره گورهکانی حیزب لهو باوهپهدا
بوون ئیمه ههلبژاردن دهبهینهوه، ئو دلنپاییه لای من دلنپایی گهزیهکان
بوو، تینهدهگهیشتم چۆن جهنگاوهریکی راستهقینه خۆی دهداته دهست
کاری وهما، بۆ پۆحیکی سههرکشی وهک من له لهشیاندا نییه. ئو شهوه

له ژیره وه ته نیا ننگایه کی توپه ی لږ ده هاویشته. نه و پوژه که منی له بیرۆ تازه که ی بانگه یشتکرد به وجۆره بوو، ماوه یه که منی دانا بیتوه ی هیچ له گه ل بلت. ته نیا له بنه وه ده یروانی و ژیر به ژیر خیسه ی لیده کردم، به شتویه که چهند جار خه ریکبوو بده مه قاقای پښکه نین. دوا ی ماوه یه کی درژ که و ته قسه تونده کانی خۆی و گووتی که من «وه که کووری نه و نه ماوم» «خه ریکه سه رکه پووی خۆم و حیزب له خوومی شین ده نیم» «وه ختی که دائیره که م بکه مه حیزیکی تر که له بن فرمانی نه ودا نییه». من وه که قوتابییه کی دیرینی خۆی و وه که گوږپایه لیک هه میسه که ناخوازیت به عینادی مندالانه و به بهرگری نامه نتیقی خۆی ناشیرین بکات، خۆم بچوکه کرده و گووتم «جه نابی سه رۆک، من قوتابییه کی نه زانی ئتوه»، هه ر هه له یه که م بوو بیت له مه حبه تی منه وه بووه بۆ ئتوه». ده مزانی کرپوش و ستایش شاد و مهستی ده که ن، تا دوا نه ندازه دانه وان و خودبچوکی خۆم بۆ نیشاندا و چومه ناوه راستی بیرۆکه ی و وه که کۆیله کۆنه کان نوشتماره و گووتم ئتیه له حیزدا خه لکیکی نه زانین، که خودا به ره یه کی بۆ سیاست و غه ریزه یه کی بۆ ده رککردن نه داوینن، گه ر باوکه یه تی نه و نه بیت، گه ر میژووی سیاسی و دیپلوماتی نه و نه بیت، ئیستا ته حا به س خودای گه وره ده یزانی له چ چالیکه جه نه مه دا «کابوکی» مان ده گووت. سه رۆک به راستی که یفی له قسه ی من ده هات، ده مزانی شه یدای نه وه یه هه موو پیاوانی نزیکه ی خۆی بچوک و سووک ببینیت، تا خۆمان له به رده میدا زیاتر دانه واندا یه، خیراتر ده ییه خشین و زووتر چاوپووشی له هه له کانمان ده کرد. من له و پوژه وه زانیم گه ر ده مه ویت پيسوام نه کات، ده بیت تا ده توانم خۆم بچوکت و بچوکت و بچوکت بکه مه وه، تا ده توانم له به رده میدا هونه ره کانی خۆ پيسواکردن زیاتر بکه مه کار. شادومان ده بوو ببینیت تۆ هه ست به بچوکی و پيسوایی خۆت ده که یت. نا مه سه له که نه وه نه بوو سه رۆک خه لک بکوژیت یان دوا ی توپه بوونه کانی تیمیکه چه کدار بانگه یشتبکات له مه یدانی پشتوه ی ماله که ی خۆیدا تیربارانتبکه ن، نا شتیگ نه بوو له جۆری سه دام حوسه ین، پیاویک بوو توندوتیژی زۆر له ده ماریدا نه بوو.

به‌لام گەر تورپه‌بایه، زۆر تورپه‌بایه له جینگاکه‌ی خۆت دووری ده‌خستینه‌وه .
 هه‌لبه‌ت دواتریش که ئارامی تیده‌گه‌را و هینۆرده‌بووه‌وه، ده‌یناردیته‌وه سهر
 کاری خۆت یان پله‌یه‌کیش هه‌لیده‌کێشای، به‌لام چیرۆکی پێسواییه‌که‌ت
 وه‌ها له‌ حیزیدا ده‌نگی ده‌دایه‌وه تا سالانیک له‌ یادی که‌س نه‌ده‌چوو و
 هه‌رامۆش نه‌ده‌کرا. سه‌رۆک که‌سی نه‌ده‌کوشت، به‌لام چوارده‌وری پیاوانی
 خۆی وه‌ها مینپێژده‌کرد نه‌توانن جگه‌ له‌ یه‌ک پێگا زیاتر بگرن و له‌ یه‌ک
 شت زیاتر بپریکه‌نه‌وه. من ده‌مزانم له‌م سهر زه‌مینه‌ تاکه‌ که‌سێک ده‌بێت
 به‌ راستی لێی بترسم نه‌وه... گەر هه‌موو هونه‌ره‌کانی پارێکردنی نه‌و
 فێرنه‌م، پاشه‌پۆژیکم نییه‌. دواچار من نه‌ له‌ جهمعی ئیمانداراندا بووم تا
 له‌ یه‌زدان بترسم و نه‌ ئه‌خلاقییه‌کی وه‌ها شه‌رم و ئابروودارم بوو له
 ناوی خۆم سلبکه‌مه‌وه، که‌سێک بووم مان و نه‌مانی ده‌سه‌لاته‌کانم به
 نیازی جه‌نابی سه‌رۆکه‌وه به‌ندبوو، به‌رپرسی یه‌کێ له‌ده‌زگا نه‌پێنیه‌
 گه‌وره‌کانی نه‌و بووم. په‌نگه‌ بمویستبایه‌ و لێپراپام به‌توانیایه‌ بیکۆژم و
 بچه‌ جینگاکه‌ی، به‌لام به‌ راستی له‌ جینگای نه‌ودا چیم بکردایه‌. چ
 کاره‌ساتنیکێ شه‌خسی گه‌وره‌ ده‌بوو گەر به‌اتبایه‌ و من ببوومایه‌ته
 سه‌رۆک. به‌ بڕوای من ته‌نیا گه‌مزه‌کان ده‌بن به‌ سه‌رۆک، مێژووی مۆرف
 له‌سه‌ر نه‌م ئه‌ستێره‌یه‌ شاهیده‌ که‌ که‌مجار پیاوی دانا بۆته‌ سه‌رۆک،
 سه‌رۆکبوون پۆستیکه‌ بۆ گه‌مزه‌کان تاییه‌تکراوه‌ و بۆ نه‌وان قۆرغه‌. له
 نه‌وان سه‌رۆک و هاوڵاتی ساده‌دا گۆمیک هه‌یه‌ ته‌نیا هه‌ندیک ماسی
 ده‌توانن تێیدا مه‌له‌وان بن، من ماسی نه‌و گۆمه‌بووم، یان راستیه‌که‌ی
 دپه‌ماسی هه‌ره‌ گه‌وره‌ی نه‌و گۆمه‌بووم. نه‌و جینگایه‌ی خۆم گرنگتر و
 سه‌لامه‌تتر بوو له‌ جینگای نه‌و... نه‌و هه‌موو ساله‌ی خه‌بات نه‌وه‌ی
 فێرکردبووم، ژیانی پاسه‌وانه‌کان هه‌میشه‌ له‌ ژیانی نه‌وانه‌ی پاسیانه‌که‌ین
 زامنه‌تر و خۆشته‌ره‌. من گه‌رچی ده‌ پاسه‌وانم هه‌بوو، به‌لام خۆم پاسی
 خۆم ده‌کرد، هیچ مۆفیک له‌وه‌ به‌ده‌ختنر نییه‌ که‌ پاراستنی ژیانی بداته
 ده‌ست نه‌وانی تر. من پاسه‌وانه‌کانی خۆم پتر وه‌ک خزمه‌تکار ده‌بینی تا
 پاسه‌وان، جل و گۆره‌ویم پێ ده‌شۆردن و پێلۆم پێ بۆیاغ ده‌کردن.
 ئێستاش گه‌رچی من کۆیله‌ و نه‌و کۆیله‌دار بوو، به‌لام من له‌وانه‌ نه‌بووم

پوكەشى دونيا بمخەلەتینیت، شاتوگرى دەسلەت لەو ئالۆرتە كە
گەمژەكان تێدەگەن. سەرۆك خۆشى دەیزانى كە كەم تا زۆر ژيانى لە
دەست من و هەندائىكى دىكەدايە. دەسلەت من بەسەر ژيانى ئەووە لە
دەسلەتە ئەو بەسەر ژيانى منەو گەورەتر بوو. من خودای پاستەقینە
بووم، بە دەمامكى پەش و دەسلەتەكى كەمەو لەسەر زەوى دەژيام.

نا، هێندە گومانى نەدەويست، من بە فێرەت پیاویكى ئاسایش و
چاویكى گەورەى دەزگای ئەمنییەت بووم، كە دەمتوانى بە نمایشەكانم
سەرۆكیش فریویدەم. پەنگە پزىشكىك بتوانیت چارێك لە جەرەكان ببیتە
ئەكتەر، ببیتە جاسوس، ببیتە سەرۆك، بەلام پیاوانى ناو دەزگاكانى
هەوالگرى، ئەوانەى وەك من دەخولقێن و كاریان وا لە خۆتێاندان، ناتوانن
هیچى تر بن، خەلكانى دەزگا تاكە خەلكێكن ناتوانن لە پاستیدا هیچى
ترین جگە لە كارەكەر و خزمەتكارى دەزگا. من گەر بشیانكردبام بە وەزیر
یان سەرۆك، لە ناخدا هەر جاسوسیكى ئەبەدى دەبووم، كەسێك نیشى
ئەوێهە نهیتى بوون و نەبوونى هەموو شتێك و هەموو سەردەمێك و
هەموو مەرفەئەك بپشكنیت. كە دەگەرێم و دەمپشكنى و لە ئەنجامەكانى
كارى خۆم تێدەفكریم، بەخۆم دەگوت من هەم جەنگاوەرێكى كۆلنەدەر،
هەم جاسوسیكى فەیلەسوفم. جاسوس و جەنگاوەر دوو كەس نین
غەریزەى سیاسى بەهێزیان هەبیت، سیاسەت بەهانیە، هەموو شتێك
بەهانیە، بۆ ئەوێ دەرفەتمان هەبیت وردتر ئەوانى تر بپشكنین. من
تەنیا چاو بووم كە جگە لە سەیركردن و شوپوونەوێ زیاتر، جگە لە
بنكۆلكردنى دیمەنەكان تا ئەو جێگایەى خۆنى لى بێت، تەماحى سامان
و پارە و مالم نەبوو... ئاسایشىكى كوردپەرور و زاھید و سۆفى بووم.

ئەو پۆزە كە جەنابیان «خودا لە هەموو زولم و زۆریكیان خۆشبیت»
بانگیكردم، زۆر سوكاپەتیان پێكردم، منى بە مشكێكى نەخۆش شوپەاند
كە دەجێتە عەمبارێكى پڕ گەنم و گونى بە گونى فەردەكان دەدرێت،
بیتەوێ بزانیت بەدواى چیدا وێڵە. بە بڕوای ئەو، سەردەمى موحەبەت و
لیبۆردن هاتۆتە پێش و ئێمە دەبیت باوەشى گەورەى دۆستایەتى بۆ دونیا

بکەینهوه و ئەم عەقڵییەتی شەڕ و جەنگاوەرییە بخەینە لایەوە. وای
خودایە... ئەو قسەنە چەند ئازاریاندام، تاکە دڵخۆشیم ئەوە بوو، دەمزان
ئەمە گوژمێکی تێپەڕی سەرۆکە و هەر زوو بەسەردەچێت، لە دلی خۆمدا
دەمگوت «هەموو سەرۆک و دەسەڵاتدارەکان، جار جار تووشی تۆبەتی وا
مروۆدۆستانە و ئاستیخوازانە دەبن، بەس هیچ کات تاسەر لەسەر ئەو
مەیل و هەواپە نامێننەوه». سەرۆک دەیویست من جگە لە کاری
پاسەوانی و دواکەوتنی دەنگوباسی ئەوانەی دەیانەوێت زیان بەو بگەینن
کاریکی ترم نەبێت و خۆم بە هیچ ئامانجێکی ترەوه سەرقال نەکەم.
هەبەستی بوو هەموو تۆرەکانی ئاسایش و هەموو شتیکی وەک شوراپیەکی
ئەستوور دروستبکەم کە دواجار تەنیا بەدەوری ئەودا بەرزەبنەوه. بە
پوونی و پەوانی پتییگوتەم، کاری تۆ ئەوە نییە نیشتمان بپاریزێت،
پاراستنی وەتەن کاریکە وا لە ئەستۆی ئەو، من کارم تەنیا پاراستنی
ئەوه و هیچی تر، منی وەک دیوارچن و پەرژینسازیک دەبینی کە دەبێت
لە نێوان ئەو و مردندا بەریەستیک هەلچنم هەتا ئیزرائیلیش لێوهی
دزەنەکات. قسەکانی سەرۆک و شێوهی تەماشاکردنی بۆ کردار و وەزیفەی
من، گەلەک ناویمێدکەر بوون. من خەونی گەورەترم هەبوو، خەونی
دروستکردنی دەزگایەک لە ژێرەوه هەموو نیشتمان ببات بەرپۆه،
دەزگایەک هەزاران سال بمینیتەوه و گۆران و مردنی هیچ ئادەمیزادیک کار
لە نیشکردنی نەکەن. پیاوی ئاسایش وەک پۆلیس نییە، پۆلیس یاسا و
سەلامەتی و ژيان و مائی خەلک دەپاریزێت، بەلام ئاسایش دەوڵەت
دروستدەکات، پۆلیس پێگری لەو شتانە دەکات کە نابێت بین، ئاسایش
پێگا بۆ ئەو جیهانە خۆشەدەکات کە دەبێت لە بنەوه سەر بەرزیکاتەوه.
ئەوهش شتیکی بوو کەم و زۆر دوور بوو لە خەونی سەرۆک کە خۆی بە
تەنیا خالێق و باوکی هەموو شتەکانی سەر ئەم زەمینەی ئێمە دەزانی و
دەیویست دواي مردنی خۆی، هەموو شتیکی بپێتە تۆز و هیچ نەمیتێتەوه.

من وەک جانەوهریکی شکستە و شاخ شکاو، بە ملهوپرییەکی دەستکردەوه
لای سەرۆک هاتمەدەری. شانم کووێکرد و وەک یەکیکی کۆتەکیکی بەر

لاسره کي وټبټ لاره لاره له ژوره کي، بېخسپه و خوداحافيزي، سهرشورانه خړم گه يانده نه و ديو ده رگا کي، دهمزاني بينيني من به بچوکي و که ساسي زور دلي خوشده کات، حزي لټيو هر که س له ژوره کي ده چټه دري له و قه و قه واره به بچو کتر بټ که پټوهي هاتوه. نه و نه خوشبیه دواتر له هه مو و لاتیښدا بللوه ووه و بز هر جیگایه کي گرنه ده چوویت، ده بوو حتمن بچو کتر له وې پټستر بوویت بټته دري. من ده بوو ئیدی پلانه کانم بگړم. دهمزاني تاکه شتيک ئیستا گرنه و پټیسته نه و به له شوینی خړم بمټمه ووه. له ووه وازمه پټا بیر له دروستکردنی هیلکی نه پنی له ناو حیزبدا بکم که جلوی تیفرینه کان بگریته ده ست. گهر سه روک به کاری وای بزانیبایه، به تومه تی له تکردنی حیزب و کړدیتا و هرهزه کاریتی شورشگریانه، له حیزب دریده کردم. ده بوو جارئ دژنکیشوته کي خړم بخنکټم و له بری نه و تیرنکی دیکه بخمه سر شاتو.

پوومکرده کارکردن و به میزکردنی ده زگا و جوشدانی گیانی جه نگاوه رانه ی کارمه نده گه نجه کانم. خولیا ی دروستکردنی خانویه ک و زیندانیکی گوره تا بیانکم به مه لېبندی گشتی ئیداره ی ئاسایشی هریم، که وته سر م. مه لېبته وها گه مژه نه بووم بچم پارچه زه و بیه ک جیابکه موه و ده ستبکه م به خنده ک لیدان بۆ بالاخانه یه کي مهن، خوتان ده زانن فله سه فه ی من له کاری ئاسایشدا له سر دیاله کتیکيکی قوولی نیوان درخستن و شاردنه ووه داریژرابوو، له نیوان ده مامک و حه قیقه تدا. ئاسایش ته نیا ده بټ نه و جیگایه ی دیاربټ که پټیسته، ئیشی ئاسایش پتر کاری ونکردن و ناواخنکرده ... ئاسایش له توخمی نه و ناژه لانه یه که له ژیر زه میندا ده ژین، به شی زوری کارمان له بن زه ویدایه، نه و که سر زه وې. من خانه و مالیکم پټویست بوو زور له پوو نه بټ، دیمه نیکی ترسناکی نه بټ، گومان و دوودلی دروست نه کات. گرنه بوو بوم ترسناک بم، به لام توقینه نه بم. ترس شتيکی هیور و ناوه کي و هه میشه ییه، به لام توقان په له کي و که م خایه نه. جگه له ووه به رده وام نه دمانی بیروی بالای

حیزب به هق و ناهق ده‌یانگوت نئمه وهک به‌عسیه‌کان نین، نئمه کوپی میلیه‌تین، نامانه‌وئت کهس له ده‌سه‌لاتمان بترسیت... شتیک منی هم شیت و هم ئیفلجده‌کرد. هیچ شتیک له به‌شهی ده‌سه‌لات به‌دتر و گه‌مژه‌تر نییه که به‌رده‌وام ده‌یه‌وئت جوان خوی نیشاندات، کارێک به بروای من واده‌کات کهسانی وهک من که نامێره راسته‌قینه‌کانی حوکم و مه‌کینه گه‌وره‌کان ده‌خه‌ینه ئیش بکه‌وینه درۆی گه‌وره‌وه و نیشه‌که‌مان ته‌واو سه‌خت بیت. ده‌سه‌لات جگه له راستگویی نابیت زمانیکی تری هه‌بیت، زمانی راستگوش هه‌میشه تونده، خوئینه، ئه‌شکه‌نجه‌سازه، ئه‌وه درۆیه که دنیا پرده‌کات له هئمنی و سه‌لامه‌تی... خودایه ئیستاش که به‌یادمدا دێته‌وه، ده‌مامکه‌کانی سه‌ر سه‌ری ئه‌و سه‌رده‌مه چ چلکن بوون، موچرکم پیادیت.

له جیگایه‌کدا نزیک له ناوه‌راستی شار، به‌لام که‌مێک چه‌په‌ک و نابهرچاو، نیشه‌جیی داایره‌یه‌کی گۆرم به‌کرێ گرت، شوئنه‌که ده‌بوو ته‌نیا ئه‌و به‌شهی دیاربیت که پوویه‌کی مه‌ده‌نی و نوێ به‌ ئیشی من ده‌به‌خشیت، ئه‌وه‌ی ده‌بوو بیکه‌م ئه‌وه بوو، له ژێره‌وه پا نه‌ویمێکی تر دروستکه‌م برێک له ئیشی نئمه ونبکات و ده‌ری نه‌خات. نزیکێ ئۆ مانگ ده‌یان کرێکارم له‌دروستکردنی ئه‌و ژێره‌مینه نه‌ئینییه‌دا خسته‌کار. ده‌بوو به‌ر له‌وه‌ی بگه‌ینه‌وه زستانی داهاتوو، شوئنه‌کارێکی گه‌وره‌م دروستکردیت. ژێره‌مینه‌که‌م وادروستکرد ته‌نیا دوو ده‌رگا و دوو کلیلی هه‌بیت، ده‌رگایه‌کیان له ناو ئاسایشدا و ده‌رگایه‌کی نه‌ئینی تر له ده‌ره‌وه، له ناو مالێکی نزیکدا که به‌ نه‌ئینی بۆ کاری پاراستن و چاودێری کۆی ده‌زگا که به‌ کرێمان گرتبوو، دوو کلیله‌که‌ش یه‌کێکیان هه‌میشه لای من و دووه‌میان هه‌میشه لای ئه‌فسه‌ری خه‌فه‌ر بوو. چ سه‌ره‌تایه‌کی جوان و ساده‌ بوو، بۆ شوئنه‌کی وها تاریک و ترسناک.

سهره تاي سالي نه وه دودوو به گشتي بۆ خه لک ناخۆش نه بوو. خه لکی کاتيکیان ده سته وتبوو خه ریکی ژيان بن، گه رچی نه داری و برسیتی نۆدیوو، به لام له چاو هه ژده سالي رابوردودا نارامی و هینیییه کی ترسناک و بیۆینه ش بالاده ست بوو. ئه وانه ی سالانی جهنگ ژنیا ن نه هینابوو ژنیا ن ده هینا، ئه وانه ی دلداریا ن نه کردبوو ده یانکرد، ئه وانه ی به هۆی شۆپشه وه له نوینی نهرم و گهرمدا نه خه وتبوون ئیستا دۆشه کی به رز و لیقه ی ئه ستوریان ده کپی و تیا ده خه وتن. هه موو ولاته کهش به باده ی دیموکراسییه ت مه ستبوو، سه رده منک بوو حیزبه کان بانگه شه ی هیمنی و خۆشه ویستیان ده کرد، سه رکرده دوژمنه کان له سه ر سفره ی یه ک داده نیشتن و گالته و نوکته یان ده گۆپییه وه، ئه مریکیه کان جار جار ده هاتن و ده بوونه میوانی سه رۆک و وینه یان له گه لدا ده گرت و بئ هیچ قسه و باستیکی پوون ده پۆیشتن. له و سه رده مه دا من جگه له وه ی وه ک مشکیک له ژۆر زه مینی ده زگا که مدا کاربکه م، چاره یه کی دیم نه بوو، پۆخی جهنگا وه رانه ی خۆم خسته بووه که ناره وه و هیچ ده رفه تیکم نه بوو ئاشکرا بیکه م. له و شه وه ئیدی به ته وای وازم له وه هینا بچه لای دکتۆر زه ندیا ن، ئه و هیدی هیدی خۆی له و رابوردوو مارکسییه و له گه لیشیدا له هه موو ئه و نه بزه شۆپشگێره پاککرده وه که سه ره تا زۆر ئازاریده دا، دیاربوو له هه موو شوینیک که وتۆته دژایه تیم، منی به که سیکی ترسناک ناوده برد که زیانم بۆ سه ر پینکه وه ژیا ن و ناشتی هه یه، وه ک گونده کییه کی توندپه و باسیده کردم که به هۆی که می پۆشنبیری سیاسیمه وه، بوومه ته دژی په وته نوێکانی دنیا. له پاگه یاندنه تازه کاندای قیافه ی که سیکی عاقلی ده گرت و چاوه کانی بچوکت و ته سکت «له بچوکی و ته سکی سروشتی خۆیا ن» ده هینایه وه یه ک و ده یگوت «نالیم

حیزبی ئێمەش هەمووی چاکە، ئێمەش بەشی خۆمان خەڵکی شەپانگیز و خراپمان تێدایە کە هەر بە عەقڵییەتی کۆن و بەزمانی فیشەک دەیانەوێت بگەنە ئامانجەکان. ئەشخاسێکی لومپن و ئاژاوەچی کە هیچ لە نەزمی نوێی دنیا و مەیلی ناوچە کە بۆ ئاشتی تێنەگەشتوون... هەر کات وایەگوت دەزمانی مەبەستی منە. دواى بیرکردنەوێکی ورد و دواى توپەبوونەکانى سەرۆک، گەشتە ئەر و برۆایەى هێزم لە دەزگای ئاسایش هیچ کات لە پەرووی زەبر و تواناوە ناگاتە ئەوێ عفریت و دایناسۆرەکانی حیزب، کە سەرۆکیان لە پشته بدهم بە زهويدا. توانای هەموو کارێکی ترسناکم بوو، بەلام کار کەى دەبێتە کار، گەر پێشبینی هەموو دەرەنجامەکانی نەکەیت. لە دیدی هەڤالانی ترەو و پلەوپایەم پتر تەکنیکی بوو، ئۆرپەى ئەندامانى ئەنجومەنى سەرکردایەتى وەک خاوەن پیشەىەکی لێزان سەیریانەکردم تا سیاسەتمەدارێکی خەوندار و نەخشەکێش. وەک پاسەوانێکی سەگ سیفەت لێیان دەروانیم تا پیاویک سەری پر بێت لە خەیاڵاتی گەرە. بەلام خۆم پوانینیکی دیکەم بۆ پیشەى خۆم هەبوو، بێئەوێ گوتی بدهم و خۆم تووشی مەملانێی لایەلا بکەم، پوومکرده دامەزاندنی دەزگا و تاقیکردنەوێ شێوازەکانی چاودێری و هەوالگری، بریارمدا پلانەکانم هەلپەسێرم و برۆانم ئایا مەرفەکان هەر بەپاستی وەها خوێن شیرین و لێبۆردە بوون وەک خۆیان باسیدەکەن، یاخود ئەوێ دەبیبستم و دەیبینم تۆبەتێکی کورته لە مەرفۆدۆستی درۆزنانە کە ناو بە ناو وەک پەتا بلۆدەبێتەو و هەموو جانەوێک دەبێگرت. کەوتە سەرکاری ئەوێ بەهەری خۆم گەشەپێدەم و تۆپی بندەستم وەها چالاکبەم بێمە هێزێک نەشیت هەر کەس و ناکەسیک هەستیت و فرامۆشمبکات. شارم دابەشکردە سەر چەندین ناوچە، لە هەر ناوچەیکدا چەندین چاوم بە جۆرێکی ئەندازەیی ئەوتۆ چاند بتوانن هەموو کونج و کەلەبەرێک داپۆشن و بگەنە هەر جۆلە و پەفتاریکی گومانواری کە لە دەوری خۆیان دەیبینن. تەکنیکیکم پەیرەوکرد بە ناوی تەکنیکی ماسی کپ و ماسی گەرۆک. ماسی کپ ئەوانە بوون کە لە جێگای خۆیان نەدەجولان. ئەو سیخوڕانەى شوێن کار و ژيانى خۆيان جێنەدەهێشت، لە شوێنێکدا

دەۋەستان و سەيرى دۇنيايان دەکرد، ئىشيان تەنيا ئەۋەبوو چۈرەدەۋى
خۇيان بېشككن، شوئىنى جوگرافى كارکردنيان سنووردار بوو. بەلام
ماسىيە گەپكەكان ئەۋانە بوون بە ناو ھەموو ھەۋزەكەى خۇياندا
دەگەپان، ھەتا دەكرا بياننيرىنە ناو ھەۋزى تىرش، ھەموو ھەۋزىك
كەستكى ھەبوو ناۋى «دەماسى» بوو، ئەۋە بەرپرسى تەۋاۋى ھەۋزەكە
بوو، دەرەماسى ئەۋانە بوون دەيانكرا ھەمو كات ھەموو شار بە سيفەتى
چاۋى نەئىتى بگەپىن. لە كاتىكدا كەرەماسى، لە ژىر ھەلومەرجى تايبەتيدا
نەبوۋايە كاريان بە دەرەۋەى شوئىنى خۇيان نەبوو. گەر يەككىگمان
بىخستبايەتە ژىر چاۋدېرى، ئەۋكات دەرە ماسىيەكان شوئىن دۋاى شوئىن
دۋايدەكەۋتن و لە ھەر جىگايەكدا پتويست بايە ماسىيەكانى تريان لى
ئاگاداردەكردەۋە. لە كىتئى «چاۋى خودا» دا ھەموو ئەۋ سىستەمە
ئەندازەبىيەم لە بەشكىدا بە ناۋنىشانى «دەرياجەى ماسىيە ژىرەكان»
نوسىيەۋە. بوون بە ئاسايش لای من ھەلۋىستىكى فەلسەفى بوو لە ژيان
و مۇفەكان. بە بېۋاى ئەۋ سەردەمەى خۇم پياۋى ئاسايشى پاستەقىنە
جىۋاۋزىيەكى زۆرى لەگەل فەيلەسوف يان پۇماننوسىكى مەزندا نەبوو،
بۇيە من لە فەسلەكانى تايبەت بە ژيان لە «دەرياجەى ماسىيە
ژىرەكان» دا، عەۋدالى ھەمان ئەۋ پرسیارنە بووم كە فەيلەسوف و
نوسەرەكان دۋاى دەكەون، سەبارەت بەۋەى مۇفەكان چۆن دەژىن و چۆن
بىردەكەنەۋە. پرسیارى گەرەى پياۋانى ھەۋالگر و نەئىندىز پىشتەر ئەۋە
بوو، بۇ من دەمەۋىت كەستىك چاۋدېرىكەم؟ ئەۋە ئەۋ پرسیارە گرنگ و
ھەمىشەبىيە كە ھەر بەپۈۋەبەرىكى ئاسايش لە خۇى دەكات. بەلام من
نىگايەكى دىكەم بۇ شتەكان ھەبوو، بەشكى كىتئەكەم بۇ ئەۋە
تەرخانكرد «بۇدەبىت من چاۋدېرىت نەكەم؟». ھەموو مۇفەك شايەنى
چاۋدېرىيە، ھەموو مۇفەك بەشى ئەۋە گوناھى ھەيە پۇمان ھەبىت
بىخەينە ژىر ۋەدبىنىكى گەرەۋە و بېشككن، ھەموو مۇفەك جنسىكى
سەربەخۇ و تاقانەيە لە مەخلوقات، ھىچ شتەك ۋەك وشەى مۇفە گشتى
و فرىودەر و دۇنن نىيە. مۇفە چۆلەكە يان قالدۇنچە نىيە بىكرىت
ھەموۋيان بىخرىتە ژىر يەك پەگەزەۋە، ھەموو مۇفەك پەگەزىكى

سەر بە خۆی مەخلوقاتە کە بۆ جاریک لە دایک دەبێت و ئیتر دووبارە نابێتەوە، بۆیە چۆن پشکنینی میڤوویەک کە وەختە لە نێو دەچیت پێویستە، پشکنینی هەر مۆڤتیکیش بەتەنیا وەک پەرەگرتگی تایبەتی و سەر بە خۆ کاری ناچارییە. لەو کاتەوێ فریشتە کەم پۆشیتبوو، من پۆژ دواى پۆژ لە خۆم و لە مۆڤ بەدگومانتر دەبووم، کینەم لەو دەردەچوو بەرامبەر ھێزێک، نەتەوێک، مەزەبێکی دیاریکراو بێت، بەلکو بوغزم ھێدی ھێدی دەبوو بوغز لە کەسەکان، لە تاکە تاکە ئادەمیزادان. وەختێک دەمبینی خەونە گەورەکانم بۆ پاراستنی ئێو گیانی خەبات و سوارچاکییە لە مۆڤەکاندا خەریکە دەمریت و ناگاتە ھیچ، مۆتەکە و دیوێزمە پەشەکانی نا ئۆمیدی دەستیان دەخستە بینم و وەختبوو دەیانخنکاندم. دەمێک کتێبە کەم دەنوسی، لە ھەندێ جێگادا، چۆن سۆفییهک مۆچرکی ترسی پێدادبێت کە تێدەگات سەر بە ھۆزێکی گوناھبارە، ئاوا دەکەوتە بیرکردنەوە لە جەوھەری سست و گوناھباری مۆڤ و لەگەڵ ئێو بیرانەدا ھەموو لەشم دەنیشتە سەر عارەق. شەوانە دەستنوسی کتێبی چاوی خۆدام لەگەڵ خۆمدا دەبردەوێ مالتی و لەسەر کورسی و میزە پەقە کەم بە ھەستی سۆفییهک کە لە گوناھى مەخلوقات و گوناھى ژيان دُنیا ییە دەمنوسی. لە یادداشتەکانیشمدا تۆمار دەکرد کە ھەندێک کتێب وەک مالتیک وەھان مۆڤ بۆ خۆی دروستیان دەکات، تا لە ناویاندا دابنیشیت. دێرەکان و پستەکانی پەرژینێکن و لە دەوری خۆی ھەلیان دەچنیت... نویسنی کتێبی چاوی خۆدا بوو گرتگترین شتێک کە پێم وابوو دەتوانم بیکەم، سەعاتەکانی پشوم لە دائیرە و شەوانی سالتی نەو دەدووم لە نویسنی ئێو کتێبەدا بەسەر برد، نویسنی کتێبە کە ھێزێکی دەدام و خەیاڵی بۆ شتی ترسناک دەبردم، ھەر شتێک دەھاتە خەیاڵم دەمنوسی، ھەندێ جار پەرەوێزەکانم لە تێکستە کەم درێژتر دەبوو، ئێوێ مەبەستم بوو ئێو بوو، ھونەرێک بۆ بینین و کۆنترۆڵکردن و ئاراستەکردنی مۆڤ دابریژم پێشتر بوونی نەبوو بێت. لە تیورەى چاودێرى مۆتەلە قەدا، ھەموو مۆڤتیک دەبوو لە زیاد لە جێگایە کەوێ تیشکی لێدریت و پۆشەبکریتەوێ و بپشکنریت. تەواوی ئێو کارەشم ھەم وەک وەزیفە یەکی

سیاسی، هم وهک وهزیه کی نه خلای ده بینی، هتا هندی جار به راستی نه وهسته دایده گرتم که نه وهی من دهیکم، له سالانی داهاتودا پیکولکری ناینتیکی تازه ده بیت، ناینتیک له بری نوژ له سر دانپانانی پوزانه بهنده بیت به گوناها. نه وه نه خواسته بوو که به شیوهی جوراوجور له هه مو ماندا سر به لدا، هه مو پیاوه گوره و گرنگه کانی نه میژوه، هه مو به جوریک له جوره کان شهیدای نه وه بوین هیزی خومان له سر بوونه و ران و هیزه کانی تر و دنیا تاقبیکه ینه وه... هه مو دنیای نه و ساته، له وه دا کورت بوو بووه وه، پیاوانی وهک نیته زورتین له زهت له دهسه لاتیک ببینن که سه دان سال بوو هه مو نیریکی خه سینراو و ژیر پینراوی کورد خه ونی پیوه بینیبوو. نیستا نه و ساعات و پوزه لیره بوو که تولی دوو هزار سال بیده سه لاتی له دنیا بکه ینه وه. که کتیبی چای خودام دهنوسی، خوم وهک نه دازیاری شه منده فهریکی سیراوی ده بینی که هه میشه ده بیت بگاته نه و جیگایه دهیه ویت. ده مو یست هه مو شتیک تاقبیکه مه وه، دهسه لاته کانم به کار بهیتم تا تاریکترین جیگای نه م اشاره پوناک بیت له بهرده ممد. نیشی ئاسایش لای من نیشتیکی نه دازهیی و پوچی بوو، دهره نجامگیریهک بوو به عقل و ویزدان و تیروانین، کاری ژماره گرتن و فورم رهشکردنه وه نه بوو. نیشی پیاوی ئاسایش نه وه نییه خه لک بگرت و له ژیر داردا شوناسیکیان به سهردا به سپینیت، نیشی نه وهیه به دوا نیچیره کهیدا بپوات و بیته وهی نه و هیچ بزانتیت، دهرکی به هیچ مه ترسییهک کرد بیت، هه مو شتیک ببینیت و تییبگات. هه لبت دواتر شینوازی دیکه ی چاودیریم دوزیه وه، به لام هه میشه کارم بق نه وه ده کرد یاسای یاریکردنی ئاسایشی راسته قینه وهک یاسای شه ترهنج و ابیت، دهست له هه داشیکه وه دا ده بیت بیگری و بیجولینیت، نه وه یاساکه یه تی، له بهر نه وه هیچ جور هه لیهک قه بولناکات، نه و داشهش که دهیجولینیت ده بیت هه میشه داشه راسته که بیت. گه رانه کهیت هه ر ئاسایشیت، به لام ئاسایشیکی گه مزهیت. من خوم له سر کاغز و له بیرکردنه وه دا ئاسایشیکی زیرهک بووم، به لام بهرز و

نزمییه ترسناکه‌کانی دەروم، زۆر جار کارێکیانده‌کرد، بچمه پیزی
گه‌مژه‌گانه‌وه .

له نیشته‌جێ تازه‌که‌دا بیرویه‌کم بۆ خۆم پێکخست و شه‌و و پۆژ خه‌ریکی
کۆبوونه‌وه و رێکخستن و خۆبندنه‌وه‌ی پاپۆرتە‌کان و ته‌ماشای وێنه‌ بووم .
نیشکرده‌ن له‌سه‌ر ئه‌رشیف و پێکخستنی نێوان به‌شه‌کان و دروستکردنی
به‌شی نوێ بووه‌ کاری شه‌و و پۆژم . نێتر جگه‌ له‌ ژیانی ناو ژووره‌کانی
ده‌زگا کاتم بۆ هیچ شتیکی تر نه‌ما . هیچ شتیکم له‌ ده‌روه‌وه‌ بۆ گرنگ
نه‌بوو، ئه‌و زانیاریانه‌ نه‌بێت که‌ له‌ سه‌دان لاره‌ ده‌پژانه‌ به‌رده‌مم و ده‌بوو
لێیان پابمێنم . ژیا به‌ هه‌موو لق و پۆپ و پارچه‌کانییه‌وه‌ ده‌کرا به‌ وێنه
و پاپۆرت و له‌ ژێر ده‌ستی مندا ده‌گیرسایه‌وه‌، من ئه‌و به‌نداوه‌بووم که
هه‌واڵه‌کان له‌ پێشده‌مدا کۆده‌بوونه‌وه‌ و ده‌بوونه‌ ده‌ریاچه‌یه‌کی گه‌وره‌ و
فراوان . مۆفه‌کان له‌زه‌تیکی زۆریان له‌وه‌ ده‌بینی چی له‌ سه‌ر یه‌کتر
ده‌زانن ئاشکرایه‌که‌ن، منیش له‌زه‌تیکی زۆرم له‌وه‌ ده‌بینی، بیهێنم مۆفه‌کان
چۆن به‌ شه‌رپانگیژییه‌کی بێوێنه‌وه‌ ده‌یانده‌وێت یه‌کتی وێرانبه‌که‌ن . زۆبه‌ی
زانایارییه‌کان سوودیکی سیاسیان نه‌بوو، به‌لکو زیه‌کی و لێهاتوویی
کارمه‌نده‌کانیان ده‌رده‌خست، له‌ پشکنینی یه‌کدا . خه‌لکی شار بێهه‌مانه
یه‌کتریان له‌ به‌رده‌م مندا پووتده‌کرده‌وه‌، به‌ جوێرێک ژووره‌که‌ی من وه‌ک
ئه‌و کونه‌ی لێهاتبوو که‌ له‌ دیواری گه‌رمایه‌کی گه‌وره‌دایه‌ و له‌وتیه‌ ده‌کرێت
عه‌وه‌تی ژن و پیاوانی شار بیهێنێت . هێدی هێدی به‌ ترساندن و فریودان،
به‌ سه‌رقاڵی پوچ و دروستبوونی خواستی بێشه‌رمانه‌، خولیا گه‌وره‌کانیان
بۆ جهنگی نه‌تیه‌یه‌ی و سه‌رتاسه‌ری کوشتن و بوومه‌ چاوبه‌زۆکی به‌
ته‌ماح که‌ ته‌نیا له‌زه‌ت له‌ دزه‌ نیگاگانی خۆی ده‌بینێت ... ئێستا له‌ بری
پۆهی شاسواره‌کان، گیانی سیخوێرکی پێسدل و به‌دنیا له‌ شاره‌که‌دا
ده‌گه‌را، له‌ بری جه‌نگاوه‌رانی ئومێد، که‌سانیک هاتنه‌ مه‌یدان به‌ دوا
پشویی درێژ و ئاسوده‌گی ته‌مه‌لێان و ژیانی چلێساندا ده‌گه‌ران .

وای لێهات من عاشقی ژووره‌که‌ی خۆم بووم له‌ ده‌زگا ... کاتیکیش
هه‌لبژاردن و هه‌را و به‌زمه‌ بێسنوره‌کانی هاتنه‌ پێش و ده‌بوو هه‌مووان

دەنگبەدەن، مەن كاروبارم پادەستى جىگەرەكانم كرد و ئەو پۆڭم كردە
پشوو و لە نزيكى مېزەكەى خۆمەو جىگايەكم لە مائ پاخست و
لېيخەوتم، بېتەوئى خۆم فرىوبدەم و بچم دەنگ بدەم. وەك پۆشنېيرانى
ئەم ميللەتە ھىندە گەمژە نەبووم، وابزانم لەم دارستانە پەشەدا دەشت
شتىك لەدايكبېت ناوى لېبوردنى راستەقىنە بېت. شتىك لە پۆحى
مروڤەكاندا بوونى نەبېت ئاسان ناخريتە ناو پۆحى مېژووەو. مەن بەيەك
چاۋ سەيرى ھەموو ھېزەكانم دەكرد، تەنيا جياوازيان ئەو بوو مەن سەر بە
يەككىيان بووم و سەر بەوانى دى نەبووم. پۆژان و مانگانى دواى
ھەلباردنېش مەن بېتگا لە دونىاى سياست كارمەدەكرد، نە لە تەلەفرىۋنى
نوئى حيزبم دەنواپى و نە تەواوى پۆژنامەكەشم دەخويندەو. خولباى
سەرەكم لە پال كارەكەمدا دۆزىنەوئى فرىشتەكەم بوو، ھەر لەسەرمدا
بوو بېدۆزمەو و بېكوژم. بەلام نە ئەو و نە ھۆشەنگى بولبوليار
ديارنەبوون، چىم دەكرد و چەند دەگەرام نەمدەدۆزىيەو. دەمزانى تا ئەو
بژى مەترسىيەكى قوول لەسەر مەن ھەيە، نەمدەزانى ئەو مەترسىيە چىيە
... مەترسىيەك بوو كە ناوى نىيە. وەك ئەوئى پۆژىك ھەستم و پوانىنم
بەرامبەر ھەموو شتىك گۆرابېت، وەك ئەوئى لە ناكاو خەيالْم بچىتە سەر
شتىكى تر و واژ لەم ژيانەى ئىستام بھېنم، وەك لە ناكاو لە خۆمدا
شتىكى ونبوو بدۆزمەو، تەواوى وجودم بگۆرېت. دەترسام، دەمزانى ئەو
فرىشتە مەلەونە شتىكى لە مندا جېھىشتووە ... فرىشتەكان بە مردوويش
شت جىدەھىلن كە دواى وەك خۆرەيان لى دېت. دەبوو بېكوژم، تا
دلىابم بۆ ھەتا ھەتايە وەكو خۆم دەمىنمەو.

ئەنۈەر پۇخان لە داۋى شەيتاندا

ھېچ كەس گومانى لەو ئەنۈەر پۇخان و گۇفارى بوھاران ھېندەى نەيار و ناپازىن، لەگەل دەسەلاتدا نىن. لە پاستىدا ئەنۈەر پۇخان چەندىن سالى بوو دۇتكى پاستەقىنەى دەسەلاتداران بوو، پاي وابو ئەمجۆرە دەسەلاتدارانە ھەرىم و ئەزموونە تاقانەكەى بەرەو ھەلدېر دەبەن. بەلام لە ناكاو تووشى ئەو بېھىوايە كوشندەىە بووبوو كە ھەندى جار وا لە عاشقىك دەكات خۇى بداتە دەست قىزەونتىن كەس تا لە ژانى كوشندەى عاشق دەربازى بىت، لە پاستىدا زۆر لە ئۆپۇزسىۋنەكانى ئىمەش شىتكى لەوجۆرە بوون، ھەمويان ساتىكى ناۋمىدى قولىان ھەبوو بەرەو باۋەشى دەسەلاتى دەبردەنەو. پۇخان لە ناكاو ھەستى بە ماندووبوونىكى زۆر گەرە دەكرد. ھەستىدەكرد ھەموو شىتەك پوچە و باشتىن چارەىەك ئەو ھەىە كە شىتەك بكات ژيانى خۇى بگۇرېت. بىتاقەتى خۇى، پەفتارى نادۇستانەى ژنەكەى، كېشەى كەلەكەبووى مالى باوكى، بەزم و باۋى مىندالانەى پۇژنامەنوسە گەنج و بىن ئەزموونەكان، ھەموو بە جۇرەك ماندوويانكردبوو، پقى لەو پۇژەش بوو كە خۇى تىكەل بەم جەنگە گەرەىە لەگەل ھوكمپاناندا كرد. لە دوو سالى پاپوردوودا نىزىكىيەكى كەمى لەگەل پۇفيسۇر شالىباردا پەيداكردبوو، ھەردووكيان لەو ھەدا بەشداربوون زۆر پقيان لە شەفىق ھەروى بوو، پۇفيسۇر لەو ھەدا لىزان بوو گەنجان و خەلكانى خويندەوار و كەسانى مايلى بە ئۆپۇزسىۋنىش لەخۇى نىزىكبكانەو، كەچى لە ناو حىزىدا و لە دەزگا ناوخۇيەكاندا ترسناكتىن كەستەك بوو كە توندوتىژى ھەك چەكەكى سىياسى پاستەقىنە بەكاردەھىنا. پۇخان بە ھۆى كارى پۇژنامەگەرىيەو چەند جارەك پۇفيسۇرى بىنىبوو، ھەتا جارەكىش دوو بە دوو دانىشتىبون... پۇفيسۇر گەرچى پىاۋىكى

سادە نەبوو، ھەميشە وىقارىكى ئىمپىريالىستى لە دانىشتن و قسەکردنيدا بوو، بەلام بەودا چاوى بېرىپووە جىگاگەى سەرۆك، ھەم لە ئاۋ حىزبدا كەۋتېووە پاكسازى و ترس دروستكردن، ھەم بۇ دەرەۋەش و لە ئاۋ گەنجاندا كەۋتېووە گەرمكردنى بازار و سەرگەرمى بەستنى زۆرترىن ھاۋپىتى بوو. نىزىكبۈنەۋەشى لە پۇژنامەنوس و ھۈنەرماند و شاعىران ئامانجى سەرەكى بوو، ھەتا بۇ ئەۋەى خۇى ۋەك پىاۋى ئەدەب و كولتور نىشانىدات، بەرھەمى ھەندىك نوسەرى پىر و گەنجى لەسەر داراىى خۇى چاپكرد و لەگەل خاۋەنەكانياندا ۋىنەيەكى پىر خەندەى گرت و لە ئەرشىفى شەخسى خۇيدا ھەلىگرتن.

دو پۇژ دواى دانىشتنەكەى لەگەل شەفىق ھورودا، پۇخان كە حەزىكى گەۋرەى ھەبوو لە پىرۋىسۆر نىزىكىتەۋە، زەنگى بۇ نوسىنگەى شالىار دا و بەرپرسى بىرۆكەى ۋەلامىدايەۋە كە گەنجىكى بالابەرزى چاوشىن و خۇشتىپ بوو. كۆرەكە پىيگوت كاتىكى دىدارت لە پىرۋىسۆر بۇ ۋەردەگرم و ئاگادارتدەكەمەۋە. دوو سەعات دواتر كۆرەكە تەلەفونى بۇ پۇخان كەردەۋە و گوۋتى پىرۋىسۆر سبەى شو چاۋەروانتاندەكات. پۇخان تەنبا دەيوست دلسۆزىيەك دەرېخات و نامەكەى ئەزمىرا ۋەك كەرەستەيەكى نىزىكبۈنەۋە بەكاربەيتىت. پىشتىر ھەندى شتى بچوكى لەو جۆرەى كەردبوو، لەسەر ئەۋ پىرەنسىپە كارىدەكرد كە پۇژنامەنوس دەبىت شت ببەخشىت بۇ ئەۋەى شتى دەستبەكەۋىت. سەرەتا نىازى لەۋە تىنەدەپەپى كە خۇى ۋەك دوزمنى شالىار دەرەنەخات و بەم ھەنگاۋەى متمانەيەكى زىاتر لە نىۋان خۇى و ئەۋدا دارپىزىت. بىگومان تەماحى زۆرتر بوو، دوورتر دەپروانى، دلىنابوو لە داھاتوۋى نىزىكا پىرۋىسۆر دەبىتە يەككەك لە جەمسەرە بەھىزەكانى دەسەلات، دوور نىبە گەر سەرۆك بمرىت «كە مردنى تادەھات نىزىكتر دەرەكەۋت» پۇستى ھەرە گەۋرەى بەركەۋىت. ئەنۋەر لە مېژبوو تەماى بوو لەم گۇڧارى بوھارانه خۇى دوورېخاتەۋە و دەرەگايەكى پۇژنامەگەرىى دىكە دابمەزىننىت و ژيانىكى نوئ دەستبەيكات. تا ئەۋ كاتە دووجار وىستبوۋى دەست لە كار بكىشىتەۋە،

بەلام بۆ ئەوەی گۆزارەکه نهکهوێت و تووشی لۆمەى هاوکارانى نهبێت، بریارهکهى خۆى دوا خستبوو. ئیستا بهراستی دهیویست پتکولکاری بۆ شتیکی نوێ بگات. که چوو بۆ لای پرۆفیسۆر خۆى به جوانترین شتیه گۆڕی، دهیویست سه رنجیکی جوان لای ئەو جیبهێڵێت که بایهخى زۆر به جلوهرگ و قیافهى ئەندامانى تیمى تاییهتی خۆى دهدا. پرۆفیسۆر به زهردهخه نهیهکی گهروهه پێشوازی لێکرد و بهو دهنگ تاییهتییهى خۆیهوه که پۆژانه له تهلهفزیۆندا دهیبیست، گوتی «یاخودا بهخێر بێت نوسهرى ناپازیمان. چۆن بوو ئیمهت به یاداها تهوه؟ کاکه، تۆ له دهوڵت عاجزی، خۆ له ئیمه عاجز نیت. بۆ دهنگت نییه». شالیار خۆى تا شوێنى تاییهت به میوانان پێش پۆخان کهوت و به پێزهوه گوتی «دهبێت شکایهتیکی سهخت هه بێت وا هاتوویت. چی بووه؟ خۆت دهزانی من ئازادی پۆژنامه گهرى به موقهدهس دهزانم، وهک براده رانى تر نیم. له حیزیدا کهس باوه پى به ئازادی پۆژنامه گهرى نییه من نه بێت». شالیار له قاته جوان و له قیافه ئهروپیه کهیدا، دهیتوانی سىحرى خۆى به سه ره ره که سێکدا به سه پێنێت. پۆخان ده مێک سال بوو له گه ل سیاسه ته دارانى دیکه ی هه رێم و ولاتیشدا سه روکارى بوو، زۆر چاپیکه وتنى گرنگ هه بوون خۆى ئەنجامیدا بوون، شتوازی قسه کردن و میوانداری هه موویانى دهزانی، ئەو هارمونییه ته ی له پێشچاویو چۆن هیدی هیدی قسه کان له گالته وه ده گوازه وه بۆ گفتوگۆی سه نگینتر و مانادارتر. پۆخان وهک به کێک خۆى به شایسته ی ئەو پێزه بزانی و خۆى له وه به که متر نه گریت، به دلناییه کی زۆره وه به رامبه ر پرۆفیسۆر دانیش و قاچی نایه سه ر قاچ و گوتی «بیرۆکه تان تازه کردۆته وه یان من چاوم گۆپاوه، پار که هاتم جۆریکی تر بوو. وانیه؟». پرۆفیسۆر داوا کرد دوو چا بهێن و به ده م گه رانه وه بۆ پا که ته جگه ره که ی گوتی «شتیکی که م گۆرپانکاریمان تیدا کردوه، شتیکی که م». ئینجا به نیگایه کی که مێک جیدی و که مێک گالته چاره وه گوتی «چییه، دادگایی ترتان له سه ره گیراوه. یان ده بێت له سه ره ته که تولاتی حیزب لیدوانتان بۆ بده م. ها ئەنوه ر گیان، کارتاتان به من چی بوو؟». وایگوت و له ژێره وه

نىگايەكى گرتە پۇخان كە وەك كەسىك پەيوەندىيەكى نۆر دىترىن و خۆبەخزى لەگەل پىرۆفیسۆر ھەبىت، دوگمەى چاگەتەگەى ترازاند و بە دەنگىكى نەترس و پەوان گووتى «ھىچيان جەنابى پىرۆفیسۆر، ھەر تەنيا وەك دوو ھاوپى وىستم پرسىارىكتان پىتەكم». ھەر دووكيان وىستيان خۇيان وەك ھاوپى نىزىك نىشانىدەن تا بىيانكرىت نۆرتىن فىل لەپەك بكن. پۇخان نامەگەى لىوا جەنگىزى دەرھىتا و خستىيە سەر مېزەكە و گووتى «شتىكە سەبارەت بەم نامەيە. دەمەوئەت دلىنام بزانم ئىوھ لىوا جەنگىزتان گرتووه؟ دەزانم شتەكە نەپنىيەكى گرنگى حىزبە، بەلام ھەر بابەتەك گەيشتە پۇژنامەكان ئىتر نەپنى نىيە، مەگەر زوو بەرى پىتەگىرەت». پىرۆفیسۆر نامەگەى ھەلگرت و بە ھىمنى خويندىيەوھ. كەمىك پەشۆكاو گووتى «چاوەپوانى ئوھ نەبووم، ئەمجارە بۆ شتىكى وا بىتتە لام. راست پىدەلەيم، ئەمجارە بۆ پرسىارىكى نۆر نااسايى ھاتوئەت، دەتەوئەت چى بزانىت؟». پۇخان وەك كەسىك بزانىت بۆچى ھاتووه و بەدواى چىدا دەگەپتە، گووتى «دەمەوئەت بزانم، ھەوالەكە بۆلۆيكەمەوھ يان نا؟». پىرۆفیسۆر بە پوويەكى گرژەوھ سەرىكرە و گووتى «نا ھاوپى ھەوالەكە بۆلۆمەكەرەوھ، دەبىت چاگەيەكەشم لەگەل بكەيت، كارىكەكەين بتوانىن گەر بۆلۆبووھوھ بەدرۆى بخەينەوھ». پۇخان پرسى «چۆن؟» نامەكە تەنيا لای من نىيە، لای شەفىقىش ھەيە. لىوا پىشگرەتتى، ھەمان نامەى نارووه بۆ ئو ھورويە تەرەسەش». پىرۆفیسۆر بە ھىمنى بەرامبەرى دانىشت و گووتى «من پىتدەلەيم چۆن؟».

ماوھەيك دواى ئو دانىشتەنە كە ژمارەى نوئى گوٹارى بوھاران دەرچوو. لەسەر بەرگەكەى وئەنەيەكى من ھەبوو، لە خواریشەوھ نوسراووبو «لىوا جەنگىزى پەفەت بەگ دەنگزكانى گرتتى بە درۆدەخاتەوھ». لە ناوھوھ

چەندین وێنەی دروستکراوی من لە گەڵ ئەنوەر پۆخاندا چاپکرا بوون. لە کاتی دانیشتمدا، لە کاتی پیاسەکردندا، لە کاتی چاخواردنەوە و قسەکردندا. لەو ساتەوه ئیدی منیکی تر، لیوا جەنگیزکی تابیەتی دروستدەبێت کە لە ژوورێکی تەکنیکی و بە کۆمەکی تیپێکی بچوکی پۆژنامەوانی دروستدەکرێت، تیپێک پڕۆفیسۆر شالیار پاستەوخو خۆی سەرپەرشتیان دەکات، بە یارمەتی چەندەها دەزگای کۆمپیوتەری، لە ڕێگای کۆمەڵێک پڕۆگرامی ئالۆزەو لیوایەکی نوێ دەخولقینرێت، دەجولینرێت، دەهینرێتە قسە. لیوا جەنگیزکی بە وێنە منم، بە دەنگ منم، بە ڕەفتار منم، بە لām منیش نیم. لەو ساتەدا کە من لە ژێر ئەشکەنجە و هەلاکەتی مەرگدام، لیوا جەنگیزکی خەیاڵی، لە پۆژنامەی بوهاران و پۆژنامەی «شکۆی کوردان» چاپێکە و تەندەکات، هەندێ شەو لە کەناله‌کانی حیزبەوه هەندێک لە چالاکیەکانی بە وێنە نوێوە بلۆدەبنەوه، تەلەفونی بۆ دەکرێت، لەسەر بارودۆخی ئەمنی شار قسەدەکات. وەک جاران «وێک دەمێک کە من شای شاهانی دەزگای ئەمنییەت بووم» بیروپا لەسەر شتەکان دەگۆرێتەوه و لەسەر ئەو خەتە پێداده‌گیرێت کە ناوی دەنێت «کوردایەتی خالیس» یان «فەلسەفەی کوردایەتی مۆتەلق».

ببینی من لەسەر بەرگی گۆفاری بوهاران، هەمووانی تووشی شۆک و شپۆزەییەکی گەورەکرد. چەند شەو دوای دەرچوونی گۆفاره‌کە، تەلەفزیۆنی مەڕکەزی حیزب دەستیکردە بلۆکردنەوه‌ی ڕیکلامێک دەربارە‌ی بەرنامە‌یەک تییدا تیکۆشەری ناسراو جەنگیزی رەفعەت بەگ، یادگاریی سالانی خەباتی ژێر زەمینی دەگۆرێتەوه. من ئیتر بەردەوام لە پۆژنامە و تەلەفزیۆنەکاندا هەم، کەچی لە راستیدا بوونم نییە. هەر کەس بۆم دەگەڕێت، سەری لەوه دەسوڕمێت کە من نیم و ناگیرم و نابینریم، بە لām میدیاکان بەردەوام هەوآلی ژيان و کار و چالاکیەکانم بلۆ دەکەنەوه.

شالیار ده‌بویست تیبگات من خه‌ریکی چی بوم. ده‌یزانی پڤۆڤه‌ی نوسینیکی گه‌وره له پشت هه‌موو ئه‌م کاره‌وه‌یه. به‌لام شتۆه‌ی ئیشکردنی جه‌معیه‌تی ژیانه و نه‌کانی نه‌ده‌زانی، دلنیا‌بوو ده‌مانه‌وێت میژووی نه‌ینی و لات‌ه‌که له فه‌وتان بپاریژین، ده‌یزانی چیرۆکنوسه‌کان له‌وه‌دا کارده‌که‌ن، ده‌یزانی هه‌موو شته‌کان تو‌ره‌یه‌یه‌کی گه‌وره‌ی له پشته، به‌لام نه‌یده‌زانی، جگه له من، کچی تر سه‌ره داوه گرنگه‌کانی له ده‌ستدایه، ده‌ستنوسی یه‌که‌می ئه‌رشیفه‌که‌ی من له کوێیه، که میژووی نه‌ینی حیزبی تیدا هه‌لگیراوه. ئه‌و سیاسیه‌ واقعیانه له هه‌چ شتیک تیناگه‌ن گه‌ر ته‌واو واقعی نه‌ییت. به‌وه‌دا به‌شیکی ژۆر بچوکی دونیا واقعیه، ئه‌وان هه‌چ کات له هه‌چی دی تیناگه‌ن، له‌و به‌شه بچوکه نه‌ییت. جه‌معیه‌تی ژیانه و نه‌کان هه‌چ نیازیکی نه‌بوو جگه له بیرکردنه‌وه له ژیانه و نه‌کان. به‌لام ژیانه و نه‌کان، گه‌رچی له پووی زمانه‌وانیه‌وه دوو وشه بوو، که‌چی ده‌رگای له‌سه‌ر ده‌ریایه‌کی پڕ نه‌ینی و سه‌رسامی ده‌کرده‌وه. له پووی واقعیه‌وه هه‌موو ده‌یانزانی من له‌سه‌ر خه‌زنه‌یه‌کی بیسنووری نه‌ینیم، ده‌یانزانی نه‌ینی گه‌وره‌تریش ده‌زانم له‌وه‌ی خاوه‌ن نه‌ینییه‌کان خۆیان ده‌یزانن. ئه‌وانه منیان کردبووه کاراکته‌ریکی ترسناک. هه‌موو ده‌یانزانی من بۆ ئه‌وه‌ی نه‌هێلم یاده‌وه‌ری و لات‌ه‌که بسپێته‌وه، تو‌رپکم دروستکردوه تا له پێگایانه‌وه حه‌قیقه‌ت بۆ نه‌وه‌کانی پاشه‌پۆژ بگوازمه‌وه، بپیارمداوه یاداشته‌کانم به ورد و درشتیه‌وه ئاشکرا‌بکه‌م. هه‌موو ده‌یانزانی من چیتر له‌و بازنه‌یه‌دا نه‌ماوم که نه‌ینی هه‌لده‌گرن و ده‌پاریژن. پیاو و ژنه ده‌سه‌لاتداره‌کانی شاری ئیمه، هه‌ردووک له‌سه‌ر ته‌ختی ئه‌و دلنیا‌یه خه‌وتبوون که ده‌یانزانی خه‌لک چیتر یاده‌وه‌ریان نه‌ماوه، شته‌کان دین و ده‌چن و بیرده‌چنه‌وه. له‌و سه‌رده‌مه ترسناکه‌دا من، ئه‌و که‌سه‌ی که ده‌بوایه له هه‌مووان زیاتر مه‌راقی سپینه‌وه‌ی یاده‌وه‌رییه‌کانم بییت، ده‌چووم و ئامێریکی گه‌وره و ترسناکم دروسته‌کرد، تا مرقه‌ه‌کان هه‌م

خویان و هم خه‌ونه‌کانیان بیرنه‌چینه‌وه، خۆشم تا پله‌ی هه‌لکۆلینی چه‌په‌لتترین نه‌پتی خۆم، ئاماده‌بووم خۆم پووتبکه‌مه‌وه. که‌س باوه‌پی به‌وه نه‌ده‌کرد، لیوا جه‌نگیز، شه‌یتانه ترسناکه‌کی حیزب، کاری وه‌های لیبوه‌شینه‌وه. به‌عقلی کیدا ده‌چوو، من بی‌په‌حمترین و ساردترین کارمه‌ندی ده‌زگای ئه‌منیه‌ت له‌ناکاو بیمه‌ فریاده‌سینکی گه‌وره و بکه‌ومه‌ سه‌ر خولیای زیندووکرده‌وه و پاراستنی یاده‌وه‌ری نغۆی ئه‌م مه‌مله‌که‌ته. شالیار مه‌به‌ستی بوو، من له‌ به‌رچاوی خه‌لک هه‌ر وه‌ک پیاوه‌ دپنده‌که‌ی حیزب بمینمه‌وه، ده‌یزانی گه‌ر ده‌رچم له‌و بازنه‌یه و بیمه‌ خاوه‌نی وینه‌یه‌کی دی، ده‌شیت هیزکی ترسناک وه‌ریگرم و بیمه‌ خاوه‌نی ئه‌فسونکی بیسنوو. نه‌ده‌بوو هیچ کات به‌لگه‌یه‌ک هه‌بیت که‌ من ونبووم، یان له‌ شوینکی نه‌پتی و نادیاردا ده‌ست به‌سه‌رم. من یه‌که‌م که‌س و دوا که‌س نه‌بووم به‌ جه‌سته‌ دیل و به‌ وینه‌ش له‌ به‌رچاوی دنیا وه‌ک سه‌رکرده‌یه‌کی ئاسایی ناو حیزب ده‌ژيام. ده‌یان ئه‌ندامی تریش هه‌بوون که‌ ته‌نیا وینه‌ و ده‌نگ و فیلمه‌کانیان ده‌ژیا و خویان بوونیان نه‌بوو، به‌ جوړیک ده‌توانم بلیم جگه‌ له‌ هه‌یه‌تکی نه‌پتی که‌ له‌ بورجه‌وه‌ حوکی شاریان ده‌کرد، بکه‌ره‌کانی تر کۆمه‌لێک وینه‌ و مۆنتاژ و ده‌نگی لیکدراو بوون، بیته‌وه‌ی هه‌ندیکیان جه‌سته‌ی راسته‌قینه‌یان هه‌ر مابیت. به‌لام ئاگادارین، هه‌موو بوونه‌وه‌ر و ژیانه‌ لیکدراوه‌کان که‌ ده‌رده‌که‌وتنه‌وه، خاوه‌نه‌کانیان زیندان یان مردوو نه‌بوون، هه‌تا زۆریان نه‌شگیرابوون، ئازادبوون، له‌ مائی خۆیاندا ده‌ژیان، به‌لام چونکه‌ توانای شتیکی نوێیان نه‌بوو، ته‌نیا ده‌نگ و وینه‌ و وشه‌ دیرینه‌کانیان حوکمیانده‌کرد. ئه‌وه نه‌بوو هه‌موو به‌و نه‌مایشه‌ نارازیین، به‌ بیچه‌وانه‌وه‌ زۆر له‌ پیاوانی حیزب که‌ خویان ته‌نیا قاوغیکی بۆشیان مابوه‌وه، خۆشحالبوون حیزب له‌ میدیاکانی خۆیدا وه‌ک مه‌خلوقاتی چالاک و زیندوو و قسه‌زان به‌دونیایان ده‌ناسینیت. زۆریه‌ی مه‌خلوقاتی ئه‌و سه‌رده‌مه‌ وینه‌ی خویان له‌ خویان لاگرتگر بوو، چونکه‌ سه‌رده‌میک بوو خه‌لک بایه‌خیان به‌ ئاده‌میزاده‌ راسته‌قینه‌ و زیندوو‌ه‌کان نه‌ده‌دا، به‌لکو ته‌نیا وینه‌کانیان ده‌بینین. هیچ موقشیک چیدی خۆی نه‌بوو، هه‌موو ته‌نیا وینه‌کانمان بووین و به‌س. ئیتمه‌

نه‌وه‌یه‌ک بووین ئیستا له پ‌نگای ئه‌و پاشماوانه‌وه حوکه‌مانده‌کرد که له پ‌ابوردووه‌وه م‌ابوو‌وه، ئ‌یسکه‌کانمان فه‌رمانه‌واییان ده‌کرد نه‌وه‌ک گ‌وشتمان ... نه‌وه‌ی له‌سه‌ر حوکه‌ بوو یادگار‌ه‌کان و ده‌نگی ک‌ۆن و و‌ینه‌ی ژه‌نگ‌اویمان بوو له‌ یاده‌وه‌ریه‌کاندا. من جه‌نگیزی ج‌اران، جه‌نگیزی پ‌ابوردو، چ‌یت‌ر بوونم نه‌م‌ابوو، به‌لام ئ‌یستاش تارماییه‌ ک‌ۆنه‌که‌م، جه‌سته ش‌ۆپ‌ش‌گ‌یت‌ه‌ خه‌ی‌الییه‌که‌ی سه‌رده‌می ک‌ۆنم حوکه‌میده‌کرد. که‌سانیک هه‌بوون پ‌تیوستان به‌ من نه‌م‌ابوو، به‌لام پ‌تیوستان به‌ س‌یبه‌ره‌که‌م بوو. .. ئه‌و س‌یبه‌ره‌ی له‌ هه‌ناوی میژوووه‌وه ده‌ریانده‌ه‌ینا و وه‌ک ج‌انه‌وه‌ریکی زیندوو ده‌یانخسته‌وه سه‌ر ش‌انق.

ده‌ره‌که‌وتنی من له‌ میدیا‌کانه‌وه ه‌اوپ‌ئ و د‌ۆسته‌کانمی ش‌له‌ژاند. ئه‌وانه‌ی دوور و نزیک په‌یوه‌ندیان به‌ منه‌وه بوو، تووشی گ‌یژی و ت‌ینه‌گ‌یشتن‌یکی ک‌توپ‌ر بوون. ئه‌زم‌یرا له‌ پ‌یشی ئه‌وانه‌وه بوو که‌ چ‌ووه‌ لای ئه‌نهر پ‌ۆخان ب‌پرس‌یت لیوای له‌ ک‌وئ ب‌ینیوه. وه‌لامی پ‌ۆخان ئه‌وه بوو لیوا زه‌نگی ب‌ۆ داوه و شوینی دیداری ب‌ۆ دیاریک‌روه و له‌ ج‌ینگایه‌کی ده‌ره‌وه‌ی شار چ‌اویان به‌یه‌ک که‌وتوه. قسه‌کانی پ‌ۆخان نه‌ ج‌یگای باوه‌پ و نه‌ شوینی م‌تانه‌ی ئه‌زم‌یرا بوون. گه‌رچی که‌چه‌که‌ زانیارییه‌کی نه‌وت‌ۆی ده‌رباره‌ی ج‌ۆری حوکه‌مداری ناو مه‌مله‌که‌تی ئ‌یمه‌ نه‌بوو، که‌چی سه‌یرکردنی چ‌اوانی پ‌ۆخان به‌سبوو تا ت‌یگات جه‌ناب ئاغا در‌ۆیه‌کی ناب‌ه‌ج‌ئ ده‌کات. وه‌ک ژن هه‌لگری سه‌لیقه‌یه‌ک و غه‌ریزه‌یه‌کی راست‌تر بوو له‌ هه‌ر که‌سی د‌یکه، ه‌ینده‌ی به‌رامبه‌ر پ‌ۆخان دان‌یشت و له‌ چ‌اوانی پ‌وانی، د‌ل‌ن‌یابوو پ‌ۆخان ده‌یه‌و‌یت ئه‌م خ‌یرا پ‌رسیاره‌کانی ب‌کات و ئه‌و‌یش خ‌یرا وه‌لامه‌ ئاماده‌کانی خ‌ۆی بداته‌وه و ب‌روات و له‌م گ‌یچه‌له‌ ده‌رباز‌ب‌یت. ئه‌زم‌یرا ده‌یزانی ئه‌و نا‌په‌حه‌تی و ترسه‌ نه‌ئ‌ینییه‌ی ئه‌نهر پ‌ۆخان ب‌ه‌ه‌ۆ نییه، د‌ل‌ن‌یابوو شه‌رم‌یکی نه‌ئ‌ینی له‌ چ‌اوی‌دایه‌ که‌ دان‌یشتنی ئه‌زم‌یرا به‌رامبه‌ری ت‌ۆختر و گه‌وره‌تری ده‌کاته‌وه، ب‌ۆیه‌ ده‌ب‌ویست ئه‌م که‌چه‌ زوو هه‌ست‌یت و دوور‌به‌که‌وتنه‌وه، تا ئه‌و ه‌ینده‌ ئازاری ئه‌م ته‌ریقیه‌ ق‌ووله‌ نه‌ک‌یش‌یت. به‌لام پ‌ر‌ۆف‌یس‌ۆر به‌ پ‌ۆخانی گ‌ووتبوو له‌ ه‌یچ ش‌ت‌یک نه‌ترس‌یت و س‌ل نه‌کاته‌وه. پ‌ۆخان د‌ل‌ن‌یابوو ئه‌و

دانیشتنە کورتەى لەگەڵ پڕۆفیسۆردا، سەرلەبەر ژيانى تێکداوه، دەیزانى بە ویستی خۆى چۆتە ناو یاریبەکی سەیرەوه کە تەنیا ئەمڕۆ تێدەگات چ ترسناک و کوشندەیه. هەمیشە زانیویتی نزیکیبونهوه لە بەرپرس و فرماندارەکان ترسناکە، بەلام بەو ئەندازەیهش نا. دڵنیاوو ئەمە لەو یاریانەیه کە ناتوانییت ئاسان لێى بێتەدەرئ. ئەو شەوه کە لای پڕۆفیسۆر گەڕایەوه ئەرشیفی هەندیک لە چاپۆیکەوتنە دێرینەکانى خۆى لەو دوو سالا دا هەڵدایەوه، سەیریکرد هەندیک لەو چاپۆیکەوتن و لێدوانانەى بەتەلەفون لە هەندیک بەرپرسى بالا وەرگرتوون زۆربەیان جینگای گومانن، هەندیکیان خاوەنە راستەقینەکانیان دیارنن و لە میژە کەس نایانبینیت. هەستیکرد هەم ئەو و هەم بەشیکى زۆر لە پۆژنامە و میدیاکان بەردەوام لە ناو بازەنى فربوێکی گەورەدا دەسوپێنەوه، چاپۆیکەوتن لەگەڵ خەڵکانێکدا دەکەن کە بوونیان نییه، گەت لە کەسانێک وەرەگرن کەس نازانییت جەستە و پۆجى راستەقینەیان لە کوێیه، ئەوهى هەمیشە قسەدەکات نامتربیکى گەورەیه کە لە بورجەوه شتووى شار بەو جۆرە پەنگدەکات کە خۆى دەیهوێت. هەموو شتەکانى وەک داشمالی شەترەنجیک بینی کە هەر داشە و دەستیک لە جینگایەکدا دایناوه، بەلام هەموو داشەکانیش پێکەوه لەو خەیاڵ و وەهمەدا دەژین کە خۆیان چوونەتە ئەوێ و ئەو جینگایەیان هەلبژاردوه. یەقینیکی تراژیدی هەبوو کە تا ئێستا گێژەنیکی درۆ لەگەڵ خۆیدا پێچیداوه و هەرجیبەکی کردوه بەشیک بووه لە پڕۆگرامیکى لە خۆى گەورەتر. دڵنیاوو زۆر لەو چاپۆیکەوتنە تەلەفزیۆیانەى تێیاندا بەشداربووه، لەگەڵ خەڵکانێکدا گفتوگۆیکردوه کە گوايه بە تەلەفون یان لە ستۆدیۆیهکی ترهوه قسەدەکەن، بێتەوهى بوونیان هەبێت. هەستیکرد لە سکایپ و یاھوماسنجرە وە چەند چاپۆیکەوتنى کردوه زۆربەیان درۆبوون، هەموو وێنەیهکی دروستکراو لەوسەرەوه قسەیان لەگەڵ کردوه. ئێستا تێدەگات زۆرجار چۆتە بینای گەورەوه کە نیشتهجێی وەزارەتى گرنگ و گەورە بوون، بەلام لە راستیدا هیچ نەبوون جگە لە جینگایەکی نمایشی، لە قەوارەیهک وەک تارمایی، کە کەسانیک وەک تارمایی نیشیان تێداکردوه و

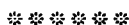
ئەمىش ۋەك تارمايى چۆتە ناويان و ھاتۆتە دەرەۋە. ئىستا دەيزانى تەنيا جياۋازىيەكى لەگەل جاراندا ئەۋەيە كە ئەمجارە بە پاستى چۆتە ناو گەمەيەكەۋە كە چەند سالە بىن ئاگاي خۆي لە ناويدا دەژى و دەسۈرپتەۋە ... گەمەي سۈرپانەۋە و مامەلەكردن لەگەل ئاغاىيەكى خەيالیدا كە جەۋھەرە پاستەقىنە و ترسناكەكى چۆتە پشەتەۋە و خۆي دەرناخت. ھەستىكرد ئەۋە تەنيا لىۋا جەنگىز نىيە وىنەكانى دروستكراۋنەتەۋە و دانراۋن، بەلكو وىنەكانى خۆيشى لەۋانى جەنگىز كەمتر نادروست و دەستكار نىيە... بەلكو بگرە زياترىش. لەۋ ساتەۋەي ھاۋكارىكى پۈرۈفسۇر دەقى چاپىكەۋتنەكە و وىنەكانى بۆ ھىنا، ھەستىكرد وىنەكانى لىۋا لە وىنەكانى ئەم پاستتر دەنوین، ھەستىكرد ئەم لە چاپىكەۋتنەكەدا ساختەتر دەنوینت. مەسەلەكە ئىستا ترسناكى ئەۋ ئامىرە تەكنىكىيە نەبوو كە بۆ ھەتاھەتايە حەقىقەت لەسەر زەۋى دەسۈرپتەۋە، ئەۋ ئامىرە تەكنىكىيە كوشندەيەكى كە كەۋتۆتە دەست عەشرەتە دواكەۋتوۋەكانى ئەم جەنگەلستانە شەرقىيە و بە جۆرىكى سەرسۈپھىنەر و خىرا فىزى بەكارھىتەنى بوون، چەكىكى نوپى كوشندە كەۋتۆتە دەست دواكەۋتوۋترىن عەشرەت و بىنەمالەكانى سەر زەۋى و دەتوانن يارى كوشندەي پىيكەن. ۋەك چۆن زىاد لە دووسەد سال لەمەۋبەر كە تەفەنگ گەيشە ئەم دەفەرە ھەر زوو بۆ يەكدى كوشتن ھەلىانگرت و بوۋنە يەكەمىن مەسەرەفكەر و لىزان و عاشقانى. جاران نۆر لەزەتى لەۋە دەبىنى بلىت «ئەم جەنگەلستانە شەرقىيە» ... ئىستا كاتىك ئەۋ جەنگەلستانە خەرىكەۋ لووشىدەدا، كەمتر دەيوپرا بىر لەۋ ۋشانە بكاۋە. ھەستىكرد بە سادەيى و تەماع و گەمژەيى خۆي، بوۋە بە بەشىك لە كەلبە و چىنوكى جانەۋەرەكانى ئەۋ جەنگەلستانە، جەنگەلستانىك جەنگاۋەرە خۆنخۆرەكانى جاران بەسەر ماين و ئەسپەۋە شەپيانەكرد، ئىستا سوار زىنى كۆمپىۋتەر و ئىنتەرنېت و بەرنامە ترسناكەكانى بوون. ئىستا كە بەشەرمەۋە لەسەر لاپتۆپەكەي سەيرى چاپىكەۋتنەكەي خۆي و لىۋا جەنگىزى دەكرد، ھەستىدەكرد نا، ئەۋەي دەبىيىنېت ئەنۋەر پۇخانچىكى دروستكراۋ نىيە، بەلكو ئەۋ وىنە ساختانە لە

خۆی راستەقینەترین. ئەو راستییە زۆر ئازاری دا. ورد لە ھەموو وێنەکانی پوانی و ھەستیکرد ئەوە دیوە ھەمیشەیی و ئەبەدییەکی خۆیەتی کە ئیستا دەبینیت. ھەستیدەکرد ئەو ئەنەر پۆخانە، پڕۆفیسۆر شالیار دەیەوێت، بەرھەمی کاری کامێرا و کۆمپیوتەر و فوتۆشۆپ و ئامیزەکانی مۆنتاژ نییە، بە لکو بەشتیکی ئەبەدیی و ھەمیشەیی ئەو ئەنەر پۆخانە راستەقینەییە کە ئیستا وەک جاران لە بیروکە ی گۆفاری بوھاران دانیشتوو و قیافە ی پیاویکی جیدی داوێتە خۆی و سەیری لاپتۆپەکی دەکات. وێنەکان دیوەکی تری خۆی بوون کە ھەمیشە ئامادەبوو بەزیدات و بێتەدەرێ. کە ئەزمێرا پۆشت ھەستیدەکرد ھیچ شتیک لەو چاوپێکەوتنەدا درۆ نییە، ئەوەی لە وێنەکاندا دەبینیت بەکگرتنەوی لیوا جەنگیزێکی راستەقینەییە لەگەڵ ئەنەر پۆخانێکی راستەقینە. بۆ ساتیک چاوی لیکنا و ھەناسەییکی ھەلکێشا و گەشتە ئەو یەقینەیی ئەم چاوپێکەوتنە، ئەم درۆ پۆشن و بێچەندوچۆنە لە ھەر کاریکی تری ژیانی راستەقینەترە. ئەمە ئەنەر پۆخان بوو، پیاویک کە ھەمیشە وێنەییکی درۆی دەربارە ی خۆی بەخشبوو بە دنیا، ئەوە لیوا جەنگیز بوو کە ھەمیشە خزمەتکاریکی زەلیلێ حیزب بوو. لە خۆی پرسی: لیوا خۆی جگە لە پیاویک کە ھەمیشە سیبەر بوو چی بوو؟ تارماییەک حیزب خستووتییە ناو میژوووە، ئەو لە چ سەردەمێکدا کەسێک بوو لە گوشت و خوێن و حەقیقەت تا ئیستا وا بێت، لە چ پۆژیکدا ئەوەی نەکردو و ئەوەی نەگوتوو کە حیزب دەیەوێت؟ بە جۆریک ئەمڕۆ گەشتووینەتە جیگایەک کەس پێویستی بە لەش و سەر و پوختاری ناشیرینی ئەو نەماو، خۆی بۆتە شتێکی زیاد. ئیستا وێنەکان و دەنگ و فیلمەکانی ئەو ئیشە ی بۆ دەکەن کە دەبوو خۆی بیکات. ئەوە تووشی ترسیکی راستەقینەیی کرد، دەکرا پۆژیک بێت ئەویش وای لێبێت، دەکرا بگاتە جیگایەک بیگرن و ونیەکەن و تەنھا وێنەکان و فیدیۆکان و قسەکانی بەخەنەو کار. بۆ ئیستیک ترسیکی گەرە داگرت، بۆ کورتە ساتیک وای بە خەیاڵدا ھات ھەتا نوسینگە و ژوورەکانی گۆفاری بوھاران جیگایەکی ھەمی ترسانکەن و دەبێت دەمۆدەست لێیان پابکات. دودلی و پەشۆکانی

بە جۆرىك بوو شەو نەيتوانى بخەوئەت، نيوەشەو بە ترس و ھەراسىتى
 قوولەو ھە پال ئۆنەكەيدا ھەستا و تەلەفونى بۇ پرۇفيسۇر شالىار کرد و
 بە دەنگىكى گرياو لىپپرسى «پرۇفيسۇر، خەوم لىئاکەوئەت، دەمەوئەت
 بخەوم بەلام ناتوانم. لەوکاتەو ھى وئەکانم بىنبو ھەپرسم بۇ؟ ...
 پرۇفيسۇر گيان ئەم ھەموو شتە بۇ؟». پرۇفيسۇر لە خەودا بوو، ھىزى
 ئەو ھى نەبوو بەو نيوەشەو ھىچ بۇ پۇخان تەفسىرىكات، ژمارە تەلەفونى
 كەسىكى دايە و گروتى ئەو مېژوونوسى حىزبە و دەتوانئەت ھەموو
 شتەكت بۇ پوونبکاتەو. بە خىرايى و بەدەستىكى لەرژۆکەو تەلەفونى بۇ
 ئەو ژمارەيەى تر کرد، لەوسەرەو دەنگىكى بارىک ھاتە سەر خەت.
 ناسىيەو دکتور زەنديان بوو، بەرپرسى لىكۆلئەو ستراتىيەکانى
 حىزب، سەرۆكى زانکۆى نىشتىمان بۇ لىكۆلئەو سىياسىيەکان. ئەو
 ھەموو شتەكى پىگوت، ئەو خۆشى ھەموو شتەكى دەزانى. نەيزانى بۇ
 زەنديان تا ئەو درەنگانە نەخەوتووە و دەنگى و ھەما بىدار دیتەگوئى، وەك
 يەككى ئاسوودە بە پىكەنين و ئارامىيەو گووتى «من ئىشم ئەو ھە
 وەلامى ئەو پرسىارانە بدەمەو ھە خەو لە چاوى ھەفالانى حىزب
 دەتارىنئەت ... وەلامى تو ئەو ھە، ئىمە حىزبىكى كوردىن لە كۆمەلگايەكى
 ھەشايەردا، دلسۆزى و وەلا لە ھەر شت لامان بەنرخترە. نامانەوئەت ئەو
 ھەفالانى مېژوويەكى پىر شىكۆيان لە حىزبدا ھەبوو پابوردوويان بشىوئەت،
 دەبىت ھەمىشە بە جوانى و پاكى و دلسۆزى خۆيان بمىننەو. ھەتا گەر
 خۆشيان خيانەتيان لە نىشتىمان کرد، ئىمە ناتوانىن بھىلئەن خيانەتيان
 ئاشکرايەت. كورپى شىرىنم حىزب ناپەوئەت قارەمانەکانى خۆى
 لەدەستدات، ھەتا گەر خۆشيان نەيانەوئەت. ئەو پىنمايى سەرۆکە،
 بەشەكە لە كولتورى ھەشايەرى نەتەو ھەكەمان، وەفا و وەلا، كە دەبىت
 بىانپارزىن». دکتور پىكەنينىكى نەرمى دىكە پىكەنى، لە قاقايەك دەچوو
 كە كەم كەم لە ھەوادا دەخنىكەت و خەفەدەبىت، پاش ئىستىك خەتەكە
 ئۆتوماتىكى، وەك يەككە لە ناو ھەستدا قرتاندبىت، پچرا.

کە پۆخان تەلەفونەکەی دانایەوه، ترستیکی گەوره دایگرت، ترستیکی کوشنده. ئەوێ لەوسەری خەت لەگەڵیدا بوو دکتۆر زەندیان بوو و دکتۆر زەندیانیشت نەبوو، ئامپریک بوو، مەکیەیهکی پرۆگرامکراو بوو... دڵنیاوو، هەستیکرد لە پشتی وشەکانی دکتۆرەوه گۆیی لە دەنگی ئیشکردنی مەکیەکه بووه. بە هەر دوو دەست کێشای بەسەری خۆیدا و نەیدەزانی راست و هەڵە، حەقیقەت و درۆ لە کوێدایە.

لەبەری ئەمبەر، لە پیزی هاوپی و دڵسۆزەکانی مندا، بولبولیار یەكەم کەس بوو گومانی توندی لە پۆخان پەیداکرد، هەر ژمارەکەی گۆفاری بوهارانی بینی و کردییەوه و لە ناوێوە ئەو وێنانەی تەماشاکرد کە گواپە پۆخان لەگەڵ لیوا جەنگیزدا گرتوونی، بە جۆریکی سەیر پاچڵەکی، لە وێتەکاندا ئەو شتێی بینی کە دەترسا بیبینێت ... ئەنەر پۆخان جووتیک بآلی گەورەیی هەبوو، جووتیک بآلی زۆر زۆر گەورە، کە وەك تارماییەکی تەنک و غوبارین لە پشتهوه لە وێتەکاندا دەرچوو بوو.

دوو پۆژ دواي سەردانەکەي مآلی من و بیینی ئەزمیرا، مامۆستا ئەسفەر تەلەفونی بۆ ژمارەکەي هۆشەنگی بولبولیار کرد. لە زەنگی چوارەمدا بولبولیار مۆبايلەکەي هەلگرت و پێکەوه قسەیانکرد. مامۆستا ترستیکی گەورەي لە مردن لا دروستبوو بوو، دەیزانی دەستیکی بێپرەحم بەدواي چیرۆکنوسانەوهی، دەستیك دەیهوێت هەر کەسیك چیرۆک دەنوسێت لە ناوی بەریت. بولبولیار هەر بە دەنگ و تۆندا زانی کێی، خۆی گۆیی لە کاسیتی هەندیک لە گفتوگۆ و چیرۆکەکانی گرتبوو، دڵنیاوو کوشتنی چیرۆکنوسیکی دی مامۆستا سەلیمی شتواندوه. یەکتەر بینین لەو کاتەدا مەترسی خۆی هەبوو، بەلام دەنگی پیاوێکە وەها غەمگین لە گۆیی

بولبولیاردا زرنگایه وه نه‌یتوانی. داواک‌ی پشنگوئ بخت و نه‌چیتته دیداری. هۆشه‌نگ تاکه کهس بوو نۆربه‌ی نه‌ئینه‌کانی جه‌معیه‌تی ژبانی ونی لابوو، به‌لام من و نه‌ئینه‌کانم تاکه مه‌راقی بولبولیار نه‌بووین، ئه‌و که‌سێک بوو نازاری هه‌میشه‌یی خۆی هه‌بوو ... مه‌زنترین و چۆیه‌خشتترین نازاریش، ئه‌و جۆره‌ نازارانه‌ن که کۆتاییان نییه و وه‌ک جادوو مرقف به‌ دوا‌ی خۆیاندا راده‌کێشن. چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک بوو له‌ پێشگرتنی منیشدا به‌لگه و نیشانه‌ی ترسناکی ده‌بینیه‌وه. نۆربوونی نا‌اسایی ئاده‌میزاده‌ بالداره‌کان، تووشی غم و دوودلیان کردبوو. پێشتر یادگاری تال و ترسناکی له‌گه‌ل ئه‌و وێنانه‌دا هه‌بوو، نه‌یده‌ویست چیدی میژوو خۆی دووباره‌بکاته‌وه. پێش گرتنی من به‌ چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک، هێنده‌ی ده‌نگۆکانی ئه‌و یاداشته‌ مه‌لعونانه‌م بلأوبووه‌وه، سه‌ره‌تا‌کانی وه‌رزێکی تازه‌ ده‌ستی پێکرد. راسته‌ من تا سه‌رده‌میکی زۆر نزیکیش، گهرچی به‌رپرسی بال‌ای ده‌زگای ئاسایش نه‌بووم، به‌لام جۆره‌ متمانه‌یه‌کیان پێ دابووم، هه‌ستم به‌ بێده‌سه‌لاتی نه‌ده‌کرد. سه‌رۆک زۆرجار ئه‌و هه‌سته‌ی پێده‌به‌خشیم که من له‌ شوێنیکدام، بۆم هه‌یه‌ هه‌موو به‌پێوه‌به‌ره‌کانی ئاسایش و هه‌تا پرۆفیسۆر شالیاریش، بخه‌مه ژێر چاودێری و بیانده‌مه‌ به‌ر تانه و توانجی خۆم. من هێشتا نازادبووم و خۆم به‌یه‌کێک له‌ که‌له‌شیره‌ پۆینه‌داره‌کانی حیزب ده‌زانی، گهرچی له‌ میژبوو له‌ پووی رۆحیه‌یه‌وه دابرابووم و خه‌ریکی خه‌ون و خه‌یالی خۆم بووم، به‌لام ته‌واو نه‌که‌وتبوومه‌ به‌رچاوان و کارم هه‌مووی نه‌ئینی بوو. ئه‌و کات هه‌ر له‌ ناو ده‌زگادا، پۆستێکیان دابووم به‌ ناوی «پاوێژکاری بال‌ای کۆی ده‌زگا‌کانی ئاسایش و زانیاری»، له‌و پۆستانه‌ی سه‌رۆک به‌ زۆر دروستیده‌کرد، تا هه‌ست نه‌که‌یت حیزب بیتوه‌فایی به‌رامبه‌ر کردویت. خۆشم له‌و باوه‌ره‌دابووم، دونیای داخراوی بورج نه‌بێت، له‌ هه‌موو جێگا‌یه‌کی تردا ده‌توانم میژ و چالاکیم هه‌بێت. له‌و ده‌مه‌دا که هه‌موو ئه‌م ئیمپراتۆریه‌ته‌ی لیوا جه‌نگیز خه‌ریکبوو به‌ره‌و ئاوابوون ده‌چوو، پۆژێک بولبولیار هاته‌ لام و گووتی هه‌موو «نیشانه‌کان» دووباره‌ خه‌ریکه‌ ده‌رده‌که‌ونه‌وه ... چه‌ند پۆژێک بوو ورد ده‌گه‌پا و ئاماژه‌کانی کۆده‌کرده‌وه، له‌ هه‌موو جێگا‌یه‌ک خه‌لکی بال‌داری ده‌بینی،

دەچوو بۆ ھەموو جینگایەک و دەگەر، ھەستیدەکرد ھیچ کات و لە ھیچ سەر دەم و قوناغێکی پێشیندا بەوجۆرە مۆفی بەلدارێ نەبینیوە. دەچوو بۆ دادگا، بۆ بیمارستان، بۆ تاپۆ، بۆ شارەوانی... لە ھەموو جینگایە کدا بۆ ماوەی سەعاتێک لە سوچێکدا دەووستا و سەیریدەکرد بزانی ت چەند کەسی بەلدار دەبینیت. دوو ھەفتە بەر لە گرتنم، کە بینیم پوختساری ئێو سەرسامییە قوولە ی تێدابوو کە تەنیا لە کاتی نیگەرانی زۆردا دەپەڕیە سەر سیمای. وەک شەوانی تر ھاتبوو چەند سەعاتێک لەلام بێت و بپوات، بەلام بە غەمگینی یەوێ گروتی «وێفا شەپۆلێکی تر بە پێوێ یە... شەپۆلێکی گەورە ی تر». دەمزان ی باسی چیدە کات، بەلام دڵنیا بووم بەرامبەر ی ھیچمان بۆ ناکریت، دڵنیا بووم ناتوانین بەر بە ھیچ شتێک بگرین. گروتی «ھەموو نیشانەکان لێرەن، وەک سیازدە سالی لە مەو بەر، وەک پاییزی سیازدە سالی لەو وە بەر». من سەیرم کرد و ھیچم نەگوت، سیازدە سالی لەو وە بەر من مەخلوقێکی تر بووم، ژيانێکی ترم ھەبوو، لە بەر یەکی تردا بووم. کە سەیری منی دەکرد و باسی لە سیازدە سالی لەو وە بەر دەکرد، چاوانی پڕپوون لە ئاو، پووداوە سەیر و نەینییەکانی سالی 1996 ی بێردە کەوتەو. من نەمدە توانی ھیچ بلێم، جگە لەو ی بە غەمگینی و بێدەنگ سەیری بیکەم. گروتی «ئەگەر شتێکی تری وا پوودا تەو، ھیچ کات ھیچ کەس نابەخشم. خۆت دەزانی من ئارەزووی شەپم نییە، پیر بووم و نەچوومە ھیچ جەنگێکی گەورەو، بەشیمان نیم لەو ی کە نەبووم بە جەنگاوەر. بەلام گەر جارێکی تر شتەکان دووبارە بینەو، سەیری ئێو مەکە لەسەر و پەنجا سالی وەم، سەیری ئێو مەکە پێشم سپی بوو، دەبم بە جەنگاوەر. ئەمجارە ناتوانم دانیشم و سەیری بیکەم». من دەمزان ئێو قسانە چەندە سەختە بۆ، بەلام گەر شەپۆلێکی نوێش بەاتایە و گەر ھەمان ئێو پووداوە دووبارە بیوونایە تەو کە سیازدە سالی لەو وە بەر پوویاندا، چی بکرایە. من دەمزان ی پیاوان لەسەر و پەنجا سالی وە بە دەگمەن دەبن بە جەنگاوەر، بەلام گەر لەو تەمەندا دەستیان دایە چەک، ئیدی ھیچ شتێک نایانوەستین. لە ناخی دڵەو ئارەزووم بوو، ھیچ کات ھۆشەنگی بولبولیار نەبیت بە جەنگاوەر. ھەستەم کرد ھەرچی پیاو و ژنی

نهم شاره يه به جورتيك له جوړه كان قاچمان له و داوه ترسناكانه وه نالاهه،
 نهو نه بيت. نهو بڼو من سه مېولی مه حال بوو... له هه موو دونيايه كدا
 په گزتيك سهره لده دات له ناو په گهزه كاني تردا جتيگای نايته وه،
 بولبوليار نهو په گهزه بوو، گهر نه وېش بمردايه، هيچ شتيك لهو جيهانه ي
 نيمه دا نه ده ما له گه ل شته كاني تردا جياواز بيت. شتيك نيشانه يه ك بيت
 بڼو دهر وازه يه ك به رهو جتيگايه ك له دهره وه ي نهم دونيايه .

بولبوليار، دهميک ماموستا سليم نه سفر و سه لام باباجاني له
 چاېخانه يه كي نزيكي مالي ماموستا سه ليمدا بيني، پتيگوتن ليوا چه ندين
 جار ژياني نه وي پزگار كړوه، نهو پياوه گهرچي ميژوويه كي ره شي هه يه،
 به لام چيروكيكي هه يه له خوي گرنگتره، كتيبيكي پتيه ده بيت
 پزگار بركيت... نه وه ي نيسا گرنگه خودي ليوا نيبه، به لكو نرخه كه يه تي
 وهك ته نيا شاھيد له سهر دونياي تاريخي نهم شاره. كه سيان پلانيكي
 دياريكروايان نه بوو، له كويوه و چون بڼو پزگار كړدنې من ده سته كاربن،
 منيک ده شيا له ناو نهو بورجه به رزه دا بمرم و جاريكي دي پوښايي
 نه بينه وه. سه لام باباجان پتيستر چيروكيكي له سهر بورج بيستبوو، گوايه
 نه وانه ي له وي دهمردن و ده يانه ويټ گره كانيان ونېكن، ده يانه نه قاتي
 سهرې سهره وه، بڼو جتيگايه ك وهك حوزتيكي گهره وايه، له ويټ
 لاشه كانيان فرېده دهن و كومه ليك بالنده ي گزشتخوړ له سهر يان
 ده نيشنه وه و ده يانخوړن. چيروكه كه جتيگای باوه پ بوو، ماوه يه ك بوو
 پوليک لاشه خوړه به رده وام به سهر بورجدا ده سوپانه وه. ههر سيكيان به
 جورتك له جوړه كان دلنيا بوون كه ليوا له بورجدايه. كه س نه بوو نه زانيت
 هه موو فايله ترسناك و پروداوه گرنگه كان نيسا گوازاونه ته وه بڼو بورج،
 بورجېش جتيگايه كي داخراو و مه له كه تيكي جياوازه له م ولاته، كه كه س
 نه پاسه واناني ده ناسيت و نه هيزتيك هه يه بتوانيت تيكه لي نهو جيهانه
 داخراو و كونترول كراوه ي بيت. گهر بكرايه كه سيك دزه بكاته ناو بورجه وه،
 ده شيتواني ته ووي نهو دونيايه بخاته مه ترسيه وه، له بهر نه وه بورج نهو
 به شه داخراو و دوور و قه لاثاسايه ي ده سلات بوو كه هيچ هيزتيك نه بوو

ببیریت و له نزیکه وه تئیبگات. تاکه چهکی کاریکر به دهست نه وانه وه بوو، نهو یادداشت و نهینیا نه بوو که من جیمه‌یشتیوون. دهستنووسی یه که می هه موو یادداشت و فایله‌کانیش لای بولبولیار بوو. پرسیاره که نهو هه بوو چۆن و له کوئوه دهست پتیکه‌ن. حیزب ده‌یویست له ږنگای مؤنناژ و ده‌ستپوه‌ردان و یاریکردن به دهنگ و نیگارم تا هه تا هه تابه من وهک وینه کۆنه که م له خه‌یالی خه‌لکدا زیندوویم. حیزب ده‌یویست ونبوونی من نه‌بیت به بابته‌ی هیچ قسه‌کردنیک، بۆ نه‌وه‌ی ږنگا له‌وه‌ش بگریت، ته‌واو ده‌زگا میدیایی و نه‌لکترۆنی و هونه‌رییه‌که‌ی خستبووه کار. ده‌رکه‌وتنی وینه‌که‌ی من له بوهاران نااسایی و کوتوپر بوو، بولبولیار دلنیا‌بوو من یاخود له ژیر فشاریکی زۆردام یان ته‌واوی چیرۆکه‌که گه‌مه‌یه‌کی دروستکراوه. جگه له بولبولیاریش، کهس نه‌بوو خه‌یالی بۆ نه‌وه بجیت نه‌نوه‌ر پۆخان بوو بیت به به‌شیک له یارییه‌کی وه‌ها چه‌په‌ل. نه‌و که گۆفاره‌که‌ی که‌وته ده‌ست و به‌وردی وینه نویکانی پۆخانی به وینه کۆنه‌کانی به‌راوردکرد، بینی باله‌کانی پۆخان تازهن، پۆخان ده‌میک نییه گه‌یشتۆته پنتیکی وه‌ها ره‌ش، فریشته‌که‌ی یاخی بیت. هه‌ریه‌ک له مامۆستا سه‌لیم و سه‌لام باباجان، نه‌نوه‌ریان به یه‌کیک له ده‌موچاوه ناسراوه‌کانی میدیای ئازاد ده‌زانی، پتیا ناسایی بوو بۆ پرسیارکردن له دۆخی لیوا بچه‌ لای و سه‌بارت به شوینی دیدار و چۆنیتی ته‌ندروستی نه‌و پرسپاری لیکه‌ن. بولبولیار دژی نه‌وه وه‌ستایه‌وه ... پۆخان پیاویک نه‌بوو چیر جینگای متعانه‌بیت، ئیستا شتیک له‌وینه‌کانیدا بوو نارپه‌حت و نااسووده‌ی ده‌کرد. ژیا نی نه‌و سی ساله‌ی دوا‌ی بولبولیاران فیری نه‌وه‌کردبوو، ئاده‌میزاده‌کان زۆر خیرا و به جۆریکی ترسناک ده‌گۆرین. به دلسۆزییه‌کی زۆره‌وه ئامۆزگاری سه‌لامی کرد، توخنی پۆخان نه‌که‌ویت، متعانه‌ی پت نه‌کات. به مامۆستا نه‌سفهریشی گوت نه‌که‌ویت نه‌و خه‌یاله‌وه گوايه له‌به‌ر نه‌وه‌ی نوسه‌ریکی ناسراوه، پروفیسۆر و ده‌زگا نه‌منیه‌کان ده‌ستی لێ بپاریزن.

شتیک دەبوو ئیستا بیکەن ئەو بوو، بە جۆریکی نەینی سوود لە یاداشتەکان وەرگیرن بۆ ئازادکردنی من.

تەواوی کارەکان سەلام باباجانیان دڵخۆشەکرد، ئیستا دڵنیابوو چۆن لە شارەکاندا مەکیەیهکی ترسناک ھەیە یادەوری مۆفەکان دەسپێتەو، ھێزیکیش ھەیە ھەموو شتیک دەکات بۆ ئەوێ ئەو یادەورییە لە مردن پزگاریکات. چۆن ھێزیک ھەیە تاعوون بۆلۆدەکاتەو، گروپیک بچوک و بێ ھێز و ژێرەوانکیش دەیانەوێت شتەکان بپاریزن و ھەلیانگیرن. بەختەواریبوو کە دواجار بوو بە بەشیک لەو گروپە، بەختەواریبوو بەوێ ئیستا جگە لەو لاپەرە پڕپوچەیی وەرزش شتیک دی باشتەر ھەیە بۆی دەژی. لیوا جەنگیز بۆ ئەو و سەلیم ئەسغەر سەریکی زل بوو کە نەینییەکانی نیوسەدە لە خۆیدا قفلکەدووە، ئەو ئازە ئەو گەرەبەبوو کە پاراستنی وەک پاراستنی وەحشیتی ناوازی گرنە کە ھاوشیوەی دیکەیی نییە، جانەواریک کە کلیلی نەینییە بایۆلۆژیەکانی سەردەمیکی دێرینی لەلایە.

ئەوان تیمیکی سێ کەسی بچوک بوون، بەلام ئیماندار و چالاک. لەو سێ سالی دوایدا من ھەولم دا بوو ھەموو شتیک بۆ پۆزانی پەش ئامادەبکەم، دەمزانێ درەنگ یان زوو ئەم شتە دێنە پێش. دوو پەناگای بچوک دروستکرد، تەنیا بەشی ئەو بوون بکریت ئەرشیف و شتە گرنەکانی من بپاریزن. خۆشم جیگای پەناگاکانم نەدەزانی، بۆلبولیار سەرپەرشتی ھەموو کارەکان بوو، تاکە کەسێک بوو دەمتوانی ئەو نەینییانەیی لادابنیم کە لە خۆم دەشاردەو. سێ سال لەمەوبەر، بۆ ئەوێ شتەکان لە بێباری و دودلی خۆم بپاریزم، بۆلبولیارم راسپارد ئەو جیگایە دروستبکات. ئیستا منیش شوینی پەناگا نەینییەکانم نەدەزانی و خۆشحالبووم پێستیشم کەوڵبەن ناتوانم شوینیان ئاشکراکەم. پێش گرتیشم بە مانگیک ھەندیک پارەیی جەمعیەتەکەم لای، دامە دەستی بۆ ئەوێ ھەلیبگریت، لەو پووەو خاترجەم بووم کە دەتوانیت دەست بەکار بێت. دای بۆلۆبۆنەوێ چاوپێکەوتنەکی بوھاران، ھەر سێکیان دای

چەند پۆژ پلاندانان گەیشتنە ئەوەی چەند بڕگە یەک لە یاداشتەکانی من بنێت بۆ هەر یەک لە سەرۆک، پڕۆفیسۆر شالیار، نەغەدە ماردینی و لیفیتانت. لەگەڵ هەرهەشی ئەوەدا کە ئەگەر لیوا ئازاد نەکریت، تەواوی یاداشتەکان پارچە پارچە و بە دەستخەتی خۆی لە پەنجیکی تایبەتی ئینتەرنێت بڵاودەکەنەوە و بۆ هەموو میدیا و پۆژنامەکانی دەرەوە و ناوێوەی دەنێت و بۆ ئۆپۆزخانەکان و پێکخراوەکانی مافی مۆڤ لە دیارنەمانی من ئاگاداردەکەنەوە. لە نامەکاندا ھاتبوو کە بۆ لۆکردنەوی چاپێکە و تەنەکی بۆھاران لە ژێر گوماندا و دەیانەوێت کەسی لیوا خۆی بێتە دەرەوە و بگەرێتەوە مافی خۆی و ئازادانە بسوڕێتەوە. بۆ بۆلیار دانیابوو لە ژێر فشاری یەکەم و دووھمیشدا خۆیان دەگرن، بەلام ئەمان گەر بتوانن ئاشکرانەبن، دەکریت لە دوا دەرەنجامدا لیوا پزگاریکەن.

ھەموو مێژووی نەینی وڵاتەکان ئیستا لەسەری مندا بوو، هەر کەسە و دەبویست کلیلی ئەو سەرەش بە دەستی خۆی بێت.

بەر لەوەی نامەکان پەوانەبکەن، دەبوو هەموو ئەندامانی جەمعیەت ئاگاداریکەنەوە. ھۆشەنگ چەند جارێک ویستی پەیوەندی بە واعیزەو بکات، بەلام ئەو کۆنە سافاکییە پیرە وەھا خۆی ونکردبوو، بە کەس نەدەدۆزیایەو. ئەو بە قاسیدیکی نەتینیدا ھەوایی بۆ ھەموو ئەوانە نارد کە دەستی پێیان پادەگەشت. دەبوو ئاگادارین کە پۆژانی داھاتوو ترسناک و ناخۆش دەبن. دواتر بۆ بۆلیار چەند شەو و پۆژێک لە یادەوھرییەکانی مندا نوقمبوو، پۆژ تا ئیوارە دەیخوێندنەو و گۆپییدەکرد و تێبینی تۆماردەکرد. چەندەھا بڕگە گرنگ و ترسناکی بینییەو کە تایبەت بوون بە ژێانی ئەوانە نامەکانیان بۆ دەچوو. دەبوو بزائن ئەگەرچی لیوا لە ژوورەوھە، بەلام خەڵکانیکی تر ھەن دەتوانن دواي چیرۆکەکی بکەن. دواي زیاد لە بیست پۆژ لە گرتنی من و بۆ بۆنەوھە چاپێکە و تەنەکی پۆخان، دەمێک من لە بورج دۆزەخم بەچاوی خۆم دەبینی و ئاواتیشم دەخواست بمرم، یەکەم زنجیرە نامە گەیشتنە هەر یەک لە لیفیتانت، نەغەدە ماردینی، مەکتەبی سەرۆک، پڕۆفیسۆر شالیار. نامەکان دە پۆژی دانابوو بۆ

نازادکردنی جه نابی لیوا به سه لاهتی، بیته وهی دواتر شه وه پوونبکاته وه چی ده کهن. هه موو ده یانزانی شه ناتوانیت دوافشار بیت، ده یانزانی پښگایه کی دريژيان له به رده مدایه که له وانه به هه رگیز نه گاته چی.

له وه ده پوژدها به که مین پیکلامی ته له فزیونی ده رکه وت، که جه نابی لیوا جه گیز به مزوانه له به رنامه به کی تاییه تدا چیرۆکی سه ره لدان و دروستکردنی ده زگای ئاسایش له هه ناوی شوپشی په وای گه له که ماندا ده گیزپته وه، ریکلامه که نیشانه ی شه بوو که ده زگاگان هیتا ترسیان له هیچ نییه ... حیزب له وه به هیزتریوو بترسیت.

دکتور مسته فا شوکاک و نه هه ریمه نه کان

هه موو شاره کانی خوره لات ناوچه به کیان هه به پتیده گووتريت ناوچه ی پیشه سازی، له راستیدا که س نازانیت بو به و کۆمه له دوکانه پیس و پوخل و نارپکانه که هه میشه پین له پاشماوه ی ماشینی شکاو، که رته ئاسنی ژهنگای، په له گریسی پزاو، بۆنی بانزین، نیگای چه وری دوکاندار و شاگرده ماندووه کان، ده گووتريت ناوچه ی پیشه سازی. شه وه ی شاره کانی خوره لات بگه رپیت و به که به که پوو له و ناوچانه بکات، جگه له پایته خته کان و ده روویه ری شاره گه وره کان، که م و زۆر شتیک له و ده ورو و به ره نادۆزیتته وه بۆنی سه نه ته ی راسته قینه و پیشه سازی دروستی لئ بیت. شه وه ی هه به و نییه شه و فیه رانه ن که به هه ندیک زانستی سه ره تایی و که ره سته ی کۆن هه ندیک گرفتی بچوکی ماشینه کان چاکده که نه وه، به چه کوش ئاسنی خوار و قوپاوی ئوتومبیله شکاو هه کان هه لده ستیننه وه، به جوړیکی ناپروفتیشنال ماشین بویه ده کهن، تایه ده گوپن، په نه چه رچیتی نه نجامده دن. له وانه ده رچیت نه کارخانه به یک دیاره، نه جپگایه کی به ره مهیتانی مس و نه کووره به کی تونده وه ی ئاسن ده بینريت. له وئ

هەتا کە سێکیش ت نایبێت کێکاری پاستەقینە یان سەرماوەداری پاستەقینە بێت.

لە پۆرتیکا کە دەکەوتە سەرەتای هاوینی ساڵی 1991، هێشتا بەعسیبەکان لە شاردا بوون و لە سەر هەموو شەقام و شوێستەیک مەتەرێزان بەستبوو، گونییان هەلچنی بوو، دەلاقە چکۆلانیان لە دیوار و ستارە ی بنگەکانیان نابوو، لەوێکانەو لەوێ لە دۆشکە و تیرهاوێژە ئۆتۆماتیکەکانیان کردبوو شەقامەکان. دکتۆر شوکاک بەخۆی و ماشینی کە یەو لە خەستەخانە بەرەو ئەو ناوچەی پیشەسازی بەپێکەوت، کە هێشتا بە کاریگەری پەووە گەورەکی خەلک، زۆری دوکانەکانی بەستراوون و نیشانە یەکی ئاشکرای کار و ژیا نی پێو دیار نەبوو. دکتۆر بێتەو ی دابەزیت، لە نزیک یە کەم دوکانی کراو ی سەر پێگای خۆی، سەری لە پەنجەرە ی ماشینی کۆنەکی دەرھێنا و بەلوتفەو پرسی: ئاخۆ کە سێک بە ناوی ماوان مەھدی یەو کە دەبێت لەم نزیکانە دوکانی مەبێت دەناسن؟. هەر لەوێدا فیتەریکی گەنج کە پەنگی برۆنزی مەکی یەکی گریسکرای مەبوو، ناو نیشانی شوێنکارەکی ماوانی بۆ هەلدا. دکتۆر بێتەو ی بیر لە هیچ دەرەنجامێک بکاتەو، بەرەو پووی ناو نیشانە کە ماشینی خۆی بازۆت. دەبێت بلیم دکتۆر ئەوکات مەستیکی تایبەتی نەبوو، گەر مەستیکی بوییت، مەستی ساردی مردو شۆریک بوو، کە بۆ مەزارەمین جار دەست بەسەر چەستی مردو یە کدا دەهێنیت. وەک خۆی دە یگوت، مەموو ژیا نی مەر خەریکی ئەو بوو بچیتە ناو قەفەزی شیر و بێتە دەری، بە جۆریک ئیتر نە شیر و نە قەفەز مانایان نە مابوو لای. بۆ ئەو مەستە بێباکە ی مەبوو؟ بۆ چاوە پوانی شتیکی تایبەتی لەم سەردانە نە دەکرد؟ نازانم. بەلام لە گەل ئەو هەشدا شتیکی پالی پێو دەنا بیت و مەھدی دەریایی بێنیت. مەستی کە نەبوو بە ئازایەتی، بەلکو لە مەستی کە سێک دەچوو قەدەر هەلییژارد بیت لاشە ی ئەو کە سەنە کۆبکاتەو کە جانە وەرەن دەیانخۆن.

بينيني دكتور كه ميگ ماكوني دهسته پاچه كرد، پښه چو هاتني چاوه پوانكراو بوو بټ. نيكاي ماكون شتيكي تڼدا بوو وهك بټ، ده مزاني ديټ و ده پرسيت. گه رچي دكتور و ماكون له دواي هه لټاتني مه هدييه وه له خسته خانه يه كترين نه بيني بوو، به لام ئيستا فه زاي نيوان هه ردو كيان بوو بوو به مه و دايه كي سهرشار له ترس و دوو دلي. دكتور شو كاك به و دهنگه وه كه ببياكي و ئيراده شي تڼدا بوو، گووتي « هاتووم بؤ بينيني باوك. هه نديك پرسيارم هه يه، ده بټ جه نايان بينم، په يوه ندي به دوا گفتوگومانه وه هه يه، ده ميگ جه نايان لاي من له بيمارستان بوو، گه پټي بټ خوي ده زانټ باس له چي ده كه م». ماكون دهسته پاچه ديار بوو، گووتي « نازانم باوكم له كوټيه. هيچ خه به ريكم لي نييه. نا ماوه يه كه ده بټ خه به رم له باوكم نييه». شتيك له دهنگ و جوړي سهر كردنيدا بوو، وهك ئوه وي خوي به مه به ست به دكتور بټ « باوه رم پټمه كه». ماكون به قيا فت بالا به رز بوو، به لام هيشتا پاشماوه ي منداليه كي درهنگ وه ختي تڼدا ده بينرا... ده ستيك جلي شيني كار كردني پو شيبوو، چاويلكه يه كي ره شي گه وره ي كرد بوو به به روكيدا. دكتور پي شتر ئو جوړه چاويلكه يه ي ته نيا لاي له حيمچيه كان بيني بوو. ئيستا موسته فا شو كاي دؤستان، هر له يه كه م ساته وه دلنبا بوو ماكون شتيك ده زانټ و ده ترسټ، بټه وه وي خوي وهك كه ستيكي كه م ئه ده ب ده ريخات كه پي له سهر شتيكي ناماقول داده گريټ، گووتي « كاك ماكون، به راستي كارم به باوكته. تكيه له وه دا يارمه تيم بده. تو بيرته من كي م؟ من دكتور شو كاكم، ئوه وي شه وي زامدار بووني له كاتي په وه كه دا تيمارم كرد، شه ويك سهر بازه كان پټكا بوويان و تو خوت هيئات بؤ نه خو شخانه، ئه سلن زؤر نيه گرانم، نازانم گولله كاني ده رمي تاهو يان نا. هيشتا كاتيكي وه ها به سهر ئو شه وه دا تټنه په ريوه، منت ياد كرد بټ ... دلنبا م منت جوان له بيره». وهك به درؤ شتيك به يني توه ياد خوي كه به پو شني له چاويدا ديار بوو له ياديتي، گووتي « ئه ها دكتور شو كاك؟ سهر چاو دكتور گيان ... عه فومكه قوربان، وه لا زه ينم تټكچوو، شتم زو بيرده چي ته وه، به

حوکمی کارەکم، مشتەری زۆر دێنه لامان، دەموچاو زۆر دەبینم و تیکە‌لیانده‌کم». بە پوونی بە دەنگ و سیمایەوه دیاریبوو، درۆدەگات.

مستەفا شوکاک لە دلی خۆیدا گووتی « لەو کورپانە دەچیت کە لە نێوان گوشاری باوک و گوشاری دونیادا تیکە‌شکێن، هەم ساویلکە و هەم ترسنۆکە، بە‌لام بە‌شی ئەوه‌ش زۆل و وریایە بتوانیت خۆی بپارێزیت». شتێکی تێدابوو بە پوونی لە گەنجی ئەو سەر‌دە‌مه و سەر‌دە‌مەکانی تری ئەم شارە‌شدا دە‌بینرا، بێ‌زارییەکی قوول لە هەموو شتێک، توپە‌ییەکی نادیار و بێ‌زارکەر لە خۆی و لە دنیا. دکتۆر ئیستا لە چاوانی ما‌کو‌انە‌وه بە پوونی دە‌بینی کە مە‌ه‌دی دە‌ریایی شتێکی شار‌دۆ‌تە‌وه، شتێکی گ‌ر‌نگ، شتێک ک‌ر‌پ‌ه‌ک‌ە‌ی دە‌یزانیت و لێی دە‌ترسیت. لە یە‌ک‌ه‌م شە‌وه‌وه کە ما‌کو‌ان لە تە‌کیدایە‌ستە‌ی بابە زام‌دارە‌ک‌ە‌ی هە‌ل‌گ‌رت، بێ‌ئە‌وه‌ی غە‌م‌ی‌کی قوولێ تێدا بێت، بێ‌ئە‌وه‌ی ب‌لە‌رزیت و ترسی لە دە‌ست‌دانی باوک گ‌ر‌ز‌ب‌یک‌ات، بێ‌ئە‌وه‌ی زام‌داری پ‌یرە‌باب ش‌پ‌ر‌زە‌ییە‌کی زۆری تێدا دروست‌کرد‌ب‌یت، بێ‌ئە‌وه‌ی با‌کی بە‌وه بێت ئەم پ‌یا‌وه پ‌یک‌را‌وه و پ‌ه‌نگە هەر ئیستا گ‌یا‌ن لە‌دە‌ست‌دات، بە زمانی کە‌س‌یک قە‌سە لە غە‌ریبە‌یە‌ک ب‌ک‌ات کە‌وتە با‌س‌کرد‌نی. ئەو تێ‌بینی‌یە بە‌س بوو دکتۆر د‌ل‌ن‌یاب‌یت ئەم ک‌و‌پ‌ه‌ ک‌ینە‌یە‌کی شار‌د‌را‌وه‌ی بە‌رام‌بەر با‌و‌کی هە‌یە، بە‌لام تێ‌بینی‌یە‌ک‌ە‌ی لەو چە‌شنە تێ‌بینی‌یە نە‌پ‌ن‌یانە بوو کە م‌ر‌و‌ف پ‌تر لە نە‌ستی خۆ‌یدا هە‌ل‌یدە‌گ‌ر‌یت و دواتر لە کاتی پ‌ت‌و‌ی‌ست‌دا دە‌ر‌یدە‌ه‌ی‌ن‌تە‌وه و کاری لە‌سەر دە‌گات.

دکتۆر شوکاک پ‌یا‌و‌ی‌کی ز‌یرە‌ک بوو، بە‌لام بە گ‌شتی م‌ر‌و‌فی وە‌ک نە‌خ‌و‌ش دە‌بینی، دکتۆرە‌کان زۆر‌بە‌یان وان، بە‌لام تێ‌پ‌وان‌ینی شوکاک لە‌م‌پ‌وه‌وه، لە چاو نی‌گ‌ای دکتۆرە‌کانی تردا فە‌لسە‌فیانە تر بوو. نە‌خ‌و‌شی لای ئەو د‌و‌خ‌ی‌کی بایۆ‌لۆژی نە‌بوو، بە‌ل‌ک‌ر س‌رو‌شتی ئی‌ن‌سان بوو، م‌ر‌و‌ف لای دکتۆر بوونە‌و‌ه‌ر‌یک بوو کە ناتوان‌یت سا‌غ ب‌یت، سا‌غ‌بوون ئەو د‌و‌خە ئە‌ستە‌مه بوو کە م‌ر‌و‌ف نای‌گ‌ان‌یت. ئەو پ‌ۆ‌ر‌ه‌ لە چاوی ما‌کو‌اندا ئەو لا‌وا‌زییە‌ی خ‌و‌پ‌ندە‌وه. لا‌وا‌زی کە‌س‌ی‌کی سەر‌ل‌ێ‌ش‌پ‌وا‌و کە نازان‌یت چ‌ۆ‌ن لە‌گە‌ل ئەو بوونە‌و‌ه‌رە نامۆ و ترسناک‌دا پ‌ه‌فتاریکات کە ناوی با‌و‌کە. ه‌ی‌چ بوونە‌و‌ه‌ر‌یک وە‌ک م‌ر‌و‌ف

له گه‌ل باوانیدا په یوه‌ندی ئالۆز و پې دوودلې و ناکۆکی نییه. دکتۆر ئیستا ده‌یویست بۆ یه‌که‌مجار سوود له بېوا تیورییه‌کانی ببینیت و بیخاته پراکتیکه‌وه، ده‌یتوانی د‌ل‌نیابیت که چاوانی ما‌کوان، ده‌نگی، هه‌ناسه‌کانی هه‌موو پتکړا نه‌وه ئاشکراده‌که‌ن که گرتیه‌کی سه‌یری به‌رام‌به‌ر مه‌هدی باوکی هه‌یه، به‌ل‌کو له د‌له‌وه ئاره‌زووده‌کات، هه‌ل‌ت‌کی بۆ هه‌ل‌به‌که‌و‌یت و ته‌واوی کینه و شه‌پانگیزی خۆی بۆ ده‌ربخات. هه‌ر کات ناوی باوکی ده‌هینا چاوانی به‌و ر‌قه‌ قووله‌ ده‌دره‌وشایه‌وه که ب‌ی‌ویستی خۆی له بیل‌بیله‌کانییه‌وه تیشکی ده‌دا. دکتۆر ده‌یزانی، ئیستا گه‌ر گوشاریکی نۆدی بخاته سه‌ر له‌وانه‌یه ده‌ره‌نجامه‌کان پ‌ن‌چه‌وانه ب‌که‌ونه‌وه، به‌لام د‌ل‌نیابوو بۆ وه‌ده‌ست‌خستنی ده‌ره‌نجامی باش، هه‌یج شت‌یک له نه‌رمه‌فشار چاک‌تر نییه. ئه‌مجۆره‌که‌سانه له‌وانه‌ن ته‌نیا به‌ د‌ۆستایه‌تی و نزیکي و فشاری ه‌ت‌یرانه ده‌کریت شتیان ل‌ئ ده‌ره‌پ‌ت‌ن‌ریت. دکتۆر، ئه‌وی پ‌ۆ‌ژ پ‌یدا‌گری نه‌کرد، خۆی وا ده‌ره‌ن‌خست نیازت‌کی شه‌پانگیزانه‌ی هه‌یه و ده‌یه‌و‌یت له‌سه‌ر ئاوازیکی توند له‌و بخو‌پ‌یت. به‌ه‌یم‌نی و د‌ۆستانه گرو‌تی، کاریکی هه‌یه و هه‌ر ده‌ب‌یت جه‌نابی کاک مه‌هدی ببینیت، ئه‌و ه‌ۆ‌یه‌ش واده‌کات جاره‌جاره بۆ زانی‌نی هه‌وال‌یک و دروست‌کردنی دیداریک له‌گه‌ل ئه‌ودا ب‌گه‌پ‌ته‌وه و سووکه پرس‌یار له‌و ب‌کات.

که دکتۆر ما‌کوانی به‌ج‌یه‌پ‌ت‌شت، ئه‌و له دووره‌وه سه‌یر‌یده‌کرد و دوود‌ل‌بوو له‌وه‌ی ئایا دکتۆر بانگ‌ب‌کات یاخود ل‌ی‌ی‌گه‌پ‌ت ب‌روات. دکتۆر گومانی له‌وه نه‌بوو، که له جاری دووه‌مدا ما‌کوان باشت‌ر له‌گه‌لی ر‌ه‌فتاره‌کات. ب‌ۆ‌یه هه‌م ژیرانه و هه‌م پ‌ت‌ویست‌یش بوو، ل‌ی‌ی‌گه‌پ‌ت ب‌یری‌کاته‌وه و به‌کاوه‌خ‌ۆ به‌سه‌ر دوود‌ل‌یه‌کانی خ‌ۆ‌یدا سه‌ری‌که‌و‌یت. له دوود‌ل‌یدا م‌ر‌ۆ‌ف ز‌ۆ‌ریه‌ی کات به‌سه‌ر نیوه ز‌ال‌ و بال‌اده‌سته‌که‌ی خ‌ۆ‌یدا سه‌رده‌که‌و‌یت، هه‌میشه ئه‌و دیوه‌ش ده‌ش‌ک‌یت و نوشوستی ده‌ه‌پ‌ن‌یت که به‌ پ‌و‌که‌ش به‌ه‌یز و نه‌ش‌ک‌سته‌تر دیاره.

دوو پ‌ۆ‌ژ دوا‌ی ئه‌وه، دکتۆر شو‌کاک جاریکی تر گه‌پ‌ایه‌وه، وه‌هابوو وه‌ک ئه‌وه‌ی ما‌کوان له‌سه‌ر ئاگر چاوه‌پ‌وانی کرد‌ب‌یت، به‌قسه و پ‌وخ‌سار شت‌یکی

ناشکرای پێوه دیارنەبوو، بەلام جۆری سەیرکردن و جۆلاندنەوه‌کانی درکەندیان کە ئارەزوویەکی گەورەى هەبوو دکتۆر ببینیته‌وه. دکتۆر پاشاکاوانە پێیگوتەوه «من پێویستم بە‌وه‌یه باوکت ببینم، گەر ناکرێت تو کۆمەکمبکە و هەندیک زانیاریم بدەری». ماکوان بۆ ئە‌وه‌ی گومانی کەس نە‌بزوینێت، بێ‌ئە‌وه‌ی دکتۆر هیچ بلێت، سە‌ری بۆ‌نیتی ئوتومبێلە‌کە‌ی دکتۆری هە‌لدایە‌وه و خۆی وادە‌رخست لە‌ مە‌کینە‌کە‌دا تە‌ماشای کێشە‌یه‌ک دە‌کات. دکتۆر بە‌ وردبۆ‌نە‌وه‌یه‌کی کە‌م لە‌ سروشتی وه‌ستان و قسە‌کردنی ماکوان تێگە‌یشت، کە ئە‌مجارە دە‌توانێت دڵ‌نایبێت لە‌م گە‌نجە‌وه هە‌ندیک شتی دە‌ستدە‌که‌وێت. گە‌نجە‌که هە‌ستێکی سە‌یر و ناو‌ه‌کی بە‌ غە‌در تێ‌دا‌بوو، لە‌و کە‌سانە‌بوو بە‌ هۆ و بێ‌هۆ هە‌ستدە‌کە‌ن زۆ‌لمێکیان دەر‌ه‌ق کراوه. ئە‌و پۆ‌ژه لە‌ کاتی‌کدا خۆی وادە‌رده‌خست، بە‌وردی مە‌کینە‌ی ئوتومبێلە‌کە‌ی مستە‌فا شوکاک دە‌پشکنی، داوای لە‌ دکتۆر کرد، ناو‌نیشانێکی بداتی و جێگایە‌کی بۆ دیاریبکات تا ببینیت، هە‌ندیک قسە‌ی گرنگی هە‌یه دە‌بێت بە‌ دکتۆری بلێت. دکتۆر بیمارستانی لە‌ هە‌رجێگایە‌کی دی پێ باشتر بوو، بیمارستان یان ماله‌وه. بە‌وه‌دا دکتۆر دڵ‌نایابوو لە‌وانە‌یه ماله‌کە‌ی لە‌ ژێر چاودێری بە‌رده‌وامدا بێت، تێکچێژان و زۆ‌ره‌سە‌ری بیمارستانی بە‌ گونجاوتر زانی. لە‌ بە‌شە‌کە‌ی خۆیان ژووریکی تاییه‌ت و بچوک هە‌بوو بۆ دانیشتنی چە‌ند نە‌فەرە و هەر دکتۆریک بپوێستایه دە‌یتوانی سوودی لێ وەر‌یگرێت... لە‌جێگا و پە‌نایه‌کیشدا بوو، کە‌س لە‌ دەر‌ه‌وه‌ی بیمارستان نە‌یده‌کرا ببینته ژێر چاودێرییه‌وه.

پۆ‌ژێک بە‌یانی زوو، نزیکی کاتژمێر هە‌شت و نیو «ماکوان» گە‌یشتە بیمارستان. وه‌ک بترسێت لە‌وه‌ی کە‌سێک بە‌دوایه‌وه بێت، بە‌رده‌وام ئاوپی دە‌دایه‌وه. ترسە‌کە‌ی پتر ترسێکی ناو‌ه‌کی بوو. وه‌ک تاوانێکی ئە‌نجام‌دا‌بێت و بیه‌وێت زوو لە‌ شوێنی گونا‌ه‌ه‌کە‌ی دوور‌یکه‌وێته‌وه، بە‌ دکتۆری گوت، تکایه دکتۆر با زوو بچینه جێگایە‌ک کە‌س نە‌مانبێت.

دکتۆر خۆشی نە‌یده‌ویست کە‌س بە‌م چاوپێگە‌وتنە نه‌یینییه‌ بزانی‌ت، بە‌ سە‌رنگی دیش مە‌به‌ستی نە‌بوو لە‌بە‌رده‌م ماکاواندا خۆی وادە‌ربخات وه‌ک

به دواى شىكارى ته لىسمىكى گرنگه وه بىټ، سروشتى دكتور وه ها بوو،
 هه مىشه شته كان ناسان بگريټ و خوى واده رىخات بۆ هه شتىك
 نه لته رناتىفنىكى گونجاوى هه يه. دكتور شوكاك ژيانى له دهره وهى هه
 پرسىارىكى نه خلاقى دهرخاند، به جۆرىكىش گوزارشى له و پاستىيه
 ده كرد، مروف هه سىتىكى لادوستده بوو كه دكتور دهره ق به هه شتىكى
 دىكهى مروف بىټاكه ژيانى نه بىټ، ژيانى دابراو له هه شتىك. هه موو
 چىرۆكه كانى مروف لای دكتور پوچ و گه مژانه بوون، نه وه كردبووى به
 فانه تىكىكى توندپه و كه ورده كارىيه كانى هه به سهرهاتىك بىزارىده كرد و
 هه موو چىرۆكه كانى به بابتهى دوپاره ده زانى. نه و پۆزه ش كه ماكوان
 هات و ويستى قسهى له گه ل بكات، نه و ته نيا ژيانى بولبوليار، پىزانى
 مه له ك، مه له كىنه كانى بۆ گرنگ بوو... هىشتا نه وهى له ناخيدا
 كارىده كرد كاراكتهرى دكتور بوو، نه وهك كاراكتهرى كه سىتىكى مروف دوست.
 ماكوان له م خه يالا تانهى سهرى دكتور بىخه به رىبوو، نه و كارىكى گرنگى
 هه بوو ده بابيه پاپه پىننىټ. هه لىټه ماكوان دكتورى وهك پىباوىكى زىرهك
 ده بىنى، وهك هه موو خه لكى دىكهى شار دكتوره كانى له لا زىره كترى
 جۆرى ئاده مىزادان بوو، وهك عه وامى خه لكىش باوه پى هىتابوو كه
 زىره كه كان ده بىټ وهك مه لكان يان له مه لكان زياترىش به ئاكار و خوش
 په فتار بن. ماكوان وهك كه سىټك تازه مردوويه كى لىټ مرد بىټ، چاوانى
 سوور و پىشى كه مىك هاتىبوو، به رىشه وه جوانتر و غه مۆكانه تر دىاربوو.
 به رده وام سه يرى چوارده ورى خوى ده كرد. ئىستا په شوكانىكى پىټوه بوو
 كه دكتور جاره كانى پىشوو به و پوونىيه سهرنجى نه دابوو. دكتور
 چاوه پوانىيه كى دىارىكاروى له ماكوان نه بوو، هه ر ده ويست كۆمه كىبكات و
 بىگه تىټ به مه هدى باوكى. به لام ماكوان به پوونى بۆ كارىكى تر
 هاتىبوو، به نه ده بىكه وه خالى نه بوو له دودلى به دكتورى گوت «دكتور
 ده مىكه به دواى كه سىتىكى خۆت ئاسادا ده گه پىم، داخى دلى خۆمى لا
 هه لىټىم. باوه پىم به شىخ و مه لا نىيه بچمه لايان. ده زانم دوو سعات
 له سهر نه جى دايك و باوك قسه م بۆ ده كن. من نه م باوكه م هىچ
 نه جىرىكى به سهرمه وه نىيه. بۆيه چهند وهخته كه بىرده كه مه وه داخى دلم

هەلپژێم نازانم پوو لە کێ بکەم. ئێستا واهەستدەکەم تۆ ئەو کەسەیت کە دەتوانم دەردی دڵت بۆ بدرکێنم». چاوانی غەمگینی و دوودلییەکی زۆریان تێدا بوو، بەلام هێشتا خالی بوو لە سیبەری ئەو ترس و مەکرە ی تۆزێکی تر دەردەکەون. «لە شەوی پەووەکەدا من بە چاوی خۆم بینیم، تۆ تاکە دکتۆرێکی ئەم شارە بوویت خەستەخانەکەت چۆڵ نەکردبوو، ئەو پزێتکی زۆری خستە دڵمەو... خوا شاھیدە بە راستم، من حورمەتێکی زۆرم بۆ جەنابت هەیە... ئەم دانیشتنە ی من هەرچۆنێک تەواو بێت، هیچ لەو ناگۆرێت کە من حورمەتێکی زۆرم بۆ جەنابتان هەیە. هیوادارم هیچ کات من وەک کەسێکی بێشەرم و بێعەیب تەماشانەکەن». چاوانی ماندوو و سەر پوومەتەکانی تەواو سوور هەلگەپابوون، پتر وەک قوتابیەکی شەرمەن نەوێک فیتەریکی بازاری هاتە بەرچاوی دکتۆر. ئەو هێشتا تەواو لەسەر کورسییەکی خۆی دانەنیشتبوو، هێشتا چەمکی بەریبەرۆکە سپییەکی بەرز نەکردبوووە بیداتەو بەسەر قاچیدا، بەخێراییی ئەو قسانە ی تاوتۆیکرد و بەسەر ئەو هەستە کتوپراندە تێپەڕی کە ماکوان بە راستگوییەو درکاندنی. شوکاک وەک پزیشکی لێزان کە دڵنیا یە دەتوانێت شتێکی گرنگ بۆ نەخۆشەکی پوونبکاتەو پالێدایەو و سەیری گەنجە فیتەرەکی کرد و گوتی «ماکوان، دەمەوێت بزانی باوکت بۆ بە دوا ی هۆشەنگی بولبولیاردا دەگەرێت؟ هۆشەنگ هاوڕیتی من بوو و ماوێە کە دیار نەماو... ئێستا ئەو بۆتە مەراق لام». دکتۆر لەگەڵ ماکواندا ئەو شیوازە ی گرتە بەر کە لەگەڵ نەخۆشەکانیدا دە یگرێتە بەر، پرسیاری پوون و پاستەوخۆ. سالانیکی زۆر بوو ئەو هەستە ی لادروستبوو و کە پرس و دۆزی پزیشکان جیاوازییەکی ئەوتۆی لەگەڵ شیوازی پرس و دۆزی پۆلیسدا نییە. هەستیدەکرد هەندێک نەخۆش بەراستی دەبێت بخێنە ژێر فشارێکی زۆرەو تە نەخۆشییەکی خۆیان ناشرکاردەکەن، تا جیگا نازاری خۆیان دەست نیشاندەکەن و شیوێ ی ئێشەکی خۆیان پوونەکەنەو. دکتۆر دە یزانی بەشی هەرە زۆری مرقەکان تەنیا بە دوا ی نەخۆشییە کدا دەگەرێن، وەک چۆن کە سێک لە ناو ئەشکەوتێکی تاریکدا زەوی و دار و دیوار بە دوا ی خەزەنە یکی گەرەدا

هه‌لده‌کۆلێت، هه‌ندیک که‌س به‌و جۆره ناخی خۆیان به‌دوای نه‌خۆشییه‌کا ده‌لده‌کۆلن. دکتۆر به‌ئهموونی درێژی له‌بیمارستاندا ده‌یزانی خه‌لکی ئهم ولاته‌حه‌رده‌که‌ن سزادراو و نه‌فره‌ت لێکراو و نه‌خۆشبن، له‌زه‌ت له‌وه ده‌بینن بۆخودا و زه‌مین و ئاسمان دژمانه‌. دۆزینه‌وه‌ی ئازاری گه‌وره‌و دۆزمنی گه‌وره‌ ده‌سته‌که‌وتیک بوو بچوکی و ته‌نه‌ایی له‌بیر مرۆفه‌کان ده‌برده‌وه‌. له‌وه‌ش به‌تر ازێت دکتۆر به‌تییبنکردنی به‌رده‌وامی نه‌خۆشه‌کانی، تیگه‌یشتبوو خه‌لکی ئهم شاره‌ نۆر له‌پرسیاری کورت و دیاریکراو ده‌ترسن، هه‌موو شتیگیش ده‌که‌ن وه‌لامی کورت و دیاریکراو نه‌ده‌نه‌وه‌. نه‌یده‌زانی بۆچی وایه‌، وه‌ک خۆی چه‌نده‌ها جار ده‌یگروو نه‌گه‌یشتبووه‌ نه‌ینێی ئه‌وه‌ی، تیگیات بۆ مرۆفه‌کان خۆیان له‌ناو وه‌لامیکی ئالۆز و فره‌دیویدا و نه‌ده‌که‌ن، بۆ خۆیان له‌ته‌میکی وه‌ها تاریکدا ده‌شارنه‌وه‌... ئایا به‌ر له‌هر شت مه‌به‌ستیان نییه‌، خۆیان له‌خۆیان ونه‌که‌ن؟ ئیستا دڵنیابوو ما‌کوان له‌و دۆخه‌ به‌ده‌ر نییه‌. ئاشکرا‌بوو کو‌په‌که‌ی مه‌دی ده‌ریاییش وه‌ک هه‌موو ئه‌وانی تر له‌پرسیاری پوون و راسته‌وخۆ ده‌ترسێت. بۆیه‌ گووتی «دکتۆر، باوکم ماوه‌یه‌که‌ تووشی نه‌خۆشییه‌کی ترسناک بووه‌، پێیوایه‌ مه‌خلوقیکی عه‌جایه‌ب ده‌بینێت. بڕوای وایه‌ ئه‌و مه‌خلوقه‌ له‌ده‌ستکردنی شه‌یتانه‌، ده‌لێت شه‌یتان بۆ هر که‌سێک له‌ئیمه‌ سیبه‌ریکی ترسناکی دروستکردوه‌ که‌ وه‌ک موس‌لمان واجبمانه‌ بیکۆژین... باوکم به‌دوای بۆلبۆلیاره‌وه‌ نییه‌ ئه‌وه‌نده‌ی به‌دوای خۆیه‌وه‌تی. دکتۆر گیان، من نازانم ناوی بنێم چی... جگه‌ له‌سیبه‌ری خۆی نازانم ناوی بنێم چی. عیلم و ماریفه‌تییکی نۆدم نییه‌، به‌شی ئه‌وه‌ بێت هه‌موو شته‌که‌ به‌ جوانی بۆ جه‌نابت پوونبه‌که‌مه‌وه‌. به‌لام وه‌ک باوکم خۆی ده‌لێت، په‌ک مه‌راقی تر له‌که‌له‌یدا نه‌ماوه‌، ئه‌وه‌نه‌بێت سیبه‌ره‌که‌ی خۆی بکۆژێت».

دکتۆر ده‌یزانی و نه‌شیده‌زانی ما‌کوان باسی چی ده‌کات. به‌لام دووباره‌ پرسیاره‌ پۆشن و کۆنکرێته‌که‌ی خۆی دووباره‌کرده‌وه‌ «بۆ باوکت به‌دوای بۆلبۆلیاردا ده‌گه‌ڕێت؟». چاوانی ما‌کوان نیگه‌رانی که‌سیکیان تێدابوو، بزانی‌ت دوای ئهم دانێشتنه‌، ئیتر ژیا‌نی به‌پێگایه‌کی تردا ده‌پوات. جاریکی تر بێته‌وه‌ی وه‌لامی پرسیاره‌که‌ی دکتۆر بدانه‌وه‌، گووتی «من باوه‌رم به‌

شەیتان ھەیه ... ھەزەدە کەم بزانم جەنابتان باوھەرتان پێیەتی؟». دکتۆر پێشتر پرسیاری وای لە خۆی نەکردبوو. لای دکتۆر خراپە لە خودی سروشتەو ھەڵدەقوڵی، نەوێک لە ھیچ ھێزێکی ئێو دیو سروشتەو. دکتۆر وەک عادیاتی ھەمیشەیی خۆی بە پرسیاریک وەلامیدایەو «چ پێویستی بێکە بە شەیتان؟ شەیتان چ کاریکت بۆ دەکات کە ئێنسان ناتوانیت بیکات؟ قسەکردن لەسەر شەیتان کاتێک پەوایە کە ئێو کاریکبکات بە من و تۆ نەکریت». ماکوان بێئەوێ سەیری چاوی دکتۆر بکات، وەک شتێک بڵێتەو کە بیستویتی گووتی «گەر شەیتان نەبێت خوداش نییە». دەنگی دوواییەکی قوولی تێدابوو، وەک بێوێت دکتۆر لە وەلامدا بڵێت «نا، شەیتان نییە، بەلام خودا ھەیه». دکتۆر ئێو خەوشەیی بوو، لەگەڵ ھەر کەسێک قسە بکردایە ھەر لە دونیای خۆیدا بوو، گووتی «پێتوایە بۆ ئێوێ زەردەوالێک بدات بە منداڵێکەو، پێویستی بە شەیتان ھەیه؟ پێتوایە بۆ ئێوێ جالجالۆکەیک مێشولەیک بخوات پێویستی بە شەیتان دەبێت؟ کاتێک بۆقێک مێشیک دەگرت شەیتان چوویتە بنگلێشە؟ کێ من و تۆی فێرکردو کاتێک منداڵێکی بچوکی بەدوای پەپولەدا رابکەن و بیانگری و بیانکوژن. شەیتان یان خودا؟ کامیان؟». ماکوان کەمێک بیری لە قسەکانی دکتۆر کردو، قسەکانی زۆر ئازار بەخش بوون، گووتی «نازانم بڵێم چی. بەلام دەلێن گەر ژنیکی خیانەتیکرد ئێو دەستی شەیتانی تێدایە، یان گەر ئێنسان وەسوەسەیی خراپی ھەبوو». دکتۆر لە ناخی خۆیدا دڵنیاوو نەغەدە ماردینی بە ھۆی ھیچ شەیتانیکیوە لە مائی ئێو ھەلنەھاتوو. وەک قسەکان یادگاریکی خراپی بەیادا بەیئەو و بێوێت زوو لەو بابەتە دەرجێت، گووتی «منیش تێناگەم. بۆ گەر سەد ھەزار کەس لە جەنگدا بکوژن ئێو کاری خودا بێت، بەلام گەر ژنیکی دەرپێکی داگەند ئێو یان بپێتە کاری شەیتان. تێناگەم لەو پوھەو خودا و شەیتان ئێشەکیان چۆن دابەشکردو ... ھیچ کەسیش تێناگات ... ھیچ کەس. بەلام ماکوان، وازبێتە، ئارەزووم نییە دانیشم کاری خودا و شەیتان لە یەکتەر جیا بکەمەو ... ئێشەکە و ئالۆزکاوە، بە کەس جیا ناکرێتەو. ئێو ش

ده‌بیٚت حیکمه‌تیکی تیدا بیٚت، به‌لام من له‌و که‌سانه نیم زۆر سه‌ری خۆم به‌و حیکمه‌تانه‌وه بی‌شیتیم. ده‌مه‌ویٚت بزانی بۆ باوکت به‌دوای بولبولیاردا ده‌گه‌پٚت، کاری به‌ بولبولیار چیه؟». ما‌کوان زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی گه‌مژانه‌ی گرت و گوتی «دکتۆر، په‌یوه‌ندی به‌ شه‌یتانه‌وه هه‌یه». دکتۆر خۆی گومانی کردبوو که باوکی ما‌کوان په‌یوه‌ندییه‌کی به‌ جه‌معیه‌تی دۆژمنانی شه‌یتانه‌وه هه‌بیٚت، به‌لام ئه‌و زانیارییه‌ چ سوودیکی هه‌یه گه‌ر هه‌موو ورده‌کارییه‌کانی ده‌ست نه‌که‌ویٚت و ته‌واوی وٚینه‌که له‌ هه‌موو لاکانییه‌وه نه‌بینیٚت. دل‌نیا‌بوو، ما‌کوان به‌شی هه‌ره زۆری ئه‌و زانیارییه‌ی ده‌یان‌زان‌یٚت نا‌شکرایانده‌کات. ما‌کوان مه‌ده‌ی به‌خته‌وه‌ر بوو که دوا‌جار که‌ستیکی چنگ که‌وتبوو قسه‌ی بۆ بکات، به‌ هیمنی پالیدایه‌وه و به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌که‌وه که‌ نیوه‌ی نوقمی ترس و نیوه‌که‌ی دی نوقمی سه‌رسامی بوو، که‌وته گێرانه‌وه‌ی چیروکی خۆی.

«جه‌نابی دکتۆر، چیروکه‌که‌ی باو‌کم په‌یوه‌ندی به‌ شه‌یتانه‌وه هه‌یه. ده‌بیٚت بلٚیم من ئه‌سه‌ل‌ن نازانم باو‌کم چۆن که‌وته سه‌ر خه‌یالی دۆژمنایه‌تی شه‌یتان. باوکی من خراپ‌ترین باوکی‌که‌ خودا دروست‌کرد‌بیٚت، هه‌موو زیانم په‌حم و زه‌رده‌خه‌نه‌ی باو‌کانه‌م لٚ نه‌بینیوه. له‌و پۆژه‌وه‌ی فام‌کرد‌ۆته‌وه، ئیش‌ده‌که‌م و به‌رده‌ستی خه‌ل‌کیم تا خۆم و دای‌کم بزینم. ئه‌و جگه له‌ درده‌سه‌ری شتیکی بۆ من نه‌بووه. ده‌لٚین سه‌ره‌تا که‌ستیکی چه‌قوکی‌ش بوو، من شتیکی زۆر له‌سه‌ر گه‌نجیٚتی نازانم، هه‌زم نه‌کرد‌وه بزانی کٚیه و چی ده‌کات و چی بووه، به‌لام هه‌رچیه‌کی له‌سه‌ر بگێر‌نه‌وه باوه‌ر ده‌که‌م. پیاو‌یک بوو ... ته‌نیا پیاو‌یک که‌ ده‌بیٚت به‌ باو‌کت. ئیستاش به‌لام‌وه گرنگ نییه بزانی کٚیه. چه‌نده ناسینی سه‌گیکی لا‌کو‌لانم مه‌به‌سته، هی‌نده‌ش ناسینی ئه‌وم مه‌به‌سته. لای من جانه‌وه‌ری‌که، جه‌نابی دکتۆر ده‌بیٚت پابورد‌ووی جانه‌وه‌ریش چی بیٚت له‌ کاری خراپ زیاتر. من وه‌ک مندا‌ل له‌ ژێر باری ترسا گه‌وره‌بووم، ترسی‌ک ئیستاش به‌رمنا‌دات، ترسی‌ک واده‌کات ئیستاش هه‌ر ئه‌و شته‌ بکه‌م که‌ ئه‌و ده‌یه‌ویٚت. من و دای‌کم له‌ ژێر لیدان و ئه‌شکه‌نجه‌دا ژیاوین، هه‌ی کات پۆژیکی ئاسوده‌مان له‌گه‌ل ئه‌و

جانه‌وه‌ده‌دا نه‌بردۆته‌ سه‌ر. ته‌مه‌نم ده‌ ساڵ بوو که ژنیکێ تری خواست و له‌ ئێمه‌ دوورکه‌وته‌وه‌. ژنه‌یتانی بۆ من و دایکم وه‌ک سه‌فه‌ری به‌هه‌شت وا بوو، هه‌تا دایکیشم دلخۆش بوو که ژنی هه‌تا و له‌ ئێمه‌ دوورکه‌وته‌وه‌. گرنگ نه‌وه‌بوو لێمان دووریکه‌وێته‌وه‌، بپرواته‌ لای دۆست و په‌فیه‌کانی که زۆربه‌یان وه‌ک خۆی بوون، سه‌رسه‌ری و چه‌قۆکێش. باوکم له‌وانه‌بوو به‌ هه‌ر دین و مه‌زه‌به‌یک سه‌یرتبه‌کرده‌یه‌ جینگای جه‌ه‌نم بوو، قومارچی بوو، ژنباز بوو، ئازاری خه‌لکی ده‌دا، ئیشه‌که‌ر بوو، له‌سه‌روو هه‌موو شتیکیشه‌وه‌ خودانه‌ناس بوو. له‌و باوه‌رده‌دا نیم خودا هیچ کات ببه‌خشیت. هه‌موو جار دایکم به‌ منی ده‌گوت - ماکوان، تۆ هه‌تیویت و باوکت هه‌یه‌. من هه‌ر زوو له‌ خویندن دوورکه‌وته‌وه‌، مه‌که‌ته‌ب جینگای هه‌موو که‌سێک نییه‌. قه‌ت حه‌زم له‌ مه‌که‌ته‌ب نه‌بووه‌. مه‌که‌ته‌ب سوودی بۆ من چی بوو، کات کوشتنیکێ زۆر و بێفایده‌ و هه‌یجی تر».

وه‌ک به‌ده‌م خه‌وه‌وه‌ قسه‌بکات وه‌ها‌بوو، وه‌ک رسته‌کانی له‌به‌رکرده‌یت، بێته‌وه‌ی ته‌ماشای چاری دکتۆر بکات به‌رده‌وام بوو، ده‌ستی خسته‌ سه‌ر ئه‌ژنۆی، ده‌سته‌کانی له‌ پوخساری پیرتر و ماندووتر دیاربوون. دیاربوو هه‌موو ژیا‌نی ته‌نیا به‌ده‌ست کاریکرده‌وه‌، هه‌یج کات په‌نجه‌کانی جگه‌ له‌ مه‌تریالی په‌ق، له‌ زه‌ری به‌رد و ئاسن زیاتر کالای نه‌رمی نه‌بینیوه‌. گروتی «ده‌زانم ئه‌م قسانه‌ بایه‌خیکێ وه‌هایان بۆ تۆ نییه‌. به‌لام من هه‌میشه‌ کۆیله‌ی یووم، ئیستاش کۆیله‌ی ئه‌وم، ده‌مه‌وێت له‌وه‌ تێبگه‌یت. من ده‌لێم هه‌موو شتیک هه‌یه‌کی هه‌یه‌، باوکم جانه‌وه‌ریکی بێئیمان بوو، به‌لام ماوه‌یه‌ک له‌وه‌وه‌به‌ر له‌ نا‌کاو گۆرا. له‌ نا‌کاو شه‌ویک منی بانگکرد و گروتی که شه‌یتانی بینیوه‌. نازانم بۆ منی بانگکرد. شه‌ویکی باران بوو، ئه‌و هه‌میشه‌ چه‌تر و پالتۆ و ملبه‌یچی باشی بوو، به‌لام شه‌ویک وه‌ک یه‌کێک کاره‌ساتیکێ له‌ده‌ست ترازای بێت، له‌ ده‌رگای داو و به‌ دایکمی گوت ده‌یه‌وێت من ببینیت. جارێ ده‌هاته‌ ژووری و به‌ هاوار و جێنۆ و نه‌په‌ بانگیده‌کردم، چی له‌فرزیکێ سووک به‌ده‌میا به‌هاتایه‌ نه‌یده‌گێرايه‌وه‌. ئه‌و شه‌وه‌ باران به‌ خۆی ده‌باری، لێزمه‌ و چه‌خماخه‌یه‌ بوو مه‌پرسه‌، بێ پالتۆ،

بڼ چتر، بڼ ملېچ، بڼ جامانه، وهک چته چووبڼته سهر پڼگای و له ههمو شت پروتیکردبڼته وه، هر له دایکم ده پاپایه وه، من ببڼڼت. دایکم داوایکرد بڼته ژورڼ و له و بارانه دا نه وسټت، به لَام وهک زهرنه قی چووبڼت، هر له و دیو ده رگاکه وه ده یگوو با ماکوان ببڼم ... با ماکوان ببڼم. من کاک دکتور، له مندالیمه وه که له بازارې بڼ شت فروشتن ده وسټام و له ناکاو باران دایده کرد، هزم له باران نه کردوه ... هیچ شتیک له باران ناخوشتن نییه له لَام».

له ناکاو سهری داخست و ماوه یهک بڼده نگ بوو، وهک شهرمبکات، ئیستیکی کورت چاوی لیکنا و توند هر دوو ده سټی نوساند به خوږه وه و گووتی «نه وه یه که مجاری بوو، وهک ئینسان له گه لَمدا بجولڼته وه».

مسته فا شوکاک لڼگه را ماوه یهک له ویادا بوه سټت، هه ناسه یه کی هه لکڼشا و به نه سپایی له ژیر لیویه وه گووتی «له و شه وه زور رقم له باران نییه».

پاش بڼده نگییه کی درېژ، وهک چاوه پوانبڼت دکتور کومه کی پڼبکات، کارناسانییه کی بداتی به رده وام بڼت، خوږی پاستکرده وه و گووتی «نه و شه وه له پیکابڼکی ده بل کابینه ی کوندا منی برد بڼ مالڼکی تر. به درېژایی پڼگاکه گیانی ده له رزی، به زحمه ت ده یتوانی پیکابه که لیخوړڼت، پڼشتر هر جار پک ناوا ده ست و قاچی له رزی بن، له توپه پیدا بووه. به لَام نه و جاره نه خوږش بوو. بڼ یه که مجار ده سټم خسته سهر شانی و گووتم باوکه چڼته؟ نه وه یه که مجار بوو له ژیانمدا به و جوره ده ست بڼمه سهر شانی و هه سټبکه م منیش ئینساننیکم وهک خه لک. هیچی نه گووت، تا نه گیشټینه جڼگای خوږمان و دانه بزی و منی نه برده ژورڼکی داخراو و ده رگای دانه خست و په رده ی دانه دایه وه هیچی نه درکاند. له وه ده ترسا که سڼک گوټی له قسه کانمان بڼت، دلنیا بووم شټکی گرنگی هه یه بومی باسبکات ... له سواربوون و دابه زیندا منیش باران پکی زور لیږدام، ههمو گیانم ده له رزی، له سهرما و له ترسدا ده له رزیم. که دلنیا بوو له ژورده وه

که‌س نامانبیستیت به چپه‌وه پئی گووتم، تو کوپی منیت. وه‌ک نه‌وه‌ی تا نه‌و کات نه‌یزانی بیت من کوپی نه‌وم. ده‌ستی لیدام و باوه‌شی پیاکردم و گووتی تو کوپی خۆمیت. بۆنیکێ زۆر ناخۆشی لیده‌هات، وه‌ک هه‌موو ژیا‌نی له‌ ته‌ویله و گه‌وپ و نه‌و شوینانه‌دا ژیا‌بیت. هه‌چم نه‌گووت، به‌لام بۆم پوونبوو ناتوانم ببیه‌خشم. کاک دکتور له‌وانه‌یه تو بلایی من هه‌رامزاده و بیسفه‌تم و پژی نه‌و پیاوه‌م لا نییه که له‌ پشتی که‌وتوومه، به‌لام وانیه. به‌لام باوه‌پم به‌ به‌خشین نییه، باوه‌پم به‌ به‌خشینی باوک نییه. ده‌کریت هه‌موو که‌س بیه‌خشین، به‌لام باوک نا... ده‌بیت ملکه‌چی بین، گوێپایه‌لی بین، به‌لام نابیت ببیه‌خشین... بۆ نازانم؟ تو جه‌نابت دکتوری باستر حالی ده‌بیت. هۆکه‌ی نازانم چیه، به‌لام باوک لای من شوین و مه‌قامیکێ گه‌وره‌ی هه‌یه، وه‌ک چۆن نه‌سته‌غفیرولا خودا نابه‌خشریت، باوکیش نابه‌خشریت ... خواجه گیان عه‌فوومبکه».

دکتور به‌ هیمنی گوئی ده‌گرت، نه‌ویش هیمنی دکتوری به‌ په‌زاهه‌ندی وه‌رگرت و له‌ سه‌ره‌خۆ له‌ سه‌ر چیرۆکه‌که‌ی به‌رده‌وامبوو. «کاک دکتور من بیستوومه ده‌لێن دینداری له‌ ناسینی خداه‌ نایه‌ت، من خۆم شاره‌زاییم نییه، به‌لام ماوه‌یه‌که‌ خه‌لکێکی به‌پژ و خۆت ئاسا ده‌ناسم، خه‌لکی خراپ نین و نه‌هلی ئیمانن، نه‌وان ده‌فه‌رموون که دینداری له‌ ناسینی شه‌یتانه‌وه دیت. نه‌و قسه‌یه چه‌نده پاسته‌ نازانم، به‌لام شتیکی وام بیستووه، باوه‌په‌که‌م باوکیشیم هه‌ر نه‌وه‌ی بیستیت. نه‌و شه‌وه مه‌هدی بۆ یه‌که‌مجار له‌ به‌رده‌مدا گریا، له‌ منداڵیه‌وه چاوه‌پوانی نه‌و پۆژه‌بووم، دایکم له‌ منداڵیه‌وه پێیده‌گووتم - هه‌موو باوکێکی زالم، پۆژیک دیت خودا زه‌لیلیده‌کات و له‌ به‌رده‌ستی فه‌رزه‌ندیدا داماده‌بیت و ده‌گری - . من له‌ منداڵیه‌وه چاوه‌پوانی نه‌و پۆژه‌م ده‌کرد، به‌لام ده‌مویست بزاتم چی بووه، باوکم چ ژه‌قنه‌بووتیکێ خواردوه وا بووه به‌ شه‌ریکی تر، وا لاواز و عاتیفی باوه‌ش به‌ مندا ده‌کات. بۆ نه‌وه‌ی له‌ خۆمی نه‌په‌نجینم و هه‌چم لێ نه‌شاریته‌وه، گووتم باوه‌ گیان چیه‌ته، خۆ نه‌خۆش نیت، خۆ شتیکت لێ نه‌قاوماوه، که‌س ته‌عه‌دای لێ کردویت، که‌س دلێ شکاندویت. گووتی

له‌م‌پ‌و‌وه من ده‌بیت ژبانی خۆم ب‌گ‌ز‌ی‌م. ماوه‌یه‌که شتیکی عه‌جایه‌ب که له کم که‌س ده‌گ‌وزه‌ریت هاتۆته ژبانمه‌وه، دانیشه و گوێگره با چ‌پ‌رۆکه‌که‌ت بۆ ب‌گ‌ی‌ر‌مه‌وه. باو‌کم ئه‌و شه‌وه به‌سه‌رهاتی ژبانی خۆی بۆ گ‌ی‌ر‌مه‌وه، هه‌رزه‌کاریتی و گه‌نجیتی، شه‌ر و حیزبایه‌تی، شه‌ره‌چه‌قۆ و عاره‌ق‌خواردن، قوما‌رکردن و ژنبازی... هه‌موو شتیکی، چه‌ندی راسته و چه‌ندی درۆ نازانم، لاشم گ‌رنگ نییه بزانم. گووتی من له هه‌موو ژبانمدا ته‌نیا ئه‌و کارانه‌م کردوه که خودا ده‌په‌نجینیت، نه بۆ خۆم باش بووم و نه بۆ ژنم و نه بۆ ئه‌ولادم. ئیستا کاتی ئه‌وه هاتوه ب‌گه‌ر‌مه‌وه و تۆبه‌ب‌که‌م و به‌پاستی ب‌که‌ومه خزمه‌تی خودا و ببمه ئیماندارێکی د‌ل‌س‌ۆز که جگه له ئه‌مری ته‌باره‌ک وه ته‌ع‌الا، هیچی تر ج‌ی‌به‌ج‌ئ نه‌که‌م. شیوه‌ی قسه‌کردنی به‌جۆرێک نه‌بوو باوه‌ری پ‌ئ نه‌که‌م، یه‌که‌م‌جارم بوو له‌جیگای ئه‌و باوکه‌ درنده‌یه، باوکیکی ترم ده‌بینی، که‌س‌یک ترسیکی قوول له‌ خودا له‌چاویا‌یه‌تی».

د‌ک‌ت‌ۆر په‌له‌ی بوو بزانیت چی مه‌هدی ده‌ریایی به‌و جۆره له‌پیشه‌وه گ‌وپ‌ی، هاته‌ قسه و گووتی «به‌لام ه‌ۆی ئه‌م گ‌ورانه کتوپ‌ر و عه‌جایه‌به‌چی بوو؟».

ما‌کو‌ان پ‌ال‌ی‌دا‌وی‌ه‌وه و گووتی «نازانم که‌ی، به‌لام ماوه‌یه‌ک به‌ر له‌و شه‌وه، به‌دروستی ناتوانم بزانم که‌ی بووه، هه‌فته‌یه‌ک بووه، مانگ‌یک بووه، س‌ال‌یک بووه، دووان بووه. پ‌ۆژیک مه‌هدی باو‌کم پ‌یکه‌وتی که‌س‌یک ده‌کات، پ‌یا‌وی‌ک له‌پوخسار و هه‌یکه‌ل و قه‌لافه‌تدا له‌خۆی ده‌چ‌یت، هه‌موو شتیکیان وه‌ک یه‌که، وه‌ک ب‌رای دووانه‌بن و به‌زگ‌یک له‌دایک‌بووبن و ئه‌میان دایک‌یک به‌خ‌ی‌وی کردبیت و ئه‌و‌یت‌ریان دایک‌یکی تر. خۆی به‌ناوی مه‌هدائیلی فریشه‌وه به‌باو‌کم ده‌ناس‌ین‌یت و پ‌ی‌ی ده‌ل‌یت که‌ئو فریشه‌ی تایبه‌تی ئه‌و بووه و نزیکه‌ حه‌فده‌س‌ال له‌وه‌وبه‌ر له‌ده‌ستی هه‌له‌اتوه و به‌دونیادا ئاواره‌بووه و ژبان‌یکی سه‌یر و عه‌جایه‌ب ژیاوه و له‌م شاره‌دا زینده‌گییه‌کی قه‌له‌نده‌ری بردۆته‌سه‌ر. شتیکی باو‌کم تووشی داچ‌له‌کان و نه‌خۆشی ده‌کات».

ئەو ئەو شتەبوو که دکتۆر شوکااک چاوه پوانی نە دە کرد، لێره دا و له دەمی ئەم گەنجە دلتهنگ و بێقه رارهوه ناوی مه هدا ئیلی فرشته بیستیتەوه. دکتۆر به بیستنی ناوی مه هدا ئیل موچرکینکی درێژی پێدا هات و ههستیکرد بۆ دروه مجار له ژیانیدا، دواي ئاشنا بوونی به دونیای فرشته کان، ده که ویت به سه ر نه ئینیه کی تر سناک و گه وره دا. ماکوان بێته وه ی هه ست به ه یچ گۆرانا کارییه ک بکات، گووتی «یه کتر بینینی ئەو که سه و باوکم، له ویدا کوتایی نایه ت. باوکم ده لیت جوړه شتیک بووه له نیتوان ئینسان و ته یرو تیوردا، وه ک ئەو باسیده کات دوو سن جار ده رکه وتووه و ونیووه، هه موو که سیکیش نه ی توانیوه وه ک خۆی به بالداریی بیبینیت، خه لکی تر هه ر له قیافه ی عاده تیدا بینویانه، وه ک چۆن من و تۆ ده بینن. وه ک باوکم ده لیت ئەوه ی ئەو مه خلوقه سه باره ت به و و به ژیا نی گێراوه یه ته وه شتی راستبوون، وه ک ئەوه ی به ده قیقه و سه عات به دوا ی باوکمه وه بوو ییت و شان به شان له گه لیدا پۆیشتیت. باوکم ده لیت ئەو سالانه ی له بیر ه که خۆشی تووشی ئەو خه یال پلار و شته بووه و چاوانی پێشکه و پێشکه یان کرده و وای زانیوه بال له پشتی پرواوه. ئەو شه وه به ده می خۆی باسی بۆ کردم چۆن سالانیکی زۆر له وه و پێش که هیشتا گه نج بووه، پۆژیک له به ر ئاوینه ی چایخانه یه ک ئەو بالانه ی بینیه، دواتر ماوه یه کی درێژ نه خۆش بووه، فێی لێهاتووه، وه ک ده ستی که سیکی تر بیجو لیتیت به ده وری خۆیدا سوپا وه ته وه، فریوه، که وتووه به دیواره کاندا، پشاو ته وه، خۆی پیسکرده ... باوکم ئەو شه وه هه موو ئەو شتانه ی گێرایه وه که من واده زانم جوړه نه خۆشییه ک بیت. کاتی خۆی پێمگووت خۆی پیشانی دکتۆر و شت بدات. به لام ئەو ده لیت دکتۆری باوه حیز ه یچ نازانن».

دکتۆر خۆی راستکرده وه، سه رسامیه ک له ده نگیدا بوو، هه رچه ندی ده کرد ئاسان بۆی جله و نه ده کرا، گووتی «له وانه یه نه خۆشی بیت، ختووه یه کی ره ش بیت که لای هه ندیک که س وه ک راستی و واقع

قه بولده كړيت. كئ چوزاننيت؟ به لام گهر باوكت گوتبښتي پيش چهند سال شتيكي وا ژباوه، كه واته چيرؤكه كه ميژويه كي كوني هيه.»

ماكون گوتي «به لن، ميژويه كي زور كوني هيه، زور زور. به لام گرنگ نه وه نيبه... من بويه هاتم بؤ لاي نيوه، دهمويت باسي تيكچووني پيوهندي باوكمت له گهل نه وه مخلوقه دا بؤ بكه م. هؤي دهر كه وتني مه هداثيل دواي نه وه موو ساله نه وه يه كه گوايه ديه ويت يارم تي خوي و باوكم بدات له خويان تيبگن، وابكات باوكم له كوچي فريشته كي ناگادارييت، بيرپيخاته وه گوايه هه موو كه سيك فريشته يه كي هيه و له وچوره قسانه... به كورتي و زور سهرت نه يه شينم، مه هداثيل هاتوه به باوكم بلت خدا و شتي وها بووني نيبه، من فريشته ي توم نه وه ك فريشته ي خدا. فريشته و ئينسان يه ك ده عباي پيكه وه نوساون و ده بيت پيكه وه بن. گوتوويتي چهند ساله توانيويتي ته نها بزي، به لام ئيستا پيره و له مردن نزيك بوته وه و پتويستي به يارم تي و عاتيفي نه وه بؤ نه وه ي بهرده وام بيت و باوه پي ته واوه تي به ئينسان له دست نه دات. به لن جه نابي دكتور، نه وه ي من بو ت ده گيرمه وه، قسه ي نه وه ته يره يه وه ك باوكم بوي گيرمه وه.»

موسته فا شو كاك بيريكه و ته وه كه مه هداثيل تاكه فريشته يه ك بووه، زور باوه پي به مروف بووه. له و دوايه شدا گيشتبووه نه وه برپايه ي بؤ نه وه ي فريشته كان پرگار بكه ين ده بيت سهر تا مروف پرگار بكه ين. ماكون بيياك له هر خه يالاتيك، وه ك له زه ت له وه ببينيت كه دواچار وه ك پياوئي خاوه ن نه يني به رام به ر كه سيكي پايه دار دانيشتوه و قسه ده كات، ده ستيكي به نه ژنويدا هينا و بيته وه ي بو ريت چاونه ترسانه سه يري دكتور بكات، به شتيك له شهرمه وه بهرده وام بو «باوكم هر دواي يه كه م بينيني مه هداثيل، ده گاته نه وه قه ناعه تي كه نه م شته شه تانه و خدا به تاييه ت په وانه ي لاي نه وي كروه. باوكم له و كه سانه بوو برپاي به هيچ شتيك نه بووه. پياوه كاني دراوسيمان هه موو بؤ خويان شتيك بوون، دنداربوون يان بيدن، سر به م حيزب يان نه ويتر بوون... به لام نه و

ماوەیەکی درێژ بوو هیچ نەبوو. بیرم نایەت بیرى لەوێ کردبێتەوێ خودا
 هەیه یان نا. تا ئەو شەوێش لە جێتویدا نەبێت، ناوی خودام لە دەمی
 نەبیسستبوو. بەلام دواى دەرکەوتنى مەهەتائیل، لەترسى ئەوێ خەلکانى
 نزیک و هاوڕێکانى نەیدەنە بەر کلکان و پێى پێشکەن، نەبۆرا لای کەس
 نەپێنى ئەو باسە ئاشکراى بکات یان غیرەت بداتە خۆى و بپواتە سەردانى
 پزىشکێک ... دەبگوت - مەسەلە کە شتێک نییە، کەلکى پزىشکەکانى پێو
 بێت - واتێگە یشتبوو هیچ لوقمان و حکیمێک ناتوانن تیمارى دەردى
 بکەن. بۆیە یەكێک لە هاوڕێ نزیكەکانى کە بە حالى دەزانیت و بە
 چاوانى خۆى دەبینیت چۆن ئەم پیاوێ زل و بیعارەى دوینى، گومان و
 گینگل لولیدەدەن، ئامۆزگاریدەکات پرسىاریک بە خەلکى ئیماندار بکات
 و لە ئەهلى دین بپرسیت هۆى غەمى چىیە و پۆخى بە چى ئاسوودە
 دەبێت؟.

لە دواى دەرکەوتنى ئەم مەهەتائیلەوێ، باوکم بۆ یەكەمجار لە ژيانیدا بە
 راستى بیرى لە خودا کردەوێ. لەوێدا ناهەقى ناگرم، منیش بى هەر
 وادەکەم. تۆ بیهێنە بەرچاوت کەسێک ژۆر لە خۆت دەچیت، دیتە
 بەردەمت و دەلێیت من فریشتەى تۆم، هەموو ژيان ئاگاداربووم چى
 دەکەیت و چى ناکەیت. لە جۆرە حالەتێکى وادا مۆف جگە لەوێ
 دەرکەوتنى ئەم مەخلوقە بە نیشانەىەکی غەیبى بزانیت، چى بکات؟.
 باوکم دەمۆدەست وایدانا کە پابوردووى خراپى خۆى بۆتە مایەى توپەى
 بارى تەعالا و خودا بە گەورەى خۆى لە دنیاىدا خستۆتێتە ژێر سزا و
 چاودێرییەوێ. بەلام ئەوێ باوکمى گۆڕى بۆ کەسێکى سەر لى شتواو،
 ئەوێبوو ئەو تەیرە هەموو هەولێکى دەدا، خۆى لە خودا و ئاسمان
 جیا بکاتەوێ و بڵێت مەلایکەت لە ئاسمان نییە و بەس من مەلایکەتم
 لەو جۆرە کوفرانەى تر کە ئەستەغفیرە لا گوناھى گەورەن. ئەوێ باوکمى
 شپىزەکرد، گەر وانەبوایە دلتیابووم پەيوەندى باوکم و تەیرەکەى ئاوا
 خراپ تێکەندەچوو. مەهەتائیل لە ماوەیەکدا دەرکەوت و هاتە کن باوکم کە
 ئەو پتویستى بە خودا بوو نەوێک بە مەلایکەت. ئەوێ قسەى خۆیەتى،

ئووه قه ناعه تی باوکم بوو که له و شه و دا ده جار زیاتر بۆ منی دووپاتکرده وه. دیاره من چیرۆکه که و هک خۆی بۆ ده گێرمه وه، نازانم چی پاسته و چی درۆ، چی بووه و چی نه بووه، له و پوه وه و هک گووتم هیچ نازانم. به لām باوکم ئو شه وه که شته که ی گێرپایه وه. ده یگووت گهر ئو بالداره په وانه کراوی خودا نه بیته، ده بیته په وانه کراوی شه ی تان بیته. باوکم وایه، له نیتوان خودا و شه ی تاندا هیچی تر نابینیت». دوا ی ئو پسته یه تۆزیک وه ستا، هه وایه کی هه لمژی و سه یری دکتۆری کرد و گووتی «منیش وام، له و دا وه کو باوکم وام، له نیتوان خودا و شه ی تاندا هیچی تر نابینم».

هیدی هیدی سه رسامی دکتۆری داده گرت، پرسیا ری تاریک و سه یری لادروسته بوو، گومان ی په شی له مرۆف ده هاته وه سه ره وه، بۆ نیتستیک ئارامی له ده ستدا و ویستی تکا له م گهنجه بکات هه ستیت و بپوات. ئو سه ره تا ده یویست ماکوان بیباته لای باوکی و پرسیا ره سه خته کان له خودی مه هدی ده ریایی بکات، به لām نیتستا ماکوان خۆی بێ هیچ شتیک ده رگای نه یینییه کی گه وری بۆ ده کرده وه. شوکاک به شتیک له بیزاریه وه پرس ی. «بوه سته، بوه سته ماکوان، به رله و ی هیچ شتیک بلئی، پیمبلئی بۆ و ئاسان هه موو ئه م چیرۆکه م بۆ ده گێرپته وه. نامه ویت بچینه جیگایه که وه دوا یی په شیمان بیت، شتیک بدرکیتیت هه موو زیانت سزای بچیزیت. پیمبلئی بۆ دل ی خۆتم به مجۆره بۆ ده که یته وه ... بۆ؟ من کیم تۆ و ا قسه م بۆ ده که یته؟». ماکوان سه یری دکتۆری کرد و به ده نگیک پرپوو له ئاوازیکی زۆر غه مگین، وه لāmیدایه وه «له به ر ئه و ی شته کان په یوه ندیان به من و تۆوه هیه. هه مووی عه لاقه یان به من و تۆوه هیه. گهر هه موو شتیکت بۆ نه گێرپامه وه نازانیت باسی چی ده که م».

بۆ یه که مجار دکتۆر سه یری چاوانی ماکوانی کرد و ترسا. نیتستا شتیک ی تیدا بوو ئاسان نه ده خوینرایه وه، چاوانی پرپوو بوون له و ئالۆزیه ترسناکه ی ده شیت هه ر هیزکی په شی لێ بیته ده ری. گهر چی پرسیا ره که ی دکتۆر ماکوانی تیکدا، به لām بیته و ی چیرۆکه که ی بیربچیته وه، بیته و ی به یللیت

ئىستا ئەندامى ئەو جەماعەتەم، بە خۇشى بېت يان بە ئۆر، من ئىستا لەگەل جەماعەتى دوژمىنانى شەيتان ئىشەدەگەم و ۋەزىفەى سەرەكىمان ئەۋەپە كە ھەر كەسىك ئىدىعەى بىنىنى مەلەك و بوۋى مەلەك بگات، بىكوژىن، چونكە ئىدىعەگەى ئىۋە كوفرىكە و لە پەلى شەيتان پەرسىدىيە. ھۆى ئەۋەش كە من چىرۆكى خۆم بۆ گىرپايتەۋە ئەۋەپە، من ئەو كەسەم ئەركى ئەۋەم پىسپىردراۋە، دكتور مستەفا شوكاك، پزىشكى سەرەكى كەشتى شەيتانەكان، يەككە لە گەۋرەترىن مەلەكبىنەكانى شار، بكوژم ... ئەۋە ھۆى سەرەكى ھاتنى مە بۆ لای تۆ».

ساتىكى ناخۇش و سەخت بوو. دكتور شوكاك سەبرى چاۋانى ماكانى كرد و ھەستىكرد، ئەم گەنجەى بەرامبەرى دانىشتوۋە، ئىستا بىن ھىچ شىك دەتوانىت بىكوژىت، ھەستىكرد بە جۆرىكى بىمانا كەۋتۆتە چالنىكەۋە كە خۆى بۆ خۆى ھەلەكەندوۋە. پىشتەر شتەكانى بەۋجۆرە نەبىنىبوو، بەلام لە چاۋتروكانىكدا ھەموو شىك لە بەرچاۋى گۇپا، ئىستا دلىنابوو چاۋى ئەم كوپە، دەستى، شىۋەى پەفتارى، جۆرى نىگاكردى، ھەموۋىان پىكرا، ئاكارى پىاوكوژن. بىئەۋەى بلەرزىت و بىرپايتەۋە و لە ھۆش خۆى بچىت، بە زەردەخەنەپەكەۋە كە خالى نەبوو لە بىباكى، گوۋى «ئى، ئەى چاۋەپوانى چى دەكەيت. بۆ ئىشى خۆت جىبەجى ناكەيت. كوشتنى من كارىكى ۋەھا قورس نىيە، خۆ پلان و بىركردنەۋەى ناۋىت». ماكان بە ھىمىنىيەۋە پالىدايەۋە و گوۋى «ئەگەر پەلەم لى نەكەيت دكتور، ئەگەر پەلەم لى نەكەيت». واىگوۋ و سەرى بەرزكردەۋە بۆ ئاسمان و چاۋانى لىكنا و ۋەك دۇعاپەك بخوینىت يان بىر لە شىكى قول بگاتەۋە، بىدەنگ بوو.

ناره زووه کانمان، ده مامکه کانمان، زیندانه کانمان

له م سهر نه ستره یه، هیڼده ی ده مامکه کان ده ژین و ده بېنرین، پوخساره کان ناژین. نه وه شی واده کات ده مامکه کانمان دیارنه بن، ده موچاومانه. پوخسار خوی گه وره ترین و ترسناکترین ده مامکه که واده کات ده مامکه کانی تر دهرنه که ون. خه لکی تا نیستا وانیکه یشتون سهره تا ده موچاو هیه و دواتر ده مامکه کان دین و دهنیشه سهری، به لام له ودا به هه له داجوون، سهره تا ده مامک هیه و دواتر ده موچاو دیت بۆ نه وه ی بېشاریتته وه. ده موچاو نه و فیل و مانزړه ترسناکه یه که ده مامکه کان دروستیانکړدوه تا به پوونی دهرنه که ون، مه ترسی هره گه وره ش له وه دایه که ده مامک ته نیا پارچهی پاسته قینه ی جه سته ی مرقفه که لاده بریت و ناسان ده گزېدریت، به لام ده موچاو هه رگیز لانا بریت... نه و شاده مامکه یه که هه موو ده مامکه کانی له ژیریدا خویان ده شارنه وه. ده موچاو هیچ نییه جگه له و په رښه ناسنین و نه ستور و تاریکه ی که ده مامکه کانمان پتوستانه بۆ نه وه ی به ناسانی و بېگرئ بتوانن بژین و بمیننه وه.

شتیک پیش پاپه پین له لیفیتانندا حورمه تم بۆ داده نا، ده موچاوی بوو. دوا ی پاپه پین لیفیتانت بووه پیاوړکی فره پوو، که سیک که چنده ها ده مامکی جیاوازی له سهردا بوو، به لام به و پوخساره جیدی و بیخنده یی خوی هه موویانی ده شارده وه. هیڼده ی من پیشنیاری نه وه م بۆ کرد، ببیټ به به پړوه به ری زیندان، پاش هه فته یه ک هات بۆ لام و په زامه ندی خوی له سهر کاره که پیشاندا، نه ک هه ر نه وه، به لکو له جه نابی سه رکو وه بپاریکی نوسراوی له گیرفاندا بوو که لیفیتانت هومر بۆتانی ده کرئ به

بەرپرسى ھەموو زىندانەكانى ھەرىم لە سنوورى دەسەلاتى حىزىدا، بەو ھەش
سنوورى بەرپرسىيارىتى و پكىنى دەگەشتە ھەندى جىگا كە من دەستم
پىياندا پانەدەگەشت. لىفىتانت لەو ھەرىياترېو خۆى بخاتە ھەلەكى
منەو، يان بھىلئىت ھەك منەتبارى من دەرىكەوئىت، ئو دووربىنترىن
كەستىك بوو دىبىتىم، لەو كەسانەبوو كە بەردەوام لە بىرى پاشەپۆزى
دووردان و ھەموو خەيال و ئاھاسوودەگيان وابەستەى ئو پلانانەى كە
لەمپۆو بۆ داھاتووى دادەپۆزن. ئو شەو ھى من لە ئاو چراخانى
كۆشكەكى خۆيدا پىشنىيارم بۆ كرد بگەپتەو جىھانى زىندان و بچىتەو
سەر پىشە ھەرە كۆنەكەى خۆى، لەو باوھەردابووم لىفىتانت لەم سەردەمە
تازەىدا بۆ جىگايەكى نوئى بگەپت و پتر لە خوئى و دل، ھەقل بپارى
بۆ بدات و ھەولبەدات راپوردووى خۆى بسپرتەو. كەوا دەلئىم ئو دەمىش
دوودل و گومانداربووم لىفىتانت بتوانئىت لە جۆرە خۆشى ھەا پزگارى
بىت. ھەر ئو دەمىش دەزمانى كە ھوكمى غەرىزە و خوئى لە ئاو ئەودا
لە ھەر شت بەھىزترىن. كە ھات بۆ لام، ھەك سەردەمى جارن، دەستىك
جلى كوردى پەشى پۆشېبوو، ھەندىك تەكە عارەقى ورد و برۆزى لەسەر
ئاوچاوانى بوو، ھەك شەوانىك لە ئىزان، كاتىك لە ئورەكەمدا پشتم بۆ
دەكردەو تا بىكوئى و ئەشكەنجەم بدات، ئىستا ھەم دوودلئى و ھەم
ماندوو بوونىكى لەو جۆرە لەسەر پوخسارى بوو. گووتى «جەنابى عەقىد،
من دوئىنى لاى سەرۆك بووم، خۆت دەزانى ھەموو ئەم ئىشانە سەرۆك
خۆى بپارىيان لەسەر دەدات. جگە لە جەنابىيان كەس دەسەلاتى ھەاى لە
حىزىدا نىيە. من ئىستا بەرپرسىم لە ھەموو زىندانەكانى نىشتەمان،
ئاوئىشانى ھەزىفەكەم ئەو ھە - موھەتىشى بالائى ھەموو زىندانەكان - .
ئەو سەرەتائى تىكچوونى پەيوەندىيەكانى من و لىفىتانت بوو، من
تورەبووم لەو ھى لىفىتانت وىستبووى بەوجۆرە بە دەورى مندا پىچىكەتەو
و لە جىگايەكى بالاترەو ھەرمان بۆ من بھىنئىت و شوئىنك بگرتى من لە
بەردەمىدا بچوك و دەستەوستان ديارىم. نەدەكرا مەقامى تازەم لەسەر
عەرشى ئاسايش بە شەرم و نەنگىيەكى ھەا دەست پىبەكەم. سەرۆك
خۆى مەبەستى بوو بەوجورە بماندات بە يەكدا و بمانكاتە نەيارى يەك و

متمانەمان لە نێواندا نەهێلێت. هەرچی لیڤیتانتیش بوو باکی بە هیچ نەبوو، بۆ ئەوەی پلەیهک لە من بەهێزتر بێت، ئامادەبوو هەموو ملیک بشکێنێت. من بۆ ئەوەی جەنگ و جەدەلم لەگەڵ لیڤیتانتدا قورس نەبێت و پەچاوی هەلومەرجم بکات، بە پوونی و وەک هاوێڕ، بە لیڤیتانتم گووت «جەنابی پەشمارای ئازیز. لە بەینی پیاواندا قسەی پیاوانە خۆشە. ئەم بریارە ی تۆ بۆ منت هێناوە کارێکی بەو پێشنیارەوه نییه که من لەو شەوه دەرپێنە ی کۆشکی خۆتاندا بۆ نێوهم بەیانکرد، من ویستم تۆ بەرپرسی زیندانێک بیت، بەلام لەم ولاتەدا پۆستیک نییه ناوی لێپرسراوی هەموو زیندانەکان بێت، موفەتیشی بالای زیندانەکان... ئەوه خەیاڵلوی پیاوی نەزانه و تۆش خوا نەبیرێت کەسێکی بە ئیدراکی. ئەم وهزیفە یه کێکە لەو وهزیفە خەیاڵیانە ی تەنیا لەسەری جەنابی سەرۆکدا بوونی هەیه. ئەوه ئەو شتەیه که من زۆر لێدەترسم، تۆ دەزانی جەنابی سەرۆک پیاویکی خەیاڵاتییه، کۆمەڵیک پلە و مەقام و وهزیفە ی لە مێشکدا یه که جگە لەوه ی بەرهمە می فەنتازیا و خەیاڵی خۆین، لەم کوردستانی من و تۆیەدا بوونیان نییه. لە ئێستاهه هەناسەم گیراوه و نەفەسم توند بووه، حاکمان بە کوێ دەگات و کارمان لە کوێ تەواو دەبێت گەر جەنابیان بەردەوام وهزیفە و مەقامیک بیهخشنه خەلک که بوونی راستەقینه یان نییه و ئاسانیش دروست نابن، دەترسم پاش ماوه یهک چوارده ورمان پڕپێت لە حاکم و وهزیر و قایمقام بەسەر شار و هەریم و شارۆچکە گەلێکەوه که لەسەر نەخشە ی ئەم ئەرزه بوونیان نییه، لەشکرێک لە حوکمدار و مەنسەبدارمان بۆ دروست بێت که جگە لەوه ی حاکمی سەر عەرشی خەیاڵاتی خۆیانن، حاکمی هیچ پۆستیکێ راستەقینه نین و هەر پارە ی مفت دەخۆن. لیڤیتانتی برام، تۆ لە زمانی وهفای کۆنه دۆستی خۆتەوه وهربیگره، لێره هیچ کەس ناتوانێت ببێت بە موفەتیشی گشتی تەواوی زیندانەکان. سەرۆک دەیهوێت بە کوشتت بدات یان چی؟ لێره هەر زیندانە و هی که سێکە، یان هی منه یان هی تۆیه یاخود هی بەرپرسیکی دیکە و حیزبێکی دیکە یه، ئەوه ی دەستوەردات و لووت بهاوێژێته کاروباری ئەوانەوه، بە قەبری مردووی هەردوو کمان، سویندت بۆ دەخۆم و جگە لە

نیازی پاک هیچی تر له دلمدا نییه. کەسی وەها کاری بە خۆشی و ئیشی پەوان مەیسەر نابێت. لەوەش بگوزەرێن، منیش گەرچی دۆست و هاوڕێی نزیکى خۆم، بەلام هەموو شتێک عورف و ئسۆلى خۆى هەیه. هەر زیندانىیەك لای من زیندان بێت، دیلى دەزگای ئاسایشى گشتى بێت، من بەرپرەسى سەرەکیم بەرامبەرى، لێرەو تو گەر بەرپرەسى ئەو زیندانانەى مانای لە ژێر پکێفی مندايت و هەر کارێک کە دەیکەیت بێ پرەسى من ناچێتە پێگاوه. من لێرەدا دەتوانم تەنیا پۆلى چاوه‌دێرێک بەدەم بە تو کە بۆت هەیه چ کاتێک ویستت بێیت و زیندانەکان بەسەر بکەیتەو و پاپۆرتێک پەوانەى بەرپرەسى بالاکانى خۆت بکەیت، لەو بترازیت تەواوى کارەکانى تری ئەم دەزگایە لای منە. بۆ ئەم مەسەلەیه دەبێت سنوورى دەسەلات و وەزىفەکانت لەگەڵ سەرۆکدا پوونبکەیتەو».

دواى یەکەمین هەولێ کوشتنى لە سەرەتای دەستپێکردنەوێ شۆپشدا، ئەو دووەمجار بوو لیفیتانت ببینیت من دەتوانم زۆر شەپانگێز بێم. لیفیتانت دلتیابوو گەر بگەرێتەو بۆ لای سەرۆک، تووشى ئیشى پێچدارى سەد سەر و سەد دامانى دەبێت کە هەر زوو لە توێ تارىکەکانیدا پێگای لێدەشیویت و وندەبێت، دواجار دەکەویتە شوێنیکیشەو ئیدى خۆشى نازانیت لە کویدا وەستاوه و دۆست و نەیارى کێن. دەبێت بڵێم هەر ئەوەش نیازی سەرۆک بوو، هەموو ونبین و لای ئەو خۆمان بدۆزینەو، هەموو بکەوین و ئەو دەستبەداتە دەستمان هەلمانبسیانیتەو. ئەو جورێک بوو لە شەرانگیزی نوێ کە دواى پاپەرین لە جەنابیاندا تەواو تۆخبوو بوو. سەرەتا بەردەوام قەسەى لەسەر یەک پیزی حیزب دەکرد، ئیستا خواستێکی منداڵانە و شەپانى تێدابوو، هەموومان بەدات بە شەپ و دابنیشیت لە دوورەو پێبگەنیت. خودا لە گوناھى خۆش بێت، لەزەتێکی منداڵانەى لەویدا دەبینى هەموو هاوڕێیەتییهکی نزیک تێکەشکێنیت و لە شوێنیدا گومان و دوودلی برۆینیت. ئەو تۆپکی ئاواتى بوو، هەموومان لە هەزارپێچێکی بێ دەر و دەر بازدا گێژیین و نەزانین لە کوێو هاتووین و بۆ کوێ دەچین. هەموو

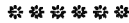
ئەو کارەشی بۆ ئەوەبوو دواجار خۆی ئاستمانبکاتەو و پێکمانبخات و دەستی باوکانهی بهینیت بەسەرماندا و بلێت «گەر من نەبم، ئێوە ئیدارەی جووتە گۆنەکەی خۆشتان بۆ ناکریت». من ئەو پۆژە بۆ ئەوەی کینه و دوژمنایەتییهکی کوشندە ی پەشمارا لەخۆم لادەم، دەستم خستە سەر شانی و وەک دۆستیکی غەمخور کە چاکە ی ئەوم دەوێت، پێمگوت «پەشمارا، گۆیگرە لێم. یەکیک هەیه دەیهوێت من و تۆ بکاتە دوژمنی یەک، من دۆستی تۆم. با نەبینه نەیار و خەندەک لە یەکتەر نەگڕین. بپۆ زیندانێکی گەورە بۆ خۆت دروستبکە، ئەو پۆستە ی خۆت وەها تەفسیریکە کە بۆت هەیه زیندانێکی مەڕکەزی دروستبکەیت و ببیت بە پادشاهی ئەوێ. لەم ولاتەدا دیل وەک خەزنە وایە، گەنجینه یەکی نەهێنی پێ زیڕە، کەس ناتوانێت لە خۆیەو بەیت و بە دیلی من بلێت ئەمە دیلی تۆ نییه و دیلی منە. کاری وانا کریت، خۆ خۆت لەم ولات و مەملەکەتەدا ژیاویت. نا عەزیزم، دیلی من یەعنی دیلی من، ئەوە قسە ی تێدا نییه. دیل تەنیا کەستیکی تاوانبار نییه کە گوناھێکی کردو، دیل گەنجینه یەکی گەورە یە کە دەشیت بنەمالە یەک یان خانەوادە یەکی گەورە لە بەروبومی بخۆن. هەموو کەس دەیهوێت دیلی خۆی هەبێت... دوور نییه زیندانیه یەک زیڕ و سامانی دونیات بۆ بهینیت، تۆ لە من باشتر دەزانی دەلێم چی... ئەوە پیشە ی دێرینی خۆتە. تۆ بە گرتن و بەردانی زیندانەکان لە سەردەمی دەولەتدا سامانیکت پێکەوێ ناو. خەلکی تریش هەن دەیانەوێت وابکەن. دیل لێرە هیچ نییه جگە لە بارمتە یەک، بارمتە یەکی سیاسی یان بارمتە یەک بۆ ئەوە ی بە جۆریک لە جۆرەکان بە کاری بهین... تۆ دەتوانیت زیندانی خۆت هەبێت، زیندانی پەشمارا. بیکەیت بە ترساناکترین و تۆقێنەرترین زیندانی ولات. پسپۆر و جەلادی لە دەرەو بۆ بهینیت. من ئەوە ناکەم، من پیاوی ئاسایشم، من شتی ترم لا گرنه، دەمهوێت بناغە ی دەولەت دا به زینتم. تۆ بپۆ بە سەڕۆک بلێ - من زیندانی گەورە ی پەشمارا دادەنێم - زیندانی خۆت. دڵنیام ئێستا هەر چیه یەک بلێت پەتی ناکاتەو».

له پاستیدا هه زمه کرد من و په شمارا پێکه وه کاربکهین، ده مویست میژوو خۆی به جۆریکی تازه دووباره بکاته وه، بگه پێینه وه بۆ سهرده می پسمامان و پێکه وه زیندانیکێ هاوبهشی خۆمان هه بیته، به لām له زه مانیکێ تردا، له ژینگه یه کی تر و به که ره سه ته ی مۆدیترتر. من هه زه له و زیندانه بوو تا هه سه ته که م ژیان زۆر دوور توپی نه داوم، هه شتا له سه رچاوه ساده و سه ره تاییه کانی شۆپش دانه بپاوم، هه شتا له ناو سوپی بازنه یه کی نه به دیدا ده سوپیتمه وه که هه میشه ده مباته وه هه مان خال، به لām له ئاستیکێ بالتر و گاملتردا... نه وه ئومیدی گه وه م بوو. ئومیدیگ جیه جیه کردنی ئه سه ته م و نه کرده بوو. ئیستا بۆ نه وه ی بتوانم ئیشی خۆم به دوور له چاودیری و ده سه تیۆره دانی نه و به هه مینی بیه مه پێوه، پێنمایم کرد بپوات و ده زگایه کی تر دابه م زینتیته و له جینگایه کی دیکه وه ئیماره تیکێ سه ره به خۆ و چکۆله بۆ خۆی دروستبکات. زۆر درهنگ تینگه یه شته م چ هه له یه کی کوشنده و چ پێچکه یه کی دۆزه خیم بۆ شکاندوه. هه ننده ی نه بێد به یانییه ک له پۆژنامه ی مه رکه زیی حیزیدا خویندمه وه که هه قالی تیکۆشه ر هۆمه ر بۆتانی کراوه ته به رپرسی ده زگایه کی نوێ به ناو نیشانی «ده زگای لیپرسینه وه ی تاییه ته» و نه و دامه زراوه گرنگ و نوویه، به رپرسی هه ندیگ دۆسییه ده بیته که پاسته وخۆ له لایه ن بیرو ی سیاس ی حیزب و نه نجومه نی بالآوه ده خرینه به رده می. نه وه سه ره تای دامه زراندنی ناوکه ی نه و ده زگا شاردراره و تاریک و به هه یزه بوو که دواتر له بورجه وه حوکمیده کرد و ئیتمه و هه موو دونیای وه ک په راوێزی خۆی ده بینی... به لām تا گه یه شته نه و پله و پاییه سه لگه لیکێ زۆری ویست.

نه و پۆژه لیفیتانتم به پێکرد و تا نزیکێ ماشینه که ی یاوه ری بووم، له خودا حافی زیدا نه و ده موچاوه ییم بینی، ده موچاوی که سیگ که بیر له وه ده کاته وه من له بیست سالی داها توودا ده بیته له کوێ بم. نه خۆی وه ک دۆستم پێشاندا و نه وه ک دوژمن. گه رچی من زۆر جار ژیا نیم پزگار کردبوو، به لām پێده چوو له گه ل سه ره تای نه م سه رده مه تازه یه دا، هه موو شته کان به جۆریکی نوێ ده ستیان پێکرد بیته وه و نه وه ی له پابوردودا پوویدا وه

نرخێکی نەمايێت. نا من دەمزانێ لیفیتانت لە ئیستادا نابێتە دوژمن، بەلام لە خەیاڵی دووری خۆیدا، لە پلانه درێژخایەنەکانیدا، وەک دۆست بیری لە من نەدەکردووە. بۆ تیگەیشن لە کەسانی وەک لیفیتانت دەبوو بزانیته خەیاڵاتە دوورەکانیاندا چی وێنەیهکت بۆ دەکێشن ... کە لە بەر مەشێتە کەدا دەستی دایە دەستم، بە ساردی سەر پەنجەکانیدا تیگەیشنم کە هیچ کات نابێت متمانە بەم پیاوێ بکەم. هەر ئێو پۆژە لە ئەرشیفی ئەرخواوانیدا، فایلێکی تابیەتیم بۆ کردووە، کە دواتر بوو یەکیک لە کەرەستە گرنگەکانم، لە فایلە کەدا ئێو بەلگەنامانەی تیدا بوو کە کاتی خۆی چۆنە پیزی فاشیستەکانەو، وێنەی ئێو سەردەمە کە گرتوویتی، هەندیک لەو راپۆرتانەی کە بۆ دەولەت بەرزیکردونەتووە و خەڵکانێکی بە گرتداو و کەسانێکی تا بەر پەتی سێدارە بردو، دواچاریش وێنەکانی لە پسمامان دەمیک نزار بە زینداندا دەگێرێت ... هەلبەت دروستکردنی فایلە کە هەم گەپانیکی زۆری ویست، هەم ماوێهکی زۆریشی برد، بەلام گرنگ ئێو بوو دواچار فایلێکی دەولەمەندم دەربارەی لیفیتانت لە بەردەستدا بوو، کە زۆر نەتینی گرنگی تیدابوو.

لیفیتانت هیدی هیدی کەوتە ژیاڵە نوێ و ئالۆزەکی خۆیووە. ژیاڵیک بە پێچ و لۆچێکی زۆرەووە. ژیاڵیک تیدا جەلادە، بازەرگە، پیاوی ئەتەکی و ئاھەنگە، دۆستی سەر مێزە، هاوڕێی خانەوادەگی سەرۆکە، دوژمنی هەتاھەتایی کتێبە، راوچییهکی تەنھایە، قوماچییهکی غەمگینە، بیناسازیکی پرخەوونە، مێردی دڵسۆز و ئەبەدی خانمی ماردینی، بەرپۆھەری کۆمپانیایە، پارەگێڕی بنەمالەی ئەندامە بەرزەکانی حیزبە، ئەندازیاری گۆرینی هەموو شارەکە یە بۆ کرێکار، دروستکەری بورجە، دزی هەرە گەورە هەموو نامەکانی دلدارییە لە سەر زەوی. بەلام لە پال هەموو ئەم شتانەشدا ئێوێ لیفیتانت هیچ کات لە یادی نەچوووە دوژمنایەتی نزار ئیدریسە ... ئێو جیا لە هەموو ئەو شتانە زیاد لە هەر شت دوژمنی ئەبەدی و کوشندە و سەرسەختی نزار ئیدریسە.

دوای هه لېږاردن نه گهرچې ولات چهند جارېک له لېواری جهنگی خوښین
 نزیکېبوه وه، نه گهرچې هه تا باله ناشتیخوازه که ی حیزبیش که وتبونه
 سه مای جهنگ، به لآم به هر هویه که وه بیت جهنگ به رده وام دوا ده خرا.
 شیرخان یه کیک بوو له وانه ی به جوړیکې سه یر فووی به شه پوری شه پدا
 ده گرد، نه و پقیکې دیرین و گهره ی به رامبه ر دوژمنانی حیزب هه بوو،
 ناشکرا له هه ندیک ناوچه دا که ده سه لآتی نه وان لاوا تر بوو، بۆ مالی
 به رپرس و لایه نگره ناسراوه کانیا ن، ناوه ناوه پشیلای سه رپر دراوی له
 کیسه ی سپیدا ده کرده دیاری و به ده سستی که سانی نزیک له نه لقه و
 باز نه ی خوی، فرییده دایه حه وشه کانیا ن ... پشیل و ته نیا پشیل ... بۆ
 نه وه ی هه موو که س بزانت کئ له پشت نه و کاره ی و سه ری پر دراوی
 گیانداره به سته زمانه کان له سندوقی کیدا ماونه ته وه. سالانیک دواتریش له
 فیلمیکې کورتدا که نه یارانی حیزب ماوه یه ک له یوتوپ دایاننا، شیرخان
 خوی باس له وه ده کات پلاستیکی سپی بۆ پېچانه وه ی لاشه له هر
 شتیک باشته، چونکه دلۆپی خوین له سه ر پویه کی ساف و به فرین
 ترسناکتر و کاریگه رتر ده رده که ویت. من له و ماوه یه دا چهند جارېک
 سه ردانی شیرخانم کرد، تاکه ئومیدم بۆ هه لگیرساندنې شه پیکې گهره
 که تییدا حیزبی ئیمه بتوانیت هه موو ده سه لآته سیته ر و دروژن و
 نیفلیجکاره کان لایدات ته نیا نه و بوو. من و نه و تاکه دوو که س بووین
 هه واداری به کولی شه پیکې سه رتاسه ری و یه کجاره بووین، وه ک نه و
 شه پانه ی تییدا به عسییه کانمان له شاردا وه ده رنا. له و باوه رده دابووم هه موو
 ده سه لآته بجوکه کان، هه موو حیزبه کانی تر، هیچ نین جگه له و درزه
 گهرانه ی ده که ونه سه قفیکې سفته وه و واده کن له هر ئان و ساتیکدا
 بنمیچه کان برپوخین و ببین به ژیر دارپه ردووی میژووه وه. حیزب ده بوو
 یه کجار هه موو شته کان به گورزیکې قاره مانانه چاره سه ربکات و خوی وه ک
 ته نیا هیزیکې دروستکر بۆ دونیای نوئ بهاوېته مه یدان. هه موو نه م

هێزانه وهک ئه و گژوگیا ته زردارانه بوون که له پاكردندا ده شیت له دهست و پتی پلنگیکی به هه له مهت بئالین، کاتیک له چر و زه بهندی پیده شتیکی کتویدا به ره و نیچیر پاده کات. شیرخان وهک من بیریده کرده وه، ده سه لات لای ئه و یان ده سه لاتیکی په ها بوو که هیچ کات له وه ناکه ویت به سه ره هه موو جیگا و هه ریم و پۆح و گیاندارێکدا حاکم بیت یان ده سه لات نییه. به لام هه ره ئه و هۆیه ی وایده کرد له یه کدی نزیکبین، هه مان هۆش له یه کدی دوور ده خستینه وه. شیرخان وهک چۆن له سه رده می شۆریدا ستایشکاری هه موو توندوتیژییه ک بوو دژی خودا و سه روست و دوزمن، له هه موو جیگایه کدا ده یو یست حاکمی هه موو شته کان بیت، له حاکمی ناوگه لی ژنه کانه وه تا حاکمی سه ره خه ون و خه یالاتی ئینسانه کان، ئیستاش له وانه بوو نه یه ده ویست هێزیک له نیشتماندا مابیت گورزی ده ست و ده سه لاتمان نه چێژیت ... ده بوو هه موو هێزیک، هه موو ئاده میزادیک، هه موو میروویه ک بزانیته که کێ به هێزترین هێزی ئه م سه ره زه مینه یه. من هه مان شه یدایی و تیگه یشتنم بۆ ده سه لات له ناخدا سه وزبوو بوو، به لام من عاشقی خوین نه بووم، عاشقی ئه وه نه بووم مۆقه کان به زامداری و برینداری ببینم، عاشقی ئه وه نه بووم ده سه لات ئینسانه کان زه لیلبکات، به پیچه وانه وه من له توخمیکی تریووم، من ده مو یست شانازی بیه خشم، شه ڕم بۆ ئه وه نه بوو له زهت له ئه شکه نجه ببینم، به لکو بۆ ئه وه بوو پۆحیکی ترساو له ته پوتۆزی میژویه کی تاریک به ته کێنم... بۆ ئه وه ش سه لم له توندوتیژی نه ده کرده وه. ده بوو ئه و پلنگه ی له خه وه سه تاوه نه نویت، هیچ شتیک نه ییه ستیته وه. من ده مو یست چ گیانی خۆم، چ گیانی ئیغلیجی ئه م ولاته ته کانه م، به بی جه نگیکی گه وره ش ته کانی وا ئه سه ته م بوو. ده مو یست له شی ئه م سه رده مه له هه موو قه وزه و لیخ و گیامرده یه ک به ته کێنم. من ده مو یست ئه وه بکه م، من ... بیرتان نه چیت ئه و منه له ویکانه دا نه رخیکی بالای هه بوو. منیک گه ره نه توانیت بکوژیت، نه ترسیت، به تونیلی خویندا نه پوات، تا بنی بنه وه به نوته کی میژوودا پۆنه چیت، ناتوانیت به سه ره ترسه گه وره کانی خۆیدا زāl بیت. له و سه رده مه دا له یاداشته کانه دا دووباره نوسیومه ته وه که جگه له سه ره که وتن

به سهر ترستیځي خه وتوو و بټقهرار و قولدا که له مندالبيیه وه هاورېم
 بووه، نیازتځي ترم نییه ... من پیاوړیک بووم به رده وام له ترسی خوم
 هه لده هاتم، نو ترسه شم به دريژکراوه ی ترستیځي تر ده زانی که له پوځي
 هه موو کوردیکدا نوستووه. ده مېک به وپه پری درنده یی ده مکیشا
 به ده رگاګانی ترسی خومدا، هه مان کات له قاپیبه تاریک و نه ستورده ګانی
 نو ترسم دده که له دلی هه مووماندا نوستووه. هه رجاریکیش
 ده سته ګانی من له کاتي کوتاندا نه له رزیبن وامزانیه نو ده ده ستي
 هه مووتانه که ناله رزیت ... شیرخان درنده بوو، به لام من ثاواتم هه بوو...
 زودجار له میژووشدا پیده که ویت نو که سانه ی خه ونيان هه یه، وهک نو وانه
 په فکارده ګن که ته نیا خوینمژ و ویرانګاری پروتن، نو وهش سته مېکه
 زودجار میژوو له خه لکی خاوهن خه وني ده کات، کاتیک له پری خوینمژ و
 سته مکاراندا پریانده کات. هر یهک له من و شیرخان عاشقی شه پ و
 ته ګاندانی دنیا بووین، نو بۆ نو وهی تا ده توانیت چاره نوسی ئینسانه ګان
 بخاته ژیر ده ستي خوی، من بۆ نو وهی له ژیر ده نګی ته قینه وه و خومپاره
 و موشهک هاوړه ګاندا دنیا خه ونيکی ګوره ببینیت. من ده مزانی له
 پیناوی چیدا فریشته که مم کوشته وه، نو وان نه یانده زانی... ګر قولیش
 بیړی لټیکه نه وه نو وه جیاوازی هه ره ګوره ی نیوان موق و شه ی تانه.

شیرخان منی وهک ترسنوکیک ده بیڼی، که زور له خوم ده که م نه ترسم و
 له وړ پڼګایه شدا ناماده م کاری ترسناک نه نجامېدم. وهک که سیک به
 فیرته زیرهک نه بیت و بیه ویت به زور و له پڼګای کوششی بیوچانه وه
 زیرهک ده ربکه ویت. نو قیزی له هر شتیک بوو پاسته وخو له سروشتی
 موقه وه هه لته قولیت، خه زیشی له ویرانی له وه وه هاتبوو پاسته وخو به
 به ره می سروشتی خوی ده زانی. هه وله ګانی من بۆ نو وهی پیکه وه
 هاوکاربین به جوړیکي کومیدی هه ره سپه یتا، نو تاکه شه پخوازی
 پاسته قینه بوو له سهرده مېکدا، هه موو که م تا زور ژه هری ناشتی
 ئیفلیجیکرېدون. به لام که گوئی له و ته فسیره دورودریژانه ی من ده بوو
 ده رباره ی فلسفه ی نو جه نګی که ده بیت پروبدات، خه وی ده هات و له

شوینی خۆی لەشی خاوەدەبوو. دواجار ئێویش وەک زەندیان ناوئەدیکرد، پۆتیک بە دەم باوئیشک و لەگەڵ نیگای وەپزنی و قەزدا، پێیگوتم «بۆ و بەکاری حیزبی نەبێت مەیرەووە بۆ لام ... شەر شەر، دوژمنەکەت دەگریت و سوار خوشک و دایکی دەبیت، ئێم قسە قۆزانە چیبە». ئەو نەیدەزانی من دەلێم چی. جەنگی بۆ تێکردنی شتیکی نەینی دەویست لە خۆیدا، نەوێک وەک بابەتیک بێر لە مانا گەرە و مەزن و گرنگەکانی بکاتەو ... وەک زۆربەی ئەندامەکانی تری حیزب لەو کەوتبوو بێر لە میژوو بکاتەو، سەیری لەو سەرە گەرم و دۆنکیشۆتیەیی من دەهات، کە بە خرۆشیکی وا شیتانەو بە دواي گۆرەپانێکی پڕ کوشتار و لاشەدا دەگەرا. لە ناکاو پۆچی حیزب، پۆچی مۆفە سادەکانی ئێمە، پۆچی هەموومان پێکرا نوقمی ئەو ساتەوختە بووبوو کە تیا دەژیاين ... لە ناکاو هەموو بووین بە دیلی جینگا و کاتێکی داپراو لە هەر ئاسۆیەک. شارەکان نوقمبوون لە خۆیاندا، گوندەکان نوقمبوون لە خۆیاندا، خێلەکان نوقمبونەو لە خۆیاندا، پیاوکان نوقمبوون و ژنەکانیش، هەموو شتیکی و هەموو کەسیکی لە ساتی خۆیدا خنکا، بە جۆریکی ئێتر هەستم نەدەکرد هیچ پەيوەندییەک لە نۆوان شتەکان و شتەکان، مۆفەکان و مۆفەکاندا مابێت. من تاکە کەسیکی بووم کە تووشی دەردی بێرکردنەو لە میژوو بووبووم، ئەوانی تر خەیاڵیان تەنیا لای ئەو بوو دنیا برسیتییه نەتینییه کەیان تێریکات. لەوێو پەيوەندی من و شیرخان بوو پەيوەندییەکی شەپانگێزانە، من وەک پشیلەیهکی سەربەراوم لێهات کە لاشەکەم زیندوو و دەمەوێت هەر بۆم کرا چنگێک لە دەموچاوی ئەو پیاو بە دەم کە هەستمەکرد سەری من درەنگ و زوو و لە یەکیکی لە تورەکەکانیدا.

ليفيتانت و بریځي زوری نه د امانی بیړی سیاسی و نه نجومه نی بالا، له
نیوان هه لېږاردن و سره له دانی شه پی ناوځودا، پوژانه چنه سعادتيک
لای باهیری ده یا نه خویند. باهیری فتریده کردن چوڼ له هر شوتنه و
پوخساریکیان هه بیت، له پوخساری پیشوویان نه چیت. سهیریوو که زانیم
دکتور زه ندیان و ژنه که شی چونه ته کورسه کانی باهیرییه وه، له ماوه یه کی
کورتدا، من کاریگری وانه کانی نوم له سر شتویه خوځوړین و
قسه کردنی دکتوریشدا بینی که له و بهینه دا ده زگایه کی داناوو به
ناونیشانی «بنکه ی لیکولینه وهی ستراتیژی بۆ توژیینه وهی سیاسی له
ته وای پوژمه لاتی ناوه ندا».

ليفيتانت له ماوه یه کی کورتدا زیندانی دیرینی شاری ته میرکرد و له
دهستی به پتوه به رایه تی پولیسی دهریتنا و خستیه سر ده زگایه ک به
ناونیشانی «مودیرییه تی زیندانه تایه ته کان» که هر خوی به سر به خو
دایمه زراند، هاوشان به وهش له دهره وهی شار، له سر داروپه ردوی
که وره ترین سربازگی له شکری به عس، که وته ناوه دانکردنه وهی زیندانیکي
که وره تر. من هر زوو چنه چاوکی خوځم له دهره وبری ليفيتانت چاند و
که وتمه کوکردنه وهی زانیاری ورد له سهری، نه با پوژیک بچه جهنگی
که وره وه و هیچ چه کیکی قورسم به رامبه ری پت نه بیت. به یانیان زوو
هه لده ستا و به رچاییه کی شاهانه ی له گه ل خانمی ماردینیدا ده خوارد که
پرپوو له شیري مه پ، په نیری سویر، قهماغی گامیش، که ره ی کوردی و
هیلکه ی مریشکی خوځمالی... له دواي پاپه پینه وه، هه ردوکیان سوور بوون
به یانیان پتکه وه به رچاییه کهن. خانمی ماردینی له و سرده مه وه نیر
هیدی هیدی له خه لوه تی دريژی مال هاته دهر و نیشانیدا نارزه ویه کی
قوولی تیدایه وهک شاعیر به رده وام بیت و بناسریت. هیچ کات
ده سته برداری روخساری ژنیکي یاخی نه بوو، به لام تا ده هات شتواری
یاخیبونه که ی له هه موو ناوه پوکیکي قوول خالیده بووه وه. بۆ نه و نیستا
شیتک بایه خداربیت نه وه بوو، وهک شاعیر بژی و وهک نه رستوکرابتیرین
خانمی شاریش دهریکه ویت، له و کاته وهی فرشته که ی مردبوو توانای

نەبوو سەرکێشی خۆی بگێڕێتەوێ بۆ سروشتە ژنانەکە. ئێستا ژنیکی خۆیست بوو، کە هەستیدەکرد هەر لە لەدایکبوونەوێ بە مۆرک و ئاکاری سازادانەوێ هاتۆتە دنیا. بە جۆرێکی توند و بە پێچەوانەی مێردەکەوێو پابوردووی خۆی لە بێرکرد، وەها بوو وەک ئەوێ نە پۆژیک لە پۆژان باوکی هەبوو بێت یان دایک، هەتا بە قێز و بێباوەختی هەوێ سەیری هەولەکەکانی ئەوای تاکە خوشکی دەکرد بۆ نزیکی بوونەوێ. گەر کەسێک ناوی دایکی یاخود دکتۆر جەلال ماردینی لابێردایە، بێئەوێ هیچ پەرچەکردارێک یان عاتیفەیک ئاشکرا بکات، خێرا بابەتەکە دەگۆڕی. ئەوێش کە لە یادی ئەمابوو و نەیدەتوانی پوون پوختی بپێنێتەوێ پێشچاو، مستەفا شوکاکی بەدەخت بوو، کە نە وەک مێردی کۆن، بەلکۆ وەک تەپۆتۆژیک لێدەپوانی کە گەردەلولی ژیان کردووتییە بار لەسەر یادەوێ ئەو. ئێستا ئەنیا شێوێ یاخیبوونی بوو بوو بەوێ ژیانی لە ژیانی هیچ ژنیکی تری ئەم شارە نەچیت. لە ناخیدا نیازی بوو، هەم لووتبەرزێ خانمێکی ئەرستوکرەت و هەم غەری شاعیرێکی گەورە لە خۆیدا کۆیکاتەوێ. ئێستا وەک جاران هەستی نەدەکرد بۆ ئەوێ یاخیبیت پێویستی بە پیاوێک، دەیتوانی بێئەوێ سەرکێشی و ناوازی خۆی بە کەنالی هیچ کەسێکی دیکەدا ببات، سەرکێش بێت. یاخیبوون لای ئەو، چیتەر غەمێکی سیاسی یان جەستەیی نەبوو، بەلکۆ جۆرێک بوو لە خۆجیاکردنەوێ پەرە و پردپسێن لە نێوان خۆی و خەلکی دیکە ئەم شارەدا. کەم تا زۆر یاخیبوونی خۆی لە خواستە جەستەیی و سێکسیهەکانی پاککردبوو، هەستیدەکرد ئێتر بۆ ئەوێ یاخیبیت پێویستی بەوێ نییە خۆی پووتبکاتەوێ، بەلکۆ پێویستی بەوێ لە کۆشکێکی شکۆداردا بژی کە پوناکی و بریقەێ چارخاوەکانی لەو وێرانە و خەراپستانەدا بێباکی و کەمتەرخەمییە قوولەکەێ بەرامبەر دنیا نیشانبدەنەوێ. بە ئاشکرا لای ژنە هەولەکەکانی گوتیبووی کە چیدی پێویستی بەوێ نییە دەریکەێ دابکەنیت و بجێتە باوەشی نزار ئیدریستیکەوێ تا بلێن من بێباکم، ئیدی کۆشکەکەێ، جەلەکانی، نیگاکانی بەسبوون تا بتوانیت بێباکی خۆی بۆ خەلک دەریخات و بە خەلک بلێت

من له جنسى ئىتوھ نىم. ھەر جارىك دەمىبنى، بە پىچەوانەى جارائەوھە كە چىرۆكە سىكسىيەكانى تەزوى بە پىاوھەتيماندا دەھىتا، وەك ژنىكى ساردى بىتمەيل دەھاتە پىشچاوم كە لە پشت نىگا ساردەكانىيەوھ لەشىكى ساردىش ھەيە كە ھىچ وەخت پىخەفى پىاوئىك گەرم ناكاتەوھ. خانى ماردىنى لەو سەردەمەوھە خۆيكرد بەو مىرژنە تاقانەيەى پىاوان ناوئىن لىئى نىكەكەونەوھ و ژنان پىكرا ئىرەيى پىدەبەن. لەو زەمانەوھە تا ئەمۇ بەردەوام لەو ھىمنى و ئاسودەگىيەدا دەژى، بىتەوھى ھىچ شتىك جگە لە بولبوليار بتوانىت غەمگىنىبكات.

دەمىك لىفىتانت بەيانىان دەچوو بۆ «زىندانى مەركەزى كوردستان» كە ناوى فەرمى و تۆماركراي گرتووخانەكەى بوو، خانى ماردىنى لەو كاتەدا چ ئىشىك خۆى حەزى لىبایە دەيكرد. گولەكانى ئاودەدا، گولدانەكانى پىكدەخست، خواردنى دەدا بە ماسىيە زىرپەكانى ئاو ئەكواريۆمەكەى، سپراى تايبەتى دەدا لە كاكئۆسەكان، دواترىش گوئى لە مۇسقىا دەگرت و شىعەرى دەنوسى و كىتەبى دەخوئندەوھ. بەلام پوخسارى خانم وەھا ھىمن و فرىشتەيى نەبوو، ئەو راپۆرتانەى دەگەيشتنە دەستى من باسبان لە دلپەقىيەكى گەورەى ئەو لەگەل ژنە ئىشكەرەكاندا دەكرد، باسى ئەوھەيان دەكرد خانم سەدان جوت پىلاوى كپىوھ و ئىشكەرەكانى دەبىت ھەموو پۆزىك پىلاوھەكانى يەك بە يەك بۆ پاكەكەنەوھ، بە جۆرىك ھەر كات ئەو دەرگای دۆلابەكانى كردهوھ، بىرقە و باقىيان ئاوى چاوان بەرىت. حەزى شتى گرانبەھا چووبوھە خوئىيەوھ، من باوھەپم نەدەكرد ئەو ژنەى پۆزگارىك تاكە خانى شۆرپشگىپى ولاتەكە بوو، شىتتە شىعەرى دەخوئندەوھ، تاكە ژنىك بوو لە پەخشكردى يەكەمىن بەياننامەكانى شۆرپشدا بەشدار بوو، ئىستا بەجۆرە لە ئاوشكۆى كۆشكىكى سارددا خۆى بخنكىتەت. ھاوكارە سابلأغىيەكەيان كە پىاوئىكى دەمشپ بوو، ھەفتانە لە تارانەوھە بارى تايبەتى بۆ لىفىتانت و خانم پەوانەدەكرد و زوو زووش بۆ وەرگرتنى ھەق و حسابى خۆى لە بەر مالى لىفىتانتدا دەرەكەوت، لە زۆر شوئىن بە دەنگى بەرز دەيگوت «جگە لە خەرجكردن

ھىچ شتىكى دىكە مەستيان ناكات، گرانترين ھۆرتەيان كېرپوھ و سەرجىڭاي ئاورىشميان بۇ ئورەكانيان سفارشداوھ». خانم دەيوست لە جىڭايەكدا بۇ دىكۆرەكانى لە ئەفسانە و مەھال نىزىك بوويىتتەوھ. تا وای لىھات خانم لە ناو جوانى ئاورىشم و بىرسكەى جامى ستىل و باق و بىرقى گولدانى زىپىن و ناسكى پەرداخى بلوورىندا نەبايە شىعرى بۇ نەدەنوسرا.

ئەو كاتانەى خانم خەرىكى شىعر بوو، لىفىتانت لە زىندان خەرىكى ئەشكەنجە بوو. زىندانەكەى لىفىتانت ھەر زو دەنگىدايەوھ و ناو و ناوبانگىكى خراپى تۆماركرد، چەند مانگىكى نەبرد خەلک لە برى زىندانى مەركەزى كوردستان ناويان نا زىندانى مەركەزى كەروستان. كەسانىك دەچوونە ئەوئ و دەھاتتەدەئ، زۆريان بە جۆرىكى ئاناسايى لەشيان كەپو دەيگرت و بەپەلەى جۆراوچۆر دادەپۆشرا، ھەندىكىشيان دواى زىندان تا مردن بە گەپى دەريان و دەردەكە تا گۆر لە كۆليان نەدەبووھ. زىندانەكەى لىفىتانت بۇ كەسانىك بوو كە نە لای دەزگاي ئاسايش و نە لای پۇلىس گوناھبارنەبوون... بۇ ئەو كەسانە بوو كە دەكرا بېھۆيەكى تايبەتى بگيرىن و لە زىندان بىمىننەوھ. زۆربەى گىراوھكانى لىفىتانت تۆمەتتىكى دىارىكرويان لەسەر نەبوو، بەلكو خودى زىندانەكە بۇ ئەو كەسانە بوو كە تاوانبار نىن. لىفىتانت خەزى لەوھ نەبوو بەدواى گوناھباراندا بگەپت، بەدرىژايى ژيانى كە من ناسىومە بۇ گوناھبار نەگەپاوه، ھەمىشە ويستويىتى كەسنىك بگىرت و بىخاتە ژىر ئەشكەنجەوھ و بۇ بىسەلمىنىت كە بوونەوھرىكى لاوازە. لای لىفىتانت زىندانەكان مشكى لاۋرىبون، تاقىكردنەوھەكى سەختى ھىز و لاوازيان لەسەر دەكرا. سىروشتى سەرەكى سىستىمى ئەشكەنجەدان لە زىندانى مەركەزى بۇ ئەوھ نەبوو وا لە گوناھبار بكات دان بە تاوانىكدا بىت، بەلكو بۇ ئەوھ بوو جار دواى جار پتر ھەست بە لاوازى و وابەستەى و بىنرخى خۆى بكات. وەك دواتر يەكتى لە گىراوھكان لە ئەورپاوه، لە چاوپېكەوتنىكدا گروتى جىڭاكە پتر «كامپىك بوو بۇ ئەوھى بەھىز و لاوازەكانى دونىاي نوئ لە

یه‌ک جیاب‌کاته‌وه». له پسمامانه‌وه بۆ که‌پروستان لیفیتانت به هه‌مان ئه‌و سیستمه کاریده‌کرد که سه‌رده‌مێک وایکرد نزار ئیدریس به‌رامبه‌ری یاخی بێت. ئه‌وانه‌ی ده‌گیران نۆر نه‌بوون، لیفیتانت ده‌یزانی ناتوانی‌ت وه‌ک جاران جه‌له‌بی خه‌لک بگرێت، ده‌بوو ورد و بێته‌له‌ قوربانیه‌کانی هه‌لبژێرێت، شاره‌که چه‌کداریکی نۆدی تێدا‌بوو، خه‌لک به‌ گشتی پوویان له شه‌پانگیزی بوو، عه‌شره‌ته‌کان پوویان له سه‌ربه‌خۆ‌بوون بوو، هه‌ندیک خێل تهنه‌نگ‌چیه‌کانی خۆیان به‌ کوچه‌ و کۆلانا‌ندا بلۆکرد‌بووه‌وه. له‌به‌رئ‌وه لیفیتانت به‌ ئه‌ندازه‌ی پتو‌یستییه ده‌رونییه‌کانی خۆی کاریده‌کرد. تا ئه‌و جیگایه‌ی من ده‌زانم نه‌یده‌هێشت ژماره‌ی دیله‌کانی له ژماره‌یه‌کی که‌م بچه‌ سه‌رئ، هه‌ندئ جار دیله‌کان به‌ جۆریک که‌م بوون، مانایه‌کم له هێشتنه‌وه‌ی زیندانه‌که‌دا نه‌ده‌بینی. به‌لام بۆ لیفیتانت ئه‌و دیلانه‌ نرخ‌ی ته‌لایان بوو. نا چیت‌ر خه‌لکی نه‌ده‌گرت و به‌ پاره‌ ئازادیا‌نبکات، به‌لکو خه‌لکی ده‌گرت و به‌ ئازاد‌کردنیا‌ن شتیکی گرنگ‌تر و گه‌وره‌تری ده‌ست‌ده‌که‌وت، شه‌راکه‌ت، پێکه‌وه‌کار‌کردن، بپوا، هێز، متمانه. ئیستا به‌ عه‌ق‌لی سه‌رمایه‌داریکی نو‌ئ زیندانه‌که‌ی ده‌برد‌به‌ری‌وه، که‌سێک که ژێرده‌سته‌کانی هه‌م ده‌کاته‌ کالā و هه‌م تێکیان‌ده‌شکینێت. دیله‌کانی خۆی هه‌میشه به‌ شتیکی گرنگ‌تر ده‌گۆریه‌وه، له‌به‌رئ‌وه وه‌ک جال‌ج‌الۆکه‌یه‌ک که هه‌میشه ده‌بێت بزانی‌ت ته‌ونی خۆی له‌ کو‌ت‌دا ده‌چنێت، زیره‌کانه‌ نێچیره‌کانی هه‌ل‌ده‌بژارد و ده‌یزانی به‌ چ بیانوویه‌ک ده‌یان‌گرێت. ئیستا وه‌ک ئه‌و پیا‌وه‌ی جاران نه‌ده‌هاته به‌رچا‌وی که‌س، لیفیتانتی سه‌رده‌می مه‌فره‌زه تاییه‌تییه‌کان، پیا‌وی ها‌وکار له‌گه‌ڵ جه‌ل‌اده‌ عه‌ره‌به‌کانی ده‌زگای ئاسایش‌ی به‌عس‌دا، ئه‌وه به‌ یه‌ک‌جار و بۆ ئه‌به‌د له‌ یاده‌وه‌ری هه‌مووان‌دا بو‌وبوو به ژێره‌وه. ئه‌و خۆشی هێدی هێدی بو‌وبوو به‌که‌سێک هه‌موو دونیای وه‌ک بازاریکی گه‌وره‌ ده‌بینی، خه‌لکیش وه‌ک که‌سێک حسابیان بۆ ده‌کرد که پتر له‌ ناو کاسب و بازرگانان‌دا ده‌جولێت نه‌وه‌ک له‌ ناو حیزیدا. هه‌موو قوربانیه‌کانی لیفیتانت له‌ یه‌ک توخم و په‌گه‌ز نه‌بوون، که‌سانێکی ده‌گرت ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌ی له‌زه‌ت له‌ تێکشکان‌دیان ببینێت، که‌سانێکیشی ده‌گرت بۆ ئه‌وه‌ی بتوانی‌ت به‌ شتی گرنگ‌تر بیان‌گۆرێته‌وه ... هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی هێنده

زیرەکانە دەکرد، هەمیشە سەرکەوتوو لە هەموو کاریک دەهاته دەریخ. پیاویکی بیرورد و هەلدۆزبوو، دەموچاوه جوان و قیافەتە نێزانە و پێکەکەى کۆمەکیکی نۆریان پێدەکرد بگاتە هەر شوێنێک بیهوێت، بێدەنگی و ویقارە تەماوییهکەى وایدەکرد کەمجار خەلک پاستە و پاست وێنەى ئەو پیاوێى تێدا ببین کە لە ناخیدا ئەشکەنجەبازێک و ئەشیندارێکی ئازار هەیه، زیندانى مەرکەزیش لە پاگەیاندى حیزیدا وەک شوێنێک پڕوپاگەندەى بۆ دەکرا کە فایله زۆر مەترسیدار و گومان لێکراوه زۆر ترسناکەکانى لە خۆى گرتووه. ئەو پشیتی لیڤیتانتى بەهێزتر دەکرد و دەبووه مایهى ئەوێ هەر کاریک مەیلی دەخوازێت بیکات. ئەو چەند جارەى لیڤیتانت لە پۆژنامەى حیزیدا دەرکەوت و قسەیکرد، ئاشکرابوو کەسێکی زمانزان و دریا تەواوی پستەکانى بۆ داڕشتۆتەوه، سەیریش لەویدا بوو دواى پشکنین و پرسیار بۆمەدرکەوت، ئەوێ وەلامەکانى لیڤیتانت بۆ پۆژنامەکان دادەپۆژێتەوه، زیندانیهکی گەنجی زیندانى مەرکەزییە و هەر لە خودى زیندانەوه ئەو کارانە بۆ لیڤیتانت دەکات. سەردەمێکی سەیر بوو، من خەریکی دروستکردنى زیندانى تایبەتى خۆم بووم و لیڤیتانتیش خەریکی دروستکردنى زیندانى تایبەتى خۆى، نەوێک هەر ئێمە هەموو حیزیهکانى تریش خەریکی دروستکردنى زیندانى تایبەتى خۆیان بوون. هەموو بە نەیتى لە زیندانەکانماندا کارماندەکرد، هیچ زیندانیکیش لە زیندانەکان بە دادگایەک یان حاکمێکی مەدەنییهوه نەبەستراوون. زیندان بوون، زیندانى تایبەتى ئێمە... زیندانێک وەک تاکە بەرجەستەکەرى هەقى ئێمە لەسەر ژيان. لەو سەردەمەشدا کە پۆژگارى هەژارى بوو، شارەکان لە نەدارى و پیسبووخلیدا نوقمبوون، جگە لە زیندان دروستکردن، شتیکی تر نەبوو ژيانى خۆمانى پێخۆشبەین. لە کاتیکیدا من سەرقالی ئێشکردن بووم لەگەڵ ئەندازیارەکانى خۆمدا، پۆژێک داوام لە لیڤیتانت کرد مۆلەتم بەدات تا سەیری هەندەسەى ئەو گرتووخانە بچوکهى ئەو بکەم کە لە سەر زیندانى گۆن دواى تەختکردنى دروستیکردبوو، زیندانەکەى ئەو تادەهات ناوی بەسەر هەموو گرتووخانەکانى دیکەدا زالدەبوو. کە چووین هیشتا کۆمەلێک کرێکار لە

ناوۋە كارىياندەكرد. بېيىنم لىفىتانت ھەر زىندانىكى ناو خودى كەپروستانى كىردۈ بە سەپەرشىنى دروستكىرنى زىندانەكە. يەكەم شت لىفىتانت كىردى، منى بىردە لای ئو ئەندازىارە لاواز و ترساوۋە كە دىاربوو لە ماوۋەيەكى كەمدا بىرىكى زۆر لە كىشى خۆى لەدەستداوۋە. لە ئوروىكى تارىكىدا بوو، پاسەوانەكان مۆمىكىيان داگىرساند تا بە پوونى بېيىنن. ئو ھەر منى بىنى ۋەك پەلامارى شەيتانىك بدات، گووتى «ئەمەبوو ئو ئازادىيەى بۇ ئىمەتان ھىئا... ئەمەبوو. تىففىفف، سەكى سەگىباب». من پاچلەكىم و شلەزام، بەلام خۆشەختانە دوروبوم و تىنى ئەندازىارە شىتەكە نەگەيشتە پوخسارم. دواتر بە دەنگى بەرز گووتى «داگىركەران سوارىشم بوونايە خەفەتم لى ئەدەخوارد. بەلام ئىوۋە بۇ... ھا... ئن حىزىنا بۇ... ئو خەلكەتان بە ناوى ئازادىيەوۋە بىرد بۇ شەپ و لە دوايىدا ئاوا قوپتانكىرد بەسەرى باوك و باپىرماندا، يەنى خۆ دايكتانمان نەگابوو، بۇ وامان لىدەكەن ... تۆ گورگى، گورگى پېسى حىزى بىرسى... سەكى سەگىباب، تۆ ناوت چىيە، ھا ناوت چىيە؟ تۆ كىيىت؟ ھا دەى بلى تۆ كىيىت... چىت كىردۈ بۇ ئەم مىللەتە... دەى خىرا بىلى». زمانى ھىندە پىس بوو، من لەرزم لىھات و چەند ھەنگاۋىك چوومە دواوۋە. لىفىتانت ھىچى لە ھىمنى و وىقارى خۆى نەشواند و بە دەموچاۋە سارد و يەك پەنگەكى خۆيەوۋە، گووتى ئەم پىاۋە بەر لە گرتىشى لەمچۆرە قسانەى كىردۈ، زۆر نىزىكە لە شىتبوونەوۋە، بەلام ھەندى جار بە تەواۋى ئارامدەبىتەوۋە و ئامادەيە ھەموو شتىك بىكات، دان بەوۋەدا دەنىت كە شۆرش بىتوانە و گوناھبارى گەرە خۆيەتى كە خودا دەمپىس و بىئەست و تەماعكار دروستىكىردۈ. دەگرى و دەپارىتەوۋە و داۋادەكات يان بىكوژىن يان لىيخۆش بىن. گووتىشى ئەم ئەندازىارە بىچۆلەيە «كە قىزىكى زەرد و لووتىكى زلى سوورى ھەبوو، ۋەك لووتى لىيوكەكانى سىرك» لە پۆۋە ئارامەكانىدا بە ھىمنى دادەنىشىت و ۋەك بىيەۋىت لە گوناھەكانى خۆى پاكبىتەوۋە، نەخشەى نوپكىردنەوۋەى زىندانمان بۇ دەكىشىت.

ئەو ئەو ساتەبوو بۆ یەکەمجار بەر دوو کەرتەبونی ناوەکی و ترسناکی خەلک کەوتە و دەمەدەست فریشتە مەلەونە کە ی خۆم بێرکەوتەو. ئەو ئەندازیارە شیتە ی زیندانی مەرکەزی لە یەکەم پێشپەرەوانی ئەو نەخۆشییە بوو کە دواتر هەموو میلەت دەگرێتەو. دوو کەرتەبونی ئەو سەرەتاوە دیاربوو تیماری ئاسان نییە. مۆفکەلێک بە جۆرێکی دەستەجەمعی تووشی ئەو هەستە ناکۆکە بوون کە لە یەكکاتدا تا سەر ئێسقان دەستەمۆ و ئارام هەموو شتێک جێبەجێبکەن، بەلام وەک شەیتانیشت بیانجولێت، ناوەناوەش دەبنە دوژمنی سەرسەخت و دپ، خۆیان بە زولمەتکراو و خەلەتاو دەزانن، کە پابەرانی لەسەر شانی ئەوان هاتوون و ئێستا تەنیا بێر لە خۆیان دەکەنەو و ئەو حەشامەتە پەش و پووتەیان یادکردووە کە پێی دەگووترێت میلەت. لەو ساتەو ئەو دەبێتە نەخۆشی نەتەوایی ئێمە، لە ناو هەموو مۆفکەدا فەرمانبەرێکی ملکەچی دەوڵەت و ناپارزاییەکی دەمدریژ و توپە لە دایکدەبێت. بە جۆرێک دەتوانم بڵێم، زۆرینە ی خەلک دوو دوماچاویان بۆ دروستدەبێت، دەوماچاویکیان سەر بە دەسەڵتدارانە و بە کۆمەکی ئەو روخسارە کار دەدۆزنەو و پارە دەخۆن، دەوماچاویکی دیکەشیان ناپارزایی و توپە و ویژدانی پێ پارسەنگ دەکەن، بە جۆرێک گەر بەهاتبایە و هەر کەسێک لەوانەت لەسەر تەختە یەکی بازەنایی دابنایە و خێرا بتخولاندبایەتەو، هەرگیز تێنە دەگەشتی چ پوختساریکیان پوختساری خۆیت، دەوماچای یەکەمیان کە هەواداری حاکمانە یاخود دەوماچای دووەمیان کە توپە و ناپارزایی. بەلام یەکەمین نمونە ی ئەو دۆخە شیزۆفرینیەم لای ئەو ئەندازیارە شیتە بینی، کە پۆژێک ناپارزاییەکی شیت و هیستیری و توپە بوو، پۆژێکی دیش خزمەتکار و بەردەست و ملکەچی لیقیانت بوو.

سالانێکی سەیریوو، ئەو ی لەو سەردەمەدا خەلکی توپە دەکرد برسیتی بوو، دەوڵەت گەمارۆیەکی ئاسنینی خستبوو سەر شارەکانمان، خەلکی دەبوو بە هەرزانتەین ژەم و کۆنتەین جەل و کەمترین موچە ژیاڵ بێنەسەر. لەو دەمەدا من بە پارە یەکی کەم توانیم زیندانەکانی خۆم دروستبکەم و

حیزب له سهرفیاتی پوچ بپارژم. دواى زانیم که لیفتانت ته واوى زیندانه که ی به خودی زیندانییه کان دروستکړدوه. ژووره کانی زیندانی مه رکه زی تاریک و نرم و بڼ هه واگیش بوون، له زینزانه کانداهه ستم به بوونی شتیه کی خنکینه ر کرد، دلنیا بووم له گه ل تپه پینی کاتدا دیله کان تووشی ته نگه نه فیه سی و هه وکړدنی سی ده بن. سه قف و چوار دیواره کان کوڼکریټ بوون، به لام ته ختی ژووره کان هه ر گل بوو، له بری په نجه ره ته نیا هه ندیک درزیان جپه پشستبوو که پانی هه ر په که یان له ده سانتیمه تر تینه ده په پی. له وئ نه وهی زوړتر به رگی بگرتایه له هه مووان زیاتر زیانی خوی ده خسته مه ترسییه وه، هیچ کهس له وئ ناسان دهر نه ده چوو، هه ر کهس بگه وتایه نه وئ ده بووه که سیکى تر نه وسا ده هاته ده ری. له گه شته که مدا سه رنجدما ژماره ی ژووره چوله کان له زیندان زوړ بوون، که چی لیفتانت هه ر ژووری تری دروستده کرد. لیتمپرسی نیازتی پوژنیک هه موو زیندانه که پرپکات یان چی، وا به رده وام ژووری نوئ دروستده کات. گووتی گرنگی زیندان له وه دا نییه چه ند که سی تیدایه، یان ناخو هه ر که سی تیدایه، به لکو له وه دایه هه موو کهس له دهر وه بزائن که سیک خه ریکه و زیندان دروستده کات، ترسی زیندانی خالی له ترسی زیندانی پر کاریه رتره. پای و ابوو، هیچ شتیک وه که خه یالی بوونی زیندانیکی خالی که ده بیت پوژنیک له پوژان پر بیت، خه لک ناترسینیت. نه و کات من بیرمکرده وه که لیفتانت به راستی وانه ی له نه زموونه کانی خوی له سه رده می هوکمداری به عسدا وه رگرتووه، نه وان ته واوى سیستمی زیندانیان له سه ر ته کنیکی پرکردن و چولکردنی به رده وام دامه زراندبوو، هه ندی جار له ناکاو وه که بیانه ویت موعجیزه په کی نیلاهی نیشاندېده هه موو دیله کانیان به رده دا، به یانییه که هه لده ستاین و ده مانبینی دهر گای هه موو زیندانه کانیان کردو ته وه، خه لکی به خووشی و شادییه کی بیتونه وه دینه ده ری و هواتاف به گیانی سه روکدا ده کپشن. به لام هه فته په کی نه ده برد له چهنده ها په شبگیری گه ورده زیندانه کان دووباره پرده کرانه وه، لیږه وه نه وه چووبووه نه ستمانه وه که زیندانی چول بوئی نه وه مه ترسییه ی لیږت که ده شیت وه رزی داهاتوو، نیمه میوانی نوی قه فزه کانی بین.

ئەندازیارە دووفاقەکی لیفیتانت زۆرجار لە داپشتنی فۆرمی ئەندازەیی ژوورەکاندا ھونەری نواندبوو، زینزانە ی دروستدەکرد سینگۆشەیی، بە جۆریکی وەھا دیلەکان نە دەیاننوانی نە تێیدا بوەستن، نە دا بنیشن، نە پالێکەون. یان زینزانە یەک پتیدەگوت «سەندەویچ»، دەبوو دیلەکی وەک شفتە ی ناو سەمون لە درزیکی تەسکدا پالکە ویت و تا دەریدەھێتن نە جۆلێت، لەوێگانەش لێپرسینەوێ لەگەڵ دەرگا، شەکر و دەرگا بە لەشیدا و لەقووتووی تایبەتدا «کە پاسەوانەکان بەرپرسی بوون» مێش و مێرولە و ھەنگ لە لەشی بەردەرا. ئەشکەنجەکانی لیفیتانت کوشندەنەبوون، ئازاری زۆریان نەبوو، بەلام کەرەمەتی دیلەکانی وەھا دەشکاند، ئامادەبوون دواتر ھەموو سوکایەتییەکی وەک بەشیکی ئاسایی ژیان قەبوولبکەن. من زیندانەکەم وەک شوێنێکی دڕندە و نا ئینسانی بینی کە ھەستی مۆف بە بچوکی و تێکشکان گەرەتێدەکات. بێتەوێ ھیچ بلێم گەشتەکی خۆم بچراند و داوامکرد لە بەر تەنگانەفسی و بەدبویی زوو بمبەنە دەری.

لیفیتانت خۆی ھەمیشە سەعات ھەشت و نیوی بەیانی لە زیندان بوو، پێلاو ھەمیشە بۆیاغکراو و بریقەداربوو، وەک فێربووبوو بە ھەنگاوی سەربازیی پێک خۆی دەکرد بە شوێنکاری خۆیدا، ھەندیک پۆژ جەلە سەربازییەکانی سەردەمی چۆکمپانی بەعسی لەبەردەکردەو، بێتەوێ کەس ھەست بە ترسان و شلەژانێکی قوول بکات، لەوێ بەرپرسیکی بالای شۆرش جاریکی تر لە جۆرە یونیفۆرمی وەھا دا دیتەو ھەیدان. ھەندیک پۆژیش جلی کوردی جەنگاوەرانی دەپۆشی و وەک سەردەمی پسمامان خۆی دەگۆری. خەڵکانێکی زۆر وایاندەزانی زیندانی ھەرکەزی لە ژێر سەرپەرشتی ئاسایشدا، زۆرجار نوسەران یان ئەندامی حیزبەکانی تر دەھاتنە لای من و سەرسامدەبوون کە دەیانزانی ئەو زیندانە جیگایەکی تایبەتە و دەزگایەکی سەربەخۆیە کە جەنابی سەرۆک وەک دیاری بەخشیویتی بە لیفیتانت تا لەوتێوە ناوکی جیھانێکی تر بچێت کە چەندین سالی دیکە مانا و روخساری بەتەواوی دەردەکەویت.

لىفىتانت تا نزىكى دوانزەونىو لە زىندان دەبوو، لە ناكاو دواز دەونىو وەك
 دونيا گۆرپانكارىيەكى پىشەيى بەسەردا ھاتبىت، وەك ساتورن لە
 بورجىكەو ھە چوو بىتە بورجىكى تر، لە قاتى سەمۇن و كراسى سەد دەر
 سەد كەتاند لە دەرگای دەرەوھى زىندان بە پوخسارىكى جىاوازەو
 دەھاتە دەرئ و سوار جۆرە ماشىنىكى تر دەبوو و دەچوو بۆ جىگايەك
 كە پتر شوئى كۆبوونەوھى بازىرگان و سەراف و قاچاغچى و بەلئىندەرە
 كۆنەكان بوو. شوئەكە لە سالۆنى ئوتىلىكدا بوو، نىوھپوان بازىرگان و
 پارەدارە گەورەكان لەوئ كۆدەبوونەو و زۆربەى پڕۆژەكانى كار و
 بىرۆكەكانى ئىش لەوئ تاوتۆئدەكران. لەو سەردەمدا پارەدارە كۆنەكان
 پىكرا لە بەر مەترسى ھەرس و مايەپوچبىدا بوون، حىزب زۆريانى
 خستبوو زۆر سىستىمىكى باجى قورسەو و دەبوو بەردەوام شتىك لە
 سامانى خۆيان بە ھەيئەتى كاروبارى شار ببەخشن. بەلام لە زۆرەو
 سەرمایەدارى تازەش وەك قارچك ھەلدەتۆقین. تا ئو جىگايەى من بزانم
 لىفىتانت خۆى لە ترساندن و ھەرگرتنى پاستەوخۆى ھىچ پارەيەكدا
 بەشدارنەبوو، بەلام ھەموو دەيانزانى كە بەو قژە پەش و نىگا كىوئى و
 جوانىيە مىرانەيەو دەرەكەوئت، بۆ چى مەبەستىك دىت. ئو
 خەلكانىكى زۆرى لە ھەموو جىگايەكى شاردا بلۆكرىدبوو، تا بزانىت
 خەلكى چى مولك و مالىك دەفروشن، لەوھشدا بۆيۆزدانىيەكى نەدەكرىد،
 وەك بىسترومە دەلئىن جگە لە بىرپەحمى بازار پىرپەحمى خۆى زۆر
 نەخستۆتە سەر مامەلە و كرىنكارىيە زۆرەكانى، بە پىچەوانەو سەخواوەتى
 دەنواند و خۆى واپىشانەدا بە كرىنى زەوى و مال و دوكانەكان كۆمەك
 بەو بەدبەختانە دەكات كە بۆ ئوھى تۆزىك زۆرتەر بژىن دوا پاشەكەوتى
 تەمەنيان دەفروشت. لەو باوەرەدابووم دەيەوئت تا پاشەپۆزىكى دوور ناوى
 وەك بازىرگانىكى پاك بپوات، تا ھەر خەوش و لكەيەك لە زىندانەو
 دەچىتە سەر ناوبانگى لە زۆر جەبى كاسبىكى بە ئىنسافدا كە ھەقى
 خەلكى بە زیادەو داو و نىبىت. نا ھىچ كات ناوى وەك كەسبىكى گزىكار
 و ھەقخۆر نەكەوتە سەر زاران، واھەستدەكەم ئوھە كۆمەكەكى گەورەى
 پىكردەت بپوانىت پووھ تارىكەكانى خۆى داپۆشەت و پووپۆشىكى

ئەستووریان بەسەردا بدات. دواتر من سەرئەمدا کە ئەم سەرووشتە، ئەدگاری تاقانە ی لێقیانت نییە، بەلکەر هەموو کەسێکی ترسناکی دنیا کە لە نزیکەوە لێی بپوانیت، پوویەکی وەهای هەیە. هەر کاتێک دەچوو سالتونی بازرگانان «یانە ی ئوتیلە کە لە دەمەدا ئەو ناوە ی وەرگرتبوو» کەس هەستی نەدەکرد هەر ئێستا راستەوخۆ لە ئەشکەنجەدانێ کەسێکەو هاتوو. لە زیندان بەر لە دەرچوونی دوشێکی دەگرت، بۆنی لە خۆی دەدا و ئەوسا بە پێ دەگەوت. ئەو دوشە کە زۆرجار زستانانیش بە ئاوی سارد دەیکرد، نوێدەکردهو و هەستێکی پێدەبەخشی کە ئەو ی لە ئێستاو تا شەو پوودەدات کاری کەسێکی ترە، جیاواز لە لێقیانتی بەیانیان. نا لێقیانت دوو کەس نەبوو، کەسێکی بەد و کەسێکی باش، ئەو خراپترین وەسف و سادەترین تێگەشتنە بۆ کەسێکی وەک ئەو. من زۆرجار بینیم و بیستومە عەوامەکان جگە لەوەسفی چاک و خراپ و شەگەلی تریان بۆ ناسینی یەکتر نییە، بەلام پیاویکی ئالۆز و تێکەڵ و فریودە ی وەک لێقیانت، ئەستەمبوو بەو جۆرە وشانە باسبکریت. ئەو کەسێک بوو بە کۆمەلێک دەمامکەو، بەیانیان تا لە زیندان دەهاتە دەر وای هەستەکرد هێشتا لێقیانتی جارانه، لێقیانتی سەردەمی پسمامان، ئەو پتووستی بوو لە یەککاتدا هەم لە راپوردو و هەم لە داهاووی دوریشدا بژی، وەک چۆن باهیری کۆمەکی پێدەکرد بەرەو سەردەمە تازەکان هەنگاوینیت. زیندانه تاییەتییه کە ی ئەو هەستە ی پێدەبەخشی کە هەمیشە لە راپوردوودایە، هەمیشە خۆیەتی، هێشتا لەو جیهانە دانەبڕاو کە عاشقیی. جارێک بولبولیار پییگووتم «هیچ شتێک لە سۆزی مۆف بۆ راپوردووی خۆی ترسناکتر نییە». لێقیانتیش خەریکبوو دەچوو تەمەنیکەو یادی راپوردووی خۆی بکات. بەلام ئەو کەسێک بوو دەیتوانی هەموو کێشە دەرونییهکانی خۆی لەسەر حیسابی دنیا چارەسەریکات. پۆژانە بن هیچ دودلێیهک خۆی دەکرد بە هۆل و پیستۆرانتی ئوتیلە کەدا و لەوێ فرۆشیار و کڕیار و بازرگانان لە دەوری ئاپورەیان دەبەست. هەر زوو خەلکانێکی زۆر زانیان گەر لەگەڵ لێقیانت کاربەکن، پاشەپۆژیان زامنتر و پوونتر دەبیت لەو ی کوێرانه قولایی خۆیان هەڵدەنە ناو بازار. لێقیانت

تاكه ماسيگريك بوو تا ماسي نه ديبايه، تا دلنځايه بايه ننچيريكي گه وړه له
 توره كهيدا ده گيرسټه وه، نه شاړه زه هيچي نه ده خسته شو. كه له سر
 كورسيه كه خوي داده نښت و قره نيمچه ته پ و پش و نه رمه كه
 به ده ست بڼ سهر وه هله دايه وه، كه قاچي ده خسته سر قاچ و همو
 شو كوره وييه په شه بريقه دار و نوځ و ناوړيشميه يان له پيدا ده بڼي، كه
 ده يان بڼي هيچ كات بڼي پتلاوه كاني گهرديكيان پټوه نڼيه، داميني
 پاننوله كه وه كه هميشه توريكي له سر نانيشيت، له كاتي خوارندا به
 نه ته كيتي كه سيكه وه دټه سر سفره كه فيربوه به هيني تير بيت، به
 هيني ده ست پټيكات و به هيني كوتايي بيت، نيدى باوه پيان به
 چيركه ترسناك و ناماقولانه نه ده كرد كه له زنداني مرکه زيه وه
 ده هاتنه ده رځ. كه س له و باوه په دا نه بوو پياوړيكي وه ها پاك و ته ميز،
 كه سيك بهر له وهى ليوانه كان به رزيكاته وه بڼ زاري، به ده سته سپي ناوړشم
 ده يگرتن نه با جټپه نجهى له سر شوشه كان بنشيت، كاري توندى
 ليټوه شته وه. نازانم كڼ شو نازناوهى پټپه خشى، به لام له ناو بازگان و
 سهرمايه داره تازه كاندا، ناوى وهك «پرنس هومر» پوښت، ناويك له
 بازاردا هيدى هيدى به سر ليفيتانت و په شمارادا سر كهوت و بووه
 نازناوى شو. نيدى گهر ناوه كه لاقرتى و تانهش بيت، بڼ ليفيتانت له وه
 باستر بوو، به ناويك بانگي كه كه ته نيا به ناوى به يانايي خوي ده زاني،
 نه وهك ناوى نيوه پوان. نا ليفيتانتى نيوه پوان كه سيكي ديكه نه بوو
 جياواز، شو به يانايان و نيوه پوان و شويش هه مان كه س بوو، شو وهى
 ده گورا خودى ليفيتانت نه بوو، به لكو ته خته شاتوكان و شويني
 نمايشه كان و سروشتي په فتاره كان بوو، شو وهشى كارناسانيه كي گه وړه
 بڼ كرده بوو بتوانيت له په ككادا له كومه ليك نمايشي گه وړه ده به دشار بيت،
 له به يانويه وه كه هله دستيت تا ده گاته ناو پټخه فنى خو چه ندين
 سهرشاتو بڼيت و پوله كان و ناخافنه پټويسته كان به په كدا نه پټوښت،
 وانه كاني باهيري بوون، كه ليفيتانت چيركي زوي ليدنه بڼين. ليفيتانتى
 نيوه پوان كه سيك بوو له نمايشيكي ديكه ده، ده بوو ناويكي ديكه شى
 هه بيت، شو له گهل فروشياريه كان ده چوو بڼ سهرى خانوو، بڼ

پټوانه‌کردنی زه‌وی، بۆ ته‌ماشاکردنی باره‌ کالای هاورده‌ له‌و دیوه‌وه . هیچ کات بارټکیشی نه‌ده‌کړی دلنیا نه‌بیت گومرگی لټدراوه و حیزب هه‌قی خوی لی له‌گرتوه . به‌رده‌وام دواي سعات چوار کاتژمټرټکی تایبه‌تی هه‌بوو له‌گه‌ل هه‌ندیک هاوکارانیدا داده‌نیشت و بیري له‌و پړژانه ده‌کرده‌وه که ده‌شیت گرنګ بن و پاشه‌پړژيان هه‌بیت . له‌گه‌ل نه‌ندازیاره گه‌نجه‌کان، ده‌چووه سهر مال و بینای بازاره‌ کونه‌کان، بزانتیت ده‌توانیت چی بکات، وهک هه‌میشه له‌ کاری نه‌ندازیاری کورد به‌ گومان بوو و هه‌ولای ده‌دا بۆ ماوه‌ی کورتیش بووه نه‌ندازیار له‌ تاران و به‌غداوه به‌نیت بیري بۆ بگه‌نه‌وه . له‌و سهرده‌مه‌دا، هیدی هیدی خه‌یالی بورج هاته‌وه سهری و له‌ پڼګای کومه‌لټیک به‌لگه‌نامه و ئیسنادی یاساییه‌وه، به‌ یارمه‌تی تیمیک له‌ پارټزه‌ران که خۆبه‌خشانه کاریان بۆ ده‌کرد، ئاسان هه‌موو شتیکی هټنایه‌وه سهر ناوی خوی . سهره‌تا ته‌نیا خه‌ونه‌کانی به‌رزبوون ... به‌لام چ ئاده‌میزادیک هه‌یه‌ خه‌ونی وه‌ها خورافی و به‌رزی نه‌بیت؟ ناتوانم تیڅه‌م لیفیتانت له‌ چ ئان و ساتټکا به‌ته‌واوی گه‌یشه‌ ئه‌و بپوایه‌ی دروستکردنی بورج خه‌یال نییه، به‌لام ده‌زانم له‌ پړژیک له‌ پړژه خۆله‌میشی و بټپه‌نگ و پپ گومانه‌کانی سالی نه‌وه‌دوسټدا تیگه‌یشته‌وه که دروستکردنی بورج، به‌وچوره‌ی که بیري لټده‌کاته‌وه ته‌نیا ته‌مه‌نټکی درټ و ئیراده‌یه‌کی ئاسنین و بټپه‌حمیه‌کی زیاتری له‌ ئیستا ده‌وټ . پړژانه له‌ نزیکي سعات پټنج تا پټنج و نیوی ئیواره‌ش لیفیتانت ده‌موچاوټکی تری داده‌نا، له‌و کاته‌دا ده‌چووه نوسینگه‌ فه‌رمیه‌که‌ی خوی که ناوی نابوو «نوسینگه‌ی بۆتان بۆ کاروباری بازرګانی»، له‌وټی جوړه‌ ئاکار و سیمایه‌کی تر به‌سهریدا زالده‌بوو . ده‌بیت بلنم لیفیتانت به‌ده‌گه‌من ئه‌و جیګایه‌ی بۆ کاروباری بازرګانی به‌کارده‌هټنا، نوسینگه‌که‌ ته‌نیا ناوټیک بوو بۆ جیګایه‌کی چۆل که پټویستی بوو هه‌ندئ ئیشی نه‌ټنی خوی تټدباکات . ده‌میک ده‌گه‌یشه‌ نوسینگه‌که‌ی، یه‌که‌م شت دوو گه‌نجی باریک و سیسی ده‌بینی، دوو گه‌نجی ده‌موچاو قوپاو، که هه‌ردووکیان که‌میک پشیان هه‌بوو، بالایان به‌ نه‌ندازه‌ی یه‌ک بوو، نیگیان وه‌ک نیگی منداټکی دپ و برسی بوو . ئیشیان نه‌وه‌ بوو که نامه‌کانی دلداری بۆ لیفیتانت کۆبکه‌نه‌وه،

نامه‌ی دل‌داری پاسته‌قینه. پیش نه‌وان هاوکارِکی دی ویستبوی لیفیتانت
 بخه‌له‌تینت، خۆی به کۆمه‌کی هه‌ندیک هاوپی دیکه‌ی نامه‌ی درۆی
 دروستکردبوو، ناوی کچ و کوپی خه‌یالی خستبوونه‌ سهر، به ناوی نه‌م
 گه‌نج و نه‌ویدییه‌وه کاغه‌زی په‌شکردبووه‌وه. لیفیتانت له هه‌قی نه‌و
 درۆیه‌یدا سزایدا و ده‌بوو به‌رده‌وام سهر و برۆ و سمیالی خۆی بتاشیت،
 سزایه‌ک لای نه‌و ته‌زویرچییه به‌دبه‌خته له مردن سه‌ختتر بوو، شتیک
 پالی پتوه‌نا ژبانی بخاته مه‌ترسییه‌وه و بیه‌ویت به‌پی له سنووری
 ئیرانه‌وه بچیت بۆ تورکیا و خۆی له لیفیتانت پزگاریکات، به‌لام وه‌ک
 ده‌لین نه‌هامه‌تی به یه‌کجۆر نایه‌ت و که هاتیش ده‌ست هه‌لناگریت،
 نه‌وه‌بوو له کاتی په‌پینه‌وه‌دا له سنوور کوژدا و که سوکاری دوی سئ
 مانگ لاشه‌که‌یان له پاسداره ئیرانییه‌کان وه‌رگرته‌وه. لیفیتانت هه‌موو
 شتیکی ده‌کرد بۆ نه‌وه‌ی بگاته نامه‌ی دل‌داری نتوان دوو که‌س،
 ئاره‌زوویه‌کی سه‌یربوو، به‌لام واده‌زانم هه‌ر درۆزکراوه‌یه‌کی سروشتی نه‌و
 ئاره‌زووه‌ گه‌وره‌یه‌ی بوو بۆ هه‌ستکردن به هیز و بالاده‌ستی به‌سه‌ر
 شته‌کاندا، نامه‌ی دل‌داری نه‌ینتیرین، تاییه‌تیرین و به‌نرخترین شتی
 مروفه‌کان بوو، ده‌ستخستنی نه‌و نامانه وه‌ک جۆره داگیرکردنکی تربوو،
 فه‌تحیکی گه‌وره‌بوو له خاک و مه‌مله‌که‌تیکدا لیفیتانت خۆی هه‌رگیز پیی
 تینه‌نابوو... له گه‌نجیه‌کی زووه‌وه نه‌و خولیا گه‌وره‌یه‌ی تیدا
 سه‌وزبووبوو، بزانت عاشقان چی ده‌لین، خۆی به هیه‌ج جۆریک توانای
 عاشقی تیدا نه‌بوو، له به‌رنه‌وه ته‌لیسمی وشه‌که و هه‌سته‌کان هه‌ستیکی
 په‌ش و تاریکیان تیا ده‌بزواند. له سه‌رده‌میکه‌وه که نامه‌ی دل‌داری له کوپ
 و کالان ده‌سته‌ند، نه‌و ئاره‌زووه پتر به‌ره‌و خۆی کیشیده‌کرد و نه‌یده‌توانی
 له به‌ر فریویدا ده‌ربازییت. وه‌ک چۆن دونیای شیع‌ر بۆ نه‌و سه‌ره‌زمینه‌یکی
 غه‌ریب بوو، دونیای عه‌شقیش وه‌ها بوو، وه‌ک چۆن که نه‌غه‌ده‌ی
 پووتده‌کرده‌وه وایده‌زانی هه‌موو شاعیرانی سه‌ر زه‌وی پووتکردۆته‌وه،
 ده‌می‌ک که نامه‌کانیشی ده‌گه‌یشته ده‌ست وایده‌زانی سه‌ریاز و تۆپ و
 تانکی خۆی له مه‌مله‌که‌تیکی دور و نامۆدا دابه‌زاندوه. نه‌م دوو گه‌نجه
 که ئیواران وه‌ک دور سه‌گ بۆ نان بگه‌رپن، ده‌گه‌یشتنه نزیکی

تیده کرد و لهوئ حیساب و مامه‌ل‌یان ده‌کرد و به‌رام‌بر نرخیک که بۆ
 ئو سهرده‌مه پاره‌یه‌کی باش بوو، نامه‌کانیان ده‌فروشت، ئو ی دیشیان
 شیرین‌فروشتیک بوو که له پال فروشتنی برمه و پاقلوده‌دا به نه‌تینی هه‌موو
 جوړه نامه‌یه‌کی دل‌داری ده‌کریه‌وه. تا ئو سهرده‌مه‌ی موبایل و ئیمه‌یل و
 فه‌یسبوک به‌ته‌واوی نامه‌ی دل‌داریان له ناو برد و کردیانه شتیکی له
 یاد‌کراو و میژوویی، لیفتانت وازی له و ئاره‌زووه‌ی نه‌هینا. له‌گه‌ل سهره‌تای
 سه‌ده‌ی بیست و یه‌کدا که موبایل گه‌یشه هه‌موو ده‌ستیگ و ئینته‌رنیت
 گه‌یشه مال‌ه‌کان، من هیدی هیدی له سهر په‌یژه‌کانی سیاست به‌کاوه‌خۆ
 داده‌به‌زیم و هه‌نگاو دوا‌ی هه‌نگاو به‌ره‌و خوار ده‌بوومه‌وه، ئویش تا
 ده‌هات به‌رزتر و به‌رزتر سهرده‌که‌وت، پۆژیک وایله‌تات ئیتر نه‌مه‌دیبینی،
 ئو له چاوی من ونبوو، چیتر توانام نه‌بوو بزانم چی ده‌کات و چی
 نه‌تینییه‌کی نوئی هه‌یه. به‌لام ده‌مبیسست که ده‌زگایه‌کی خۆی هه‌یه گوئی له
 ته‌له‌فونی عاشقه‌کان ده‌گریت، خه‌لکانیکی شاره‌زای گرتووه ئیمه‌یل و
 کۆمپیوته‌ره‌کانی بۆ ها‌کده‌که‌ن. ئایا ئوه‌ راسته؟ نازانم، له‌و کۆتاییه‌دا
 هیچ ئاره‌زوویه‌کم نه‌بوو دوا‌ی نه‌تینییه‌کانی لیفتانت بکه‌وم، هیدی هیدی
 خۆم ئاماده‌ده‌کرد جه‌معیه‌تی ژیا‌نه و نه‌کان دابمه‌زینم و گه‌وره‌بیکه‌م،
 به‌لام دل‌نیا‌بووم چه‌زی گه‌وره‌ی ژیا‌نی لیفتانت ئوه‌بوو ئه‌وانی تر تا دوا
 پله، تا ده‌شیت و ده‌گریت پووتبکاته‌وه و لاوازیه‌کانیان ببینیت. له‌زه‌تی
 له‌وه ده‌بینی که پارانه‌وه‌ی عاشقه‌کانی له یه‌کتر ده‌خوینده‌وه، که
 فرمی‌سکی کوپانی له به‌رده‌م کچاندا ده‌بینی، که نامه‌ی کیزانیکی ده‌بینی
 هینده لاوازی‌بوون ده‌یانه‌ویست له به‌ر سه‌عاتیک عه‌شق خۆیان بسوتین.
 که شه‌وان له پۆبیکي ئاوریشمدا له‌سهر میژه‌که‌ی داده‌نیشست و وه‌ک
 ئه‌میری‌ک پالیده‌دایه‌وه و نامه‌کانی ده‌خوینده‌وه، هه‌موو شه‌وی‌ک دوا‌جار به
 ده‌نگی به‌رز، وه‌ک له هه‌موو شتیگ نا‌ئومید بووینت، پوویده‌کرده نه‌غه‌ده
 و به ده‌نگی به‌رز ده‌گوت «وه‌ره بیینه ئه‌مانه چ بی‌عورزه و که‌ساسن و
 له به‌ر چی خۆیان ده‌کوژن و ده‌سووتینن». خوینده‌وه‌ی نامه‌کان زیاتر
 ئه‌وه‌یان بۆ ده‌سه‌لماند که ئینسان مه‌خلوقیکی بجوکه و شایه‌نی
 پلی‌شانه‌وه‌یه. چه‌نده ئینسانی به لاوازی ببینایه، زیاتر هه‌ستیده‌کرد مافی

خۆیه‌تی له‌سه‌روه‌پا بپوانیت و هه‌ست به‌ ناوازه‌یی و تاقانه‌یی خۆی بکات. ئه‌و نامانه‌ی ته‌نیا بۆ ئه‌وه نه‌بوو که بزانیت ئه‌وانی دی چۆن ده‌ژین و چۆن بێرده‌که‌نه‌وه، به‌ لکو پوانه‌که‌ی بۆ گرنه‌گ بوو، ئه‌وه‌ی بۆ گرنه‌گ بوو نامه‌کان له‌ده‌ستیدا ئه‌وه‌ی بۆ ده‌سه‌لمێنن که خۆی له‌ جیگایه‌کی دونیادا وه‌ستاوه، ده‌توانیت پووتر و باشت‌تر له‌ هه‌ر مه‌خلوقێکی تر شته‌کان ببینیت. مه‌به‌ستی بوو هه‌موو تێبگه‌ن ئه‌و له‌ کویدا وه‌ستاوه و له‌ چ گۆشه‌یه‌که‌وه سه‌یرمانده‌کات. دروستکردنی بورجیش تروپکی ئه‌و خواسته مه‌حاله‌ی بوو تا بگاته ئه‌و پله‌یه له‌ به‌رزی بتوانیت له‌ بالاوه وه‌ک خودایه‌کی گریکی ته‌ماشامان بکات. تا ئه‌مڕۆش هه‌یج که‌س نازانیت چ ئه‌رشیفه‌کی گه‌وره و ترسناکی کۆکردۆته‌وه که ده‌رکه‌وتن و هاته‌نه‌ده‌ره‌وه‌ی دوور نییه مالی ده‌یان خانمی به‌رپێز و یرانبه‌کات که ئیستا له‌ مال و می‌ردی خۆیاندا هه‌زار سوێند ده‌خۆن، هه‌یج کات جگه له‌ می‌رده‌کانیان پیاویکی دی له‌ ژیا‌نیاندا نه‌بووه. به‌لام نا ... ئه‌و جگه له‌وه‌ی له‌زه‌ت له‌وه ببینیت که ئه‌و لیفیتانته، ئه‌و حاکه مه‌غرور و چکۆله و چاو‌تیزه‌یه که ئیتمه ده‌بینیت و ده‌زانیت چیه‌ن و چ لاوازین، نیازتکی تری نه‌بوو. زیندانه‌کانی، کۆشکه‌کانی، پڕۆژه‌کانی، نامه‌که‌پنه‌کانی هه‌موو بۆ ئه‌وه بوون دل‌نایبیت له‌ جیگایه‌کی به‌هێزتره‌وه له‌ جیگای من و تو دنیا ده‌بینیت.

ناوه‌پاستی سالی نه‌وه‌دوسن، سه‌ره‌تای گه‌رانه‌وه‌ی نه‌غه‌ده بوو بۆ دونیای شیعیر، له‌دوای پا‌ه‌په‌ینه‌وه ده‌نگی نه‌بوو. من ده‌مزانم به‌رده‌وام له‌گه‌ڵ شاعیراندا کۆده‌بیته‌وه، له‌ مالی خۆیدا دانیشتنی شیعیری سازده‌کات، ژنه شاعیره‌کانی شار که‌م‌تاژۆر هه‌موو بوونه‌ته ناسیاری، له‌ جاران زیاتر کتیبی شیعیری هه‌یه، کتیبخانه‌که‌ی له‌ جاران گه‌وره‌تره. به‌لام له‌ ئاستی گه‌شتیدا، هه‌یج ده‌رکه‌وتن و به‌شدارییه‌کی به‌رچاوی نه‌بوو. له‌ دوای شه‌وی ئاهه‌نگه‌که‌وه که داوای لی‌ک‌ردم بولبولیاری بۆ بدۆزمه‌وه، ماوه‌یه‌کی زۆر تێپه‌پی بوو، نه‌ من ده‌متوانی بولبولیار بدۆزمه‌وه و نه‌ خۆی ده‌رده‌که‌وت. شتێکی سه‌یربوو، بولبولیار وه‌ک هه‌ست به‌ هه‌موو جو‌له و نیازتکی من بکات، ده‌یتوانی له‌ هه‌موو ته‌له و داو و په‌شکینێک ده‌ریاز بیت که من

پلانم بۆ دەكېشا . يەكەمجارم بوو بەرامبەرى بەوجۆرە تورپە و ھاربېم، ھېچ
 پىنگايەك و دەروازەيەكم چىڭ نەدەكەوت بىمباتەو ە سەر ئەو . وەك ئەو ە
 بوو زەوى قىووتى دايت يان ئاسمان ھەلىكىشايىت . من زىاد لە سال و
 نىويك بوو بەردەوام لە دواى ئاماژەيەك و ئاسەوارىكى دەگەپام، ئۆر لە
 كارمەندانى خۆم پاسپاردبوو سۆراغى بزانن، بەلام وىنەيەكى وەھاي ئوم
 لە بەردەستدا نەبوو... چەند ئەرشىفە كۆنەكانى حىزب دەگەپام، چەند
 خەلكم پادەسپارد، بەلام وەك ئەو ە ئەم كوپە ھەر لە پاستىدا بوونى
 نەبوويت و دەستكردى خەيالى من بىت، كەس ھىچى دەربارەى نەدەزانى .
 چەندەھا پۆز بە تايىت دەچومە گەپەكى غەمپاشا، ئەو كوچە ھەژارەى
 كە ئەگەر ھەموو زەويش بگۆرپىت، ئەوئى ناگۆرپىت، گەرچى ئىستا بۆنى
 ھەژارى ئۆر ئازاريدەدام، بەلام بەرگەى بۆنى مندالە نەدارەكانم دەگرت و
 سۆراغى بولبوليارم لە ھەموو كەسك دەپرسى . ھەموو يەك
 وەلامياندەدەمەو «لە مېژە، بولبولياريان نەبىنيو» . ھەندىكيان بپوايەكى
 تەواويان بوو كە بولبوليار مردوو، ھەندىك دەيانگوت خۇيان بە چاوى
 خۇيان بىنيويانە لە ژىر چادرىكى شىنى سەردەمى پەو ەكەدا گيانى لە
 دەستداو، ھەندىكىش پىتيان وابوو چۆتە ئىران و دواى كۆچەكە
 نەگەپاوەتەو، بەلام خۆم ھەستىكى ترسناكم ھەبوو كە فرىشتەكەم ئۆر
 لىمەو ە دوور نىيە . من لە پووى دەرونيەو ە بە جۆرىك لەو مەخلوقە
 ترازابووم، ھەستكردنەكەم پابەندى بوونى پەيوەستىكى نەئنى نىوان من و
 ئەو نەبوو، بەلكو گرئدراوى بۆنى پياوى ئاسايش بوو، بۆنى كەسكى
 سىخوپ كە دەزانىت ئەو ە بۆى دەگەپىت ئۆر لە خۆى دوور نىيە .

شار بە جۆرىكى سەير بووبوو بە جىگايەكى جەنجال و پىس و
 بىتسەرەبەر... وئرانبوونى گوند و شارۆچكەكان ئىرەى كردبوو بە گۆماوئىكى
 لىخن كە تىيدا نە شوئنى دانىشتن، نە شوئنى كار، نە جىگاي جولاندەو ە
 نەمابوو . بەيانيان سەدان ھەزار كەس بەدواى تىكەيەك ناندا دەپژانە سەر
 شۆستە تەسك و مەيدانە بچوكەكان، جەنجالىيەكى وەھايان دروستدەكرد،
 دواكەوتن و چاودىرى تا دەھات سەختتر دەبوو . فەرمانبەرەكانى ئاسايش

و ماسییە هەرە وریاکانی منیش هەموو داد و بێدادیان بوو لەوەی ناتوان بە راستی هیچ کەس بنبێت ژێر چاودێرییەوه. قەرەبالی ناو شەقامەکان و قەیسەرییەکان و گوزەرەکان نەیدەهێشت کەس بەخێتە ژێر حوکمی بینینی خۆتەوه. زۆرجار خۆشم دەچوومە بازار و لە ناو حەشاماتەکاندا خۆم وندەکرد. جار بوو هەستمکردووە فائیل و بولبولیار لێمەوه نزیک، بەلام لەو تیکچڕانی مەخلوقاتەدا، نزیکترین کەسیش هەر دوورە و ناگیرێت. من جار دواى جار، بە هەوالی ئەوەوه کە بولبولیار بێسەرۆشینە و دیار نییە دەگەرێمەوه لای خانمی ماردینی. هەستمەکرد دەیهوێت پێشێڵەوهی بە گەرەبی بگەرێتەوه ناو دونیای شیعەر هۆشەنگ ببینێت. هەستمەکرد نەغەدە باکی بە هیچ بوونەوه رێک و پیاویکی دنیا نییە، بەلام لە بەر هەر هۆیک بێت، شاعیرەکەى ناخی بەرامبەر بولبولیار شەرمێکی قوولی تێدا بوو. وای هەستمەکرد تاکە کەسێک بتوانێت بە راستی پێیبلێت تۆ شاعیریت یان نا، بولبولیارە. نەغەدە لای هەموو پیاوانی شار ژن بوو، بەلام لای بولبولیار شاعیر بوو... ئەو تاکە پیاو بوو دەیتوانی نەک وەک ژن، بەلکو وەک شاعیر سەیری بکات. بۆ دەیویست بولبولیار ببینێت؟ نەمدەزانی. چەندەها جار لە خۆم پرسێوه... بۆ؟ خۆشیدەویست؟ پقی لێی بوو؟ متمانەى پێ بوو، یان چی؟ بەر لە گەرانیەوهی گەرەبی، بەر لەوەی بە یەكجار جبهی شاعیریەت بدات بە شانیدا و خۆی بکات بە ئەستێرەیکى درەوشاو کە لە هەر جێگایەک باسی شیعەر کرا دەبێت ناوی بێت و لەگەڵ شاعیرە گەرەکاندا باسبکریت... شتێک پوویدا، کە مەتاژەر هەندێک نەپنی بۆ من ئاشکراکرد. شتێک بۆ خانم تراژیدی و غەمگین بوو. لە بەهاری سالی نەوه دوسیدا لە کاتی کدا خانم پۆژێک بریار دەدات هەموو کتێبە کۆنەکانی کتێبخانەکەى دەرپهێنێت و بە نیازی تەجلید بیانخاتە سندوقەوه تا بیاننێرێت بۆ لای بابەعلی سەحاف، ئەو نامەیه دەدۆزێتەوه کە سالانێک لە مەوێر هۆشەنگ بۆی ناردووە و بێتەوهی بیخوینێتەوه خستوینێتە نابهینی کتێبەکانییەوه... قەسیدەى پەتروسى تشارلز بۆدلیر. خانمی ماردینی بە هیمنی کاغەزە کە دەکاتەوه و بە وردی دەیخوینێتەوه، جارێک دەیخوینێتەوه، دووان دەیخوینێتەوه،

سیان ده‌یخوینتته‌وه و وه‌ک ئه‌وه‌ی که‌سینگ له‌سه‌ر یه‌ک چه‌ند گولله‌یه‌کی پیتوه نابیت، له‌ ناوه‌پاستی کتێبه‌کاندا ده‌که‌وێت و ده‌بوریتته‌وه. که‌ من که‌یشتمه‌ لای بۆ بیمارستان هۆشی هاتبووه‌وه خۆی. دکتوره‌کان و لیفتانته‌ هۆی له‌ هۆشچوونه‌که‌یان ده‌گه‌تێرايه‌وه بۆ دابه‌زینی کتوپری فشاری خوێن که‌ ده‌شیت هۆکه‌ی فه‌رامۆشکردنی بیت بۆ باری ته‌ندروستی خۆی. هۆی ئه‌وه‌ی داوای له‌ لیفتانته‌ کردبوو بنیتریت به‌دوای مندا، ئه‌وه‌ بوو له‌سه‌ر پێخه‌فی بیمارستان جارێکی دی تکام لیتگات بولبولیار بدۆزمه‌وه... پوخساری ژنیکی عاشقی هه‌بوو که‌ له‌به‌رچاوی میرده‌که‌ی نکاده‌کات ئه‌و پیاوه‌ی بۆ بانگه‌کن که‌ خوشیده‌وێت، به‌لام عاشق نه‌بوو، نه‌یده‌توانی عاشق بیت، پۆچی بوو بوو به‌ چیلکه‌یه‌کی وشک، به‌لام که‌ داوای له‌ من کرد بۆ بولبولیار بگه‌ڕێم و بیدۆزمه‌وه، منیش و لیفتانته‌یش تێگه‌یشتین، بولبولیار تاکه‌ مایه‌ی ناره‌حه‌تی و به‌دبه‌ختی ژیا‌نتی. من ده‌مزانم هه‌چ که‌سی خوشناوێت، به‌لام شتێک له‌ ناخیدا بوو نه‌یده‌توانی بولبولیار فه‌رامۆشیکات. ترسی یه‌کێک دلنایه‌ ده‌توانیت هه‌موو که‌سێکی دنیا فریو‌بدات، ئه‌و نه‌بیت... بۆ نه‌یده‌توانی فه‌رامۆشیکات؟ بۆ نه‌یده‌توانی نادیده‌ بگه‌ڕیت؟ بۆ نه‌یده‌کرا بڵێ بولبولیار نییه‌ و نه‌بووه؟ نازانم. منیش وابووم... منیش نه‌مه‌که‌را فه‌رامۆشیکه‌م، چی هه‌ولمه‌دا له‌ خه‌یالی خۆم بۆم ده‌رنه‌ده‌کرا. ئه‌و هه‌چ هه‌یزێکی نه‌بوو، خاوه‌نی هه‌چ نه‌بوو، که‌م و زۆر ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر ئێمه‌دا نه‌ده‌شکا. دلنایابووم ئیستا له‌ دۆخێکی ناله‌باردا ده‌ژی، به‌ ده‌رده‌سه‌ر په‌ناگایه‌کی په‌یدا‌کرده‌، که‌چی نه‌ بۆم ده‌دۆزرایه‌وه و نه‌ بۆم فه‌رامۆش ده‌کرا.

ئه‌و پۆژه‌ که‌ له‌ بیمارستان هه‌ینامانه‌وه، بۆ یه‌که‌مجار هه‌والی که‌چه‌کی پرسى، ماوه‌یه‌کی زۆر بوو ناوی نه‌هه‌ینابوو، دوو مانگ جارێک به‌ که‌سێکدا پاره‌یه‌کیان ده‌نارد بۆ من، ئه‌و که‌سانه‌ی ئاسمانیان به‌خێوده‌کرد ده‌هاتن پاره‌که‌یان وه‌رده‌گرت و ده‌پۆیشن. ده‌بیت پاستی بڵێم، من له‌و کاته‌وه‌ی که‌چه‌که‌م دابوو ده‌ست ئه‌و خانه‌واده‌یه‌، کاتی ئه‌وه‌م نه‌بوو سۆراغیه‌که‌م، هه‌یند هه‌بوو ئه‌و جارانه‌ی میوانداره‌کان ده‌هاتن بۆ پاره‌که‌یان، من زاره‌کی

و سه‌رپیتی هه‌والی کچه‌م ده‌پرسی و نه‌وان دلنیا‌یانده‌کردمه‌وه که باشه. نه‌و پۆژه‌ش که خانم پرسپاری لیک‌کردم، بۆ نه‌وه نه‌بوو دلنیا‌بیت که ئایا نه‌ندروستی چۆنه؟ گه‌وره‌ بووه؟ که‌ی ده‌چپته قوتا‌بخانه؟ نا بۆ هیچ شتیک نه‌بوو. به‌لکو وه‌ک نه‌وه بوو بۆ نه‌مردووه؟ هه‌شتا له‌ دونیا‌دایه؟ بۆ نامریت؟ چی له‌م زیانه ده‌ویت؟.

نه‌و شه‌وه که لای خانم هاتمه‌ ده‌ره‌وه له‌رزیک و موچ‌پکیکی له‌ نا‌کاو گرتمی. شتیکی نه‌پیتی له‌ ناوه‌وه پایته‌کاندم، هه‌ستیکی توند و ئازاربه‌خش، که له‌ زه‌مانیکه‌وه فریشته‌که‌م ترازابوو، هه‌ستی وه‌ها داگیری نه‌کردبووم. هه‌ستی‌ک بوو بۆم نه‌ده‌خرايه‌ قالمی وشه‌وه، پتو‌یستییه‌کی تاریک و به‌هیز بوو بۆ شتیک، ده‌که‌وته ئه‌ودیه‌ سنووری دونیای ئیستای منه‌وه... له‌ نا‌کاو بۆ یه‌که‌مجار چاو‌م لیکه‌نا و نه‌و مندا‌له‌ نه‌خۆش و که‌مه‌ندامه‌ی خانم ده‌هاته‌وه پێشچاو، دلنیا‌بووم ئیستا هه‌زیک ده‌مجولیتیت که خوشم تتی ناگه‌م، ئاره‌زوویه‌ک ده‌سه‌لاتیکی په‌هام به‌سه‌ریدا نییه. بێته‌وه‌ی بیریکه‌مه‌وه پاسته‌ و پاست چووم بۆ نه‌و ماله‌ی ئاسمانی لێیه، ئیستا ده‌مزانی چیم ده‌ویت، به‌لام نه‌مه‌زانی بۆ ده‌مه‌ویت... نه‌شده‌ویست بزانه‌م بۆ ده‌مه‌ویت... به‌لام هه‌ستی‌کی کوتوپ‌ و بێن و به‌هیزبوو، شتیک بوو له‌ قوولایی هه‌ره‌ تاریکی بوونه‌وه‌ ده‌هات و به‌ریم بۆ نه‌ده‌گیرا. له‌ ده‌رگامدا و بێ نه‌وه‌ی بوه‌ستم تا دینه‌ پێشوازم، خۆم کووتایه‌ ژووری. ماله‌که‌ خه‌زانی کۆنه‌ پێشمه‌رگه‌یه‌کی په‌که‌وتووی برینداربوو، چهند ساڵ له‌مه‌وبه‌ر له‌ یه‌کێک له‌ چالاکي و نه‌به‌رده‌کانی هه‌زی پێشمه‌رگه‌دا سه‌خت پیکرابوو. نمونه‌ی نه‌و مۆفه‌ قاره‌مان و بێده‌نگانه‌ بوو، که به‌ هه‌موو هه‌زی خۆی خه‌مه‌تی کوردستانی کردبوو، ئیستاش له‌وه‌ شه‌رمه‌تر و به‌ ئابرووتر بوو داوای مافی خۆی بکات. نه‌ده‌یتوانی کاربکات، نه‌ حه‌یزب کۆمه‌کی پێ ده‌کرد، نه‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی هه‌بوو پا‌ره‌ و ده‌رامه‌تیکی لێ وه‌ده‌سته‌بێنیت، من نه‌و کچه‌م لا دانان و به‌شی زینده‌گییه‌کی مه‌مه‌ومه‌ژیم لای خانم و لیقیانته‌وه‌ بۆ زامنه‌کردن. که‌ چوومه‌ ژووره‌وه‌ شه‌و دره‌نگ بوو، خه‌زانه‌که‌ دوو مندا‌لیان هه‌بوو، هه‌م

پیاوه که و هم مندا له کان خه وتببون، ته نیا ژنه که ی له سر ته شتیکی
 گوره خه ریکی دروستکردنی ملوانکه ی میخک بوو. که منی بینی،
 به رزه پښ هه ستا و به دهنگی به رز تا میردی وه ناگا بهینیت فهرمووی
 لیکردم، وهک هه موو ماله هه ژاریک پر له پیز و حورمهت و به خشنده بی
 بوو، چه ندین جار گوتی «یاخوا عه قید گیان به خیرییت... خیرت هیتا
 عه قید گیان. له لوتفتان به زیاد بیت عه قید گیان». له و کاتانه دا
 میرده که ی به ناگاهاته وه و شهرمه نده و تیکشکار «تیکشکار، به کاری
 خوی نیستا و به کاری نازاری هه موو زینده گی» په توکه ی لادا و
 ده ستیکرده سلوی گرم و به خیره اتنی شهرمانه. من له خومه وه
 برپاریکی سهر و شیتانه که وتبوه سهرم. دوی چا خوارده وه په کی
 ناوهخت و هه ندیک قسه ویاسی پوژ، ژن و میرده که م دانا و پیمگووتن
 «باجی گیان، کاک موحسین، له سبهینتوه ناسمانم بۆ ناماده بکن،
 ده بیبه م، ده مه ویت ئیر له گه ل خومدا بژی ... من هه موو پوژیک به یانیان
 مندا له که تان بۆ ده هینم و شه و ده بیبه مه وه لای خوم ... شه و ده بیت ئم
 مندا له لای من بیت، له نیستا به دواوه من باوکی ئم مندا له م». هیچ کات
 له ژیاندا و له سر هیچ شتیک وه ها له یه قین و دلنیا پیدا نه بووم. هر
 دوو میوانداره که م برپاره که یان بۆ سهخت بوو، دیاربوو مندا له که ئه رکیکی
 ئه وتوی نیبه، توانای قسه کردن و په یوه ندی له گه لیدا سهخته، نه وان
 پوژی چند ژه میکی هه ژارانه خواردنی ده نینه به رده م و هیچی تر. من
 ده مزانی خیزانه که زوړ پتویستیان به و موچه یه هه یه که له م کیژه
 مندا له وه ده ستیانده که ویت. بۆ ئه وه ی شته که ناله بار به سر ئم
 به سته زمانانه دا نه شکیته وه، گوتم «تا بکرت و تا کاریکی باش بۆ خوت
 یان باجی ده دوزمه وه، ناهیل م موچه که ی مالی کاک عومرتان بیریت،
 خوشم شتیکی تری ده خمه سر. به لام له سبهینتوه، ئم کچه کچی منه
 و ده بیت شه وان بیت وه مالی من... شو فیره که م به پوژ مندا له که
 ده هینیت بۆتان و به شه و ده یگرتیه وه لای من، به لکو له داهاتودا
 بکرت بیبه مه لای خوم و دایه ن و خزمه تجیه کی بۆ بگرم».

هه‌موو شتیک کتوپر و شیتانه بوو. به‌لام هیچ کاریکی شیتانه و کتوپریش نییه پیشه‌یه‌کی درێژی نه‌بیت. وه‌ک بروسکه‌یه‌ک لێیدابم، وه‌ک ئیلهامیکم له‌خودا یان شه‌یتانه‌وه‌ بۆ هاتبیت ... بۆ دوا‌ی بینینی خانم له‌بیمارستان، ئه‌و بریاره‌مدا؟ نازانم. بۆ ساتیک که‌ سه‌یری چاوی نه‌غه‌دم کرد، ده‌میک له‌سه‌ر ته‌ختی نه‌خۆشه‌کان که‌وتبوو، که‌ زانیم چه‌ند پتو‌یستی به‌ بولبولیاره‌، هه‌ستمکرد منیش شتیک و سامناک ده‌مجو‌لێنیت. شتیکم ده‌ویست سه‌ر به‌م دنیا‌یه‌ی ئیستا نه‌بیت، تاکه‌ شتیکیش که‌ له‌م شاره‌دا ده‌مبینی و هه‌ستم پێده‌کرد و ده‌مزانێ سه‌ر به‌م دنیا‌یه‌ نییه‌ ئه‌و مندا‌له‌ بوو. هه‌موو ئه‌وانی تر خه‌لکی ئێره‌ بوون... ئه‌و و بولبولیار نه‌بیت. بولبولیار دووربوو، ئه‌وه‌ی که‌ به‌ ده‌ستمه‌وه‌ مابوو، ئه‌و مندا‌له‌ نابینا‌یه‌ بوو. له‌ساتیکدا هه‌ستمکرد پتو‌یستیم به‌ شتیکێ تره‌، شتیک له‌و ژیا‌نه‌ی ئیستام نه‌چیت. گه‌شته‌کانم بۆ ناو دارستانه‌کان، بۆ ناو سروشت، بۆ قوولایی خه‌زان ئیتر به‌شی نه‌ده‌کردم. بێده‌نگی سروشت تا ده‌هات زیاتر و زیاتر ده‌یترساندم، له‌ نابه‌ینی چۆم و هه‌رد و دره‌ختاندا جگه‌ له‌ درنده‌که‌ی ناخی خۆم هه‌چی ترم نه‌دۆزیه‌وه‌، په‌نگه‌ گونا‌هه‌ گونا‌هی سروشتیش نه‌بیت، من خۆم له‌و لیوا‌ری زۆنگ و لایگا چه‌په‌ک و سوچه‌ عاسیا‌نه‌ی دنیا‌دا بۆ تیژکردنه‌وه‌ی چرنوکه‌کانی ئه‌و جانه‌وه‌ره‌ گه‌رابووم که‌ ناوی جه‌نگیزه‌، ئیستا تینووی شتیکێ تر بووم.

له‌یه‌که‌مجاره‌وه‌ که‌ ئه‌و کچه‌ هاته‌ ژیا‌نمه‌وه‌، که‌ بردم و له‌ دا‌یه‌نی پێشوو‌ی وه‌رمگرت، مندا‌له‌که‌م وه‌ک که‌سیکی ئاسایی نه‌بینی، به‌لکو وه‌ک پارچه‌یه‌ک له‌ سروشت هاته‌ به‌ر دیدهم، سروشتی پووت. وه‌ک کچی‌ک نا که‌ له‌ دامینی ژنیک یان له‌ نو‌تفه‌ی پیاو‌یک که‌وتبێته‌ خوار، به‌لکو وه‌ک به‌شیک له‌ دیو‌یکی یادکراو و فه‌رامۆشکراوی ته‌بیعه‌ت. مندا‌له‌که‌ ئه‌و شته‌ی تر بوو که‌ ناوی نییه‌، ئه‌و شته‌ی تر که‌ لێده‌پوانی و له‌ هیچ شتیک ناچیت له‌و شتا‌نه‌ی تۆ له‌ ناویدا ژیاو‌یت و پێیان ئاشنا‌یت، پوخساریکی تری ئینسان بوو، که‌ من نه‌مدیبوو، منیش به‌ جو‌ریک له‌ ناو شته‌ ئاشناکاندا خنکا‌بووم، به‌جو‌ریک هه‌موو ئه‌م شاره‌م وه‌ک له‌پی

دهستى خۆم ده بىنى و ده ناسى، تووشى ترس بوو بووم ... ئو، ئو ته نيا
غەربە يەك بوو كه له ههچ شتىكى ناو ئه م شتانهى دى نه ده چوو.

ئو تاعوونه نه رمه، فرشته كه م بۆى جيهت شتوبوم، ئو ده رده بوو كه
ده ركردنى فرشته كه م نه يتوانيبوو ته واو بنه برى بكات، ئىستا بىته وهى بزانم
بۆ ... پتويستيم به شتىكى تر بوو، له پنگاي وه هه سته كم ده ژيم، وهك
ده ميگ له سه قز په شمارا لايده دام و له پنگاي گورز و نه شكه نه جى
ئه وه وه ده مزانى وه فای په فعت به گ هشتا زيندوه، له پنگاي
ئازاره گانه وه دلىا ده بووم وهك خه لكانى تر له شىكم هه يه و نه بوومه ته
ئاميرد.

ده ميگ خواستى هه بوونى ئو منداله م تيا سه وز بوو، دلىا بووم وه فائيل
نه مردوه و هشتا كلكىكى له ژياندا هه يه.

ئو هه سته به كاريگه رى وه فائيل له سه رم، نه وهك هه ر مايه ي دلتنگى
بوو بۆم، به لكو نۆزى ئازارى ده دام. له كاتى كدا دلم ئو په پى مه يلى بۆ
ئو منداله تيدا بوو، له هه مانكات ده مويست به هه موو پنگايه ك يادگارى
ئو فرشته له پۆجى خۆم پاكبكه مه وه. نه مپرسى، من ده توانم چى بۆ
منداله كه م بكه م؟ من پياوئىكى تا سه ر ئىسقان نو قم له كار و خه ون و
ئازارى گه ورده دا، ئو كچىكى نابينا و به سته زمان و مندال كه پتويستى به
كه سى كه خزمه تى بكات. بىرم له هه چ نه كرده وه، يهك شتم ده زانى ...
ئو وىش ئه وه يه پتويستيم به مندالايكه، مندالايك هى خۆم بىت ... شتىكى
تر به ئىتمه ژيانمه وه كه نه شوپش، نه راپه رين، نه ئيمان، نه ده سه لات
نايه خشيت. مندالايك كه شه وان ده گه رت مه وه بىبينم و له جىگا كه يدا
دايپۆشم و ماچىبكه م و باوه شىبكه م و بىخه وىتم. مندالايك وهك هه ر
مندالايكى تر نا، به لكو شتىكى دىكه بىت، له ژيان و ميژوودا نو قم
نه بوو بىت، بىگوناھى خا لىس بىت، كه گرتمه باوه ش بزانم ئو به شه ي
دو نيا ده گر مه باوه ش كه پاكتره له هه ر شتىكى ترى سه ر زه مين ... من
به دريژايى پۆژ سه ر و سىماي ئو مرو فه سىخوړ و چاو ه شه پانيا نه م

دهبینی که جگه له پشکنینی دلّی ئینسان کارێکی تریان نه‌بوو،
 هه‌ستنده‌کرد له‌ کۆتایی شه‌ودا پتووستیم به‌ نه‌فه‌ستیکی تۆزێک هه‌یمن و
 ناسکه‌. نه‌مه‌توانی ئن به‌یتم، هه‌زار هۆکارم هه‌یه‌ بۆتان هه‌سابه‌یکم
 بۆچی نه‌مه‌توانی ژنبه‌یتم. له‌سه‌روو هه‌موویانه‌وه‌ ئه‌وه‌ بوو نه‌مه‌توانی
 عاشق بم و خۆشه‌ویستی بکه‌م، هه‌یج که‌سم خۆش نه‌ده‌ویست. خاریکبوو
 خۆم له‌ ناوه‌پاستی چله‌کانی ته‌مه‌ن ده‌دا و دلّم مه‌شقیکی دروستی
 عه‌شقی نه‌بینیبوو، عه‌شق به‌ره‌و پووی بچیت یان لێی رابه‌کیت
 هه‌ردووکیان پتووستی به‌ مه‌شقه‌، به‌لام من نه‌ له‌ چوون و نه‌ له‌ هه‌له‌هاتندا
 مه‌شقم نه‌بوو، بۆیه‌ گه‌ر عه‌شق له‌مبه‌ری رێ بووایه‌، من ده‌چوممه‌ ئه‌وه‌ر.
 دواوه‌ ئیشم له‌ ئاسایش، سه‌یرکردنی به‌رده‌وامم بۆ نه‌یانی مرۆف مه‌تانه‌ی
 لانه‌هه‌شتبووم، کیشه‌که‌ش هه‌ر ئه‌وه‌ نه‌بوو که‌ من مه‌تانه‌م به‌ هه‌یج ژنیک
 نه‌ما‌بوو، به‌لکو ئه‌وه‌ش بوو که‌ چاوی من بوو بوو به‌ چاوی جاسوسیکی
 هه‌تا مه‌تایی، هه‌ر ژنیکم به‌یتایه‌ هه‌ر وه‌ک پۆخله‌به‌رێک سه‌یرمه‌ده‌کرد که‌
 ده‌بیت به‌رده‌وام بپشکنم و بیدۆزم و بیه‌مه‌ ژێر پرسیاره‌وه‌. جاسوسی
 له‌ جه‌مه‌ردا هه‌یج نییه‌ جگه‌ له‌ شتیه‌یه‌ک له‌ شتیه‌کانی دلّپسی و
 دلّپسیش خۆی هه‌ر به‌شیکه‌ له‌ ویسته‌ هه‌میشه‌یی و شه‌یتانییه‌ی مرۆف
 بۆ پشکنین و دۆزینی ژیا‌نی ئه‌وانی تر. من وه‌ک لیفیتانت خۆشه‌بخت
 نه‌بووم، ئه‌و جه‌لاد و دز و بازرگان بوو، به‌لام من پیاوی ئاسایش بووم...
 ئه‌گه‌ر ژنم به‌یتایه‌، چۆن چاوه‌ نه‌یینه‌یه‌کانم ده‌خسته‌ دوا‌ی دۆژمن، شه‌و و
 پۆژ ده‌مخسته‌ دوا‌ی ژنه‌که‌شم. پیاویکی به‌دگومان بووم، پیاویکی
 به‌دگومانیش بچیته‌ ژیا‌نی هه‌ر خانمیکه‌وه‌ وێرانیده‌کات. هه‌شتا به‌شی ئه‌وه‌
 هه‌ستم تیدا‌بوو، مرۆفیک نه‌خه‌مه‌ ژێر به‌رداشه‌ په‌قه‌کانی ژیا‌نی خۆمه‌وه‌،
 نه‌ له‌ به‌ر ئه‌و، به‌لکو له‌ به‌ر خۆم، چونکه‌ ژن و می‌زد دوو که‌سن هه‌ر
 کامیکیان که‌وته‌ ژێر به‌رداش، ئه‌ویدیشیان به‌ ناچارێ ده‌بیت له‌گه‌لیدا
 بچیت. دوا ئه‌وه‌ من گه‌ر ژنیشم به‌یتایه‌ نه‌یده‌توانی مندالێکی وه‌ک
 ئاسمانم پێ ببه‌خشیت. مندالێک ته‌نیا پارچه‌یه‌ک گۆشتی پاک و زوڵم
 لیکراو بیت، که‌سێک که‌ نه‌ مال، نه‌ خه‌زان، نه‌ پاشه‌پۆژی نییه‌... گه‌ر

مەندالېشم بايە دەبوو كەسكى ئاسايى ۋەك خۆم، نوقم لە شتە بچوك و پۇژانەكاندا، دەبوو بە يەككە لە ئىمە، لە بوونەۋەرە دووبارەكان.

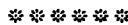

ھەندى جار شتەكان بە شىۋەيەكى سەير نىزىك لە يەكتەر پۈۋدەدەن. ئۆز جار بىردەكەمەۋە و دەلېم زىندەگى ۋەك كىلگەيەكى مېن وايە، كە لە جىگايەكدا مېنىك دەتەقېت، بەدوايدا ھەمىشە زنجىرەيەك تەقىنەۋەى تر پۈۋدەدات، ئۆزبەى كات مۇف پەيۋەندىيەكى مەنتىقى لە نىۋان پۈۋدەۋەكاندا نابىنىت، بەلام گەر قوۋل بېۋانېت ھەمويان ھېچ نىن جگە لە خولاندنەۋە و كلافەبوۋنى بەردەۋامى زەمان بەسەر خۇيدا. لە كۆتايى سالى نەۋەدودو و سەرەتاي سالى نەۋەدوسىدا «رەنگە تا ماۋەيەكى درەنگىرىش» پاپوردو و داھاتو بە جۆرىكى كوشندە لە ژيانى ھەمووماندا تىكەل بوبو، شوپنەكان و كاتەكان و مۇقەكان يەكتىريان پادەكىشا و يەكتىريان دەشىلا. ھەموو شتىك لە شەپى ئەۋەدا بوو بگۇرېت يان ۋەك خۇى بىمىنىتەۋە، بەتەنیا ھىزە گەرەكان و دەسەلاتە بەرجەستەكان لەۋ مەلمانى و دوۋلىيەدا نەدەژيان، بەلكو ھەستە بچوك و عاتىفە نەپتىيەكانىش لەۋ دۇخە نالەبارەدا بوون. پاشەپۇژ بە جۆرىكى دېندانە دەيوست بىتە پېشى، پاشەپۇژىك مەن و شىرخان و لىقېتانت و ئەۋانى تر بە ھەمو ھىزى خۇمان چەكوشكارىمان تىدادەكرد، خىستېۋومانە ژىر گورز و كوتەكى خۇمان و بېرەھمانە دەمانتاشى، بەلام پاپوردوۋىش سەرسەخت و بېئىنسافانە دەگەرپايەۋە و پايدەكىشاين. ئىستا لە كۆتايى ھەمو ئەم گەمە ترسناكانەدا، لە ساتىكدا مەن بەناۋ مېۋىۋى ھەمو سەرگەۋتن و شىكستەكاندا پۇشتوۋم و پاشەلم تۈزى ھەمو جۆرە جەنگىكى لەسەر نىشتوۋە، گەيشتومە ئەۋ بېۋايەى كە پاشەپۇژ يەك ماناي ھەيە و ھېچى تر. پاشەپۇژ تەنیا ئەۋ شتەيە كە لە دويىنى ناچېت،

له دوینن نه‌رمتر و هیمنتر و جوانتره، هه‌موو شتیکی ترسناک، هه‌موو دووباره‌کردنه‌وه‌یه‌کی مرؤف بۆ درنده‌یی خۆی پاشه‌پۆژ نییه، به‌لکو ته‌نیا دووباره‌کردنه‌وه‌ی تاریکییه هه‌ره قوول و ترسناکه‌کانی پابوردوه. من ئیستا وا له پاشه‌پۆژ ده‌گه‌م، پاشه‌پۆژ نه‌و زه‌مه‌نه نییه که دیت، به‌لکو نه‌و خه‌ونه‌یه که ده‌بیت بیتت دی، نه‌و مه‌حاله‌یه که هه‌موو باوه‌ریان وایه ده‌ستمان پێیداناگات. زۆربه‌ی خه‌لک واده‌زان له به‌له‌میکی تۆکه‌دان و به‌ ئاوێکی هیمندا به‌ره‌و داهاتوو ده‌پۆن، واده‌زان گه‌ر خۆیان دایه ده‌ست زه‌مه‌ن به‌ره‌و پاشه‌پۆژ ده‌یانبات، هیچ شتیکی له گه‌یشتن به‌ پاشه‌پۆژ سه‌ختتر نییه. پاشه‌پۆژ شتیکی که‌م که‌س ده‌توانیت پووی تیبکات، به‌ده‌گمه‌نیش که‌سێک هه‌بیت بیگات. نه‌وه موسیبه‌تی ئیمه‌یه، له کاتێکدا له مالی خۆمان دانیشتیوین و زه‌مه‌ن به‌پێده‌که‌ین واده‌زانین به‌ پێگاوه‌ین به‌ره‌و پاشه‌پۆژ.

نه‌و زه‌مانه که من و لیفیتانت زیندانمان دروستده‌کرد، من چاوم له‌وه بوو ده‌زگایه‌کی گه‌وره‌م هه‌بیت بتوانیت ترسه‌کانی خۆم بپه‌وینیت، لیفیتانت هه‌موو خه‌یالی خستبووه سه‌ر بازار و موڵک و پاره، نه‌غه‌ده به‌دوای بولبولیاردا ده‌گه‌را، بولبولیار خۆی ده‌شارده‌وه، ئاسمان که‌سی نه‌بوو، شیرخان پاوه پشیله‌کانی گواستبووه‌وه ناو شار، سه‌رۆک پۆژانه له‌گه‌ڵ نوینه‌ری سوپای ئەمریکی و سی ئای ئی دا داده‌نیشت، دکتۆر زه‌ندیان پاگه‌یاندنێکی گه‌مزه‌ی دامه‌زراندبوو ... هه‌مووی به‌شیک بوون له‌خه‌ونه پوچه‌کانی پابوردوو، پابوردوویه‌کی ترسناک که بیئینسافانه ده‌یه‌وێت هه‌میشه له‌گه‌ڵمان بیت. په‌نگه هه‌فالتیکی عه‌زیزم بپرسیت، ئیستا بۆ به‌م ورده‌کارییه زۆره‌وه که ئیمه‌ شیت و بیت‌ه‌وسه‌له ده‌کات، هه‌موو ئه‌م چیرۆکانه ده‌گێرته‌وه، ئیمه‌یه‌ک فێرته‌بووین دوو لاپه‌ره بخوینینه‌وه، چۆن بتوانین دوا ته‌واوی ساته‌کانی زینده‌گی نه‌و هه‌موو بوونه‌وه‌ره دژ و جیاوازان به‌کوهین؟ په‌نگه ئیوه له‌سه‌ر هه‌ق بن، به‌لام ئه‌م کتێبه‌ کتێبی لوولبوونی زه‌مانه له‌ ناو خۆیدا، کتێبی ئالۆزکانی ساته‌کانه له‌ ناو په‌کدا، کتێبی کلافه‌بوونی مه‌خلوقات و سوپاندنه‌وه‌ی هیمن و دل‌په‌قانه‌ی

مه کینه یه کی گه وره یه، که نرم نرم، بیهیچ دودلی و شهرمیک ده مانهارپت، نه مه کتیبی میژوو یان ژیان نییه، به لکو کتیبی زه مانه که هیزکی خاوتر و تیکده رتر و کوشنده تره ی له هر هیزکی تری سر پووی زه مین هیه. کتیب چیه گه چیرۆکی هارپنی ئیسکه کان و له تبوونی پۆحه کان ورد ورد نه گێرته وه... هه موو کتیبیک کارنکی بیژه حمانه یه له وه دا، که ناهیلنیت زه مه ن تپه رپت بیته وه ی پنبیلنیت، سه یرکه چ جینگایه کی خوینین و تاریکت خولقاندوه، که شیتانه دوی دهنگی چرکه ژمیره کوشنده که ی ده که ویت و به رده وام ته قینه وه ی سامناکی نه و سه ری رینگاکانمان پیشانده دات. من بینیم، من به تنیا بینیم چ ده سکیکی گه وره له م ده سته که وانده ده یکیشا به سه رماندا، سه ری من نا به تنیا، به لکو سه ری هه موومان، سه ری ئیوه ی خوینه ریش. بویه لیگه رپن بیگێرپه وه پۆحه کان چیان به سه ر هات و به چی وا ورد و خاش بوون.

ماوه یه کی که م دوی نه و شه وه ی من چووم به دوی ئاسماندا و کردم به کچی خۆم، شه ویک نزار ئیدریس که بوویو به پیاوکی ترساو، له په ناگایه کی نهینی و قایمی خۆی هاته ده ری، په ناگایه ک دلنیا بوو به ته وای ناپاریزیت، هه مووی چهند سه د مه تریک به پین ناپوات، له ویدا دوو ماشینی چه کدار چاره پوانیده که ن، به هیمنی ده یگرن، به هیمنی سواریده که ن، نه و هیچ به رگرییه کی نه و تو نشان نادات. به پینچه وانه وه واهه سته که م هر خۆی، وه ک هه سته کی ترسناکی ناوه کی پالی پتوه نابیت، هاته ته ده ری... وه ک خۆی خۆی دابیت به ده سته وه، وه ک زانیبیتی له ویدا چاره پوانیده که ن، وه ک بیزار بوویت چیر نه و پاداره بخاته کار که پتیده گوت لیفیتانت له کوپوه دیت و بۆ کوئی ده چیت. له ویدا که له پچه یه که ن، چاوی ده به سته وه، له ژیر چاودیرییه کی تونددا ده بیه ن

بۆ زیندانی مەركەزى، بۆ بەردەم دوژمنە ھەرە دێرىن و سەرسەختەكەى
لەبىتات ھۆمەر بۆتانى، كە ھىچ كات ئەو زیندانی ھەلھاتووەى پسمامانى
لە یادەنەكردووە و بۆى لە یاد ناكردت.

ئەو سەردەمە تازەيەى كە من پێموابوو لەگەڵ پاپەپیندا دەستی پێكردووە،
بەگرتنى نزار ئیدریس كۆتایی ھات... گرتنى نزار منى گێراپاوە بۆ خالى
سەرھتا، بۆ ئەو شوپنەى چیرۆكەكان تێیدا دەست پێدەكەن. شتێك بوو،
لەگەڵیدا تەواوى ئەو شتانە پوختان كە بۆنى دەستپێكردنى پاشەپۆژى
لێدەھات. ئێمە ھەمیشە لەویدا بووین، لەسەرھتای سەرھتادا، لە یەكەمین
پلە و سادەترین پلەى ھەستە ترسناكەكانى خۆماندا، ئەو ھەستە
خەنگێنەرانی كە ھەرگیز دەستبەردارمان نەدەبوون و ھەمیشە ئێمەى
بەرەو سەرھتای سەرھتا پادەكێشایەو. ئینسان مەخلوقێكى گەمژەبوو كە
خۆى دووبارەدەكردووە، زەمەن شتێك بوو بەسەر خۆیدا لوول و كۆڵە
دەبوو... زۆرى نەبرد دەستپێكردنى جەنگى ناوخۆ ئەو راستییەى
دووبارەدەكردووە، كە ئێمە لەسەر ھەر تروپكێك بین، ھەمیشە بەرەو خوار،
پووە و جەھەنەم دادەبەزین.

یاداشتەكانى مەھدائیلی فریشتە «3»

ژيانم لە كەشتى ناخۆش نەبوو، ئەوەى لەسەرھتاوێ كاریم ئەوەبوو بەو
عەرەبانە گەورەى شار بگەرێم و فریشتە نەخۆش و مردووپەنگەكان
كۆبكەمەوێ كەمێك ئازارى دەدام، من لەگەڵ ئەو ھەموو سالانەى ئازادى و
گەپاندا ھێشتا ترسێكم لە ھەواى سارد ھەبوو. بەلام گەپانى شەوانەم
ھەستێكى زۆرترى پێدەدام و پتر دڵنیايدەكردمەوێ كە فریشتەم. بە پۆژ
كەم دەگەرێم، گەر بێگەرەپامایە كەمتر دەكەوتمە سۆراغى فریشتە

نه خۆشه كان. گەر پۆژ برۆیشتمايه ته دهر، يهك خوليا ده بجولاندم،
 خاوه نه كه م ببينم، هه ميشه له وێبوو، وهك خۆی، ده هات و ده پۆی،
 ده چووه چاخانه كان، قورماريده كرد، شه پیده كرد، مه سته ده بوو، ده پشايه وه،
 بۆ ژنی سۆزانی ده گه پرا، بلۆفی له هاوێكانی ده دا، ژن و مندالی خۆی
 فه رامۆشكردبوو. ئه و هه سته ی ده بێت خۆمی بۆ ئاشكرا به كم و كۆمه کی
 پێ به كم تا ده هات كالتز ده بووه وه له لام. وه رده و رده كه شتی به كه بوو بوو
 به خولیا و خهونی هه موو ژيانم. به یانیان كه خاتوون ده چوو بۆ قوتابخانه
 من سه ره رشتی ته واوی شته كانم ده گرت ده ست. ئه و مه له كبیانه ی
 ده هاته كه شتی به كه و كۆمه کیان به فریشته كان ده كرد كه مبون، به لام
 خزمه تی کی راسته قینه یان به نه خۆشه كانی ئیعه ده كرد، ده یانگێپان،
 چیرۆکیان له گه لدا ده نوسین، نیگاریان له گه لیاندا ده كێشا، هه تا هه ندی
 جار هه ولیانده دا شتی ته واو نوێیان فێر به كن، كتیبی جوانیان بۆ
 بخوێننه وه، چیرۆکیان بۆ وه ریگێپن، له گه لیاندا بچه ده ری و بۆ
 خاوه نه كانیان بگه رێن. له و چه ند سا له دا چه ند جارێك رێكه وتی كرده كه
 له ناكاو فریشته به ك و مه له كبی نیكیش پێكه وه ونبن و ئیتر ئاسه واریان
 نه مینیت. پێزانی مه له كبین ته فسیرتی کی دیاریكراوی بۆ ئه و جۆره ونبووانه
 نه بوو، به لام نه من و نه ئه و هه سته ی به دمان نه بوو. ئاسایی بوو،
 مروفێك فریشته كه ی خۆی بباته وه، یان فریشته به کی خۆشبویت و بیه ویت
 به ته نیا خۆی غه می بخوات. من كاری کی زۆر كۆیلانه م له كه شتی به كه دا
 ده كرد، له گه ل باغه وانه كاندا، له گه ل چێشته ره كاندا، له گه ل
 گۆره له كه نه كاندا ... هه تا كاری چاك كرده وه و نوێ كرده وه و بۆیه كردن كه
 جار جار ده هاته نه پێش، من ده مكردن، جگه له وه ی زۆر پۆژ ته واوی ئیشی
 بازار له سه ر من بوو. ئه وه ی كه هه میشه مایه ی سه رسامی من بوو، پێزانی
 مه له كبین به ده گه من منی وهك فریشته به کی راسته قینه سه یرده كرد،
 زۆر جار وهك پیاوی کی ده به نگ ده یبینیم كه شوناسی خۆم لیگۆپاوه.
 گه رچی هه ندی جار بۆچوونه كانم ده رباره ی ئینسان و فریشته رایدیه گرت و
 ده گه یشته ئه و بپوايه ی كه من ده به نگ نیم، به لام هێنده ی قه د و قه لافه ته
 زله كه می ده بینی و سه یری ده موچاومی ده كرد، ده یكێشا به ناوچاوانی

خۆیدا و دەیگوت «نازانم بۆ ئەوەندە گێژۆکە دەتبینم. تێناگەم، خۆت
 گەمژەیت یان دەموچاوت وایە». سالی یەکەم سووکایەتیەکانی زۆر
 برینداریانەکردم، راستە من مەژۆنیک نەبووم ئاسایی، بە جۆزیک هەموو
 تانە و تەشەرتیک بمریت، بەلام ئەوەی کە هیچ کات قسەیکە منی بە
 جیدی وەرنەدەگرت، ئەوەی هەندیک پۆژ بە ئەنقەست فەردەیک پەتانی
 قورپوی لە بەردەمدا پۆدەکرد و وەک خەزەتکاریکی گێلی دەستکەوتبیت،
 دەیگوت «دەوی مەهە گیان، تۆ ئیشت نییە هەموویان پاکبە و
 بیانخۆرە و بیانجە و بەش بەش بیانخە زەرفەرە و جوان لە
 سەلاجەکەدا هەلیانگرە... ئەم هەفتەیه هەمووی دەخوریّت». من بە
 راستی تورپەدەبووم. نازانم من بەدبەخت بووم یان چی؟ پەفتاری خانم
 لەگەڵ هەموواندا نەرمبوو، یاخود گەر توندی و قسە ناخۆشیشی تیدا
 بووبیت، بەو جۆرە بریندارکەر نەبوو، وەک لەگەڵ مندا هەستم پێدەکرد و
 سەرنجەدا. زۆرجار دەمپرسی کەسێکی وەک ئەو مەلەکبین، کە ژیاڵی بۆ
 خۆشی و چاکە ئێوانی تر تەرخانکردووە، ژنێکی خۆپێندەوار و قسەزان،
 بۆ لەتەک مندا و دەجۆلێتەو. کە لێم دەپرسی، هەمیشە سەیرێکیکەکردم
 و بە گالتهو دەیگوت «بەساقە، پیاو لە نوسخە ئەسڵییەکەتاندا
 گەمژەن، جا وەرە کارپۆنیشتان بخەنە ژێر». من تێنەدەگەیشتم مەبەستی
 چییە. زۆرجار کە دەگەیشتم تینم، پێدەگوت «منیش تێناگەم ئەو
 فریشتە بێئینسافە ئاوت، کە یەغیرەت دەداتە بەر خۆی و بالەکانی خۆی
 درێژدەکات و لەدەستت پادەکات. کەسێکم بینیبت شایەنی ئەوە بیت
 فریشتەکە لە دەستی پابکات... تۆیت». هەر کات وام دەگوت لە
 شوێنی خۆی دەووستا. هەر کاریکی بکردایە پایدەرگرت و ماوەیکە درێژ
 سەیریدەکردم، وەک بێر لە شتێک بکاتەو، وەک چاوەروانی قسە و
 تێبینی و لە کەس نەکات. زۆرجار دەیگوت «ئاه مەهەئیل، دانیایە
 خۆشحالدەم پۆژیک بتوانم فریشتەکە ناخی خۆم بکوژم. ئەوە کاری هەر
 کەس و ناکەسێک نییە». هەندێ جار بۆ نازاردان و ترساندن من
 وایدەگوت، بەلام هەندێ جاری دیش بە راستی بوو. خەزەتی فریشتەکان
 ماندوویدەکرد، هەمیشە و هەمیشە لە پووداویکی کتوپڕ و نادیار دەترسا

که نه‌مه‌زانی چپیه. زۆر شه‌و که له‌و دیو ده‌رگا که وه‌ گویم لێ‌ده‌گرت، له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ ده‌گه‌ریا و ده‌یگوت «به‌مجۆره‌ ناروات، به‌مشیه‌یه‌ نامینیت». هه‌ر کاتیک ده‌رفه‌تم هه‌بوایه‌ و لێ‌م بپرسایه‌ مه‌به‌ستی چپیه‌ ده‌یگوت «هیچ... هیچ». به‌لام ده‌زانم هه‌موو ئه‌و سالانه‌ ترسیکی قوولی ناوه‌کی هه‌بوو. هه‌ندێ جار شه‌وان به‌ ناگاده‌هاته‌وه‌ و ده‌مبینی له‌ پشکنینی هه‌موو کۆشکه‌ که ده‌گه‌رێته‌وه‌. زۆرجار ده‌یگوت، ئه‌م شوینه‌ ترسناکترین شوینه‌. که‌ سمان نه‌مانده‌زانی له‌ چی ده‌ترسیت، به‌رده‌وامیش زۆر کورت و بێمانا وه‌لامی ده‌داینه‌وه‌ «له‌ ئینسان ده‌ترسم، له‌ ئینسان». له‌و چهند ساله‌دا ده‌یان جار منی داناه‌ و تکه‌یکردوه‌ متمان به‌ مۆف نه‌که‌م. هه‌ر کات ده‌چومه‌ ده‌ره‌وه‌ به‌ گومانه‌وه‌ سه‌یریده‌کردم، زۆربه‌ی شه‌و تا خۆم و عه‌ره‌بانه‌که‌م له‌ گه‌شتی شه‌وانه‌ نه‌گه‌ پاباینايه‌ته‌وه‌، نه‌ده‌خه‌وت. خۆی نه‌یده‌وێرا له‌گه‌لمدا ده‌رچیت، ده‌یگوت «دوو شه‌و له‌ده‌ره‌وه‌ به‌ته‌نیا بمبین ده‌لێن بۆته‌ قه‌حبه‌ی عه‌ره‌بان و ده‌مکوژن. گه‌رچی شوکور بۆ خوا عه‌ره‌ب ئه‌وه‌نده‌ی سوار پیاوی کورد بوون ئه‌وه‌نده‌ سوار ژنمان نه‌بوون، که‌چی هه‌ر ژنیک دوا‌ی تاریکی به‌ته‌نیا سه‌رێ بکیشێته‌ کۆلان، ده‌لێن ئالۆشی نێره‌ عه‌ره‌ب هاریکروه‌».

ناسینی دکتۆر شوکا که‌م تا زۆر ژیا‌نی منی گۆپی. دکتۆر کاتیک که‌شتیی فریشته‌کانی ببنی، وه‌ک نه‌خۆشخانه‌یه‌کی ئاسایی هاته‌ به‌رچاوی که‌ پره‌ له‌ نه‌خۆشگه‌لێک ئومیدی چاکبوونه‌ویان نییه‌. هه‌ر که‌ هاته‌ که‌شتی، مامه‌له‌ی وه‌ک مه‌له‌کینه‌کانی تر نه‌بوو، که‌متر بایه‌خی به‌و سیستمه‌ ده‌دا که‌ ئێمه‌ له‌ چاره‌سه‌ری فریشته‌کاندا ده‌مانگرت به‌ر. کاریگه‌ری چالاکیه‌کانی دیکه‌ی بۆ فریشته‌کان به‌ لاوه‌کی و بێسوود ده‌بینی. بپوا‌ی هه‌ره‌ گه‌وره‌ی ته‌نیا به‌ هێزی سحرای ده‌رمان بوو. له‌ پوی بایۆلۆژییه‌وه‌ جیاوازییه‌کی قوولی له‌ نێوان فریشته‌ و مۆفی ئاساییدا نه‌ده‌کرد، ده‌یگوت جیاوازییه‌کان ته‌نیا ده‌رونی و پۆحین. دکتۆر پای وابوو ئێمه‌ هه‌چمان فریشته‌ نین، بوونه‌وه‌ری سه‌ره‌خۆین، باله‌کانمان خه‌یالیین. یه‌قینیکی سه‌یری هه‌بوو که‌ ئێمه‌ مۆفی بێکه‌س و تۆرمال و

نه‌خوشین. به‌لام دکتور به جوریکی سه‌یریش شو دیوه سه‌مبولی و مه‌جازیه‌ی چیرۆکی ئیمه‌ی قه‌بوول بوو، کێشه‌ی نه‌بوو به ئیمه‌ بلێت فریشته‌کان، کێشه‌ی نه‌بوو هه‌موو شته‌کان وه‌ک میتافۆرێکی گه‌ردونی جوان ببینیت که‌ مرو‌ف ده‌توانیت زۆر شتی لێوه‌ فێربیت. که‌ ده‌هات بۆ بیمارستان و من له‌گه‌لیدا به‌ پله‌که‌کاندا سه‌رده‌که‌وتم، به‌ خو‌شی که‌سته‌که‌وه‌ بزانیته‌ چی ده‌کات و بۆ له‌م جێگایه‌دایه‌، ده‌یگوت «مه‌ه‌دائیل بزاین ئه‌مۆ ده‌توانین چه‌ند خزمه‌ت به‌ ژیان بکه‌ین». ئه‌و قسه‌یه‌ی توانا و هه‌یزێکی گه‌وره‌شی به‌ من ده‌به‌خشی، زۆرجار دلنیا‌تر ئیشمه‌ده‌کرد و خو‌به‌خشیم ده‌نواند که‌ هه‌ستمه‌ده‌کرد له‌ نێوان من و مرو‌ف و بوونه‌وه‌ره‌کانی تردا، شتیکی هاوبه‌ش هه‌یه‌ ناوی ژیا‌نه‌.

گه‌ر له‌و نازارانه‌ بگه‌ڕێم، که‌ ژیان بیده‌نگ و به‌رده‌وام کۆیانده‌کاته‌وه‌ و ده‌یانوروژینیت، ژیان و نارامی که‌شتی، هه‌یمن منیان له‌گه‌ل خۆیاندا برد، له‌ راستیدا خو‌شحاله‌یش بووم به‌و نارامیه‌، هه‌ستمه‌ده‌کرد ئه‌وه‌ی ده‌توانم خزمه‌ت به‌ فریشته‌ به‌ده‌خته‌کان بکه‌م، له‌ پووی هه‌یز و ته‌ندروستییه‌وه‌ تینم ده‌دات و واده‌کات خو‌گرتیم و نه‌خو‌شی و ناو‌میدی که‌مه‌تر ده‌ستیان به‌مگات. هه‌ر کاتێکیش ژیان جو‌ره‌ پیتیکی وه‌های وه‌رگرت ئیتر ده‌بیته‌ مایه‌ی مه‌ترسی. من به‌جو‌ره‌ بووم، کاتێک دل ده‌که‌وته ئه‌رخه‌یان و خاترجه‌می، که‌ دلنیا‌یی زۆر له‌ ده‌ورم ئاپۆره‌یده‌گرت، هه‌میشه‌ ترسیکی ناوه‌کیم هه‌بوو که‌ ئیستا نا ساتیکی تر هه‌موو شتیکی ده‌پوخیت و تۆفانێک دیت من و دنیا له‌گه‌ل خۆیدا ده‌بات. ئه‌وه‌ هه‌ستیکی نا‌ناسایی بوو، به‌لام هه‌ر کات هه‌یمنی و هارمۆنییه‌ت و یه‌ک په‌نگی ماوه‌یه‌کی درێژ زāl بانایه‌، ئیتر چاوه‌ڕێی شتیکی خراپم ده‌کرد... چه‌ندین سا‌له‌ بیر له‌وه‌ ده‌که‌مه‌وه‌ که‌ پو‌ژیک شتیکی گه‌وره‌ و ترسناک رووده‌دات، که‌چی هه‌رگیز پوونا‌دات. ئیتر زۆر شه‌و نارام ده‌خه‌وم و دلنیا‌م شو شته‌ هه‌رگیز پوونا‌دات. به‌لام چه‌ند ده‌نگیکی نه‌ینی هه‌یه‌، به‌رده‌وام ده‌گه‌ڕێنه‌وه‌ و به‌ سوکی و دلنیا‌یی پێم ده‌لێن «پووده‌دات ... به‌لێ پووده‌دات». هه‌نده‌ی

ههستی ئارامی و ئاسوودهگی دامده گرت، ئه وهسته به دته بار و چه په لانه دین و لیم تیکده دهن و ده کهومه بیرگردنه وه له وه دبده ختیانه ی که دین.

له ناکاو شتیک پوویدا که منی سر له بهر گوپی ... شتیک که هیچ کس نه بیینی و ههستی پێ نه کرد، شتیک گه وه نه بوو به مانای ئه و پووداوه سهیرانه ی که پاسته وخۆ ههستکردن و ده رککردنی مژۆف به زیان ده گۆپن. شهویک دوا ی ئه وه ی مسته فا شوکاکم برده وه بۆ مائی خویان به پیاسه گه پامه وه بۆ که شتی فریشته کان، شهویکی تاریک بوو، له وه شهوانه ی له کتیب و نوسیندا به ئه نگهسته چاو وه سفیانده کهن. ده بوو ماوه یه ک به سر شه قامی سه ره کی شاردا بپۆشته بامایه ... ئه وه شه قامه ی به شه وه همیشه چۆله و بیینی که سیک له وه درهنگ وه ختانه دا ده گهن و نا ئاساییه. پێناکه ویت ئاده میه ک بویریت له شهوی وه هادا، ئازاد و بیترس به ویدا بروات یان هر له سه ری کۆلانی که وه تا ده روازه ی کۆلانیکی دی ئه مبه ره وه بهر بکات. هینده ی چوومه سر ده می ئه وه کچه یه ی ده بوو لئوه ی پوهو شوینی نیازم سه ربکه وم، که سیکم بیینی بپهۆش له بهرده م ده رکی مالنیکا که وتبوو، له تاریکییه چه که دا سه ره تا ته نیا سیبه ری جهسته یم بیینی که وه ک شتیک په شی زل له نزیک ده رگایه کی گه راجی گه وره وه که وتبوو، ئه وه ی سه رنجی منی راکیشا بریسکه ی فسقوپی کاتژمیره که ی دهستی بوو که له وه زوڵمه ته بپسنوره دا جوان ده دره وشایه وه، گه ره ئه وه نه بایه په نگبوو هر چاوی نه که م. نازانم بۆ له ناکاو دلم که وته لیدانیکی خیرا و کتوپ، بپه وه ی بزانه بۆ دهستم ده له رزیت، له وه جهسته یه نزیکبوومه وه و پۆحم بێ هویه کی دیاریکراو خرۆشابوو. چه ندین سال بوو ئیشی من شه وگه پی و کچه ته یکردن بوو، زوڵمه ت نه مابوو پێیدا نه پۆم و شپۆه ی شه وه مابوو نه یناسم، ئه وه ش له سالانیکی مژۆفه ساده کان که م ده هاتنه ناو تاریکی و شار له میژبوو بێ به زمی شه وه زیا ... ئیستا بۆ ده ترسام و چی بوو وا ناکاو دلی هینامه له رزه ؟. له نزیکه وه بینیم ... چوومه سه ری، لایته که ی گیرفانم ده رهینا و به وردی سهیری پوخساریم کرد، خۆم بووم ... من بووم ... منی

پاسته‌قینه. مه‌هدی ... خاوه‌ندار و خانه‌خویی دیرین و نیوه‌ی ترازو و له یادکراوی من. دلم خیراتر و ترسناکتر که‌وته لیدان، وهک دواچار که به‌جیمه‌یشت. نه‌و کات له ژووریکی مالی خویاندان چوومه سه‌ری، نه‌و کاتیش نیوه‌هوش بوو، نه‌و کاتیش جنیوی پیدام. بۆ یه‌که‌مجار به‌پاستی نه‌فره‌تم له شانس و به‌ختی خۆم کرد و تغم له تاریکی کرد که منی به‌م کوچه‌یه‌دا پاکیشاو دوی نه‌و هه‌موو ساله، دووباره پووبه‌پووی ساتیکی وه‌های کردمه‌وه. مه‌هدی من بیتۆش بوو، به‌ده‌م وپینه و هه‌ل‌ب‌ز‌پ‌کانه‌وه هه‌ندیک جنیوی به‌من و ئاسمان و دونیادا، پیده‌چوو زیاده‌په‌ویییه‌کی بیتمانای له خواردنه‌وه‌دا کردبیت و له‌ویادا هه‌م هۆش و هه‌م هیزی له‌ده‌ستداییت و که‌وتبیت. سه‌رده‌م‌نگ که ده‌مناسی نه‌وجۆره په‌که‌که‌وتن و بیتۆشییه توندانه‌ی هه‌بوو، هیچ کات سنووری خۆی نه‌ده‌زانی و ده‌م‌نگ ده‌که‌وته فیکردنی عاره‌ق وه‌ستانی بۆ نه‌بوو. ده‌م‌زانی تیپه‌پینی سالان گۆر‌ان‌کارییه‌کی زۆریان تیدا نه‌کردوه. من چوار مانگ له‌وه‌وه‌ر جاریک له‌دووره‌وه بینیم، واهاته پێش چاو‌م که پیری زه‌فه‌ری پێنابات و پوخساری هه‌مان پوخساره که سروشت له‌گه‌نجیه‌وه پتی به‌خشیوه. به‌لام نه‌و شه‌وه که له‌به‌ر پۆشنایی لایته ده‌ستییه‌که‌ی خۆم‌دا، ورد سه‌یری ده‌موچاویم کرد، ده‌سته نادیاره‌کانی ته‌مه‌نم بینی که که‌م که‌م ئاسه‌واری جیده‌هیشته و چرچ و سپیتی و وشکی ده‌خسته سه‌ر سیمای، وه‌کو پوخساری من، که هیدی هیدی هه‌ستم‌ده‌کرد سافیتی کۆنی له‌ده‌ست‌ده‌دات و ده‌بیته سیمای فریشه‌یه‌ک که زه‌مه‌ن خه‌ریکه له‌زه‌ل‌کاوای خۆی هه‌ل‌یده‌کێشیت. هه‌ردوو‌کمان پیر بووبووین، به‌لام ئیستاش وه‌ک جاران من نیوه هوشیاره‌که بووم و نه‌و نیوه مه‌ست و بیتاکه‌که. له‌ویدا بیتاک له‌هه‌ر شتیک که‌وتبوو ... مه‌ستیک به‌ته‌نیا بۆ مه‌ستی مه‌ست‌ده‌بیت. ماوه‌یه‌ک له‌سه‌ری وه‌ستام و نه‌مه‌ده‌زانی چی بکه‌م، ده‌م‌زانی نه‌مه‌یه‌که‌م شه‌وی نه‌م وه‌رزه‌ی نییه، به‌وجۆره له‌کوچاندا مه‌ی ده‌ستی لی‌بوه‌شینیت و بکه‌ویت. دودل بووم، برۆم و فه‌رامۆشییه‌که‌م و به‌جیبه‌هێلم یاخود هه‌ل‌ب‌یگرم و بیگه‌ینمه جیگایه‌کی باش و بیبه‌مه‌وه به‌ر ده‌رکی مالی خۆی. له‌و دودلییه‌دا هه‌ستم‌کرد نه‌م ریکه‌وته سه‌یره، ده‌ستیکی نه‌ینی گه‌وره

پټکي خستووه و هموو ژيانى من به جوړنگ له جوړهکان بهم پټکه و توه
 بنده و پاکردن لټي، هيچ نښه جگه له ترسنگي مخلوقنک که ناوړيت
 سهيرى چاره نوسى خوى بکات. نو شهوه هه ستمکرد هيشتا به کارم و نو
 هيزه گوره يى وهک فريسته يهک هه مه، هاوشانى توانايه کي گوره ي
 جهسته يه. مه هديم دا به شاندا و هلمگرت، دهمزاني له گره کي
 «ته يرياران» له گال ژني دووه ميدا ده ژي. دهکرا بيبه مه بهر قاپي مالي
 خوى و له بهر ده رگا که دايښتم و بږم، دهکرا زهنگ ليدم و بیده مه
 دهست ژنه کي و بلتم له کوچه يه کي دووردا که وتووه و نه مويستووه
 پسوا بټت و هيناومه توه بوټ و ناگات لټي بټت. به لام کوچه به کوچه
 بردم و له برى مالي خوى، گهياندمه ژير خانتي کي ديرين و چول که له
 وهري باراني زوردا، شهواني توفان و هلکردني گرده لولو له زستانه کاندا،
 خوم تيدا هه شارده دا و فريسته ي بټکه س و سه رسه ختم بډ ده برد که
 نه يانده ويست له تهک مندا پووبکه نه ناو نوينه گرم و جټگا نهرمه کاني
 که شتيه گوره که مان. ويستم له نزیکه وه بيبينم و قسه ي له گالدا بکم،
 دووباره شتي کي ترسناک له ناخوه به ره و نم پياوه ي ده جولاندم، له و
 ساته وه ي له تاريخيدا ناسيمه وه هه ستمکرد ناتوانم ټير جټي به ټلم، له و
 کاته دا که ورد له بهر پوښنايي لايته که دا سيمام ده پشکنی، تووي نو
 دهرده کوشنده يه تيدا پوايه وه که من جگه له و که شتيه، جگه له و
 فريسته به دبختانه، جگه له پزياني مه له کبين، وه زيفه يه کي دیکه مه يه و
 ده بټت دوايیکه وم که ناگاداريه له م پياوه به ريښانه که پوحي په شوکاوي
 به جوړنگي نه يني بانگيده کردم. نا... ټيستا ش له هيچ دلنيانيم...
 سه رها وامده زاني پوحي په ژمورده و ماندوي نو وه من بانگيده کات، به لام
 ټيستا ده ميک نم ديانه ده نوسم له هيچ دلنيانيم... به پټچه وانه وه
 هه سته که م نو وه نو و راداره نه يني و نه به دييه ي ناخي من بووه که له و
 شه ودا، له و ساته دا، له و شوينه دا مني به ره و لاي مه دي پاکيښاوه.
 پوواوه کاني دواتر هه موو به پريتمکي سهير پوښتن، ټيستا که من بووم
 به فريسته يه کي ناووميد و غه مگين و ناماده بډ مردن، که س به دروستي
 له نه يني نو و گورانکاريه قولنه نازانيت که بينينه وه ي مه دي له مندا

دروستیکرد. پێزانی مەلەکبێن نەبێت کە دەزانیت پۆحی من چەند لە ژێر زەبری پووداوەکان و شتوانی پەفتاری ئەم پیاویدا ئازاری پێگەیش و زیانی خوارد، کەسی دی هیچ نازانیت. ئەو ئەو شتە نادیار و ترسناکە بە کە بە جۆریکی پاستەوخۆ بپوای منی بە ژیان و چالاکیەکانم پوخلاند. ئیستا کە دەمەوێت بە خێرای یاداشتەکانم بنوسمەو، لە ژێر فشاریکی پۆژانە و توندی خانمی مەلەکبێندا کاردەکەم کە وەک من هەستیکی ترسناک و زەنگیکی گەورە میترسی، لە دڵیدا لێدەدات.

ئەو شەو بە دیار مەهیدییەو دانیشتم تا بە ئاگاهاوە، کە وردە وردە گێژی و وپی بەریاندا، خۆر کەوتبوو، پۆژیکی نوێ و ژيانیکی تازه خەریکبوو دەستیان پێدەکرد. مەهدی کە تەواو هۆشی هاتەو خۆی، سەراسیمە و ترساو بە چوار دەوری خۆیدا پوانی و منی بینی لە نزیکییەو دانیشتوو، ترسێک و سلێکی گەورە کەوتە گیانی و وەک لە خەویکی ترسناکدا بیت، خەریکبوو بقیژینیت و تەکانداتە خۆی هەلبێت و لە مەترسییەک دەربازبێت. من توند توند بە هەموو هیژی خۆم گرتم. هەموو توانای خۆی کۆکردەو خۆی راپسکینیت، بەلام مەستی و گێژی شوو وەها شەکەتیانکردبوو، هەولەکانی بێسوود بوون و نەیکرا لە چنگ و ئەلقەیی بازووەکانم دەرجیت، ئەو تلی بە مندا و من تلم بەودا، ماوەیەک بەکدیمان هێنا و برد. مەبەستم بوو توند بیگرم و لە جوولەیی بخەم تا تیبگات سەرکاری لەگەڵ بوونەوهریکی بەهێزدا. کە زانی هەولەکانی بێسوودن و ناتوانیت لە بازنەیی مەچەکانم دەرباز بێت، بە دەنگیکی نیوێ خنکاو، دەنگیک بوو لە میژبوو بەوریایی گویم لێ نەبووبوو، هەمان دەنگی من بوو بەلام گێتر، لە قرخنی و هیلنجا هەلکشوو، کینەدار. پرسسی «تۆ کێیت و چیت دەوێت لە من. من چی دەکەم لێردا و ئێرە کوێیە؟». چەندین سال بوو وەها لە نزیکەو گویم لە دەنگی نەبووبوو، وەها لە نزیکەو دەستم لێ نەدابوو، بۆنم نەکردبوو... ئەو هەر من بوو، مەههائیلی فریشتە بوو، بەلام لە دونیایەکی تردا دەژیا، حەزمەکرد هەردووکیان ئیستا بچینەو بۆ سەرەتا، ببینەو بە دوو کەنازی بێ قالب و بێ شێو،

به بوونه وهرىكى بېړوخسار تا سر له نوځ له شپوه يه كى تر و له ژيانىكى
 تردا گه وړه بېينه وه. نه گهرچى هم موو شتيك تييدا مايه قيز بوو، هم موو
 شتيك تييدا بونی پيسيه كاني كوچه و كولا نه چهره كاني دنيای
 لیده هات، به لام من له ناخى دلمه وه هه ستمكرد ده بيت له م پياوه نزيكېم.
 نه ده كرا ئيتر خومی ليښارمه وه. نه و پوځه له و جىگايه دا دامناو هم موو
 چيرۆكه كه م بۆ گيراپاوه، چيرۆكى خوی و چيرۆكى من. له گه ل هر
 به شتيكى قسه كانمدا ترس و ساميكي بيسنور ده كه وته سر سيمای،
 چاوانى هيئده ترسابوون و له شى وها ده له رزی، بۆ يه كه مجار له ژيانيدا
 له ته وای دلييه وه هاواری خودای كرد. زورم هه ولدا بوی پوونكه مه وه كه
 خودا كارىكى به چيرۆكى من و نه وه وه نيه، به لام تا زياتر قسه مده كرد،
 تا زياتر ده چومه ورده كارى ژيانى خوم و خويه وه بړوايه كى سهرتر و
 به هيترى لا دوستده بوو كه سه روكارى له گه ل مه مخلوقى غه يبيدا هيه
 كه نزيكه له جنۆكه و خيوه ره شه كان و ديوزه مه خنكنه ره كانه وه.
 هه وله كانم بۆ هيتر كردنه وهى سوويكيان نه بوو. سه رها و امده زانى هيشتا
 كارىگه رى مه ستي به رينه داوه و هيترى تيكشكنه رى مهى ده ستي له
 خه يالى وه شانده و شته كاني بۆ كونا كړيته وه، به لام به وچوړه نه بوو.
 ترستى قوول و ديرين له ناخيدا بوو، ئيستا دهره تي بۆ ره خسابو
 بيته ده رى. ترسى نه وهى بوونه وهرگه ليكي غه يبي به دوايه وهن و كارىكى
 به ديان پييه تي و نه وان هه ميشه به لاړيدا بړدويانه. له كوتايدا گريا و
 گووتى نه و زانيويتى هم موو ژيانى شهيان به لاړيدا بړدويتى و نه وه تا
 ئيستا ده بيت و به پوونى هه ست به هم موو شتيك ده كات. زورم هه ولدا
 تيبيگه ينم كه شهيان نه وه و فريشته منم... سوويكى نه بوو، نه و سوو
 بوو له سر نه وهى هه رچيه كه له ژيانيدا كردويتى شهيان پيكرده و
 شهيانه كه ش منم. نه وه كيشه يه كى گه وړه بوو بوم هاته پيش، من
 ده مزانى مرقه كان بوونه وهرى نامه نتيقين و شيتانه له ژيان ده پوان، به لام
 نه وهى مه هدى ده ركه وتنى منى به دهره تيكي باش زانى تا هم موو گونا مهى
 ژيانى بخاته نه ستوى شهيان، نه وه گرفتكي ناله بار و نوئ بوو كه من
 نه زمونځى پيشه و ختم له گه ليدا نه بوو. تيگه ياندى نه م پياوه تيكشكاو و

گوناھکارە ئەستەم بوو، جگە لەوێ ی رینگای بدهمێ بپوات و پێیبلێم بە زووترین کات دەگەرێمەوێ لات و من و تو یەک کەسین و دەبێت پێگەوێ بیر لە پاشەپۆزێکی تر و ژیاڵێکی تر بکەینەوێ، کاری ترم لە دەست نەهات. کە مەھدی لێم دوورکەوتەوێ دڵنیا بووم چێتر ئەو پیاوێ مەستی دوینی شەو نییە کە من دامە کۆڵمدا... هەستمکرد تووشی دوودلییەک بوو کە بە خۆی چارە ناگرێت. هیچ شتێکی لەوێ ترسناکتر نییە مۆف چارە دوودلییەکانی خۆی بداتە دەست کەسانی تر. لەو ساتەوێ هەستمکرد ئێتر من بەرپرسیارم لەوێ کارێکەم ئەو دوودلییە گەورەوێ دەرهەوتنی من دروستیکرد، بێتەوێ دەستی من و من چارەبێکەم. ئومێدێک نە ئاسان بوو، نە رێگا و پەوشێکی پوونیشم بۆی هەبوو.

پەترووس و ئاسمان

زۆرجار دەریاوانان بۆ خۆشی / راوی ئەم باندە گەورەوێ دەریا ئەپەترووس دیکەن/ کە بێخەم وەک رێبەری سەفەر دواي کەشتییەک دیکەوت/ دەمێ ئەو بەسەر گەرداوە هارمکاندا دەخزێت/ هێندە ئەم پادشایە ئاسمان نیشتەوێ لە سەر کەشتی/ ئارێک و شەرمۆک، چەشنی سەولەکانی ئە مەلا و لا/ بەلە گەورە سێپەکانی شۆردەکاتەوێ، بە جۆرێک شایەنی بەزەییە/ دزێو و خەندەهێن/ ئەم رێبەر بەلدارە کە گەلەک جوان و شۆرداریو/ یەکیک بە سەیلەکە دیکەشی بە دەنگیدا/ یەکیک بەدوایدا شەلە شەل لاسایی دیکاتەوێ/ شاعیر زۆر ئەم سازادەوێ نێو هەوران دەچێت/ کە لە نێو زبێندا نیشتەجێ و گاتەوێ بە تیرهاوێزان دەهات/ لەسەر زەوی نامۆیە لە ناو هۆردوو و حەشاماتدا/ بەلە زەبەلاحەکانیشی دەچنە بەریتی و ناھێن بپوات «تشارلز بۆدلیئر»

قەسیدەکە ی چەند جارێک خوێندەوێ... دەبوو زۆر بێرکاتەوێ. بۆ بۆلبولیار لە سەرەتاوە تەنیا ئەم شیعەرە ی بۆ دەنیریت و بۆی دەنیریتەوێ، پەيامی

نهنی پشت ئه کاره چیه . به که مجار که له سهره تای ژيانی نه ده بیدا بوو،
 واتنگه یشت که ته نیا خولای بووه سهرنجی بۆ شیعرنک رابکیشیت. به لام
 نه وهی جاریکی دی هه مان قه سیده ی بۆ بنیرته وه مانایه ک و نه پنییه کی له
 پشته ده ترسینت. نه غه ده هیچ کات ژنیک گه مره نه بووه، به لکو له و
 خانمانه یه که زیره کییه کی شه رانگیزانه یان هه یه، واته ده توانن شیفره ی
 نهنی پشت هه ر هیمایه ک بخویننه وه ... ئیستا به وردی بیرى نه بوو دواچار
 که ئه نامه یه ی بۆ هاتوو نه خویندۆته وه یاخود فه راموشی کردوه، دور
 نییه خویندبیتیه وه و به سهریدا تیه پی بیت، دور نییه نه و کات له
 ماناکه ی تینه گه یشتبیت، به لام ئیستا که بووه به خانمیکى تر، بووه به
 ژنیک له سهره تای وه رزیکى تری ژيان و له به رده م پۆژگاریکى نویدایه
 ترسی تازه و هه ستى نوئی بۆ دروستبووه، ناتوانیت قه سیده که وه ک
 په یامیکى نهنی و مانادار بۆ خۆی ته ماشانه کات. دواى له هۆشچونه
 کوتوپره که ی، پۆژیک دواتر منى بانگ کرده وه، کراسیکى سپى فشى له
 به رکردبوو، بالآی به رز و قزى به جۆزیکى فیتنه کارانه داهینابوو، به لام
 جولەکانى خاو و په وتى هه ر به راستى شیوه ی بالنده یه کی گرتبوو باله درژ
 و ماندووەکانى نه هیلن ئاسان بروت. گووتى «عه قید گیان، ده مه ویت
 بزانیته بۆ نه و پۆزه له هۆشچووم و ئاوا گیانم تیدا نه ما. هه مووی په یوه ندی
 به و هاوپى دیرینه مانه وه هه یه، بولبولیار. بیخویننه وه، نه و شیعره بخویننه وه،
 بزانه چى تیده گه یته». خوشحال بووم خانم له شته زۆر تایبه تیه کانی
 خۆیدا ئاوا متمانه م پیده کات. من که شیعر ناسیکى بلیعه ت و عاشقیکى
 به رزی نه ده بیات نه بووم، به شه رمیکه وه له خانم پرسى «ئه مه چیه
 خاتون گیان، هیچ حالى نابم؟». خانم له دواى وانه کانی باهیرییه وه
 گه له ک شازنانه داده نیشت، گه رچى شیوه دانیشتنى جارانی وه ک ژنانى شار
 نه بوو، به لام وه هاش نه بوو وه ک ئیستا هیز و ده سه لاتى به سه ر خۆیدا
 ده ریخت. ئیستا گه رچى شیوانى پیشوانى و په فتارى به رامبه ر من، وه ک
 دۆست و هاوپى بوو، به لام توانای باهیری له سه ر گۆرینى هه موو جولە و
 وه ستانیکى مایه ی سه رسامى بوو. به غه میکی قولله وه که هیچ کات له
 گه پوویدا نه مبیستبوو، گووتى «هاوپى دیرینه که مان، هۆشهنگى هاوپیمان،

کەسێک کە پێگەوه دەستمانکردە خەبات و من هەموو متمانە یەکم پێیەتی،
 وەک ژێتکی شاعیریش هەستم نەکردووە هیچ کات لەو کوپە خوێنەرێکی
 باشتەر و راستگوترم بووبێت. تاکە پیاویک لە دنیا دا بتوانم پێیبێم
 هاوێم... لە ماوێ ئو سالانە دا چەند جار ئم قەسیدە یە ی بۆ ناردوم.
 دەمەوێت ببینم و تێگەم بۆ؟ دڵنیام قەسە یەکی هە یە بە منی بێت. پەنگە
 نۆر جار ویستبیتی دلی خۆی بکاتووە و من نەمەشتبیت، بەلام دوینێ ئم
 نامە یە کەوتووە دەستم، خەریکبووم کتیبەکانم دەنارد بۆ باباعەلی
 سەحاف، نامە کە وەک شەیتان بەریداتووە لە نێو کتیبیکی کۆنەو کەوتووە
 بەردەمم. خوێندنەوێ قەسیدە کە کوشتمی، خۆت دەزانیت من ژێتکی
 ئازاد، بەلام دەمەوێت تێگەم ئەوێ ئم قەسیدە یە باسیدە کات منم یان
 من نیم. پەتروسم یان نا؟... ئارام ناگرم و دلم ناکەوێتە ئاسوودەگی تا
 نەیدۆزمەو. من بە راستی پێویستیم بە بینینەوێ بولبولیار هە یە. وا
 تێدەگەم ئەو کوپە لە سەرەتاو نە یەکی خراپی بۆ من بوو. من
 پەتروسم؟ من ئەو شاعیرەم کە لە کەشکە شانی فەلەکەو بەردەبەو و
 دەکەوێ ناو خەلکی پەشوکی و ئیتر بالەکانم ناھێلن بە پەوت و ئازاد
 بۆم؟... ئەم شیعەرە زۆر ئازارم دەدات عەقید، زۆر. چونکە من هەموو ژیانم
 ویستووێ لە ئاسمان بێ، پەنگە بەردەوام نەویستبیت لە ناو زیاندا
 نیشته جێ بێ وەک شیعەرە کە دەفرمویت، بەلام جەنابی عەقید ویستووێ لە
 ئاسمان بێ، دەمەوێت لە ئاسمان بێ، کێ نایەوێت لە ئاسمان بێت؟
 بولبولیار نەبێت کێ هە یە حەزە کات هەمیشە لە لوتکە دا بێت؟ منیش
 ئیستا خۆم دەناسم، کەسێکم بە سروشت نامکرتیت تا مردن لە خوارەوێ
 دنیا بێ و بێم هەر لە ریزی پووت و رەجال و لات و لومپاندا یاخی دەبێ.
 ژیان فێرکردم یاخیبوونی خەلکانی بەهێز لە یاخیبوونی لات و لومپان
 جیاکەمەو، ئیستا هەر شتێک بەو دەپێوم، پۆژیک لەگەڵ شۆرێکێرەکاندا
 بووم وامدە زانی هەموو کەسانی بێند و گیانی سەرکەش و لوتکە نشینن،
 بەلام تۆ خۆت حیکایەتی من دەزانی، ئاگاداریت چیم بەسەرھات و بە چ
 جەھەنمێکدا پێشتم کە ئەگەر ژێتکی بەهێز نەبووایە خودا دەیزانی ئیستا
 گۆر و گلکۆم لە کوێ بوو. تۆ چی دەلێیت جەنگیز گیان... ها.. وانیه.

ئو سەردەمە بەسەرچوو و ابزانين ھەر لەگەڵ لات و لومپاندا دەشت ياخى
 بيبين. بەلام ھەستدەكەم ئو بەردەوام منى لەسەر زەوى بينيوھ، وەك
 بەلندەيەك تواناى فرينى دۆراندوھ، وانىيە كاك عەقيد، تۆ جوان قەسىدەكە
 بخوێنەوھ، نازانم ئو كۆرە بۆ وەھا دەميينت؟ بۆ لە سەرەتاوھ بەو چاوھ
 لە منى پوانيوھ كە پۆژێك دیت بەرىمەوھ و بەلام لە برى ئەوھى لە ھەور و
 بەرزیدا شەقەى بێت، لە تەختى پيسى ھەر ئەرد و ھەر جىگايەكى چەپەل
 دەخشیت؟ ئاخۆ راستدەكات، من وام ... ھەر لە يەكەم پۆژەوھ وابووم؟
 من رقم لىئى نىيە، بەلام دەمەوێت بيبينم، پتويستم پتیهتى... لە ناخى
 دلەوھ دەمەوێت بيبينم. دەمەوێت قەسەى لەگەڵدا بگەم و بزاتم پەيوەندى
 نئوان من و پەترۆس چيە. جەنگيز گيان خۆت ئو كۆرە دەناسیت، لەو
 دوايىدا دژى ھەموو شتێكى من بوو، عومەرى تەنيا وەك جانەوهرێك
 دەبينى. ئاخ خۆزگە ئو شتەم ھەر نەديبايە، ئو كەتیبانەم ھەر نەناردايە
 لاى سەحاف... بلێ من چيم بوو لەو مەراقە زیادە ئیستا بێتە پێگام».

خانم بەردەوام وشك و بەھيز بينيبوو، كەچى بولبوليار بە نەرمى درزێكى
 گەورەى كردبووھ ئو دیوارە ئاسنینهى مالى دلنایى ئو. دلنایابووم
 شازدە ساڵ لە مەوبەر، دەمێك بولبوليار ئو قەسىدەيەى بۆ يەكەمجار
 داوھتە ئەم خانمە، ترسى ئو پۆژەى ھەبوو بەربێتەوھ و وەك ئو
 بەلندەيە ببيتە مەلیكى بیتەفسون. من دەمزانی بولبوليار لە ھەر كەس
 زیاتر، ھیز و تواناى خانمى ماردینی دەناسیت، بەلام لە ھەمووانیش زیاتر
 توانیویتی ئو پێگایە ببینیت كە خانم لە داھاتوودا پتیدا دەپوات.
 غەمخۆرى سالانى سەرەتای بۆ ئەوھبووھ، خانم وەھا لە بەرزایى فەلەكەوھ
 بەرنەبیتەوھ بۆ سەر زەوى. من نەمزانی چى بە خانم بلێم، ھێند ھەيە
 قەسىدەكەم بە جوانى قەدكرد و بە ھێمنى دامەوھ دەست خانم و بە
 ئەدەبێكى زۆرەوھ گووتم «خانم لەوانەيە پەترۆس ئیوھ نەبن، لەوانەيە من
 بم، لەوانەيە شوپش بێت، دەمێك لە ئاسمانەوھ دادەبەزیتە سەر زەوى...
 كى چوزانیت؟ لەوانەيە ھەموومان بيبين. كى چوزانیت؟ خانم گيان؟ كى
 چوزانیت؟».

نهمده‌زانی به‌راست منی ته‌نیا بۆ ئه‌وه بانگ‌کردوه تکای دۆزینه‌وه‌ی بولبولیارم لێبکات، یاخود هه‌ر ویستی گرتیه‌کی دڵم لابکاته‌وه که دڵنیا‌بوو لای هیچ که‌سی دی وا ئاسان بۆی ناگرتیه‌وه. من هه‌م ناسیاوی کۆن بووم، هه‌م هه‌لگری زۆر نه‌ینی دێرینی ئه‌و بووم، هه‌م دره‌نگ و زوو چیرۆکه‌کان ده‌هاته‌وه به‌رده‌م. نازانم ئاخۆ دواتر قه‌سیده‌که‌ی پیشانی که‌سیکی دی دابوو یان نا. به‌لام وه‌ک هه‌ر که‌سیکی ئه‌و سه‌رده‌مه که ئاماده‌نه‌بوو وه‌ها سووک و سانا ده‌ست له‌ غوروی خۆی به‌ردا، ده‌یویست هه‌ر شتێک بکات وێنه‌ی ئه‌و په‌تروسه‌ بالێشۆره‌ له‌ خه‌یالی خۆی ده‌ربه‌یتیت و فرییدات و له‌وه نه‌که‌وێت خۆی هێشتا وه‌ک ته‌وارێکی به‌رزه‌ فریبه‌ینیت. سالانیک دواتر رامسپارد دیوانی گوله‌کانی خراپه‌م بۆ بکێن تا هه‌میشه له‌لام بێت و هه‌ر کات خانم هاته‌وه خه‌یالم، ببخوینمه‌وه.

من گه‌رچی به‌ پڕوکه‌ش و هه‌ندێ جار له‌ دلیشه‌وه پێزم بۆ خانمی ماردینی داده‌نا، به‌لام ئه‌وه‌ی ده‌مبینی خۆی و می‌ردی به‌و شتیه‌یه ده‌توانن پێشه‌نگی هاتنی سه‌رده‌میکی نوێ بن، ئیره‌یه‌کی زۆرم پێده‌بردن و شکانی غورویانم به‌ شکانی پو‌اله‌تی درۆزنێ سه‌رده‌میک ده‌زانی که من هێشتا خه‌یالم بوو کار له‌ ناخیدا بکه‌م و ده‌روونی بکۆلم. دڵنیا‌بووم خانمی ماردینی ئه‌م سه‌رده‌مه وه‌ک ته‌ختی شانۆیه‌کی گه‌وره‌ ده‌بینیت که تاوسکارانه له‌سه‌ریدا په‌پی قه‌شه‌نگی خۆی ده‌رخات، ئه‌و ئه‌م سه‌رده‌مه تازه‌یه‌ی وه‌ک ئاوینه‌ی سافی ئارایش‌تگایه‌ک ته‌ماشاده‌کرد که ده‌چێته به‌رده‌می تا تاقانه‌یی و ناوازه‌یی خۆی ده‌ریخات. ئه‌و پۆژه‌ی قه‌سیده‌که‌ی نیشاندام، من مه‌راقی زۆرت‌رم هه‌بوو، کێشه‌ی په‌یوه‌ندی ئه‌و به‌ په‌تروسه‌وه وه‌ک کێشه‌ی په‌یوه‌ندی نیوان خۆی و ئه‌و وێنه‌یه هاته به‌رچاوم که باهیری بۆی دروست‌کردوه. باهیری فێرک‌ردبوو وه‌ک شارژن بێت و بپوات، به‌لام ئێستا له‌ نا‌کاو ئه‌و نامه سه‌یره، ئه‌م قه‌سیده مه‌لعونه که بولبولیار وه‌ک بیه‌وێت بیه‌ترسینیت، وه‌ک بیه‌وێت سزای بدات، ئا له‌م سات و کاته‌دا ده‌رده‌که‌وێته‌وه. من که چووم نیازێکی ترم له‌ دڵدا بوو، که سه‌یریده‌کردم ده‌ترسام به‌توانیت هه‌سته تاریکه‌کانم بخوینیته‌وه، خه‌ریک‌بوو بیدرکینم که

دەمەوێت ئاسمانی بچکۆلە بکەمە کچی خۆم و حەزانەتی تەواوی لە ئەستۆبگرم، بەلام دوودلییەکی کتوپر گرتمی و ترسام گەر بزانی ت خاوستیکی وەها لە دڵمدا، هەر زوو کچەم لیبستێنت و کەسێکی تر بکاتە سەرکاری، دواتر بۆم دەرکەوت هەستەکانم راستبوون و گەر شتی وام بدركاندبا، بەختێکم نەبوو خانم قەبوولیبات. دەمزانێ لە پەوی خۆپاراستن و بە نیازی ئەوەی چیرۆکی کچەکی نەکەوێتە سەر زاران بیری وەها بە شیتی دەزانیت و وەک سەرەتای ئابوچوونیکێ دی دەبینیت. هەلبەت گەر منداڵە نابیناکە ببایەتە کیژی من، دەبوو من دەمەودەست لە بەرپۆشەریایەتی سەرنشین و ناووسین بمخستایەتە سەر خۆم و بەناوی خۆمەوێ شوناسنامەی نوێی بۆ دەرپهێنم، ئەوەش مانای دۆسییەکی بەهێنەدەری و بزانی کێ کەسوکاری ئەسلییەتی، مانای خۆی و ئاگای هاوسەری بێن و ئیقرار بدەن تا بیمە باوکی راستەقینە، کاریک دڵنیابووم خانم هیچ کات نایکات و خۆی ناخاتە بەر گێژاوی وەها و ئابووی خۆی ناداتە بەر پەشەبای لەوجۆرە، کە دڵنیاوو جگە لە شەرم و شورەیی گەورە، هیچی تری لێ دەست ناکەوێت. ئەو خۆیندەنەوێم هەم ورد و هەم دوربێنانه بوو، بەلام هەرچی بیریشم دەکردەوێ گەر ئەو کارە ئیستا نەکریت دەبێت کە بکریت؟ دڵنیاوویم تێپەڕینی کات دەبێتە مایە ئەوەی خانم زیاتر لە ئابووی بترسیت و هەلای وای پێ شەرمتر بێت، ئەوەش خواستی من دەدات بە بادا و وادەکات من هیچ کات نەبم بە خاوەنی ئەو کیژە. دەمزانێ خانم دەلێت «تۆ شیت بوویت، عەقید گیان، شیت بوویت. کاری وا واتای حەیاچوونی تەواوی من، دواوی بچینە سەر هەزار قورئان خەلکی دەلێن، ئەو منداڵە بەدبەختەشم لە تۆ بوو ... بەس نییە ئەو هەموو چیرۆکە خراپەی کەوتۆتە دوام، بەس نییە؟ ئیستا هەر شتیکی تر بێتە پێش خەلکی چییان لە یادکردوێ دەبێتەوێ سەر سفرە و دەبەوێ بنیشتەخۆشە ژێر ددانی خەلکی دیز و بیژدانی ئەم شارە، چییە جەنابی عەقید، خۆ تۆ دۆستمیت، حەزەکەیت تا مردن وەک ژنیکی پڕههەس و داوینتەپ ناوم بپروا؟». لەوێدا لەسەر هەق بوو ... منیش و ئەوانیش لە کاری وەهادا ئابروومان دەچوو. ئیستا خانم بە

جۆرئکی بئمانا که وتبووه سەر ترسی حه یای خۆی، پێده چیت مردنی فریشته که ی گۆرپیستی بۆ ژئیکى موخافه زه تکار که سل له هه ر شتیک ده کاته وه ناوی خرابیکات. به رده وام له قسه ida ترسی له خه لکی «خوپی و پيسوا» نيشانده دا، چیتر خاتوونه مگیزه که ی جارن نه بوو، حه زی له وه بیت به دناوییه کانی به دونیادا بلأوبینه وه. به لام منیش جیاوازییه کی نۆرم له گه ل ئه ودا نه بوو، منیش که سیک نه بووم داب و نه ریت بنیمه پشستی سەر و بلیم ده ی عه ریزان به جه هه نه م چی ده گوزه ریت با بگوزه ریت. له به ر که س نا، له ترسی گفه و پووتالی سه رۆک که ده یویست من ئابرووی پاکی خۆم بپارێزم و ناموسی خۆم له گه ل ناموسی حیزیدا ئامیزانکه م، هه میشه ده یگوت «هه تیم له هه مگیکى نۆریان سه گبایتری، وه لئ هه قى خودایه هیشتا ناموست هه یه و نئوگه رت وه ک ئه وانی تر بۆگه نى لئ نایه، ده ی خۆت تماشایه بکه، بزانه ره فیه ده بابه خۆره کانی دوینت جگه له گه روگون هه چیان ماوه ؟». نه مده زانی گه ر چیرۆکی چوار ژنه کوژاوه که ش بزانیته هه ر واده لیت؟ به لام سه رۆک به راستی ده یویست هه موو ئه دمان و به رپرسیانی حیزب وادیارنه بن که کۆیله ی ئاره زوو و شه هوته کانیان. هۆیه ک بووبووه مایه ی ئه وه ی ده ست به منه وه بگريت، ئه وه بوو ده یگوت، به وانی دی ناچم که هه ر ده گه نه به ر ده می خانمیکى به سته زمان، ئه و هیشتا نه یگوتووه مه رچه با برام، ئه وان شه پووالی خۆیان هیناوه ته بن چۆکان.

من و خانمی ماردینی یه ک شتی دیمان هه بوو له یه ک ده چوو، من و ئه و که خولیا یه ک ده که وتمه سه رمان ده بوو به هه ر پێگا و کوئیکدا بووه بیگه یین. ئه و هه وای دۆزینه وه ی بولبولیار دابووی له که لله ی و منیش ئیستا هه سستیکى تاریک و دپ و ترسناک ده یخواردم، ئه و که چه نابینایه

هه‌لگرمه‌وه و بیه‌مه سه‌ر ناوی خۆم و له‌ فایله‌کانی ده‌ولت و به‌پۆه‌به‌رایه‌تی سه‌رنشین بی‌م به‌ باوکیکی راسته‌قینه‌. من نه‌مه‌زانی تا چه‌ندی تر له‌م پۆسته‌دا ده‌بم، ده‌مزانی حیزب ئامانی نییه‌ و هه‌ر ساتیک بیت، گه‌ر ته‌نیا بۆ خۆشی و گۆرانکاری پوکه‌شیش بووه‌، من ده‌هاوێژنه‌ ده‌ر، پووتمه‌که‌نه‌وه‌ و له‌ هه‌ر ده‌سه‌لاتیک دامه‌به‌ن، که‌ نه‌وه‌ش هاته‌ پیش توانای زۆر شتم نامی‌نیت. پۆژیکیان ناردم به‌ دای ئه‌و فه‌رمانبه‌ره‌ی که‌ ته‌واوی تۆماره‌کانی به‌پۆه‌به‌رایه‌تی نفوسی له‌لایه‌. ژێکی حیجابداری ورگ زلی شه‌رانی بوو، له‌وانه‌ی به‌ زه‌حمه‌ت هه‌ناسه‌یان بۆ ده‌دریت و ده‌جولێن و قسه‌ده‌که‌ن و گوێشه‌گرن. ئاشکرا هه‌موو ژیا‌نی له‌ ناو تۆمار و نوسراو و بۆله‌بۆلی به‌رده‌وامدا ژیا‌بوو. چاوانی پرپوون له‌ گومان، که‌ هاته‌ ژوورێ و به‌جه‌سته‌ زله‌که‌یه‌وه‌ له‌سه‌ر کورسییه‌کی بچوک به‌رامبه‌رم دانیش، ناوچاوانی هه‌مووی تکه‌ و تنۆکی عاره‌ق بوو. نازانم ترسی چاوپێکه‌وتنه‌که‌ی من شل‌ژانده‌بوی یان خۆی که‌سێک بوو له‌ شل‌ژانێکی هه‌میشه‌بی‌دا ده‌ژیا. پێمگوت هۆی داوه‌ته‌که‌م شتیکی زۆر نه‌ینیه‌، که‌ په‌یه‌ندی به‌ هه‌ندیک کاری زۆر گرنگ و تاییه‌ته‌وه‌ هه‌یه‌ و له‌ جیگای بالاکانی حیزبه‌وه‌ پاسپێرداروم که‌ ده‌بیت ئه‌و کاره‌ بکری‌ت و به‌ نه‌ینی به‌مینی‌ته‌وه‌. چاوانی پرپوون له‌ ترس و گومان، به‌ ده‌نگیکی خیش و نیگایه‌کی منچه‌وه‌ گوتی «چییه‌؟ تۆ خۆت دایه‌ ته‌حه‌مولی هه‌موو شتی‌ک ده‌که‌یت؟». له‌ جیگای خۆم هه‌ستم و ناوی ئاسمانم له‌سه‌ر کاغه‌زێک بۆ نوسی و دامه‌ده‌ستی و گوتم «ئه‌م ناوه‌ له‌ سجله‌کاندا ده‌دۆزیه‌وه‌ و ده‌یه‌یه‌ سه‌ر ناوی من، منداڵه‌که‌ شه‌ش سالانی ته‌واو نه‌کردوه‌، ناوی دایک و باوکی نه‌سلی ده‌سپیه‌وه‌ و دوو ناوی تر ده‌خه‌یه‌ جیگایان». به‌ مۆنییه‌که‌وه‌ دیاریبوو هه‌موو ژیا‌نی خویی پێوه‌گرتوه‌ گوتی «سجله‌کان زۆربه‌یان له‌ پاپه‌پینه‌که‌دا سووتاون». گوتم «ده‌زانم، باشتر، گه‌ر سووتا بوو ئه‌وا له‌سه‌ر ناوی من و دایکی‌کی خه‌یالی، دایکێک که‌ خۆت دروستیده‌که‌یت شونا‌سنامه‌ی نوێ و سوهرت قه‌یدی تازه‌ و فایلی نوێی بۆ دروستده‌که‌یه‌وه‌. گه‌ر نه‌شسووتابوو، ئه‌و سجله‌ ده‌سووتینیت و ئه‌و کاره‌ ده‌که‌یت». ده‌مزانی کاره‌که‌ سه‌خته‌، به‌لام چما

چاری نرم هه بوو؟. به دوودلی که سینه وه فیزیووه له هه موو کارینکی
 ئیدارییدا گزینیه بدوژینه وه و گرفتیک سازبکات، گووتی «گهر سبجیه کان
 مابوون، پتیوستیم به ئیقرار و په زامه ندی دایک و باوکی منداله که
 ده بیت». که وایگووت من به هه موو هیژم ده ستم کوتا به میزه که ی
 بهرده میدا و هاوارمکرد «تو فرمانبهری ده ولته یان ژنیکی
 بيميشکی... چیت؟». له شوینی خوی پاچهنی و له ترسدا پهنگی سپی
 بوو، هه ستمکرد شیوهی هه ناسه دان و سهیرکردن و دانشتنی هه مووی
 گوپان، زور زور ترسا، به لام نیگایه کی که چ له چاوانیدا بوو وهک خوی
 مایه وه. به هوئی ترسه وه بوو یان به هۆکاری گزشتنی و قهلهوی، بۆ
 ئیستیک کورت هه وای بۆ نه کیشرا و هه ناسه ی وهستا، ئه وه م پخۆش
 بوو، چونکه ئیدی به شی پتیوست دهنگ له گه رویدا نه بوو قسه بکات.
 له سه ر توپه بوونی خۆم بهرده وامبووم و گووتم «گهر دایک و بابی
 ئیقراربکه ن و په زامه ندین، کارم به تو چیه، تو م بۆ هیناوه بۆ ئیره. ئه وه
 زانین و ماریفه تیک ده ویت تو تینه گهیت. تو چ موچه خۆریکی
 دونیانه دیوی که نازانیت هه ندی کار هه یه ده بیت به نهینی بکرت، چونکی
 شتی گرنگتری به دواوه یه. من فرمانتکت پیده دهم و له بهر ئاسایشی
 ولات و شاره که پیده نگ و به نهینی جیه جیه ده کیت. تو ئیستا له
 دائیره ی ئاو و کاره با نیت، لای به پتیه بهری ده زگای ئاسایشی گشتیت...
 ئه وه ئیوه بۆ هیند نانه جبین، فرمانی کورد نرخیکی لاتان نییه و ئاو
 سووک و بیسایه سهیرمانده که ن، گهر ئه منی عه ره ب باین، ده هاتین له
 ژووره کانی خۆتاندا له دائیره سوارتانه دیوین و ئیشه که شمان پیده کردن.
 به لام بهر په پری پیره وه و به سه یاره ی خۆم ناردومه به دواتدا، که چی
 حۆل حۆل باس له ئیقراری دایک و باوکی بۆ من ده کیت. ئه وه کاری
 نهینی حیزیه، شتیکی گه وه له پشت ئه م ئیشه وه یه، تو خۆشت ته نیا
 که سی بهرپرستیت له هه موو شتیک و هه موو شت به ته نیا له ملی خۆته.
 هه ر هه له یه کیش له و کاره دا بکهیت، یان بهیلتیت نهینییه که ی بپوانه ده ری،
 بزانه یاریت به ژیا نی خۆت کردوه... ئه وکات وای له خۆت و وای له
 حالت». ژنه که زاره تره ک بوو، وه ها ترسا گووتم ئیستا نا که میکی دی

دلی ده وه ستیت. که میک به بیده نگی له سهری وه ستام تا توانی هه ناسه
 وه برگریت و بکه ویتته وه قسه. ژنیک بوو له توخمی سهرسه ختان، له وانهی
 گهر ترسی ته واویان لی نه نیشیت، له سهر ملنه دان و که لله په قی
 پیداده گرن. به لام له شتوازی قسه کردنی مندا زانی نه وهی ده مه ویت گهر
 له سهر لاشه ی نه ویش بووه جیبه جیده بیت. چهنه چینیک عاره قی دهردا و
 چهنه جاریک په فته ی حجاب ه که ی توند کرده وه و له نیوان شهرمی ژنانه و
 بیده نگی قیناوی مه خلوقیک کی نه دوزدا، نیکاگانی پر له ترس، پر له
 شهرم، پر له بق بوون. چوومه وه پشتی میزه که م و پاش ئیستیک
 به رده سته که ی خۆم بانگ کرد و گوتم «چاپهک بۆ خانم بهینه». له و
 کاته وهی له ئاسایش کارمده کرد نه وه شتوازم بوو، توپه بوونی خیرا،
 هتور بوونه وهی خیرا، هه لچوونی کتوپر، سارد کردنه وهی به کاوه خۆ ...
 به وچۆره تا له و وازی به رده وام و چیتیه خشه دا به رامبه ره که م له
 کاریگری لیکدانی به رده وامی نهرمی و په قیدا ده شکا و نه وهی ده گوت و
 ده کرد که من نیازم بوو. ژنه که هاته وه سهرخۆی، ئیستا له دۆخیکدا بوو
 نه بده زانی چی بلیت، منیش له سهر پی بووم ههر جۆره چهنه حالیه کی
 بیتسوود دایمه زینیت، به سهریدا بخویم و هه ناسه ی بتاسینم و زاره تره کی
 بکه م. ژنه که دواچار به ده نگیکه وه که خالی نه بوو له قینیکی شار دراوه ی
 گهره، وه که سیک به زۆر تاوانیکی ترسناک نه انجامیدات، گوته ی
 «هه موو ناوه کانم بۆ بنوسه، په سمم بۆ بنیره. به لام بزانه ههر شتیک
 که شف بیت، من حاشای لیده که م و ناچه ژیریاری. دلنیام خوداش
 عه فوومده کات، چونکه تو به زۆر نه کاره م پیده که یته». من
 هتورم کرده وه و گوتم «خانم دلنیا به هیچ که سیک به مه نازانیت، ده بیت
 دوسیه کان هه موو بچه ژیری. نه مه مندالیکه دایک و بابی خۆی
 نایانه ویت، خستوویانه ته ملی خه لکی تر، به لام هوی گرنه هه یه ناتوان
 نه وه ئاشکرا بکه ن. هیچ که سیک دوا ی نه مه سه له یه ناکه ویت و که سیش
 نایه ته سهر پینگای تو و وه که ژنیک خودا ناسیش بزانه، به و کاره ت
 ئیشیکت بۆ خودای خۆت و بۆ مه خلوقیک به سته زمان کردوه و به خیر
 بۆت ده نوسریت. چونکه نه و کچه ئیستا له م دنیا گهره یه دا له من زیاتر

که سی تری نییه». نهرمی له گه ل ژاندا چه کتکی نه فسونواییه و هه میسه کاری خوی دهکات، نه وان چهنده به فرمیسک نیمه ی پیاو ده نینه جوغزی تهنگه وه، نیمه ش له به رابه ردا به نیشاندانی میهره بانی درو، خراپتر ده یانخه یه سهر کار و نیازی خومانیان لیده ستینین. ژنه که دوی خواردنه وه ی چاکه، که میگ پهنگی تیگه راوه، هه ستمکرد ئیتر پتویست به هیچ هاواریکی تر ناکات و نه ژنه په پوره نگه نیشم بۆ ده بانه پتوه.

زوری نه برد دهنگوی سوتانی نه رشیفیکی دی له نفوس بلابووه وه، بۆ نه وه ی شتهکان چهوته پئی نه گرن، خۆم بئ هیچ پاساویک، ته نیا وهک بهرپرسی ناسایشی شار چومه دائیره و ژوره سوتاو وهکانم به سه رکرده وه، هه ندئ ورده لیپرسینه وه م کرد و له هه ندئ فرمانبهری به سته زمان تورپه بووم و به دبختیکی پاسه وانیشم په وانه ی گرتووخانه کرد. پاش دوو هه فته له وه من شونا سنامه ی ناسمان وه فا په فعت له گیرفاندا بوو.

ده بیته بلیم که ناسمان هه ر نابینا نه بوو، به لکو کچیک بوو هه سته به ده ورپهیری ته واو که م بوو، توانای قسه کردنی زور له خوار بوو، به نه سته م دهیتوانی هه ندیک وشه بلیمت، گرچی له دایک و باوکیکی جوانیش بوو بوو که چی پینه ده چوو هیچی له جوانی نه وان بردیته، هه ر نه وه نه بوو به کاری نابینایی پوخساری شیوابیته، به لکو هیلکاری سیمای، سروشتی ده رکه وتنی ماسولکه و ئیسکه کانی، که وانه ی برۆ و چه نه ی، هه ر له مندالییه وه دیاربوو که پاشه پوژ خانمیکی جوانکیله ی لئ ده رنایهت، له و ته مه نه وه به کاریگری ده ردیکی نادیار قرئی که وتبووه وه رین، من به که مجار که باوه شمکرد و ده ستم به سه ریدا هیتا، هه ستمکرد که قرئی به جوړیکی نااسایی تهنگه و ته نانهت به ده ست پیا هیتانیش ده وه ریته. مندالیکی نارام بوو، به که م شه و که برده وه، قسه یه کی نه وتوم نه کرد، نه و منی نه ده بینی، هیته ده بوو ده یزانی که چیتر له و جیگایه ی جاران نییه و گوئی له و دهنگانه نییه که هه رده م گوئی لئ بووه، وهک مندالی تر نه بوو بگری و هاواریکات و داوابکات بیبه نه وه بۆ هه واری کونی، پنده چوو

هەوای دونیای ئێمە بۆ ئەو لە هەموو گوشە یە کدا وەک یەک بێت، یان لەو تە ی بوو کەس هیچ شتێکی بۆ جێبەجێ نەکرد بێت تا فیری بێت بۆ شتەکان بگری و بە فرمێسک بگاتە نیازی خۆی. سەرەتا هەر لەو جێگایەدا دانیشت کە من دامنا و وەک بە هەستە نەپتینیەکانی درێژی و پانی جێگا کە پتووەریکات، سەری بە هەموو لاکاندا گێرا، دوا ی بە دریایی گیاندارێکەو ئامادە بێت هەموو پەلاماریکی ناگەهان بە پەرچە کرداریکی خێرا و زیرەکانە وە لامبەداتەو، لە دۆخی ئامادەباشێکی سەرنجراکتیشدا دانیشت، پاش ماوێک بێدەنگی، وەک ئەوێ گەیشتبێتە هەندێک دەرەنجام، لە جێگای خۆی هەستا و بە کاوێخۆ کەوتە هەنگاوانان، ئاشکرا دەیزانی یەکیکی تر لە ژوورە کەدایە، بەلام دلنیاشبوو ئەو یە کە جگە لەسەریکردن هیچی تر ناکات. هەستمکرد بۆی گرنگ نییە من بدۆزێتەو یان چاوەروانی شتێکی دیاریکراوم لێ بکات، هێندە هەبوو دەبویست شوێنە کە بپشکنێت. کورت و لەسەرەخۆ هەنگاوی دەنا، وەک یەکیک بە نزیک کەسێکی خەوتوودا بڕوات و نە یەوێت بە چرپە یە کیش وە ناگای بپتینی تەو. کەمێک بە ژوورە کەدا سوپایەو و هەستێکی ناوێکی هتویری کردەو و بە ئارامییەکی پوونەو، وەک توانیبیتی بزانیت هەرەشە یەکی هەنوکی یە لەسەر نییە، بە چ پێگایە کدا هاتبوو، بە هەمان پێگادا گەپایەو سەر کورسییە کە ی خۆی. ئەو یە کە مجارم بوو لە نزیکەو بەوردی سەرنجی منداڵ بەدم. چاوە چنۆک و نیگا بڕندە و درک ئاساکانم لە هەموو شتێکی دنیا هەلچەقیبوون لەم بوونەوەرە گجکە لە ئاسکانە نەبێت. هیچ کات نە بوام هەبوو و نە بەبیریشمدا هاتبوو، منداڵان بەخەمە ژێر تیشکۆی ئەو غەریزە پەشە ی خۆمەو. دونیای من بە گشتی دونیایەکی بێ منداڵ بوو، نەپتیی هەموو جۆرە ئادەمییە ک دەهاتە دۆسییەکانی بەردەم، نەپتیی ئەم بوونەوەرە بچوکانە نەبێت. من پێشتر خۆشم لە منداڵان نەدەهات، هەر وەک گەورە یەکی چکۆلانە دەمبینین. من هیچ کات لە گەڵ زاراوێ «جیهانی پاکێ منداڵان»، «وردیلە بێگەردەکان»، «ساوایانی بێ گوناھ» دا نەبووم کە هەر کات قسە بەهاتبایە تە سەر دونیای ئەوان، خەلکانێک بۆ پاککردنەوێ نیگای پێسی

خویان له هر شت، دهکوتنه پیاوه‌ل‌دان و ستایشکردنی نه‌م مه‌خلوقه
 بچوکانه. ته‌واوی نه‌و قسانه‌م وه‌ک سهرپوشنکی سپی ده‌بینی که سهرنکی
 دیز له ژیریدا خوی ده‌شارتته‌وه. زیاده‌ره‌وی له وه‌سفی مندال و له
 خوشه‌ویستی نه‌واندا، جوره‌ نمایشیک بوو، خه‌لکانیک ده‌یانکرد تاوه‌کو
 بلین ببینن هیتشتا ناخی نیمه‌ش به‌چه‌یه‌کی ساوا و پاکی تیداماوه که به
 سوزه‌وه بیری پوژانی مندالی ده‌کات. به‌لام هر کات ناخی نه‌وانه به
 راستی هه‌لکولیت له بری نه‌وه‌ی بگه‌یته سهر کانی و کانگای مندالی،
 ده‌گه‌یته سهر شوینی ئالوز و په‌شتر له‌وه‌ی چاوه‌پوانتکردوه. هه‌تا
 جارنیکش بیستم یه‌کیک له چیرۆکنوسانی نه‌ده‌بی مندالمان که به ناسکی
 و بیرتیژی ناوی ده‌رکردبوو، له ماله‌وه زور خراپ مندال‌کانی خوی
 داغده‌کات و به‌که‌وچکی گهرم پشتی ده‌ست و سهرلیو و په‌ره‌ی گوینیان
 ده‌سووتینیت. ئیستاش له‌و بره‌ویه‌دام مندال خالی نییه له شه‌پانگیزییه‌کی
 تاییه‌ت به‌ خوی، نه‌وانیش به‌ نه‌ندازه‌ی توانای خویان و بگره‌ زور
 زیاتریش له توانای خویان، حه‌زیان به‌ به‌دبه‌ختی و غه‌مگینی نه‌وانی تره.
 که‌من نه‌و مندالانه‌ی به‌ راستی ناوی زارۆکی پاکیان به‌سهردا به‌رپیت.
 ئاسمان له‌و منداله‌ هیمن و پاكانه بوو. هه‌میشه‌ بیده‌نگ له جیگایه‌کدا
 داده‌نیش و واده‌رده‌که‌وت وه‌ک بیریکاته‌وه، دیاره‌ ده‌زانم زاراوه‌ی
 بیرده‌کاته‌وه بۆ مندالی وه‌ها کارنکی شیاو نییه، به‌لام دانیشتن و
 ده‌ستخستنه ژیر چه‌نه‌ی و سهریه‌رزکردنه‌وه‌ی پوخساری، شیوه‌ی
 که‌سپکیان پیده‌به‌خشی له تیفکریندا بیت. من ده‌مزانی نه‌و هیمنییه
 سهریه‌ی هیمنی په‌پویه‌کی گه‌مژه‌ نییه که له چاوه‌پوانی نیچیردا چاو له
 تاریکی ده‌برپیت، به‌لکو هیمنی که‌سپکه که هه‌میشه‌ شتیکی هیه‌ بیری
 لیپکاته‌وه، به‌لام بیرکردنه‌وه‌یه‌ک هیه که‌س ناتوانیت بگاته‌ دۆزینه‌وه‌ی
 شیوه‌ و بابته‌ و ناوه‌پۆکی.

من له‌و چه‌ند ساله‌دا زور بیرم له‌وه‌ کردۆته‌وه ئاخۆ که‌سپک هیه‌ بتوانیت
 بگاته‌ سنووره‌ هه‌ره‌ ته‌نکه‌کانی نه‌و جوره‌ بیرکردنه‌وه‌یه، بیرکردنه‌وه‌ی
 که‌سپک که نه‌ دنیا ده‌بینیت، نه‌ ده‌توانیت ته‌واو قسه‌بکات، نه‌

قسه‌وباسنکی له‌گه‌ل ئاده‌میزادانی‌شدا گۆریوه‌ته‌وه، بیرکردنه‌وه‌یه‌ک ده‌که‌وێته‌وه‌به‌ری زمان و نه‌ودیدی پوانینه‌وه... بوونه‌وه‌رنکی عاقل که پتر وه‌ک ئاژه‌لێک سه‌یرکراوه و ته‌نیا خواردنی خراوه‌ته‌به‌رده‌م. بێگومان بیرکردنه‌وه‌ی بوونه‌وه‌رنکی منداڵ له‌و دۆخدا وه‌ک بیرکردنه‌وه‌ شه‌یتانییه‌کانی ئێمه‌ نییه که ده‌یه‌وێت په‌ی به‌هه‌موو ئه‌ندازه‌یه‌کی سه‌ختی ژیان و هه‌موو شغره‌یه‌کی تاریکی بوون ببات، نا به‌لام بیرکردنه‌وه‌یه له‌ جوۆرنکی دیکه، بۆ نمونه، من واهه‌ست ناکه‌م بیرکردنه‌وه له‌ قوولایی تاریکی ئاسانت‌تر بێت له‌ بیرکردنه‌وه له‌ دونیای پۆشن. زوڵمه‌ت ته‌نیا لای ئێمه‌ په‌شیتیه‌کی بێسنوره و هیچی تر، به‌لام دلنایام شار و میترۆپۆله‌گه‌وره‌کان له‌ دیدی ئێمه‌دا چه‌نده‌جه‌نجاڵ و پر دیمه‌ن و هه‌زار په‌نگن، تاریکی‌ش لای نابیناکان هه‌مانشیوه، پر به‌له‌ جینگای نادیار و شوێنی بۆ ئێمه‌ نه‌ناسراو. دواوه‌ نابینایه‌ک هه‌میشه‌ بۆ گه‌یشتن به‌ دونیای ئێمه‌ کللی خۆی پێیه، بێته‌وه‌ی ئێمه‌ هیچ کات بتوانین ده‌رگای دونیای ئه‌وان بکه‌ینه‌وه و ببینین له‌ بنی ئه‌و جیهانه‌دا چی ده‌گوزهرێت... ئه‌وان په‌ی به‌ دونیای ئێمه‌ده‌به‌ن، به‌لام ئێمه‌ په‌ی به‌ دونیای ئه‌وان نابین، له‌به‌رئه‌وه‌ گه‌ر قوول پوانین ئێمه‌ نابینا و ئه‌وان بینان، ئه‌وان له‌ دوو جیهانی گه‌وره‌دا ده‌سوپێنه‌وه و ئێمه‌ به‌ ئه‌سته‌م چوارده‌وری خۆمان ده‌بینین. بۆیه‌ هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ هه‌سته‌مه‌کرد کێژه‌که‌ شتیکی تاییه‌تی هه‌یه که ئێمه‌ ده‌ستمان پێیداناگات، ساڵ دوا‌ی ساڵ ئه‌و پاستیه‌م زیاتریش بۆ چه‌سپا که به‌ راستی ئه‌م که‌ له‌ دونیایه‌کدا به‌ زۆر دور له‌ دونیای ئێمه‌. که‌که‌ بوونه‌وه‌رنک بوو ته‌واو پێچه‌وانه‌ی خۆم، من که‌ سێک بووم هه‌موو گیانم بووبووه‌ چاو، وه‌ک دیوێکی میکانیکیم لێ هاتبوو که به‌ جوۆرنکی پاسته‌وخۆ و ناپاسته‌وخۆ هه‌زاران دییه‌ی ترم به‌ خۆمه‌وه‌ به‌سته‌و تا به‌ هه‌ستۆکه‌ ئامێرییه‌کانم زیاتر ببینم و ببینم و له‌ بینین تێرنه‌بم. وشه‌ی چاوچنۆک به‌ واتا چه‌رفی و پراوپره‌که‌ی کالای به‌ قه‌د بالایی من بوو. به‌لام له‌گه‌ل ئه‌و هه‌موو چاوانه‌شدا زۆر جار ئه‌و هه‌سته‌م هه‌بوو که هیچ نابینیم. کێژه‌که‌ به‌ پێچه‌وانه‌وه، ئاشکرا پێوستی به‌ چاو نه‌بوو، دیاربوو زۆر شتیش ده‌بینیت. له‌یه‌که‌م شه‌وه‌وه‌ سه‌رنجمدا، کێشه‌یه‌کی

وه‌ها قوولئی له‌گه‌ل نابی‌نا‌بوونی خۆیدا نییه، به پێچه‌وانه‌ی منه‌وه که هه‌موو ژیا‌نم له‌ ده‌وری جو‌غزی ئه‌و گ‌رفت و دا‌و و ده‌ردانه ده‌سو‌پایه‌وه که چاو‌م بۆی دروست‌کرد‌بووم، له‌ راستیدا چاو‌سا‌غ و دید‌ه‌داره‌کان هه‌چ نین ج‌گه‌ له‌ که‌سانیک که بر‌سیتی چاو‌یا‌ن ده‌یا‌نکو‌ژیت، به‌لام هه‌چ که‌سی‌ش نییه به ئه‌ندازه‌ی من، کو‌شته‌ی تیرنه‌بوونی دید‌ه و چلێسی نی‌گای بو‌وبیت. نامه‌و‌یت بلێم که کێ‌ژه‌که به نابی‌نایی خۆی به‌خته‌وه‌ر بو‌و، به‌لام ده‌توانم بلێم نابی‌نایی وه‌ک دۆخ و شی‌وه‌ی ژیا‌ن، هه‌ندیک ده‌ردی گه‌وره‌ی له‌ کۆ‌ل‌کرد‌بووه‌وه که من له‌ ژێر بار‌یا‌ندا خه‌ریک بو‌و دو‌و که‌رت ده‌بووم.

له‌گه‌ل هاتنی ئاسماندا بۆ ژیا‌نی من، شت‌گه‌لیکی زۆر گۆ‌پان. ئیتر شه‌وان تا نی‌وه‌شه‌و له‌ پشت می‌ژه‌که‌ی ده‌رگا‌وه دان‌ه‌ده‌نی‌شتم. کاری نو‌سی‌نی یاداشت و کتێبه‌که‌مم له‌ بی‌رو‌وه برده‌وه ماله‌وه. هه‌رده‌م پێ‌ش ئه‌وه‌ی تاریک دا‌بیت شو‌فێره‌ دل‌سو‌ژه‌که‌مم ده‌نارد و کێ‌ژه‌که‌ی ده‌گه‌یا‌نده‌وه مه‌نزل و هه‌واری من. بۆ ئه‌و کاتانه‌ش من له‌وێ نهم با‌ج‌بی‌ه‌کی قه‌یره‌م له‌و کۆ‌لانه‌ی خۆ‌مدا په‌یدا‌کرد، له‌کاتی پێ‌وی‌ستا ب‌روات و ئا‌گای له‌ مندا‌له‌که‌ بیت. کێ‌ژه‌که گۆ‌پان‌کارییه‌کی سه‌ره‌تایی له‌ مندا سازان، هه‌موو مرو‌فیک بۆ دۆ‌زینه‌وه‌ی دی‌وه‌که‌ی تری خۆی پێ‌وی‌ستی به‌ سو‌نگه‌یه‌ک هه‌یه، هه‌یه خۆ‌شه‌ویستی ده‌بێته ده‌لیلی و هه‌یه کینه، هه‌یه شی‌ع‌ریک هه‌شه ئایه‌تیکی قورئان، هه‌یه بې‌ینی لاشه‌یه‌ک و هه‌یه ما‌چیک، هه‌یه نو‌یژ و هه‌یه مه‌ستی، هه‌یه سی‌کس و هه‌یه ئی‌مان، به‌لام دوا‌جار هه‌مو‌وان ده‌پۆ‌نه‌وه سه‌ر یه‌ک پێ‌گا، پێ‌گای گه‌پانی ئێمه به‌دوای خۆ‌ماندا ده‌می‌ک که دل‌نیا‌ده‌بین مرو‌فه‌که‌ی ده‌رون‌مان دو‌ور له‌ ئێمه له‌ تارا‌و‌گه‌یه‌کی دۆ‌زه‌خیدا گیر‌یک‌دوه ... نا هه‌چ که‌سیک نییه پێ‌وی‌ستی به‌ هۆیه‌ک نه‌بیت تا ئی‌نسانیه‌تی پا‌کردووی خۆی بی‌ری‌که‌وێته‌وه. به‌لام به‌ هه‌له‌دا مه‌چن، شته‌کان هه‌روا می‌کانیکی و ساده و له‌ خۆ‌وه‌ها‌تو‌وش نین. من ئی‌ستا که بۆ‌تان ده‌نوسم چه‌نده‌ها سا‌ل به‌سه‌ر ئه‌و پۆ‌ژه‌دا تێ‌په‌ری‌ون که ئه‌و ژنه‌ دۆ‌سییه به‌ده‌سته‌ی نفوسم بان‌گ‌کرد و له‌ هه‌چه خۆ‌م کرد به‌ با‌وک. ئه‌وکات شته‌کانم به‌مجۆ‌ره نه‌ده‌بینی، کێ‌ژه‌که لای من ته‌نیا خولیا‌یه‌ک بو‌و بۆ

ئەوێ شتیک لە خۆم دووریکە و مەو و هەندیک لە هەستە سەرەتاییەکانی خەڵکی ئەزموونیکەم کە تا ئێوە دەم هیچ دەربارەیان نەدەزانی. نا هیچ کات شتەکان بەوجۆرە نین، من منداڵەکم گرتبێتە ئامیز و گوتیبێت «ئەو منداڵی پاک تو ژیان و بێگەردیی لە دەستجووی خۆم بەیادادەهێنیتەو، بابڕۆم لەم کوچە تەنگە بەرەو دەزگا دەرچم و فریشتە بەدەختەکم بدۆزمەو و باوەشی پێداکەم و بڵێم، بپوانە من بوومەتە کەسێکی دی». نا ئەوجۆرە دەرهەنجامگیرییە بێمانایانە پەنگە کاریگریی سەرکردنی زۆری زنجیرە تەلەفزیۆنییە پوچەکان بێت لەسەری ئێوەدا، بەلام لای من جۆریکی تر بوو، کاریکی لەسەرەخۆ و ورد و ئازادەربوو، کە تۆزە تۆزە وردیدەکردم و دەیهارپیم و دەبخواردم.

دۆزینەوێ ئینسانییەتی خۆت وەک دۆزینەوێ گەنجینەیهکی تەلەو و هەیه کە زۆر قوول لە بنی زەوییهکی پەقەندا هەلگیرابێت، کاریکی ورد و بە تاقەتی دەوێت، کە زۆرجار هاو دەمی ناکامییە و لەبەر بەردەن و سەختی ناگاتە هیچ جێگا یەک. زۆرینێ خەڵک تەنیا لەسەر مەرگدا یان تەنیا چەند هەنگاوێک بەر لە مەرگ بیریان دەکەوتتەو کە دەبێت لە پێگای شتیکەو تێبگەن مڕۆڤن. گەورەترین گەژەییەک کە من لە مڕۆڤدا بینیومە ئەوێ مڕۆڤبوونی خۆی وەک بەلگەنەویست وەرگرتوو و وادەزانێت شتیک نییە پتووستی بە سەلماندن هەبێت. بەلام بە ئەزموونی خۆم تێگەیشتم کە مڕۆڤبوون هەستیکە هێندەو فەرامۆشتکرد هێنانەوێ سەختە، کە هێناشتەو پارسێتی سەختترە. مڕۆڤبوون وەک ماسییەکی تەلای بچوک وە هەیه لە حەوزێکی لیخنی پێچانەوەر دا، دەبێت شەو و پوژ ناگاداری بیت، نەوێک جانەوێ لایەلا، بەر هێرش و پەلاماری بەدەن یان پێسبوون و ئالوودەبوونی زۆری دەورووبەر بیکۆزێت. مڕۆڤێک تێبگات مڕۆڤبوون چیبە، شتێکی دەگەن و ئاوازیە، یان وەختە بڵێم هەر نییە، لە نێوان ئێمەو ئادەمیزاداندا بەدترین سووکایەتیەک بەکاربێت، ئەوێ یەکیەکیان بەوی دی بڵێت «تو مڕۆڤ نیت»، ئێستا من ئەو بە سووکایەتی یان تانە نازانم، ئەو حەقیقەت و دۆخی پاستەقینەو

هه موومانه، كه ئيمه هيشتا مړوف نين. نه وهى كه كومه كى به من كرد له ننگى و داشكانى خوم تېبگم نه وړيگا دژوار و دووركه وتنه وه نډه م بوو له خوم. مړوفه ئاساييه كان كه هه ست به نامړوفى خويان ناكه. كيشه ي ئينسان هېچ كات نه وه نيبه جانه وه رېگ له گيانيدايه، به لكو نه و ده مامكى ئينسان نيبه ته په كه ده يكا ته سهرى خوى و تاسهر ئيتسقان فريوى پنده خوات و به هويه وه ترسناكترين شتگه ليك ده كات كه گه ردون پېشتر نه يديوه. ده غه لى ئيمه له ويره ده ست پنده كات كه بى هو و بى ده ليليكى ديار، خومان لى بوته مړوف. مړوفبون ديار يېك نيبه خدا به خشيبىتى، ئيمه درو و ده له سه يكي ديكه په كه بيرويا كونه كان له ئيمه دا چاندوويانه. ئاينه كان به ناوى خوداوه، ئهم مړوفه له ناوى پېروژ هه لده كيشن و وهك موعجيزه يكي خدا ده يخه نه سهر شاتوى گه ردون و نه و ههمى تيدا به هيزده كن كه بوته مړوف، نه وه به سه مړوف وايتيگات كه خدا كردوئيتى به بوونه وه رېكى ناوازه تا به ناوى نه وه وه زهوى خاپووريكات... به لام بو كه ستيكى وهك من، كه جانه وه ره كى ناخم تا دوورتين جى له گه ل خويدا بردى، بينينى راستيه كان ئاسانتر بوو. ده ميك ده گه يته سهر تر وپكى جانه وه ربى و له ويره ته ماشاده كه يت و تر وپكى نه و بهر ده بينيت، لوتكه ي مړوفبون ته ماشاده كه يت، له ويدا هه ستيكى سهر داتده گريت كه ده بينيت نه وي چ خالى و بيميوانه، چنه ده گم نه نه وانه ي ده گه نه سهر وه و چنه ده گم نه نه وانه ي ده توان له ويدا بيمينه وه.

نا مندا له كه سهره تا شتيكى نه وتوى پينه به خشم. من نه و ده م وهك هه مووتان خوم به مړوفنيكى ته واو ده زانى، كه ننگى و كه ميبهك له خولق و خه ليقه تمدا نيبه، به پېچه وانه وه خوم وهك سوارچاكي دروستكردى نه فسانه يكي نوئ و به يداخشه كيني ده سه لاتيكي تازه له سهر زهوى ده زانى كه پاشه پوژ شوئنيكى گرنكى له ميژوودا ده بيت. كار يگه ربى كيژوله بچوكه كه له سهر من گه ليك كاوه خو و دريژخايه بوو، نه و سهره تا ته نيا شتيكى تر بوو، به لام چى؟ نه وه پيويستى به چنه دين سال بوو تا تېبگم. هيند هه بوو شهوان كه ده گه رانه وه ده مخسته ئاميزم، نه وهى

شتیک هه‌بوو بیگره باوه‌ش خۆشییەکی گه‌وره‌ی ده‌دامی. ئه‌و هه‌موو سالانه‌ به‌رده‌وام به‌ ته‌نیا خه‌وتیووم، ئیستا کیژیکی چکۆلانه‌ هه‌بوو ده‌مخسته‌ سه‌ر سنگم و ده‌خه‌وتم. من به‌ ته‌واوی نازانم هه‌ستی باوکایه‌تی چۆنه‌، پێده‌چیت باوکه‌ سه‌روشتیه‌کان له‌ یه‌که‌م ساته‌وه‌ ئه‌و هه‌سته‌یان هه‌بیت، که‌ من که‌مه‌که‌مه‌ به‌رامبه‌ر که‌چه‌که‌م بۆم دروستبوو. سه‌ره‌تا په‌یداکردنی منداله‌ که‌ پابه‌ندی ئه‌وه‌بوو ده‌لاقه‌یه‌کی تر بدۆزمه‌وه‌ که‌ شتیک له‌ جیاوازی و په‌نگ بیه‌خشیته‌ ژیانم، له‌وه‌دا لاسایی نیازی فرشته‌کانم نه‌ده‌کرده‌وه‌، به‌لکو ده‌مویست به‌ شێوه‌ و شێوازی خۆم وه‌ک لیفتانته‌ به‌رده‌وام له‌سه‌ر یه‌ک شاتۆ و یه‌ک ته‌ختی نمایش نه‌بم. هه‌موو ئه‌و هه‌ولێی من بۆ وه‌ده‌ستخستنی ئه‌و منداله‌ جوړیک له‌ گه‌ران بوو بۆ ده‌مامکیکی دی، تا بیسه‌لمێنم منیش بوونه‌وه‌ریک نیم په‌نگی تر له‌ بن بوخساری ئیستامدا نه‌بیت. من به‌ چاوی خۆم سه‌رده‌مه‌که‌م ده‌بینی و شه‌رم و شوهریی بوو بۆم نه‌توانم له‌ پۆلیک زیاتر نمایشکه‌م و واده‌ریکه‌وم ته‌نیا مه‌کینه‌یه‌کی قورمیشم و هه‌ر به‌یه‌کجۆر ده‌زانم ده‌ست و قاچ بجولێتم.

په‌نگه‌ یه‌کیک به‌رسیت جه‌نابی وه‌فای په‌فعت به‌گ، تۆ باس له‌ چ شاتۆ و چ ده‌مامکیک و چ ئه‌کته‌ربازییه‌ک ده‌که‌یت، که‌ که‌م که‌س ده‌یانزانی تۆ مندالی وات له‌ مالدایه‌ و تا بۆت ده‌کرا ده‌تویست هه‌موو شت به‌ نه‌پنی بیت و لای ژنی دایه‌نی ئیوارانیش گووتیووت، کیژه‌که‌ خوشکه‌زایه‌کی بیه‌کسه‌ی خۆته‌ و موجاهیدیینی خه‌لق له‌ نزیک که‌رکوک دایک و بابیان سه‌ربیره‌وه‌ و ئه‌م به‌ده‌خته‌یان بۆ تۆ جیه‌یشته‌وه‌. هه‌لبه‌ت که‌سێک ره‌خنه‌ی وه‌ها بگریت هیشتا تینه‌گه‌یشته‌وه‌ که‌ من له‌ پاستیدا ده‌مویست له‌ پێگای ئه‌م منداله‌وه‌ خۆم تاقیه‌که‌مه‌وه‌. ئه‌وه‌ی له‌و کاته‌دا بۆ من گرنگ بوو، بزانه‌م ده‌توانم بیه‌م شتیک جیاواز له‌وه‌ی شوێش و میژووی ئه‌و سالانه‌ی پێشوو سه‌پاندبووی. ئه‌و ده‌م خولیاکه‌م له‌گه‌ڵ پۆچی ساته‌وه‌خته‌که‌دا ناکۆک نه‌بوو، ئه‌وه‌ی باهیری ده‌یکرد، من ده‌بوو به‌ جوړیکی تر بۆ خۆمی بکه‌م.

هه‌میشه له دونیادا دوو جۆر ئه‌کتر هه‌ن، یه‌کێکیان ئه‌وانه‌ن که له به‌رچاوی ته‌واوی خه‌لک نه‌ایشی خۆیان پێشکه‌شده‌که‌ن، له‌گه‌ڵ جۆره ئه‌کتره‌ریکی دیکه‌دا که له ژوورێکی داخراودا، له جێگایه‌کدا که ده‌رگای قفلێ و په‌نجهره‌ی به‌ په‌رده‌ی ئه‌ستوور داپۆشراوه به‌هره‌ی خۆیان نا‌قیده‌که‌نوه. ژۆرینه‌ی خه‌لک ته‌نیا له ده‌ره‌وه نه‌ایشده‌که‌ن و له ژووری تاریک و ده‌ربه‌ستدا راستی خۆیان ده‌ژێن و حه‌قیقه‌تی خۆیان به‌یانده‌که‌ن، هه‌شه به‌ پێچه‌وانه‌وه له‌ده‌ره‌وه بوونی راسته‌قینه‌ی خۆیان ده‌ژێن و چۆن به‌و شتیه‌یه له ناو خه‌لکدا ده‌رده‌که‌ون، به‌لام ده‌مامک و نه‌ایشی خۆیان ده‌به‌نه شوێنه تاریک و داخراوه‌کان.

من له جۆری دووه‌م بوم. تا ئه‌و کاته ده‌موچاوی «عه‌قید جه‌نگیز» ده‌موچاوی راسته‌قینه‌ی خۆم بوو، ده‌موچاوی «باوکی ئاسمان»یش، ده‌مامکه‌که‌م بوو.

شانۆ گه‌وره‌که‌ی ژیا‌ن ئه‌و شوێنه بوو که تییدا حه‌قیقه‌تی خۆم ده‌ژیا‌م، به‌لام کێ هه‌یه به‌توانی‌ت سه‌نگی حه‌قیقه‌تی خۆی تا مردن له کۆڵ بگریت؟ کێ هه‌یه بوونی خۆی نه‌په‌سی‌نێت و له ژێر باری خۆیدا پایه‌مالی نه‌کات؟. ئه‌وانه‌ی له‌ده‌ره‌وه به‌دریژایی پۆژ کاریان نه‌ایشه هه‌میشه خۆشه‌خت‌ترن، ئه‌و کاته‌ی بۆ پو‌خساره پاستیه‌که‌ی خۆیا‌نی داده‌نێن، که‌متره. م‌ر‌وف بۆیه هه‌میشه ده‌مامک ده‌کاته سه‌ری، چونکه ده‌موچاوی راسته‌قینه به‌ جۆریک سه‌نگینه هه‌موو سه‌ریک ناتوانی‌ت هه‌لی‌بگریت. من ئه‌و کاته‌ی که کیژه‌که‌م خسته سه‌ر خۆم، که شه‌وان له تاریکی‌دا ده‌مخسته سه‌ر سه‌نگم، نه‌ایشمه‌کرد، حه‌قیقه‌تی من له ده‌زگابوو ... له پشت ده‌رگای بیروکه‌مه‌وه بوو له ئاسایش، نه‌وه‌ک له پشت ده‌رگای ژووری خه‌وتنه‌که‌م له مال.

بەدریژایی سالی نەوەدوسیشت گەڕانی بیوچانی من بەدوای بولبولیاردایا
 بەردەوام بوو، ئاگاداریشبووم خانم لای خۆیەو لیفتانتی راسپاردوو کە
 ئەویش چی بۆ دەکرێت بیکات، بەتایبەت لیفتانت ئیستا جگە لە
 دەزگایەکی ئەمنی چکۆلە، تۆرێکی بەلکشاوی لە بازایی ناوێوە و
 دەرەوێش هەبوو، کە دەیاننوانی وەک من پرس و سۆراخ بکەن. ئەوێ
 ناتوانم بولبولیار بدۆزێوە بووبوو بە مایەێ ئەوێ چ من چ خانم هەست
 بە لاوازییەکی گەورە بکەین. خانم کە جار بە جار داوێتیکی دەکردم،
 دەمیک دەچووینە سەر میزی خواردنە کە و من بە حەماسەتی دێرینەێ
 خۆم باسم لە دامەزاندنی ژێرخانی دەوڵەتیکی نوێ دەکرد، ئەو هەمیشە
 بە حەسرەتەو دەیکووت «ئاه، جەنابی عەقید، گەر ئێمە بەدبەختی
 وەک بولبولیارمان بۆ نەگیرێت، چۆن دەتوانین دەوڵەت دروستبکەین».
 گەرچی من پەییوەندییەکم لە نێوان بولبولیار و دەوڵەتی کوردیدا
 نەدەبینی، بەلام قسەکەێ خانم سپیدەکردم و لە گیفەێ جۆش و خروشی
 دادەبەزاند. نەدۆزینەوێ بولبولیار ئەو شتەبوو کە هیزی راستەقینەێ
 منی دەخستە ژێر پرسیار. ئێمە هەفتانە لە شاردا تۆر و شانەێ سیخوپی
 دەوڵەتە گەورەکانمان ئاشکرا دەکرد، دەمانزانی کێ بۆ چ ئازانسێکی
 دەرەکی کار دەکات و بە چ نرخێک، کێ لە گەل ئێرانییەکان یان میتی
 تورکی یاخود بەعسییەکان داوی گرێداو، بەلام هەموو ئەو هەموو بینینە
 بەس نەبوو خۆم لە خۆم خاترجەمبکات. بولبولیار منی خستە گومانەو
 لە توانای خۆم.

لە کۆتایی سالی نەوەدوسییدا پۆژێک لە تەوالێتەکانی دەزگا لە بەردەم
 ئاوێتەیکدا وەستام و ئەو بالانەم لە پشتی خۆمدا بینییەو، بەلەکانی
 پەترۆس، بەلەکانی مەخلوقێک کە لە ئاسمانەو بەریۆتەو. منیش
 پەترۆس بووم، منیش وەک ئەو بالندەێ خۆم بە نیشتەجێی بان

هه وره کان ده بینی، به لām له راستیدا مه خلوقیکی بالشۆری پێکه نیناوی
 بووم له ژاوه ژاوی خه لک و له ئه ردی پر چه شاماتی دونیادا ونبوو بووم.
 ده مێک ئه و بالāنه م له پشستی خۆمدا بینیه وه، دامه هاره ی پێکه نینتکی
 هستیری، وه ک ئه و لووته ده سترکه هاته به رچاوم که ده درتته لیبوکیک،
 تا هه موو که س بزانتیت لیبوکه. ئه م بالāنه م بالی فرشته نه بوون، به لکو
 بالی که سێک بوو له نیتوان هیزی درۆ و لاوازی راسته قینه دا گیریکردبوو.
 من ئه و بالāنه م له پشستی نه غه ده ماردینیشدا بینیه وه، به لām ئه و وه ک
 هه میشه توانای بینینی هه یچی نه بوو، ئه و بالāنه به ره مه ی هه سته کی
 تراژیدۆکۆمیدی من بوون، ته نیا من ده مبینین و من ده متوانی پێیان
 پێکه نه م. من و خانم هه ر دوو کمان دوو په ترۆس بووین، دوو په ترۆسی زل
 که گه لگه ل و بالشۆر ده رۆشستین، خۆمان به پادشای ئاسمان و میری نۆو
 هه وران ده زانی، گالته مان به تیری پاوچیان ده هات، به لām له راستیدا
 ته نیا دوو په ترۆسی نه خۆش بووین و هه یچی تر.

پیاو کوژتکی گرینۆک

ماکوان چاویکرده وه و به دکتۆری گروت «تۆ پیاوینکی مردوویت دکتۆر،
 دلنیا به تۆ پیاوینکی مردوویت. درهنگ و زوو مه له کبینه کان هه مووتان
 مردون». دکتۆر هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشاو سه بیرکی چاوی کوپه ی
 کرد، ئه و جارینکی دی خۆی له هه ر چاواوانینکی راسته وخۆ پاراست،
 نیگای زیاتر به ره و بان بوو، وه ک که سێک ده یروانی راسته وخۆ گۆی له
 خودا بگریت و پرسیار له و بکات. دکتۆر گه رچی له دل وه ترسابوو،
 گه رچی خه یالات و بیرکردنه وه ی تیکه لیبوویوون، له سه ردا په شیۆ و شله ژاو
 بوو، به لām هه سته یکرد ترس له ئیستادا خراپترین چه ک و بیسوودترین
 پێگای پاکردنه. ماکوان له نا کاو بوو بوو به که سێکی دیکه، دکتۆریش نۆر
 له خۆی نا ئومید بوو، باوه یی به وه هه بوو ده کړیت مړۆف له ناسینی

بوونە وەراندایە هەڵبەت، بەلام ئەوەک تا ئەو ئەندازەیە. لە پاستیدا عەیبی
 ھەرە گەورەیی دکتۆر ئەوەبوو هیچ کات نەرخێکی زۆری لەسەر ژایانی خۆی
 دانەنابوو، بەلام ئیستا وەک حەیفی لێبێت ئاسان پۆچی خۆی پادەستی
 ئەم گەنجە بکات، زیرەکانە سوودی لە کاتی بێدەنگی و پەشوکانی ماکوان
 بینی تا خۆی ھێوربکاتەو و نەپەشۆکێت. دڵنیاوو گەر بترسێت ئەو
 حورمەتە قوولەیی لە ناخی گەنجەکەدا بەرامبەری سەوزبوو دەبێتە بێرێزی
 و شەپانگیزییەکێ گەورەتر. ماکوان چاوی داخست و سەری دانەواند و
 گووتی «دکتۆر بۆ باوەڕت بە خۆدایە یان نا؟». ئەو ئەو پرسیارە
 گیلانەییە بوو کە ئیمانداران بەردەوام دەیانکرد، پرسیارێک لای دکتۆر،
 جگە لە نیشانەیی کورتبینی و گەژەیی ھێچێ تر نەبوو. دکتۆر بێتەوێ
 بەتێت ترس و پەشوکانیکی زۆر بە دەنگییەو دیاریبێت، بە شتێک لە
 گالتهو گووتی «لەگەڵدا سەرکەو بۆ ئاسمان، لەوێ وەلامی تەواومان
 دەستدەکەوێت. منیش دەمەوێت کە چوومە مالی ناخیرەت، بپرسم ئەرێ
 من چۆن بووم، باوەڕم بەخودا بوو یان نا؟ چونکە تا لەسەر زەوی بووم
 لە دین و مەزەبی خۆم حالێ نەبووم». ماکوان لەخودای بوو دکتۆر
 دەمەودەست بۆ «من باوەڕم بەخودایە، باوەڕم بە پێغەمبەری
 ئیسلامە». ئەو پستەییە دەیتوانی ئارامیبکاتەو و بەھانە بداتە کوشتنی
 پارایی و دوودلییەکی. بەلام کە دکتۆر وایگوت بەردەوام بوو لەسەر
 قسەکانی «دکتۆر تۆ مردوویت، دەتوانم ئیستا بتکوژم و دەتوانم
 کوشتنەکەشت بۆ پۆژیکی تر دوابخەم، لای ئێمە ئەمری کوشتن بە تاقە
 زەلامێک نادریت، زۆر ئەوانەیی لە یەک کاتدا فەرمانی ھەندێک قەساسیان
 پێدەدریت. بەلام تا من لە ژياندا بم، ئەرکی جێبەجێکردنی قەساسی تۆ
 بە من سپێردراوە، باوکم وادەزانیت بەو دیارییەکی بەنرخێ پێشکەشی من
 کردووە تا بە ھۆیەو دەستم سەوز بێت و بچمە جەننەت. عولەماکان
 دەلێن، بۆ تۆلەیی ئیلاھی کاتیکی دیاریکراو یان کەسێکی دیاریکراو
 دەستنیشان ناکرێت، ئەوە واجبی ھەموو کاتێک و وەزیفەیی ھەموو
 ئیماندارێکە ئەو کارەبکات. بەلام باوکم دەیهوێت من ئەم کارەبکەم.
 دەتوانم ئیستا دەمەودەست شەری ئیلاھی جێبەجێبکەم، بەلام دەکریت

هر پوځيکى تر يان هر شهوځيکى تر، ده ميک به شاردا ده سوږيټه وه و
 پياسه ده کهيت، نه و واجبه ته واويکه م. تو ته واو، خوټ به مردوو حساب
 بکه. دکتور گوټى «گوښگره ماکوان، تو نه ندامى نه و پښخراوه نيت...
 تو کوږيکى به دبختى بپچاره يټ، بهس خوټ به مجوره درخه، ده زانم
 کارنيان پښ سپاردويت، به لام تو نازانيت بو ده بيت نه و کاره بکهيت،
 په نگه نه شتوانى، به لام به هر جوړيک بيت، تو نه ندامى هيچ شتيگ نيت،
 کوږيکى ترستوگى باوکتيت و ته واو». به دوډلى و ساميکه وه سه يري
 دکتورى کرد، هر دوو ده ستى قوول خسته گيرفانى شه پواله که په وه،
 چاوانى پرپوون له و گومانه گوره په ي هر له سهره تاوه سيږه ي له سهر
 نيگای بوو. شوکاک جاريکى تر وهک ترساندن و هره شه که ي ماکوان
 نادیده بگريټ و بيه ویت به جوړيک به سهریدا بازیدات نه ویش نیازی خو ی
 له يادبکات، گوټى «به لى به وجوره يه. تو گهر باوه پيشت به خودا بيت،
 نه ندامى نه و پښخراوه نيت، نيمان و پروای خوټ به ره و نه وى نه برديت،
 ملکه چى باوکيکى زالميت که ناتوانيت له ژير فرمانى بيټه دهر، گهر
 بلټ نوږ بو خودا بکه له ترسدا نوږي بو ده کهيت، گهر گوټى هوږده
 بو شه يتان به ره، سوږده بو نه و ده بهيت ... تو هيچ نيت. که منيش
 ده کوږيت، هينده به هوپه کى هيچ ده مکوږيت، شايه نى نه وهش نيت مروف
 پيت بلټ پياو کوږ. تو به قهه و بالا له گوره ده چيت، به لام له ناخدا
 هپشتا مندا لىکى ترستوگيت». سهرى دانه واندبوو و هيچى نه ده گوټ.
 دکتور نه يزاني قسه کاني چنه د کاريان تيکړدوه، بو نه وهى زياتر بيکوټيت
 و لاوازيکات پرسى «نه و شه وهى که شتيى فريشته کانتان سووتان تو
 له وى بوويت؟ له گه ليان بوويت؟ باوکت چو سووتا؟... ها بو دروت
 له گه ل کردم، هر په که مجار تو ده تزاني که مه دى ده ريايى له ناگرى
 که شتيه که دا سووتاوه». ماکوان به هيمنى سهرى به رزکړدوه، چاوانى
 پرپوون له فرميسک، دوو دلوپ نه شکى گوره له چاویدا بوو، به
 سهرسه ختيه کى گوره وه گوټى «دکتور ده بيت بکوږيټ، تيده گهيت،
 جار و دووان و سيانى تر من ده نيزنه وه، گهر ده ته ویت بږيت نه م شاره
 به جيبه يله، بچو بو هر شارنک، هر ولاتيکى تر، نه مری کوشتنى تو

دهرچوه . گه پانه وهی تیدا نییه .» دهنگی گریه بار و کیناویش بوو، هر گویت له دهنگی بایه ده موده ست دووکه رتبونو گه وره کی ناو پوچیت ده بینی . دکتور گویی نه دایه قسه کانی، وهک پزشکیکی شاره‌زا له دواندن بیماره کانیدا له جینگای خوی هستا و هموو هیزی خوی کوکرده وه تا هم قیافه‌ی پزشکیکی شاره‌زا له دست نه دات و هم وه‌ها له رزوک دهرنه که ویت، گه‌نجه که حز به پلیشاندن وه و تیگشکانی بکات . چوه به‌رده می و هموو هیز و بیباکی ناو کی خوی خسته کار و گووتی «هموو کتسه که نه وه به تو ناتوانیت له دست باوکیکی دل‌په‌ق خوت پرگاریکیت . واه‌زانه مه‌تل و لوغزیکت خستوته به‌رده‌مم، هر نه و شه‌وی هاتیه بیمارستان به پوونی بینیم هیچ خوشه‌ویستی به‌کت بو باوکت نییه، له وه‌شدا جینگای سه‌رزه‌نشت و گله‌یی نیت، نه وه بابی منیش بیت هر زه‌په‌یک عاتیفه‌ی تیدا سهرف ناکم . کابرا ... من عه‌جایه‌م لی دیت، تو به هر هویه‌ک بیت، پتویستت به‌م باوکه‌یه، چونکی که سئکی لاوازیت، نه وه تا بیر له وه ده‌که‌یت وه بو که سئکی وه‌ها که خوت ده‌لئیت ته‌واوی ژبانی نه‌یتوانیوه باوکیکی باش بیت خه‌ریکه نه‌وشی هه‌ته ده‌یشیوتنی و له‌ده‌ستی ده‌ده‌یت، تو ژنت هه‌یه، ژبانی خوت هه‌یه . باوکیک دوا ی نه وه هموو خراپه‌یه خوی له عه‌بای خوداناسی پیچاوه و گه‌پاوه‌ته وه ناو ژبانی تو . تو وهک مندالیک هموو ژبانت باوکیکی میهره‌بانت ویستوه، ئیستا نه و باوکه ده‌یه‌ویت هه‌روا بتکاته پیاوکوژ، ده‌یه‌ویت بلت من گه‌رچی پیاویکی پیس و چه‌په‌ل بووم، به‌لام مندالیکم په‌روه‌ده‌کرده ئاماده‌یه له ریگای خودادا گیانی خوی به‌ختبکات، له‌م شاره‌دا سه‌رنج داوه هرچی باوکی ده‌غل و داوینپیس هه‌یه، ده‌یه‌ویت به‌دروستکردنی مندالیک چاکه‌کار و ئیماندار خوی پاکبکاته وه . پیمبلنی ... شه‌وی سووتانی کشتی فرشته‌کان تو له‌وی بوویت یان نا . پیمبلنی؟» . ماکوان سه‌ری خسته ناو ده‌ستییه وه و به ده‌نگی به‌رز ده‌ستیکرد به‌گریان، قسه‌کانی دکتور به‌جوریکی بیما‌نا له‌گه‌ل حه‌قیقه‌تی زه‌ق و زوی نه‌ودا جووتده‌بوونه وه . گووتی «دکتور تو راستده‌که‌یت، به‌لام لیتره دووکه وه‌رده وه . نه‌م شاره به‌که‌لکی تو نه‌ماوه» . ئیستا زور به

دهنگي به رز دهگريا. شوکاک پله يک بټړه حمانه تر چوو پټشې و گوتی «ده مانچه کت دهر بټنه و نه و کاره بکه که باوکه چه پله کت و چه معييه ته که ی پټيان گووتوويت. که سيک بکوړه که نايناسيت، نازانيت چی کيشاوه، چی بينيوه، چی له دلایه تي، باوه پی به چييه و باوه پی به چی نيه... پټمبلې گهر تاواني وابگه يت، چ خودايه ک ليت خوشده بټ؟». کورپه که ئستا به راستی له دلوه دهگريا، هر که سيکی تر بايه له بری دکتور په نگ بوو به راستی دلې بوی بسووتيت، به دم گريانه وه له دکتوري پرسى «پټمبلې تو مه له کت بينيوه؟ به راستی نه و مه له کانه ی تو بينيوتن، شهيان په وانه يکرون و ناتوانن بفرې؟ راستيم پټبلې؟ ده مه ویت بزائم شتی واهه يه؟».

ناشکرا کورپه به سته زمانه که گيروده ی دهرديکی گهره بووه، کومه ليک پرسيار له ناوه وه هلامه لايانکړدبوو، که وتبووه جيهانيکه وه راست و هله ی تيدا نه مابوو، پقی له خوی بوو، له خه لک و له خوداش، به لام نه يده توانی له چنگی نه و هټزه دهرونييه په شانه دهر بازبټ که له ناخوه نينوکيان له دلې گيرکړدبوو.

شوکاک نه يده زانی نه م کورپه هاتووه بيکوړتيت يان ناگادارييکاته وه، له راستيدا کورپه به سته زمانه که خوشی نه يده زانی، پټده چوو فره مانیکي پټ کرابټ، به لام نازاديه کی زوريان پټدبټ که ی جټيه جييده کات بيکات، يان له بهر هر هوپه ک بووه په له ی تيدا نه کات و کاتي ته واو بداته خوی. ده بټ بزائين فره مانه کانی کوشتن له گروپه دينييه کاند، که مجار سروشتی نه و فره مانه ی هه يه که لای سياسه تمه داران و هټزه کانی دیکه ده بينين، نه و فره مانانه سهرتاسه ری و جاويدانه گين، وهک نه فره تی نه به دی وهان که ده شټ هه موو ئيمانداريک خوی به بهر پرس بزائيت له جټيه جيکړدنی، واته وهک جوړه سزايه کی ياسایي نيه، که هر دم کاتيکی ديار يکراو بو دهرکړدن و جټيه جيکړدنی هه يه، زياتر شټوه هوکمکی دوزه خيه که کات و ناکاتي بو نيه و وهک نه فره تيکی نه به دی دواي نيچيري خوی ده که ویت، قوربانويه کی خوی به گولله يه کی به کجاره کی ناکوړتيت و له

دەست دوودلی پشوو پێدات، بە لکو تێکەڵ بە گێژەنی چاوە پوانییەکی ترسناکی دەکات و پەلی ھەر کار و کردارێکی دەشکێنێت. شوکاکی سەرەتا وایدەزانی دەمێک نایکوژن ھۆکە ی ئێوە یە دەیانە وێت ھەک مشکێک وازی پێیکەن، بە لām ئێستا دڵنایە پیاو کوژەکی ھەم کە سێکی ترسۆکە و ھەم کاتیشی ھە یە. کوپەکە چەند جارێک وشە ی قەسası خودایی بە کار ھێنایە وە، بە پوونی دیاریوو لە ماوہ یەکی کە مەدا تێکەڵ بە دونیایەک بوو، لەو دونیایە وە زاراوہ و وشە ی سە یروسە مەرە ی ھە لگرتۆتە وە. تووشی دادپارێکی دەرونی و شە بە قێکی پۆچی بوو بوو، کە ئێستا بە دروستی نەیدەزانی چی دە وێت و دە بیئت چی بکات. ماکوان لەو ئێوەدا بێوہ لām و دەستە وەستان مابوو، ئاخۆ دکتۆر شوکاکی بکوژێت و بە پرتاو لە بیمارستانە کە ھە لێ بیئت، یان لێگەر پێت فرمیسک و دوود لێ بەکانی بە سە ریدا زالبین و دان بە وەدا بنیئت بە راستی پەلی باوکی لە پشت لاوای ئێوە وە یە.

دکتۆر دڵنایوو کوپەکە بوونە وەرێکی مە ترسیدارە، کە سێکی دوو دیوہ، ناتوانیئت دوای بپوای خۆی بکە وێت، بۆ بە ھانە یە ک دەگەر پێت فەرمانەکانی باوکی جێ بە جێ بکات. کینە ی زۆری بە رامبەر بابی، ناتوانیئت بیگە ی ئێتتە پلە ی یاخیبوون، باو کە کە ھێزێکی نھێنی و دەسە لاتێکی بیوینە ی بە سەر کوپە کەیدا ھە یە. دکتۆر دە یویست خە یالی بە پێگایەکی تردا پابکێشیئت، لێی پرسی «چی دە زانیئت؟ دەر بارە ی کەشتیی فریشتەکان و پێزانی مە لە کبێن؟». گەنجە کە گەرچی کە و تێبووہ ژێر کاریگەر یی جۆشیکی کتوپرێ گریانە وە، بە لām بە جۆرێکی بەرچاو خۆی لە ھەر پرسیارێک دە دزیوہ پابە ندی کەشتیە کە بیئت و خۆی وا دەرنە دەخست ناوہ کە ی بیست بیئت. ماوہ یەکی زۆر گریا، ھۆی گریانە کە ی ئێوە بوو ناتوانیئت بپاریدات. لەو ماوہ یەدا دکتۆر کاتی تەواوی بە دەستە وە بوو دەرگای ژوورە کە بکاتە وە و ھە لێ بیئت یان پە کێکی دی بانگبکاتە ژوورە وە یان ھەر گەنجە کە پە لێ سە بکات و بیداتە دەست پۆلیسەکانی بیمارستان، بە لām

هیچ کامیانی نه‌کرد، به‌رام‌به‌ری دانیش‌ت و بی‌باک و تا نه‌اندازه‌یه‌کی زۆریش
بێ عاتیفه سه‌یری کۆپه‌که‌ی ده‌کرد که هۆن هۆن فرمیتسکی ده‌پژا.

دکتۆر لینگه‌را تا کۆپه هێمن بووه‌وه.

دوای گریان وه‌ک پێش گریان نییه، مۆف دوای گریانی به‌ کۆل ناتوانیت
که‌س بکوژیت، که‌سێک بکوژیت و دوایی بگری ئاساییه و شتیکی
عه‌جایه‌بی تیدا نییه، به‌لام بگری و دوایی راسته‌وخۆ که‌سێک بکوژیت،
ئوه‌ ده‌گمهنه، چونکه‌ گریان وه‌ها پۆح سافده‌کات، ئارامیه‌کی وه‌ها
ده‌هینیت، ماوه‌یه‌کی ده‌وێت تا جانه‌وه‌ره مه‌ترسیده‌ره‌که‌ی ناومان فه‌رمان
ده‌گرێته‌وه ده‌ست. ما‌کوان دوای تاوێکی درێژ له‌ ئه‌شک و هه‌نسک،
که‌مێک هێمن بووه‌وه و ده‌موچاوی خۆی سپی و چه‌ند جارێک داوای
لی‌بورده‌ی له‌ موسته‌فا شوکا‌ک کرد که ئیستا د‌ل‌نیا و بی‌ت‌رس وه‌ک نه‌ بای
دییت و نه‌ باران، قاچی خسته‌بووه‌وه سه‌ر قاچی و له‌سه‌ر کورسی خۆی
قیافه‌ی پزیشکانه و ئاسایی خۆی وه‌رگرت‌بووه‌وه. دوای چه‌ندین قسه و
هێمن‌کردنه‌وه و له‌یه‌ک بوورده‌ی په‌یتا په‌یتا، گووتی «دکتۆر ناتوانم
بتکوژم، ده‌مه‌وێت بتکوژم به‌لام ناتوانم. هێزم نییه بتکوژم، پێویسته
پشوو‌بده‌م، ده‌بی‌ت بچه‌ ماله‌وه و خۆم دا‌پۆشم، تایه‌کی زۆرم لی‌ها‌ت‌وو‌ه.
هه‌تا ناتوانم بچه‌ سه‌ر دو‌کا‌نه‌که‌ش. به‌لام دکتۆر ئوه‌ی وه‌زیفه‌ی منه
بتکوژم، شتی‌که ناتوانم گوێی لێ ب‌خه‌فینم. ئه‌وه‌نده به‌هێز نیم بم‌کریت
خۆم له‌ بابم بدزمه‌وه، هه‌رچی ده‌که‌م ناتوانم لی‌ی عاسی بم. ئیستا
کوشتنی تۆ له‌وه‌ده‌رچوو‌ه له‌ده‌ستی مندا بی‌ت، شته‌که په‌یوه‌ندی به
شوێنی باوکه‌وه هه‌یه له‌ جه‌معیه‌ت. ئه‌و پۆژه‌ی ئازادیان‌کردیت، مه‌به‌ست
بوو ب‌ت‌که‌نه ده‌لیل بۆ سه‌ر بولبولیار، به‌لام ئوه‌ خواست و ئاره‌زووی
بابیشم بوو، که ئیستا قسه‌ی له‌ جه‌معیه‌ته‌که‌دا زۆر ده‌پوات. به‌درێژایی
سه‌عاتێک له‌گه‌ڵ ئه‌میره‌که‌دا قسه‌یکرد و گووتی، بۆ ئوه‌ی کۆپه‌که‌م
بچێته به‌هه‌شت، ده‌بی‌ت ئه‌و به‌و کاره هه‌ستیت. بابم ئیمانی به‌وه‌یه‌ گه‌ر
من یه‌کێک له‌ مه‌له‌ک‌بینه‌کان بکوژم ده‌چمه به‌هه‌شت، ده‌ل‌یت له‌م دنیا
نه‌متوانیوه شتی‌کت بۆ دا‌بین‌که‌م، ده‌بێ کار‌ت‌یک‌ه‌م له‌و دنیا و لای خودا

مه‌رتبه‌ت به‌رز بیت ... گهر ئه‌و پۆژه بمتوانایه بټکوژم، بابم حازربوو له بولبولیاریش بگوزهریت. به‌لام نه‌متوانی، ئه‌و پۆژه‌ی تۆیان فرپاند من له‌وئ بووم و کارم ئه‌وه‌بوو بټکوژم، به‌لام وه‌ک ئیستا ده‌ستمکرد به‌ گریان، فرمیسک وه‌ک هه‌وری به‌هار له‌ چاویم دایکرد، نازانم هه‌ر بیر له‌ کوشتنی تۆ ده‌که‌مه‌وه ده‌ستده‌که‌م به‌ گریان. ئیستا له‌ ژێر ئه‌و تاقیکردنه‌وه‌یه‌دام، دره‌نگ یان زوو ده‌بیت ئیشه‌که جێبه‌جێبکه‌م. گهر تۆ خۆت نه‌پاریزیت، هیچم بۆ ناگریت و له‌ ده‌ستم نایه‌ت له‌ ئه‌مری بابم عاسی بم، له‌م شاره مه‌مینه، بچۆ بۆ هه‌ر جینگایه‌ک نه‌توانن من بنێرنه‌ دووت». کوپه‌که ئیستا چووبوه‌وه سه‌ر زمان و سروشتی ئاسایی خۆی.

له‌و پۆژه‌وه‌ی جه‌معییه‌تی دوژمنانی شه‌یتانیان دامه‌زراند، باوکی کردیه ئه‌ندام له‌ویدا، پێشتر دوو مانگ شه‌وانه ده‌هات و له‌ ته‌ک خۆیدا ده‌بیرده مرگه‌وت، له‌وئ به‌ زانایانی ئاینی ناساند، فێرکرد چۆن ده‌ستی ئیمانداره پله‌دار و پایه‌به‌رزه‌کان ماچبکات، چۆن گوێ له‌ گووتاری مه‌لاکان بگریت، تا بۆی بکرایه له‌گه‌ڵ خۆیدا ده‌بیرد کوپ و کومه‌لی ئیمانداران، کوپه‌که‌ش که به‌ منداڵی سۆز و عاتیفه‌یه‌کی باوکه‌نای نه‌چه‌شتبوو، ئیستا منداڵیه‌کی دووه‌می ده‌ست پێکردبوو، به‌لام هیچ کات له‌ یه‌که‌م بینین و نزیکیدا ئه‌وه‌ی نه‌ده‌شارده‌وه که قێز و نه‌فره‌تێکی ناوه‌کی بیۆینه‌ی به‌رامبه‌ر باوکی هه‌یه، به‌لام ئاشکراش قێز و نه‌فره‌ته‌که‌ی خۆی که زۆر جار به‌ زمانێکی بێلایه‌ن گوزارشتی لێده‌کرد، پێگر نه‌بوو له‌وه‌ی دوا‌ی باوکی بکه‌وێت و بۆ کوێی بویت له‌ پشتی خۆی کێشیبکات. مه‌هدی شاگه‌شکه ده‌بوو بلیت «ئه‌وه کوپه‌، تابلێتی ئیماندار و له‌ خودا ترسه، هاتۆته سه‌ر پێگای پاست و سه‌ری بچیت نوێژی ناچیت». باوکه‌که له‌و ساته‌وه له‌سه‌ر ده‌ستی جه‌معییه‌تی عوله‌مای ئیماندار تۆبه‌یکردبوو، سووربوو کوپه‌که‌شی پێگای ئیمان بگریت و میژووی چه‌په‌لی ئه‌و دووباره‌نه‌کاته‌وه. هه‌لبه‌ت تۆبه‌ی مه‌هدی ده‌ریایی، له‌ ناو خه‌ڵکدا وه‌ک موعجیزه‌ی ئاخ‌ر زه‌مان و ده‌رکه‌وتنی ئه‌ستێره‌یه‌کی پرشنگذاری گه‌وره و کتوپر له‌ ئاسماندا

سەيردەكرا، كەس ھەر باوەرى نەدەكرد پياوڭكى وھا تۆلەز و بەدەست
بتوانىت جارىك لە ئىمانەوھ ناوى خودا بگەوئتە سەر زوبانى .

قىز

يان دۆنگىشۆت ناچىت بۇ جەنگ

بەر لەوھى شەرى ناوخۆ سەرھەلبدات، منىش لە پىزى ئەو كەسانەدابووم
كە باوەرپان وایە، شەرى ھۆكارى سىياسى يان ئابوورى ھەيە . ئەو كەسانەى
خۆيان بە حىسابى داھاتەكان و بودجە و سەرچاوەكانى سامانەوھ
بۆژۆدەكەن، لە كاتى جەنگدا پىرسى دەسەلات و قەلەمپەوى سىياسى
دەكەن بە بابەتى گەفتوگۆ، ھۆى شەرى دەبەنەوھ بۆ تەماع و پاوانخوایى
ئەم ھىز يان ئەویدى . بەلام كاتىك لەو ئان و ساتە ناسكەى مێژووى
ئىمەدا شەرى سەرىھەلدا شتىك من لىئى دلىنابووم ئەوھبوو، ئەم جەنگە
يەك ھۆكارى ھەيە، ئەویش قىزى خەلكى ئەم خاكەيە لە يەكتەر . دەشىت
زۆر دانا و زانا ھەبن ئەم بۆچوونە سادەيەى منيان قەبوول نەبىت، بەلام
بۆچوونىك مەووف لە دەرەوھى پووداوەكان دروستىبكات جىياوازە لە
بۆچوونىك لە ناو خودى جەنگ و لە نىوان جەنگاوەراندا پىيىبكات . قىز
شتىكى زانستى نىيە بگريت بزانىن چىيە، مەترىالىك نىيە قابىلى پشكنىن
بىت، ھەستىكى ناديار و كوشتە و ئالۆزە، بگرە زۆر لە عەشق
ئالۆزىشە، عەشق لاىەنى كەم ئاراستەيەكى ھەيە، بۆ كەستىكى
ديارىكراوھ، قىبىلەنومايەكى مەترسىدارى ھەيە كە ھەر چۆنىك وەرىدەگىرپىن
پوودەكاتەوھ يەك كەس . كىنەش وەھايە، من لە كىنەدا كەم نەبوو،
كىنەش شتىكە بۆ دوژمنى پاستەقىنە دەگەپىت، دوو دوژمن ھەمىشە
پقىيان لە يەكە، بەلام پقى ھەمىشە لەسەر وىژدان سەنگىنە، ئەوھى
كىنەيەك لە دلىايەتى ھەتا كاتىك دوژمنەكەشى دەكوژىت، تەواو لە عەقل

و عاتیفە دوورناکە و یتەو. بەلام قیز نا، قیز خەڵکانیک دروستدەکات کە بە ئاسوودەگی دەتوانن بەکدی بکوژن.

لەگەڵ کینەدا دوژمن بوونەوهریکە هیشتا کەرەمەتی خۆی لە دەست نەداوە، هیشتا مڕۆفە. بەلام بۆ قەتلوعامە گەرەکان، بۆ پایەمالکردنی مڕۆفەکانی دی، بۆ پلیشاندنەوهری جەستەیان یان پۆحیان، جگە لە قیز هیزیکێ ترمان نییە ئەو کارەمان بۆ بکات، لەگەڵ قیزدا مڕۆفیکێ ئاسوودە دیتە پێشێ کە دەکوژیت و پێدەکەنیت، کە سووگایەتیدەکات و پۆحی نەشێ و کەیفیکێ نەیتێ دەپۆشیت، لەگەڵ قیزدا هەتا کاتیک لێدەگەرێن دوژمنان بژی، ئەو لە بەزەیی و پەحمی نیو دڵەو نایەت، بەلکو لە خۆدی قیزەو هەلەقوڵیت کە لێدەگەرێن وەک بوونەوهریکێ چەپەڵ بۆ نەفەرەت و تیزی ئیمە بژی.

کاتیک جەنگ سەری هەلدا، قیز تا دەهات کەلەکەدەبوو ... ئەوکات لە نێوان ئیمە و دوژمنانماندا مێژوویەکی درێژ لە قیز هەبوو. لەو دوو سالی پابوردوودا هەردوولامان، هەم ئیمە و هەم دەسەڵدارانی دەفەری بەرزان و بادینان کۆمەڵیک وردە شەڕمان کردبوو، ژمارەیهکی زۆر لە مارکسیستە توندپەرە و ئیسلامیستە نوێکان لە زینداندا بوون، لە زیندانەکانی مندا ئەشکەنجە و ئەتککردن کەمبوون، بەلام لە زیندانە نەیتێ و گەرەکانی دیدا چیرۆکی زۆر دەهاتنەدەرێ کە موویان پەپدەکرد و موچرکیان بە لەشی ئیبلیسیدا دەهێنا. من جەنگاوهریکێ کلاسیکی بووم و بە لۆژیکێ کینە دەجەنگیم، دوژمنم خۆشنەدەویست، دەمویست تەواوی خەڵک لە پەوی پۆحییەو نەیارێ ئەوان بن، بەلام قیز پلەیهکی بالاتر بوو، دەبوو بەرەو لای سەریکەوم. وەک من پێشبینیمدەکرد، هەوای بڕایەتی و ناشتی تەنیا شەنەبایەکی لاوازی هاوینە بوو، کە دۆزەخیکێ پڕوکی و سووتینەری لە ژێردا بوو. پێش سەرھەڵدانی جەنگ بە سالییک هەوای شەرەکان پڕبوون لە بۆنی بێزەتەوهریهکی کوشندەو هەموو مەخلوقاتێ خودا لە یەکتر، وردە وردە ئەو قوتابیانە لە فێرگاگانماندا دەرکەوتبوون کە بێزێان لە خۆیندن دەهاتەو، ئەو مامۆستایانەو خۆیان نەخویندەواربوون و ببینی

کتیب موچرکی به گیانیاندا ده‌هیتا، دراوسنکان بیزیان له یه‌کدی ده‌هاته‌وه و دۆست و خزمه‌کانیش هه‌مان شتیه، تو هر که‌ستگ بوویتایه و بۆ هر کارێک بجووبایتایه چاوانیک له دواته‌وه به قیز و نه‌فره‌ته‌وه لیانده‌پوانیت، ته‌واوی خه‌لک رقیان له ته‌واوی شته‌کان بوو، هه‌تا که ژن و میردیش پێکه‌وه ده‌خه‌وتن ده‌میک له‌یه‌ک تێرده‌بوون هه‌ردووکیان هیلنجیان ده‌دا و ده‌یانویست به دزی یه‌که‌وه برشیننه‌وه. پووت له هر ئاوه‌دانیه‌ک بکهربایه، چه‌ی پێکه‌نین و لاقرتیت له دواي خۆته‌وه ده‌بیست، ئاسایی بایت له‌به‌رئه‌وه نه‌فره‌تیا لیده‌کردیت که بوونه‌وه‌ریکی هیچ و بێتێرخ و ئاساییت، ئااسایی بایت له به‌رئه‌وه‌ی که‌ستی به‌ده‌ختیت و له هه‌چدا له‌وانی دی ناچیت. ئه‌وه‌ی منی له‌و شتانه ئاگادارکرده‌وه سه‌رته‌ا پاپۆرتی پیاوان و ژنانی سه‌ر به ده‌زگابوو، هه‌ر دهم به‌یانیا پۆستیکی گه‌وره ده‌خرايه به‌رده‌ستم و فایلی پاپۆرت‌ه‌کان ده‌هه‌تیرایه سه‌ر مێزه‌که‌م، له پشت هه‌موو ده‌ستیک و هه‌موو وشه‌یه‌که‌وه قیزی بوونه‌وه‌رانم له یه‌کتر ده‌خوینده‌وه. سه‌رته‌ا شته‌کانم زۆر له یه‌ک جیا‌نه‌ده‌کرده‌وه، دیاریکردنی سنووری نتوان کینه و قیز هه‌روا ساده و ئاسان نییه، من قوتابییه‌کانی ژێرده‌ستی خۆم له‌سه‌ر کینه پاهه‌تیا‌بوو، به‌لام ئه‌وه‌ی من له نامه و پاپۆرت و دهم لێدانه‌کاندا ده‌مخوینده‌وه، نه‌فره‌ت و پشانه‌وه و بیز لیهاته‌وه بوو. هه‌موو هه‌وال و نوسراوه‌کان، ده‌ستی نه‌فره‌ت و بیز ده‌یجولاندن، هه‌ر کات ده‌مخوینده‌وه نیشانه‌یه‌کم تیدا نه‌ده‌بینین، به‌لگه‌ی ئه‌وه‌بی‌ت پاپۆرت‌نوسه‌کانم به هه‌مه‌ت و دلسۆزییه‌وه کاری خۆیان بیلایانانه ده‌که‌ن. وشه‌کان و گوزارشته‌کان پیکرا به‌ده‌ستی که‌سانیک ده‌نوسران دیاریبوو له ساتی نوسیندا هیلنجیکی گه‌وره به‌ری ده‌رونی گرتوون. ئه‌وه دۆخی تاییه‌تی پاپۆرتیک یان دووان نه‌بوو، به‌لکو کارمه‌ندانم به‌گشتی له باری هیلنج و بیزهاته‌وه‌یه‌کی به‌رده‌وام و په‌شدا ده‌رده‌که‌وتن، دۆخی ده‌رونی که‌سانیکیان گرتبوو ده‌پانه‌وێت ته‌واوی خه‌لکان وردبکه‌ن و هه‌ق به تۆزه‌که‌شیا نهدن بابیبات. قیز و لاقرتی وه‌ها بلۆبوو، هه‌ر زوو گه‌یشه سه‌ر خودی خۆم، پۆژیک به‌ پریاق و دالانه‌کانی ده‌زگادا ده‌پۆشتم و هه‌ستمکرد چاوانیک به‌ بیز و هیلنج‌ه‌وه

سه‌یرمه‌که‌ن، ده‌مبینی له‌ درزی ده‌رگا‌که‌وه به‌ خه‌نده‌یه‌کی ره‌ش و
 بزه‌ی لا‌ق‌رتیه‌کی تاریکه‌وه لی‌تمده‌پوانن، دل‌نیا‌بووم له‌ هه‌موو سه‌رکه‌وتن و
 دابه‌زینیک‌مدا، ده‌میک به‌و چاوه‌ سوور و ماندووانه‌وه به‌ پله‌کاندا به‌ره‌و
 ژوور ملده‌نیم، نیگای گالته‌جا‌پی نه‌وانی تر وه‌ک تیر تیم ده‌چه‌قین.
 سه‌ره‌تا ژۆر بۆم سه‌خت و کاریگر نه‌بوو، به‌لام که‌ هه‌موو شته‌کانم
 پینکه‌وه گریدایه‌وه، له‌ نا‌کاو وه‌ک بایه‌کی توند بمبات و له‌ کونی
 گیزه‌لو‌که‌یه‌کدا گیرمابم، پوانیم من له‌ شاریکی گه‌وره‌دام که‌ جگه‌ له‌ قیز
 هیچی تر تیدا مه‌له‌نا‌کات. تا نه‌و کات من هه‌ر پیاوی کینه‌بووم و قیزی
 وه‌هام تیدا سه‌وز نه‌بوو. من ده‌مزانێ تۆفانه‌که‌ هاتوو، دل‌نیا‌بووم بۆ
 نه‌وه‌ی قاچ له‌سه‌ر زه‌مینی ئهم سه‌رده‌مه‌ تازه‌یه‌ گیریکه‌م، بېم به‌ که‌سیکی
 مۆدین، ده‌بیت فیری بیزکرده‌وه‌بم له‌ ژۆر شتی دنیا. سه‌ره‌تا بپارمدا
 خۆم بگرم و نه‌هێلم تۆفانه‌که‌ بمبات، نه‌مده‌ویست قیز به‌ قیز
 وه‌لام‌بده‌مه‌وه، سه‌ره‌تا شته‌کانم هه‌ر وه‌ک ده‌رکه‌وت و پیدراوه‌ سه‌یره‌کانی
 تری مۆف ده‌بینی، لای من وه‌ک په‌تایه‌ک بوو که‌ دیت و ده‌پوات، هیشتا
 وه‌ک درمیکی کوشنده‌ ته‌ماشام نه‌ده‌کرد که‌ به‌ هه‌موو کوچه‌ و کۆلانی‌کدا
 ده‌کشیت و له‌ ده‌رگای هه‌موو مالیک ده‌دات و ده‌مپینته‌وه. نه‌وه‌ی دواتر
 پوویدا سالانیکی ژۆر منی برد و کردمی به‌ به‌شیک له‌ سه‌رده‌میک،
 نه‌مده‌ویست هیچ کات به‌شیک بم لیتی... له‌ سه‌رده‌میکدا قیز سه‌رداری
 پوانینه‌کان بیت، مۆف چه‌ند بیه‌ویت ده‌رباز بیت، به‌ هه‌مووان ده‌یگر و
 ده‌بخه‌نه‌ نه‌و چه‌وزه‌ سامناک و سارده‌وه.

که‌ جه‌نگی ناو‌خۆ ده‌ستی پێ‌کرد، من به‌پێچه‌وانه‌ی چاوه‌پوانی دنیا و
 چاوه‌پوانی خۆشمه‌وه خۆشبه‌خت و کامه‌ران نه‌بووم. نه‌مه‌ نه‌و جه‌نگه‌
 نه‌بوو که‌ من دوو سال له‌ وه‌ویه‌ر و به‌ر له‌ هه‌لبژاردن بانگه‌شه‌م بۆ کردبوو.

ئەو شەپە کاریگەرە نەبوو کە مەمۇست، جەنگیک تێیدا بەسەر ترسە
ئەبەدییەکانماندا زāl بین، جەنگیک لە پیاسە دورودریژەکانی ناو
سروششتا خەونم پێوەبینی بوو. نا، ئیستا جگە لە تەماعی بچوک و پۆچی
بودەلە و چۆکدادانی دێندانە بەوی تر نیاز و خەونیکی تر لە پشت
شەپەرە نەبوو. پۆژیک جەنگ بە راستی بۆتەسە سەند، جەنابی سەرۆک
وەک بەشی هەرە زۆری ژیا، لە دەرەوێ ولات خەریکی نیشاندانی وەلا
و وەفا بوو بۆ خۆرئاواییەکان تا بێسەلمێنێت کورد میلەتیکە لەگەڵ
کۆمەکەرانێ خۆیدا سەپلە و ناکەسبەچە نییە. یەکەمین کۆبوونەوی بەلای
حیزب بۆ تاوتوویی شەپ و تەدارەکسازیی هێزەکان بە ئامادەگی مە
بەرپێوەچوو. ئەندامانی بیرونی سیاسی، هەفالی مەکتەبی عەسکەری، مە
و دکتۆر زەندیانی ئامادەبووین. شەو بە ماشینی تاییەت هاتن بە
دواماندا. هەفالی جیگری گشتی گەرجی لە ژیا، فیشەکی نەتەقاندبوو،
بەلام فەرماندە عەسکەری هێزەکانیش بوو، ئیمە لە هۆلێکی تاییەتی و
نەپتیدا کۆکێردەو، مە لەو پۆژەدا هێچم نەگوت، خۆم وەک کەستیک
نیشاندان دۆینێ شەو نەخەوتی و لەبەر هیلاکی و بێپرستی حەوسەلە و
تاقەتی قەسە نەبێت. بپواکانی دوو سāl لەمەوبەرم کەمی نەکردبوو،
جەنگم وەک تاکە پێگای شکۆ و گەورەیی دەبینی، بەلام ئەوی ئیستا
جەنگیک درەنگ وەخت بوو کە ئەم پیاوانە بۆ بەتالکردنەوی باری
کەلەکەبووی پۆحیان دایانگیرساندبوو، جەنگی بودەلەکان بوو، هەردوو
سەرۆکە و بیرونی سیاسی هەر دوو حیزب خۆیان لێ لەبان و
بێپرەیدەکرد، لە تەلەفزیۆن دەرەکەوتن و دەیانگوت شەرمان بەسەردا
سەپێنراو. ئەو جەنگە مەمۇست، شەرپێک بوو سەرکردەییەکی
قارەمانی پێویست بوو بچێتە سەر جیگایەکی بەرز و بە دەنگیک بۆ
بۆت ئەمە جەنگی مە و ئەمەش ئومێد و ئامانجی. لە جەنگدا گەر
سەرۆکەکان دەرکەوتن و قیافەیی مەمونیکی بێگوناھیان بەخشییە خۆیان،
بزانە ئەو جەنگە شایەنی ئەو نییە پۆچی خۆتی تیا بسووتێنێت. مە
هەموو ئەو شەوانە لە دکتۆر زەندیانی تەرەسدا دەپارامەو کاریکبکەین
و زوو بچین بۆ جەنگی خۆمان و بێنەو، جگە لە شەرپانگیزی و

کینه دۆزی بڕوایه کیشم هه‌بوو، هیوایه‌کم هه‌بوو، پلانیکی گه‌وره‌ بۆ پاشه‌پۆژ خه‌یالی گرتبووم. جه‌نگ دواى هه‌لبژاردن جه‌نگی گه‌مژه‌کانه‌، جه‌نگی که‌سانیکه‌ پوون و پۆشن لاوازییه‌کی گه‌وره‌یان تاقیکردۆته‌وه‌ و ئیستا ده‌یانه‌وێت ئه‌و لاوازییه‌ به‌چه‌ک بسپهنه‌وه‌. ده‌مزانى ئهم جه‌نگه‌ جه‌نگیکه‌ که‌س نایاباته‌وه‌، چونکه‌ هه‌ر هه‌یزه‌ و بنکه‌یه‌کی وه‌های سازاندوه‌، نه‌شکێت و نه‌خرێته‌ په‌راویزی مێژووه‌وه‌. له‌ کۆبوونه‌وه‌که‌دا به‌س قسه‌ له‌و قیز و کینه‌یه‌ بوو که‌ له‌ هه‌موو ئەندامانی حیزیدا به‌رامبه‌ر دۆژمن خڕۆشابوو، هه‌موو پێیان له‌سه‌ر ئه‌وه‌ داده‌گرت که‌ خیانه‌تیکی نه‌ته‌وه‌یی له‌ گۆرپیه‌. من ته‌واو هه‌يمن و بیده‌نگ دانیشتبووم و ته‌نیا سه‌یرمه‌ده‌کرد، هه‌موو ده‌یانزانی دواى پاپه‌پین چ د‌ل‌گه‌رمیه‌کم بۆ جه‌نگ تێدا‌بووه‌، چۆن ده‌مویست تا حیزب به‌ ئه‌فسانه‌ گه‌وره‌کانی خه‌باتی شاخ پ‌پ‌ چه‌که‌، به‌ سه‌رکه‌وتنه‌ دێرینه‌کان و سوارچاکییه‌ مه‌زنه‌کانی پ‌ا‌ی‌وردوو شکۆداره‌، یه‌کجار په‌لاماری گه‌وره‌ی خۆی بدات و هه‌موو شتی که‌ له‌ کورته‌ جه‌نگی که‌ ئه‌فسانه‌ییدا بۆ ئه‌به‌د یه‌کلایکاته‌وه‌. ئه‌وسا کاری وه‌ها نه‌وه‌ک ده‌کرا، به‌ل‌کو ئاسان و که‌م خۆین تر بوو. له‌و کۆبوونه‌وه‌یه‌دا زه‌ندیان به‌رامبه‌رم دانیشتبوو، له‌م سال و نیوه‌دا شتیه‌ی جلوه‌یه‌رگی ته‌واو گۆرا بوو. هه‌ر ئه‌ویش وانه‌بوو، وام هه‌ستکرد هه‌موو ئەندامانی بیروى سیاسى به‌رله‌وه‌ی بێن بۆ ئێره‌ چوونه‌ته‌ لای باهیری و ئه‌و بۆ ئهم بۆنه‌ تازه‌یه‌، جلی دی و پ‌ن‌عمایى نوێی پ‌یدا‌ون. له‌و ماوه‌یه‌دا دکتۆر زه‌ندیانم ته‌نیا له‌ وێنه‌دا دیبوو، هه‌ندێ جار که‌ له‌ ده‌زگا، پۆژنامه‌ی زمانحالی حیزبیان بۆ ده‌هه‌ینام، پ‌ی‌ده‌که‌وت چاوم به‌ وێنه‌ی یه‌کێک له‌سه‌رکرده‌ و به‌رپرسه‌کان ده‌که‌وت که‌ پ‌ی‌ک‌را بووبوونه‌ مۆدێرن و قات له‌به‌ر، جارجار زه‌ندیانیشم له‌ وێنه‌کاندا ده‌دیت، قاتی بریسکه‌داری شتیه‌ ئاو‌ریشمیی ده‌پۆشی و چاویلکه‌ کۆنه‌که‌ی گۆرپیه‌وه‌ سه‌ر یه‌کێکی چتیه‌ته‌لا. هه‌فالانی مه‌کته‌ب عه‌سکه‌ریش هه‌موو جلی سوپای نیزامیان له‌به‌ربوو، که‌ هه‌یه‌تی ژه‌نرال و سوپاسالاری راسته‌قینه‌ی پ‌ی‌ده‌به‌خشین. دوو سال بوو من بۆ هیچ کۆبوونه‌وه‌یه‌کی گه‌وره‌ بانگ نه‌ک‌رابووم، گه‌رچی من ئاگام له‌ ورد و درشتی هاتوچۆ و په‌فتار و نه‌هینی هه‌موو ئهم پ‌یاوانه‌ بوو که‌ ئیستا گردبووبوونه‌وه‌، به‌لام به‌

رێکهوت نه بێت که سیانم له بۆنهیهکی گرنگ و ره سمیدا نه بینیبوو. هه موو گۆراپوون، هه موو شیوهی دانیشتن و پالدا نه وه و قسه کردنیان له سه ر پلانێکی دا پێژدا و بوو، ئه وهی توپه و بێزاری ده کردم ئه وه ههسته قوولێ نامۆی من بوو له ناوایندا، کاتیک منیان بینی به سه ره پووتا وه و چا وه سووره کانه وه، وهک گورگیکی نه خۆش ببینن، وهک که سێک ببینن له تابووتیکی کۆن هاتبێته ده ر، په ریزیان لێگرتم و ته نیا به سلوویکی ژێر لێو به سه ریان کردمه وه، به ر له وهی بچینه هۆله که وه هه موو توپه ل توپه ل وه ستابوون و پێده که نین، هه مووش منیان فه رامۆشکرد و ته نها جێیان نه یستم. ئه مانه وهک کادیانی ژێره وه نه بوون که پێیان وابوو گه رم و گوپی و دۆستایه تی ده توانی ت من فریو بدات و پێگا له جوه وه ری کاره که م بگرت، هه موو ده یانزانی من موفه تیشه ترسنا که که ی سه رۆکم، پیاوی فایله ئه رخه وانیه کانه که هه موو نه ینی دونه یای تێدایه، ئه وه که سه م که زانیاریه ترسنا که کانی ده چێته لا. له و دانیشتنه وه تێگه یشتم بۆ هه تا هه تابه که سێکی نامۆ و ناخۆشه و یستم و به جوړه ش ده مێنمه وه. راسته ترسنا که ترین ده زگام له بنده سه ته، به لām گۆشه گیر و که نارخاوم. هه سه تده که م سه ره تای رقی ته وا وه تیم له حیزب ده گه رێته وه بۆ ئه و دانیشتنه، بۆ ئه و قێزه قوولێ له چاوی هه موواندا بینیم، بۆ ئه و نیگا سه یر و تاریکانه ی دکتۆر زه ندیان له پشت چاویلکه که یه وه تێده گرتم، ئه و به درێژایی دانیشتنه که به رامبه رم بوو، زوو زوو تیه له چاویکی قێزه ون و شه رانی ده دامی. من که ئه و سه یرکردنه ترسنا کانه م ده بینم، که له شیوه بێژیکی نه درکا وه لکشابوو، پتر له وهی خه یالām لای ئه و شه ره بێت که هه لگیرسابوو، خه یالām لای خۆم بوو که به و هه موو نیگا ترسنا که گه مارۆدرا بووم. شه پی من له به ره کانی جه نگ و مه یدانه کانی کوشتا ردا نه بوو، به لکو لێره و له م هۆله دا بوو. هه موو ده یانزانی ئیشی من ئه وه یه بزانه چی ده که ن و چۆن بیره که نه وه و ده چن بۆ کوئ و له گه ل کێدا سه روکاریان هه یه، ئیستا وهک پێکرا به چا و گه مارۆم بده نه وه، وهک بیا نه ویت بلێن تۆ چۆن به چا واته ئه شکه نه چه مان ده ده یت، ئیستا ئان و ساتی تۆله یه و ئیتمه ش به جوړه ئه شکه نه چه ت ده ده ینه وه. دوو سال بوو

نۆزبە ی ژبانم لە دروستکردن و گەورەکردن و فراوانکردنی ئاسایشدا بەسەربردبوو، سەدان زیندانیم هەبوو کە ئەندام و هەواداری گروپە سیاسییەکانی دیکە بوون، ئیسلامییە توندڕەوێکەم خستبوووە سەغڵەتەو و لە هەموو جینگایەک خستبوومە ژێر گوشار. بە هەموو هەستەوەرەکانم ئەم پیاوێ بەدەڵانەم دەپاراست کە هیچ بەهرە و هونەرێکیان نەبوو، ئەو نەبێت دەسەڵاتدارن و هیچی دی، کەچی ئیستا وەک قالۆنچە ی توکنی ناو تەوالیتی مزگەوتێک سەیرمەدەکن. من لە پاستیدا هیچ نەبووم جگە لە پاسەوانی ئەم پیاوێ سەپڵە و بێژەفایانە، پاسەوانی خۆیان و ژنەکانیان و عەشیرەکانیان و قازانجەکانیان. ئەو هەستە تووشی ترسیکی کتوپڕ و تورەبوونیکی گەورە ی دەکردم، چاوم بە نێودا دەگێژان و جگە لەوێ خۆم وەک ئەو بەلەندە بەلشۆڕە دەبینی کە ئەوانی دی لە پشتەوێ لاقرتی پێدەکن و لاسا پێدەکەن، وێنەیەکی دیم نەدەهاتە بەرچاو. ئیستا هەستم بە کەمییەکی گەورە دەکرد. ئەوێ ئیسکی منی قورستر کرد، ئەو بێدەنگییە قوولەبوو کە تا نزیک کۆتایی کۆبوونەوێکە دایگرتم، تەواوی شەرەکم وەک کاریکی پوچ دەبینی کە تا زووتر بوەستێت لە خزمەتی ئێمەدایە. شیرخان بە جۆشیکی بێژنەوێ هانی هەمووانی دەدا، پای وابوو حیزب لە چەند سەعاتێکدا هێزی بەرامبەر تا ناوێ پاستی دۆزەخ پادەنێت و خۆی لەوسەرەوێ بە مەشخەلی سەرکەوتنەوێ دەگەرێتەوێ. زەندیان کە تا ئەمڕۆ خۆی وەک کۆتری ئاشتی دەرەخست، لە ناکاو بووبوو بە سوارچاکیکی جەنگاوەر کە پێشنیاری دەکرد پۆژنامەنوسانی حیزب چەک هەلبێگن و بپۆنە پێشەوێ مەیدان و پێش تەفەنگچییان پەلاماری بکەکانی دوژمن بدەن. لە ناکاو راگەیانندی حیزب لە دەستی زەندیاندا بوو بە راگەیانندی جەنگ، خروشیکی وەهای بۆ پەلامار پێشاندا، دانیایکردم کە سەبە ی ئۆرگانی حیزب بە چ مانشیتێکی ناگرین و سەرنجپاکێشەوێ دێتەدەرێ. لە کۆتاییدا بێدەنگی من وەها دیار و سەرسوڕهێنەر و قورس بوو، جیگری گشتی داوایکرد پای خۆم بۆ هەمووان بەیانیکەم. من زەردەخەنەییکی شەیتانی و گالته جارانە پەرییە سەر لیوم، بەلام هەستەکانم خستە ژێر پکێفی عەقلم و بە پستەییکی

وشک و کورت که نیشانه‌ی بێزاریی و کینه‌ی قوولم بوو له هه‌موو ئه‌وانه‌ی
 چاویان تێبهریوم، گووتم ئه‌ندام و هه‌وادارانێ دوزمن ده‌خه‌مه‌ ژێر چاودێری
 ورده‌وه و هه‌ولده‌ده‌م له هه‌موو شتێکیان به‌خه‌به‌ربم. پاستیه‌که‌ی
 نه‌مه‌دووست له‌و پرسته‌ کورته زیاتر هه‌یچی دی بلێم، وام هه‌ستکرد ئه‌وه
 ته‌نیا وه‌زێفه‌شم بێت و له‌وه زیاتر شتێکی دی نه‌که‌وێته‌ قه‌له‌مه‌وه‌ی
 بریاری منه‌وه. پرسته‌که‌م وه‌ها کورت و بێزۆج بوو، جێگر که‌وته‌ گومان
 لێم، پێده‌چوو پرسته‌که‌م جۆزیک بێت، ده‌ریخات به‌ریه‌ستی نیوان من و
 ئه‌م پیاوانه‌ی ده‌ورو به‌رم چ به‌رز و عاسیه‌. نا پێشتر له‌ هه‌یج جێگایه‌ک
 وه‌ها نه‌دوین و لێقورس نه‌بووم، نه‌مکریت له‌ پرسته‌یه‌کی وه‌ها سارد زیاتر
 هه‌یچی دی بدرکێتم. هه‌قالی جێگر بۆ ئه‌وه‌ی برینی ئه‌و وشه‌ وشک و
 بێزۆجه‌م ساپۆژیکات و من هه‌ست نه‌که‌م له‌ ناو بازنه‌ی دۆستایه‌تی ئه‌وان
 ده‌رکراوم و بووم به‌ به‌شێکی زیاده‌ له‌ له‌شی حیزب، پرسێ هه‌قال نا، پای
 تۆمان له‌سه‌ر ته‌واوی ئه‌م شه‌په‌ ده‌وێت، چی بکه‌ین، له‌گه‌ڵیدا بڕۆین،
 بوه‌ستین، چی قورپک بکه‌ین به‌سه‌ری خۆماندا؟ من وه‌ک شمشیریک له‌
 زگی دکتۆر زه‌ندیان و شیرخان پابه‌م، سه‌یری چاوی هه‌ردووکیانم کرد و
 به‌ گه‌روه‌یه‌که‌وه‌ خه‌ریکبوو ده‌نوسا، به‌سه‌ریکه‌وه‌ خه‌ریکبوو گه‌رمده‌بوو، به‌
 له‌پی ده‌ستیکه‌وه‌ خه‌ریکبوو عاره‌قی ده‌گرت، گووتم «هه‌یج شتێک له‌
 شه‌پک پوچتر نییه‌ که‌س باوه‌ری پێ نه‌بێت. شه‌پ پیاوکوشتن نییه‌،
 به‌لکو خه‌ونیکی گه‌وره‌یه‌ ... ئه‌و جه‌نگه‌ی خه‌ونیکی له‌ پشت نه‌بێت،
 ده‌بێته‌ تاوان ... هه‌قال تکایه‌ تا سه‌عاتیک زووتر پاییگریته‌ دره‌نگه‌».
 دوا‌ی ئه‌و قسه‌یه‌م بێده‌نگیه‌کی کوشنده‌ و خنکێنه‌ر بالی به‌سه‌ر
 هه‌موواندا کێشا، تا ئه‌وکاته هه‌موو هاواره‌کان بۆ جه‌نگبوون، زه‌ندیان
 منیشی وه‌ک پۆحیکی شه‌پخواز ناساندبوو که‌ به‌رده‌وام له‌ بیر
 هه‌لگیرسانی فیتنه‌یه‌کی گه‌وره‌دام. بێده‌نگیه‌که‌ چهند ساتیکی سه‌نگین و
 کوشنده‌ی بری. له‌ ناکاو زه‌ندیان بێ هه‌یج هۆ و به‌هانه‌یه‌ک قاقایه‌کی
 به‌رزی لێدا، که‌ ته‌واوی هۆله‌که‌ی له‌رانده‌وه، به‌دوا‌ی ئه‌ودا شیرخانیش
 پێکه‌نی، به‌دوا‌ی شیرخانیشدا هه‌موو ئه‌وانی تر یه‌که‌ یه‌که‌ که‌وته‌ قاقا
 لێدان، تا دوا‌جار گه‌یشته‌ سه‌ر هه‌قالی جێگر و ئه‌ویش به‌ ده‌نگیکی به‌رز

تیکه‌لوی کورالی تریقه‌کان بوو. من سه‌رسام و سوورداگه‌پاو، یه‌که‌یه‌که ته‌ماشامکردن، نه‌وان له‌سه‌ر کورسییه‌کانی خویان به‌پشتدا که‌وتببون، هه‌موو چاویان ئاوی پیکه‌نینی لیده‌چۆرا. پیکه‌نین و قریکه‌یان ماوه‌یه‌کی درژی خایاند، هینده‌ی هئور ده‌بووه‌وه یه‌کێک به‌پرمه‌یه‌کی کتوپر دایده‌گیرسانده‌وه و هه‌مووان به‌پشتدا ده‌که‌وته‌وه و قاقا هه‌ناسه‌ی لیده‌برین. نه‌و شه‌وه‌ی زیانم به‌ته‌واوی گۆرا، به‌هه‌منی له‌جینگای خۆم هه‌ستام، له‌گه‌ل جوله‌ی مندا پیکه‌نینه‌کان هئور و که‌م و که‌متر بوونه‌وه، من به‌نه‌سپایی پوو‌مکرده‌وه، ده‌رگای هۆلی کۆبوونه‌وه‌که‌م کرده‌وه و به‌چهند هه‌نگاوێکی خا و تیکشکاوه‌ره‌وه‌ی پووی ماشینه‌که‌م پۆیشتم. ده‌نگیک له‌دواوه‌ بانگیکرد «جه‌نابی عه‌قید». من ئاوپم نه‌دایه‌وه‌ بزانم کتیه، جارێکی تر بانگیکرده‌وه «هۆی جه‌نابی عه‌قید، جه‌نابی عه‌قید». من له‌سه‌ر پۆیشتنی خۆم به‌رده‌وام بووم. چوومه‌ ناو ماشینه‌که‌ و له‌کیفه‌که‌مدا قه‌لهم و کاغه‌زێکم ده‌ره‌تتا و له‌ویدا ده‌ست له‌کارکێشانه‌وه‌ی خۆم له‌حیزب و پۆستی به‌پۆیه‌به‌ری ئاسایش و ژیا‌نی سیاسی نوسی و به‌شۆفێره‌که‌م گووت بیباته‌ ژوورئ. هینده‌ی له‌و کاره‌ ته‌واوبووم، بیهیچ په‌شۆکان و وه‌ستان و دوودلییه‌ک به‌ره‌و ماڵ لیماخوپی. بۆ چهند ساتێکی کورت هه‌ستێکی ناخۆشم هه‌بوو که‌ من به‌پاستی وه‌ک په‌تروسیکی شه‌لم لیها‌تووه‌ و شایه‌نی پیکه‌نین و هه‌موو جۆریک گالته‌جارپم. به‌لام هینده‌ی ماشینه‌که‌ که‌وته‌ گۆر و له‌و جینگایه‌ دوورکه‌وتینه‌وه، هه‌ستێکی فرین و به‌رزبوونه‌وه‌ی کتوپر دایگرتم، وه‌ک نه‌وه‌ی بالنده‌ شه‌ل و بێشکۆیه‌ ده‌ستێک له‌ ئاسمانه‌وه‌ هه‌لیگرتبێت و به‌ره‌و بالا‌ بفرێت و به‌رزبێته‌وه. شه‌ویکی هه‌من بوو، له‌رێگا جگه‌ له‌به‌تالی و سه‌برکردنی نه‌ستێره‌ و هه‌لمژینی هه‌وا‌ی ساردی شه‌و بیرم له‌هیچی تر نه‌ده‌کرده‌وه، دلنیا‌بووم بۆ نه‌به‌د شتێک له‌نیوان من و حیزیدا شکاوه، حیزب که‌ من هه‌موو ژیا‌نی خۆم دابوو، ئیستا ده‌مکرا لی‌ره‌دا به‌قه‌یچییه‌کی تیژ نه‌و ویلاشه‌ بیرم. شه‌ویکی سه‌یریوو هه‌ستم به‌له‌ش سووکییه‌کی ژۆر ده‌کرد، گه‌رچی له‌دوا‌ی راپه‌پینه‌وه، ژۆر وه‌ک جاران سه‌ر و دل‌م بارمه‌ی حیزب نه‌بوون، به‌لام هه‌یج کات هه‌ستم نه‌کردبوو کۆت و

پټوه نډه نه نښيېه کانی له سهر ده ست و مه چه کم نين و به هر لایه کدا ده جولیمه وه گویم له خشه و زرینگیان نابیت. بڼ یه که مجار کاتیک هوای شهو لښه دام، هه ستم به فینکی راسته قینه ده کرد، هه ستم به هوا ده کرد، به تریفه ی شهو، به بونی گیای نریک پڼگاگان، نه وه یه که مجارم بووم له قولاییمدا نهو بروایه سهری هه لدا که ده رچوون له حیزب وهک ده رچوون وایه له دوزه خ. ده مزانی که چیروکی من له گه ل حیزبدا لیره دا کوتایی نایهت، به لام له پڼگای گه پانه وه مدا بڼ مال چه ند ساتنکی نازادی گوره ژيام. شهو که گه پامه وه هه موو پاسه وانه کانم نښندا و گووتم به یانی بچنه وه بڼ باره گای مه کته بی عه سکه ری و بلین عه قید چه نگیز خوی مه ره خه سیکردوین. پاسه وانه کان ده ترسان لهو پوژه ترسناک و تاریکانه ی سهره لښدانی شه پدا هروا بروون و بهر مال م چولبکه ن، ده یانزانی گه ر شتیکم لی به سهر بیت، که سیک نابیت بیته شاهیدیان و بلیت عه قید خوی ده سته براریان بووه، به لام مه به ستم بوو هه موو بزائن من سهره وسه وایه کم له گه ل حیزبدا نه ماوه، پتمخوش بوو یار و نه یار بزائن که من و حیزب چیدی نهو جمکه پڼکه وه نوساوه نین به نه شته ری حه کیمانیس له یهک جودا نه بینه وه. هر نهو شه وه کیژه بچوکه که ی خوم نایه سهره سته نگم و به خه یالیک ناسوده و بیتاک له هر شتیک لیخه وتم ... نه بوونی پاسه وانه کانم پتر له وه ی بمترسینن مایه ی هه سترکرنیک بیوینه بوون به نه مان و دلنایای. نه وه یه که م هه سترکرنی راسته قینه م بوو به وه ی حیزب چ ژووریکی دوکه لاوی و خنکینه ره و چ خوش و چ پاکژ، ده شیت هوای جیهان هه لمژین، ده میک سهر لهو ژووره ده بهینه دهر. نهو سه عاتانه م له ساته کانی سهره تای عه شق ده چوون ده میک خانمیک که شهیدا و شیتی بووین په زامه نديمان ده داتی و وهک دلدار قه بوولمانده کات. تا به یانی هه لته ستام و ناسمانی چکوله م له سهر کوشم دانه نا و ده ستم نه کرد به بهرچایی، نه وه م بیرنه هاته وه که ده رچوونم له حیزب چ خه یال و نه سته میک. بیرمه که وته هه موو ده زائن من کانیه کی په ش و ترسناکی زانیاریم و نه ینی نه م مه مله که ته هه مووی وا له که لای زل و بیتووی مندا. به لام هه رچییهک بیت، نهو سه عاتانه له توماری پوحمدا له یاد

ناچنەوه، بۆ یەکەمجار تامی ئازادی پاستەقینەم کرد، ئازادییەک نە سالانی شۆرش، نە پۆزەکانی راپەڕین، نە سەرۆختیک فریشتەکەم دەستی لێ بەردام و پۆی، نە ئەو ماوەیەکی لە دەزگا چێژی دەسەلاتی بیتسنووری خۆم دەکرد، نەمچەشتبوو. ئازادی بەو مانا گەورەیی مرقوف هەستبکات بە تەنیا دەتوانیت بژی ... ئیستا شتیکم تاقیدەکردەوه، پێشتر ئاشنانهبووم پێی، ئازادیی تەنهایی ... ئازادییەک لەسەر توانای دابڕان و پچڕان و دەستبەرداربوون لە هەموو دنیا بەندە، شتیک پۆچی هیچ مەخلوقێکی سیاسی ناتوانیت بیچێژیت، بەلام لە ناکاو من دەمتوانی چێژی لێ ببینم ... چێژیکی بەتام کە تا ناو قوولترین دەمارم پۆدەچوو.

ئەو شەوه، سەرۆک لە ئوتیلێکی پێنج ئەستێرەیی فیهننادا خەوتبوو، کەسانیک کە گرنگی بەسەرماوەکیان دەرککردبوو، دەمۆدەست هەوالی دەرچوونی منیان گەیاندبوو. هەوالەکە یەكجار خەوی لە سەرۆک تەراندبوو، دواوی بیستم ئەو شەوه چەند سەعاتێکی تەواو بیدارماوەتەوه و تا بەیان نەخەوتوو. ئەوکات متمانەی پێمبوو، دەیزانی ئەوانیدی بۆ دەیانەوێت نالەبار و گالتهجاری دەرنبخەن. گەر لەم ساتی شەڕ و کاولکارییەدا لە حیزب دەرچووایا و کەلکەلەیی هەڵهاتن بۆ لای دوژمن بکەوتبایەتە سەرم، شتیک بوو وەک هەرەسی دیواری ژووری نەینیبەکانی حیزب، دەلاقەیک بوو چی شتیک خودا خەزی پێ نییە دەبێستە پوو. ئەو پۆزە کە نەچووم بۆ ئاسایش پەشتیوییەکی توند کەوتەوه و دەزگا پڕبوو لە دەنگۆی جۆراوجۆر و چیرۆکەکی شەو بە چەندین شیوەی جیاواز لە ناو خەلکدا بڵاوبوو، هەتا یەکی لە هەوالەکان کە برەویکی زۆری سەند و خێرا تەننیهوه دەیگوت، من خیانەتکاربووم و حیزب دوینێ شەو لە دادگایەکی خێرا و نێزامیدا

تيربارانيان كردوم و لاشه كم له جيگايه كي دهره وهی شار به نهیني كراوه به ژیر خاك وه. لای نیوه پۆ هه فالی جیگر به بروسكه يه كي سه رۆكه وه و به رهنگيكي په پړيو و به هه ناسه يه كي سواره وه له گه ل هیزنيكي مه غول به زیندا له بهر دهركي مالمدا دابه زين. نه بوونی من له جیگای كارم شاره كه ی خستبووه شله ژان و ئیشی دهزگای په كخستبوو. من گه رچی چاوه پوانی هه پشه و هه دیدان بووم، له گه ل ئه وه شدا هه ر پیشوازییه كي ساردم له جیگر كرد و به ناوی ئه وهی چای پۆ لیده نيم هه ستام و چوومه چیشخانه كه م و خۆم به جۆريكي وه ها سه رقالكرد بزانیئت به مه به ست پۆیشتووم و ئاره زوویه كم نییه میوانداری گه رمی لیكهم. خۆی زوو هه ستی به ساردی و بیمه یلی من كرد و هاته چیشخانه كه لام و كهوته قسه. كورته ی په یامی ئه وه بوو، بلّیت من هاتووم به ناوی هه مووانه وه داوی لیبوردن بكهم، هاتووم بمانبه خشیت و ئه وهی شه و پوویدا شتیكي وه ها نه بوو نیازی خراپی له دووبیئت، هه فالان كه له ژیر باری ماندویتی و ناجۆری دۆخه كه دا بوون، چاوه پوانی ئه وه نه بوون ئه وه له ئیوه بییستن، به و دهنگ و به و شیوه یه ش ... ئیتر پێكه نینیان جگه له دوستایه تی و گه پی برایانه هچی له پشت نه بووه. هه ر له ویدا بروسكه يه كي خیرای سه رۆکی دهره ینا و دایه دهستم و گووتی سه رۆك ته واو نا په حه ته له وهی پوویدا، گه ر تۆ نه مانبه خشیت من خراپم به سه ر دیت و ئاسان له سزای ئه و دهرناچم. من نامه كه ی سه رۆكم خوینده وه كه هه پشه يه كي توندی له هه موو ئه وانه تیدا بوو كه سوکایه تیان به من كردوه و به ستایشیكي بیۆینه ی من دپه كانی پازاند بووه وه و نویسیبوی گوايه ئه و وهك كۆپی تاقانه ی خۆی سه یرمه ده كات.

دهكرا ئه م پوو داوه شتیكي گرنگ نه بیئت، دهكرا ئه وهی ئه و شه وه پوویدا چیرۆکیكي بیمانا و تیپه ر بیئت كه شایه نی گتپانه وه نییه، به لام ئه وهی پوویدا نرخيكي گه وړه ی هه بوو، ئه وه سه ره تاي تووشبوونی من بوو به به تاي كوشنده ی قیز. دهرديك دواتر د لّنیابووم سه رۆك له میژه تووشی بووه و زۆر له خۆی دهكات تا به رگه ی بگریئت. پۆ یه كه مجار كه هه فالی

جیگر هاته چیشتهخانه کەم و لە بەردەمدا وهستا، ههستم به بۆنێکی ناخۆش کرد، وامزانی ئەوه چەندین پۆژ بێت، ههفالف ئاو بهر جهستهی نهکه وتبیت، گووتم بۆ چلکی ئەوانه که ههواى دهووبهرمانی پرکردوه، بهلام نا، ئەوه گهردهلولی سامناکی قیز بوو، دهگهیشه لام. من به پێچهوانه‌ی سه‌رۆکه‌وه ئەو بۆنه ناخۆشه ئازاری نه‌دام، به‌لکو ههستیک دایگرتم به‌وێت بۆیکەم و هه‌لیمژم. ئەو بۆنه ناخۆشه‌ی هه‌فالفی جیگر، ئەو بۆنه قیزه‌ونه، منی گێڕایه‌وه ناو دونیای حیزب ... له‌و ساته‌وه ژیانم هه‌موو گۆڕا، ئیتر ئەو هه‌تلنج و بۆیه ده‌ستیگرتم و برده‌مییه‌وه ئەو جیگایه‌ی لێوه‌ی هاتبووم. من داوام له هه‌فالفی جیگر کرد تا واده‌ی گه‌ڕانه‌وه‌ی سه‌رۆک په‌کێک بخه‌نه جیگام و له‌ کاری ئاسایش مه‌رهبه‌سمبکەن، هه‌فالف به‌ گۆپه‌ شه‌رابی و سه‌ره‌ سپی و چاوه‌ بۆقبه‌له‌که‌ یانیه‌وه، سه‌یریکردم و گووتی «نا هه‌فالف کاری وامه‌که، مه‌هه‌تله‌ که‌س هه‌ستبکات ده‌توانیت جیگای تو بگه‌ڕێته‌وه».

ئامۆزگارییه‌که‌ی له‌ شوێنی خۆیدا بوو. تا ئیواره‌ به‌رگه‌م گرت و ده‌مه‌ و تاریکی چوومه‌وه بۆ ده‌زگا. به‌لام دنیا و حیزب هه‌ردووکیان له‌ به‌رچاوم گۆڕابوون. ساتیک ده‌رگای ژووره‌که‌ی خۆم کرده‌وه، به‌ر له‌وه‌ی په‌که‌م هه‌نگاو بنێم بۆ ناوه‌وه، هه‌ستیک راپوه‌شاند‌م و ته‌زوویه‌کی سه‌یر گیانی داگرتم، بۆنێکی ناخۆش له‌ بیروکه‌ ده‌هات، گه‌ڕامه‌وه دواوه‌ و پڕ به‌ سینه‌م هه‌واى ناو دالفان و پاراپاوه‌کانم هه‌لمژى، هه‌موو ده‌زگا که‌ بۆنێکی گه‌ندى هه‌بوو، په‌که‌یه‌که‌ ژووره‌کان ئەو بۆنه‌یان گرتبوو، ده‌رگاكان و کورسییه‌کان و مێزه‌کان و ئاده‌میزاده‌کان، وه‌ک ئەو بۆگه‌نه‌ پۆحم له‌ شتیک پاکبکاته‌وه تێر هه‌لمژى. بۆیه‌ک بوو که‌ سکون و قیزه‌ون، که‌چی شتیک نه‌بوو جاپز یان هه‌راسانم بکات، به‌لکو بۆیه‌کی توندبوو که‌ ئاسووده‌یده‌کردم و ئوقره‌ی پێده‌به‌خشیم. ترسام سه‌بى نه‌توانم ئەو بۆنه‌که‌مه‌وه، له‌ به‌ره‌وه‌ وه‌ک شتیکى گرنگ بۆ ساتی ته‌نگانه‌ له‌ گه‌نجینه‌ بنێم، په‌یتا په‌یتا قوول هه‌لمده‌مژى و له‌ لووت و سینه‌دا ده‌مه‌پشته‌وه.

هه‌ستمکرد تاوانی ئەو فریشته‌ مه‌لعونه‌یه‌ که‌ شه‌و ئەو نامه‌ی ده‌ست له‌ کارکێشانه‌وه‌یه‌م نوسی. گووتم ده‌یه‌وێت به‌مجۆره‌ هه‌ستانه‌، له‌م دونیایه‌

دەرمبەینیت و لە ژبانی خۆم دوورمبختەو. گەرچی فریشتەكەم پۆیشتبوو، كەچی ئیستاش هەموو لە پێلادانێكى خۆم دەگێرپایەو. بۆ كاری ئەو بەستەزمانە، هەستێك هیچ بنەمایەكى مەنتیقی نەبوو، بەلام نەشەتوانی لەسەرى خۆم دەریبەكەم. گەرپامەو و ئوورێ و ئارەزوویەكى كۆشەندەم تێدا بوو هەر ئیستا وەفائیل بگرم و بیکۆزم.

ئەو قاقایانەى من لە هۆلى یەكەمین كۆبوونەوێ شەپدا بیستم، بەشێك بوون لە خودى ئەو جەنگ، نا لە پاستیدا جەوهەرى جەنگەكە بوون، بەویدا من لەو هۆلەدا خەیاڵم لای ئەركى میژوویی جەنگ بوو، قسەكانم قیزێك و نەفرینێكیان بۆ دوژمن تێدانهبوو، بەوێش شایستەى پێكەنین بووم. پاستە من دەزگای ئەمنییەتم دەبردەپێو، بەلام هێند كارمەندەگەرا و بیعاتیفە كارمەدەكرد، وەك پتوویست هێشتا لاقرتێ و بیزم بەرامبەر دنیا تێدا دروست نەبوو بوو، ئەو دوو شتێ كە تاكە دەستكەوتى مەروڤى نوێى ئێمە بوو دواى پاپەرین. مەروڤى ئازاد ئەو بوو كە قیزى لە هەموو شت دەهاتەو خۆى نەبیت، جەنگ بریتى بوو لە تاقیكردنەوێ ئەو ئازادییە، ئازادى قیزكردنەو، كە پێدەچیت تا ئەمۆ بە نرخترین دەستكەوتێك بێت پاپەرین بە ئێمەى بەخشیبیت. ئەگین گەر وانییە كێ دەیتوانى لەو ساتەدا كە بوونى نیشتمان بە دەزویەكى بارىكەو گێردرابوو، بێر لە جەنگێكى وا سارد و بێسوود و سەرسەختانە بكاتەو. من كە دواى بیست سەعاتى پێ جاروجەنجال دووبارە لەسەر كورسییەكەى خۆم دانیشتم، بووبووم بە كەسێكى تر و ئیستا وەك هەر پۆخێكى تەبا و تەندروست لەگەڵ دنیادا قیزم لە دنیا دەهاتەو، ئەو هەستە كورت و تێپەرانی دۆنێ شەو بە ئازادى، ئیستا لە پیش ئەم قەلبەزە و قولپدانەى دەروندا كۆتاییان دەهات. لەو كاتەدا هەستێكى خۆشترم هەبوو، دەمزانی كە من دەپوانم بۆندەكەم و بێزەكەمەو، هەموو دونیاش لێم دەپوانیت و بۆندەكات و بیزم لێدەكاتەو...

خودایە ... خودایە گەر ئەو هەستە نەبوایە لە پوچی و قیز و ساردیی، ئەوا لە سالانى شەپى ناوخۆدا دەمردم.

لە سالانی شەڕدا فەرماندا بە کەمترین شتیو ژوور و زیندانەکانی دەزگا پاکبکەنەو، تەنیا بەشی ئەوێ دەستمان نەگرت و بتوانین کار بکەین. تۆزە تۆزە چلک و پیسیبەکی ببنراو و نەببنراو لەسەر شتەکان کەلەکەبوون، بۆنێکی تاییبەتی هەموو جینگاکانی گرت، زیندان و زینزانەکانی دەزگا، بە هیچ جۆرێک پاک نەدەکرانەو. لە ژوورەکانی کارکردن و لە پارەوکاندا خۆل و پاشەقۆ تا نۆر نۆر نەبایە لانی دەبران. من بەیانیان لە ماشینیکی جام پەشدا دەچووم بۆ سەر کار... لە ماوەیەکی کورتدا چی ئەدام و هەواداریکی دوژمنمان دەناسی، بە کۆمەڵ لە پەلاماری شەوانەیی گەورەدا دەستبەسەرمانکردن و لەو شوێنە پیس و چەپەلانیەمان خزاندن... هێندەیی دەستە دەستە دەگەشتنە زیندان، من دەچوو سەیریان و ئەو نیگا تار و تۆقینەرە لە چاومدا بوو، نیگای قیز. دوژمن لە شارەکانی بێدەستی خۆیدا، ژن و مەل و مندالی لایەنگرانی ئێمە دەگرت و ئەتکیدەکردن، ئێمەش لە هەموو شار و شارۆچکە یەکدا فەرمانی گرتن و ئەتکردنی هەموو هەوادارانێ ئێوانمان دا، هەردوولامان هێندەیی بە قیز شەپمانکرد، بە گولە نەجەنگین... هەموو پۆژێک دووجار زینزانە و زیندانەکانی دەزگام بەسەر دەکردهو، ژوورەکانمان وەها لە دیل و بارمە سیخناخ بوون، جینگای دانیشتنی پاوەت و شوێنی خەوی گونجاو بۆ کەس نەمابوو، من و هاوکارانم بە جینگاکاندا دەگەڕاین و چاومان ئەو بێز و لاقرتیبەیی تێدابوو، دەموچاومان فەسەل و پەنگووی کەسانێکی بوو کە هەر ئێستا نا تۆزێکی تر دەپشتنەو، سووکایەتیبەکی وەها لە چاوماندا بوو، لە برستی و بێخەوی زیاتر ئازاری گیراوەکانی دەدا. کە بەسەر زیندانەکاندا دەگەڕام، کەسێکی توانجەبازم دەخستە دووی خۆم تا ئەو چەند پێدەکرێت تانە و ناتۆرە لە گیراوەکان بەت و ئێمە بە دەنگی بەرز پێبکەنین... هەموو پۆژ لە ناو دیلە نەخۆش و پیرەکاندا یەکیکمان دەردەهێنا کە نەتوانیت پێک بپوێت، واماندەکرد بە بەردەم دیلەکاندا بێت و بجێت و قۆشەچیەکی ئێمە لە پشتیبەو لاساییکاتەو و ئێمەش پێبکەنین، هەموو پۆژێک چەند جار ئەو نمایشەمان دووبارە دەکردهو،

تاكه نامايشتىك بوو زۆر خۆشم لايىدههات و زۆر پييدهكەنيم. پەتروس من نەبووم... من نەبووم، ئەوانى دىكه بوون.

پاش ماوهيك بە ھۆى كەلەكەبوونى پيسسيهوه لە زيندانهكانى مندا كۆليرا بلاوبووه، بىتهوهى بهتلم هيچ كەس لە زيندانهكانى مندا بمریت، ھەموو نەخۆشەكانم سوار چەند لۆرييهكى گەرەکرد و بە كاروانتيكى دريژ بەرھە سنوورى ھەريئى خۆمان لەگەڵ جەنگاھەرائى دوژمندا بەپيمکردن. لەوئى لە سەر شەقاميكي چۆل، دەمەوبەيانبيھەكى سارد دامگرتن و بەرھە ناو دوژمن پيگام نيشاندان... بەوجۆرە بوو كۆليرا لە ھەموو شوين و شارەكانى نيشتماندا بلاوبووه.

من لە زيندانهكانى خۆمدا، كورزاويكي ئەوتۆم نەبوو، سەردەمى كوشتنى زيندانبیھەكان بە سەر چووبوو، لەم پۆزگارە نوپيەدا ھەتا ئەشكەنجەدان نرخيكي نەبوو، بەلكو تەنيا شتيك لە پيگايەوھە ديلەكانمان پي وردەکرد، قيزبوو... قيز و لاقرتی.

نزار ئيدريس لە زيندان

«دەزانی لەوانەيە تۆ رقت لە من بێت، لە بەرئەوھى لە كەسيكي تر دەچم كە تۆ خۆشت ناویت. لەوانەشە خۆشت بويم، چونكە لە كەسيكي تر دەچم تۆ حەزت لايەتی. زۆر ژن حەزيان لە من كردوھ، چونكە لە كەسيكي تر چووم كە حەزيان ليكردوھ... جەنابی عەقيد. لەوانەيە كەسيكيش بكۆژیت لە بەر ئەوھى ئەو كەسە ھەر باوكت يان خالتيكى دەغەزاري خۆت بپرەخاتەوھ... ژيان چونكە پرۆپوچە لەسەر ئەم شتە پرۆپوچانەش وەستاوھ... من ئەسيري دەستی شتيكي وەھام، ديلي دەعبايەكم بە دەست ئەم دەردەوھە گيري خواردوھ، بەو عومەر بۆتانييە كەللە پوتەي ھارپيٹ بليت، دلم بۆی دەوستيت و بەزەيم پييدا ديتهوھ...»

پیاویکی پوته، ئەگینا دواى ئەو هەموو ساڵە، دواى ئەو هەموو ساڵە، من
لێزە نە دەبووم».

سەیرم لێهات کە نزار ئیدریس، بکوژی باوکی خۆی، قارەمانی سالوک و
دڵپەرقی هەشتاکان، بە کۆمەڵێک زام و جەستەیهکی تێکشکاوه بەو
جۆرە و بێ هیچ پێشەکییەک، بەو پستە پرۆپوچانە دەست پێبکات. هەر
منی بینی وەک گالتهی بە دنیا بیت، گووتی «ئەم لیفیتانتهی تۆ
کەستیکی لەوجۆریه، هەموو شەویەک لە خەویدا پیاویکی غەریب سوار
ژنەکەى دەبیت، دەموچاوی ئەو پیاو غەریبە لە دەموچاوی من دەچیت،
بۆیە قینی لێمە... رەنگە ئەو پیاو غەریبە پێشتر لە خەویدا سوار دایکی
بووبیت، سوار نەنکی بووبیت، سوار یەکە بە یەکەى ژنانی بنەمالەکەى
بووبیت... تۆ چوو زانیت ئینسان هەزار وەسواس و خەیاڵاتی وەهای
هەیه... دەبیت ئەو یان شتیکی لەو بابەتە بیت، ئەگین من دواى ئەو
هەموو ساڵە هۆیک بۆ ئەم شەپانگیزییە شک نابەم».

ویستم بڵێم «خودایە چ مۆفیکی قێزەون و دەمپێسی»، بەلام قاقایەکی
بەرزی لێدا و گووتی: «من بە لیفیتانتم گووت، دەتەوێت باسی ژنەکەت
بۆ بکەم. دەتەوێت بۆت باسبکەم لە کاتی سێکسدا چی دەلێت، دەتەوێت
پێتبڵێم نیشانه و خالەکانی بە کوێوەن، لە کوێدا پێستی کال و لە کوێدا
ئەسمەرتر دەنوێنیت... دەتەوێت باسی چاویت لە کاتی جووتبووندا بۆ
بکەم، دەتەوێت پێتبڵێم چی بکەیت بۆ ئەوێ خێراتر پەرحەت بیت... ها
دەتەوێت».

لە جلێکی درلودا بەرامبەرم دانیشتبوو، سەرچاو و لالێوی هەمووی برین،
بەلام نیگای پڕ لە جەسووری و بێباکی... خۆی بوو، نزار ئیدریسە دێرین
و دوپشک ئاساکەى جارێ، لیفیتانت توانیبوو زیان و زەبریەک بە
جەستەى بگەینیت، بەلام پۆحیی هەلگژاو و سەرچلێ وەک خۆی هەر لە
گەیندا بوو.

دوو مانگ بوو هه ولّمده دا ئه و ديداره له گه ل نزاردا رڼكبخه م، هه م سه روک و هه م نه غه ده ماردینیم کردبووه تکا کار، خو شم رڼانه له بۆتانی ده پاپامه وه رڼگام بدات ببینیم، ئیستاش ئه و به رامبه رم دانیشتبوو، مه خلوقیکی بېته گبیر به هه موو که مته رخه می که سڼکه وه که ده زانیت که وتۆته سه ره ولیژیک دوا ده رووی له ده می خه ره ندیکی ببیندا کۆتایی دیت. سه ره تا هر به و نیازه هاتم بزانه ماوه و زیندووه، دواتر هه زم لئ بوو له ساتی تڼکشکان و لاوازییدا ببینیم. ته نیا من ده مزانی بۆ نزار لیره، زه مه ن هه موو شتیکی له یاده وه ری هه موواندا سپیووه وه، من و خۆی و لیفتانت نه بېت.

دهستم خسته سه ر دهستم و به نیازی ئه وه ی له شتیکی گرنګ ئاگاداریبکه مه وه گوتم «بیرت نه چیت که تۆ لیفتانتت بریندارکرد. له ناوه راستی شار و به به رچاوی خه لکه وه داته به ر گولله. راسته له گه ل ئیمه دا به و کاره هه ستایت، به لام ئیشه که بۆ خۆت بوو. لیفتانت هه موو ئه و شتانه ده زانیت. دوا ئه وه لیفتانتت به وچۆره سه یری شه ره ف ناکات، من ئه و پیاوه ده ناسم، که م که سی وا ده گه نم دیبیت که ئه سلّنه ناموسی خۆی به ناوگه لی ژنه که یه وه گرینادات. له و پووه وه ته واو له گه ل خواستی ئه و خانمانه دا هاوپایه که به ئیمه ی پیاوان ده لّین ئابرووی ئیوه له ناوگه لی ئیمه دا نییه. گه رچی راستت ده ویت من تا ئیستا ژنیکیشم نه دیوه هینده دلّ گه وه بیت، وانه زانیت ناموسی ئیمه ی پیاویش به ناوگه لمانه وه نه نووساوه. هر شتیګ له دامه نی ئیمه ی پیاو بترازیت ده موده ست ده لّین های بېناموس، های بېته خلاق، وای ده رپن پیسی فاسیق، به جوړیک من تییدا ماومه ته وه ئایا ته نیا ناموسی ژنانه په یوه ندی به ناوگه لّه وه نه ماوه، یان ناموسی ئیمه شه. به لام هه موو ئه م قسانه لای لیفتانتت به های سه لکه توریکی نییه، ئه وه ی تۆ پښ ئه و په یوه ندیبه کت له گه ل ژنه که یدا بووه ناکاتت به قاره مان. ده بوو زیاتر له وه ئاگات له خۆت بیت و نه هتلیت بکه وپته ئیره ... نا کاکه گیان، ئه و کابرایه به جوړیکی تر سه یری

ناموس دەکات و ئەو قسانەى تۆ جگە لەوێ سەرئێشەى بۆ دروستدەکەن، کارێکى ئەوتۆ ناکەنە سەر ناموسى».

«زۆر هەولمدا سەرۆک ببینم، سێ جار نامەى تاییبەتم بۆ نوسی، ئەو دیکتاتۆرە گێژە وەلامى نەبوو، وردگزی سەر گامیشى وەها منى هەر بیر نەماوە. دووجار ویستم خۆم بگەینمە شوێنى دانیشتنى و لەوێ مانبگرم تا دەمبینیت، بەلام ئامادەنەبوو هەر چاوى پێمبکەویت، هەر دوو جارەکە پاسەوانەکان بالەبەستیانکردم و بە ماشینی پێشمەرگە گەیاندیانمەووە سەرای شار و لەوێ وەک چۆلەکەیهکى زیقن بەرەڵا بکەن، ئازادیانکردم».

«نزار ئیدریسى عەزیز، من دەزانم تۆ خراپەت زۆرە، بەلام باوەرپناکەم خراپەکانت بەرامبەر لیفیتانت شتیکی وەها گەورە بێت نەکریت کەس بۆت تێبکەوێت و بە تکا و پارانەو بگاتە جێگایەک. بەلام هەموو شتەکە لای لیفیتانت نرخیکی پەرمزی هەیە. دەزانى چۆن؟ هەلبەت پوونکردنەوێ ئاسان نییە، تۆ خۆت لەو شتانه دەزانیت... دەزانیت سەردەمەکە بە جۆریکی نالەبار گۆراوە، شتەکان زیاتریش دەگۆڕێن، من ناویدەنیم توانای مەلەکردن لەگەڵ شەپۆلى عەسرەکەدا. تۆ هەمیشە کەستیکی بەهێزبوویت، جەنابی لیفیتانت ناتوانیت بتەخشییت، هۆکەشى ئەوێ گەر بتەخشییت شتێک لە ناخی خۆیدا دەشکێت. ئەو ئەسلەن بۆی گرنگ نییە تۆ لەگەڵ نەغەدە ماردینی خەوتوویت یان نا، بوونی تۆ لێرە کارى بەووە نییە پەنگى ناوگەلى ژنى ئەو چۆنە یان چۆن نییە، ئەو کارێکی بەسەر ئێشەگەو نییە، نازانم بۆ وابێردەکەیتەو. زۆر غەلەتیت واتیبگەیت پەشمارای برادەرمان بە جۆرە قسەى وەها دەکەویتە ژێر کاریگەرییەو و ئیحساساتى برینداردەبێت. تۆ لێرەیت چونکە شکستیکی بیری ئەو دەهینیتەو، شکستیکی هەموو میژووی گۆڕپووە. بێرت نەچیت، بە هۆی تۆوە لە شۆپش تەرە بوو، پلەى مەسئولى زیندانى لە دەستچوو، وەک یەکیک لە جاشە ئەوێلیەکان ناوی بە ناو خەڵکدا پۆیشت. ئەو هەستیگە هەموو ژيانى لێی پادەکات... شکست و مردن لای جەنابی لیفیتانت یەک شتن، من هاوڕێی دێرینەمە، لەو پیاوانەیه کە خواردنەوێ

په رداځنیک ژه هری له بېټه زې لا باشته، گرنګ نېه چوڼ و کټ هتېزې ده داتې، گهر له شهيتانېش بووه سوالېده کات. تو نایناسی، له فزیکه وه نه تبینېوه، هر له کاتې نه شکه نجه و زیندانا سهروسودات له گڼل بووه، یان له ده سټی هه لټاتوویت یان له زیندان بوویت له لای».

نزار به وریایې گوټې لیده گرتم، ناشکرا ده رکه وتنی من و هم سهر دانه کتوپړم نومېدېکې بچوکې پېدا بوو. نو دواي ده رکردنی به عسیبه کان که وته ژیره وه و کهس خه به ریکې پوون و یه قینې ده ربارې نه بوو. سهره تا به جوړیکې زیره کانه رابوردووی خوې له گڼل ده وله تدا سپیبه وه، خوې تیکه ل به شوړش و راپه پین کرده وه، به لام دواتر وهک تارامیهک به دواپه وه بټت، وهک بزانتیت ده رقه تې هم سهرده مه نایهت، به ویست و په زامه ندی خوې سهر شانزې چولکرد و دیار نه ما. له و ساته وهی گیرا، لاوازی و هه لټاتنی نو بو من وهک ته لیسم و مه عمایه کی بیتوه لام بوو. ده بیت راستی بلیم له و سال و نیوهی دواپیدا به ده گمن هاتبووه خه یال م و بیرم لټ کردبووه. هینده سهرقالي دروستکردنی ده زگا و نوسینی کتنېبه که م بووم، کاتیکې وا زورم نه بوو له سهر یاده وه ریبه کانی رابوردوم نیشبکه م. نه وهندهش له دووی بولبولیار و فریشته که م گه رابووم هیزم نه بوو که سی دی بڅمه لیستی پشکنینه کانه وه، ناوه کانیش پوژ به پوژ له به رده ممدا که له که ده بوون، وهک به پټوه به ری زیندان و ناسایش هر سه عاته و چه ندین ناوی بایه خدار و ترسناک به به رچاومدا تیده په پین که ده بوو بیاناسمه وه و غافلین نه که م. دوو پوژ دواي گیرانی، راپورتیکې نه نټنی له زیندانی مه رکه زپیه وه ناشکرایکرد که نزار گیراوه و زیندانه. تا راپورته که م نه بینې، نه و هم له خه یالدا نه بوو کاریک بو هم پیاوه بکه م و سوراغیکې بگرم. وهک له یادکردنی کومه لیک هوکاري دهرونی له پشت بوویت و به فراموشکردنی منیش خو م له شتگه لیکې نازار به خش بپاریزم، توپمدا بووه ده روهی هر فیکر و هر یادیک. کاتیک هه والی گرتنه که ی به من گه یشت، ده قی هه واله که کورت و بټ زانیاری بوو، ته نیا ده یگوت چه ند شه و له وه و بهر نزار ئیدریس ناویک، له سوچی شه قامیکې

تاریکدا که وتۆته دهست هیزکی سەر به «عومەر بۆتانی» و له و کاتهوه بردوویانه ته زیندان و کهس هیچ دهرباره ی چاره‌نوسی نازانیت. هه‌لبه‌ت زۆر کهس ده‌یانزانی نزار کچی، به‌لام ئه‌وه‌ی هه‌واله‌که‌ی داپشتبوو له‌و ئاسایشه گنج و بێته‌زمونانه بوو که له‌ میژووی پێشینیه‌ی شاردا شاره‌زاییه‌کیان نییه و دونیای پێش پابه‌پین ناسن، له‌به‌رئوه‌ بێته‌وه‌ی هیچ دهرباره‌ی نرخه‌ی ئه‌و خه‌به‌ره‌ بزانت، وه‌ک شتیکی سه‌رپتی و پۆژانه و بێته‌ها توما ریکردبوو.

گرته‌نی نزار منی زۆر دلته‌نگکرد ... نا هیچ به‌زه‌یی و سۆزیکم له‌گه‌ڵ ئه‌م کوپه‌دا نه‌بوو، که له‌ دیوه‌خانه‌که‌ی مه‌نسور به‌گه‌وه ده‌مويست خودا به‌ر غه‌زه‌بی خۆیی بخات، به‌لام شتیکی ئاوها زۆر به‌ پابوردووه‌ گرێدرايه، شتیکی نه‌مردبايه و به‌رده‌وام بگه‌پابايه‌ته‌وه و له‌ کۆڵ ئاده‌میزاد نه‌بايه‌ته‌وه، ده‌یترساندم. له‌وه‌ش زیاتر ئه‌وه‌ پرسیار بوو بۆم، له‌به‌رچی له‌ ناو هه‌موو که‌سانی سه‌رده‌می پێشوو دا نزار له‌سه‌ر شاتۆی ئه‌م عه‌سره تازه‌یه دیار نییه، چی نیازتیکی هه‌یه‌ و چۆته‌ پشتی سه‌حنه و له‌و دیو په‌رده‌وه‌ خۆی قایم‌کرده‌وه. که‌م که‌س هه‌بوو له‌ کاتی په‌رینه‌وه‌دا بۆ ئه‌مرۆ، پردی پابوردووی بۆ ته‌ی نه‌کرت و نه‌گاته‌ که‌ناری ئارامی و نه‌جات، مه‌گه‌ر مردووه‌کان. ئه‌و پۆژه‌ی هه‌واله‌که‌م بیست، بیرم له‌ دوا دانیشته‌نی خۆمان کرده‌وه، شه‌ویک دواچار بینیم و ئه‌و هه‌راس و دل‌پاوکی قووله‌م هه‌ست پێکرد له‌ ناخیدا. من ده‌مزانی هه‌ر چی تکه‌یه‌کیش له‌ لیفیتانت بکه‌م بێسووده و ئازادکردنی نزار ئه‌سته‌مه. له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌شدا هه‌ر یه‌که‌م پۆژ که هه‌واله‌که‌م بیست، شه‌و دره‌نگ زه‌نگیکم بۆ لیفیتانت لێدا، تا له‌ هێمنی شه‌و و دوور له‌ هه‌ر ئالۆزی و جه‌نجالیه‌ک تکه‌ی هاوپییه‌کی لێبکه‌م، پابوردو له‌ بیرکات و ئه‌و تارماییه‌ ترسانا که له‌ خه‌و هه‌لنه‌ستینیت که ده‌شیت وریاکردنه‌وه‌یان ده‌یان چیروکی تر له‌ گۆرستانه‌کاندا به‌خه‌به‌ر به‌ینیت و بیانخاته‌وه‌ سه‌ر شاتۆ. ئه‌و کاتانه‌ی من به‌و تۆن و وشانه‌ قسه‌مه‌ده‌کرد، ئه‌و به‌ هێمنی گوتیده‌گرت. گه‌ر به‌را به‌ریشی بووما یه‌ نه‌مه‌زانی کاریگه‌ریی وشه‌کانم چیین، نه‌خوازا له‌

ته له فوندا بایه و نه و له و بهر ته نیا بیده نگ گوئی بگرتایه و وشه یه کی وه ما پوونی نه درکاند بایه تیبگم چی له سهریدا ده گوزهریت. تکاکانی من له دلوه بوون، بۆ ژيانی نزار نه بوون، هیندهی بۆ نه وه بوون هیچ چیرۆکێک نه بیستم، سهرهتای ژيانی خۆم له م دهزگا مهلعونه دا بیرخاته وه... نا من هیچ کات نارازی نه بووم له ئیشی دهزگا، به لām خۆشبه ختیش نه بووم. ئهم چیرۆکی نزار و لیفیتانت منی خستبووه ئهم ژيانه وه، منی له کورد پهروه ریکی ساده وه که چوو بووم بۆ جهنگی عهره بی داگیرکه ر، کورد بوو به سیخو پێکی نه به دی. هر کات ئه و چیرۆکه زیندوو ده بووه وه من هه موو زینده گی خۆم بیرده که وته وه، ناکامییه کانم، ته نه بایه که م، له ده ستدانی فریشته که م، کوشتنم بۆ ژنه بێگونا هه کان، یاداشت هه کانم، ئه رکه سه خته کانم، له گه ل ته وای ساته دژواره کانی مژوو یه که هه رگیز نهیده ویست کۆتایی بێت و بوه ستیت. هه میشه که سه ربوردی نزار و لیفیتانت زیندوو ده بووه وه من له خۆم ده پرسی ئایا راست بوو من به و پێگایه دا رویشتم، ئایا ژيانیکی تر نه بوو من بێگرمه به ر، ئایا نه وه ته نیا ده ربه ند و گه روو بوو له و بان هه وار و هه رده بانه به رزانه دا پێیدا برۆم، یاخود فریشته که م له سه ره ق بووه و ده بوو من پێگایه کی تر بگرم؟. هر کات ئه و وینه یی نزارم له زنجیره کانیدا دهاته به رچاو کاتێک له پسامان و گونده کانی ده ورو به ری بۆ ئه تککردن ده مانگێرا، له گه لیدا باله کانی خۆم دهاته وه پێشچاو، ئه و ساته م دهاته وه یاد له لیواری ئه و جۆمه ئارامه دا باله گه و ره کانی خۆم بینیه وه، هه موویم به گونا می ئهم دوو پیاوه ده زانی، به تاوانی ئه و هه له اتنه ناوه خت و کاریگه ره ی نزارم ده بینن که وایکرد عه شقی ئهم پیشه یه بمبات و بمکات به کارمه ندیکی دلسۆزی خۆی. که هه وائی دووباره گرته وه ی نزارم خوینده وه، یادی جارن هاته وه خه یالَم و دهستم کێشا به کاغه زه که ی به رده مندا و گووتم «وای کوپی سه گ، نزار ئیدریس، که ی ئهم حیکایه ته سه خیفه ی تو کۆتایی دیت». وام هه سته کرد له سه ره تاوه بۆیه بوومه ته جاسوس تا نزار بگرم و بیده مه ده ست لیفیتانت، هه سته کرد ئه و کاره ئیستا گه یشتۆته دوا ئامانجی خۆی، به لām نه و هتا من گه یشتوو مه ته شوینیک، نه ده توانم به

گرتنی هەست بە کامەرانی بکەم، نە دەشتوانم بەرەو دوا بگەڕێمەوە و بچمەو بۆژانی پێش پاکردنی ئەو لە پسمامان.

دەمێک نزار گیرا هێشتا شەپڕی ناوڤۆ هەلنەگیرسابوو، لە نێوان گرتنی ئەو و هەلگیرسانی جەنگدا چەند مانگێک هەبوو. لە ناکاو لەسەر کورسییەکەی خۆم لە دەزگا هەستیکی نامۆ گرتمی و وامزانی گەر بتوانم نێستا نزار ئازادبکەم، بەو لە هەموو پابوردووی خۆم دەبوورم و هەموو شتێک پەوتێکی تر دەگریت و من ئاسانتر و بێغەمتر دەتوانم لەم جێگایەکەی خۆمدا دانیشم و بوونم لێرەدا ببەستمەو بە پێداویستی ئەم دنیا تازەییەو بە کەسانی شارەزا و لێهاتووی وەک من. ئەو پاستییە زۆر ئازاریدەدام کە بێرمەدەکردەو من لە گیرفانی دوژمنایەتی دێرین و سەرسەختی ئەم دوو پیاو هاتوومەتەدەرێ. چیرۆکی نزار ئەوێ هێنایەو یادم کە نێمە هەموومان، من و پیاوانی تری فەرمانپەرەوای ئەم شارە هەر یەکە و چیرۆکیکی پوچ کردوونی بە فەرمانداری ئەم سەردەمە، ژيانیکی هەلە، بپاریکی سەیر و ناوەخت، کە لە ساتیکی سەیر و نالەباردا هاتوو و لە شوێنێکدا ژيانمانی لە پێشەو گۆڕیو.

ئەو شەوێ کە لەگەڵ لیفیتاندا قسەمکرد، دواي بێدەنگییەکی زۆر پێیگووتم، من هیچ نەکردووە جگە لەوێ ئەو پەیمانە دێرینە جێبەجێدەکەم کە دەبایە لەو هەموو سالا دا حیزب جێبەجێبیکات، پەیمانێک ئەو بەشی خۆی جێبەجێکردووە، بەلام خاڵێکی گرنگی ماوە و دەبێت بگاتە کۆتایی و لاپەرەێ ئەو میژوو بۆ هەتا هەتا هەلبدریتەو، هەر کەسە و قەرزی خۆی بدات و بچیت بە لای کاری خۆیەو، ئەو بەشنە فرامۆش و یادکراوێش مردنی نزار ئیدریسە. لیفیتانت هیچ کات ئەو پەیمانە دێرینەێ یاد نەکردبوو، ئەوێ حیزب هێدی هێدی ئەو بەشەێ پێکەوتنەکەێ لە بیر خۆی بردبوو و مایەێ نیکەرانی ئەو بوو، دواي زانیم پێش ئەوێ دەستبەکاربیت و نزار بگریت، هەم سەرۆک و هەم جێگر و هەم زۆرینەێ هەفالانی بیروێ سیاسی و مەکتەبی عەسکەری ناگادارکردبوو. خۆی چوو بوو دیوانی سەرۆک و نوسخەیکەێ ئەو

په‌یمانە کۆنە‌ی خستبووه‌ به‌ر ده‌ست و داوا‌یکردبوو ئەم پێکه‌وتنه‌ دێرینه‌ی
 نێوان ئەو و حیزب که‌ هێشتا ناته‌واو ماوه‌ته‌وه‌، ته‌واویکری‌ت. هیچ که‌س
 نازانی‌ت سه‌رۆک چی به‌ لیفیتانت گوتووه‌، به‌لام دڵنیا‌بووم یادی‌تی سالانی
 شو‌پش ئەم پێکه‌وتننامه‌یه‌ چ سوودی‌کی به‌ سه‌قامگیرکردنی ده‌سه‌لاتی ئەو
 که‌یاندوه‌، ده‌میک من و لیفیتانت په‌یتا په‌یتا نه‌یارانی حیزیمان له‌ بنه‌وه‌‌پا
 پاده‌ستی زیندانه‌ تاریکه‌کانی ده‌وله‌ت ده‌کرد. سه‌رۆک له‌وه‌ وردبینتر بوو
 نه‌زانی‌ت، ئەم شکۆ و جه‌به‌روته‌ی له‌ چیه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی گرتووه‌ و له‌
 کو‌پوه‌ هاتووه‌. به‌لام ئەوه‌ی مایه‌ی سه‌رسامی من بوو، خودی نیازی
 لیفیتانت نه‌بوو، به‌لکو ده‌سته‌به‌ردابوونی نزار بوو له‌ هه‌ر به‌رگریه‌کی
 راسته‌قینه‌، به‌ تایبه‌ت له‌ باوه‌‌په‌دا نه‌بووم نزار هێند کالقام و نه‌زان بی‌ت
 هه‌سته‌بکات، تێپه‌رینی کات لیفیتانتی لێ ئارامده‌کاته‌وه‌. زۆر به‌ سه‌بر و
 ئارامی قسه‌م له‌گه‌ڵ لیفیتانت کرد، گووتم من به‌شیکم له‌م چیرۆکه‌ی
 ئێوه‌، له‌یه‌که‌م پۆژه‌وه‌ سه‌نگی سه‌ره‌کی چیرۆکی ئێوه‌ بۆته‌ باری
 ئەستۆم، ناکری‌ت وه‌ها که‌نارم بخه‌یت و نادیده‌ بمگری‌ت و بێ هیچ پرس و
 پاوی‌زێکی برایانه‌ بمکه‌یه‌ته‌ ده‌ره‌وه‌، چونکه‌ خۆت ده‌زانی منیش و تۆش به‌
 هۆی ئەو چیرۆکه‌ی نزاره‌وه‌ لێره‌ین، هه‌موومان به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان له‌
 گیرفانی ئەو حیکایه‌ته‌وه‌ هاتووینه‌‌ده‌ر، هه‌م من، هه‌م تۆ، هه‌م نه‌غده‌
 ماردینی. له‌ راستیشدا هه‌ر وابوو، کێ هه‌یه‌ له‌ ئێمه‌ کاریگه‌ریی ئەو
 سه‌ربورده‌ی له‌سه‌ر نه‌بی‌ت، هه‌تا ترازانی فریشته‌که‌م، هه‌تا وێران‌بوونی
 ژیا‌نی دک‌تۆر شو‌کاک پێکرا درێژکراوه‌ی ئەو چیرۆکه‌ بوون. لیفیتانت گه‌ر
 ب‌یوستبایه‌ سه‌رسه‌خت بی‌ت، منجری و پاچه‌قێنبیه‌کی وه‌های ده‌کرد،
 تۆقره‌ی له‌ ئە‌یو‌بیش ده‌ب‌ری. ئەو شه‌وه‌ من زۆرم گووت و لیفیتانت که‌می
 بیست، له‌وه‌ری خه‌ته‌که‌وه‌ به‌ بێده‌نگی و به‌ وشه‌ی کورت و به‌
 منجه‌منجی د‌ل‌ته‌ق‌ین وه‌لامیدامه‌وه‌. تا له‌ جێگایه‌کدا ئیتر سه‌برم ب‌پا و به‌
 ده‌نگی به‌رز و به‌ نا‌ره‌حه‌تییه‌که‌وه‌ که‌ ئیتر نه‌مده‌ویست دایپۆشم،
 هاوارمکرد «ده‌ته‌وی‌ت بیکو‌زیت، جه‌نابی لیفیتانت ده‌ته‌وی‌ت بیکو‌زیت...
 گه‌ر ده‌ته‌وی‌ت بیکو‌زیت و په‌یمان‌که‌ به‌ئینیه‌ کۆتایی، بیکو‌ژه‌. به‌لام من

دەزانم ناتەوێت بیکوژیت، دلنایام ناتەوێت بیکوژیت و شتی تەرت نیازە،
 بێن چیت دەوێت؟».

نەمدەزانی بۆ لە ناکاو بوومە پارێزەری نزار ئیدریس، پەنگە ھۆکە ی ئەو
 بێت کە نەمدەوێست لیفیتانت واهەستبکات لەسەر و ھەموو ھێزیک و لە
 دەرەوێ ھەموو یاسایەکە، پەنگە لەبەرئەو بێت بوونی نزار ئیدریس
 گرنگ بوو تا لیفیتانت ھەست بەو بێھیزییە ئەبەدیەیی خۆی بکات، بزانی
 مەروڤیک دەمیتنێت ناچیتە ژێر پەحمەتی ئەو و گومان دەخاتە سەر ھێز و
 دەسەلاتەکانی کە تائێستا ئاسان، وەک ئاوی پووبار بە ھاژە و خوشپۆ،
 لەم ھەرمەو دەپژێت بۆ ئەو ھەریم و بەربەستیک نەیتە پیشدەمی.
 لیفیتانت دەزانی من کەسیک نیم زۆر گالتم لەگەڵ بکری، شوینیکی
 گرنگ و دەزگایەکی ترسناک و راستەقینەم لەبەردەستدایە، جگە لەو
 ھاوڕێیەکیشم پەیداکردنی ئاسان نییە. دۆستیکی وەک من کە لە پلە و
 پۆستدا بێت و متمانەشی پێبکات، ھەموو پۆژیک گیرناکەوێت. لیفیتانت
 پێویەکی تەکتیککار و بۆنتیژ بوو، بێئەوێ هیچ لە شیوە زمانی خۆی
 بگۆرێت، گووتی «نا جەنابی عەقید نامەوێت بیکوژم، دەمەوێت نامەیک
 مۆربکات ببیتە ئێشکەرم، بنوسیتم من گەر و سەرورێ ئەوم، خۆی
 بنیتە بەردەستم و ئیشم بۆ بکات تا پۆژیک دێت، درەنگ یان زوو خۆم
 ئازادیدەکەم». کە گویم لەو داوایە بوو، بێدەنگییەکی کتوپڕ و سەنگین
 دایگرت، پێشتر لە ژانامدا داوای وەھام نەبیسنبوو. بێدەنگییەکەم وەھا
 سەنگین بوو، لیفیتانت ھەستیکرد لەبەر سەختی داواکە ی ئەو زمانم قورس
 و لیووم قفل بوو، گووتی «جەنابی عەقید، شتێکی سەیرم داوانەکردووە،
 ئەو ھالی ھەموو خەلکە. کەس ھەبە لە ئێمە بارمەنی کەسیکی تر
 نەبین؟». دوا پستە ی لەوی پێشوی نابەجێ تر ھاتە گویم، شتیک بوو
 دەبوو بیری لێبکەمەو، لەو جۆرە پستانە بوو ھەتا ئەگەر لە ناوھەستی
 فیلمیکیشدا ببیستیت، ئاساییە ھۆلی سینەماکە جێبەجێت و بێتە دەری
 و لەسەر کورسییەک دا بنیشیت و بجیتە تیغفرینی قوولەو. من داوی
 و چاڵیکی تر و شەپۆلیکی نوێ لە کاسبوون پرسیم «لیفیتانت ... داوات

لە نزار کردووە نامەى وات بۆ مۆرىکات یان نا؟». وەلامیدایەو «نا، جەنابى عەقید، خۆت دەزانى شتى وەها چاکترە کەسى زیندانى خۆى داوايىکات، خۆى پېشنیاریيىکات، مەن بەدرزایى ئەو سالانە ئیشم بۆ ئەو کردووە نزار بگاتە پۆرژىكى وا پەش، بۆ پەیمانیکى وەها بگرى و بپارێتەو». تا قسەییکردبايە زیاتر هەستم بە خنکان دەکرد... بۆ؟ نازانم. وەک ئەوێ داواکەى لیڤیتانت پراکتیشان و پووتکردنەوێ دپەندەيى هەموو ئەو سەردەمە بێت تاسەر ئێسقان. کە ئەلەفونەکەم داخستەو سەرم پېپوو لە هەرا و ژاوەژاویكى گەرە، لە چەندەها دەنگ کە نەمدەزانى دەنگى کۆن و چى دەلێن، بەلام دلنیاپووم دەنگى بوونەوهران و کەسانیکى دیکەن کە پۆحیان بە پەیمانیکى وەهاو بەستراوئەو. دواى تێپەپاندنى شەپۆلى کاسبوونى دووم و سێهەم، هیدى هیدى هاتەو سەر خۆم و کەوتە بېرکردنەوێ قوول و راستەقینە لە تەواوى دیمەنەکە. هەندیک داوا هەن سەرەتا زۆر نابەجێ و ناماقوول دیارن، بەلام دەمیک بنجوبناوانیان دەپشکنى دەبینیت هیچ نین جگە لە دۆخیک هەموو لە ناویدا دەژین و بێئەوێ بزانی حوکم و مەرجەکانیشى جێبەجێدەکەین. زۆرین ئەو مەرفانەى، پۆژانە کاتیک داواى ناسیاو یان نەناسیاویک دەبیستن دەلێن «واى زۆر سەیر بوو، قەت چاوەپوانى ئەو نەبووم داواى وام لێیکات»... ئەمجۆرە خەلکە، بېشومارن و لە حسێب نایەن. هەموو ئەو مەرفانە زۆریان دەچنە ژێربارى ئەو داوايانە و دەچنە ژێر داواى قورستر و سەختتریش. بەلام سەرسامى ساتى یەکەم هەر دەمینیت، هۆکەشى ئەوێ مەرف بوونەوێرێکى گەمژەيە، دەبیت زۆر بیریگاتەو و زۆر گێژ بێت و بە زۆر پلە و قوناغى سەرسامیدا بپوات تا دەگاتە ئەوێ هەموو ئەو شتانەى سەیر و هەژەندە و نااسایى دەردەکەون، لە راستیدا زۆر سادە و ئاسایى و پۆژانە و پوچیشن. لە راستیدا داواکەى لیڤیتانت شتیکى وەها سەیریش نەبوو کە یەکەمجار منى شلەژاند و پادەستى پەشوکانیکى زۆرى کردم. هەموو مەرفەکان کەم تا زۆر لە جۆرە پەیمانیکى وادا دەژيان، بێئەوێ بە پوونى بیخەنە سەر کاغەز... کەس نەبوو لە شارەکەدا پۆحى خۆى نەفرۆشتبیت و نەبووبیت بە کۆیلەى

شتیک. ئەوێ لیڤیتانتی ئازاردەدا، هەمان ئەو ھۆیە بوو کە وایکردبوو سالەهای سال من پەم لە نزار بێت... ئازادییە ترسناکەکی، ئەوێ بیهوێت بێ دەمامک بژی. گەر بولبولیار بۆ من فریشتەیک بوو بێ دەمامک، نزار پۆلی پێچەوانە و جەمسەری ئەوێری ئەو بوو، ئەم شەیتانیک بوو بێ دەمامک... نزار نەیدەتوانی هیچ دەمامکێک لەسەر بکات، لیڤیتانتیش دەیویست بەو بیکوژیت، دەمامکێکی بخاتە سەر. لە راستیدا من سەرئەم دەدا کە پێکدادانی ئەم دوو کەسە ھیدی ھیدی لە بەریەککەوتنێکی نابەجێی دوو مۆڤەو، دەبوو بە بەریەککەوتنی دوو جۆرە نیگای جیاواز بۆ ژیان. نا لیڤیتانت نەیدەویست پۆچی بکڕیت، ئەو ھەک من پۆچی نزاری نەدیبوو، قەسە لەگەڵ نەکردبوو، شتێکی ئەوتوی لەسەر زیرەکی و ھۆشمەندی و بلیمەتی ئەو نەدەزانی، بەلام لە دلەو دەیویست بیسەلمینیت کە دەتوانیت بە نمایشکردنی شتیک ناچاربیکات کە نزار نایەوێت و نەفرەتی لێدەکات. کاتیک دەیویست پەیمانێکی وەھا مۆریکات، بەو پێگایەو لیڤیتانت بەر لە ھەر شت دەیویست بۆ خۆی بسەلمینیت کە مۆڤەکان ناتوانن سەرەخۆ بن و تیک نەشکێن، ھەموو کەسێکی بەھیز دەبێت شتیک لە کۆیلەیی و سەرنەزمی بۆ ھێزێکی لە خۆی گەرەتر تێدا بێت، ھەک من، ھەک خۆی. لای لیڤیتانت مۆڤی ئازاد تەنھا و لاوازە و قابیلی وردکردنە، کۆیلەکان ھەمیشە بەھیزترین ھیزی دونیان. ئەو تێگەیشتنی لیڤیتانت بوو لە دنیا. تێگەیشتنیک ئەو کات بە راست و پەوام دەزانی. بەلام نزار جۆریکی تر بوو لە مۆڤ. لە سەردەمی جەنگدا بە ھەلھاتنی بەردەوامی، بە یاریکردنی بیوچانی توانی بووی بمینیتەو، لیڤیتانت زۆر لەو ئازادی و کۆڵنەدانە ی نزار دەترسا. ھەستەدەکرد لەبەر ھەر ھۆیک بێت ئازادی بولبولیاری بۆ گەنگ نییە، ئازادی بولبولیار لای ئەو، ئازادی مۆڤە لاوازەکان بوو، بەلام ئازادی نزار، ئازادی کەسێکی شەپانی و شەیتانی و کۆڵنەدەر بوو. مۆڤی دەر ھێندە لە ئازادی خەڵکانی بەھیز دەترسیت، لە ئازادی لاوازەکان ناترسیت.

دوو مانگ زياتر هه ولما نزار ببينم. دواى دوو مانگ شه ونيكيان پيتمگوت،
 پيگامبده نزار ببينم و په يامه كې توى پيېگه ټنم، هه ولېدهم پازيېكهم
 مه رجه كانت قه بوولېكات. هه ستمكرد خوگرى نزار تا ديت ليفيتانت زياتر
 ده ترسپنيت، من ده مزاني ليفيتانت پوحي زيندانه واني هه به نه وهك
 پياوكوژ. پياوكوژ تهرم و لاشه كان دلخوشيده كهن، به لام نه و ديتنى
 مرقه كان له زنجير و نه ساره تدا، له حالى ملكه چى و كويله پيدا. نه وهى
 منى تووشى سهرسامى و ترسپكى گه وره كرد و له جيگاي خوم
 وشكېكردم، نه وه بوو له و سهردانه مدا زانيم هر كه سيك له زينداني
 مه ركه زى ده چووه ده رځ، ده بوو به كويله ي نه و، نه وه نه و شته بوو كه
 جاسوسه كانم به وردى بؤ منيان پووما ل نه كرده بوو. نه و نه يده ويست كه س
 بكوژيت، به لكو پتويستى به له شكرك له بهرده ست و خزمه تكار و
 چاوډيرى ملكه چ بوو، هه موو نه وانه ي نازاد ده كران ده موده ست هر له
 پوژه و ئيش و بينا و بازار و مخزن و باغه كانى ليفيتانت خويدا
 داده مزرانه وه و په يمانتيكيان موره كرد تا مردن ليفيتانت به سهردار و
 سهرودى خويان بزائن. كويله گه راى ليفيتانت وهك كويله گه راى كون
 نه بوو، پاسته هه نديك له ديله كان بوو بوونه خزمه تكارى ماله وه و كارى
 به رده ستيان ده كرد و له كوشكى ليفيتانت جيگاي تايپه تى خه ويان بؤ
 داببنده كرا و له وي ده مانه وه، به لام به گشتى كويله كانى ليفتانت ناوټه يهك
 بوون له شپوه فرمانبرى نوځ، له سهر بازى نيزامى، له سه پانى كون، له
 كرځكارى نه م پوژگار، له هه موو نه و ئيشانه دا چى لايه نيكى ملكه چانه
 هه به، ده بوو له ژترده سته كانى ليفيتانت تشدا هه بيت، به رده سته كانى نه و
 هه م پوچ، هه م عه قل، هه م جه سته ي خويان به جوړيكى پاسته وخو و
 ناراسته وخو ده به خشى، گهر نه و به خشينه پاسته وخو به خودى
 ليفيتانت تش نه بايه، خو به خشين بوو به پوحي نه و ياسايانه ي سهريان
 هه لده دا و ليفيتانت به هه بيهت و قيافه و جوانى خو يه وه
 نوينه راهه تيده كردن.

بۆ من گرنګ بوو بزانم نزار بۆچی وا ئاسان که‌وته داوی لیفتانت‌ه‌وه . له دوا قسه‌کردنماندا شه‌وی مالاوایی نه‌به‌دیمان له به‌عسییه‌کان، نزارم وه‌ک پیاویکی بێناسۆ بینی بوو، وه‌ک که‌سێک یان ده‌بیته‌ خۆی بدۆرینیت یاخود ئهم سه‌رده‌مه . هۆی هه‌وله‌کانی بینینی نزار لای منه‌وه بۆ خۆشم نۆر پوون نه‌بوون، نه‌وه‌ی من له ئیستادا سه‌رنجیده‌دم نه‌وه‌یه، که له ژیاڤی مندا هه‌میشه‌ دیلێک هه‌بووه‌ ویستویتی له زیندان بێته‌ده‌ری، هه‌ندئ جار ئه‌و دیله‌ من بووم یان فریشته‌که‌م، هه‌ندئ جاریش که‌سانی تر بوون، به‌لام ته‌واوی ئهم گه‌شته‌ سامناک و سارده‌ که‌ ناوی ژیاڤی منه‌، هه‌چ نه‌بووه‌ جگه‌ له سوپانه‌وه‌یه‌کی بێمانا له‌ جوغزی زیندانه‌کان، زیندانییه‌کان، پاسه‌وانه‌کان، پاونانه‌کان و خۆشاردنه‌وه‌ گه‌وره‌کان .

ئه‌و پۆژه‌ که‌ لیفتانت په‌زانه‌دی پیشاندا و من چووم بۆ بینینی نزار، هه‌ستمه‌کرد هه‌نده‌ی ده‌مه‌وێت دیمه‌تیکی تازه‌ی شاتوگه‌رییه‌ک ببینم که‌ پێشتر له‌ هه‌موو به‌شه‌کانی دیکه‌یدا خۆم نه‌کته‌ر بووم، نیازتیکی ترم نییه‌ . که‌ یه‌که‌مجار گه‌یشتمه‌ زیندان و پاسه‌وانه‌کان هه‌تایان له‌ هه‌مان ئه‌و جل و به‌رگانه‌دا بوو که‌ پێوه‌ی گیرابوو . مۆف دلی له‌ بینینی ده‌گیرا، سه‌راپای له‌ چلکدا نوقمبوو، ئاسه‌واری لێدانی نۆر به‌ هه‌موو گیانییه‌وه‌ بوو، جله‌کانی نۆر په‌له‌ی خۆنیان له‌سه‌ر بوو، نزار خۆشی به‌جه‌سته‌ لاواز و که‌نه‌فته‌ ده‌رده‌که‌وت، نۆرپوونی ریش و سمیلتی پوخسارنکی تریان پێ به‌خشیبوو . که‌ به‌رامبه‌رم دانیش و ده‌مده‌ست که‌وته‌ باسکردنی لیفتانت، من ته‌نیا له‌و سهره‌ نه‌ینیه‌ی چاوانی وردده‌بوومه‌وه‌، که‌ سهری شه‌یتانیکی نه‌سه‌رو و بێئۆقره‌بوو ... ئیستا به‌و ریشه‌ نۆره‌وه‌ ریشی هۆشه‌نگی بولبولیاری بیرده‌خسته‌وه‌، که‌ بۆ من وه‌ک سه‌مه‌بولیکی ئه‌به‌دی شوێشگێره‌ شکست خواردوه‌کان بوو . ریشی نزار گه‌رچی نۆر جوان بوو، هه‌یه‌یه‌تیکی نوێ و تایبه‌تمه‌ندییه‌کی تری پێه‌خشیبوو، به‌لام هه‌ستمکرد ریشی زیندانییه‌که‌ و هه‌چی تر، ریشیکه‌ گوزارشت له‌ بنه‌ستی ژیاڤی پیاویک ده‌کات . ریشی که‌سێکه‌ ده‌ستی به‌ گوێزاندا ناگات، نه‌وه‌ک ریشی که‌سێک که‌ ده‌ستی به‌ ئومێدا ناگات . دپ و بێسه‌رو و بوو،

سه يړيوو به و چلکني و سپاله پېنځل پېنځل و لڅ و لوو ته ناوساو و
 جهسته کوتراوه وه، هېشتا له چاو دواچاردا که بينيم، سرک و چه تونتر
 دياريوو. هه ستمده کرد زيندان نه و که شوه وايه بړ په خساندو ته وه بړوا و
 تيگېشته د پرينه کاني خوځي پوونتر بړي، به لام ده شيزاني که ژياني له
 مه ترسيه کي راسته قينه دايه، نيسا نيشانه يه کي وه هاي پتوه نه ده بينرا،
 ناماژه بيت بړ شکست و خو به ده سته وه دانتي خيږا، به دړي و
 بېره حميه کي بيوتنه وه که و ته سوکايه تیکردن به ليفيتانت. من بړ نه وه
 نيازي راسته قينه تاقيکه مه وه گوتم «نزار گوښگره، به راستيمه، واز
 له م قسانه بهينه، من پتنده ليم، تو شه و پوژ باسي ليفيتانت و ژنه کي
 بکيت دهرمانی دهر دت ناکات. تو ياخييه کي له وه گوره تر بوويت
 به مجوره کوتايت پي بيت و شانازيت کورت بيته وه بړ نه م قسه هيجانه،
 نه وه نه غده مارديني زياد له هژده سال له مه و بهر به پووتي هاتو ته
 باوه شت و گوشتي خوځي خستو ته بهر ده ست، هېچ له وه ناگوريت که
 نيسا گوشتي جه نابت به کال و کولوي له سهر سفره ي ليفيتانته وه و
 ناره زوي لي بيت به زيندويي ده تخوا. من ده توانم شتيک بړ تو بکم،
 شتيک کوتايي به هه موو نه م چيروکه به نيت. پازي به، تکايه پازي به ...
 ده مه ویت بييت به ياریده دهری ليفيتانت، بيه به هاوکاري، بيه به دوستي،
 نيسا نه و به پتوه به سه رمایه و مال و نيشي خوځي زور به ره پييدات،
 پتويستی به تو ده بيت. دلنيام قسه ي له گه لدا بکم ده توانم بيخه مه سهر
 پا، له م زيندانه پيس و چه په له بيته دهری و ژيانتيکي باش بړيت، به لام
 به مه رچيک خوځ بگوريت و واز له م پوچه نه گريسه ي خوځ به نيت ...
 گهر ده ته ویت دروشت له گه ل نه کم، نه وه په يامي ليفيتانت خوځي تي بړ
 تو، ده يه ویت تو نيشي بړ بکيت».

که ميک وه ستا، له چاوانيدا تيشکيک به پوښني مه له يده کرد، هه مان نه و
 تيشکه ي له سيناسکي له چاوانيدا بينيويوم، نيگاي که سيک چاواني پېن
 له گالته يه کي بيسنور، خنده ي قوشمه يه کي شه پاني، ليپوکيک که له
 جه هه نه مه وه هاتوه. نيسا به پووني ده مناسيه وه، نزار ئيدريس بوو،

كەمتر ئەمچۆرە زمانە بەكاربەيتەت. ديارە ئەو دەمىش نەبووبو بە شەكرەپياو، بەلام لەم تالى و گازندە پەشەى كەمترىبو. ئىستا چارى نەبوو جگە لەوێ خۆى وەك قورىانى ئازادىيە شەپانىيەكانى خۆى ببينەت و تا ئەوسەر لەگەل نەمايشى پالەوانى ئازاد دا بپوات. مەن لە دڵەو دەپارامەو كە خۆگرەيت و خۆى بۆ ليفيتانت ئەدات بەدەستەو. دەمزانى بەو خۆگرەيەى هەم خۆى و هەم ليفيتانت تەكەدەشكەيتەت ... ئەوێش خواستى راستەقىنەى ناخەم بوو، هەردووكيان لە نەهامەتى و شكستدا ببەيم. دەبوو شەتەك هەبەت ليفيتانت نەيگرت، دەبوو زنجيرەكەش هەبەت ئەم جانەوەرە بپەستەو كە دڵنەبووم بپەتەو، بە جۆرىكى ترسناك و تا سنوورى خۆفەوتاندن لە چەپاول و تۆلايى و داوینپەسيدا نوقمەدەبەيت. بۆ ئەوێ جەسارەتى پتر تەدا بجولەيم، گووتە «بە راستىمە و جوان بېرى لى بکەو، ليفيتانت پەيشنەيەى پەداوم، گەر بۆى مۆرەكەيت تەواوى ژيانە دەبەيتە ئىشكەر و ھاوکارى ئەو، دەچەتە پەيزى بەردەست و كرىكارانى بەپەيزانەو، بەرامبەر بەو ژيانى خۆت پەزگاردەكەيت و دەچەتەو مالى خۆت. هەچت ناوێت. تەنەيا كاغەزەك مۆردەكەيت و پۆج و لەشى خۆت دەكەيتە بارمەتە لای بەپەيزان، وەك مەن چۆن سالىەهاى سالى پۆج و لەشى خۆم بە بارمەتە لای شۆپەش داناو و ئىستاش بۆم وەرناگيرەتەو ... جەنابى ليفيتانت هەر ئەوێ لە تۆ دەوێت، كاپرا نايەوێت بۆتۆزەت، گەرچى دڵنەيام مۆستەنەدەيكى لەژێردەستدايە دەيكرتەت هەر ئىستا گۆرى خۆت پەپەلەكەتەت و بۆكات بە قورىانى دووسەد دینارى تەزويەر، بۆ ئەو كارە پەزەمەندى هەموو لایەكەيشى هەيە. ئىتر هەچ كەس نازانەت دەمدریژ و قەسەتالەيكى وەك تۆ هەر لەم دۇنيایەدا بوو». لە ژێردەو سەيىكرەم، چاوانى هەمان ئەو چاوانەى تۆزدە سالى لەمەوپەيش بوون، لە بنەدا پۆخەيكى نەسەرەوت و كۆلنەدەر دەجولایەو، بە دەنگەيك تەكەلەبوو لە قەيزەيكى گەورە بەرامبەر بە مەن، گووتى «مەن لەش و پۆجى خۆم بە بارمەتە دانەناو، كە پاپەرىن سەركەوت و پەيكەو قەسمانكرەد، ويستم كارەيكى وەها بکەم، وازبەيم و ئازادى و ياخيويون و خراپە بگەمە لاو. دەمتوانى وەك هەزارانى تر، وەك ليفيتانتى ھاوڕەيت خۆم لە

ئەندامانی مەکتەب سیاسی نزیکیکەمەو... ھەموو دەرگاكان کراوەبوون بۆم. حیزبەکان بە بېروای من، ھەموو حیزبێک لەدوونیدا، ھەر ئەم حیزبە ی تۆ نا، لە مالا قەحبە دەچن، پیاو لە ھەموو جۆر و چیزەیک خۆیانی پێداوەکەن، لە ھەر توخم و بیچم و ئەسل و فەسلێک بن دەیانکەنە ژوورئ، لە لات و لومپنەو ھەبەرگەر تا دانا و زانا، منیش دەمتوانی وەک شای نێران، بگەمە پلە و پایە ی جەنابت و لیفیتانت، بەلام ئەو کات نیت، من نەدەبوومە نزار ئیدریس». بە دەنگی بەرز پێگەنی و لە ژێرەو ھەبەرگەردم و گووتی «من کەسێ نیم بۆ بەتالکردنەو ی خۆم، پوو لە قەحبەخانە بگەم». ئینجا چەند قاقایەکی بێشەرم و بێشەرەفانە ی تری لێدا. خۆشحال بوو کە بەرامبەر من بەو بریندارییەش، لەو گەمارۆ گەورەیدا ھەر دەنگی زۆلالە، لەزەتێکی شەیتانی لەو دەبینی دەنگی بەرز بێت و ئەو قەسە یە بکات کە دەیەوێت. شوپھاندنی حیزب بە مالا سۆزانی، پیتۆریکیکی کۆن بوو، کە ئێستا زیندووییدەکردەو تا خۆی ئازادتر و چەسپووتر لە ئێمە نیشانبدات. دەیزانی بە پێگەنێنەکانی توپەمدەکات، بەلام دەشیزانی چەند خراپ بێت، من نامەوێت بەرامبەر لیفیتانت لە تەوق و تەلەزگەدا ببینم. دوا ی پێگەنێنەکە ی ھەری نزیککردەو و بە ئەسپایی گووتی «دەزانی بە لیفیتانت بلێ چی؟». منیش بە نزمییەو گووتم «چی؟». گووتی «پێیبلێ گۆو بخوات ... گۆووو». دوا ی ئەو ڕوخساری گۆرا و وەک گۆرگێکی تێر پالێدا یەو و کەوتە تەماشاکردنم.

ئێستا دڵنیابووم، لە ھەر شت زیاتر، پاراستنی پۆچی خۆی وەک شەپانگێزێکی ئازاد، لا گرنگ بوو ... بەلێ، ئەو ی ھەتا لە ژیا نیشی بە بایەخدارتر دەزانی ... ھەستکرد بەپاستی نایەوێت ئەو دەمامکە ھەلبگرێت کە دوا ی شوپش سەدان ھەزار مرقوف خۆشحال و بێ ھیچ تەنگەدلییەک کردیانە ھەریان. نەمدەزانی دوا ی ئەو وەلامە، ئیدی چارەنوسی بەرەو کوێ ملەنێت، بەلام دڵنیابووم ئەو قەسە ی لیفیتانت دەترسینێت. ئەو لە ھیچ شتێک نەدەترسا لەو نەبێت، نزار ناچاربیکات

وهك قاره مانىك بىكرۆيت، دلنيابووم ده زانئيت ئه وه ئه وه پى نه گبه تى و به دبەختيه، نه وهك سهركه وتن. كه وايگوت خه نده به كى چه پهل كه وته سه ر لئوى من. بن دوودلى سه ىرى چاوانيم كرد، هه ستام و دانه ويم و بيته وهى هيج بلئيم ده ستيم گرت و به ره و لئوم به رزمكرده وه و به هيمنى ماچمكرد و گووتم «سوپاس». خوشم سه ىرم له و په فتاره م هات، ئه وئيش بيته نگ و سه رسام سه ىرىكردم و نه يده زانى له به رچى ده ستى ماچده كه م و سوپاسيده كه م، له به رنه وهى له به رده م ليفيتانندا چۆك نادات؟ يان له به رنه وهى، ده شيت تامردن، به دىلى و به دبەختى له زينداندا بمينئيه وه؟ نا من له به رنه وه سوپاسمكرد كه ده مامكىكى دانه نابوو، ئه و پىگايه ى گرتبووه به ر كه قاره مانه شيت و ته نيا و سه ودا سه ره كان ده يگر نه به ر. له و ساته دا نزار بپياريدا كه بۆ هه تاهه تايه به شىك نه بيت له م سه رده مه ى ئيمه، به وهش نه وهك له م سه رده مه دانه بپرا، به پىنچه وانه وه جارىكى تر ئه و پۆزگاره ى كرده وه به پۆزگارى راسته قينه ى خۆى. به وه دا بپياريدا ژيان به هه مان ئه و پۆحه وه بئى كه پئيش پاپه ىن له جه سته ىدا بوو، له خه يالى مندا وئنه ى كه سىكى ئه فسانه ى وه رگرت. سه رده ميگ گومانم بوو ئه و پۆحه تاكه ره وه ى پۆزىك بژئيه وه و دونيا به ئازايه تى خۆى په نگىكاته وه، به لآم ئىستا به رامبه رم دانىشتبوو، قورس، په زاگران وهك شه يتانىكى قىزه ون، به لآم جوان وهك جنۆكه يه كى فيتنه باز، شايسته بۆ كينه، شايه ن به سزا، به لآم شكۆدار، به هه بيه ت، به شى ئه وه ى كپنوشى بۆ به رم و بلئيم تۆ قاره مانى راسته قينه ى منيت. غورى هه مان ئه و غروره بوو كه له دلّه وه به رز پامده گرت و نرخى گرانم له سه ر داده نا. ئه و سه رسام و ناحالى سه ىريده كردم، دلنيابووم نازانئيت بۆ له ناكاو، بن هيج پيشه كى و ته فسيريگ ده ستيم ماچكرد. دلنيابووم گه ر پۆحى خۆى به ليفيتانت بفرۆشتايه «وهك هه زاران كه سى تر كرديان» بۆ هه تاهه تايه قىزىك و نه فره تىكى قوولم له ناودا سه وى ده بوو. به لآم ئىستا نا، ئىستا هاتمه ده رى و پرىووم له حورمه ت بۆ نزار ... ئه و ئيتر يه كىك بوو له قاره مانه هه ره گه وره كانى من.

لیفیتانت له ژووره‌که‌ی خۆی چاوه‌پوانیده‌کردم. به‌بینینی بێزاری و نه‌فهرت دایگرتم، نه‌مویست به‌رامبه‌ری دانیشم و قسه‌بگه‌م. پرسى «ها، جه‌نابی عه‌قید چی بوو؟». سه‌یرمکرد و به‌ساردیه‌وه‌ گووتم «هیچ نه‌بوو، هه‌ر گهووتی به‌ لیفیتانت بلن با گوو بخوات». وام گووت و بێئه‌وه‌ی هیچی دی بۆ زیادبگه‌م، له‌ ژووره‌که‌ی هاتمه‌ ده‌ر و دلنیا نه‌بووم ناخۆ جارێکی دی نزار ئیدریس ده‌بینمه‌وه‌ یان نا.

یاداشته‌کانی مه‌هدانیلی فریشته «4»

نازناوی ده‌ریایی، توانج و تانه‌یه‌کی ناخۆش بوو. ده‌مێک یه‌که‌مجار چیرۆکه‌که‌م بۆ پێزانی مه‌له‌کبین گێژاپه‌وه‌، دایه‌ قاقای پێکه‌نین و به‌ توانجه‌وه‌ گووتی، وای خودایه‌ نازناوی مه‌هدانیلی ده‌ریایی چ نازناویکی گونجاو بوو، گه‌ر سه‌ره‌تا به‌مانبێستایه‌ و له‌ سه‌ری پاهاتباين. نا نازناوه‌که‌ بۆ سووکایه‌تی بوو، ده‌ریا له‌یادا ئاماژه‌بوو بۆ ده‌ریاه‌که‌ له‌ پێسی، بۆ که‌سیک له‌ چه‌په‌لێیه‌کی زۆردا نوقمبووه‌.

خۆ ئاشکراکردم بۆ مه‌هدی ده‌ریایی، هه‌له‌ی گه‌وره‌ی ژيانم بوو. هه‌ندیک مرۆف ته‌نیا به‌ یه‌که‌ شتیه‌ ده‌توانن بێر له‌ ژيان بگه‌نه‌وه‌، گه‌ر هاتوو وێنه‌ ساده‌کان گۆرپانکاریان به‌سه‌ردا هات، ئیدی توانای بێرکردنه‌وه‌ و تیگه‌یشتن له‌ ده‌سته‌ده‌ن. به‌وه‌دا مه‌هدی خاوه‌نم ئه‌زمونیکی پێشتری له‌گه‌ڵ که‌سی وه‌ک مندا نه‌بوو، ئه‌سته‌م بوو باوه‌پم پێ بکات. ده‌رکه‌وتنی من تێکچوونی ته‌واوی دونیای مه‌هدی لێکه‌وته‌وه‌، هه‌ر هه‌مان پۆژ که‌ من مه‌ره‌خه‌سمکرد و لێگه‌پام به‌روات، دوودلی وه‌ها ناخی ته‌نیبوو، نه‌یده‌زانی به‌جێت بۆ کوێ و چی بکات. من دلنیا بووم گه‌ر زۆر له‌ ناخی خۆیدا بگه‌رێت، ئاسه‌وار و پاشماوه‌ی من ده‌دۆزێته‌وه‌. فریشته‌ کرێچیه‌کی هێمن

و نه جیبی ناو گیانی ئاده میژاد نییه، هه میشه ناوه وه وه ها بریندارده کات
 ئاسه واری نیشته جیبوونی درێژ و غه مگینی خۆی به پوونی جیده هیتیت.
 به لām ناخ بۆ ئو شتیک بوو مایه ی پێگه نین بوو، وشه یهک بوو نه یده زانی
 مانای چیه. که که وته که پان به دوا ی مندا له پلانی خۆیدا هه موو شتیک
 و هه موو شویتنیک دانا بوو بگه پیت و بپشکنیت، ناو پۆچی خۆی نه بیت
 ... دوو پۆژی یه که می که لیک په ریشان بوو. من له دووره وه ده متوانی
 پله ی شپه زه یی و په شوکانی هه ست پێگه م، له و دوو پۆژه دا بۆ یه که مجار
 له دۆلابه داخراو و کۆنه کانی سه ریدا، له و چه که مه چه ژه نگاویانه دا که
 ئه مجۆره مرقا نه هه یج کات نایکه نه وه، خودای دۆزییه وه. ئه م خودایه ی که
 که سانی وه ک مه هدی ده ریایی و له هه لومه رجیک و هه هادا ده یاندۆزییه وه،
 خودای راسته قینه نه بوو، واته ئه و هیزه بێ شوین و بێ زه مانه ی که
 ده شیت مایه ی هه ر جوله یه ک بیت. نا ئه م خودایه په یوه ندیه کی به باری
 ته عالاوه نه بوو که ده شیت له پشت مه عا و نه ینی که ردونه وه بیت،
 به لکو پتر له پۆبیککی هه مام ده چوو که که سیککی پووت، به پرتاو و
 شپه زه، له دۆلابیککی پیسا ده یدۆزیته وه و ده یکاته به ری خۆی تا
 عه وهره تی له به رده می ئه وانی تر دا ده رنه که ویت. خودا که ی مه هدی
 ده زیایی، خودای سو فیه گه و ره کان نه بوو، واته خودای راسته قینه نه بوو،
 هه ر خودایه کیش خودای راسته قینه نه بیت تر سناکه، کوشنده یه،
 سه سه خته، دل په شه. خودایه ک بوو که سانی وه ک مه هدی له ناگا و، له
 هه چه دروستیانده کرد بۆ ئه وه ی فه رمانی لیوه ریگرن، بۆ ئه وه ی له وه پی
 پیسیدا هه ستبه ک له پیزی. پا که کاندان، خودایه کی ئاسان بوو، زۆر
 ئاسان، به جۆرێک، پیاویکی خراپه کار و بیده و ره ستی وه ک مه هدی، به
 دوو پۆژ دروستیکرد و که وته په رستنی و بوو به ئیماندار و عه بد و
 نوێژ خوینی.

له ئیواره ی پۆژی دووه مه دا، سووپی ده رکه و تنی ئه م دینداره له ناکا و
 تازه خولقا وه هیدی هیدی که وته که پ. ئیواره ی ئه و پۆژه، حامید نه وه ری
 که دۆستیککی دیری نی مه هدی بوو و دوا ی سالانیک نو قمبوونی په ها له

سەرخۆشی و پارەپەرستی و دزیدا، کتوپر بوویوو بە خوداناس...
 ئامۆزگاری مەهدی کرد کە سەربوردی خۆی و فریشتەکەیی بۆ مەلا ناجی
 سەلتەپۆش بگێژێتەو، کە لای ئەو زانایەک بوو «علومی دینی» لە مسەر
 بۆ ئەوسەر «دەرخ» بوو. هەلبەت حامید نەوهری خۆی شتیکی ئەوتوی
 لە سەر «علومی دینی» نەدەزانی، هێند هەبوو پۆژیک کە ترسی لە
 ناکاوێی مردن دایگرت و ویستی نیاگایەک بۆ ئەو دیوی ئەم ژێانەیی ئێستای
 بهاویت کە هیدی هیدی هەستیدەکرد وەک جاران مسۆگەر و ئەبەدیی
 نییە، بۆ شتیکی گەرا ئاسوودەبییات، ئارامبیکاتەو، شتیکی بێئەوێ
 عەقڵی خۆی پێوە بجەپێنێت و هۆشی ماندووبکات، دەرەنجامیکی خێرا و
 خوشبەختییەکی دەمۆدەستی پێبەخشێت... ئیتر لە خوداکەیی مەلا ناجی
 سەلتەپۆشی ئاسانتەر لە بەردەستدا نەبوو.

حامید کە خڕکەلێکی گۆپن و کوپەلەئاسا بوو، دەمیک چیرۆکەکەیی
 مەهدی دەریایی بیست، دەستی خستە ژێر چەناگەیهو و بە قیافەیی
 کەسیکەو لە تێرمان و فیکردا ونبوویت، گووتی «گەر ئەو مەخلوقە
 گووتبێتی فریشتەم، دەبێت پرسی مامۆستا ناجی بکەن، کەس نییە لەو
 زیاتر لەو شتانه سەر دەربکات». تا ئەو دەمە مەهدی گالتهی بەو هەوا و
 هەوسە نایینیە دەهات کە ماوهێک بوو سەری حامیدی پڕ کردبوو، هەر
 کات حامید شتیکی دەگووت وەک جاران بۆنی شەراب و پارەیی لێ
 نەهاتبایە، مەهدی بە دلێکی تەنگەو دەیگووت «ئۆوۆ و لێگەپێ باوکم،
 کفری ناوختمان پێ مەک». ئەو شەو مەهدی بەراستی پێویستی بە
 چاروونییەک بوو. دوو بە دوو لەگەڵ حامیدا چوونە مانی مەلا ناجی، کە
 لە راستیدا نە مەلا بوو نە هیچ، بەلکۆ پەکتیک بوو لەو گەنجانەیی سالانیک
 بوو کەوتبوو سەر هەوای خۆیندەوێ کتێبە ئایینیەکان و بە هۆی
 زانستی نۆد و دریایی خۆیهو لەو گەرەک و کوچانەیی نزیک مانی مەهدیدا
 بووبوو بە کەسیک وەک وەلی و پیاوچاکان سەیریانەکرد. نازناوی مەلا
 شتیکی بوو پتر وەک رێزلیئانیک خرابوو پالی، کەسوکار و خزمانی وەک
 چۆن پارچەیهک تەلّا دەکەن بە بوکێکدا، لە خوشەویستی و سەرسامیاندا

به ئیمانی ئەم گەنجە، بۆ بەخشینی بروایەک و پایەبەک که شایستەبەتی به مه‌لا بانگیانده‌کرد. مه‌لا ناجی وه‌ک ئۆرپە‌ی دینداره‌ شاره‌زاکان، هێنده‌ی له‌ تێکست و ڕافه‌ و کتێبه‌کانی دیندا زانا بوو، شتیکی ئه‌وتۆی ده‌رباره‌ی خودا خۆی نه‌ده‌زانی، خودا له‌لای وه‌رگه‌پابوو بۆ مه‌خلوقه‌کی نه‌پێنی که له‌ ناو ئه‌و کتێب و گوفتار و ده‌یسانه‌دا، واته‌ له‌ ناو تێکسته‌ پووته‌کاندا توایوووه‌. خودا لای ئه‌و، ئه‌و شته‌ بوو که له‌ کتێبه‌کاندا پێیانده‌گروو خودا، گه‌ر کتێبه‌کان به‌ شتیکی دیان بگووتبایه‌ خودا، ئه‌ویش ئه‌وکات بێدوودلی بۆچوونی خۆی ده‌گۆڕی و خودای به‌و شته‌ ده‌ناسی که کتێبه‌ دینییه‌کان باسیده‌که‌ن. خودا لای ئه‌و له‌ بری له‌ وێنه‌ی خالقی گه‌وره‌ی گه‌ردوندا ده‌ریکه‌وتته‌وه‌، وه‌ک ده‌فه‌ر و شارێکی دوور بوو که خه‌ڵکانیک پێشتر چووبوون و بینیبوویان و شتگه‌لی جیاوازیان له‌ سه‌ر گێتپابوووه‌، ئیدی گه‌ر خۆشی بچووبایه‌ و له‌وێ شتیکی دیکه‌ی بدیبایه‌، هه‌ر باوه‌ڕی به‌ خۆی نه‌ده‌کرد و له‌ چیرۆکی گه‌ڕاله‌ دێرینه‌کان لای نه‌ده‌دا و سه‌ربوردی ئه‌وان ده‌بووه‌ جێنشینی چاوی خۆی «من هه‌موو ئەم زانیاریانه‌م له‌ فریشته‌یه‌کی وێلگه‌رده‌وه‌ وه‌رگرت که ماوه‌یه‌ک بوو له‌و گه‌ڕه‌که‌دا ده‌ژیا».

مه‌لا ناجی له‌وانه‌ نه‌بوو فێس و جبه‌ له‌به‌ریکات، گه‌نجیکی شه‌وه‌ک تدارێ هه‌ڵکشاو بوو که پێشیکی پێ و درێژی به‌ردابوووه‌، بالای هێنده‌ به‌رز بوو، له‌ مه‌ده‌ی ده‌ریایش ده‌گوزه‌را که ئه‌ویش وه‌ک من که‌سێکی به‌ هه‌یکه‌ل و په‌هه‌نده‌ بوو. شتیک له‌ په‌نگه‌زهدی له‌ پوخساریدا بوو، که بێگومان ته‌نیا له‌ ترس و خه‌شیه‌تی خوداوه‌ نه‌هاتبوو، به‌ڵکو له‌ مه‌نگی و ئاسوده‌گی ده‌رونه‌وه‌ هه‌لقولابوو، وه‌ک بوونه‌وه‌رنک که ناخی به‌ هێزی ئیمان هێمنیه‌کی وه‌های ده‌ستکه‌وتوو، بووه‌ به‌ مایه‌ی نه‌جولانی پۆج و یه‌ک په‌نگی پوخساری. زه‌رده‌یه‌که‌ی به‌ زه‌ردی گۆمیک ده‌چوو سه‌روه‌یه‌کی لاواز و شنه‌یه‌کی هاوینه‌ش چیه‌ به‌سه‌ر پوویدا هه‌ڵنه‌کات. به‌لام مه‌لا ناجی له‌وانه‌بوو هه‌ر که‌سێک ده‌ببینی به‌و برۆ په‌ش و په‌نگه‌ زه‌رده‌یه‌وه‌ راسته‌ و راست پوخساری عاشقیکی غه‌مگینی وه‌یادا ده‌هاته‌وه‌ نه‌وه‌ک

خوداناستیکی وشک و سهله فی. له راستیدا گهر وایووه، تر گه پیده یه کی
دوینا ته یکه ری سده ی هژده بیت، پښتات بکه وتبایه ته نو چیا و
هرده باناه ی ولاتی ئیمه، له کاتی دابه زیندا له توناوتونی خاکینکی عاسیدا
یان ده می گوزره له گه روی دهره بندینکی سامناکدا، مهلا ناجیت به و سه ر و
پوخساره وه بدیبایه که من بینیم، ده موده ست خه یالت بؤ عاشقینکی
هرده گه پ ده چو که بای سوژ فراندویتی و نازاری سووتینهری نه فین
سه ری لیتیکداوه. به لام له م سهرده مه ی ئیمه دا و له م شاره دا، نه مجوره
که سه ره نگ زهر د و پش دریزانه که نیگایه کی وایه نمان هیه، له بری
عاشقی دوینایی، ده موده ست ترسی خودا ده خه نه وه یادی خه لک. ده میک
مه دی و حامید نه وه ری چو نه به رده مه ی مهلا ناجی، هردوویکیان گهرچی
به ته من و نه زمون له و گه وره تربوون، به لام خو یان گه له ک بچوک بین ی
و ه ستیان کرد به رامهر وی زور گچکه له و بیزمانن. مه دی وه ک مندالیک
بیت و شکایه تی خو ی له مندالینکی گه وره تر و خراپه کار بگیریته وه،
به زمانیک خالی نه بو له خولای دروستکردنی به زه یی، که وه گترانه وه ی
چیرۆکی خو ی. هه لبت هیچ درۆیه کی له ودا نه کردبوو بلئ که سینکی
فره تو شم و ده میک ده نیشمه سه ر باده سنور ده به زینم و عه قلم لام
میوان نامینیت. به راستی هه موو چیرۆکی مه ستی خو ی گترابووه وه که
چون پیک له پشتی پیک فریکردوه و دواچار وه ک که لاکه تو پیو یک له
کوچه یه کدا که وتووه. که چیرۆکه که ی به وجوره بؤ مهلا گتراپایه وه، سه ر ه تا
پیاوه ئیمانداره که وایه زانی نه وه ی مه دی بینویتی ریشکه و پششکه ی
چاوی باده نوشیک بیت که ساتی مه ستی خه یالاتی بوچ ده یکه نه نیازی
خو یان و وینه ی وه ها نابه جیی تیدا ده جولینن. به لام مه دی دلنیا ی کرده وه
نه و فره خه ی دوتن نییه و له مه ستی و باده دا ره زم و پهبازی هیه.
گوونی که نه و هه موو ژیا نی نیوه ی مه ستبووه و نه وه شی بینویتی له
سات و کاتیکدا بووه هوشی هاتوته وه به ر و هوشیار بووه، هه تا قولی
خو ی نیشاندا به سووکی زامدار بوو بوو، ده میک له گه ل فریشته که یدا
چو بوونه سه ر تل و قولبادانی یه ک. مهلا ناجی که به روایه کی زورتری به
حامید نه وه ری هه بوو، چونکه ماوه یه ک بوو به راست خه ریکبوو ده که وه

سه‌ر خه‌تی خودا، هه‌ر مه‌هدی قسه‌یده‌کرد، بۆ ئه‌وه‌ی له‌ پاست و دروستی د‌ل‌ن‌یا‌ب‌ی‌ت سه‌یری چاوانی نه‌وه‌ری ده‌کرد، که وه‌ک یه‌قین به‌خش‌ی‌ته‌وه، پرپ‌وون له‌ د‌ل‌ن‌یا‌یی و ه‌ی‌من‌ی. ئه‌و ه‌ی‌من‌یه‌ی چاوانی نه‌وه‌ری و پ‌ی‌تم‌ی هه‌ناسه‌دانی، مه‌لای خات‌رجه‌م‌کرد و به‌ گو‌ی‌یه‌کی هه‌ستیار و بیستۆکه‌وه، مۆشی خسته سه‌ر چ‌یرۆکه‌که‌ی مه‌هدی. ده‌م‌یک گه‌یشه سه‌ر ئه‌وه‌ی ب‌ل‌ی‌ت فریشه‌که گووتوو‌یتی من مه‌له‌ک‌ین‌کی سه‌ربه‌خۆم و کارم به‌ خوداوه نییه، مه‌لا ناجی موچ‌رک‌ین‌کی پ‌ی‌دا‌هات و ته‌زوویه‌کی سارد و پاسته‌قینه هه‌ژاندی که ه‌ی‌ند به‌ه‌یز بوو، دوو میوانه‌کش هه‌ستیان پ‌یک‌رد. مه‌لا بۆ ئ‌ی‌ست‌یک چاوانی داخست و کات‌یک کردیه‌وه، نیگای وه‌کو پ‌ی‌ش‌تر نه‌بوو، له‌ به‌ر خۆیه‌وه چه‌ند جار گووتی «استغفرالله ... استغفرالله». له‌ به‌رده‌م خۆیه‌وه ئایه‌ت‌ین‌کی خو‌ی‌ند و گووتی «که فریشه‌یه‌ک گووتی په‌یوه‌ندیم به‌ خوداوه نییه، ئه‌وه شه‌یتانه ... دوا فریشه له‌ مه‌له‌کو‌ت‌دا جوورنه‌تی قسه‌ی وای بوو‌ی‌ت ئ‌ی‌لی‌س بووه، خۆیه‌تی، ده‌مزانی د‌ی‌ت». په‌نگ و پ‌ووی ته‌واو گ‌و‌را، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ می‌ژ ب‌ی‌ت چاوه‌پ‌وانی ده‌رکه‌وتنی نیشانه‌یه‌کی ترسناک ب‌ی‌ت و ئ‌ی‌ستا ده‌رکه‌وت‌ب‌ی‌ت. به‌ په‌له له‌ ج‌ی‌گای خۆی هه‌ستا و گووتی «هه‌ر ئ‌ی‌ستا د‌ی‌مه‌وه. هه‌ر ئ‌ی‌ستا، په‌حمه‌تی خواتان ل‌ی‌ب‌ی‌ت مه‌ج‌ول‌ین». که هه‌ستا جار‌ین‌کی دی بال‌ای وه‌ها ب‌ل‌ند و پ‌وخساری وه‌ها سارد و ب‌ی‌ژه بوو، مه‌هدی سه‌رسامیه‌کی ته‌نک و د‌ل‌ه‌پ‌او‌ک‌تیه‌کی ناوه‌خت گرتی. له‌ ه‌ی‌ج د‌ل‌ن‌یا‌نه‌بوو، ئایا به‌ پاست ئه‌وه‌ی ئه‌و بین‌یو‌یتی ش‌ت‌ین‌کی به‌وجۆره تاک و ناوازه‌یه، ئایا مانایه‌کی وه‌ها قوول‌ی هه‌یه، پ‌یاو‌ین‌کی زانا به‌مش‌پ‌وه‌یه ب‌ترس‌یت و ده‌می له‌ کل‌یله ب‌ج‌یت. پ‌ی‌ده‌چوو قسه‌که‌ی مه‌هدی به‌ پاستی مه‌لای له‌ پ‌یشه‌وه هه‌ژاند‌ب‌ی‌ت، که گه‌راپه‌وه دیار‌بوو مه‌لا تووشی فشار‌ین‌کی میزه‌ل‌ان بووه و ناچار هه‌ستاوه خۆی خ‌ال‌ی‌کاته‌وه. که به‌رامبه‌ریان دان‌ی‌شته‌وه دوو د‌ل‌ۆپ عاره‌ق به‌ ن‌ی‌و‌چاوانیه‌وه بوو، یه‌ک‌ین‌ک له‌ لا چه‌پی ن‌ی‌و‌چاوان و ئه‌ویدیان له‌لای پاستی. دووجار له‌ به‌ر خۆیه‌وه شایه‌تومان‌ی ه‌ی‌نا و گووتی «ئه‌گه‌ر به‌ پاست مه‌خلو‌ق‌ین‌کی وه‌هات د‌ی‌ب‌ی‌ت، به‌پاست شتی وا هات‌ب‌ی‌ته سه‌ر پ‌ی‌گات، بزانه که شه‌یتانه. فریشه جۆر‌ین‌کی ترن، کوتوب‌ی د‌ینی به‌ ش‌ی‌وه‌یه‌کی تر باسیان‌ده‌کن. مه‌رجه‌عی ئ‌ی‌مه‌ش ج‌گه له‌ کوتوب

هیچی تر نییه. مه‌لایکەت نیشته‌جێی غەیبین، ئێمه به چاو نایانبینین، مه‌گەر خودای ته‌باره‌ک وه ته‌عالا بیه‌وێت موعجیزه‌یه‌کمان نیشانبدات، ئه‌وان له گۆشت و پیستی ئێمه نین، ئه‌زایان سه‌راپا له نور دروستبووه، یه‌کێک له پوکنه‌کانی ئیمان باوه‌په‌تانه به مه‌لەک ... به‌لام مه‌لەک ئه‌سته‌غفیرولا حاشا له خالقی خۆی ناکات». له ژێر لیۆیه‌وه هه‌ندێک سوره‌تی تری خوێند، خۆی واده‌رخست له ترس و هه‌سه‌ره‌دا دلی ناسک بوته‌وه، بزه‌ی دلێکی دلۆشان و میهره‌بان که‌وته سه‌ر لیۆی، که نازانیت ئاخۆ بگری یان پێکه‌نیت، دوو فرمیسکی پۆشن په‌ریبوونه چاوی، به ده‌نگێک که عه‌شقی خودای لێده‌باری، گووتی «مه‌لەک فه‌رمانبه‌ری خودان، موه‌زه‌فی مه‌له‌کوتن، ئیشیان ئه‌وه‌یه یه‌زدان هه‌ر کار و فه‌رمانێکی بیت جێبه‌جێبکه‌ن. له هه‌وادان، ده‌فین، هه‌ر مه‌له‌کێک نه‌یتوانی به‌فریت، ئه‌وه له ئه‌تباعی ئیبلیس، ئه‌تباعی ئیبلیس بالێشکار و له ئاسمانه‌وه‌را به‌ریبوونه‌ته‌وه بۆ زه‌وی، له به‌رئه‌وه جارێکی تر هێزی به‌ریبوونه‌وه‌یان تا جینانی خودای ته‌باره‌ک وه ته‌عالا پێ نییه». ده‌ستێکی به‌پیشیدا هه‌تانه‌، جوڵه‌که‌ی له جوڵه‌ی کۆنه‌ دیندارێک نه‌ده‌چوو، به‌لکو ته‌واو له ده‌ست و په‌نجه‌ی تازه‌ پیاکه‌وتویه‌کی ده‌کرد، که ده‌یه‌وێت ئیمانداره‌ کۆنه‌کان چ جوڵه‌ و بزافێکیان کردوه له سه‌ر پێیان به‌وات. مه‌لا به‌رده‌وامبوو و گووتی «مه‌له‌ک شێوه‌یان زۆره‌، مه‌له‌کی دوو بال هه‌یه، مه‌له‌کی سێ بال هه‌یه، مه‌له‌کی چوار بالیش هه‌یه که ئیشیان ئه‌وه‌یه ئیش و کاری خێرای مه‌له‌کوته‌ پاپه‌ڕێتن و هه‌ر خودا ئه‌مریکرد له شوێنی مه‌قسه‌دا ئاماده‌بن. خودای جه‌له‌ جه‌لاله‌وه له سوره‌تی قاطر دا ده‌فه‌رموویت «الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا أُولِي أَجْنَحٍ مِّثْنَى وَثَلَاثَ وَرَبَاعَ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ».

مه‌هدی عاجباتی لیهات که مه‌لا واهه‌وان سوره‌ته‌کان ده‌خوێنیت. هه‌میشه سه‌رسام بوو به عه‌ره‌بیی مه‌لاکان، که له‌و عه‌ره‌بییه‌ نه‌ده‌چوو، که سه‌دام حوسه‌ین و سه‌ربازه‌ عه‌ره‌به‌کانی ناو بازارێ قسه‌یان پێده‌کرد، به‌لکو به شێوه‌ی گووتن و به‌ موسیقای وشه‌کانیش وه‌ک دوو زمانێ جیاواز و

به یک نام ده هاتنه گوتی. مه لا ناجی گوتی «تیده گن، مه لایک ت
 په یامه پتی خودایه، نیمه نایان بینین، هه موو ئاده میزادیک دوو مه لکی
 هیه، به لام له ناوه وهی ئینساندا نیین وهک مه لکه که درۆژنه که ی تو
 بینو ته، به لکو له سهر شانی پاست و شانی چه پن، ئه وی پاست چاکه
 ده نوسیت و ئه وی چه پ خراپه. خودا فهرمویتی «وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعْلَمُ
 مَا تُوَسْوِسُ بِهِ نَفْسُهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ إِذْ يَتَلَقَّى الْمُتَلَقِّيَانِ عَنِ الْيَمِينِ
 وَعَنِ الشَّمَالِ قَعِيدٌ مَا يُلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ». مه هدی له وانه نه بوو
 له و ئایه تانه تیگات، به لام دهنگی مه لا له نورکی وها هه لکیشرابوو،
 ده موده ست کاری له مه هدی کرد و ده رگای ئیمانی بو خسته سهر پشت.
 نه وهری توژیک له و خوینده وارتر بوو، به لام ئیمانی هیشتا به شی ئه وهی
 نه ده کرد به رامبه ر که س دانشیت و به سه عات گوتی له ئایه تگلای بگریت
 که هیچ له سهر و ژیریان حالئ نه ده بوو، له بهر نه وه پووی ده می کرده
 ماموستا ناجی و پرسى «پاست ده فهرمووی مه لا، به لام به پای ئتوه چی
 بکهین؟». مه لا گوتی «عه ریزی دلّم، خه به ریک هیناوتانه ئیعتیادی نییه،
 له مه رتبه یه کی به رزی ختوره ندایه، ده بیت هه م مومته ئین بین که ئه وهی
 زهوریکرده جاریکی تریش زاهیر ده بیت، تا ده لیلی یه قین و ئیساتی
 عه قلی و ئیمانیمان به دهسته وه بیت، ئینجا ئه مه شتیکه واجبه عولما و
 مه شایه خی له من به ماریفه تتر نه زهری تیا بدن، وجودی ئه م شتانه
 ئه ساسیه، گهر ئه مه مه لکه بیت یان شه یان و به و شیوه یه خوی
 نیشاندا بیت، یه عنی موسلمانان واجب و فهریزه یه کی گه وره هاتوته
 ئه ستویان، شته که بو ته وای ئوممه تی ئیسلامه. با سه بریکهین، گهر
 ده رکه و ته وه هه ولیده بیگریت. ههر چه ند چ مه لکه و چ شه یان، چونکه
 ساکنی مه لکه تی غه بین زهور و ئیختفایان به دهستی خویانه. به لام وهک
 بیستومه، ئیماندار هه یه ده توانیت جن و مه لکه و شه یاتینیش به چای
 موجه رد بینیت، ئه وه به هره یه که خودا داویتی. که س له حیکمه تی کار و
 کرداری خودای ته باره ک وه ته عالا تیگاگات، ئه گین چون شتیکی وها
 خه ته رناک و په یامیکی ئیلاهی وا گه وره بو سه رخوش و که سیکی
 بیده ستنوژ و بینیمانی وهک تو ده نیریت، عه جایه به. ئه وهش یه کیکه له

حیکمه ته ئیلامیه‌یه‌کان که به ئیمه‌ی عه‌بدی فانی ته‌فسیرناکریت ... به‌لام
من به‌قینم هه‌یه‌ ئه‌وه‌ی زه‌وریکردوه‌ شه‌یتانه‌».

ئه‌وه‌ری سه‌ری خوراند و وه‌ک هه‌شتا تینه‌گات، گووتی « ماموستا گیان
خولاسه‌ی که‌لام، ئیمه‌ چی‌ بکه‌ین؟ چارمان چیه‌؟». مه‌لا ناجی سه‌ری
داخست و بینه‌وه‌ی لییان بڕوانیته‌، وه‌ک چاوه‌پوانی ئیلهامیک بیت له‌
جیگایه‌کی دیکه‌وه‌ ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بوو، ئینجا سه‌ریکی هه‌کیمانه‌ی
له‌قاند و گووتی «ئینتیزارده‌که‌ین تا جاریکی تر زه‌ورده‌کاته‌وه‌. بزانین
ئه‌مجاره‌ چی‌ ده‌کات و چی‌ ده‌لیت. من حیکایه‌ته‌که‌ی ئیوه‌ بۆ خه‌لکی
زاناتر ده‌گێڕمه‌وه‌ و بزانم نه‌زه‌ری ئه‌وانیش چیه‌».

من ده‌بوو مه‌هدی بیه‌نمه‌وه‌، قه‌ده‌ر شتیک نییه‌ خۆتی لێ لابده‌یت. قه‌ده‌ر
وه‌ک خۆره‌ وایه‌ ده‌چێته‌ گیانه‌وه‌، قه‌ده‌ر خۆی قاچی نییه‌، هه‌یج کات ئه‌و
پوو له‌ ئیمه‌ ناکات، به‌لکو ئه‌وه‌ ئیمه‌ین به‌ره‌و پووی ده‌چین و باوه‌شی
پیدا‌ده‌که‌ین. ئه‌وه‌ی له‌ من پوویدا شتیکی له‌و جۆره‌ بوو، من ده‌متوانی
خۆم له‌ زۆر شت لابده‌م، به‌لام فریشته‌ی پیر وه‌ک کۆچه‌ری پیر وایه‌، به‌
جۆریکی غه‌مگین بیرى نیشتمانی ده‌کات. هه‌ر چیمکرد نه‌مکرا خۆم له‌
مه‌هدی بدزمه‌وه‌، وه‌ک باوکیک سه‌یری خۆم ده‌کرد که‌ کورپکی به‌دبه‌خت
و گه‌وجی هه‌یه‌ و جگه‌ له‌وه‌ی به‌دوای بکه‌ویت و ئازاری هه‌لبگیریت چاره‌ی
تری نییه‌. له‌ ناکاو هه‌ستیکی غه‌مخۆری و هه‌ستیکی نابه‌جیی
به‌رپرسیاری به‌ره‌و ئه‌و کابرایه‌ ده‌بیردم. جاری دووه‌م له‌ نزیکى مالى
خۆیانه‌وه‌ بیه‌نیم، خۆی ته‌واوی دیداره‌که‌ی له‌گه‌ڵ مه‌لا ناجیدا بۆ گێڕامه‌وه‌،
په‌لیم گرت و له‌ چایخانه‌یه‌کی لا‌کۆل‌اندا دانیشتین، چاخانه‌که‌ شوینی پیر و
په‌که‌وته‌ی ئه‌و ده‌وروپه‌ره‌ بوو، له‌ خۆشه‌بختی ئیمه‌دا ئه‌و کات ته‌واو
چۆڵ بوو و ده‌مانکرا به‌بێ ترس قسه‌ی دلی خۆمان بکه‌ین. من پیمگووت
«تۆ پیاویکی بیه‌مشکی، باوه‌پ به‌ ناخ و پۆحی خۆت ناکه‌یت و
په‌ناتبردۆته‌ به‌ر که‌سیکی نه‌فام و خورافاتى تا بۆت پوونبکاته‌وه‌ من
چیم». که‌وام گووت زۆر نا‌په‌حه‌ت بوو، وه‌ک ئه‌سپی په‌تپه‌سین هه‌لچوو و
گووتی «خورافات، خورافات؟ ئه‌ی ئه‌وه‌ی تۆ به‌ منی ده‌لیت خورافات

نییه؟ ته‌خا عاسمانت بمینیت، وه‌لا پیاو ئیمانی له‌که‌له‌دا نامینیت. ئه‌ی
 ئه‌مه‌ی تو ده‌یلنیت چیه، گهر خورافات نییه‌ گوی سه‌گه ... ها ...
 چیه؟ پتمده‌لنیت، من فریشته‌م و له‌ قوونی تیره‌ هاتومه‌ته‌ ده‌ری...
 ئه‌مه‌ چیه، خورافات نییه؟». وه‌ک زۆریه‌ی خه‌لکی ئه‌م شاره‌، زمانیکی
 پیس و پر له‌ وشه‌ی هه‌رتۆک و ناخۆشی هه‌بوو. که‌ زۆر ده‌میده‌کرده‌وه‌
 بۆی ده‌می هه‌راسانیکردم، پتشت هر چه‌ بۆیه‌ک به‌وجۆره‌ ئازاری نه‌دابووم،
 له‌ دلی خۆمدا گووتم، ببیت و نه‌بیت کاتی خۆی له‌ تاو ئه‌م بۆگه‌نییه‌ جیم
 له‌قبوه‌ و پامکرده‌وه‌. ته‌واوی چیرۆکی فریشته‌کانم له‌ نوکه‌وه‌ بۆ گێرايه‌وه‌.
 پتیمگووت ببه‌ بۆ لای ئه‌و پیاوه‌ پۆحانییه‌ تا قسه‌ی له‌گه‌لدا بکه‌م.
 گهرچی به‌کێک له‌ ئامۆژگارییه‌ زۆر کۆنه‌کانی ئه‌لیائیلی فریشته‌ ئه‌وه‌ بوو
 هیچ کات له‌گه‌ل ئیمانداریکدا نه‌که‌ومه‌ گفتوگو و حه‌قیقه‌تی خۆم بۆ هیچ
 خوداناسیک ئاشکرانه‌که‌م، ئه‌وه‌ی به‌ ترسانکترین کاریک ده‌زانی
 فریشته‌یه‌ک بیکات، به‌لام به‌دبه‌ختی و سه‌ره‌پۆیی من، باوه‌ری زۆرم به‌
 مرفۆف، وایکرد ئامۆژگاری ئه‌و فه‌رامۆشبه‌که‌م و دواي خولیايه‌کی شیتانه‌ی
 سه‌ری خۆم بکه‌وم. مه‌هدی گووتی «وه‌ره‌ خۆت پیشانی مه‌لا ناجی بده‌،
 گهر ئه‌و گروتی تو مه‌له‌کیت، به‌ ناموسم تو چی بلنیت واده‌که‌م ...
 ده‌ست به‌ینه‌ وه‌عدی شه‌ره‌ف، قسه‌ی پیاو».

من به‌ راستی ده‌مویست په‌یوه‌ندییه‌کی هێمن و دۆستانه‌ و پر مه‌حه‌به‌ت
 له‌گه‌ل مه‌هدی دابه‌زرینم، هه‌ستمده‌کرد تا دیت پیرده‌بم و پتویستم به‌
 وزه‌ و تین و توانای مرفۆه‌کانه‌. پتویستم ته‌نیا به‌ سۆز و تیگه‌یشتنی
 مه‌هدی نه‌بوو، به‌لکو ده‌مویست ئه‌و درزه‌ی که‌ له‌ نێوان من و ئه‌م هه‌موو
 مرفۆه‌دا دروست بووه‌، په‌کبگریته‌وه‌ و دابخریت. مرفۆف بوونه‌وه‌ریکی
 سه‌یره‌، بۆ ئه‌وه‌ی لێی دووریکه‌وته‌وه‌، هه‌زار کلیل و هه‌زار ده‌رگای هه‌یه‌،
 به‌لام بۆ ئه‌وه‌ی بگه‌رێته‌وه‌ بۆ لای، هه‌تا په‌ک درز و ده‌لاقه‌ش
 نادۆزێته‌وه‌، مرفۆف له‌ شاریک ده‌چیت هه‌ر کات به‌وێت لێی ده‌ره‌جیت، له‌
 هه‌موو لایه‌که‌وه‌ ده‌رگایه‌ و بۆت ده‌کریته‌وه‌، که‌چی که‌ ده‌ته‌وێت
 بگه‌رێته‌وه‌، ده‌رگایه‌کیش نابینیت، سه‌یرت لێدیت، کوان ئه‌و ده‌رگایانه‌ی

لەودێو هەن و لەمدیو نین... لە کوێن؟ ئەو پۆشنترین نیشانەیە کە بوو من سەرئەنجام دا بێت سەبارەت بە مەحالیی تێگەیشتن لە مرقوف. مرقوف، چونکە خۆی لوغز و مەتەلە، نایکریت بە نەهینی ئەم دونیایە بگات. مرقوف مەتەلێکە، هێزێکی زۆر گەورە لە خۆی یان لە یەکیکی تری داھێناوە، ئەو پۆژەیی ئەو لوغزە پۆشنەبێتەو ئەم جیھانە کۆتایی دێت، بەلام بەو دا ئەم لوغزە کەس هەڵیناھێنێت، واتێدەگەم دونیاش ئەبەدیی بێت. من نیازم نەبوو مەتەلە کە شیبکەمەو، بەلام نیازم بوو کە لە مەھدی نزیکیبمەو، بیری بخەمەو کە پۆژێک لە پۆژان فریشتەییکی هەبوو، پێیبلێم دەمێک ئەو فریشتەیی وندەبێت و دەپوات دەچێت بۆ کوێ. پێیبلێم تکایە بە ھاوڕێکان تەبێ فریشتە کە خۆیان لە یادنەگەن. من تەنیا فریشتەیی کە نەبووم کە هەڵھاتووم، بەلکو دەبوو بەر لە مردنم، بەر لە دوا ھەناسەم، ئێشێک بۆ ئێنسان و فریشتەکان جێبەجێبکەم. دۆخێک کە زۆرجار خانمی مەلەکیینی تورپەدەکرد و بە راستی تووشی نیکەرائی دەکرد، دەیگوت «بەساقە، گەر دەتەوێت دنیا بگۆڕیت، بچۆ بۆ لای کیم ئیل سۆنگ یان فیدل کاسترۆ، یان نازانم ھەر گەوجیکی تری لەو جۆرە. یەکیکم دەوێت لەم کەشتییە تەرپەماشەدا لەگەڵدا نەختێک گەلوقنگی ئەو نەگبەت و نەخۆشانە قاتی سەرەو پەکیکاتەو... راست دەوێت ئێنسان و ئەم فریشتانە، بە ھەلە پێکەو لەم سەر ئەرزە دەژین. لەو زیاتر خۆتم لێ لەبان مەکە، زێدەپۆیی شتیکی باش نییە، منیش گوناحم، ژنیکی تەنبا ی بیکەسم، نە پیاویکم لە پشته، نە نێرە کەریک تۆزێک دلنەوا بێم بداتەو... گەر دەتەوێت فریشتەییکی باش بیت بۆ ئێنسان، تۆزێک ئێنسافت بێت و لایەنی کەم لە منەو دەست پێکە». بەلام من لێتان ناشارمەو کە کەسیکی بێگۆئ بووم، ئاسان مەم بۆ ئامۆزگاری و پێنمایی کەس نەدا. راستە خانمی مەلەکیین نرخیکی گەورەیی هەبوو لام، بەلام دەمێک دەمبینی ھێندە لە پەپوھندی من و مرقوفەکان دەترسیت، دەمویست شتی کەم بۆی بسەلمێنێت، گەر خۆمان ماندوویکەین، مرقوف دەتوانێت راپەنێت و بکەوێتە گەشت بە دوا فریشتە کە خۆیدا. ئەو قسانەم خانمی زیاتر ھاردەکرد و دەپەڕیە سەر

ته پۆلکان و ده یگوت «ده ته ویت بلندگزیه بنیم به دهممه وه و جاریده م، خه لکینا برۆن به دواى فریشته کانتاندا بگه پۆن. هر ئو حه یاجوونه ماوه به سه رمدا به یتن، ئه وهى له سه رمه کردومه، تاکه ژنیکی گه وجم له م سه ر ئه رزه دا خۆم بۆ خزمه تی که سانی نیوه مردوو و بیهیوای وهک ئیوه ته رخانگروه؟ له وه زیاتر چ که مژه یی و گه وجیه کی ترتان لیمده ویت. وای خوایه. ئه وهى وهک سه گی پتخاوس ماله و مال بگه پۆم و به سه ر ده ست و قاچی خه لکدا بکه وم، کاری وام پتی ناگریت ... ههسته و برۆ، تووشی دهرد و موسیبه تی وه هام مه که».

دنیابووم پۆزان خان هه ست به مه ترسییه که دهکات که من نایبینم، له راستیدا سنووری تیپوانینی من بۆ توانای شه پانگیزی مرۆف له جیگایه کدا دوه ستا. من شتی زۆرم له سه ر مرۆف خۆبندبووه وه، به لام زۆریه ی ئو که سانه ی له ژیاى خۆمدا هاتبوونه سه ر پتگام، گه رچی هه موو چاک و نمونه یی نه بوون، به لام هیند شه پانی نه بوون، بلنیم هیوایه که له مرۆفدا نییه و ده ست له هه موو شتی که بشۆن. پۆزانی مه له کبین خۆیشی به و جۆره به دبین نه بوو، به س بۆ ئه وهى من له هه له شه یی و چه وه پتی به پاریزیت هه ر کات باسم له نزیکبوونه وهى زۆرتی نیتوان نینسان و فریشته ده کرد، ئو تا سنووریک بۆ خه یال خۆشیم دابنیت، به زمانیکی وه ها به دبین قسه ی ده کرد.

من گویم نه دایه هیچ و له سه ر دواکه وتنی خولیاى خۆم به رده وام بووم.

له گه ل مه هیدا پتکه وتم بچم بۆ لای مه لا ناجی، ده بوو له وه بکه وم به رده وام خۆم به شارمه وه، ده بوو خۆم ده ریخه م و خه لکی بزنان که به لئ فریشته بوونی هیه. دیداره که م له گه ل مه لا ناجیدا پتر له وهى تراژیدی یان فه لسه فیانه بیت، کۆمیدی بوو. مه لا که منی بینى هه ر به راست ترسیکی کتوپپی لێنیشته که نه مه زانی ترسیکی نمایشکارانه یه یاخود جۆره زیکر و فیه کی مه زه بیانه یه که دینداران خوویان پتوه گرتوه. هه لبه ت مه لا توانایه کی نه بوو باله کانی من ببینیت، به لام به ده نگیکی

به‌رز وه‌ک شه‌یتان له خۆی ده‌ربکات، سێ جار گووتی « اعوذ بالله من الشيطان الرجيم » دوايی له دووریه‌کی گونجاوه‌وه نه‌وه‌ک مه‌لمه‌سی من بۆ دین و ئیعمانی خراپ بێت، گووتی «فریشته‌کان دووان له لای راست و له لای چه‌پ...». پێش ئه‌وه‌ی قسه‌کانی ته‌واو بکات من له سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتم و به‌بێ خۆ سه‌غله‌تکردن پالمدایه‌وه و گووتم «مامۆستا گیان گوێبگره، ئه‌و قسانه بۆ من، مه‌ه‌دائیلی فریشته، راست نین، من ئینکاری ئه‌وه ناکهم خودا مه‌له‌کی وه‌های مه‌بێت، کردبێتنی به چاودێر به‌سه‌ر موقوفه‌وه، شه‌و و پۆژ خه‌ریکی کۆکردنه‌وه‌ی زانیاری و راپۆرت نووسین بێ له سه‌ر شانمان، به‌لام من راستیت پێده‌لێم، فریشته‌ی زۆرم بینویه که هه‌ر ناتوان بنوسن و بخویننه‌وه. من له‌و جۆره فریشتانه نیم که کاری وه‌ها ده‌که‌ن، من جۆره مه‌له‌کیکی ترم. له‌و جۆره مه‌له‌کانه‌م که خودا به‌جێهێشتووین تا ئێوه به‌زیره‌کی و وریایی خۆتان هه‌ستمان پێیکه‌ن، بماندۆزنه‌وه. ئێمه به‌شیکین له ئێوه، له‌گه‌ڵ خۆتانداین. خودای گه‌وره هیچ کات چاوه‌ڕوانی ئه‌وه‌ی له ئێوه‌ی ئاده‌میزادان نه‌بووه هێنده له خۆتان دووربکه‌ونه‌وه، هێنده له جه‌وه‌ری خۆتان بترازین ئێمه ئیتر به‌رگه‌نه‌گرین و بپینه‌ده‌ری. ئیستا که هاتووم و ده‌مه‌وێت قسه‌ت له‌گه‌ڵ بکه‌م، بۆ ئه‌وه‌یه‌ تۆ به‌خه‌ڵک بلییت، فریشته‌یه‌ک له‌گه‌ڵیاندايه ناگاداریین ... فریشته له‌ موقوف لاوازتره ... هاتووم تکات لی بکه‌م ...». مه‌لا وه‌ها موچه‌پکه‌ی پێدا ده‌هات و ته‌زوی یه‌ک له سه‌ر یه‌ک به‌ جۆریک لێیان ده‌دا، هه‌ر نه‌مزانی گوێی له من بوو یان نا. گووتی «خودای ته‌باره‌ک و ته‌عالا گووتوویتی که شه‌یاتین له زۆر هه‌یه‌ت و شیوه‌دا ده‌رده‌که‌ون. مه‌هدی تۆ چ خراپه‌یه‌کت کردوه، چ خراپه‌یه‌ک؟». مه‌لا بۆ ئه‌وه‌ی پيس نه‌بێت و نه‌جاسه‌تی ئه‌مریعه‌ن نه‌پێکێت، قسه‌یه‌کی له‌گه‌ڵ من نه‌کرد. به‌لام لێکچوونی نێوان من و مه‌هدی ترساندبووی، گه‌ر له منی بپوانیایه ته‌نیا بۆ ئه‌وه‌بوو له نزیکي پوخساری من و مه‌هدی وردبێته‌وه. مه‌هدی که گوێی له‌و قسانه‌ بوو، په‌نگی په‌پی و لێوه‌له‌ره‌یه‌کی توند گرتی. مه‌لا وه‌ک یه‌کێک ئه‌م بیر و خه‌یاڵه ماندووێکردبێت و بیه‌وێت خۆی قوتاریکات، گووتی «مه‌هدی هیچم بۆ ناکریت، هیچم بۆ ناگووتریت، دوو سه‌به‌ی

جه معیبه تی عوله ما له سر نه مه کژده بنه وه، دهمه ویت خوت و نه م
 شه یقانه بښ بۆ نه وئ ... حوکم لای نه وانه. خودا بمانپاریزیت. خودا
 بمانپاریزیت». وه ها هاواری خودای کرد، وامده زانی هر ئیستا هیرشیک
 گه وره بۆ سر زه مینی کافران له ته وای دونه یادا ده ست پنده کات. مه لا
 ناجی بۆ من که سایه تیه کی کۆمیدی بوو، دیمه ن و شیوه ی سه یرکردن و
 چۆری په فتاری چه شنیک نه بوون له رز بڅه نه دلم. که هاتینه دهره وه
 مه هدی برده نه ولاوه و هه ندیک شتی به گویدا چپاند، بښاک وه ک
 به ویت قسه کانی به هه ند وه رنه گرم، پشتمکرده هر دووکیان و ده ستم
 خسته گیرفانی پانتۆله کم و ده ستمکرده فیکه لیدان.

جه معیبه تی عوله ما پښخراویتی دوو دیو بوو، به سه ریک پښخراویتی
 شه رعی و ده ولته تی بوو، به لام به سه ریکی تر، خه لکانیکی دیکه ی تیدا
 بوون، نه و شه رعیه ته یان به کارده هیتا تا له بنه وه دادگای پشکنین
 دابه زرتین و قه پانیک بۆ کیشانی عه قانید و بیروپا دابنښ. ده ولت
 جه معیبه ته که ی دامه ززاندبوو تا ناگای له هه موو جو له و هاتوچۆیه کی
 پیاوانی دین بیت، نه وانیش جه معیبه ته که یان دامه ززاندبوو تا ناگیان له
 هه موو جو له یه کی خه لک بیت. چه ند سال بوو جه معیبه ته که دامه زرابوو،
 به لام راستیه که ی شتیکی نه وتوی نه بوو بیگات، له کۆبوونه وه کاند
 هینده ی مه لاکان له سر پاست و دروستی هه ندیک ته فسیر به شه پ
 ده هاتن و له سر جیاوازی ده سته که وتی مه لا کویر و قورئان خوینه کانی
 سر قه بران له گه ل عوله ما راسته قینه کانی دیندا گفتوگۆیانده کرد، شتیکی
 گرم و گوپتر و گرنگتر له ژیاناندا نه بوو، هه تا جاریک له جاران یه کتیک
 له عالمه به رزه کانی جه معیبه ت به گالته وه گووتبووی، گه ر به په له
 شه یتان سه ریک له شاره که مان نه دات، ناچارم خۆم هه فته یه ک جلی
 شه یتان له به ربکه م و به شه و بچه سر مالان. نه هلی ئیمان وه ها به
 شته کان پاهاتبوون و بپوا به خودا وه ها بووبوو شتیکی پۆتین، خه لک
 پرسیاریکیان سه باره ت به دین نه مابوو، نه وه شی گومانیک یان
 وه سه وه سه یه کی تیښگه پایه زوو ده ینارد بۆ مه لاکانی پادیو و ته له فریۆن و

ئاوڕێکی لە جەمعیەتی عولەما نە دەدا یەو. بەلام دەبێت بڵێم، وەک دواتر بۆم دەرکەوت مەلاکانی جەمعیەت دوو جۆر بوون، هەندێکیان تەنیا مەلابوون، واتە خودایان دەپەرست و لە کاروباری جەمعیەت نانیکیان دەخوارد و پزێکیان وە دەست دەهێنا، خەڵکیان بۆ ئیمان و کاری باش پزێنمايێدەکرد، چاکە و موخەبەت و خوداناسی دەلێلی ئیشیان بوو، بەلام جۆری دووهم ترسناکتر بوون، بەردەوام لە خەیاڵی پشکنینی عەقیدە و لە ترسی لە دەستچوونی دیندا بوون... شتێک لەم تاقەدا سەپربوو، بەردەوام لە قسە و گوفتاریاندا لە کۆتایی دین دەترسان، ترسێک من وەک فریشتەپەکی بێلایەن لە هۆکانی تێنە دەگەیشتم و بەهانیەکی باشم بۆ نە دەدۆزایەو بۆی. پۆڤی پێش کۆبوونەوێکی من، هەندێک لە ئەندامانی جەمعیەتی عولەما پرس و گفتوگۆیەکیان لەگەڵ مەهدی کرد، هەمان ئەو قسە و پرسیارانەیان کردبوو کە مەلا ناجی کردبووی، من دواتر نۆد ئارەزووم نەبوو لە مەهدی بپرسم باس و حیکایەت چیبە و شتەکان بەرەو کوێ چوون، بەلکو چاوەڕوان بووم خۆم بچم و لەوێ بەرامبەر جەمعیەت بوەستم و پەیامی خۆم ئاشکرا بکەم و تەکیان لێ بکەم لە پەیوەندی موقوف و فریشتەکان تێبگەن.

کۆبوونەوێکی وەک من چاوەڕوانەمەکرد لە مزگەوتێک یان هۆڵێکی ئەوقاف یان دیوانی جەمعیەت نەبوو، بەلکو لە مالتێکدا بوو، کە ژووری دانێشتنەکی لە دیوێ خانیکی گەورە و شاهانە دەچوو، گەورەترین جیگایەک بوو تا ئەو کاتە دیبێتم، زیاد لە دە هۆرتە ی کاری کاشانی تێدا بوو، جگە لە وردە فەرش و پاخەری دیکه. کە چومە ژوورێ نیوێ مەلای شارەکه و بگرە زیاتریش لەوێ بوون، هەموو بە پیز لە قەراغی دیوارەکاندا لە سەر دۆشەکی بەرزی لۆکە دانێشتبوون و یەکی سینییەک چەرەسات وخورما و شەکرێ کلۆیان لە بەردەمدا بوو. سەرەتا گومانمکرد، ئایا بە راست ئەمە بۆ منە یاخود بۆنەپەکی ترە و منیان ناواخنکردووە. پێشتر من و مەهدی لە چاپخانه پەکی نزیکی مەیدانی ماسیفرۆشان یەکیدیمان بینی، پێکەوێ تاکسییە کەمان گرت و چووین بۆ کۆبوونەوێک،

هر دوکمان پیکه وه سرمان برده ژورئ، له گه‌ل دهرکه‌وتنی تيمه‌دا
 هاواری یا‌الله‌یه‌کی کپ له نۆر جینگاوه به‌رزبووه‌وه و پاش که‌میک
 بیده‌نگیه‌کی دۆزه‌خی و خنکینه‌ر بالی به‌سر هه‌موو شتی‌کدا کیشا.
 هه‌ندیک که منیان بینی گووتیان اعوذ بالله من الشیطان الرجیم. مه‌لاکان هینه‌ده
 نۆدبوون من نه‌مه‌توانی به‌ته‌نیا سه‌یری ده‌موچاوی یه‌کیکیان بگه‌م و
 تینگه‌م چۆن ده‌مبینیت و به‌چی تيمه‌ده‌گات. له‌یه‌که‌کاتدا ده‌یان چاو
 سه‌راسیمه و واقورماو ده‌یانپوانی. یه‌که‌مجار بوو بکه‌ومه به‌ر لی‌شاوی ئه‌و
 هه‌موو نیگایه. گه‌رچی وه‌ک فریشته هه‌ستیک قوولی شهرم و په‌شوکانم
 نه‌بوو، به‌لام وه‌هاش نه‌بوو هه‌شاماتیکی له‌مجۆره به‌گومان و ترس و
 کینه‌وه سه‌یرمه‌که‌ن، من هه‌ر بی‌باک و له‌که‌یفدا بم. شتی‌ک دواي
 ترازانه‌که‌م هه‌ستم پێ نه‌کردوه، ترسی گه‌وره بووه له‌مه‌رگ. هه‌لبه‌ت
 مه‌رگی فریشته‌کانی هاوړپم دلته‌نگیده‌کردم، یان کاتی‌ک مسته‌فا شوکا‌ک
 شه‌وان له‌یانه‌ی پزیشکان دایده‌نام و باسی جه‌نگی بۆ ده‌گێپامه‌وه، دل‌م
 بۆ مۆفه‌کان ده‌سووتا و غه‌م به‌ر گه‌روومی ده‌گرت، به‌لام به‌گشتی ترس
 له‌مردن له‌مندا لاوازیوو. به‌لام ئا له‌و جینگایه‌دا که ئه‌و هه‌موو چاوه‌م
 ده‌بینی به‌نه‌فهرت و گومانه‌وه لیم ده‌پوانن، بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستم‌کرد
 پتویسته له‌مۆف به‌ترسم. به‌لێ، ئا ئه‌وکاته نا‌ئومیدی، بی‌زاری، نه‌فهرت،
 توپه‌بیم به‌راه‌ریان هه‌بوو، به‌لام هۆیه‌کم نه‌ده‌دۆزییه‌وه نۆر له‌م
 مه‌خلوقاتانه به‌ترسم. که‌گه‌یشتمه‌ناو ژورده‌که و له‌هه‌نگاواندا بووم بۆ
 پێشه‌وه، زانی‌م هه‌له‌یه‌کی کوشنده‌م کردوه که چاک‌کردنه‌وه‌ی ئاسان نییه،
 به‌لام تازه هات‌بووم و گه‌رانه‌وه‌م نه‌بوو. پاستیه‌که‌ی من به‌هیوای
 دیالۆگیکی فه‌لسه‌فی قوول و درژ له‌گه‌ل کۆمه‌لی‌ک پۆحانی ژیر و هه‌کی‌مدا
 هات‌بووم، ئیستا له‌شکرێک پیاوانی مۆن و توپه‌م ده‌بینی که پێشه‌وه‌خت
 بریاریاندا‌بوو من شه‌یتانم و ده‌رگای هه‌موو قسه‌یه‌کی دیکه‌یان داخست‌بوو.
 ئه‌و بیده‌نگیه‌کتوپر و قورسه‌که له‌گه‌ل هه‌نگاوه‌کانی مندا زیاتر و زیاتر
 ده‌بوو، نا‌په‌هه‌تیده‌کردم، هه‌زمه‌کرد هه‌موو ئاسایی قسه‌به‌که‌ن. مه‌لا ناجی
 له‌ناکاو به‌چاکه‌ت و پانتۆلیکی تازه و ئوتوکراوه‌وه له‌سوچیکه‌وه له
 جینگای خۆی هه‌ستاو ده‌ره‌په‌ی و به‌ده‌نگی به‌رز گووتی «سه‌له‌وات

مامۆستایان، سەڵوات». لە ھەر چوارلاوھ دەنگی مامۆستاكان بڵندبوو. مەلا ناجی، بە پەنجە وەك ئاماژە بۆ شتیکی ترسناك بكات، نیشانەی خستە سەرم و گوتی «ئەو یانە مامۆستایان، ئەو یانە... ئەو یە ئیدیعی مەلەكێتی دەكات». كە وایگوت ھەلایەکی زۆر بەرزبوو، دەنگی وەھا پڕ ژاوە ژاوە و ھەمەمە دروست بوو، وشە یەك چیبە لە ناویدا نە دەناسرایە. بەو قسە یە بێدەنگی شكاو قاوھە قاوێکی عەجایب سەریھەڵدا. سەرھەتا وەھا بوو من ھەر زمان نەزانم، ھیچ تێنە دەگەیشتم و ھیچی پوون و پۆشنیش نە دەھاتە گویم. بەلام پاش ئیستێك، دەنگی سولتانی و ھەببە تدار ھەمووانی بێدەنگکرد و بە زمانیکە وە بۆنی فرمان و حوكمی لێدەھات گوتی «ئیمانداران، مامۆستایان، پەحمەتی خواتان لێ بیت، پەحمەتی خواتان لێ بیت، تۆزێك بێدەنگ بن». پیاوێکی بە قیافەی پش سوور بوو، دوا یی زانیم ناوی مەلا مونزیر، لە ناو مەلاكاندا پلە و پایە یەکی ھەبوو، نە لە بەرئەو ی شارەزایەکی زۆری زانستە دینیەكان بوو، بەلكو لە بەرئەو ی ھەمیشە فرمانی دەگرتە دەست و خۆی دەكوتایە پێشی و دەبوو ناخودای ھەموو كەشتیەك. مەلا مونزیر، بە جۆزێك ھەلیكوتایە ناوھەراستی ژوورەكە وە منی داپۆشی، لە پێدا تەواوی مەلاكان لە بری سەیری من، چاویان بپییە مەلا. ھەستمكرد ھەندێك لە عولەما و پیاوھە دینیەكان لەو ھەلەمەت و تاوھە ی مەلا بۆ ناوھەراستی ژوورەكە نینگەران بوون، بەلام جگە لە بزە یەکی تال و سەربادانێکی گالته ھیچیان نەگوت و پەرچەكرداریکی دیان نەبوو. مەلا مونزیر دەنگی زۆر گەورە و گری ھەبوو. ھێندە ی زانی سەرنجی ھەمووانی پاكێشاو، گوتی «مامۆستایان پەحمەتی خواتان لێ بیت، سەلاواتێك لە دیاری ھەبیبی خودا... دە ی سەلاواتێك لە دیاری ئەو»، دەنگی سەلاوات جارێکی تر بەرزبوو. ئینجا گوتی «سەعاتی لێپرسینەو یە، با كات بە فیرۆ نە دەین، تكایە ئیمانداران، پەحمەتی خواتان لێ بیت بانەبێتە گەرەلاوژە، با نەبێتە گەرەلاوژە، با مامۆستا یەك دیاریكە ین کاری پرسیار و جەواب بگرتە ئەستۆ... بفرموو كاك مەھدی، بفرموو». كە وای گوت ھەر بەراستی

بوو بە گەرەلاوژە و ھەلەو دەنگە دەنگێکی زۆر و لە پادە بەدەر. دیسانەو ە
 ھەلا موزیز وەک سەرکردە ی سۆپایەکی شلە ژاوەرە ی گەشتەو ەعرش
 و ھاواریکرد «موسلمانان، موسلمانان، من جەنابی ھەلا فاتیحی ئاشیباغ
 یان جەنابی خەتیب خۆی مامۆستا ھەلا حسامەدین ھەلەدەبۆتێرم، ئەم
 لێپرسینەو ەبە ڕیت بە ڕیتە». نازانم بۆ لەو کاتەدا ھەستمکرد کە تۆبەتی
 من و دەرڤەتی منە خۆم دەرڤەم و قسەبکەم و نەھتێم کەس وەک قازی
 و حاکم بمخاتە ژێر پرسیار. من دەستم بەرزکردەو ە و گووتم
 «مامۆستایانی بە ڕیز، سلاو، سلاوی زۆرم، من مەھدائیلی فریشتەم». ھەر
 وام گووت، بێدەنگییەکی قوول و کپیەکی سەرتاسەری بآلی کیشا. من
 ھەنگاوێک زیاتر چوومە پێش و گووتم «دەزانم ئێوە بۆیە لێرە
 کۆبوونەتەو ە، من ببین، قسەم لەگەڵ بکەن. من خۆشحالم بەم
 کۆبوونەو ە، لە میژە دەمەوێت من و مەعشری ئێنسانەکان بەراستی لە
 جێگایەدا کۆببینەو ە. مامۆستا ئازیزەکان، من فریشتەم، بەلام وەک
 ئێوەم، لەم شارەدا لە دایکبووم، لەم شارەدا ژیاوم، زمانی ئەو خەڵکە
 قسەدەکەم... ناتوانم تەواو پوونیکەمەو ە چۆن، بەلام سەردەمێک ھاو دەم
 و ھاو پێی ئەم پیاو ەبووم کە ئێستا لەگەڵمدا ە... من تەواو کەری ئەم
 کەسەم، ھەر یەکیەک لە ئێوەش مەلەکیەک لە ناخاندایە، مەلەکیکی وەک
 من کە تەواو کارتەنە، بەشیکە لە ئێوە و لە بوونتان». بەوجۆرە ھاتە
 قسە، وەک یەکیک سۆپایەک بۆ جەنگ ئامادەبکات چوومە ناو ەراستی
 ژوورەکە و دەنگم لێ بڵندکردەو ە. گەرچی پێشتر لە ھیچ کۆر و
 کۆبوونەو ەبەدا و تارم نەدابوو، بەلام تا سنوورێکی باش سەرەحال و
 سەرکار بووم. قسەکانم گەرچی جارە جارە ناڕەزایی توندی دەجولاند،
 بەلام من گوێم لێ نەبوو، وەک مەستێک چەند سال عاشقی کچێک بووێت
 و نەیتوانی بێت پازی خۆی بەیانبکات، ئێستا دەرڤەتی بۆ گونجاییت و
 مەستی شەرمی شکاندبێت، بێئاگا لەو ە ی چ بەلایەک سازدەکات، بە
 ئارەزووی خۆی کەوتبێتە قسە و وتاردان. لە کاتی قسەکردندا، زۆرجار لە
 نزیکەو ە گوێم لێدەبوو ھەلا موزیز بە دەنگی بەرز دەیگووت «یا حافیز
 نغزومان نەکەیت... استغفرالله... استغفرالله... خودایە نەمانخەیتە بەر

مەوجی غەزەیی خۆت». نۆزینەى مەلاکان، وەک گڕۆی لە چیرۆکی شیتیک بگرن، گوتیان دەگرت، نۆریان منیان بە دیوانەیکى تەواو لە قەلەمدا. تا من لە چیرۆکەکەى خۆمدا دەچوومە پێش، نۆریان پتر بە زەردەخەنەیکى بەزەیی و بە نیگای یەکیک لە دلەو پەحمى ببزوت، دەیاننوانی... پەنگ بوو لە کۆتاییدا هەموو وەک شیتیکى شایەن بە شیتخانەیان بزانیبام، گەر لە ناکاو «مەلا ئەسەدى مژگەوتى ئاشنایان»، وەک فێى لیتاتیت نەیکوتبایە «پاستدەکات ... پاستدەکات ... ئەم مەلەونە پاستدەکات، بەلەکانى دەبینم، قەسەم بە عەرشى عەزیم دەبینم، قەسەم بە عەرشى عەزیم خۆیتى، ئەم مەلەونە بەلەکانى». مەلا ئەسەد کۆرپىکى باریک و گەنج و نۆز لاواز بوو، جووتیک چاوى گەورە و پڕ حەسرەتى هەبوو، هەر بتدیبايە دەتزانى زیرەکە و خالیش نىيە لە هەوايەکی شیتى، بەلام بە شتووى سەیرکردن و تێپوانیندا لە من، دلنیابووم بەلەکانم دەبینت. کە وایگوت، لەگەڵ قەسەکردندا هەستا و بەرەو پووم هات. هیشتا نەگەشتبوو ئەستى من، وەک فێى لیتاتیت پێچى خوارد، هەوايەکی ناديار لولیکرد، بە جوړیک پێشتر نەمدیبوو، ئەزۆکانى چەمینەو و دواى دوو لەترى خاوە، بەلادا کەوت و سەرى دوو مەتریک دوور لە منەو دای بەزەویدا. لەگەڵ کەوتنیدا، لەزىکى توندگرى و لالێوێکانى کەفیکى زەردى عەجایەبیان دەردا، کەوتنى وەها سەیر و نابەجێ و کتوپڕ بوو، هەموو وایان دەزانى هێزىکى شەپانگێزى غەیبى دەستى لێوێشانووه. مەلا لەگەڵ کەوتندا لەقەرتییهکی توندی پێکەوت و وەک قەلەمۆنیکى هەر ئێستا سەربەدراو، کەوتە تەکان و هەلبەزین، قاچەکانى وەها توند دەجولاند و پای وەها لە هەوادا دەکوێ، هەموو واتێگەشتن من دەستىکى شەیتانیم لێوێشانووه و خەریکی پۆحکێشانە و هەر ئێستاکى دەمریت. چەندین مەلا بۆ فریای هەستان و خێرا گەشتە سەرى و هاوارى یا الله لە هەموو کونج و لایەکی هۆلەکەو بەرزبووهو. بە خێراییهکی وەها چوار دەورى مەلا ئەسەدى بپۆشیان گرت، ئێتر من نەمدەبینى، تەنیا گوێم لە دەنگى سنگى بوو وەک ماشینیکی شکاو خیزەى دەهات. ئاورمەدایەو و مەلا مونزیرم لە بەرامبەر خۆمدا بینى،

پیشیکی سووری عه جایب و چپی هه بوو، بۆرکانی زهره و پپ، هه
یه کهش به قهه سمیلێ سولتانیکی تورک درژبۆون، نیگایه کی ئاگرینی
تێگرتم و گووتی «سهگ دووریکه وه له مناوه، له عهنتی خودات لێ بیت،
اعوذ بالله من الشیطان الرجیم». چاوانی هه ره شه یه کی ترسناکی تێدابوو،
ئیمانی کوژی پیاویک که برۆی وایه له ئه زه له وه ده زانیته راست و هه له
چییه. بۆ ساتیک ویستم نه چمه ده ری و له ویدا بوهستم، به لام وهک له
ناو ئه وه هۆسه و جهنجالیه دا هۆشم هاتیه ته وه بهر خۆم، شتیک
پایته کاند و وه ستاندمی، شتیک پیشتر ههستم پینه کردبوو، شتیک بوو
وهک ئه وهی من سه ره بهم جیگایه نه بم و له ناو ئه م پیاوانه دا جیگام
نه بیته وه و ده رگایه کم ده ست نه که ویت، هیچ ده رگایه ک، لیوه ی پێ بنیمه
ناو دونای ئه وان. هه ستمکرد هه رچییه کم کردوه چه وت و نابه جێ بووه،
من بوونیکی مه حال و نه ناسراو بووم... شتیک ده بایه هه ره به تاریکی
بمینیته وه. ئه وهی ده رگای ئه وه بیده نگیه م شکاند و نه نینیم ئاشکرا کرد،
هه له یه کی کوشنده بوو، چونکه ئه وهی له تاریکییه کی قووله وه هاتیه ت،
وه ها مۆرک و پهنگی زۆمهت ده گریته، ده کریته هه ره که سه و ئه و ناوه ی
لێبنیت و ئه و پهنگی پێ بیه خشیت که خۆی ده یه ویت... دلنیا بووم
چیتراوای من، بوونی من، سیفاتی من، مولکی خۆم نین. جه هه نه م
ئه وه یه که ئه وانی تر ناوه راسته قینه که ی خۆت نه زانن، من له ناکاو، له و
ساته دا که مه لا ئه سه ده ی مزگه وتی ئاشنایان که وت، که ویستی حه قیه ته ی
من به مۆری ئیمانی خۆی مۆربکات، ویستی ده ستی بگه ینته باله کانم و
پامکیشیت تا هه موو ببینن من باله هیه و ده کریته وهک مراوی نه خۆش
له باله وه بگیریم. له و ساته دا بیرمه که وه ته وه فریشته م، سه ره به جیگایه کم
مه حاله عه قلی ساده ی مۆف بیگاتی. نه فره ت و ترسیکی قوولم له چاوی
ئاماده بوواندا ده بینی، مه هدی له هه مووان به دتر و شه پانگیزتر له منی
ده پوانی... وهک سیحریازیکی شه پانی به هیزیکی شه ی تانییه وه ده یانینیم.
ژووره که وه ها شله قا و دانیشنه که ترسیکی وه ها بالی به سه ردا گرت،
جگه له وه ی له پێشچاوی هه مووان، له بهر لێشای نه فره ت و هه په شه و
ده رکردندا، پاشه وپاش ژووره که جیه ی ئلم، کاری دیم له ده ست نه هات.

ژماره‌یه‌ک مه‌لا به خۆیان و جبه و چاره ناگرینه‌کانیان‌وه، هه‌نگاو هه‌نگاو تا نزیکه‌ی ده‌رگای ده‌ره‌وه دوامکه‌وتن. ترسیان هه‌بوو به‌رمبکه‌ون، ترسیان هه‌بوو په‌لامارم بده‌ن، من بۆ ئه‌وان بوونه‌وه‌ریکی نه‌ناسراو بووم، ئه‌و دیوه تاریکه‌ی شه‌یتان بووم که خودا به ئازادی هه‌شتوتیتیه‌وه و که‌س نازانیت چ ده‌ردیکی لێ‌وه‌دیت و چ ئافاتیکی لێ‌وه‌ده‌رده‌چیت. له‌و ساته‌دا جگه له‌وه‌ی به‌جێبه‌یژن، دووبه‌که‌ونه‌وه تا له‌وه زیاتر سه‌ری سندوقی به‌دنه‌فسونم هه‌لنه‌ده‌مه‌وه، پێگایه‌کی تریان له‌ به‌رده‌مدا نه‌بوو، ئه‌و ترسه‌ی ئه‌وان ته‌نیا ده‌روازه‌ بوو بۆم لێ‌وه‌ی هه‌لبێم و خۆم بگه‌ینمه‌وه که‌شتی فرشته‌کان. وه‌ها پڕتاو و بالدار به‌کوچه و شه‌قاماندا پارمه‌کرد، دلی شه‌پزه‌م وه‌ک دلی چۆله‌که‌ی ترساو ده‌له‌ری.

ده‌من گه‌یشتمه‌ ژوره‌که‌ی پێزان، وه‌ها په‌شوکاو و شه‌پڕۆ بووم، بێته‌وه‌ی زارم بکه‌مه‌وه و وشه‌ له‌ ده‌م بترازیت، ئه‌و که‌مه‌رخم و بیتاگا، گووتی «چی بووه؟» ده‌لێی بیچوه‌ و رجیت و له‌ پلنگ پاتکردوه؟ بۆ وا شه‌پزه‌ و مه‌لول دیاریت؟». به‌وه‌دا من هه‌چ کات فریشه‌یه‌کی درۆزن نه‌بووم و له‌ کاتی زۆر زۆر ناچاریدا نه‌بایه، درۆم نه‌ده‌کرد، پێمگوت «پێزان خان، فیداویم دانیشه‌ و گویم لێ‌بگه‌ر. شتیکی خراپم کردوه، ده‌بیت له‌ نوکه‌وه‌ بۆت بگێڕمه‌وه، به‌لام توپه‌ مه‌به‌ و هه‌چم تێمه‌گره‌ و مه‌یقه‌ومینه‌». ئه‌وه‌ی که‌ گووتم «له‌ نوکه‌وه‌ بۆت ده‌گێڕمه‌وه» گوزارشتیکی خۆی بوو، هه‌رده‌م گه‌ر شتیک ببايه، ده‌یگوت «وه‌ره‌ ده‌مت داخه‌ و له‌ نوکه‌وه‌ بۆم بگێڕمه‌وه». به‌رده‌وام سه‌رم له‌وه‌ ده‌سوپما کامیان بکه‌م، ده‌م داخه‌م یان له‌ نوکه‌وه‌ شته‌کان بگێڕمه‌وه.

ئه‌و ئێواره‌یه‌ چیرۆکه‌که‌ی خۆم و جه‌معیه‌تی عوله‌مام له‌ نوکه‌وه‌ بۆ گێڕایه‌وه.

کاتی‌ک شتیک بیتاساندايه و وه‌ها له‌ دلی بگرتایه‌ قسه‌ی بۆ نه‌کریت، مه‌که‌ زله‌کانی به‌ جۆریک ده‌که‌وتنه‌ هه‌لچوون و داچوون، وه‌ک که‌شتیه‌کیان لێ‌ده‌هات له‌ شه‌پۆلاند هه‌لبه‌ز و دابه‌زی بیت. که‌ من له‌

هه موو شتیک بوومه وه، گوتی «ته وای، خانم گیان، نه وه هه موو چیرۆکه که بوو». هیچی نه گوت، هه سهریرکردم و گوتی «ههسته بێژ ده ره وه». ده مزانی نۆر له خۆی ده کات و ده یه ویت سهرتا بیریکاته وه. دلنیا بووم له دل وه ده یوست ناوه پووتم بکات و په پویایی من و قژی خۆی پتیکه برنیتته وه، هینده توپه بوو، بوغز وه ها به رچاو و بهر گهردنی گرتبوو، نه هیچی ده بینی و نه وهک به شهر هه ناسه ی بۆ ده درا. من به بینه نگ چومه ژوره که ی خۆم و لیتی خه وتم. له وه شه وه ژیا نی خانم به ته وای گۆرا، تا نه کاته ی من له سهر داوای نه وه نه یاداشتانه ده نوسم، باوه پناکه م چۆن بوومه مایه ی نه وه هه موو په ژاره و نا په حه تیه. نه وه شه وه سه عاتیک دای نیوه شه وه، له سهر دهنگی گریانیکه به کوڵ له بهردهم ده رگای ژوره که مدا به ناگا هاتمه وه، که چومه ده ری، پززانم له سهر و قژیکی بژ و دۆخیکه پۆخی شتواودا بینی، که به درژیایی نه وه هه موو ساله ی زیانم له که شتیدا، به و جۆره نه مبینیوو، پتیشتریش شه وان له خه وه لده ستا و به کۆشکدا ده سوپایه وه، به لام نیگه رانی وه ها قوول بگاته ناستی وه ها گریانیکه کو لدار و فوغانیکه له وه جۆره ده ست پتیکات، شتی وه هام لی نه دیوو. سهرتا دلم له وه له رزی به لایه ک به سهر یه کتیک له باغه وانه کانمان یان بولبولیارد هات بیت. به لام به چاوی پر فرمیسکه وه سهریرکردم و گوتی «نیر لیمان ناگه رین». به سهرسامیه وه پرسیم «کئ لیمان ناگه ریت خانم، چی بووه؟ چی قه و ماوه؟ ده خیل نامان قسه بکه». هه ستمکرد له ترس و له سهرما و له توپه پیدا ده له رزیت. گوتی «نیمانداره کان لیمان ناگه رین؟». «نیمانداره کان کاریان به نیته چیه؟ ده ی ناتوان زیا نی قونچک تیکیشیان بۆ نیته هه بیت. تاکه فریشته یه ک بتوان بیبین منم، نه ویش بئ بال و بئ جوبه و جه وائی مه له کیانه م، نیر چوزانم فریشته م، وای خانم ده لیتی نیته دوینی ده ستمانداره ته کار. گه مه ترسیمان له سهر بووایه ده من سال بوو ده رکه وتبوو». چاوانی وهک جۆگه فرمیسکیان لی ده هاته ده ر، بوخساری ژنیکه بوو شتیکه گرانبه های له ده سته دایت، به قینیکه نۆره وه سهریرکردم و گوتی «نه مجاره جیاوازه. له وه و پتیش هیچیان نه ده زانی،

ئێستا نا... ئێتر دەستبەردار نابن. شتێک هەیه دەبێت بیزانیت، شتێکی
 نەینێی کە تۆ قەت بە تەواوی نەتزانێوه». دەستی گرتم و لەگەڵ خۆیدا
 بردمی بۆ ژوورێکی تاییەت کە کلێلەکی هەمیشە بە خۆی بوو، ژوورێکی
 حەرام و قەدەغە نەبوو، بەلام ئاسان و بێ ئیشیش نەدەکرا بچیتە ئەوێ،
 زۆر شتی نەینێی و کۆنی کەشتیبه کە لەوێ هەلگیرابوون، من تا ئەو کات
 چەند جارێکی تریش چووبووم، بەلام کاتیکی وەهام نەبووبوو بزانم چی
 تێدا یە. پاستییەکی بزمانیایە شوێنێک سەرئێشەم لەگەڵ خانەدا بۆ
 دروستدەکات، توخنی نەدەکەوتم، ئەم ژوورەش لەو شوێنانە بوو. هەر
 کات بـمگـووتـبایە دەمەوێت بچم، خاتوون وەک سەگێک بە چلپاودا
 پاکێشێت، سەعاتێک بە پرسیار و وەلامدا دەبیردم و دواچاریش کلێلەکی
 نەدەدام، لەبەرئەو لە سەرەتاوە ژوورەکم لە خەیاڵ دەرکرد و
 بایەخێکم نەدەدا بەوێ ببینم. سەیریوو بە لامەو کە ببینم ژوورەکە هەر
 کارەبای تێدا نییە، بەلام مۆمێک و شقارتەیک لە پشت دەرگا کەو
 دانرابوون تا بکریت لە کاتی پتووستدا پۆشنیکەینەو. خانم وەها لەرزۆک
 و شلەژاو بوو، ئەسلەن دەستی گۆی نەکرد مۆمەکە دابگیرسێتێت و بەر
 دەرکی ژوورەکە پوناکبکاتەو. من هەم مۆم و هەم شقارتەکم گرت و
 گووتم «خانم بۆ خاتری گۆپی باوکت وا لە خۆت مەکە، من دەزانم
 کارێکی خراپم کردو، بەلام کاری خراپ کە لە دەست ترازای ئێتر غەم و
 دلەنگی ناوێت. من هیچم پێناکریت تازە ئەو هەلەیی خۆم چاکبکەم.
 ئێستا من چی بکەم، ئەوەندەیه دەزانم تاوانێک دەکەوێتە ملی من. گەر
 مەلا ئەسەدی ئاشنایان بەریت هەر وە، نەشمریت هەر وە، بەریت تا
 قیامەت مەلاکان بە شەیتانم دەزانن، گەر نەشمریت موسیبەت ئەوێهە لە
 ناو مەلاکاندا یەکیک هەیه من بە پەرپوێلەو دەبینیت ... گەر ئەم
 مەلایە مژگەوتی ئاشنایان نەبایە، هەر ئەمشەو دەچوو مەلای مەهدی و
 دەمگوت کابرا چیم پێ گرووتووێت لە بیرییکە، هەمووی یارییه و کالۆ لە
 سەر نانێک بوو بە نیازی کەیف و خۆشی. من نە فریشتەم و نە
 تەرەماش، عەبدیکی خودام و خۆم لە تۆ گۆپیوه و داوی لێبوردن دەکەم،
 نەبا شتەکان پتوپتووتیکی خراپ بگرن... ئا خانم گیان، بەلام دەستم

دامینیت خۆت وه‌ها مه‌په‌نجینه و شته‌که هه‌شتا وه‌ها خراب نییه و گهر
 چه‌ند پوژنیک سه‌بریکه‌ین، ده‌رووی په‌حه‌تمان لێ ده‌گرێته‌وه». خانم به
 فرمیسکه‌وه گووتی «ده‌مت داخه و نه‌وه‌نده‌ی تر به چه‌نه‌بازنی پۆحم
 نازار مه‌ده، خۆم که‌م عه‌زابم نییه و تۆش به‌م فله‌ته فله‌ته بیتامه‌ت،
 نه‌وه‌نده‌ی تر په‌رێشانم مه‌که ... وای به‌شی خۆم په‌رێشانم، به‌شی خۆم و
 بگه‌ زیاتریش په‌رێشانم». من به‌ مۆمه‌که‌وه پێش خانم که‌وتم بۆ ناو
 ژووره‌که و گووتم «باشه‌ خانم، هه‌ق به‌ تۆیه، له‌ راستیدا گهر تو
 به‌وجۆره‌ نارپه‌حه‌ت بیت، عه‌قلی خۆم له‌ده‌ستده‌هم و وه‌ها هه‌ست به
 شه‌رمه‌که‌م، پووم نه‌یه‌ت له‌ ناستی ئێوه‌دا سه‌ربه‌رزیکه‌مه‌وه، خۆت
 ده‌زانیت شه‌رمی وه‌ها شایسته‌ به‌ مه‌له‌کیکی بێخه‌تای وه‌ک من نییه، که
 نه‌سله‌ن نازانیت شه‌رم چیه‌». پالێکی بجوکی پێوه‌نام و چاوی سه‌ری،
 به‌لام به‌ دلێکی هه‌شتا په‌روه، گووتی «بێخه‌تا، وای، بێخه‌تا... ده‌مت
 داخه و چرت و په‌رتی خۆتم لێ کۆمه‌که‌ره‌وه. له‌ خه‌تادا هه‌موو وه‌ک یه‌ک
 وه‌هه‌ین، هه‌م من و هه‌م تۆ، هه‌م هه‌موو دونیا، چی له‌ سه‌ر ئه‌رز و چیش
 له‌ ناسمانه‌ خه‌تامان وه‌کو یه‌که». له‌ ژووره‌که‌دا شتیکی وه‌ها نه‌بوو
 هه‌ستیک بداته‌ من که‌ شوپینکی زۆر گه‌رنگ و گه‌نجینه‌ی پارێزکی گه‌وره‌یه،
 هه‌ندێ کارتون، که‌لوپه‌لی کۆن، شتگه‌لێکی له‌که‌لک که‌وتوو که‌ پێده‌چوو
 شه‌ری و شیتالی داپه‌ره و باپه‌ره کۆچک‌دوه‌کانی خانم بن. به‌ منی گووت
 «مۆمه‌که‌م بۆ بگه‌ره و مه‌جولێ، من هه‌زناکه‌م ئه‌مجۆره‌ ژوورانه‌ پوناکیان
 تیدا بیت، هه‌موو مالێک ده‌بیت ژوورنکی تاریکی هه‌بیت ... باوکم غه‌ریقی
 په‌حه‌مت بیت، دايمه‌ ده‌یگووت خۆشی ژووری تاریک له‌وه‌دایه‌ هه‌یچی
 تیدانه‌بیت، واهه‌ستده‌که‌یت په‌ره له‌ جێ و جانه‌وه‌ر. وای پێغه‌مبه‌ری خودا،
 پێمگووتی نه‌وه‌نده‌ ده‌ستت مه‌جولێنه، پوناکی مۆمه‌که‌ و ده‌جولیت
 ده‌لێیت بومه‌له‌رزه‌ داویتی له‌ سه‌رم». پێزان له‌ ناو هه‌موو شته‌کاندا و
 دوا‌ی گه‌رانیکی که‌ کاتیکی باشی برد، دوو ده‌فته‌ری کۆن و زه‌ردی ده‌ره‌منا
 و به‌ نه‌سپایی ته‌کاندن و یه‌کیکیانی ماچکرد و نه‌رم نوساندی به
 سنگیه‌وه و گووتی با بپۆینه‌ ده‌ری. له‌ ده‌ره‌وه، تۆزیک ده‌ستی به‌ سه‌ر و
 قژی خۆیدا هه‌تایه‌وه، جاریکی تر چاوانی سه‌ری و خۆی راستک‌رده‌وه و

سنگی لئ هه‌لقیتاند، هه‌ستمده‌کرد زۆری پێناخۆشه له‌و پشینویی و سه‌ریژنییه‌دا که‌س ببینییت. وه‌ک ژنه نه‌فسه‌ریکی پوتبه‌دار، خۆی کۆکرده‌وه و به هه‌موو گورجوگۆلییه‌ وه به‌ره‌و ژۆرده‌که‌ی خۆی پێشمکه‌وت. ئیستا بۆ نه‌وه‌ی نه‌و سه‌رنجی گریان و لاوازییه‌ی پێشتری به‌شاریته‌وه، هه‌ولیده‌دا که‌لێک به‌هێز و توند ده‌ریکه‌وێت، له پشت میژه‌که‌یه‌وه دانیشته و چاویلکه‌یه‌کی تایبه‌تی ده‌ره‌ینا، که ته‌نیا بۆ ته‌ماشاکردنی شتی گرنگ و ورد ده‌یکرده چاوی. سه‌ریکی ده‌فته‌ره‌ بچوک و باریک و زه‌رده‌کانی کرد. شتی که‌نه‌بوون وه‌ها دیارین به‌و جۆره به‌ نرخ و ترسانگین، به‌لام چه‌شنیک ورد و هیمن لاپه‌ه‌کانی هه‌لده‌دایه‌وه، من دلم ده‌له‌ری. نا، په‌ه‌کان ئیجگار وا هه‌لوه‌رۆکیش نه‌بوون پتیویست به‌و هه‌موو وریاییه بکات، به‌لام دیاریبو نه‌وه‌ی ژێر ده‌ستی شتیکی به‌نرخه و سالانیکه فرامۆشیکرده، ئیستا وه‌ک هه‌ستیکی گوناوه به‌رامبه‌ری، به‌و جۆره پێزی لیده‌نا و ده‌ترسا نه‌با له ژێر په‌نجیدا به‌رویت. دوا‌ی سه‌یریکی ورد، هه‌ناسه‌یه‌کی قوولی هه‌لکێشا و سه‌ری به‌رزکردوه و به ده‌نگیک که ته‌نیا بۆ کاتی گێپانه‌وه‌ی یادگاری کۆن و بیره‌وه‌ری جاران به‌کاریده‌هینا، گووتی «مه‌ه‌دائیل، باش گوێیگره، نه‌مشه‌و ده‌مه‌وێت زۆر قسه‌ت بۆ بکه‌م، من ژنیکی خراپ بووم له‌گه‌لتدا، خۆت ده‌زانی ده‌ردم زۆره و ده‌رمانم که‌مه، دانیشه پۆله، دانیشه». که وایگووت، من له میژبوو دانیشتبووم، به‌لام وه‌ک بۆ یه‌کیکی تر قسه‌بکات، هه‌ر ده‌یگووت «دانیشه باوکم، دانیشه، بۆ دانانیشیت؟». که‌میکی تر سه‌یری سه‌ر میژه‌که‌ی کرد و وه‌ک دلنایبێت هه‌موو شت له جێگای خۆیه‌تی، ده‌فته‌ریکیانی به‌رزکردوه و گووتی «ئه‌مه تاکه‌ نوسراوی باوکی په‌حمه‌تیمه، په‌حمه‌ت له‌ گۆپی بیت. ئه‌مه تاکه‌ نوسراویتی. باوکم له‌و پیاوانه نه‌بوو وه‌سیت و نامۆزگاری و شت بۆ مندالی جیببیلێت، قه‌ناعه‌تی به‌و شته پڕه‌وپوچانه نه‌بوو، بلێن که‌چم ئاگات لئ بیت، میرده‌که‌ت دزیت لئ نه‌کات، ئاگات لئ بیت نه‌وه‌نده قه‌رزم لای فلانه حاجی و نه‌وه‌نده زێرم لای فیسار. زه‌ره‌نگه‌ره، یان هێنده‌م مال له‌ فلانه کچه‌ و نه‌وه‌نده‌م مولک له‌ فسه‌ شوێن هه‌یه. نه‌و ده‌یگووت، دنیا وه‌ک نوینی ژنی جونده وایه، هه‌ر شه‌وه

و هه وه سینک تیا ده خه ویت، چۆن و به پئی چ ته دبیرنک قسه ی نه مری من و ته گبیری نیستام بۆ ده سالی تری تو بخوات. به ره حمهت بیت ده یگوت، عه قل شتیک نییه پیش دنیا بکه ویت، عه قل یان نییه یان ده موده ست له شوین و کاتی خۆیدا ده رده که ویت. باوه پی به ته جروب به نه بوو. نور له گۆر و مه رقه دی بارئ ده یگوت، هر که س گوتی من ته جروب به له تو زیاتره، جرتیکی گه وری بۆ لییده. هه ندی پۆژ نۆر باوه پی به جرت بوو، هه ندی پۆژیش نا. ده یزانی من ناتوانم جرت لییده م، ماوه یه که به راستی ویستی فیرمبکات، گوتی به جه هه نه م کچیت، گه ر ژن بیت یان پیاو پتویستت به جرت ده بیت، له وانه یه نه سلن وه که ژن نۆر زیاتر پتویستت به جرت بیت. قه بره که ی پر له نور بیت، نۆر حه زی له ژنیک بوو بزانییت جرت باش لی بدات. هه ندی جار به لاقرتیه وه ده یگوت، کچم راستت ده ویت من نه مه له کبینم و نه هیچ، به س جرت زانیکی باشم، نه وه تاکه هونه ریکه ژیان فیریکردوم. ده یگوت، که سینک نه توانییت جرت باش لی بدات، هه مو ژیا نی ناچاره گۆی له خه لکی گه مژه بگریت و بیده نگ بیت، جرت فیر به و بزانه که ی به کاریده هینیت، به وه ده بیته شاهه نشاهی ژیا نی خۆت. نا.. به ره حمهت بیت، به رده وام وا قورس و حیسابی بیته ده ب نه بوو، هه ندی جار عاقلانه تر ره فتاریده کرد، ده یگوت نا ریزان گیانم، کچی خۆم، ته جروب به شتیکي نه و تو نییه، ته جروب به ئینسان ته نیا به هه له دا ده بات. ئیدی وابوو.. باو کم هیچ ئامۆزگارییه کی وه های بۆ جینه هیشتووم. وه که ده بی نی ژنیکي به دب ختم ده بیت به ته نیا له م ماله دا هه م کاری ژن و هه م کاری پیاو بکه م. نا باو کم پیاوی ئامۆزگاری و پینمایی و نه و شتانه نه بوو، باو کم پیاوی زانیاری بوو، حه زیده کرد زانیاری ببه خشینت نه وه که ئامۆزگاری. نه و کاته ی نه م ده فته ره نوسراوه، من له شیتخانه بووم، من سالانیکی باش له شیتخانه بووم، چهند سال و چهند مانگ له وئی مامه وه، نه وه یانیت پی نالیم، نه وه نه پنی خۆمه، راسته ماوه یه کی دریزه وه کو خوشک و برا به یه که وه ده ژین، به لام به پتویستی نازانم که سینکی وه که تو نه و هه موو زانیارییه ورده له سه ر من بزانییت، نه وه ی ده زانی له شیتخانه بووم بۆ

خۆی زۆرە . خراپترین شتیک لە سەر ئینسانیک بیزانیت ئەوەیە، بزانیت لە شیتخانە بوو ... ئیتر بەساقە لەو زياتر چیت دەوێت؟». لەو یادا وەستا، چاوانی غەمیکی کتوپریان تیگەپا، غەمیکی راستەقینە بوو، لە پشت ئەو شەوقە وردانەی نیگایەو، فریشتەیهکی تەنهام بینی که قوول ئەشکەنجەی مرقیوون دەکشیت. لەو یادا هەستم بە راستییهکی ترسناککرد، تا ئەوکات نەهاتبوو خەیاڵم و بیرم لێ نەکردبوو، ئەو مرقانەی دواي دەنگی فریشتەکەي ناخيان دەکەون، بەدبەختترین مرق و غەریبترین غەریبانی دونیان. من وەک فریشتەیهکی ترازو که تەنیا سێبەرەکم مابوو، که بووبووم بە پوچیکی دەرکراو و بۆ ئەبەد ناواری، خوشبەختتر بووم لەو که هەم دیلی جەستە و هەم دیلی پوچ بوو. من تەنیا ئازاری فریشتەبوونم دەچێژت، ئەو ئازاری فریشتەبوون و ئینسان بوونیش، ژانیک مایەي ئەوەبوو حورمەتیک زۆری لێبێتم.

دەستی خستە سەر میزەکه و گووتی «ئەوکاتەي من لە شیتخانە بووم، باوکم ئەم زانیاریانەم بۆ بەجێدەهێلێت، شیتخانە شتی زۆر فێرکردم، زۆر... مەهنا ئیل هەموو مرقیکی راستەقینە دواجار دەبێت بچیت شیتخانە، دەبێت بچیت، دەبێت. لێرە دەلێن هەموو پێگاگان دەچنەوێ بانە، بەلام وانیه، هەموو پێگاگان دەچنەوێ سەر شیتخانە. تەنیا لە شیتخانەدا مرق دەتوانیت لە دنیا تێبگات، دەزانی من چەند خەفەت بۆ بولبولیار دەخۆم که بەدبەختە شیتخانەي نەبێنێو. مرق که شیتخانە نەبێت بریاری هیچی بۆ نادریت... دەزانم ئیستا دەلێت بریاری چی؟. مەهنا ئیل گیان هەموو بریاریک... هەموو بریاریک. لە سەر و هەمووانەوێ ئەو بریارە، من بۆ ئەو کەسەم که یەکیکی تر دەیهوێت، بۆ وابکەم که خەلکی دەیانەوێت... وا سەیرم مەکه، شیتخانە جیاوازییهکی نییه لەگەڵ ژیان لەم شارەدا، لەوێش دەیانەوێت بە زۆر دلت خوش بیت، بە زۆر بتکن بەو کەسەي که دەلێت من باشم، عەبیم نییه، لە هیچ کەم نییه، ئەوەتا نابین تەواي تەواوم. هەر کاتیک واتگرووت ئیتر تەواو، تۆ شیت نییت، دەبیت بە عاقلی عاقلان، هەموو ماچتەدەکن، بەساقە، هەموو

خویشیان دهوئیت، هیچ غه میک له وه گوره تر نییه به زۆر به خته وهر بیت، به وهرجه خویشیان دهوئیت به خته وهر بیت. باوکم نهیده زانی شیتخانه چیه، به لām دهیزانی من غه میکنم، کچیکی ته نه ای غه میکنم، نه هاوړم هیه و نه کس ده بیته هاوړم، جوان نیم، ته نهام، مۆتکه و دیوه زمه ی خۆم هیه، به دبختی به پوخسارمه وه دیاره ... بیده نگم. وای مه هدائیل، من جاران وا زۆربلێ نه بووم، هه ندی جار به ههفته دهنگم لێ نه دهات، به ههفته. به لām ئیستا ته نیا به قسه ده توانم ئوه له بیر به مه وه که له پاستیدا به رده وام بیده نگم. شیتی به قوربان ئوه یه قه بوولی نه که ی به درۆ به خته وهر بیت. باوکم نهیده ویست بمنيړت بۆ شیتخانه، ئوه کات ته مه نم زۆر نه بوو، به لām هه موو دنیا ده یگوت شیتم. باوکم بردمی بۆ هه موو دکتوره کان، من هیچ نه بوو جگه له وه ی غه میکنم بووم، بیده نگ بووم، ته نهام بووم، نانم نه ده خوارد، شهو باش نه ده خه وتم ... ئه وانه و کۆمه لیک شتی تر، که ده شیت هه موو مۆفیکی عاقل هه بییت. ئا، به ساقه شتی تریشم هه بوو، وهک زۆر ده پشامه وه، شهو هه لده ستام و به گریان وه له ژوره کهم ده رده په یمه ده ری و هاوارمه کرد، قیزم ده که بیسته عهرشی عه زیم. نه مده زانی بۆ، ترسم له هیچ نه بوو، هیچ نه ده ویست، بانگی شتیکم نه ده کرد، هه ر شتیک له ناخدا ده یگوت، پیزان هاواریکه. مه هدائیل گیان ... هه موو دکتوره کان گووتیان، چونکه بێ هۆ و به هانه یه که هاوارده کات که واته شیته. شیتی ته واه، مه عنای نییه یه کئ هه ر له خۆیه وه هاواریکات، کهس به تیلآ نه یکه شواوه به که فه لیدا، کهس ده رزی نه کردوه به سمتیدا، ئیتر ئه م شیر به شیریه ی له چیه. به لām من شتیک له ناخدا بوو، شتیک ئیستاش نازانم چیه، که سی تریش نازانیت، ئه و شته وایده کرد هاواریکه ... په نگه پاستیان گووتیت، ئه وه شیتی بیت، شیتی ته واه، به لām من ده بوو هاواریکه ... هاوار بۆ هیچ، هاوار ته نیا وهک هاوار، ده مت بکه یته وه و بقیژنیت. بۆ من شتیک زۆر ئاسایی بوو، وهک چۆن ئینسان هه قی هیه ئاو بخواته وه، ده بیته هه قیشی هه بیت هاواریکات ... چه ند ویستی هاواریکات، هاواریکات، بیت هوه ی کهس پئیبلت بۆ هاوار ده که یته. هاوار مه رج نییه بۆ نازاریک بیت که خۆت هه ته یان

دەتبیّت، ڕەنگە بانگکردن بێت بۆ ئازار، ئازاریک پتووست پتیه تی و نایەت ... بە ھەمووان باوکمیان پازیکرد کە من شیتیم. گووتیان شیت چیبە گەر ئەمە نەبێت، گووتیان فریای بکەرە تا نەکەوتۆتە سەر جادە و ئابرووی نەبردووە. باوکم ھەر نەیدەوێست من بنیڕێت بۆ شیتخانە، زۆر شەر دەستیدەکردە ملم و دەگریا. دەیگوت «کچم دەزانم چ کەستیک ئازا و بەھیزی. دەزانم باشترین ئینسانت لێ دەردەچێت». تێدەگەیت؟ ھەمیشە دەیگوت «باشترین ئینسانت لێ دەردەچێت، پۆژیکیش یەکیک دێت دەتخاتە ناو کتیبیکەو». من دەستمەکردە ملی باوکم و توژیک دەگریام، نا مەھدائیل توژیک نەبوو، زۆر دەگریام، دەگریام، دەگریام تا وەختبوو خوین لە چاوانم بچۆرێت ... ئینجا توژیک ھێمن دەبوومەو و دەمگوت «بابە. چ شیتیک ھەبە من بخاتە کتیبەو». باوەشی پیاو دەکردم و دەیگوت «با، تۆ نازانیت، پۆژیک نوسەریکی شیت پەیدا دەبێت، لە تۆ شیتتر دەبێت، لە من، لە ھەموو خەلکی ئەم شارە، لە ھەموو خەلکی ئەم دنیا، کتیبیکی گەرە گەرە دەنوسیت، ئەو کتیبە ناوی کەشتیی فریشتەکان دەبێت، ناوی بە ناوی ئەم مائەو دەبێت. ئەو ئیتەر شیتترین کەسێک دەبێت کە جازیک لە سەر ئەم ئەرزە لەدایکبوو، بەلام زۆر باسی تۆ دەکات، ھەرچی پۆژیک شتیک خراپ لە سەر تۆ گووتراو، ئەو دەیگۆرێت، دەیخاتەو سەر حەقیقەتی خۆی ... پێزانی مەلەک بێن، جوانترین ژن و باشترین ژنی دنیا، ژنیک لە ھەموو پیاوکانی دنیا ئازاتر و گەورەتر». ئەو ھەمیشە دڵی خوشدەکردم، ھەمیشە، باوکم بە ڕەحمت بێت بە راستی دەیزانی دڵم خوشبکات ... مەھدائیل، من چاوہ پتیی ئەو کەسەم کە بێت و ئەو بنوسیت، نازانم ڕەنگ ئەو پۆژە ی کە دێت من نەمام، کێ چۆزانێت ڕەنگە تۆش نەمامبێت، بەلام لەوانە یە بێت ... ئەو ی چیرۆکیک چاوہ پوانی چیرۆکنوسیک بکات، ناخۆشترە لەو ی دەردیک چاوہ پوانی دەرمانیک بکات. من بیست سالە چاوہ پوانم ئەو کەسە بێت کە باوکم باسکردووە ... بەلام بەساقە نەھاتوو، لە دەوری سەرت گەرێم لەوانە یە نەشییت، لەوانە یە ھیچ کات کتیبیک چاپ نەبێت ناوی کەشتیی فریشتەکان بێت. بەلام دەزانم ئەم حیکایەتی ئێمە

هه چاوه پوان ده بێت، هه چاوه پوان ده بێت، هه چاوه پوان ده بێت تا به کێک دیت ده بنوسیتوه».

ئهو شهوه له شهوانی تر نه ده چوو، غه مگین بوو، کراوه بوو، گریانکه ده رگایه کی گه وره ی نیو دلی شکاندبوو و قسه ی گه مارۆدرای ده رونی ده یانویست بێنه ده رۆ. زۆر ورد گویم بۆ گرت. جارێکی تر دهستی خسته وه سه ر ده فته ره کونه کان و گووتی «هیچ نییه، ته نیا زانیارییه کی گرنگه. باوکم به په حه مه ت بێت پیاوی ئامۆزگاری نه بوو. هه ر باشتر ئامۆزگاری نه ده کرد، وای مه ده ده گیان کاتیک ئامۆزگاریده کرد، خه لکی گوێیان لیبیا به له پێکه نیندا ده مردن. به په حه مه ت بێت له شتی خراپ زیاتر هیچی فێر نه ده کردیت» ئینجا ده نگه ی هێمنکرده وه و گووتی «به لام نازیزی دل، مه هه که ی خۆم، به ساقه، ئه م دوو ده فته ره زۆر گرنگن... تیده گه یت. تو ئیشیکه ی باشت نه کردوه، به راستیمه، مه هه گیان به و کاره پپوچ و که رانه یه ی ئه مپۆت هیچ ئیشیکه ی باشت نه کردوه، با پیت بلیم، ئیستا ژیا نی هه موومان له خه ته ردایه، هه تا ئه و بولبولیاره قوربه سه ره ش ئیتر له ئه من و ئوماندانیه. تیده گه یت به قوربان، تیده گه یت، ژیا نی هه موومان، له ده وری بالات گه پیم، ئیتر ته واو... به لگه شم بۆ قسه کانم ئه م دوو ده فته ریه، به لام ده خیلیم، ئامان و هه زار ئامان نه هتلیت بولبولیار بزانی، چونکه ئیتر خه و و خۆراک له خۆی هه رامده کات و ده بێته ئیشکگری دار و دیواری ئه م که شتییه. ده یناسم، واده کات، با له وه زیاتر نه که ویتته به ر ئازار و مه یه تییه وه ... وای چ کورپکی غه مخۆره که نه گه ر خودا دلی به من بسوتابا، وه ک هه موو ژنانی دنیا، کورپکی له و جۆره ی ده دامی».

من به رده وام سه یری ده فته ره کانی ژیر ده ستیم ده کرد و دوا جار پرسیم «ئهو ده فته رانه چیین؟». گووتی «ئه گه ر قسه نه که یت و پیم نه بپیت، پیت ده لیم چیین. که ده لیم پیم مه بپه مه به ستم ئه وه نییه به چه نه هه لی به پریته ناو قسه کانه وه، مه به ستم ئه وه یه به چاویش، به ده ستیش، به هیچ شتیک پیم مه بپه، به ساقه». ته واو خۆم کۆکرده وه و هه موو له شم له

جۆله خست و بوومه پارچه‌یه‌ک گۆیی ئاماده. که زانی له ئاماده‌باشی ته‌واودام بۆ بیستنی چیرۆکه‌کی، به هێمنی ده‌ستی پێکرد «وه‌ک گووتم، مه‌ه‌دا ئیله‌ گیان، ئه‌وه‌ی لێره‌دا نوسراوه، ده‌مێک پوویداوه که من له شیتخانه‌ بووم، من شاهیدی هیچ یه‌کێک له‌و پۆزانه‌ نیم. سه‌رده‌مێک باوکم و حاجیئیل و ئه‌لیائیل پێکه‌وه له‌م کۆشکه‌دا ده‌ژیان. خۆت ده‌زانی من سه‌ره‌تا خۆشم له‌ حاجیئیل نه‌ده‌هات، ئه‌سله‌ن چه‌زم له‌ نه‌بوو ببینم. نه‌ بینینی، نه‌ بۆنی، نه‌ قیافه‌ی، هۆکه‌ی ئه‌وه‌ بوو زۆر له‌ باوکم ده‌چوو، باوکێک خۆی ناسک و عاقل‌کردبێت. سویند به‌ عهرشی عه‌زیم، ئیستاش چه‌زم له‌و ئه‌خلاقه‌ی فرشته‌کان نییه‌ ئاوها ناسک و شکاو ده‌رده‌که‌ون ده‌لێی شوشه‌ی بلوری چران و درزیان تێکه‌وتوو. فرشته‌یت یان فرشته‌ نیت به‌ چه‌مه‌نم، هه‌ر چیه‌کیت ده‌بێت تۆزێک تۆکه‌م و به‌کار بیت. حاجیئیلیش هه‌ر باوکم بوو، ئه‌ی چۆن فرشته‌ی باوکم یه‌عنی باوکم، به‌لام له‌بری ئه‌وه‌ی له‌ باوکه‌ قایم و توندوتۆله‌که‌ی خۆم بچێت، له‌وه‌ ده‌چوو یه‌کێک باوکمی گرتبێت و بردبێتی بۆ چه‌مامێکی تورکی و هه‌یه‌ت و چه‌به‌روتی له‌ دامالی بێت و به‌ ته‌نافدا هه‌لیواسی بێت تا ساف و سپی و شکده‌بێته‌وه‌ و دوا‌ی گووتبێتی، فهرموو ئیستا له‌ حاجی ته‌واو ده‌چیت، هه‌ر وه‌ک له‌قله‌قه‌ بێ لاق و بێ ده‌نکه‌که‌ی مه‌لای مه‌شهور. رقی من له‌ حاجیئیل ئه‌وه‌ بوو که له‌ پاستیدا باوکم وه‌ک خۆی ده‌ویست، نه‌وه‌ک فرشته‌. ئاخ‌ر چه‌وت برا، من باوکم ده‌ویست، باوک به‌ هه‌موو شتێکیه‌وه، به‌ باشی و خراپیه‌وه. فرشته‌ نابێته‌ باوک. له‌و ده‌مه‌دا که هه‌شتا سه‌ره‌تایه‌ و فرشته‌ی تر زۆر ده‌رنه‌که‌وتوون، شه‌وێک باوکم و حاجیئیل بۆ گه‌ران به‌ شار و ده‌روبه‌ریدا ده‌چنه‌ گه‌شت. له‌ کاتێکدا ده‌یانه‌وێت بگه‌ڕێنه‌وه‌ بۆ ماڵ، له‌ کۆلانیکی نزیک مژگه‌وتی کاک ئه‌حمه‌ده‌وه، تا‌پ به‌ ده‌ستیکیان له‌ په‌یدا ده‌بێت، که دیاره‌ ماوه‌یه‌که‌ خستونییه‌ ژێر چاوان، لێیان ده‌خوړیت «حاجی، حاجی ... خۆت و شه‌یتانه‌ بال‌داره‌که‌ت بوه‌ستن، له‌ شوینی خۆت چه‌ره‌که‌ نه‌که‌ی، قه‌سه‌م به‌ ئه‌ولیا بچوڵیته‌وه‌ نابوو تنده‌که‌م». باوکم پێشتر که‌سی وای نه‌دیوه‌، دێته‌ نزیک و ده‌لێت «ناوم سمالی مه‌له‌ک‌کوژه، کافری مه‌لعون، خودام

خودایه قامکک بچولتینیت و له جینگای خۆت نه سه کنیت. جوله و مردنت
یهک شته و حسابیش لای خوا له گهردنی خۆته» ... دواپی خه دهم و
حه شه می دهوری باوکم ده یانگوت، سوبحانه لا نه و کابرایه زۆر له حاجی
خۆی چوه، به لام مهرحوم له دهفته ره دا ناماژه یهکی به وه نه داوه. ئیتر
له و چور بیت یان له و نه چور بیت که ی شتیک و ها گرنگه. ناوی
مه له ککوژ خه لک پیا انداوه، خۆی بۆ باوکمی پوونده کاته وه که نه ویش
تووشی نه و ده رده بووه، وهک نه و بالی ده رداوه، وایمه چۆته سه ری
گوايه خاوهن مه له که، به لام دانه نیشته وه عه قلی خۆی بکاته مه حه ک،
پرسی مه لای کردوه، له مه که و مه دینه وه تا نه جهف و که ره لا تا
نه زه ره ری شه ریف، دوا ی نه سلای نه م مه خلوقه که وتووه، هه موو عوله ما و
مه راجیع له مه شرقی زه ری تا مه غربی، کۆکبوون شتی وه ها نییه، گهر
هه شبیت، نه وای بئ قسه و بئ نه مسهر و نه وسهر له جنسی جنۆکه ی به د و
له خزمه تکارانی شه ی تانه ... ههر شه ی تانیک ساده نییه، به لکو له ئیبلیس
خۆی پیس و په لید و بیتاموستره، چونکه ده چیتته ناو به شهر و
دیتته ده ری. ئینجا نه وه بۆ حاجی باوکم پوونده کاته وه که نه م بۆ
پزگار کردنی دین و دنیا له دهستی نه و هۆردوی شه ی تانه، که خدا
نیعمه تی بینینیانی تایبته به که مایه سییه کی بچوک به خشیه وه، بریاریداوه
ببیتته مه له ککوژ ... هه موو شتیک خیرا و به پستی کورت ده گپیتته وه،
هه موو وه خته که ش تفهنگی له سه ر پتیه و زامنی هه لگیراوه و لووله ی
پووی له مهرحوم و مه له که به سته زمانه که یه تی که ده لێن بیباک وهک
نه وه ی شته کان په یوه ندیان به وه وه نه بیت، وه ستاوه و بیغه م گوئیگر تووه،
وهک نه وه ی چ ده گووتریت و چ ناگووتریت کاری به وه وه نه بیت. باوکم که
پیاوینگی خۆش دوو بوو، به قسه و پرسیری زۆر سمایی مه له ککوژ
غافلده کات، پتیده لیت به ساقه که وایه تو بۆ نا په حه تی، بۆ تفهنگ
خستۆته سه ر پ، چون له جیاتی پێنمایی و هیدایه ت، تفهنگ له برای
دینی خۆت به رزده که یه وه، که وایه عه ریزی دلم بۆ زوو ده رنه که وتی، گهر
من دلنایام نه مه شه ی تانه، خۆ ئیمانی خۆم نا که مه قوربانی، خودای خۆم
له ههر که سیکی تر خۆشتر ده ویت، ههر خۆم له م حه یوانه عه جایه به

دوودل بووم و نەمدەزانی چ جنس و چ جانەوهرێکە، بۆ ئەوەی تووشی
 گوناھ نەبم، هیچم لێ نەکردووە و نانم داوەتێ، بەلام هەر بەدوای
 چاوساغتیکێ وەک تۆدا گەراوم لێزان بیت تا بەرەو پێگای راست
 ئێرشادەمبکات، ئێستا کە ھاتوویت و دلنایام وەک من ئەم مەخلوقە
 دەبینی، ئامان سەد ئامان، با خودا لە گوناھم خۆشبیت و لە ھەقی ھەلە
 و ئیشتیباهی خۆمدا نەمخاتە بەر سزای قورس، دەستم دامینت و چاکەبە
 لەگەڵ عەبدیکی کۆڵدا بکە، با ئەو پەلەبە لە ئیمانی خۆم بسپرمەو،
 تەفەنگەکەتم بەدەرێ خۆم دەیکۆژم و لە گوناھمی پێشوویم گەر کەمیکیش
 بوو، وێژدانم ئاسوودەدەکەم، تا ماوم دەرویشت دەبم و لە سەر چ دینێک
 بیت دیمە سەر دینت، گەرچی وەک دەلێن گوناھ باری سووکدەکرێ،
 بەلام جێ و شوێنی لای خودا ناسپێتەو. بەلێ مەھدائیل گیان بەساقە،
 مەلەککوژ تا خودا حەزبکات سەرسەخت و بێرەحم بوو، بەلام باوکم بە
 قسە دەھێنیت و دەبیات، ئەوەندە ئامان ئامان دەکات و دەخیلی دەبیت
 تا تەفەنگەکە لە دەست دەگریت. ھێندە تەفەنگەکە دەکەویتە دەست
 باوکم، شتەکان دەگۆڕین و یاریبەکە وەرەگەپێت، بابم کابرا بە چۆکا
 دەھێنیت و پێیدەلێت کۆپی سەگ، شەیتان ئەم ھاوێی بەدبەخت و
 بێوێبە لە من نییە، شەیتان سەگتیکێ وەک تۆبە کە بە تەفەنگەو پەریووتە
 سەر پێگا و بانان و بە ناوی خودای تەبارەک وە تەعالاو خەلک
 دەکوژیت، بەلام وەک باوکم نوسیویتی، مەلەککوژ ھەر نایەتە بار و لە ژێر
 لوولە تەفەنگیشدا دەست لە فەحش و نەرپین بەرنادات و غەمی ئەوەی بە
 قسە فریوی خواردو، ھێندە تر بەلەسەیدەکات، ھەرەشەدەکات و
 دەلێت، درەنگ یان زوو مەلەککوژەکان دنیا پێدەکەن و دەبنە پێشەنگی
 ئیمان و زەوی لە پەڕ و بالی ئەم جنۆکانە پاکدەکەنەو. باوکم بە زەبری
 تەفەنگ و بۆ ئەوەی نەیکۆژیت، ھەلیدەستێنیت و قەسەم دەخوات گەر
 بەرۆکیان بەرنەدات خراپی بەسەر دینیت و دنیای پۆشنی لێ
 تاریکدەکات».

من له جینگای خۆم هەر گویمده‌گرت، نه‌مده‌ویرا شتیک بکه‌م و بلێم نه‌با توپه‌ بیت و بلێ «ده‌بینیت تو ناهیتلێت چیرۆکه‌که‌شت به‌ پاستی بۆ بگێرپه‌وه». هه‌تا سه‌ریشم نه‌ده‌له‌قاند، ئه‌و وه‌ک حیکایه‌ت بۆ خۆی بکات به‌رده‌وامبوو، هه‌لده‌ستا، داده‌نیشت، ده‌پۆیشت، سه‌یری بنمیچه‌که‌ی ده‌کرد، په‌رده‌که‌ی پشت خۆی لاده‌دا و سه‌یری شه‌وی ده‌کرد، هه‌موو ئازادییه‌کی دابوو خۆی، به‌لام گرنگ نه‌بوو، من ده‌مویست زۆتر بزاتم، فریشته‌کانی تر که ده‌گه‌یشتنه‌ که‌شتیی فریشته‌کان ئاره‌زووی فیرونیان مرده‌بوو، به‌لام من هه‌سته‌وه‌ره‌کانم تیژ و نیازم به‌ زانین هیشتا گه‌وره‌بوو.

«مه‌هده‌که، به‌ساقه، ئه‌و پۆژه‌ باوکم پزگاری ده‌بێت، خۆی و تاپیری کابرا ده‌گه‌رینه‌وه‌ مāl و شه‌و ده‌خه‌ن، به‌لام بابم که‌سیک نییه‌ هه‌رپه‌شه‌ و گوپه‌شه‌ی وه‌ها له‌ خه‌یال نه‌گریت، خۆی ده‌زانیت جارێکی تر و له‌ پیکه‌وتیکی تری وه‌هادا، ئیتر دهم به‌فریای ناگات و له‌ داوی مه‌له‌ککوژ ده‌ربازی نابیت. بۆیه‌ دلنیاپه‌ دره‌نگ و زوو کابرا دیته‌وه‌ به‌ر مāl و به‌رۆکی به‌رنادات. بۆ دوو پۆژ دواتر، به‌یانی که‌ بابم له‌ خه‌و هه‌لده‌ستیت، له‌ به‌رده‌م ده‌رگای ئهم که‌شتییه‌دا سه‌مایلی مه‌له‌ککوژ ده‌بینیت، دیسان به‌خۆی و تفه‌نگیکه‌وه‌ به‌رده‌رگای پتگرتوون. یه‌که‌م شت باوکم حاجییل و ئه‌لیانیلی فریشته‌ له‌ جینگایه‌کی نه‌یتی و قایمدا ده‌شاریته‌وه‌ تا ده‌ستی ئهم مه‌له‌ککوژه‌یان نه‌گات، که‌ دیاره‌ ناوینشانی بابمی له‌ ده‌می حاجی و مه‌لای شار وه‌رگرتوو. بابم ده‌موده‌ست فه‌رمانده‌دات که‌س ده‌رگای لێ نه‌کاته‌وه‌ و جگه‌ له‌ تاپیری گیراوی مه‌له‌ککوژ، خۆشی بپه‌وه‌ کوونیک ده‌بێت، ئه‌ویش ده‌رده‌هینیت و له‌و میوانه‌ زۆرداره‌ ده‌چیته‌ سه‌نگه‌ره‌وه‌، ئه‌ویش بپه‌وه‌ی گوینداته‌ حاکم و حکومه‌تیک، فیشه‌کله‌قی له‌خۆی به‌ستوه‌ و له‌ گولله‌ و عه‌تادا بریقه‌ی دیت. وه‌ک ده‌لێن، له‌ به‌یانییه‌وه‌ تا ده‌میک خۆر ئاودیوی کێوان بووه‌، له‌ نیوان حاجی سه‌مایلی مه‌له‌ککوژ و حاجی سه‌مایلی مه‌له‌کبێندا شه‌په‌ گولله‌ بووه‌، فیشه‌ک به‌رامبه‌ر به‌ فیشه‌ک. له‌و ته‌قه‌یه‌ک له‌م ته‌قه‌یه‌ک، بپه‌وه‌ی ده‌وله‌ت که‌م و زۆر خۆی له‌و شه‌په‌ گولله‌ و هه‌رایه‌ هه‌لقورتینیت. وه‌ک ده‌لێن، باوکم جینگای قایمتر

و سەنگەری مەحکەمتر بوو، چەندجار توانیویتی بیکوژیت، بەلام دەستی پاراستووە و هەر ویستویتی بەر دەرکی بەردات و وازی لێبەینیت، بەلام بەر لەوێ تاریک دابێت، سمایی مەلەککوژ کە ئیمان کوێریکردووە، دەرکەوتنە تەقەکردن لە دار و دیوار و دەرگا کە دەشکێنیت، دەیهوێت بەر لە کەوتنی تاریکی، هەلبەت کە بە ژووردا و کاری خۆی تەواوبکات. ئیدی باوکی پەحمەتیم بۆ یەکەجار دەبێکێت، بە فێشەکیکی بڕنەو لە لای راستی دەدات و دەفەقێ شانی بۆ هەڵدەتەکێنیت. مەلەککوژ لەویادا خەڵتانی خوێن دەبێت و بێهۆش لە بەر قاپی کەشتیدا لاردەبێتەو. بۆ ئەوێ نەمریت، هەر بابی سەر و دڵ پێ مېهرم، هەڵدەگریت و دەبەینیتە ناو کەشتیی و بە پەلە و بێ وەستان دوو دکتۆری دینیتە سەر، ئەوانیش کەمێک بە هیمەت و زۆرێک بە قیمەت دەیگوازنەو بۆ بیمارستان و لە مەرگ قوتاریدەکەن. دەمێک مەلەککوژ هەڵدەستێتەو، باوکم بۆ ئەوێ ئەلیائیل و حاجیئیل لە شەپی لایبات، هەردووکیان بۆ چەند مانگیک لە حەشاریکدا لە دەرەوێ شار قایمەدەکات. تا ئەوێش هەڵدەستێتەو و زامی ساپۆژ دەبێت، شەوانە خۆی دەبێتە ئێشکگر و تیمارپێچی و ناھێلێت شەو و پۆژ خزمەتی باشی لێ بېرێت. نازانم بۆچی وایە مەھدائیل، مرقوفی دڕندە و دلۆپەق هەمیشە لە کاتی بیماریدا زۆتر قسەدەکەن... زۆتر شت ئاشکرا دەکەن. لەو شەوانەدا مەلەککوژ بە باوکم دەلێت، چۆن جنسیک هەیە پێیان دەگووترێت مەلەکبێن، جنسیکیش هەیە پێیان دەگووترێت مەلەککوژ، لە ناو هەموو مرقوفیکدا مەلەکبێنیش و مەلەککوژیش هەیە، هەلبەت مەھدی گیان بەساقەق سەرت بێ، ئەوێ منم پێتان دەلێم مەلەک، ئەو شتیکی تری پێی گوتوون، شتیکی وەک ئێبلیس، شەیتان، یان هەر شتیکی تر. بەلام ئەوێ گرنە ئەوێ، حاجی سمایی مەلەککوژ بە باوکم دەلێت بەشەر خۆیان مەلەککوژن ئەوێک مەلەکبێن بێ. ئێتر ئەو خەیاڵە لە سەرت دەریکە پزگارت بێت. مەلەککوشتن واجیبی ئیمانە و دەرەنگ و زوو خەلک هەموو لە پووی عەقیدەوێ هوشیار دەبنەوێ و هەر کەسێک لەو بەرگەدا بێت، لەم پووی زەوییە پاکێدەکەنەو. مەلەک و مرقوف، خودا لە یەکی جیاکردنەتەوێ و هەر هەولێک بۆ موتوربەکردنیان،

جانه وهرنكي شهيتاني دروستدهكات كه خيلافي ياساي ناسمانه. باوكم دهكه وېته قسه وه له گلهيدا و پتي دهلېت به شهر ده بېت گوځ له ناخي خوي بگريټ، نه وېش دهلېت «حاجي ناخي نينسان گروشي تيدا نيبه، تا دهرميت هر گوتي ليبرگره، بزانه گوځ له هيچ ده بېت. به شهر ده بېت گوځ له خوداي خوي بگريټ، نه وه ته نيا دهنكه له لم نه رز و ناسمانه دا به پاستي قسه له گهل من و تودا دهكات، ناخي چي و ته رسه قوولي چي». به وچوره ناگه نه هيچ و له شوپنېكدا قسه نيوانيان كوتايي ديت ... به كورتي سهرت نه پشېنم، حاجي سمالي مه له ككوژ، پاش دوو سي مانگ، به هوې خواردني گياي ژه هراوييه وه، پوچ ته تسليمدهكات و فرېشته كان دهكه پېته وه بۆ مالي خومان و باوكم غريفي نور بېت، وهك گول خزمه تياندهكات و زه مينه بۆ دروستكردن و گوره كردني هم كه شتيبه داده پېژيټ. دواتر باوكم هم موو چيرزكه كي ليږه دا تومار كړوه و نوسيويتي، به قسه ي نهو، پوچم قورباني پوحيانه ته پاكه كي بېت، پوژنيك له پوژان جوژنيك له مه له ككوژ سره هله دهن كه ده توان مه لك ببين، به لام ناتوان خويان له وه سوه سهيه پرگارېكن كه نه يانكورن، به وه دا مه هدائيل گيان فرېشته ي پاسته قينه هيچ كات ناتوانيت بېسه لميټيت كه فرېشته يه، ليږه وه نيوه ناتوان بگ پېته وه ناو به شهر ... ده زاني هوكه شي چي به ... من زور بيرم ليكردو ته وه، به ساقه يهك شتي چوك و ناساييه، نه وېش نه وه يه نينسان په يوه ندي به دوو جيگاوه نه ماوه، يهك دلي خوي، دوو ناسمان. هر دهنكيك له دوو جيگاوه بېت، مروف ناويده نيت دهنكي شهيتان. عه زيرم، من نهو پوژه ده بېنم كه حاجي سمالي مه له ككوژ باسيكردوه، نه وه پوژنيكه خه لكنيك له دايكه بن دينيان هم موو له بهره، هم موو فره كان جېبه جيده كن، به لام خودايان له بيركردوه ... به هم موو دهنكيكي تر دهلېن دهنكي شهيتان. من گر سهرنجت دابيت دوو ساله كه پوژي هيني دېته پېش، كاتنيك ده گاته ده مي بانگ و سه لاي نيوه پو، ده چمه سريان و گوځ له مهلاكان ده گرم، نه ي به ساقه خو تو ناگات لېيه، ههروام نه كړدوه؟ جوان گوييان ليده گرم، هر كه قسه ده كه ن ده زانم بۆ شتيك دهكه پېن ورد و خاشي بكن ... هر

کات هەندیک کەس کەوتنە پشکنینی دلی خەلک بەدوای کافر و ئیمانداردا، ئیتر تەواو، دەست لە دنیا بشۆ. دوای ئەو هێچ کەس نازانیت کێ کافرە و کێ ئیماندار. ئیستا تێدەگەی بۆ گریام... تێدەگەیت ... لە کاتیکی وا ترسانکدا تۆ دەچیت و هەرچی نەینیبەکی گەرەمانە ئاشکرایدەگەیت. دەزانم، من تۆ بناسم ئیستا دەلێیت، دەی هەموو نەینیبەک بۆ ئەوێ دەجار ئاشکرا بێت. لەوێدا لە سەر هەقی، بەلام نازانم بۆ هەستدەگەم کە ئەو دەرەق بەم چیرۆکە ئیتمە راست نییە. فریشتە شتیکی نەینیبە، دوور دەستە و دەبێت هەروا بمێنێتەو، باشترە مرقوف نەزانیت فریشتە هەیه و بۆی بگەرێت، لەوێ بزانیت هەیه تی و تێنەگات و نەیناسیتەو و بە شەیتان حیسابی بکات ... نا مەههائیل گیان، رەنگە من قەت پێم نەگووتبیت بۆ ئەم کارەدەگەم، رەنگە وابزانیت ئیشەگەم بە ئیرس لە حاجی باوکەوێ بۆ ماوەتەو. وانیه، دانیابە عەزیزم وانیه». من لە ناکاو لە دەم دەرچوو و گووتم «ئەو چیه، ئەو چۆن؟». بە بەزەییەو سەیریکردم و گووتی «جوان دانیشە، راحت بە، چیتە دەلێی حیمایە پاشای، بۆ وا خۆت رەفکردو، میزت دیت؟ گەر میزت دیت بۆ بیکە». کەمیک خۆم چاککرد و گووتم «نا پێزان خان، هەر ویستم شتیکی نەگەم تۆ نارەحەت بیت». «من گووتم پێم مەپەر، نەمگوت وەک هێستری قاچاغچی خۆت بگەرێت. راحت بە باوکەگەم، خۆت شلکەرەو». وەک قسەکانی خۆی بیرچووینتەو، تۆزکی تر وەستا و گووتی «لەبەر ئەو نییه وابزانم ئینسان شتیکی خراپە و ئێوە دیوێ باشەکی ئێمەن... دەزانیت ئەو قسەیهکی نابەجێیه. سەدجار ئەو قسەیه بەو بۆلبولیارە بەدبەختە گووتووه، ئەوەندەم گووتووه ئیستا وەک ئاو و دژ لە بەریتی. ئەو قسەیه کە ئێوە پاکن و ئیتمە پێسین قسە نەفامەکانە یان شاعیرەکان یان هەر نەفامیکی تر کە نازانم ئیشی چیه. بە خاتری ئەوێ ئیتمە چەپەل و چلکاوین، ئێوەش پاکیه لەدەستچووێکی ئێمەن، ئەم بەزە ناکەم. ئەوێ بەساقە، لەبەر ئەوێ خۆم ناخەمە ژێر باری وەهاو. پێش ئەوێ باوکم بچیتە دیاری هەقی خۆی، شەویک داینام و ویستی قسەم بۆ بکات. لە نزیکی خۆی داینام و

نيازى بوو بلى كچم، ئەم جىگايەت بۆ جىدەمىلەم و دەستىم ئەوئە
 بىپارىزىت و پوو لە فرىشتەكان هەل ئەكەيت و خۆت بە پشت و پەنايان
 بزانە. هېشتا قسەكە هەر لە سەرى زياندا بوو، گووتم بابە گيان خەمت
 نەبىت، چونكە گەر بۆ تۆبايە نەمدەكرد، خۆم پىويستىم بە شتىكە ئەو
 هەستەم بداتى كە ژيانىكى ترم هەيە، نىگەران مەبە و خۆت تووشى پرس
 و دوودلى مەكە. ئەى چۆن بەساقە، ئىئو ژيانەكەى ترى منن».

خەندەيەكى جوان و دەگمەن كەوتە سەر لىوى و گووتى «با پىت بلىم،
 لە دواى شىتخانەو بوومە كەسىكى تر، لە دواى شىتخانەو ئىنسان وەك
 دوو بەش دەبينم، بەشىك خەرىكى ژيانى پۆژانەى خويانن. ژيانى پۆژانە
 بە هەموو قانون و ياسا و عورفىكىيەو، لەگەل بەشىكدا ناچنە ئەم
 ژيانەو يان كەمتر بۆيان گرنگە و بايەخى پىدەدەن. لە شىتخانە كەسمان
 بە كەلكى ژيانى پۆژانە نەدەهاتىن، ئىستا وای لىهاتوو كەسىك بە كەلكى
 ژيانى پۆژانە نەيەت، دەلەين ئىتر بە كەلكى هەموو ژيان نايەت، بەلام
 عەزىزم، منىش و هەموو شىتەكانىش لە شىتخانە يەك شتمان دەزانى،
 هېچمان نەزانىبىت ئەوئەمان زانىو كە هەموو جوانى ژيان لە بەشە
 بىكەلكەيدايە، وای بەساقە، بەخودا بەس ئەو پۆژانەم خۆشبوو كە
 شىتبووم، ئىستا لەو مەكتەبە پىس و چەپەلەدا، جگە لەوئەى فىرى
 ملهوپى بووم و مندالەكان فىرى ملهوپى دەكەم، چىم بۆ دەكرىت. دەوام،
 دەوام، دەوام ... بىزاربووم. ئەگەر بمتوانايە لەم شارەدا جىگای ئىئو
 بكەمەو، لەم دونيايەدا، بۆ لىرەدا بەگىرم دەهينان؟ هەموو بەدبەختىيەكە
 ئەوئەى ئىمە لە لىتە و چلپاوى ژيانى پۆژانەدا چەقويىن، ئەوئەى يان
 شىتتيت و فەرموو ئەو دەرگای شىتخانە، يان وەك ئەو خەلكە مل بۆ
 هەموو شتىك دەدەيت. بەساقە كە من خزمەتى ئىئو دەكەم، ئەو هەيزىكە
 دەيدەمە قاچى خۆم تا بتوانم و بىكرىت لەم دونيايە پاكەم، پاكەم
 تادەتوانم. لەو زياتر نىيە، دلنبايە لەو زياتر نىيە. بەلام پۆژىك ئەم
 ژيانەى ئىئو نەمىنىت، ئەو ژيانەى ترىشم نامىنىت. ئەوئەى بەرگەى ژيانى
 پۆژانە دەگرم، بۆ ئەوئەى ئەم ژيانەى ئىئو بپارىزم».

تۆزێک وەستا، هەستا، چوو دەری، بە دۆلکەیک ئاوەوە گەپایەو، دوو
 پەرداخی پێ بوو، ئاوی بۆ هەردوو کمان تێکرد، بێئەوێ بپرسیت
 دەخۆیتەو، ئاوەکە لە پێشەمدا دانا و خۆی گەپایەو پشتی مێزەکە
 و پەرداخی ئاوی تۆشکرد، هەناسەیک قوولی هەلکێشا، سەر تا خوار
 دەستیکی بە قژ و سنگ و تەنۆرەکەیدا هینا و نیگایەکی شازانەیی گرتە
 بنمیچەک و گووتی «گەر ئەمۆ لە جەمعیەتی عولەما، ئەو بەزەمت
 نەکردبایە، بچووبایتایەتە سەرچۆک، سەرت دانەواندایە، ملت وەها کوپ
 بکردایە کەس چاوانت نەبینیت و بتگوتبایە مامۆستایان عەفوومبەکن،
 بتگوتبایە من سەر لێشتیواوم، من پێگای پاستم و نکرده، من نازانم چیم،
 گوناھبارم و لە ئێوە زیاتر کەس شک نابەم کۆمەکم پێ بکات، دڵنایە
 هیچ نەدەبوو، پۆزێکی خۆشەبوو بۆ تۆ و بۆ ئەوان... بەلام تازە تەواو.
 باشتەر وات نەکرد، وەک چوویت چاکتر بەوجۆرە زەلیلانەیی نەهاتیتە
 دەری. گەر کاری وات بکردبایە، نەمەهێشت لەم کەشتییەدا پۆز
 بکەیتەو، حەزم لە ملهوپی نییە، بە جەهەنەم مەلای مژگەوتی ناشنایان
 چ دەردێکی بەسەر دیت، کێ چوانیت، پەنگە فتقی بوویت، پێخۆلە
 کوێرە، پەرکەم یان هەر نەخۆشیەکی تر، هیچ عاقلێک ناتوانیت ئەو
 بەسەر تۆدا بھێنیت».

بێئەوێ سەیرمبکات قسەیدەکرد. دواوی ئێستێکیکرد و گووتی
 «مەهنا ئیل. من چەندین سالە دەمەوێت پەیوەندی بکەم بە فریشتەکە
 خۆمەو لە ناخەدا، بەلام ناتوانم. هەستەکەم مەلا سەمایلی مەلەککوژ
 راستیکردو، ناو ناخەمان هیچی تێدا نییە. یان ئەوێ لە ئەسڵدا لەم
 دۆنیایە هەلدیت، پێویستی بە فریشتە نییە. ئێوە لە پۆحماندا نین، لە
 جەستەماندا نین، تەنیا تارماییەکن لە خەیاڵماندا، کە دەتارزێن لە
 خەیاڵمان دەتارزێن، هەموو ئەو شتە دوورودرێژەیی بە دەرکەوتنی بāl
 دەستپێدەکات و بە ترازان کورتایی دیت، هەمووی لە خەیاڵدا پوودەدات...
 ئەوێ کە ئەمۆ مەلاکان ببنیان تۆ نەبوویت، تێدەگەیت، خەیاڵەکانی
 ئێمە بوو، خەیاڵەکانی من، خەیاڵەکانی بۆلبولیار، خەیاڵی هەموو

مه له کابينه کان بوو. ئیستا ده زانی بۆ ده ترسم، چونکه نه ده بوو کهس نه وه ببینیت، نه وان له وه ناترسن تو مه له کی خودا یان شهیتان بیت، به لکو ده پرسن تو له چ سه ریگه وه هاتووته ده ری، کئ باوه پی پی هیناویت، کئ ریگات پیده دات بژیت. به شی هه ره نوری نه و مرقفانه ی ده کوژین، خه یال یان ده یانکوژیت. نه و جوړه که سانه ی تو نه مړی بینوون، ته فتیشی خه یال ده کهن، هه ره خه یال یکی خراب ببین، ده لئین بیکوژه. له یه ک کاتیشدا ده توان ته واد د لنیابن که خه یال ده یان کوشتوه، کاتیک فیشه کیگ بنین به سه ره ته وه... به ساقه، من ده زانم، من خه لکی نه م شارم، ده یانناسم، له سه ر پین بۆ نه وه ی گولله بنین به هه موو سه ریگه وه تا خه یال ده کی بکوژن. به لام مه ده گیان، برای خوژم، خه یال تا نه و پوژه خه یال ده که باوه پی پیده هینین، که باوه پمان پنهینا، ئیتر ده بیت به خرابترین جوړی راستی، کی شه که نه وه یه ئیمهش باوه پمان به ئیوه هیناوه. وای مه ده انیل، ئیوه بۆ وان، توخنی هه ره که سیگ ده کهون، تووخی نه خووشی غه ریپی ده کهن. نه ی چی... گه ر وانیه بۆ به ته نیا نه وانه ی له م دونیا یه ده رکراون یان راده کهن ده تانبین. سه یرکه ده سته ودا یه ره ی ئیوه کین؟ من، بولبولیار، دکتور شوکاک، مه له کابينه کان، که سمان به راستی له م دونیا یه دا ناژین. وه ک دز بۆ تیکه نانه که مان ده چینه ده ره وه و ده گه ریینه وه مال، له وه زیاتر شتیک به م شاره وه نامانبه ستیته وه. له وه ته ی له دایک بووم له م شاره دا وه ک په نابهر ده ژیم، شوکاکیش نه وه ته ی نه و ژنه بیتاموسه ی نه و داغه ی ناوه به جه رگیدا، قاجی له نه رز برپاوه، خووشی نازانیت له کوئی، نه وه بۆ بولبولیار هه ره هیچ مه لئ، کوپه به سته زمانه که به خو ی ده لیت شو ری شگړی کی گه ردونی و نازانم چی، به لام راستیت ده ویت له و که سانه یه، نه خودا نه ئومه ت نه شهیتان بۆ پوژیکیش له مالی خو یاندا پاناکرن. هه ره مه له کابينی کی تریشم بینیبیت هه ره و ابووه... هیچ مه له کابينی که خه لکی نه و شوینه نییه که تیا ده ژی».

پێزان لەویدا لە سەر هەق بوو. نیازی ئێمەی فریشتە، بریتی بوو لە
هەڵهاتن لە دنیا، کەشتییە کەشمان تەنیا کەشتی پاکردن و دوورکەوتنەو
و تاراوگە بوون بوو.

لە سەرەتای قسەکانییەو پرسبارێک لە دڵدا بوو، دەبوو بیکەم. لێم
پرسی «پێزان گیان، من و تۆ دەمیکە پێکەووە لەم کەشتییەدا،
واخەریکە پێکەووە ژیاڵ دەگوزەرین و پیر و خەپۆ دەبین، پرسبارێک
لێدەکەم پاست وەلام بەدەرەو، تۆ پۆژیک لە پۆژان دەتوانیت مەلایکەتیک
بکوژیت؟». تۆژیک وەستا و سەیریکردم، ئاشکرا چاوەپێی هەموو شتیکی
کردبوو ئەو پرسبارە نەبێت. ئینجا بە دوو دلییەو گوتی «سەیرکە
مەهائیل، ئێنسان پارچەیهک تەختە، دەکرێت لە ژێر کووتان و
چەکوشاریدا هەر شتیکی لێدروستبکەیت، من نازام لە ژێر لێداندا چیم
لێ دروستدەکرێت، خۆت دەزانی ژنیکی بەدبەختم دەبێت هەزار و یەک
حساب بۆ ناموسی خۆم و ناموسی باوکم و ناموسی مردووەکانی
تایەفەکەم بکەم، بەلام پێتدەلێم من کەسێکم دونیایم خۆش ناوێت، پاستە
خۆم خۆشدەوێت، ژیاڵم خۆشدەوێت، بەلام دنیا نا. ئەوەش لە شیتخانە
فێربووم. لە شیتخانە پێیان دەگوتین دونیاتان خۆشبویت، هەموو ئیشی
دکتۆرەکان ئەوەبوو کە دونیایمان خۆشبویت، دنیا ئەوەیە کە هەیه و لە
ناویدا دەژین، بە ژۆر دەبوو دونیایمان خۆشبویت، دنیا هەموو ئەو
شتانەی تێدا یە کە من پەم لێیانە. بەلام لەوێ حەبیان دەداین دڵمان
خۆشبات و بڵێن دنیا ژۆر خۆشە، کارەبایان لە سەرمان دەدا تا ئەو
لە سەرمان بێسپنەو کە دنیا ناخۆشە. مەهائیل، وای بێرکەوتەو،
لەوێ نەخۆشیکی عەرەمان هەبوو ژۆر سەیربوو، لەوێ ئەم بەرچاو
پوونییەم بۆ هات، هەمیشە شتیکی دەگوت دکتۆرەکان نەیان دەزانی
دەلێت چی، بەلام ئێمەی شیتەکان هەموو تێدەگەشتین مەبەستی چییە،
دەزانی دەگوت چی، دەگوت «من حەزم لە دنیا نییە، حەزم لە
ژیاڵ». مەهە گیان بە چاوی عەزیزی هەردوو کمان. دکتۆرەکان
کە مژەبوون، نەیان دەزانی دەلێت چی، دنیا لای کچە عەرەبە کە دونیای

دکتوره کان بوو، دونیای باوکی بوو، شوینی برا زالم و دپنده کانی بوو، نیشتمانی مېرده مه لونه که ی بوو که ویستبووی ئیشی خرابی پې بکات، به لام ژيان ئیمه بووین، خومان بووین، کۆر و مه جلیسی گه رموگوپی شیته کان بوو. منیش وام، پۆژ به پۆژ زیاتر وام لیدیت، حهزم له دنیا نامیتیت، به لام ژيان بریتیه له م کهشتیه، له م دانیشته نه ئه مشهوی من و تو، له وهسته نابهجی و مه حاله ی بۆ نه دکتوره بېمیشکه هه مه که ناوی مسته فا شوکا که. ژيان پېچه وانه ی دونیایه، ژيان نه وهیه نه هیلم نه م دونیایه م خوش بویت، نه هیلم پامکیشنه ناوی، ده زانم عهزیم ده زانم، مه لئ ئیستا کهس په لی نه گرتوویت بتهاته ده ری، به لام له وانه یه پۆژیک له پۆژان شتیکی له و جوړه ش بیته پېش، به خوشی خۆم بیت یان به زۆر ... نازانم؟. گه ر توانیان کاریکبکه ن و وه ها بمخه نه ژیر چه کوشکاریه وه دونیام خوشبویت، نه وکات ده توانن وام لیکه ن بکه ومه مه له ک کوشتنیش. مه له ککوژ که سیکه دونیای خۆشده ویت و پقی له ژیا نه، به لام من نا. من تا ئیستا هر له شیتخانه م، دکتور شوکاکیش هر له شیتخانه یه، نه ویش شه و پۆژ ده لیت من ئینسان پرگارنا که م، ژيان پرگارده که م ... بهس لینگه پې، شوکا که به پاستی کاره ساته، که باسی ژيان ده کات، نه سلنه له نیوان من و پشيله یه کدا جیاوازی ناکات، وای نه مجاره که قسه یکرد گوپی لینگه، که ده لیت ژيان له هه موو عاتیفه یه کی دابریوه، ته نیا باسی ژيان ده کات له ژووری عه مه لیاتدا له وهسته خانه پیس و چه په له ی خۆی، ژيان له وهسته دا که زه ق و زۆپ له گه ل مردندا چاویان له چاوی یه ک بریوه. مه هده که ی خۆم، ئیتر نازانم، من ئیستا وام، ئیتر یه کیک بیت دواتر بته ویت بمکاته مه له ککوژ نازانم ... من له مندالییه وه له مه کینه که دام، ئیستا له بری مه له ککوژ، مه له کبینم لئ ده رچووه، خاوه نی که شتی فریشته کانم. که شتی شتی که بۆ هه لها تن له سه ر ئه رز، هه رچی ده چیته سه ر که شتی و ده بیته سه رنشین، پقی له دونیایه و عاشقی ژیا نه. به لام وای له که شتیشدا نه وه زۆر ناخۆشه چه ند له ئاودا دوور برۆی، هر ده بیت بگه رپیته وه بۆ وشکایی. پتمبلئ مه هدا ئیل، له و باوه ره دایت، پۆژیک نه م که شتییه ی ئیمه بگه رپیته وه به نده ری دنیا ...

له‌وی له‌نگر بگریت، من و هه‌موو ده‌ریاوانه‌کان دابه‌زین و ئیتر نه‌گه‌پینه‌وه... بلتیت؟ یان باشتر وایه له ناوه‌پاستی ده‌ریادا بخنکیتین، نو‌قمبین، بسووتیتین، نه‌وه‌ک له ناو دونیادا ونبین و ببین به به‌شیک له شته‌کان؟ کامیان باشه، مردن یان گه‌پانه‌وه بۆ ئه‌م دونیایه؟ کامیان باشه؟».

من هیچ نه‌گوت، له پاستیدا نه‌مزانی چی وه‌لامبده‌مه‌وه، نه توانا نه ئازایه‌تی ئه‌وه‌م نه‌بوو بیر له وه‌لامی پرسباری وه‌ها بکه‌مه‌وه.

ئینجا ده‌ستی خسته سهر ده‌فته‌ری دووه‌م و گووتی «مه‌ده گیان... ئه‌وه‌ی زۆد خراپه و مائی من وێرانده‌کات ئه‌م ده‌فته‌ره‌یانه. ئه‌مه‌یان به ده‌ستخه‌تی حاجی سمایی مه‌له‌ککوژ خۆیه‌تی، ئه‌و نوسیویتی. لێره‌دا هه‌موو شتیک له سهر ئیمه‌ه‌یه، له سهر ئه‌م کهشتیه. ئه‌مه ده‌فته‌ریکی ترسناکه، هیچ که‌س نازانیت چه‌ند ده‌ستخه‌تی له‌به‌ر گیراوه‌ته‌وه، چه‌ند نوسخه‌ی هه‌یه. ئه‌گه‌ر بمزانیایه هه‌ر زوو کارێکم ده‌کرد ته‌فروتوانییکه‌م، به‌لام که‌س نازانیت له چه‌ند شوێن هه‌یه و لای چه‌ند که‌س هه‌لگیراوه. ئه‌وه‌ی باسکراوه ئه‌وه‌یه، حاجی سمایی مه‌له‌ککوژ دوو مانگی پێش مردنی، شه‌و و پۆژ خه‌ریکی نوسینه‌وه‌ی ئه‌م یاداشته بووه، به‌لێ به‌قوربان، ئیستا به‌مجۆره شتانه ده‌لێن یاداشت، جاران وشه‌ی وا عه‌جایه‌ب هه‌ر نه‌بوو، چی بکه‌ین دنیا‌یه و تا بمێنین شتی عه‌جایه‌بتر ده‌بینین. ئیتر چه‌ندی له‌به‌ر نوسراوه‌ته‌وه، بۆ کوێ نێردراوه، بۆ کێ نێردراوه، به‌س خودا بۆ خۆی ده‌زانیت. حاجی سمایل لێره‌دا به وردی باسی هه‌موو شتیک مه‌له‌که‌کانی کردوه، چۆنیتی ترازانیان، چۆنیتی ئاواره‌بوونیان، هه‌ر لێره‌شدا به نه‌خشه و به دیقه‌تی که‌سیکی سه‌گوسه‌گبابه‌وه باسی ئه‌م ماله‌ی کردوه و ناوی ناوه کۆشکی شه‌یتانه‌کان... ئه‌وه‌ی من ده‌یزانم ئه‌وه‌یه، ده‌ستنوسه‌که له کتێبخانه‌ی هه‌ندی‌ک مه‌لا و له ئه‌رشیفی نه‌یتی ئه‌وقافیشدا هه‌یه».

چاوه ترسناکه کانی من ... چاوه ترسناکه کانی نهو

له سالانی شه پدا، من له ئاواته گه وره و راسته قینه کانم به ته واوی دوورکه وتمه وه، هیوای دروستبوونی کوردستانیکی گه وره و یه کگرتوو، دهوله تیک به بنه مایه کی به هیزه وه بووه خه یال. شه پی ناوخۆ ته نیا له وه دا ناجوامیر و نامردانه نه بوو که شه پیک پیچ بوو له سر هه ندیک سه روه ت و سامانی که م، به لکو له وه شدا که بووه جهنگی نیوان هیزگه لیکی ترسنۆک که که سیان جورته تی سه رکه وتنیان به سه ر نه ویترا نه بوو. له گه ل شه پی ناوخۆدا، شوپش بۆ هه تاهه تایه کوتای هات، شوپش به و مانایه ی لانکه ی مرقانیکه ناماده ن بۆ ئاواته کانیان بمرن و به نه نگن. شه پی ناوخۆ بۆ نه وه بوو خواستی مردن تیبه پیرین، له شه پی ناوخۆدا، نه و نیازه دیرینه بوو به دروشمی هه موو تاک و که سیکی مه مله که ت «نامه ویت بمرم». له و سه رده مه دا سه رنجی نه و راستیه مه دا که تا نه وده م به و پوونیه نه مه دبینی، ئیمه تاکه میلله تی سه ر زه وین که له سه رکه وتن ده ترسین. هه میشه به و ده سته که وته پازین که زیندوو ده مانه پلایته وه. گه وره ترین نیشانه ی مروفی ترسنۆک نه وه یه، ده زانیت چۆن جهنگ هه لبگیرسنیت، به لام نازانیت چۆن کوتای پیبه پینیت، شه پی ناوخۆش شه پی پیاوه هه ره ترسنۆکه کان بوو، پیاوانیک نه ده یانه ویست جهنگ بدۆپین، نه ده شیانزانی چۆن سه ربکه ون. لیره وه شه پیک خاو و مردوو و بیته نجام و بی کوتای بوو. من هیه کات نه چووم بۆ شه پی، له راستیدا زۆبه ی سه رکرده به رزه کان جهنگی راسته قینه یان نه ببینی ... پۆزانه هه واله کان ده هاننه سه ر میزه که م و شه وان خۆم پاپۆرم لئ دروسته کردن و ده منارد بۆ خوالیخۆشبوو، سه روکی فه وتکردومان. شه ره کان پتر به هیزی بچوک و سه رکرده ی لاوه کی ده کران، هیزشیک

پاستەقینە و شەپۆکی گەورە لە بەرەکاندا پووی نەدەدا، کەس نەیدەوێرا
بیر لە سەرکەوتنی تەواو بکاتەوه، لە بەرئەوه دەمێک هێزێک دەشکا ئەوی
بەرامبەر بوێری نەدەکرد دوویکەوێت و سەرکەوتنی بگەینێتە کۆتایی.
ئەمجۆرە شەپە خەونی من نەبوو، دۆنکیشۆتەکی ناخەم یان دەبوو
بخەوێت، یان یارییەکی شێتانه تر بۆ خۆی بدۆزێتەوه، ئیدی لەبری ئەوهی
خەیاڵ و دالغە بخەمە سەر جەنگ، دەستم بە پۆستەکەمەوه گرت و وهک
وهزێفەیهکی بەدەر لە هەر ئاوات و خەیاڵێک درێژەم پێدا.

سالانی جەنگ، پیسی لە سەر شەقامەکان، لە کوچهکان، لە
نەخۆشخانەکان، لە زانکۆکان، لە هەموو شەقام و سەر پێگاگانی
مەملەکەت کۆدەبوووه، ئادەمیزادەکانیش بەختەوهر لە ناو ئەو زبڵدانە
گەورەیدا دەژیان. مڕۆفەکان لە ناو ئەو هەموو پیسییەدا ئارام دەهاتن و
دەچوون. ئەوهی لەو سەردەمە و سەردەمانی دواتریدا سەرنجی هەر
کەسێکی رادەکێشا، ئەوهبوو لەگەڵ ئەو پیسییە سەرسوڕهێنەدا، خەلکی
بایەخیکی بیۆنەیان بە پاکی جلۆبەرگ و مەکیازی پوو و تەمیزی
سەرپووخسار دەدا. تا زبڵ پتر بایە لە بازارەکاندا، نرخێ مەکیاز، قوماشی
گرانبەها، عەتری بیانی دەچوو بەلّا.

سەرەتای شەپ، پەلۆخی و چەپەلی، سیپال و پوخساریشی گرتبوووه،
بەلّا هیشتا چەند مانگێک بەسەر یەكەمین فیشەکی جەنگدا تێنەپەریبوو،
لە ناکاو وهک نیشانەی داپراڤێکی گەورە و بیرچوونەوهیهکی قوولێ دوتیا
هەموو کەوتنە سەر هەوای ئارایشکاری و شیکپۆشی و خوشەندامی.
ئیدی گەر لە شاردا پیاسەتێکربایە، دەتبینی خەڵکانێکی رێکپۆش گەلەک
بە بپوا و بە بۆشناخی بە ناو دەریای زبڵ و پیسیدا هەنگاو دەنێن و هیچ
هەستیکی نامۆ و خراپیشیان نییه.

لەو وەرزه‌دا چەند جارێک کۆلێرا بلۆبوووه و کشایه‌وه دواوه، ده‌هات و
ده‌چوو. تەنیا مەخلوقێک کە بۆنی پیسی لێ نەدەهات، ئاسمانی کچم بوو.
بە درێزایی پۆژ لە هەموو جێگا یەكەوه ئەو بۆ پیسییە هێرشێ دەهێنا،

شه‌وان که ده‌گه‌پامه‌وه، که ده‌خه‌وتم، که ئاسمانم ده‌خسته سهر سنگم و توند به خۆمه‌وه ده‌منوساند، هه‌ستم به دَلنیا‌یه‌کی گه‌وره ده‌کرد. سه‌یربوو، به درژایی پۆژ ئه‌و هه‌موو چه‌کدار و دیوار و پاسه‌وانانه له ده‌ورم بوون، هه‌تا سه‌رۆک ناردبووی ماشینی دژه گولله بۆ من و وه‌زیره‌کان و ئەندامانی بیرووی سیاسی دابین‌بکریتم، که‌چی هه‌چ کات وه‌ک ئه‌و ساته هه‌ستم به ئه‌مان و دَلنیا‌یی نه‌ده‌کرد که ئه‌و که‌چه چکۆله‌یه‌م ده‌خسته سهر سنگم و ده‌خه‌وتم. که ئاسمان ده‌هاته باوه‌شم، هه‌موو ئه‌و دونیا‌یه‌ی تر کۆتایی ده‌هاته، هه‌موو شته‌کان وه‌هابوون وه‌ک کتوپر هه‌چ نه‌می‌نیت، من و به‌خته‌وه‌رییه‌کی تاک و ته‌نها و نه‌یتی نه‌بیت، به‌خته‌وه‌ری له باوه‌شکردنی ژیان له سه‌رچاوه هه‌ره بی‌گه‌رد و بێ‌ده‌نگ و پا‌که‌که‌یدا. هه‌چ کات هه‌ستم نه‌کردوه که ژیان، که ئه‌م جیهانه ده‌مو‌چاویکی تری هه‌یه ئه‌وکاتانه نه‌بیت که ئاسمانم بۆ‌نده‌کرد و ده‌منوساند به خۆمه‌وه، که به‌یانیان هه‌ل‌ده‌ستام و هه‌ستم به ده‌ستی ده‌کرد له ده‌وری ملم، که ده‌ستم له قژی ده‌دا و تاله قژه لاوازه‌کانی ده‌هاتن به ده‌ستمه‌وه، که سه‌یرمه‌ده‌کرد، بێ‌ته‌وه‌ی جوانیه‌کی تیدا بیت، وه‌ک قه‌شه‌نگترین مه‌خلوقی سهر زه‌وی ده‌مبینی.

هه‌ستم‌ده‌کرد ئیستا ژیانم زۆر جوانه، شه‌وه خۆش و پا‌که‌کانم له‌گه‌ڵ ئاسمانی کچمدا، هاوسه‌نگی ده‌دایه پۆژه خۆش و پیسه‌کانم له ده‌زگا. وه‌ک هه‌موو یاریزانه باشه‌کانی ئه‌و سه‌رده‌مه، فێربووبووم له یه‌ک‌گاتدا له سه‌ر دوو شاتۆ سه‌ما‌به‌که‌م، ئه‌وه گه‌وره‌ترین ئاواتی ئه‌و ساته‌م بوو، له کاروانه گه‌وره‌کان دوانه‌که‌وم ... بۆ ده‌بیت هه‌موو ئاده‌میزاده‌کان زیاده شاتۆیه‌کیان هه‌بیت، بۆ ده‌بیت زیاده له سه‌ما‌یه‌ک بزائن من نه‌بیت. ئایا ته‌نیا له‌به‌ره‌وه‌ی سه‌ریکی زلی پووتاهه و ورگیکی گه‌وره و نیگایه‌کی هه‌میشه نه‌خۆش و ده‌نگیکی له‌رزووم هه‌یه؟. ده‌بوو بکریتم منیش له سه‌ر زیاده له شاتۆیه‌ک ده‌ری‌که‌وم. ئیستا توانیبووم جیهان به چه‌قویه‌کی گه‌وره، به کێردی قه‌سابه کوشنده و شاره‌زا‌کان له‌تبه‌که‌م، بۆ جیهانی شه‌و

و جیهانی پۆژ، جیهانی زیلخانه بیسنووره‌کان له‌گه‌ڵ دونیای بچوک و بێده‌نگ و نه‌رمی مندالی، ئیستا ئه‌وه‌م به‌س بوو.

به‌لام ده‌مزانێ ئه‌و فریشته‌ توپیوه‌م که سانه‌های سال به‌ باله‌کانی ژیانی لیکردبوومه‌ جه‌ه‌نه‌م، وازم لیتاهیتیت.

کیشهم له‌گه‌ڵ فریشته‌که‌مدا ئه‌وه‌ بوو، که چیت‌ه‌ستم پێ نه‌ده‌کرد، چیت‌ه‌ هیچ جۆره‌ په‌یوه‌ندییه‌کم پێوه‌ی نه‌ما‌بوو، به‌لام هیچ شتی که له‌وه‌ ترسناکتر نییه‌ که ده‌زانی شتی که هه‌یه‌، به‌لام هه‌ستی پێ ناکه‌یت، ده‌زانیته‌ ده‌بیت له‌ جیگایه‌ک خۆی شارده‌یت‌ه‌وه‌، به‌لام له‌ کوێ، چۆن؟ من له‌ یه‌که‌م پۆزه‌وه‌ هه‌ستم به‌رابه‌ر ئه‌و فریشته‌یه‌ ناکۆک بووه‌. سه‌ره‌تا ده‌مویست ده‌ریکه‌م، دوا‌یی ون‌بوو، ئیدی بۆی ده‌گه‌رام. فریشته‌ تا له‌ ناخدا‌یه‌ به‌وه‌ ئازارت ده‌دات که هه‌سته‌که‌یت چاوێک له‌ ناوه‌وه‌ سه‌یرته‌ده‌کات و نایینیت، دواتریش که ده‌زانیته‌ ده‌رتکردوه‌، به‌وه‌ ئازارت ده‌دات که ده‌زانیته‌ چاوێک له‌ ده‌ره‌وه‌ سه‌یرته‌ده‌کات و نایینیت. په‌نگه‌ ئه‌و دوو چاوه‌ هه‌چیان چاوی راسته‌قینه‌ نه‌بن، به‌لام ئاخۆ هه‌چ چاوێک له‌ گه‌ردوندا هه‌یه‌، بشیت مرۆف ناوینیت چاوی راسته‌قینه‌؟ به‌لام نا... من چونکه‌ خۆم به‌ چاوه‌موو دونیام خستبووه‌ ژێر کۆنترۆله‌وه‌، ئاگاداری‌بووم، چاوێکی تر هه‌یه‌ منی خستۆته‌ ژێر چاودێری خۆی. ئه‌وه‌ی ده‌مویست فریشته‌که‌م بکوژم، جۆره‌ هه‌له‌تانیکی تر بوو له‌و نیگایه‌. به‌لێ، له‌ دوا‌ی ده‌ستپێکردنی جه‌نگ و خه‌ستبوونه‌وه‌ی ته‌نهاییه‌ قه‌وله‌که‌م، له‌ ژێر ئه‌و ترسه‌ به‌رده‌وامه‌دا ده‌ژیام که چاوێک به‌دوامه‌وه‌یه‌... به‌ چاوی خودای تیده‌گه‌یشتم، به‌ چاوی هه‌ندێ سیخوپی مه‌له‌کو‌تی، به‌ چاوی جاسوسه‌کانی دوژمن. به‌لام دلنیا‌بووم، چاوی هه‌ر که‌سیکه‌ و هه‌ر هه‌یزیکه‌ له‌ پێگای چاوانی وه‌فائیه‌وه‌ سه‌یری من ده‌کات.

من له‌ پێگای کوشتنی فریشته‌که‌مه‌وه‌، ده‌مویست هه‌ر چاوێک کوژی‌که‌م که ته‌ماشامه‌ده‌کات. من بۆ ئه‌وه‌ دروست‌بوو‌بووم بیه‌نم و نه‌بهریزم.

به‌لام فریشته‌کم له کوئ بوو؟ ده‌بوو گر هه‌موو دونیام هه‌لگێراوه‌ته‌وه،
بیدۆزمه‌وه.

له‌و ده‌مه‌دا بوو ئه‌و فه‌رمانه‌م ده‌رکرد، هه‌رچی كه‌سێك له‌ من ده‌چیت
بیگرن. سه‌دان وینه‌ی تایبه‌تی خۆم به‌سه‌ر خاله‌كانی پشكینیدا
بلاوكرده‌وه، به‌سه‌ر بنكه‌ جیاوازه‌كانی ده‌زگادا، به‌سه‌ر كارمه‌نده‌كاندا، له
هر كوێیه‌ك یه‌كێكیان بدیایه‌ له‌ من بچیت، ده‌بوو ده‌موده‌ست
قۆلبه‌ستییه‌ك. بۆ یه‌كه‌مجار له‌ حیزب و ولاتدا بلاویوه‌وه كه‌ سه‌رۆکی
ده‌زگای ئاسایش عه‌قلی له‌ده‌ستداوه‌ و فه‌رمانی گرتنی خۆی ده‌رکردوه‌ و
وینه‌ی خۆی به‌ هه‌موو ولاتدا بلاوكردۆته‌وه. له‌پاستیدا خه‌لكانیکی زۆر
گیران كه‌ له‌ من ده‌چوون، هه‌ندێكیان زۆر له‌ من ده‌چوون، ده‌گوتریت
خودا له‌ هه‌موو شیوه‌یه‌ك ته‌نیا چل دانه‌ دروسته‌كات، به‌لام وانه‌بوو، له
شیوه‌ی من زۆر زیاتر له‌ چل كه‌سی ته‌نیا له‌م شاره‌دا دروستكردبوو.
هه‌ندێك پۆژ به‌شیکی ژێر زه‌مینه‌كه‌ی ده‌زگا پرده‌بوو له‌و هاوشیوانه‌ی من
كه‌ له‌ شار و شارۆچكه‌كانی ده‌ورووبه‌رماندا ده‌گیران. یه‌كه‌م پۆژ كه‌ هه‌والی
گرتنی هاوشیوه‌كانی خۆمیان پێگوتم، وامده‌زانی ده‌نگۆكه‌ هه‌ر درۆ و
فیشالی كارمه‌ندانی ده‌زگایه‌ كه‌ له‌ گواستنه‌وه‌ی هه‌وال و چینی خه‌به‌ردا،
فیشال و هه‌لبه‌ستن و پێوه‌نان پێشه‌یان بوو. به‌لام كه‌ چومه‌ خوارئ،
سه‌رم له‌و هه‌موو پیاوه‌ سوپما كه‌ هه‌موو گه‌لێك له‌ یه‌ك ده‌چوون، من
ده‌موده‌ست فه‌رمانم دایه‌ پاسه‌وانه‌كان له‌ ده‌وری من نه‌جولێن و نه‌هێلن
تیكه‌لاوی ئه‌وان بم، چونكه‌ دواتر كاری جیاكردنه‌وه‌م بۆ كه‌س ئاسان
نه‌بوو. فه‌رماندا به‌ر له‌وه‌ی ده‌رگاكان بکه‌نه‌وه‌ بچن مۆریکی ئاسن
دروستبکه‌ن، دوو پزیشك به‌هێنن یه‌كێكیان پسپۆری به‌نج، ئه‌ویدیكه‌یان
پسپۆری پێست و سووتان بێت، ده‌بوو هه‌ر كه‌سێك كه‌ دیت و پشكینی
بۆ ده‌كریت، بۆ ئه‌وه‌ی دووباره‌ نه‌گیرته‌وه‌ و له‌گه‌ڵ فریشته‌كه‌ی مندا
تیكه‌ڵ به‌ كه‌س نه‌بیت، مۆریك له‌ سه‌ر پوزی قاچی چه‌پی وه‌ربگریت. نا
شته‌كه‌ به‌و جۆره‌ نه‌بوو، من هه‌ر كه‌سێك بگرم به‌ زۆر ئه‌و مۆره‌ بده‌م له
پوزی، مۆره‌كه‌ خۆیست بوو، من بۆ هاوشیوه‌ و گیراوه‌كانم پوونده‌كرده‌وه

کە ئەگەر مۆرە کە وەر نه‌گرن، مەترسی ئەو هەیه بەردەوام بگێرێنەو، ئەوسا دەبێت قەبوڵیان بێت کە بهێنرێنە دەزگا و دووبارە کۆنترۆڵی شوناسنامەکانیان بکێژێت. بەشی زۆریان سەرەتا نەیان دەویست مۆرە کە وەر بگرن، بەلام کە وای لێهات پۆژی دووجار بگێرین و بە قۆلبە سترکراوی بهێنرین بۆ دەزگا، زۆریەیان ملیاندا و کاری من و تێمە گەپۆکەکانیشم ئاسان بوون. مۆرە کە هێلکەییەکی درێژکۆلەبوو، لە سەری نوسراو بوو، «لە هاوشتیوکانی عەقید جەنگیز - پشکنینی بۆ کراوە -». دکتۆرەکان کارەکیان بە وریاییەکی زۆر و لە ژێر چاودێرییەکی گونجاودا ئەنجام دەدا، جیگا مۆرەکیان بەنجەکرد و ئینجا بە مۆرە ئاسنینه داغە کە جیگاکیان بە جۆریک دەسووتاند زۆر نەسووتیت و ئاسەواری مۆرە کەش زوو بە گوشت پڕنەبێتەو... سەرەتا یەکەیکە گیراوەکانم دەپشکنی، هەموو بە جۆریکی بێمانا لە من دەچوون، هەموو نیگا و پوانین و دەنگ و ترسەکانی سەر پوخساری منیان هەبوو. کە خۆم لەو هەموو پوخسارەدا دەبینییەو، ترس و قێزێکی قوول دایدەگرتم، هەموو پۆژیک دەیان دەموچاوی وەک خۆم دەبینی، هەموویان من بوون، منیش هەموویان بووم... بینینی ئەو هەموو منە زۆرە کە هیچیان من نەبوون، تا ئەندازەیک دەیترساند. ئەو هەستی قێزەیی سەرەتای شەڕ تێدا دروستبوو، سەرەتا نەگەیشتبوو خۆم، ئێستا دواي بینینی ئەو هەموو منە کە هەموویان من بوون و ژيانیکی تریان هەبوو، من بوون و لە جیگایەکی تردا درێژەیان بە چیرۆکیک دەدا کە زۆرجار هەستەدەکرد زۆر لە چیرۆکی من دوور نییە، قێز و نەفرەتێکی توندی بەرامبەر خۆم تێدا دروستکردم. تا ئەو کاتە وامدەزانی من ناوازم، کە سێکم لە وێنەم نییە. ئێستا یەكجار خۆم لە هەموو ئەو ژيانانەدا دەبینییەو. پۆژی یەکەم تەنیا مۆچرەم پێدا دەهات، لە بێریاری خۆم پەشیمانبووم و دەمگوت بڕیا بۆ وەفائیلی مەلەون نەگەپابام، چونکە ئەوێ دۆزیمەو وەفائیل نەبوو، بەلکو پارچە شکاوەکانی خۆم بوو. لە ناکاو جیهان ئاوتنەیکە دایە دەستم و گوتی تۆ کە سێکی تاییبەت نیت، تۆ هیچ نیت، ژيانیکی لە ژيانەکانی بوونەوێکی تر کە پارچە پارچەبوو، دەرمانەر یەکیک بێ لەوانە ی لە

ژیر زه مینه که ی ده زگادا زیندان بوون، ده کرا هر یه کیکش له وانه ی له ژیر زه مینه که دان بینه من و بیته جینگام... نه وه هر یه که م پۆژ تووشی ده ردی سکچوون و پشانه وه ی توندی کردم، ماوه یه ک بوو هه روا پشٹیویه کم تووشبایه ده که وتمه سهر سکچوون. دوا ی دیداری گروپی یه که م له هاوشیوه کانی عه قید جه نگیز، دوا ی نه وه ی گویم له هاواری هه ندیکیان بوو که داغی موره ئاسنینه که له گه ل هه موو به نجیکیشیدا هه زوپه ی لئ هه لده ستاندن، نه و قیزه م به رامبه ر خۆم زیاده ده کرد، قیزی مه خلوقیکی لاواز و دووباره که بن هیچ هۆیه ک، بۆته خودا به سهر شاریکی گه وره وه. کیشه که نه وه بوو له هه موویاندا خۆم ده بینیه وه، به جوریک ئیتر هه ستم به توانه وه و ونبوون و بیمانایی خۆم ده کرد. دۆزینه وه ی نه و هه موو پوخساره ی دیکه ی خۆم، نه و هه موو ژبانانه ی ده کرا ژبانی من بن، غروری ویران کردم و که وتمه دالغه و تیغکرینی شه و پۆژ. له و سهرده مه دا، له ده زگا بلأوبوه وه که عه قید پیاویکی نه و تو بیوتنه نییه و ده کریت هه ر که سیک تر نیشی ده زگا له و باشتر به رپوه به ریت. بینینی نه و هه موو پیاوه ی له من ده چوون، کارمه ندانیشی له من خسته گومان و منیان به ورچی سه د کۆپی ناوده برد. ده بوو شتیک بکه م که میک له تورانم له خۆم که مبکات و حورمه تم به ده ست به یتمه وه. فایلیکی گه وره م کرده وه، به ناوی «فایلی نه رخه وانی عه قید جه نگیز و هاوشیوه کانی». هه موو هاوشیوه کانی خۆم له ویدا به وینه و ناو و ناو نیشان و ئیشه وه کۆکرده وه، هه ر یه کیکیان به تبايه ته ده زگا، مۆری لیبدرايه یان نا، ده بوو ژبانی خۆی بگێرپته وه و نه وسا بپوات. دوو تاپیتستی کچم گرت و ده بوو هاوشیوانم چی ده لئین هه م تۆماری ده نگ و هه م چاپی لیبگرن. له ژبانی هه ر یه کیکیاندا پارچه یه ک ئاواتی ونبووی من هه بوو، له هه ر سه رگوزشتیکیاندا شتیک له خه ون و دیوه مه حاله کانی منی تیدا بوو. نه وه ئیتر نه و پۆژگاره به ده بوو که خراپترین و تاریکترین قوناغه کانی جه نگی من له گه ل خۆمدا ده سستی پیکرد، بریارمدا هه موو نه وانه ی له من ده چن له م شارهدا نه مینن، ده بوو کاریکبکه م هه موو وینه شیواوه کانی خۆم بسووتینم. له پاییزی سالی نه وه دوپینچ و له

سەرەتا کانی تۆفەمبەردا، لە ماوەی چەند هەفته یە کدا پێنج لە هاوشتیوه کانم، لە هەلومەرجی نادیاردا، بە هۆی دیاری نەکراوه وه، بە دەستی نەناسراو، لە پووداوی پێکهوتدا، ژیاانیان لە دەستدا ... بۆ؟ من نەمدەزانی و خۆم لە بان کرد. گووتم هەر کەس دەستیک بۆ هاوشتیوانم دەبات، بە قەسەدی کوشتنی من ئەو کارە دەکات. ئەوانیدی، هەموو نامەمی نەپتینیان بۆ چوو و بە چەند شتیوه یەکی هەپەشەیان لێکرا. کاری کوشتن و هەپەشەکان وا بڵاوکرانەوه، وەک هەول بن بۆ کوشتنی «عەقید جەنگیز» لە لایەن دوژمنانی حیزبەوه. من بۆ ئەوهی خۆم لە دۆخی مەترسی و هەپەشەدا نیشانبدەم و گرنگی خۆم بۆ حیزب زیاتر دەربخەم، ژمارەمی پاسەوانەکان و ماشینه کانم دوو بەرابەرکرد. لە ماوەی شەش مانگدا، شار و دەورووبەری بە جۆریکی بەرچاو خالی بوونەوه لە هەموو هاوشتیوه یەکی من، زۆربەیان بە پێ پوویانکرده تورکیا و لەوتیوه بۆ یۆنان و لەوتیسه وه بۆ خۆرئاوا. هەتا دەلێن بەلەمیکی پێر لە هاوشتیوه کانی من لە بەرابەر کەنارەکانی ئیتالیا دا کەوتۆته ئاوه وه و سەرچەم سەرنشینانی خنکاون. هەندیک لەو بەستە زمانانە پوویانکرده ئێران و لەوتی بە پارەمی گەلەک خەیاالی نەشتەرگەری گەورەیان بۆ پوختساریان کرد و بە دیمەن و دەموچاویکی دیکە وه گەرانە وه. هەندیکی کەمیشیان هەر لە ناو شار و دەورووبەریدا خۆیان ونکرد و دەرەنەکەوتنە وه.

کۆتایی سالی نەوه دوپینج و سەرەتای نەوه دوشەش بۆ هاوشتیوه کانی من زەمانی دوودلی و تیرۆر بوو. کەس نەیدەزانی چی پوودەدات و لە پشتی چیرۆکی عەجەیبی من و هاوشتیوه کانه وه چ چیرۆکیک هیه. ئاوه میزادیک نەبوو خەیاالی بۆ ئەوه بچیت من لە دواي فریشتە کەم دەگەرپیم، بە دواي بەشیکدا دەگەرپیم لە خۆم کە چەند دەمەوێت بۆم ناگیریت، هەموو کەسیکم بۆ دەخریتە زیندان و هەموو تارماییەکم بۆ دوورده خریتە وه، ئەو نەبیت.

لە ئیوارە یەکی چلەمی زستانی سالی نەوه دوشەشدا، سەرما و زەمەریریکی زستانە بوو، لەو ئیوارانە بوو کە بالێندە بە ئاسمانە وه دەبیەستیت، هەوا

وه‌ها سارد بوو، مرؤف سه‌د هه‌نگاو برۆیشت‌بایه‌ سه‌ر په‌نجه‌ و لیو و سه‌ر گوێکانی به‌ چه‌شنیک ده‌ته‌زین، ترسی له‌ به‌ستنی خوێن و په‌لوپۆکه‌وتن هه‌بیئت. سالانیک بوو سه‌رمای وه‌ها نه‌هاتبوو، به‌ جوړیک هه‌تا بۆنی ناخۆشی زبێل و هه‌وای پیسی گه‌وپێ گه‌وره‌ی شاریش به‌ستبووی و مرؤف جگه‌ له‌ لووتیکی ته‌زیویی مردوو، هه‌ستی به‌ شتیکی تر له‌ سه‌ر ده‌مووچاروی خۆی نه‌بوو. نزیکي پینچ سال بوو نه‌مدیبوو، له‌گه‌ڵ هه‌موو جه‌نگ و سه‌رقالی و پشٹیویه‌کیشدا به‌رده‌وام بۆی گه‌راپابوم، ئه‌وه‌ی چاوه‌پوانم نه‌ده‌کرد له‌ ئیواره‌یه‌کی وه‌ها سارددا ده‌ربه‌که‌وێت، چاکه‌تیکی ئه‌ستووری په‌ش و ملپچینکی خۆله‌میشی و جووتیک پیللوی چه‌رمی ئیتالی له‌ پیدابوو، باله‌کانی وه‌ک هه‌میشه‌ به‌هێز له‌ پشتییه‌وه‌را بلێند کشابوون، سه‌ری وه‌ک من تاس، چاوانی غه‌مگینتر و ناوهمیدتر له‌ چاوانی من. له‌و کاته‌دا که‌ خه‌ریک بوو سوار ماشینه‌که‌م ده‌بووم، سیپه‌ری گه‌وره‌ی باله‌کانی که‌وتنه‌ سه‌رم و به‌ ده‌نگیکی هێمن له‌ دوامه‌وه‌ گروتی «جه‌نابی عه‌قید، من وه‌فائیلی فریشته‌م. ده‌زانم بۆم ده‌گه‌رئیت، هاتووم خۆم پاده‌ستبه‌که‌م». ده‌نگی له‌ هه‌وای شه‌و ساردتر بوو، وشه‌کانی وشک و غه‌مگین بوون، له‌ ده‌نگی مردوویه‌ک ده‌چوو له‌و دیو ده‌رگایه‌کی شوشه‌وه‌ قسه‌م له‌گه‌ڵدا بکات. سه‌رما له‌ بری ئه‌وه‌ی تهره‌مبکات هێمنی کردبوومه‌وه، له‌ ناخه‌وه‌ هه‌ستم به‌ ترستیکی گه‌وره‌کرد، ئه‌و له‌و فریشته‌ زیندووانه‌ بوو که‌ به‌ جوړیک له‌ شتیوه‌ی مرؤفه‌وه‌ نزیکن، جگه‌ له‌ باله‌کانیان ناتوانن هه‌چی تر بشارنه‌وه‌. ئاوڕمدايه‌وه‌ و سه‌رسام به‌رامبه‌ری وه‌ستام، نه‌ سه‌رمام له‌ یادما و نه‌ خۆم. ده‌نگی گه‌له‌ک نامۆ هاته‌ گوێم، هه‌ر ده‌نگی خۆم بوو، به‌لام نه‌رم و نیانتر و ناسکتر، وه‌لن له‌رزینکی بچوکی تیدابوو، وه‌هابوو وه‌ک بای شه‌و بتوانیئت ده‌نگی پتر له‌ ده‌نگی ئیمه‌ بله‌رینتیته‌وه‌. نه‌مه‌دزانی کاریگه‌ریی سه‌رماکه‌یه‌ وه‌ها وشه‌کانی ده‌له‌رزین یان به‌ هوێ ئه‌م دیداره‌وه‌یه‌ که‌ بایه‌خی گه‌وره‌ی لای ئه‌ویش هه‌بوو. له‌ ناکاو شتیوه‌ی سه‌رماکه‌ گۆرا له‌ له‌شمد. تا ئه‌و ساته‌ سه‌رما سه‌رمای شه‌وێکی زستانه‌بوو، به‌لام ئیستا وه‌ک زه‌مه‌هریرێکی ناوه‌کی ده‌ستی پێکردبێت، وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌شم بسووتیئت و له‌ ناخدا شه‌پۆلی

سارد بە گوژم بکێشن بە پۆحمدا وەهابوو، وەک دەورم ئاگر بێت و ناخم بەستەلن. لەو گەرمایە و گەرمەدا هەستم بە هیچ نەکرد، گەرچی بە پوونی دەمبینی، کەچی وام هەستەکرد تاریکیەک لە نێوانماندا ناهێڵێت ببینم. پوناکیم دەویست، پوناکییەکی ئۆرتەر، بەهێزتر لە تیشکی چراکان، بەتینتر لە هەر جۆرە پوناکییەکی پێشتر بینیم. ئەو وەک چاوەپوان بێت بیکوژم، سەیریدەکردم. تا ئەو کاتە نەمەزانی فریشتەکان هەستیکی گەورەیان بەم جۆرە ترسانە نییە. گەرچی چەند وەخت بوو دونیام لە دوو تەیدەکرد، کەچی ئێستا وەک ئاواوەخوازیم دەرناوە و تەبایە و نەمدیبایە، وەک ئەوەی چەند ساڵە من لەو هەلبێم و ئێستا ئەو منی دۆزیبێتەوە، دەمویست هەلبێم و بە تاریکی و سەرمای شەودا پابکەم. بۆ ئێستێک وەخت بوو چی هێزێک لە گیانماندا کۆیکەمەو و دەرنازیم، بەلام ئەو کاری نەکردەبوو. بە ترسێکەو دەستم دایە دەستی، لە بری ئەوەی ببەمە ژووری بۆ ناو دەزگا و لە پشت دیواری زیندان قایمیکەم، دەرگای مەشینەکەم بۆ کردەو و پێمگوت «سوار بە». لە پیاویک دەچوم ژنەکی پێنج ساڵ پاریکردبێت و لەناکاو و بێ نیشانەیهکی پێشوەخت، لە ئێوارەیهکی زەمەریردا گەرابێتەو و کابرا نەزانیت چی بکات، بیکوژیت، ببیاتەو مأل، دەستبەرداری بێت و بڵێت بۆ؟ لە مەشینەکەدا کەمێک وردتر سەیرمکرد، بێتەوێ بیریکەمەو، پرسیم «پێنج ساڵە لە کویت؟». سەیری نەکردم و گووتی «کارت چییە بەسەر منەو؟ بۆ ئەو هەموو خەلکە بەستەزمانانە ئازار دەدەیت. گەر ئەوەت نەکردایە چ شتێک لە نێوان من و تۆدا ماو؟». دەنگی هێمن بوو، توپەییەکی پێو دیارنەبوو، ئەو دەنگە نمونەیی و ئارامەبوو کە تەواوی ژایان حەزمکردووە هەمبێت. هەولمدا منیش ئارامبم، لەو بچم، بەلام لە بری هێمنی، مەشینەکەم خستە ئیش و بە شپەزەیی پوومکردە سەر شەقامە چۆڵەکانی شار. سەرما خەلکی خزاندا بوو ژوورەکانی خۆیانەو، تاکە تاکە مەشین دەهاتن و دەچوون. بە دەم لیخوڕینەو، گووتم «هەست ناکەم لە دەست تۆ پزگایم بوو، قەت هەستناکەم. شتێک نییە بیرتێکەم یان کارم پێت بێت، لەگەڵ ئەوەشدا وەک باریکی گەورە وەهایت لە سەر ئەستۆم.

ههستده که شتیکی منت لایه، به لām راستیت دهویت نازانم چیه، جگه لهوه چاویشته بردهوام به دوامه وهیه، بردهوام ... ههستده کهم خودا و شهیتان پیکه وه له رینگای چاوی تۆوه سهیرمه کهن، ماندوو بوم». هیچی نه گووت، بیده نگییه کهیم وهک بیده نگی به هیزه کان لیکدایه وه، بیناک بوو، نیشانیه کی دودلی تیدانه بوو. چهند سال بوو ناره زوم بوو بیدوژمه وه و بیکوژم، که چی ئیستا هاتبووه بردهم ههستم به بیزاری و ساردی و دودلییه کی نۆر ده کرد. ناره زویه کم نه بوو دهستی بۆ بهرم، وهک نه وهی گه پانه وهی وایکرد بیت ببه خشم، یان لیتی نه ترسم، وهک هه موو مه ترسی و هیز و درنده یی له نادیار بوون و ونوونیدا بوو بیت. له ناکاو ماشینه کهم وهستاند و ترسیکی گوره له پوخسارمدا بوو، هه رچی بیژکه یهک به خه یالمدا تیده په پی، کتوپر ههسته هاوشانه کانی ده په رینه سه ر پوخسارم. ههستم کرد گه ر بیکوژم، وهک مۆته که یه کی ترسناک له کۆلم نابیته وه. نه و خاوه نی نه و چاوه نه پنییه نادیاره یه که هه ر کات نه بینریت، هه ر کات نه زانم له کوپوه نیگامده کات، دلنیانیم لیم ده روانیت یاخود نا نه و دودلی و په شتیویه تیده گه ریت. ئیستا پرسیاره کهم نه وه بوو نایا گه ر بیکوژم له دهست چاوی رزگارم ده بیت، له دهست نیگاکانی رزگارم ده بیت؟ به لām هیچ کهس به ته وای له دهست نیگای مردووه کان رزگاری بووه تا من رزگارم بیت؟ له دهست چاوی نه سپه نه خۆشه کان رزگارم بووه تا له دهست چاوی نه فریشته قوولبین و ترسناکه ده رچم و ئاسوده بیم؟ دهستم به فرمانی ماشینه که وه ته زیوو. ئیستا ههستم کرد نه و چاوه ی که من لئیده ترسم که وۆته دهستم، ئیتر ده توانم دلنیابم له کوپوه ده مبینیت ... نه وهی نه پنی نیگا به تالده کاته وه، نه وهی به زانیت کن و له کوپوه و که ی ته ماشانده کات. جازیکی تر له سه ر لا نیگام کرده وه. دلنیابووم نازانیت بیر له چی ده که مه وه. دلنیابووم نازانیت چهند له و چاوه نادیاره ی نه و ده ترسم که به ر له وهی چاوی راسته قینه ی خۆی بیت، چاوی ترسه قوول و ببه هانه کانی منه. به لām چ پاک، ده زانیت یان نا؟ گرنگ نه وه بوو ئیستا دیلی منه. به خیراییه کی شیتانه پووی ماشینه کهم وه رگپرا و گه پامه وه بۆ ده زگا. پیمگووت «ئیتتر بۆ هه تاهه تایه دیلی من

دەبیت، لە ژێر زەمینەکەی دەزگادا دەرگات لە سەر دادەخەم و ئەوی دەبیتە مانی تۆ». بە بێباکییەوە گووتی «بۆ نامکوژیت؟ من هاتووم چیرۆکیکم هەیه گۆیت لێی بێت و کۆمە کمان بکەیت، ئەوەک بەمۆرە دیلمبکەیت. بمکوژە یان کۆمە کەمبکە، لەم دوو پێگایە زیاتر پێگایەکی تر لە بەردەم تۆدا نییه». ویستم وەلامیبەدەمەوه، بەلام وەک بترسم نەپنی پازی خۆمی پێبێلیم، بێدەنگ بووم. نەمدەویست ئێستا گویم لە هیچ جۆرە چیرۆکیک بێت، کە ی کاتی چیرۆک بوو، ئەوه ساتیکی تال و سەنگینی حەقیقەت بوو کە لە میژوو منی ئەشکەنجە دەدا. ویستم پێبێلیم لە چاوت دەترسم، لە نیگات دەترسم، دەترسم پۆژیک هەموو ئەم دونیایەم بگۆریت، پەشیمانم بکەیتەوه لەوهی کردومه، لەوهی دروستمکردوه، لەوهی تیا ژیاوم ... پێبێلیم من ترسم لە مردن نییه، بەلام ترسم لە پەشیمانی هەیه، تۆش تەنیا کەسێکی دەتوانیت پەشیمانمبکەیتەوه. هیچ سزایەک و هیچ هەلەیک و هیچ تاوانیکی گەرە لە سەر زەوی ناتوانن پەشیمانمبکەنەوه، تۆ نەبیت... تۆ دەتوانیت. بەلام ترسام هیچ بلیم، ترسام دەرگایەک لە سەر دلم بکەمەوه پوون بمبینیت. وەک لە دەستی هەلبێم، بە خێرایییەکی شیتانە مەشتەکەم پارککرد و جارێکی تر لە حەوشی دەزگادا پێکەوه دابەزین. دامە پێش خۆم و بەره و ژێر زەمینەکەمان بردم، ئەفسەری خەفەرم بانگکرد و پێمگوت، هەر ئێستا ژوورێکی گەرەم بۆ چۆڵ بکە. زیاد لە دە حەقیقە چاوه‌پوان بووین. نە ئەو سەیری منی دەکرد و نە من سەیری ئەو. هیچ شتێک لە یەک بێنینه‌وهی مەرۆف و فریشتەکەی بێماناتر و غەمگینتر نییه. ساتیکی پوچی خەیاڵییە خۆت لە بەرامبەر وێنە جوان و نمونەییەکەی خۆتدا دەبینیتەوه، بەلام لە ساتێک و جێگایەکدا سوودێکی بۆ تۆ نییه، ئەوه نەبیت بێرتبەخاتەوه چەندە دوری لە خۆت. لە ناکاو بە جۆرێکی بێمانا توپەبووم، بەسەر ئەفسەر و پاسەوانەکاندا دەمنەپاند، شەقم لە دەرگاگان هەڵدەدا، چاوانم وەک شیتێک ئاگریان لێ دەباری، وەک یەکیک بیه‌وێت بەسەر ترسەکانی خۆیدا زāl بێت، بە سەر هەموواندا دەمقیژاند. بە ئەفسەری خەفەرم گوت «ئەمە بەره ئەو ژوورەوه و بە هیچ جۆرێک

دەرگای لى مەكەو تا من پېت دەلیم»، بەلام بە چ دەنگ و بە چ نەپەيەك. ئو ھىمن بوو، وەك ھىچ شتىكى بۇ گرنگ نەپىت، تەنبا سەيرى پىسى و پاشماوھى كەلەكەبووى دەورى خۆى دەکرد و شتىكىش لە خەندەى تەوسەپىن لە سەر لىوى بوو، وەك بلى ھەر ئەمەت لى چاوەپواندەكرىت و ھىچى تر نا. بەر لەوھى ئەفسەرەكە بىبات، ئاورىكى لىدامەو و گووتى «بىرت نەچىت، دەمەوئ شتىكت بۇ بگىرەمەو». من دەستم پاوەشاند، بە تودەيى و خىرايى ھاتمە دەرى و بە پاكردن چومەوە ناو ماشىنەكەم، دەستم گرت بە دەمواچامەو و دەستمکرد بە گریان ... زۆر لە مېژبوو نە گریابووم ... زۆر لە مېژ ... ئىستا دەنگى ئو لە گوئىدا دەزىنگايەو و لە گەلشیدا سەراپای گيانم دەلەرزى. بۇ يەكەمجار ھەستمکرد نەوەك قىز، بەلكو ئەمشەو غەم دەمكوزىت.

يادداشتەكانى مەھدائىلى فرىشتە «5»

ھەوالى دابەزىنى ھىزىكى سەر بە لەشكرى شەيتان بە جۆرىكى خىرا لە شارددا بلۆبوو، بابەتى وتارەكانى پۆزى ھەينى مامۆستاكان و عولەماكانى ئايىن ئەو، بوو، خۆيان بە چاوى خۆيان ئەتباعى شەيتانىان بىنيو. لە دەيان مەزگەوتەو و بە بلندگۆى گەورە ھۆشيارى درا بە خەلك كە شەيتان لىرەيە. زۆريان بە وردى دانىشتنەكەى من و جەمعيەتى عولەما و دەستەبژىرى مەلاكانيان بۇ خەلك گىرپايەو. قسەيان لە مەخلوقاتىكى شەيتانى دەکرد شىوھى موقىيان ھەيە، بالدارن و ئىدىعائى فرىشتەبوون دەكەن، ھەندىكيان دەبىنرئ و ھەندىكيان نابىنرئ، بالەكانىشيان بۇ چاوى ئاسايى دەرناكەوئ، دەكرىت لە شىوھى ھەر كەسىكدا خۆيان ھەلیدەبژىرن دەرىكەون، دەشپت لە شىوھى خۆتدا يان دراوسىكەتدا يان ژنەكەتدا خۆيان بگۆپن و بىتەلات. خەلكى بىدین و شەيتان پەرسىتىش ھەن فرىويان دەخۆن، دالەديان دەدەن، باوھريان

پێده‌که‌ن و وه‌ک فریشتە «لێبیک» یان پێده‌لێن... تاکه‌ په‌نا و پارێزیش له‌ ده‌ستی ئه‌وانه‌ که‌ مایه‌تییه‌که‌ن که‌ خودا به‌ پێشه‌نگی له‌شکری خۆیانیا‌ن ده‌زانێت، ئه‌وانه‌ن با‌ری ته‌عالا‌ چاوێکی خودایی پێدا‌ن و ده‌توانن با‌لی ئه‌و ئیبلێسانه‌ بپێن و مه‌له‌که‌ درۆزنه‌کان بناسنه‌وه‌.

له‌ پۆژی هه‌ینییه‌دا، چومه‌ دوو مزگه‌وت، نیوانیو گۆیم له‌ وتاری دوو مامۆستا گرت، دزه‌مکرده‌ نێو خه‌لک و بۆیه‌که‌مجاریش دودلێیه‌کی زۆرم هه‌بوو، س‌لم له‌وه‌ ده‌کرده‌وه‌ یه‌کێک مه‌له‌که‌بین بێت و با‌لم ببینێت و له‌ویدا بمبه‌ قوربانی سه‌ری سه‌رکه‌شی خۆم. پاستیه‌که‌ی گه‌ر پێزان بیزانیایه‌ کاری وام لێ وه‌شاهه‌ته‌وه‌، له‌ کەشتی ده‌یخسته‌ زیندان و ئیتر سه‌یری ئاسمانیشی لێ حه‌رام ده‌کردم. وتاری مامۆستایان وا توندبوو، به‌ ناو‌میدییه‌وه‌ گه‌رامه‌وه‌ بۆ که‌شتی و هه‌موو گیانم خه‌فت و دودلی بوو له‌وه‌ی ئایا من چیم؟ وا به‌ دل‌نیاییه‌وه‌ قسه‌یان له‌وه‌ ده‌کرد که‌ من شه‌یتانم، خۆشم خه‌ریکبوو ژیا‌ننامه‌ی خۆم له‌ بیریکه‌م و بلێم دیاره‌ وایه‌ و من سه‌ر به‌ عه‌شره‌تی ئیبلێسم...

چیرۆکه‌که‌ وا بانگی بۆ درا، وه‌ک ئه‌وه‌ی شه‌یتان و یاوه‌رانی له‌ شاردا هه‌واریان هه‌لدابێت و ده‌بێت بۆ ئه‌و ئیماندارانه‌ بگه‌ڕێن که‌ توانای بینینی ئیبلێسه‌ با‌لداره‌کانیان هه‌یه‌. هه‌ر ئه‌و هه‌فته‌یه‌ وشه‌ی به‌چکه‌ ئیبلێس و شه‌یتانۆچکه‌ وه‌ها که‌وتنه‌ سه‌ر زاران بوونه‌ دوو وشه‌ی پۆژانه‌ی باو. پاستیه‌که‌ی شتی‌ک به‌ قازانجی من گه‌را ئه‌وه‌بوو، هه‌ندیک له‌ عوله‌ما له‌م چیرۆکه‌دا وه‌ک شوانه‌ درۆزنه‌که‌یان لێ هات که‌ هه‌موو جار ده‌یکرده‌ هات و هاوار «گورگان هاتن... گورگان په‌لاماریاندا ... گورگان دایان به‌سه‌ر می‌گه‌مدا»، تا خه‌لک باوه‌ریان له‌ ده‌ستدا و ئه‌وئێ پۆژ که‌ گه‌له‌ گورگ به‌پاستی ده‌رکه‌وتن، که‌س به‌ فریای شوانه‌وه‌ نه‌هات. پێشتر هه‌ندیک له‌ مه‌لاکان، هێنده‌یان گوتبوو شه‌یتان له‌ ناواماندا، شه‌یتان لێزه‌یه‌، شاره‌که‌ بووه‌ به‌ کولانه‌ی ئیبلێس، پوو له‌ هه‌ر کوێ ده‌که‌ین مه‌زه‌ری شه‌یتان و نیشانه‌ی دیاره‌... ئیتر ئه‌مجاره‌ش که‌ کردیان وه‌ هات و هاوار، که‌ گروتیان شه‌یتانمان بپێوه‌ و شه‌یتان شیوه‌ی خۆی گۆپیوه‌ و شه‌یتان

لە شىۋەى خۇتاندا بۇتان دەردەكە وىت، زۆرىنەى خەلک ھەر پايان وابو
 ئەمجارەش فیشالباى شوانە دىۋزەنەكەپە و نە شەيتان لە گۆرپىيە و نە
 ھىچى تر. بەلام ئەۋەى ئەمجارە شتەكەى كەمىك لە سنورى ئەو خەيالە
 دىنىيە ترازان كە لە پشتى سەرى ھەموو پياۋىكى ئىماندارداپە، ئەۋەپە
 ھەموو مەلاكان پىكەۋە و لە يەك ھەينىدا و بە يەكجۆرە ھىكايەتەۋە
 ھاتنەۋە سەر ئاۋازى كۆنيان. ئەۋە لە برى ئەۋەى خەلک بترسىنىت، پتر
 پياۋانى دەۋلەت و بەرپۆۋەبرى ئاسايشى گشتى ترساند كە ەرەبىكى
 خەلكى موسەيەب بوو، ئەو كات پارىزگارى شارىش ھەر كەسپكى نىۋە
 مەستى كوفەيى بوو كە ھەۋالى لەۋجۆرە دەيتۇقاند. لە گەرمەى ئەم
 ھەموو جەنگ و پىكدادان و كوشتەنەدا، ھەۋالىكى لەۋ جۆرە دەكرا شار
 بخاتە شىپزەيى و تىكچوۋىكى ۋەھاۋە ئەو سەرى ديار نەبىت. ھەر بۆيە
 دۋاى ئەو ھەينىيە كە خەلكىكى نۆد چىرۆكى بالە شەيتانىيەكانى منيان
 بەۋ جۆرە بىست، سەيد زولفەقارى موسەيەبى و ھادى خوزاعى، ۋەك
 پاكىتىكى درىزى زەمىن بۆ زەمىن لە ناۋەپاستى شاردا لە ئەردى دايت،
 بە پەلە خەتەبى شارىان بانگكرد و پاينسپارد تا زوۋە چى مېزەر
 بەسەرىك لە شارداپە، مەلا بىت و مەلا نەبىت، لە ھۆلى كۆبۈنەۋە
 گەرەكان ئامادەبكات و كۆيانىكەتەۋە. گەر بمزانىيە قەسەكردىكى من
 لەگەل مەھدىدا بە ئەنجامىكى ۋەھا تەۋاۋ دەبىت، ھەر ئەۋ شەۋەى كە
 ۋەك تەپراھىكى تۆپىۋە لەۋ لاكۆلانەدا ھەلمگرتەۋە، نەدەچۈمە لاي.

كۆبۈنەۋەى پياۋانى ھەرمەندار لەگەل مەلاكاندا پتر ھەپەشە و گۆرپەشە
 بوو، دەۋلەت ترسى ھەبۈر قەسەپەكى ۋا بىتتە مايەى ئاۋاۋەى گەرە،
 سەيد زولفەقار بە پوۋنى بە ھەموۋانى گوت، ئەۋەى دەيەۋىت شەپ لەگەل
 شەيتاندا بكات، بچىت بۆ بەرەكانى شەپى پىرۋى قادىسيە، شەيتان
 لەۋپە. پارىزگارىش ھەر ھۆشيارى پىدان كە چىرۆكى ۋەھا لەۋانەپە بىتتە
 مايەى ياخىبۈۋ و بەدبەختى و دور نىيە دەردەكە بگۈزىتتەۋە بۆ
 شارەكانى تر و خەلک بە ناۋى پاكردن لە شەيتان ياخود شەپى
 ئىبلىسەۋە، مەزگەتەكان بەنە مۆلگەى خۇيان و شۈپتى دالەدە و پەناھيان

و لەویوە ئاژاوەگێڕان بەزەمە کە خۆشبەگەن و ولات تووشی چورتەمێک بێت
ئەوسەری دیارنەبێت. هەڕەشەکان ئاشکرا بوون، دەولەت قەبوول ناکات بە
ناوی شەیتانەوێ مەلاکان خەڵک کۆبکەنەوێ و شیرازەیی ژیاڵان بشیوێنن.
هادی خوزاعی بە پوونی گوتی «شەیتان و باوکی شەیتانیشت پێگەوێ
بێتە ژێر جێبەگانتانەوێ قسە ناکەن، دەمداوەخەن و دەلێن ئەوێ حەزەرەتی
ئێبراهیم و ئێسحاقی کورپیتی». مەلاکان کە پلانیاڵان هەبوو خەڵک
وریابکەنەوێ، بە ئاشکرا بانگ هەڵدەن هەر کەس مەخلوقی باڵداری بینی،
جەمعیەتی عولەما ئاگاداریکاتەوێ، دوا قسەیی سەرانی شار، لە جێگای
خۆیاڵدا کێ و کەساس دانیشتن و کەس هیچی نەگوت. دەولەت وەها
دلەرق و بێبەزەبیانە نەیارانی دەکوێتا کەس بوێری قسەیی زیادی نەبوو.
دوا جەنگی ئێرانیش، شوێنی ئێمانداران دەهێندە کەوتبووێ ترس و
لەقینەوێ، لە بەرئەوێ هەموو بێدەنگیاڵان پێ باشتر بوو لەوێ خۆیاڵ بکەن
بە سووڕەیی بەر لەشکر و سەرتۆپی ئێمانداران. مەلاکان کە هاتنەدەرێ،
بێتەوێ کەس ورتەیی لێوێ بێت، ملی پێگیاڵان گرت و بەرەو مالی خۆیاڵ
گەرانیوێ و هەندیکیاڵان تا ئەمڕۆ دەربارەیی ئەو مەجلیسە ورتەبەکیان لێوێ
نەهاتوێ. ئەو پۆژە مەلا ئەسەدی مزگەوتی ئاشنایانیش لەوێ بوو، وەک
هەموو ئەوانی دی نە فزەیی کرد و نە جوکە، بەلکو خۆی واپیشاندان
شەکان ئاساییان و هەر دەبێت وایان و بێدەنگی لێرەدا ئەوپەڕی حیکمەت
و عەقلە.

هەر ئەو شەوێ کۆبوونەوێهەکی چوار قۆلی ترسناک لە نێوان مەهەدی
دەریایی، مەلا ناجی سەلتەپۆش، مەلا ئەسەدی مزگەوتی ئاشنایان، مەلا
مونزیر ئەبوبەکریدا پوویدا. پودانی ئەو کۆبوونەوێهە گرنگیهەکی زۆری
هەبوو، لەوێدا مەلا مونزیر لە بێدەنگی و لەخودانەترسی پیاوانی
جەمعیەتی عولەما پێ دەبێت و دەلێت، چێتر لە پێگای جەمعیەتەوێ
ناتوانین شەپێ گەورەیی ئێبلیس بکەین و بە پۆژێک گەیشووین بۆ
بەرگری لە خودا دەبێت چەک هەلبگرین، پۆحانییەتی ترسۆک و دوو پوو
بلەرزینین و دوژمنانی خودا و ئەتباعیاڵان لە ئەهریمەن پەرستان بترسینین.

مه لا گووتی «وای نه وه چ ئیمانیکه له بهر خاتری هادی خوزاعی خودا له بیربکهین و به ئیبلسی مهلعون بَلتین چه زده تی ئیبراهیم». مه لا نه سعاد که پیده چوو له هۆش چوونه که ی کردبیته مایه ی شانازی و وهک مه دالیا له بهرۆکی خۆی دابیت، چه ند پۆژ بوو به خۆی ده گووت «ته نیا ئیمانداریک که شهیتانی له ههیه تهی کامیل و موکه مه لیدا بینیه، منم». نه و ته نیا مه له کبینی ناو مه عشری مه لاکان بوو، ده میگ مه لا مونزیر قسه کانی ته واکرد، ده ستیکرد به گریان و گووتی «وای نه گهر ئیبلستان وهک من بدیایه، وهک من نه و باله ترسناکه سپیانه تان بکه و تایه بهرچاو، تا ماون له خهوفی خوا غافل نه ده بوون، هه موو ده بوون به سه ربازی ته بارهک وه تهعالا. ماموستا گیان سپیتی بالی نه و مهلعونه، وهک سپیتی به فر نه بوو، خودای واحید و لقه هار به و سه ره وه شاهیده که سپیتی پۆحیکی پاک نه بوو، وای قور به سه رمان بۆ خۆمان و عاقیبه تمان، سپیتییهک بوو وهک نیشانه ی نه بوونی بپوا بیت، نیشانه ی نه وه بیت نه و مهلعونه چه ند له بهر که ت و په حمه تی خودا موجه په ده ... مه لا گیان، عه زیزم، من بۆ بوورامه وه، هه ر نه و بالانه م بینی په کسه ر زانیم خودا هه قه، دین هه قه، ماموستا واوه یلا له خۆم و له قه ده رم، هه ر بینیم تاسام، سپیتییه که نه وه ی پتوه دیار بوو پتیشتر په نگیکی تری له سه ر بوو بیت، به لام خودا که نه م مهلعونه و نه عوانی له فیرده و سی موبارهک ده رکردوه، هه موو شتیکی لئ سه ندون ... تيمده گه ی ت ماموستا گیان، سپیتی ته یریکی خواگرتووی هه بوو، ته یریک هه موو شتیکی لئ زه وتکرا بیت، سپیتی جانه وه ریک خودا له نئو مه خلوقاتی خۆی وه ده ریناوه و جگه له ژیا نگیکی خالی و په تی، هیچی نه داوه تی ... نا له ویدا د شایه تومانیکی به هه قم هیتا و له جتی خۆم هه ستام په لاماری نه و مهلعونه بده م، ئیتر نه وه بوو ترسی خودا وه ها له دلی دابووم بپهۆش که وتم». مه لا مونزیر که یفی به وه نه ده هات مه لا نه سعاد به و جوړه شته که ی ده گتپایه وه و نه زمونیکی باسده کرد که خودا نیعمه تی تینگه یشتنی به و نه به خشی بوو، به لام گووتی «نه سعاد گیان، خودا واجبیکی گه وری ناوه ته نه ستوی تو، به ویت و نه ته ویت تو ئیستا ته نیا که سی ده توانیت نه و مهلعونانه ببینیت». مه لا ناجی سه لته پۆش

ئەو پۆژەش بە قاتێکی نیللی گەلەک جوانەوه دانیشتبوو، وەک هەمیشە خۆی وا پیشاندەدا جگە لە ترسی خودا، غەم و خەیاڵاتیکی تری نییە. هەر سێ مەلاکە پێکبۆون لە سەر ئەوێ نابیێت هەروا دابنیشن و بە قسەی مەقاماتی حوکمداریکی عەلمانی کافر دەستبەرداری فەرمانی دینی خۆیان ببن. دیاریبوو مەلا موزیر جوان بیری لە هەموو شتێک کردۆتەوه، گووتی «من بە واجبی دەزانم کە شەپی خۆمان دژی شەیتانەکان پابگەینین، بۆیە ئێوەم بانگکردووە متمانەم پێتانە، بۆیە مەهیشم بانگکردووە مەوێت بە پاستی خۆی پاکبکاتەوه و لە پێگای نەقاووت و تەهارەتەوه ئەو ئیبلیسە ببەزێتێت کە شەکل و شێوەی ئەمی دزیووە. دلنایام ئیبلیسەکان نۆزن، یەک و دووان نین، دەزانم ئەعوان و کۆمەککاریان نۆرە، بەلام ئێستا جگە لەم مەهەشایی مەلعونە، پێگای ترمان لە بەردەستدا نییە، بگەینە سەرچاوەیان... ئەو پێگای گەورە و ئەو دەرگای سەرەکیمانە بۆ گەشتنەوه بە باری تەعەلا کە دیارە لیتمان زیزە و تورپە، وا دەمانخاتە بەر تەجروبی وەهاوە». مەلا ناجی سەلتەپۆش، دەستیکی درێژی بە پریشیدا هێنا و گووتی «مامۆستا مەلا موزیر، تەگبیرتان بە چیبە، ئێوە چی بفرموون من لە قسەتاندام». مەلا موزیر لە ژێر برۆ زەردە ئەستورەکانییەوه، سەیریکی هەر سێکیانی کرد و گووتی «من چیم بەقوریان، بەس خودای تەبارەک وە تەعەلا ئەمردەکات، هیچ پێگای وەهامان لە بەردەمدا نییە. گەر جەمعیەتی عولەما و مەلا ورگ زەلەکانی دەوری مامۆستا مەلا حسامەدین بە واجبی ئایینی خۆیان هەلنەستن، دەبێت ئێمە هەستین. دەبێت هەر ئەمشەو جەمعیەتی دۆژمانی شەیتان دامەزێنین و بە وریاییەوه ئیشبکەین، خۆ سەر و بنی کارەکە مەعلومە، دەبێت ئەو ئیماندارانە بدۆزینەوه کە توانای بینینی شەیتانیان هەیە... چیرمان لە بەردەمدایە جگە لەم پێگایە، ژیان کورتە و کاتمان کەمە؟ کاتێک ناهێلن بە ئاشکرا شەپی شەیتانی لەعین بکەین، دەبێت ژێرا و ژێر دەست بەکاربین. جگە لەوه چ چارە و عیلاجێکی ترمان هەیە؟».

نو پښی هه ینیبه که مه لاکان و تاريان دا، پښان خانی مه له کین، به جوړیک دودلی گرتی، تکای تیدا کردم نیر که شتی به جی نه هیلم و واز له خولیاکانی خوم به پیم دهر باره ی نزیکردنه وه ی ینسان و فریشته کان، ماوه یه کیش بوو میراثیل کاریکی کردبوو زوره ی فریشته کان ناره نوویه کیان نه بوو گوی له و ته کانم دهر باره ی ینسانیه ی فریشته و فریشته بوونی ینسان بگرن. من گروتم که مانای من له بووندا نه وه یه بۆ فریشته نه خۆشه کان بگړیم و نیشم نه وه یه به دوی نه و بیلانه و بیکه سانه دا عودالبم، چون دهمکرت هر له گه ل دهر که وتنی سهره تای یه که م ترسدا بکشیتموه و خوم له ژوریکي تاریکدا بشارمه وه و لیکه پیم بیمارکان له دهر وه، له سوچ و که لینی بیمره یی نه م شاره دا بمن و که س لیان نه پرسیته وه. من سویندم بۆ پښان خوار که ناگادارده م و خوم ده پاریزم و هه ولده دم که شتی له هه موو به لایه ک لایده م.

وهک په یمانم دا، شوان دره ننگر له جاران دهمچومه دهری، وریاتر دهمسوپامه وه، پتر له چاوی خه لک ورده بوومه وه بزانه به نیگایاندا دیاره باله کانم ده بینن یان نا، گهر گومانم له یه کئ بایه، زوو نه و جیگایه م جیده هیشت و به پښتیا کی پښچاوپتچ و ویلکه ردا ده گه پامه وه مال. بهر له گه شتینشم به که شتی، به چوار دهری خومدا دهمپوانی، تا سه د دهر سه د دلنیا نه بوومایه که س له دوام نییه، هه نگاهی ترم نه دنا.

له ماوه یه دا، جه معییه یی دوژمنانی شه یان له ژیره وه گه ورده بوو. من گهرچی زور حه زمه کرد مه دی بیینه وه، به لام چونکه سویندم بۆ پښان خواردبوو خوم نه خمه مه ترسییه وه، هه ولکی وه هام نه ددا بیینم و بیدوزمه وه. هیشتا س مانگ به سهر کوبوونه وه که ی من و جه معییه تا تینه پهری بوو که له شه ویکی تاریکدا دونیای فریشته کان گورا، من چه ندین سال بوو به رده وام له شه ویی نه م شاره دا بۆ فریشته ی بیمار ده گه پام، تا نه و کاته شتی وه ها نه ژیا بووم و دیمه یی وه هام نه بیینیوو. شه ویکی تاریکبوو، زلمه ت خه ست و هه و سه نگین بوو. هیمن به خوم و عه ره بانه که مه وه یه کیک له کوچه کانی باشووری شار ده گه پام. زوره ی نه و

کوچانه‌ی باشوور بین دار و دره‌خت بوون، به‌لام جارجار ریډه‌که‌ویت له به‌کیک له کۆلانه‌کاندا دار توو به‌کی گه‌وره، یان گوژیژیکی زه‌به‌لاح له ئه‌ردی کوچه‌ خویه‌وه یان له باغی مالتیکی نزیکه‌وه لقی درژیډه‌کرد و سیبه‌ریکی گه‌وره‌ی بلۆده‌کرده‌وه. داره‌کان که‌مبوون، به‌لام هه‌ر وه‌ختیک پڼکه‌وتی به‌کیکیانته بگردبایه، به‌ جۆژیکی سه‌رسوپه‌نین گه‌وره و زه‌به‌لاح بوون. به‌کیک له‌و دارانه‌ ده‌که‌ویته سه‌ر سوچیکی گرنه‌گه‌وه له‌ نێوان شه‌قامیکی سه‌ره‌کیدا که به‌ره‌و ناوه‌پاستی شار وه‌رده‌گه‌ریت، له‌گه‌ل کوچه‌یه‌کی ته‌سکدا که ریډواران به‌ره‌و کۆلانه‌ کۆن و باریکه‌کانی شار داوه‌تده‌کات، ئه‌و شه‌وه له‌ویادا و له به‌رده‌م ئه‌و دره‌خته‌دا سه‌رسام و غه‌مگین بۆ به‌که‌مجار دوو فریشته‌ی خنکاوم بینی به‌ دره‌ختیکدا هه‌لواسرابوون. ده‌ستیکی دڼنده‌ قۆلی هه‌ردووکیانی به‌ستبوو، بالی هه‌ردووکیانی شکاندبوو، ملی هه‌ردووکیانی کردبوو به‌ په‌تدا و له‌ویکانه‌دا به‌ کۆژاوی جیبه‌پشتبوون. که ده‌ستم له‌ لاشه‌کان دا، پڼده‌چوو دوو پۆژ زیاتر بیت مردبن. هه‌ستم به‌ دوودلی و نادلنایای کرد، ترسام ته‌له‌یه‌کی گه‌وره بیت و منیشی تیبکه‌وم، به‌لام دیمه‌نه‌که وه‌ها غه‌مگین و ترسناک بوو، به‌ جۆریک به‌نجیکردم و ده‌ست و پتی سپکردم، ماوه‌یه‌ک نه‌متوانی له‌ جیگای خۆم بجولیم. گه‌ر داوبایه و بیانویستبایه تیبکه‌وم، له‌ویدا ده‌یانگرتم و له‌ ته‌نیشته‌ فریشته‌کانه‌وه ده‌یانخنکاندم. به‌لام ناشکرا مه‌له‌ککوژه‌کان ئه‌و دوو فریشته‌ نه‌خۆش و لاوازه‌یان گرتووه و له‌ویدا هه‌لپانواسیوون و پۆیشتون. دوو فریشته‌ی بال شکاوی لاواز بوون له‌وانه‌ی ته‌نیا چاوانی مه‌له‌کبینه‌کان ده‌یانبینن. له‌ دلی خۆمدا هاوارمکرد «مه‌له‌ککوژه‌کان لێره‌ن». ئه‌وه سه‌ره‌تای ده‌رکه‌وتنیان بوو، ئه‌وه به‌که‌م نیشانه‌یان بوو، هه‌رچۆنیک بوو، به‌سه‌ر دره‌خته‌که‌دا هه‌لگه‌پام و لاشه‌کانم داگرت و خستمنه‌ سه‌ر عه‌ره‌بانه‌که‌م و هینامنه‌وه بۆ که‌شتی. پاسته و پاست لاشه‌کانم برد بۆ گۆرستانه‌که و بیئه‌وه‌ی که‌س پێ بزانیت، بپچرپه‌ خۆم کرده‌وه به‌ که‌شتیه‌که‌دا و چووم بۆ بینینی پڼزان خان. گه‌رچی شه‌و دره‌نگ بوو، به‌لام ئه‌و تا ئه‌و کاته له‌ ژووری کتێبخانه‌که‌دا خه‌ریکی خویندنه‌وه بوو. پڼمگوت «خانم هه‌سته، هه‌ر ئیستا شتیک هه‌یه‌ ده‌بیت

بيبينيت». نو وهك بزانيت شتيكي گرنك ههيه، بيتهوهي هيچ بپرست، له ته كمدا هاته دهرهئ. پيشيكه وتم بؤ سهر لاشهكان و داوام ليكرد به وردى لتيان وردبېتهوه. گوتم «ته ماشابه ههردووكيان خنكيترابوون، ههردووكيان به دارنكي گه ورهوه له و كولا نانهي باشووري شار هه لواسرابوون. نه م فريشتانه نه مردون، بهلكو كورداون». به وردى سهيري لاشهكاني كرد و دوچار گوتم «دلنبايت؟ ... دلنبايت؟». گوتم «خانم به دهستي خؤم له په ته كم كردهوه و دامگرتن، پېده چېت دوو شهو له موبهر بووييت، دوو شهو له موبهر. دلنيام مهله ككوزهكان ليزهن». ههستم پيكردهستي دهله رزييت، به ترسهوه گوتم «گه ر وابت دهستيان پيكرده». منيش دلنيابووم دهستيان پيكردهوه. گوتم «ئيتير مهچؤ دهرهوه، ته واو مهچؤ دهرهوه». به هيمنى پيكمگوت «گه ر بكرايه نه دهچووم، بهس ئيتير ناكرييت، گه ر نهچمه دهرئ ناگامان له دونيا نابيت، كئ هه واليكمان بؤ دههينيت؟. به لام دهرگاي پيشهوه بهكارناهيتم، ههولدهدم له پشتهوه دهلاقيهك دروستبكم و له ويوه بيم، گه ر له پشتهوه بگه ريمهوه، پووبه ريك چؤله واني گه وره ههيه، ده توانم هر كه سينك له ويوه بېت، ببينم. هر كهس له دوام بيت ئاسانتر ئاشكرا ده بېت». ريزان دهيزاني له سهر ههقم، گه ر من هر له كه شتي دانيشم له هه والي دونيا دهچرپين و پوژيگ بيتهوهي بزائين چي بووه دهگه نه سه زمان.

دواي نو شهوه بؤ ماوهي مانگيك هيچم نه بيني، هه ندئ فريشتهي نويم هيتا بؤ كه شتي، نه وانيش شتيكي نه وتويان نه بينبوو، به لام نو ههيمنى و ئاراميه هه مووي كورت خايه ن بوو، شهويك له پشتي دائيره ي سه ربارگيري له كه لاوهيه كدا لاشه ي فريشتهيه كي ترم دوزيه وه كه زؤر دپندانه سه رپرديبوو، باله كاني به ته ور شكيترابوون و جهسته ي هه موو جيگه زامي گه وره گه وره بوو. شيوازي كوشتنه كه ي ترسناك بوو، وهك نه وه بوو بؤ ترساندن به و جوړه كوشتبتيان، وهك بيانه وييت فريشته كاني تر ببينن و بتؤقن. هر نو شهوه كه لاشه ي نو فريشته سه ر پردياووم

دۆزییه‌وه، فریشته‌یه‌کی بچوکی ترم ناسی که پێده‌چوو دوور به دوور
 ئاگاداری من بوو بێت و چاودێری کردبم. فریشته‌یه‌کی لاواز بوو، له
 دووره‌وه بینیم، بانگکرد و گووتم « وهره.. وهره ئه‌ی فریشته‌ی
 به‌دبخت، وهره. مه‌ترسه، من وهک خۆتم». وهک پشیل‌یه‌کی شه‌رمن
 بێت و خۆی له تاریکیدا ونبگات، هه‌ولیدا رابگات. کچیک بوو به دوو بالی
 زۆر باریک و چکۆلانه و جووتیک چاوی شینه‌وه، به جۆرێک شین که
 تاریکایی شه‌و نه‌یده‌توانی داپۆزشیت. که پێمگوت مه‌ترسه، له جینگای
 خۆی وه‌ستا. به هێمنی لێی نزیکبوومه‌وه، باله‌کانی خۆم پیشاندا و گووتم
 «سه‌یربیکه، منیش وهک تۆ وه‌هام، بالم هه‌یه». لیمپرسی «ده‌زانیت کێ
 ئه‌و لاشه‌یه‌ی وا لێکردوه، کێ سه‌ری‌برپوه؟». هه‌موو شتیکی بۆ گێڕامه‌وه،
 فریشته‌یه‌کی نه‌خۆش بوو، دواي دوو هه‌فته له‌و شه‌وه، له کهشتیی
 فریشته‌کان گیانی سپارد. ده‌یگوت دوو پیاو و ژنیک بوون، به ته‌ور
 کوشتوو یانه، ده‌یگوت ئه‌و بکوژانی بینوووه و هه‌له‌اتوه. ده‌یگوت چه‌ند
 شه‌وه زۆربه‌ی کات له‌م کۆلانه‌دا ده‌گه‌پۆن، ده‌موچاویان داپۆشراوه، به
 دزییه‌وه ده‌سوڕینه‌وه، ئه‌م کوچه و ئه‌و کوچه ده‌کن، که‌مجار ده‌چنه
 سه‌ر شه‌قامه گشتیه‌کان. دواتر ته‌واوی چیرۆکه‌که‌شی جاریکی تر، بۆ
 پێزان گێڕامه‌وه. من هه‌ر ئه‌و شه‌وه له‌گه‌ڵ خاتوونی که‌شتیدا جاریکی تر
 دانیشتم، پێمگوت، لێمگه‌پۆی له‌گه‌ڵ مه‌هدیی ده‌ریابیدا قسه‌بکه‌م، ده‌زانم
 ترسناکه، ده‌زانم چاوه‌پوانی ئه‌وه‌ن من ده‌ریکه‌وم، ده‌زانم بۆ من ده‌گه‌پۆن،
 به‌لام گه‌ر مه‌هدی رازی‌بکه‌م واز له‌ کۆمه‌کیان به‌یئتیت، لایه‌نیکه‌م من
 ئه‌وه‌نده هه‌ست به‌ په‌شیمانی و نا‌ئومیدی ناکه‌م. پێزان ئه‌وه‌ی لێ
 قه‌ده‌غه‌کردم ... نه‌ک هه‌ر ئه‌وه، ئه‌مجاره به‌ راستی چوونه ده‌ره‌وه‌ی زۆر
 بۆ سنووردارکردم، مه‌ترسییه‌کان چیتز راگۆزه‌ر و تێپه‌ر نه‌بوون.
 مه‌له‌ککوژه‌کان له‌ شاردا بوون و به هه‌موو توانای خۆیان په‌لاماریانده‌دا.

برپاره‌که‌ی پێزان بۆ من کوشنده بوو، هه‌فته‌نه ده‌بوو یه‌ک شه‌و بچه‌
 ده‌ری. من فریشته‌یه‌کی ئازاد و به‌ره‌لای بووم، هه‌موو له‌زه‌تی ژیا‌نم ئه‌وه‌بوو
 که وه‌ک فریشته‌کانی تر لاواز نیم و عاشقی ئازادیی خۆم. به‌ر له

كەشتى فرىشتهكان، نىشتىمانى من كوچە و كۆلانى ئەم شارە بوو، گەرانی بۆچان پىشەى سەرەكیم بوو، هیچ كوچەيەك نەبوو نەمدىيەت، سوچ و حەشارىك نەبوو بشىت فرىشته نەخۆشەكان لە ترسى با و باران و سەرما بچنە ناوى، تىي نەچووبم، كۆلانىك نەبوو مانگانە چەند جارىك گوزەرى پىندا نەكەم... لە ھەموو ئەو سالانەدا لە مۆف نەترسابووم، ئىستا دواى بىنىنى كۆژاوەكان، دواى دەرگەوتنى مەلەككۆژەكان، وێنەى مۆف بە جۆرىكى خێرا و كۆپەر لە بەرچاوم دەگۆرا. لە ناخى دلەو دەمويست پەت بېچپىنم و گۆي بە خاتون نەدەم و درىژە بە ژيانى جاران بەدەم، بەلام بېوام بە مۆف بە جۆرىكى خێرا و سەير بەرەو كالبوونەو دەپۆيشت. شەويكىيان چوومە ناو بازەنكەى مىرائىل، كە ئويش وەك من لە فرىشته پىرەكان بوو، ئەو لە ناو فرىشته نەخۆشەكاندا بە بىباوەپى بە ئىنسان ناسرا بوو. ھەموو تىروانىنى ئەو بوو كە فرىشته هیچ نىيە جگە لەو مۆفەى كە بېواى بە مۆف نىيە. لە كەشتى بە فەيلەسوفى فرىشتهكان ناويانەدەبرد، بەلام من لەبەر ئەو بۆچوونانى ئارەزوويەكى و ھەم نەبوو گۆي لىبىگرم، بە پىچەوانەو نۆرجار كىشە و گرفتیشم بۆ دروستدەكرد، بەتايبەت ئەو لە مەلەكبىنەكانى وەك دكتور شوكان و بولبوليارىش بە گومان بوو. ھەر لە ھەفتەى يەكەمەو ھەستەم بەو ھەردەم كە ئىتر ھىدى ھىدى وادەم بەسەر دەچىت و پىردەبەم و كاتى مردنم ھاتووە، تاكە ھىزىك تا ئەو كاتە تواناى بەردەوامى و ژيانى دەدامى، چوونە دەرەوكانم بوو، بەلام لەو كاتەو ھى پىزان ئەو ھى لى قەدەغەكردم، پەشەبىنىيەكى كوشندە لە دلەو گرتى. ھەموو ھەفتەكە چاوەپوانى ئەو شەو ھەم دەكرد بىت و بچمە دەرى. بەلام كە ئەو شەو ھەش دەھات، چوونە دەرەو ھەم لەزەت و خۆشى جارانى نەبوو، كەم جار ھەبوو نەچمە دەرەو ھەم لاشەى فرىشتهيەكى كۆژاوە نەبىنم.

شەويكىيان وەك ھەمىشە لە گەردش و گەپاندا بووم، كات ھىدى ھىدى بەرەو درەنگى دەپۆيشت و بە نيازى گەپانەو ھەم بۆ كەشتى. لە ناكاو گۆيم لە دەنگىكى كز بوو لە جىگايەكەو بانگەدەكات «تۆ، تۆ...»

پیاوێک، پیاوێک بەلدارێک تۆ؟». دەنگێکی سووک و لاواز بوو، سەرەتا نەمبێنی، بەلام وەستام و سەیری دەورووبەری خۆم کرد، دوایی تارمایی کەستێم بێنی لە ژێر چەرداخێ سەر لۆرییەکی نزیکەو سەر دەردەهێنیت و دەلێت «لێرەم، لێرە وەرە». هێمن بەرەو لای دەنگە کە چووم، گووتی «وەرە نێرە، خۆت بشارەو، تەو بە دەستەکان لەم ناوێ». بە ترسەو سەیری دەورووبەری خۆم کرد و هێچ نەبێنی، بە چەوێ گووتی «پەلەبک، چی دەکەیت؟ هەر ساتێک بێت دەردەکەو، لەودێوێوە لە سەر شەقامەکان، وەرە ژێر چەرداخە کە». سەرکەوتم و پێکەوێ چوینە پشتی لۆرییە کە. گووتی «بڕۆ ئەو سەر، ئەوسەر، لەوێوێ سوچێکی چەرداخە لادە و سەیریەک، ئێستا دێنەو، نەهێلێت هەستمان پێبکەن، بزانی کۆژاوێن». فریشتە یەکی نۆر لاواز بوو، بەلام نۆریش گەنج و گۆرژ و گۆل و بەتوانا. ماوێک بێدەنگ لە پشتی لۆرییە کە دا ماڵێوێ و هێچ نەبوو، دووچار وێستم بازیدەمە خواری و بڕۆم، گووتی «نەکەیت، کاری وا نەکەیت، خۆت بە کوشت مەدە، دەزانم تۆ کێیت، نەمزانیباوە بانگم نەدەکردی، تێدەگەیت، چوار سەلێ لێرەم، دەزانم چی دەکەیت... بێدەنگ بە کاتی ئەو قسە نەبێ، کاتی ئەو قسە نەبێ». چەند دەقیقە یەک دواتر دەرکەوتن. چوار پیاو بوون، زل و بە قەڵەفەت، هەر چواریان تەوریان پێ بوو، فریشتە یەکی ژنیان بە دەستەو بوو، پێدەچوو نەیانویستبێت لە سەر شەقامە گشتییە کە بیکۆژن و ئەم کۆلانیان پێ سەلامەتتر و چاکتر بووبێت، پەنجا مەترێک دوور لە لۆرییە کە وەستان، یەکیکیان بە دەنگی بەرز گووتی «بسم الله الرحمن الرحيم، اعوذ بالله من الشيطان الرجيم». وای گووت و بە تەواوی توانای تەوێکی ئاوقای گەردنی فریشتە کە کرد، سیانە کە دیش هەر سێکیان بە تۆبەت چەند گۆزی کوشتنەوی تریان وەشان، فریشتە کە دەنگێکی لێوێ نەهات، هێند هەبوو لە گۆزی یەکەمەو کەوت و گیانی تێدا نەما. ئینجا من و ئەو فریشتە یەکی تر، جگە لە دەنگی تەوێرەکان، دەنگێکی ترمان نەهاتە گۆی. هێند نزیک بوون گەر بەرز هەناسەمان بدایە دەیاننێست. من لە دژی چەرداخە کەوێ جوان سەیری مەلە ککوژەکانم کرد، یەکیکیان نەبێت پێشی هەبوو، سیانە کە ی تر

پیاوی ناسایی بوون زیاتر له فه‌رمانبه‌ری ده‌وله‌ت، مامۆستای زانکۆ، باززگانی گه‌وره ده‌چوون تا مه‌له‌ککوژ. ئه‌و شه‌وه چه‌ند له‌گه‌ڵ فریشته‌ی چوست و چالاکی پشت لۆرییه‌که‌دا خه‌ریکبووم له‌گه‌ڵم بێت بۆ که‌شتیی فریشته‌کان، سوودیکی نه‌بوو. فریشته‌یه‌کی به‌ جو‌له‌ی بزۆک بوو، ده‌توانم بلێم تا ئه‌وکات له‌ ژياندا فریشته‌ی هێنده سه‌ره‌ح‌ال و زیندووم نه‌دیبوو، گووتی من فریشته‌ی ناو جینگا و ناو مال نیم، که‌سێکی گه‌پۆکم، ده‌چه مه‌موو جینگایه‌ک، مه‌موو شوینیک، له‌ نزیکه‌وه دونیا ده‌ژیم، جینگاکان تاقیده‌که‌مه‌وه، پووداوه‌کان به‌ چاوی خۆم ده‌بینم. مه‌موو شتیکی له‌ سه‌ر ئیشه‌که‌ی من ده‌زانی، گووتی «نا ئه‌و جینگایه‌ی ئێوه به‌ کاری من نایه‌ت، مه‌ترسه‌ من خۆم ده‌پاریزم، من فریشته‌یه‌کی نه‌خۆش نیم، ده‌توانم پابه‌کم، گه‌ر بشفریپام هه‌ر هێنده خێرا ده‌بووم ... من مائی خۆم هه‌یه، خاوه‌نه‌که‌م مامۆستایه، ماوه‌یه‌که‌ لێره نییه، هه‌ر خۆم به‌ ته‌نیا ده‌ژیم، گه‌ر ده‌ته‌وێت وه‌ره و له‌گه‌ڵدا بژی». سوپاسمکرد و گووتم «من جینگا و پینگای خۆم هه‌یه و بمبه‌خشه و کارم هه‌یه و ناتوانم فه‌رامۆشیبه‌که‌م». نه‌مزانی ناوی چیه‌، ویستم ناویکی بده‌م، گووتی «نا پتیویست ناکات. ناوم نییه، ناوم نییه، رقم له‌ ناوه ... فریشته ده‌بی‌ت فریشته بێت و به‌س». تینه‌گه‌یشتم مه‌به‌ستی چیه‌، به‌لام ده‌میک به‌جیمه‌یتشت، هه‌م ده‌نگی و هه‌م قسه‌کانی له‌ گویمدا زه‌نگه‌یان ده‌هات.

دوا‌ی ئه‌و شه‌وه ترسه‌کانم گه‌وره‌تر بوون، هێدی هێدی به‌ دانیشتنی درێژ له‌ که‌شتیه‌که‌دا پاهاتم، دونیای ناوه‌وه‌ی که‌شتیه‌که‌ تا ده‌هات تاریکتر و غه‌ماویتر ده‌بوو، فریشته‌کان زۆرتر ده‌مردن و که‌مه‌تر ده‌هاته جینگایان. وام لێهات کاتیکی زۆرم له‌ مه‌جلیسی ماراڤیلدا به‌ بێده‌نگی ده‌برده‌سه‌ر، خۆم له‌ مه‌موو بوونه‌وه‌ریک ده‌دزییه‌وه و له‌ هه‌ر پووبه‌پووبوونه‌وه‌یه‌ک هه‌ڵده‌هاتم. کاتی هه‌ره زۆری خۆم دایه ئه‌م نوسینه، به‌ هۆیه‌وه پابوردووی خۆم پۆژ به‌ پۆژ به‌یادا ده‌هێنایه‌وه، بووم به‌ فریشته‌یه‌ک هێنده‌ی بۆ یادگار ده‌ژیم بۆ پاشه‌پۆژ نه‌ده‌ژایم. ئیتر بۆ من شتی که‌ نه‌ما‌بوو ناوی پاشه‌پۆژ بێت. له‌و ماوه‌یه‌دا پێزان ده‌یویست د‌ل‌ خۆشم بکات، به‌لام

تا دەھات ھەستى پىرى و مردن زياتر و زياتر بە سەرمدا زالدەبوون. ئەو ماوھە ئىدى من ھەر نەدەچومە دەرى. ھۆشەنگى بولبوليار لە برى من جار جار دەكەوتە گەپان بەدواى فرىشته كاندا، بەلام پاستە ئەو مەلەككۆستىكى گەورە بوو، بەلام نە توانى زانىاربەكى وەھا گرنگ بەيىتتەوہ بۆكەشتى و نە ھەستى بەو دۆخە تاريك و ترسانكە كرد كە مەلەككۆزەكان دروستيانكردبوو.

لە كۆتايىبەكانى سالى نەوەدا، شەويك مەلايەك بە ناوى «مەلا ئەرسەلانى عەسكەرى» بەخۆى و دەستنوسىكى كۆنەوہ دەچىت بۆ مالى مەلا مونزىر، ئەو يەككە لە مەلككۆزە ھەرە دەرەكان، شەوان لەگەل دوو كەسى تردا كۆلانە و كۆلان شار بەدواى فرىشتهدا دەگەرپن و بە پۆزىش سەر دەكاتە سەر خويىندنى ئىلاھيات و خويىندەوہى ئەدەبىياتى دىنى. دوو پۆز پىشتەر لە ناو كۆمەلىك دەستنوسى كۆندا كە پاشماوہى بىست و پىنچ سال لە مەوہەرى دىندارىكى كۆچكردوہ، ياداشتەكانى ئىسماعىلى مەلەككۆزە دەدۆزىتەوہ و يەكسەر ھەست بە بايەخە گەورەكەى دەكات بۆ تىگەيشتن لە مۆزوى دەرەكەوتنى شەيتان لە شارەكەدا. لەویدا ھەموو شتىك لە سەر مالى حاجى سمايلى مەلەكبىن ھەيە كە وەك مۆلگە و نىشتەجىي دىرىنى شەيتانە گەرۆكەكان ناوى ھاتوہ. زانىاربەك، مەلا ئەرسەلانى عەسكەرى پىتوایە شاھەنى ئەوہە بەگاتە دەست بەرپرسە بالاكانى جەمعیبەتى دۆزمنانى شەيتان كە تا دىت ئەندام و ھەوادارانى نەپنیان لە زىادبووندايە. ئەو يەكەم كەس بوو سەرنجى مەلەككۆزەكانى بۆ ئەم كەشتىبەي ئىمە پاكىشا. شەويك كە من لە حالىكى پەريشاندا بووم، لە پەنجەرەى ژۆرەكەى خۆمەوہ لە قاتى سەرەوہ سەيرى شەوى كشاوى ناو باغى كەشتىبەكەم دەكرد، لە ناكاو ناخم بە جۆرىكى بىمانا خرۆشاو

ترسنيكي كتوپړ دايگرم، هستيک بوو پيشتر تييدا نه ژيا بووم و پوځم پني پانه هاتبوو، خړوشنيكي توند دهروني گرتم و هستمکرد مهدي دهريايي گه ليک ليمه وه نزيکه... وهک زهنگي مه ترسيه کي گوره له سهرما ليدبات، زهنگيکي گوره کاسيده کردم و له رينه وهی دهنگي هه راساني کردم. له ويی بوو، مهدي دهريايي به خوی و تارمايه قورسه که يه وه، به ئيسکه گران و ههنگاه پانه کانييه وه له م دور و دوکانه بوو. به پرتاو چوومه خوارئ و گويم له دهنگي به رزي پزيان خانی مه له کبين بوو توند ده يقيراند و ده يگوت «هه قتان نيه، به هيچ جزړيک هه قتان نيه، شته که مولکنيکي تاييه ته، هيچ که سيک جگه له من خاوه نی برپار نيه». زياتر گويم شلکرد و دهنگي مه لا مونزير و مهدي دهريايي ناسيه وه. هيچ شتيکي پوون له قسه کانيان تينه گه يشتم، به لام به پرتاو پو يشتم کاره بای هه موو بيناکم کوژانده وه و به خيرا ييه کي گوره چوومه سه ري و ده سته ي کليله کانم هه لگرت که ده مزانی له کويدا يه و ده رگای هاتنه ژووره وه و سه رکه وتمن بۆ قاتی سه ره وه و بۆ ژووره کان هه موو داخست. هه رچييه کم کرده نه ده بوو به ئلم مه له ککوژه کان سه ربکه ونه قاتی سه ره وه و فرشته کان ببينن، نه وه تا که شتيک بوو له و کاته دا بۆم ده کرا. دواتر گويم راديرا و هستمکرد دهنگه دهنگيکي زور له خواره وه ده سته پيکرد، من هيچ تينه ده گه يشتم، ته نيا گويم له ژاوه ژاويک بوو، نه مده زانی ده لئين چی ياخود چييان نيازه، به لام باشتري شت لام نه وه بوو، کاره بای ماله که بېرم و ده رگاگان دابخه م تا فرشته کان نه ببينن. دلنيا بووم مه له ککوژه کان ليره ن، بۆ نمده کردن، هستم پنده کردن. پاش ئيستيتک دونيا نارامبووه وه، بيده نغيه کي گوره بالی به سه ر که شتيه که دا کيشا، بيده نغيه کي قول، تا نزیکي ده ده قيقه هيچ دهنگيک نه بوو... هه تا چرکه يه کيش چييه نه ده هات. نه و بيده نغيه ترساندمی، خه يالم بۆ هه موو سيناريو يه کي ترسناک و رهش چوو «چی ده بيت گه ر پزيان خانيان کوشت بيت، برد بيتيان ياخود شتيکيان لي کرد بيت؟ کي ده ليت ته له نيه تا ئيمه ي فرشته له په ناگای خومان بيينه ده ره وه و هووژم به يئن و به ته ور بکه ونه ويزه مان». دواي وه ستان و تيرپامانيکي زور، هه ر ده بوو

بەسەر دوودلی و وەسواسی خۆمدا سەریگەوم و بێتەدەری. لە سەرەخۆ
 ھاتمە خوار، دەرگای نێوان قاتی سەرەو و خوارەو ھەم کردەو و جاریکی
 دی لە پشت خۆمەو دامخستەو، لە سەر نوکی پێ و بێتەو ھیچ
 دەنگێک دروستبکەم، بەرەو بەر دەرگای ژووری خانم پۆیشتم، گوێم نا
 بەدەرگاگەو، بێدەنگییەکی ترسناک و کوشندە حاکم بوو، وام ھەستکرد
 کەس لە ژوورەگەدا نەبێت، وەک ھەمیشە بە سووکی و ترسەو دەرگاگەم
 کردەو، بەلام خانم بە پێکی و قنجی و بە شانازییەکی ژنانەیی کوشندەو
 لە سەر کورسییەکی خۆی لەبەردەم کۆمەڵێک مۆمدا دانیشتبوو،
 روومەتی کەمێک سوور ھەلگەرابوو، نەمزانێ تیشکی مۆمەکان ئەوجۆرە
 پەنگەیان داوەتێ یان ھەلچوون و خرۆشانی پێش ئیستا وەھا
 پەنگیانکردبوو. چاوانی غەمگین، بەلام لە جاران شکۆدارتر دیاربوو. بەر
 لەوێ بێتێت بچمەژووری، گووتی «بێو کارەباکە ھەلکەرەو و وەرەو».
 کارەباکەم دووبارە ھەلکەرەو و بە ترس و نیگەرانییەکی زۆرەو
 گەرامەو. گووتی «گوێگرە مەھدائیل. چ کارێکت ھەیە تەواویدەکەیت.
 کەشتییەکە تەواو. ئەوانەیی لێرەبوون مەلەککۆژەکان بوون، ھاتبوون بە
 ناوی کپینی کۆشکەکەو سەیری جینگاکە بکەن، گووتم نا، من بە ھیچ
 جۆریک ئەم کۆشکە نافروشم، ئەمە مولکی حاجی باوکمە و دواي خۆم
 بەجێدەھێلم بکریت بە ھەتیوخانە یان مائی مندالانی بێسەرپرشت و
 بیکەس. مەھدیم لە ناویاندا ناسییەو پیاویکی باشە، بۆم چی بەقوربان
 لە تۆ باشتر ھاتە بەرچاوم، ھیچ نەبێت ئیستا نوێژەکانی دەکات و ئێمە
 نایکەین... نا مەیکە بە گالتە، مەیکە بە گالتە».

ئەو شەو خانم بۆی باسکردم کە زانیاری تەواوی لە سەر ھەموو شتیکی
 پێگەیشتوو، لە سەر ئەندامانی جەمعییەتی دوژمنانی شەیتان، لە سەر
 دانیشتنەکانیان، لە سەر بەرنامەی دامەزراندنیان، لە سەر سەرۆکەکانیان
 مەلا موزیر. من لە زاری خانمەو چیرۆکی دروستبوون و گەورەبوونی
 جەمعییەتەکەم لەو چەند مانگەی داویدا بیست. نەمزانێ خانم چۆن
 دەستی بەو ھەموو نەپتییە گەورەدا گەیشتوو، دواي بۆم دەرکەوت

یه کیک له کچه مه له کبینه کان خوشکی مه لا نه سعه دی مزگه وتی ناشنایانه .
 کچیک ماوه یهک له مهویه ر جارجار سهردانی که شتییه که ی ده کردین و
 کومه کی پیشکesh به مه له که په ککه وته کان ده کرد . زانیاریه کانی خانم
 که یشتبوه نه وه ی بزانتیت که مه لا نه رسه لانی عه سکه ری ده ستنوسه که ی
 حاجی سمایی مه له ککوژی داوته ده ست مه لا مونزیر و نه ویش له گه ل
 نه دنامه بالا کانی دیکه دا قسه ی دهر باره کردوه . خانمه که ی خوشکی مه لا
 نه سعه دی ناشنایان ، ده میک زانیبوی که شتی فریشته کان به جوریک له
 جوره کان مه ترسی له سهره ، هاتبوه وه که شتی و چوبوه لای ریزان
 خان و هه موو شتیکی بۆ ناشکرا کردبوو . دوی یه که م سهردانی شی ، چند
 جاریکی دی دیده نی خانمی کردبوو و هر جاره ی نه ینییه کی گرنگی
 سهاره ت به جو له و نیازی جه معییه تی دوزمنانی شیتان خستبوه به ر
 ده ستی . واته ده میک مه هدی دهریایی و مه لا مونزیر و مه لای ناشنایان
 هاتن بۆ که شتییه که ، نه و پیشوه خت خه به ری له هاتنیان هه بوو . دوی
 نه وه پییگووتم که چونه دهره وه ی من ئیتیر به په های قه ده غه یه ، چونکه
 گر بتبینن لیره ده چیته دهری ، حسابی من و حسابی هه موو سهرنشینان
 پاکه و هیزیک نییه فریامان بکه ویت . من ملکه چ و ناو مید به خانم
 گووت «خانم گیان ، من له میژ نه چومه ته دهری و ته واو نه خو ش و
 ناو میدم و جگه له چاوه پوانی مردن ئاسویه کی دیکه م نییه و نیازنیم
 نییه تا مردن بچه دهری و ئومیدیکم به ئاده میزادان و به خو شم
 نه ماوه» . قسه که شم راست و دروست بوو ، نه و دم ماوه یه کی باش بوو
 شه وگه پم واز لی پینا بوو و ته نیا بۆ ناو میدی ده ژيام . به لام وه که هه میسه
 خانم پیی بریم و گووتی « به پای خو ت چند پوژت ده ویت بۆ نه وه ی
 شتیکی دریز و باشم له سهر ژانی مه هدی دهریایی بۆ ئاماده بکه ی ،
 شتیکی هه موو شتیکی تیدابیت ، نه ینییه کانی و هر شتیکی تریش که
 بایه خی هیه ؟ به راستمه به ساقه ، قسه که م به گالته مه گره» .
 ده موده ست زانیم خانم نیازی چیه ، گه رچی له و باوه په دا نیم پلانه که
 سوودیکی نه وتوی هه بیت ، به لام ئیستا که نه م دیپانه ده نوسم واتیده گم
 نه وه هه ولئیکی گه وه ی خانمه بۆ ریگرتن له مه له ککوژان بگه نه سهر ئیمه ،

ئەو شەو شەتیکی ئەوتۆی پێ نەگروتم، نەیدرکەند چ نیازێکی بەو ژياننامەیە هەبێ. من لە سەر داوای خانم لە ماوەی هەفتهیه کدا و بە پەله‌پەلتیکی بێژینە، بە دەستخەتێکی شلە ژاو و خێرا، کە لە دەستخەتی فریشتە ناچێت، شتەکانم بۆ نوسییه‌وه. ئێستا ژياننامەی دەریایم بە پوونی و بە هەموو لایەنە تاریکەکانییەوه خستۆتە بەردەستی. نە من و نە ئەو باوەڕمان بەوه نییه کەس بە چیرۆکەکان بخەینە ژێر گوشارەوه، بەلام دەبوو ئەو ژياننامە پیسه ئاماده‌بکەم تا وەک چەکنیک بەکاربهێنین... بۆ نا، گەر مەسەله‌ پێگرتن بێت لە قەومێکی بکوژ و خوێنخۆر. لە راستیدا ئاره‌زوویەکی وه‌هام نەبوو لەگەڵ مەه‌دیدا بچمەوه‌ جه‌نگ، دەشمزانی دەسەلاتی مەهدی لەوه‌ بچوکتەرە بیکرێت بۆچوونی ئیماندارەکان بگۆرێت، بەلام بیرمکردەوه‌، ژياننامەیه‌کی لەوجۆره‌ هۆیه‌ک دەبێت تا مەهدی تێبگات من نیوه‌ خراپەکه‌ی ئەو نیم، بەلکو من زیاتر لەو لە خوداوه‌ نزیکم. من ئێستا ژياننامەی مەهدیم ئاماده‌کردوه‌ و داومەته‌ دەست خانم و بە هێمنی هاتوومه‌وه‌ سەر نوسینی چیرۆکی ژيانی خۆم، کە دەبێت بۆ ئەرشیفی فریشتەکانی ئاماده‌بکەم.

ئێستا شەوان، لە سەر ترسێکی دەرونی قوول بەئاگادیمەوه‌ و هەڵدەستم. ژۆریی شەو خانمی مەلەکبین لە دۆخێکی خراپ و پەشوکاودا دەبینم، هەمیشە بە ناو کەشتی و باغ و گۆرستانی فریشتەکاندا دەگەڕێت... هەمیشە ترسێک لە چاودایه‌، هەفته‌یه‌ک لەمەوبەر پێیگوتم «مەه‌دائیل لێره‌ن، دزه‌یان کردۆته‌وه‌ ناو کەشتیه‌که‌وه‌، شەو بەسەر دیواره‌که‌دا بارزه‌ده‌ن و دێن و نوسراوی سەر گۆره‌کان دەخوێننه‌وه‌، من بینییوم، تا ئێستا دووجار بینییوو.....».

له ویدا له ناكاو یاداشته كانی مه هداثیلی فریشته ده پچریت و کۆتایی دیت .
 له و کاته دا که بولبولیار له خۆینده وهی یاداشته كان ده بێته وه، سه رسامه
 له وهی پیزان خانی مه له کبین هه موو ئه و شتانه ی له م شار دۆته وه . له و
 ساته دا که یاداشته که داده خات، ئیدی ده زانیت کۆن ئه وانه ی به دوايه وهن .
 دنیایه بۆ ئه وهی خۆی و وه فائیلی فریشته بهاریزیت، ده بێت شوینتکی
 باشر بدۆزیته وه ... دۆزمنه كان گه وره تر و زۆتر و ترسناکتر له وهی ئه و
 چاوه پوانیده کرد .

فریشته یه کی دی

هه و له كانی هۆشهنگی بولبولیار و سه لیم ئه سفهر و سه لام باباجان بۆ
 پزگارکردنی من له دوو مانگی یه که مدا، به جۆریکی ترسناک نوشوستیان
 هیتا، وه هابوو وه ک ئه وهی ده و له ت باکی به هیچ شتیک نه بێت، کۆپییه
 ئه له کترۆنییه که ی من به جۆریکی سه رکه وتووانه ده ژیا، کاریده کرد، لێدوانی
 ده دا، وینه ی بلۆده کرده وه، فه یسبوکی خۆشی هه بوو. گه رچی سه لام
 باباجان و سه لیم ئه سفهر زۆر پێداگریان له سه ر بلۆکردنه وهی هه ندیک
 به شی یاداشته كانی من ده کرده وه له پۆژنامه کاند، به لام هۆشهنگ پایابوو
 هه ر جۆره کاریکی وا بیسوود ده بێت و ده و له ت له پێگای لیوا
 جهنگیزه که ی خۆیه وه ده توانیت به درۆیان بخاته وه و وه ک گه مه یه کی
 ساخته بیناسینیت، ئه مه جگه له وهی شه فیق هروری و ئه نوهر پۆخان دوو
 پاسه وانی دلتسۆزی چیرۆکه كان نین. ده بوو سه ره تا پێگایه ک بدۆزنه وه
 وه ها کاریگه ر بێت له په وتی شته كان بگۆریت و وه رگه پانتیکی کاریگه ر
 دروستبکات ... به لام چی؟ بولبولیار شه و و پۆژ له ناو ئه و ئه رشیفه
 گه وره یه دا که من بۆم به جیه ئیشتبوو، کاریده کرد .

له ماوهى ئەو دوو مانگەدا، چەند چىرۆكنوسىكى دى بە شىنۆەى گوماناوى و كتوپر مردن. بە لām بىياكىيەكى گەورە و بىدەنگىيەكى هاوبەش سەبارەت بە چارەنوسى چىرۆكنوسان لە ھەموو شوپىنك بوو. بە جۆرىك سەلام باباجان دەيگوت «عەجايەب، لەو بېوايەدان، گەر گۆرانىبىژە بلەح و دەنگ ناخۆشەكانىشمان ئاوا بەريز بكوژابان، خەلگ ھەر بىياك و كەمتەرخەم دەبوون؟». كوشتنى چىرۆكنوسەكان، بە پلانى ورد بە پتوھەچووبوو. ھەموو مەرگەكان ھەك كۆچى سروشتى دەردەكەوتن، ھەك خۆكوشتن، كىشەى بنەمالەيى و خىزان، مردن بە خواردنى خراپ، بە فياگرەى زۆر، بە ماشىن، بە ئاگرەكتەنەو، بە خنكان. لەبەرئەوھە كوشتنەكان بىدەنگ تىپەپىن. ھەر كات ھەوالى مردنى چىرۆكنوسىك بلۆدەبووھەو، دواى تەواوبوونى پرسەكەى، خەلگ لە يادىاندەكرد و لە بىرى كەسدا نەدەما. ئەو بىرچوونەوھە و بىياكىيەى ھەك تاعوون لە ولاتەكەدا دەگەپا، تا سەرە مەرگ بەدواى مەرفەكانەوھە بوو. چىرۆكنوسە زىندووھەكان ھىدى ھىدى دەستيانكرد بە كۆچىكى نەپتى، كە دەلەيم كۆچىكى نەپتى، دروست نازانم بەرەو كوئى، بە لām لە ناكاو ونبوون، لە ناكاو نەوھەك چىرۆكنوسەكان، بەلكو خودى چىرۆك نەما... گۆفارەكان، پۆژنامەكان، كىتبخانەكان، بە جۆرىكى بەرچاو خالى بوونەوھە لە چىرۆك. لە ماوهى سالىكدا لە كۆچىكى نەپىنزاو، بىدەنگ و ھەست پى نەكراودا، نىشتىمان، پىئەوھەى ھەناسەيەكى غەم ھەلكىشيت، مالاوايى لە ھەموو چىرۆكنوسەكانى خۆى كرد. ئەو دوو مانگەى سەرەتا سەلیم ئەسفەر لە دوودلىيەكى زۆردا دەژيا، پاستە زياتر ھەك نوسەرى وتار و كۆمىنتارى فيكرى ناسرابوو، بە لām كەس نەيدەتوانى نكوولئ لە بەھرە زۆرەكەشى ھەك چىرۆكنوس بكات. لەو ماوهيەدا و بەر لەوھى خۆى ونبكات لە ستوونەكەى خۆيدا لە پۆژنامەى عەزىزم ھەتەن، وتارىكى بە ناوى «بۆ چىرۆك لە حەقىقەت ترسانكترە» بلۆكردەوھە. لەویدا نوسىبووى «حەقىقەت ئەو شتانەيە كە ھەن، لە دەستماندان، تيا ژياوين و دووبارە و ھەمىشە تىيدا دەژىنەوھە، دىوھ نەگۆر و ھەمىشەيەكى سوراندەوھى دونيايە بە دەورى خۆيدا، بە لām چىرۆك ئەوھە كە دەبىت بىيت يان دەبىت بۆى بگەپتىن يان بە خەيالى ھەبوونىيەوھە دونيا بگۆرپىن

... ھەقىقەت ئەو ژيانە يەكە لىي بېزارىيويىن، چىرۆكىش ئەو ژيانە يەكە ھەرگىز نايگەينى. چىرۆكنوسەكان شۆپشگىرە گەرەكانى ئەم سەردەمەن، دواى ئەوئى سىياسى و فەيلەسوفەكان نەيانتوانى ھەتا يەكجۆرى دىكەى ژيانىش پىشانى مرقەكان بەدەن، ئىستا چىرۆكنوسەكان بە خۇيان و نەخشەى ھەزارەا دونىاي نەدۇزراوۋە لىرەن. لە بەر ئەو، بە جۆرىك لە جۆرەكان پىكەوتنىكى نەينى و پەيمانىكى نەنوسراو و مۆرنەكراو لە نىوان ھەموواندا ھەيە بۇ كوشىتىيان». لەدواى ئەو سىتونەو، زۆر لە خويئەرەكانى ھەستىانكرد ئىتر بە ناچارى دەبىت بچىتە ژىرەو و خۇى ونبكات. تا ئەو ساتە وەھا بوو وەك بە تەنيا پىرۆفىسۇر شالىار و ھاوۋەلانى بزانن چىرۆكنوسان چەند ترسناكن، بەلام ئىستا چىرۆكنوسەكان خۇيان وەك جنسىكى ترسناك دەناساند و خۇيان ئاشكرادەكرد. ئىتر مامۇستا ئەسغەر ھىچ بواریكى نەبوو جگە لەوئى لەگەل مەترسى ئىشەكەى خۇيدا تا كۆتايى بىرات. دواى نوسىنەكەى و لە سەر پىشنىيارى بولبوليار، مامۇستا بىرارىدا خۇى بشارىتەو. دواى سى كۆمەلە تىكست و نامەى پەوانەكراو بۇ لىقىتانت و جەنابى سەرۆك و پىرۆفىسۇر شالىار، ئاشكرابوو گوشارەكان كارىگەرىيەكى ئەوتۆيان نىيە. سەلام باباجان چەند جارىك وىستى شەفىق ھەروى پارىبكات لە سەر كوشىتى چىرۆكنوسان ھەوال بلبوبكاتەو و مانىشەن دروستىكات، بەلام ھەروى جگە لەوئى پقى لە چىرۆكنوسان بوو، بەردەوام دەيگوت، بەلگەيەكى گەرەمان لە ژىر دەستدا نىيە بىسەلمىنىت تاوانىكى سىياسى لە گۆرپىيە، دواى ئەو ولات گەر پۇزنامەنوسى باشى ھەبىت، چ كارى بە چىرۆكنوسان ھەيە.

سەلىم پۇز دواى پۇز ھەستىدەكرد، خۇپاراستن تا دىت سەختەر دەبىت. لەگەل كەوتنى ھەموو چىرۆكنوسىكدا دەيگوت، شەھىدى دواتر منم. ئىستا جگە لەوئى بە قسەى بولبوليار بكات و خۇى ونبكات، چارىكى ترى نەبوو. بولبوليار ھەموو پىنگا و شوئىنىكى خۇشاردەنەوئى بۇ دابىنكرد. ئەو بە دىزىلى ژيانى ھەستىكردبوو پىويستى بە چىرۆكنوسىگە لە نىكىيەو بىت، لەگەلدا بۇى، مەمانەى پىبكات و ھەموو ژيانى خۇى بۇ

بگیرێتەو. ئیستا لەگەڵ سین ئەسفەردا دەیتوانی کاتیکی گرنگی ھەبێت و لە نزیکەو ئەو ژیاڵە خۆی بگیرێتەو کە لە میژە دەیهوێت تەواوی سەربورده سەیرەکانی تۆماربکات. بەلام لەو گرنگتر، دەبووست سین ئەسفەر وەک پۆشنبیری و چیرۆکنوسیکی ناسراو لەگەڵیدا بەشداری خۆبندنەوێ ئەرشیفەکە بێت، کە جگە لەوێ خەزێنەیهکی سیاسی و میژوویی گرنگە، بەھریەکی شەیتانیانە ئەدەبیش لە پشت چاوی نوسەرە شەپانگیزەکەبوو بوو کە ورد و درشتی ژیاڵی سەردەمێکی بە پۆحیکی دژوار و نەخۆش و تاریکەو نوسیوەتەو. لەو ماوەیدا پێکەو لەگەڵ بۆلبولیاردە کەوتنە گەپان بە ئەرشیفەکانی مندا، بە یادگارەکاندا، بە فایلە ئەرخبەوانییە بێشومارەکاندا، بەو کتێبخانە نەینی و پێ دۆکۆمێنتەیی ھەموو ژیاڵە کارم تێداکردبوو و کۆمکردبوو. پۆتیک کەوتن بە سەر ئەو فایلە گەورەیدا کە تەواوی چیرۆکی من و پیاوێ لێکچووکانی منی تێدا بوو، بۆلبولیاری سەرسام نەبوو، بەلام دڵنیاوو خەزێنەیهکی گرنگی دەستکەوتوو، ئەو دەمێ ساڵ لە مەوێر، لە سەردەمی گەپانی مندا بۆ فریشتەکەم، ئاگاداری بەشیکی چیرۆکە بوو، چونکە دەمێک وەفائیل ھات و من زیندانم کرد، ئەو خەبەری لە بەدبەختی ئەوانە ھەبوو کە شێوەیان دەھاتەو سەر من و ئاگاداریبوو خواستی دۆزەخینی من، ولاتی لە چ قەیران و بەدبەختییەکەو ئالاندو. بەلام فایلەکە داوی ئەو ھەموو ساڵە نرخیکی گەورە ھەبوو، ناو و ناوێشانی بەشی ھەرە نۆری ھاوسیماکانی منی تێدا بوو. لەو ساتدا بیریۆکەیهکی سەیر و شەیتانی دێتە خەیاڵی بۆلبولیاری، ئەوێ بەرامبەر ئەو لیوا جەنگیزە خەیاڵی و ساختەیی دەوڵەت، ئەوان لیوا جەنگیزێکی دی دروستبکەن کە لە پێگای ئینتەرنێتەو یاداشتەکانی من بگیرێتەو، یادەویریەکانی لەگەڵ سەروکا باسیکات، نەینی سالانی پەیا مینێریم لە نێوان دەوڵەت و حیزبدا ئاشکرا بکات، ھەموو چیرۆکە ترسناکەکان، بەلام بەش بەش و لەگەڵ ھەر شەپەکی ئاشکرا کە پیاوانی دەوڵەت و لە سەروو ھەموویانەو شالیار تێبگەن، گەر لیوا ئازاد نەکرێت ئاشکراکردنی نەینی پەکان بۆ ھەمیشە بەردەوام دەبێت و راستی کوشندەتر دەکەوێتە بەر خۆر. سەلام

باباجان و ماموستا نه سفەر بیړوکه که هم سهرسامیکردبون و هم ترسینکی قوولۍ تیدا چاندن ... هر دووکیان فایلۍ هاوپوخسارهکانۍ منیان گرته دهسته وه و یه که یه که سیرۍ هموو لاپه‌په‌کانیان کرد، چیروکه که شتیک نه‌بوو چاو یان عه‌قل باوه‌پی پیټکات، وهک نه‌وهی هموو شته‌کان له جیهانینکی تاریکه‌وه هاتبن و پړپن له ناماره و ته‌لیسمی نه‌کراوه. لیوا جه‌نگیز له ده‌یان ژیانۍ جیاواز جیاوازدا، له ده‌یان نیښی جیاواز و پولۍ جیاوازدا... که‌سینک ناوینۍ کات و ناوینۍ جیگاگان له ناو خویاندا دووباره‌یده‌که‌نه‌وه. سه‌لام گووتی «به‌لام چ سوو‌دینکی راسته‌قینه‌ی هه‌یه گهر نیمه لیوا جه‌نگیزی دوهم دروستبکه‌ین؟ ده‌ترسم نه‌وه به کوشتنی لیوا خوی ته‌واو بیت». بولبولیار گووتی «دور نییه لیوا جه‌نگیز کوژا بیت، نه‌گهر کوژا بیت نه‌وا له پڼگای نیم هاوشیوه‌یه‌وه نیمه زیندووی ده‌که‌ینه‌وه و ده‌یکه‌ین به گژ فهرانپه‌وایانی بورجدا، گهر نه‌شکوژا بیت، بو نه‌وهی حه‌قیقه‌تی نه‌وا لیوا جه‌نگیزه ساخته‌یه‌ی خویان بسه‌لمینن و نه‌وهی نیمه به‌درو بخه‌نه‌وه، په‌نگه لیوا ده‌ره‌بهننه‌وه و ده‌ریبخن و به جوریک له جوړه‌کان پیشانمانبدن. ده‌بیت چاوه‌پوان بین. گهر هیچیشان نه‌کن، نیمه لیوا جه‌نگیزنکمان ده‌بیت که به دلۍ لیوا جه‌نگیزی راسته‌قینه هه‌لده‌سوپی و قسه‌ده‌کات، وهک نه‌وا پیاوه‌ی نیم یاداشته‌ی نوسیوه و نیم نه‌پنینه‌ی پاراستوه. لیوا جه‌نگیزنک به پیچه‌وانه‌ی لیوا جه‌نگیزی کوژه‌وه راستی لایه و ده‌سه‌لاتی لا نییه، له‌و پڼگایه‌وه نیمه همیشه پوچی که‌سینکی نه‌پنی و گرنګمان له‌گه‌ل‌دایه که ده‌ویریت حه‌قیقه‌ت به هموو ژه‌هره‌که‌یه‌وه بریژیت». بیرکردنه‌وهی بولبولیار بیرکردنه‌وه‌یه‌کی وردبوو. به‌لام گه‌پان به دواۍ نه‌وا که‌سه‌دا که پولۍکی وها بگپرت، ناسان نه‌بوو. نه‌وا که‌سه‌ی دواۍ کاری وها ده‌که‌وت ده‌بوو به سه‌لیقه بیت و گه‌له‌ک به نه‌پنی هموو شتیک نه‌نجامبدات، تا ده‌ستی ده‌گاته یه‌کینک له هاوشیوه‌کان و ده‌یخاته سهر نه‌وا به‌وایه‌ی به‌و کاره هه‌ستیت. ته‌نیا که‌سینک له‌و سیانه بیتوانیبایه نه‌وا نیسه‌واپه‌پنیت، سه‌لام باباجان بوو. راستیه‌که‌ی ده‌بوو یان نه‌وا یان نه‌زمیرا کاره‌که جی به‌جینکه‌ن، به‌لام نه‌زمیرا زمانینکی وها‌ی نه‌ده‌زانی و

کئ بۆ ئیشیکى ودها ترسناک ده‌چوو ژیر قسه‌ی کچه خزمه‌تکارىکى
 نه‌فریقاییه‌وه. سه‌لام باباجان ئیستا به‌ جۆریک دل‌خۆش بوو، به‌ جۆریک
 ژيانى گۆپابوو، به‌ شتیره‌یک خرۆشانه‌کان ده‌ژیا، هه‌ندێ جار هه‌ر یه‌ک له‌
 بولبولیار و سه‌لیم نه‌سفه‌ر ترس دایده‌گرتن. گه‌رچی هه‌موو شتیک
 تراژیدی بوو، به‌لام نه‌و پای وابوو تراژیدیا مانای نه‌وه‌ی ژيان هه‌یه،
 زنده‌گی له‌ زنجیری خۆیدا دیل نه‌بووه و شتیک هه‌یه ده‌جولیت و هیزیک
 هه‌یه بۆ پاده‌ته‌کێتیت. دیاره‌ پیشه‌که‌ی وه‌ک پۆژنامه‌نوس گومانیکى
 نۆدی له‌ کۆلده‌کرده‌وه تا بتوانیت ئازادتر له‌ هه‌ر که‌س بگه‌یت و
 بپرسیت. به‌لام جگه‌ له‌ شوناسی پۆژنامه‌وانی، سه‌لیقه‌ی خۆشی پۆلیکى
 گه‌وره‌ی بینى له‌وه‌ی بتوانیت ئیشه‌که‌ به‌ جوانی پاپه‌پێنیت. له‌ گه‌رانه‌کانى
 هه‌فته‌ی یه‌که‌مدا، سه‌رکه‌وتنیکى نه‌وتۆی به‌ده‌ست نه‌یتا، به‌لام خودی
 نه‌و گه‌رانه‌ فێری نۆر شتیان کرد که‌ پێشتر نه‌یده‌زانی، به‌ جۆریک
 بپاریدا ده‌میک له‌م کێشه‌یه‌ ته‌واو بیت بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ پۆژنامه‌وانی
 وه‌رزشی جێبه‌تێت و دواى شته‌ ناوازه‌کانى ژيانى راسته‌قینه‌ بکه‌ویت. له‌
 هه‌فته‌ی دووه‌مه‌وه نه‌و راستیه‌ هاته‌ ده‌ستی که‌ زۆرینه‌ی هاوسیماکانى
 لیوا جه‌نگیز له‌ پتر له‌ سیازده‌ سال له‌وه‌وبه‌ره‌وه‌ شاریان جێهێشتوو و
 ئیتر هه‌رگیز نه‌گه‌رانه‌ ته‌وه‌ و یه‌کى مۆریکى تایبه‌ت به‌ له‌شیانه‌وه‌یه‌.
 پێگه‌وتى که‌سیکى دیشى کرد به‌ پێگای جوانکاری سیمای خۆی گۆپیوو و
 ئیستا شتیکى نه‌وتۆی له‌ لیوا نه‌ده‌کرد و که‌لکى کاری وه‌های پێوه
 نه‌بوو. ته‌نیا له‌ کۆتایى هه‌فته‌ی چواره‌مدا نه‌و پیاوه‌ی دۆزییه‌وه‌ که‌
 ده‌بێته‌ جێگه‌ره‌وه‌ی شوێنى من. ناوی راسته‌قینه‌ی «سه‌فا زیوان» بوو،
 ناوی له‌ ناوی نه‌و برا کۆچکردوهم ده‌چوو، که‌ چه‌ند سال له‌وه‌وبه‌ر له‌
 نه‌مریکا به‌ بێده‌نگى کۆچى دواى کرد. له‌ وێستگه‌یه‌کى کاره‌با ئیشی
 کۆنتڕۆلى فیده‌ره‌کان و جێبه‌جێکردنى پلانى دابه‌شکردنى کاره‌با بوو به‌
 سه‌ر گه‌رکه‌ جیاوازه‌کاندا. له‌و که‌سانه‌ بوو به‌ پۆژ ده‌خه‌وت و به‌ شه‌و
 ده‌چوو سه‌رکار، که‌م ده‌رده‌که‌وت و ده‌ببنرا، هه‌تا خزمه‌ نزیکه‌کانیشی
 جه‌ژنا و جه‌ژن ده‌یانبینی. بێخه‌ویی و وپه‌وپى ماتۆپ و گوێگرتن له‌
 جنتیوى به‌رده‌وامى نه‌وانه‌ی له‌به‌ر بێکاره‌بایی نه‌فره‌تیان بۆ ده‌نارد،

پوخساری پیاوێکی ماندوویان پێبه‌خشیبوو، که ورده ورده له ژێر کاریگری تاعوونی له یادچوونه‌وه‌دا رابوردووی خۆشی له بیرده‌کرد. چوار ساڵ له‌مه‌وه‌ر، ژنه‌که‌ی بێته‌وه‌ی مندالێک دوا‌ی خۆی جێبه‌جێلێت، به‌ شێرپه‌نجی مه‌مک کۆچی دوا‌ی کردبوو، ئێستا په‌کێک بوو له‌وانه‌ی به‌ توندی نه‌یاری ده‌سه‌لاتدارانی هه‌رێم بوو، بێزار بوو له‌ ژیا‌نی خۆی له‌و وێستگه‌ کوشنده‌یه‌ی کاره‌بادا، به‌لام شتیکی نه‌وتی نه‌بوو بیکات، چ نه‌لته‌رناتیفتیکی هه‌بوو؟. سه‌ردانه‌که‌ی سه‌لام بۆ لای سه‌فا زێوان، به‌ ناوی پرس و پاوه‌بوو ده‌رباره‌ی کێشه‌ هه‌میشه‌یه‌کانی کاره‌با. به‌لام هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ سه‌لام قسه‌کانی به‌و ئاراسته‌یه‌دا برد که‌ بتوانێت ته‌واوی مه‌یلی سیاسیی سه‌فا بخوێنێته‌وه‌. سه‌فا له‌ پیاوه‌ ناگراوییه‌ توپه‌کان بوو، گه‌نده‌لی و دزیی به‌رپر سه‌کانی نۆر بۆ گرنگ نه‌بوو، به‌لام نه‌وه‌ی له‌ به‌غداد وه‌ک نیشتیما‌نفروش ده‌یبینن، توپه‌یده‌کرد و که‌فی ئاگرینی پێده‌رده‌دا. به‌ شێوه‌ی که‌ستیکی نه‌فام که‌ ته‌نیا رووکه‌شی ده‌سه‌لات ده‌بینێت و له‌ گرتن قووله‌کانی ناوه‌وه‌ی تێناگات، زوو زوو ده‌یگوت «کاکی برا کوردی چی، کێ کوردی قوربه‌سه‌ری له‌ بیر، هه‌ر کورسییه‌که‌ له‌ به‌غدا سه‌لامه‌ت بێت، ته‌واو ... هه‌مووی ده‌ردی کورسییه‌که‌یه‌. تو ده‌لێیت چی، هه‌ر باسیشی مه‌که‌». پیاوێک بوو ده‌نگێکی پۆشن و جوانیشی بوو، له‌و ئه‌کته‌رانه‌ ده‌چوو که‌ له‌ سه‌ر شانو به‌ توانا و بلیمه‌تن، به‌لام خۆیان مرقۆی گه‌مزه‌ و بێ هه‌یه‌ت و قسه‌نه‌زانن، ده‌توانن له‌ سه‌ر شانو وه‌ک پاشا و قاره‌مان و شوپه‌سوار ده‌ریکه‌ون، به‌لام له‌ ژیا‌ندا هه‌چ نین جگه‌ له‌ ئاده‌میزادێکی نسکۆدار و بێچوست. وه‌ک هه‌موو ئاده‌میزاده‌کانی دی به‌ چاویدا دیاربوو ده‌یه‌وێت پۆلیکی تریش بگێرێت، ژیا‌نێکی دیکه‌ی هه‌بێت، ته‌خته‌ی شانۆیه‌کی تر ئاوه‌دانبا‌کاته‌وه‌. به‌لام چه‌قینی له‌ ناو نه‌و بۆرد و دوگمه‌ و فیوز و ماتۆپ و فیده‌ر و کابل و عه‌موانه‌دا خه‌یا‌لیان وه‌ها خه‌ساندبوو، پێیابوو دونه‌یا هه‌چ نییه‌ جگه‌ له‌ وێستگه‌یه‌کی کاره‌بای وه‌ک ئه‌م وێستگه‌یه‌ی ئه‌و، که‌ هه‌چ کات و له‌ هه‌چ شوێنێکدا به‌ ته‌واوی و پێکی ناکه‌وێته‌ ئیش. ده‌یگوت «ئه‌م وێستگه‌یه‌ی من دنیا‌یه‌کی بچکۆله‌یه‌، خودای گه‌وره‌ش، به‌ قوربا‌نی ناوی بم، هه‌ر وه‌ک

به‌پژوه‌بری و پستگه‌یه‌کی گوره وه‌هایه، ناشوکی نه‌بیت، مه‌حه‌ته‌کی
 ئو له‌مه‌ی من باشتر ئیش ناکات». له ناوه‌پاستی قسه‌کاندا سه‌لام
 وریایانه چوو پێشی و گووتی «تۆ ده‌زانیت، له نیتوان تۆ و وه‌فای
 په‌فعت به‌گدا لیکچوونیکێ زۆر مه‌یه. ده‌یناسیت، وه‌فای په‌فعت به‌گ
 ده‌یناسیت؟». کابرا مه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکێشا و گووتی «کن هه‌یه
 نه‌یناسیت؟ داخی ئوه‌ وا له دلی مندایه ...». سه‌لام سه‌ری له‌قاند و
 گووتی «پاسته‌که‌یت، پیاوێکی باش نه‌بوو، سالانیک که به‌پژوه‌بری
 ئاسایشی گشتی بوو شتی زۆر خراپی لێده‌گێڕنه‌وه. ده‌زانیت چی به‌سه‌ر
 هاتوه‌ ئیستا؟». کابرا گووتی «نه‌وه‌لا، له کوێ بزانه، خه‌برم له برای
 خۆم نییه، ئینجا له وه‌فای په‌فعت به‌گی گه‌واد».

ئو پۆژه سه‌لام زیاتر درێژه‌ی نه‌دایه ئو باسه، به سه‌فای گووت، چه‌ند
 شه‌ویکی تر دیته‌وه لای و پاپۆرتیک له سه‌ر ژیانی شه‌وانه‌ی له
 شوێنکاره‌که‌یدا دروستده‌کات. نه‌ده‌کرا یه‌کسه‌ر بیخاته به‌ر گه‌مه‌یه‌کی
 گوره و ترسناک هه‌ر زوو سلۆکی و غه‌ریزه‌ی هه‌لهاتنی تیدا
 به‌ئاگابه‌یتیت. دلنیاوو به‌ته‌نیا ناتوانیت بیخاته سه‌ر بیروکی کارێکی
 وه‌ها، پێویستی به‌کۆمه‌کی مامۆستا ئه‌سغه‌ر یان بولبولیار هه‌بوو. دوا
 سی شه‌و له‌وه له‌گه‌ڵ بولبولیاردا گه‌رپه‌وه، بولبولیار بینه‌وه‌ی
 ئه‌ملاولایه‌کی درێژبکات، پێیگووت بۆیه هاتوونه‌ته لای تا خزمه‌تیک به
 میژووی شاره‌که و میژووی حه‌قیقه‌ت بکات. کابرا سه‌ره‌تا تینه‌گه‌یشت
 باس له چیه‌ و چی ده‌گه‌زه‌ریت. بولبولیار بۆ ئه‌وه‌ی هه‌م تیبیگه‌ینیت و
 هه‌م بیخاته سه‌ر برپای ته‌واو، چیرۆکی گرتنی منی بۆ گێرپه‌وه. کابرا
 سه‌ره‌تا گووتی «جا گه‌وا دی وا بیگرن یان نه‌یگرن چیه‌؟ عیلاقه‌ی به
 منه‌وه چیه‌؟ تا زۆلم و زۆرداری کرد، کردی، ئیستا ده‌تانه‌وێت بۆی
 بگرن؟ چیتان له من ده‌وێت؟». بولبولیار به‌ شێه‌یه‌ی تیبیگه‌یاند که
 کێشه‌که کێشه‌ی ژیانی وه‌فای په‌فعت به‌گ نییه، وه‌فای په‌فعت به‌گ
 له‌وانه‌یه‌ مردبیت، هه‌ی نیشانه‌یه‌ک نییه که زیندوو بیت و له ژياندا بیت،
 به‌لام وه‌فای په‌فعت به‌گ خه‌زێنه‌ی نه‌یتیبیه‌کانی ئه‌م مه‌مله‌که‌ته‌ بووه،

ئەو سەرەیه کە نەینییەکانی هەموو ئەم حاکم و حکومەتە ی تێدا یە، ئەو سەرە ی کە گەر بمریت و تەواو چیرۆکی خۆی نەگێڕایبێتەو، وێنە ی ئەم ژیا نە ی ئێمە و شیۆە ی ئەم عەسرەمان کاتێک دە یگوازی نەوە بۆ نەوەکانی تر، پڕ هە ل و کەموکورت دە بێت. بولبولیار چەند سەعات قسە ی بۆ کرد، هەموو ئەو بە لاغەتە ی سالانێک زۆر لە خوێندنەوە ی شیعەر و تێرمان و گوێگرتن لە چیرۆکی فریشتەکانەوە فێربوو بوو، ئێستا بە کاریدە هێنا تا ئەم پیاو و پارزێبات کۆمەکیانبات، چونکە وەک خۆی دە یگروت ئەوە دوا ئومێد بوو، بتوانن نەینیی و تاریکیەکانی سەر دە مێک وەک خۆی بگۆڕنەوە. سەفا زیوان سەر سەختییەکی زۆری پیشاندا، گروتی کە لیوا وەفا خۆی شتەکانی نوسیووە بۆ بلای ناکە نەو و تەواو، بۆی چاپکەن و بیکە نە کتێب و ئاو بێنە و دەست بشۆ، ئێتر هەموو پزگارمان بێت. بولبولیار بە وردی بۆی پوونکردهو، هەموو راستییەکی کاتێک دە بێتە راستی کە یەکیک بێت بە شاهیدی، گروتی ئەو کتێب و نوسراو و کاغەزانی بەر دەستی ئێمە نرخێ نامینێت گەر قسە کە رێک، کە سێک، پە یامنی رێک لە پشتیانەو نەو سستیت... حەقیقەت تەنیا کاتێک مانای هە یە، ئەو ی کە دە یینریت دە مامکی لە سەردا نە بێت. حەقیقەت ئەو کاتە دە ناسریت و دە یینریت کە لە گە لیدا دە موچای ئەو کە سەش بناسریت و بێینریت کە هە لیگرتوو. لێرەو حەقیقەتە ی هەموو نوسینەکانی لیوا وەفا بە بێ خۆی، بە بێ ئەو ی بیسەلمینین کە ئەو قسە ی خۆیەتی، ئەستەمە. ئەوانەشی کە لیوا وەفایان گرتوو لە پێناوی یەک شتدا گرتوویانە، خۆی لە نوسینەکانی جیاکە نەو، دیلیبکەن و ونییکەن بەر لەو ی بتوانیت بیسەلمینیت ئەو هە لگر و بێنەر و پارێزەری ئەو حەقیقەتە ی. گرن گرتین شت بۆ ئەوان ئێستا ئەو یە لیوا لە دە فترەکانی، لە چیرۆکەکانی، لە ئەرشیفە کە ی دا بێن، لە تۆماری زین دەگی خۆی دوور بیخە نەو، بەو مانایە ی کە زین دەگی خۆی، هەر گیز زین دەگی خۆی نە بوو، بە لکو هە می شە فەرمانێک بوو لە جێگایەکی ترەو دە رچوو، ئاماژە یەکی بوو لە شوێنێکی ترەو نێردراو. کابرا بە زەحمەت لە قسەکانی بولبولیار تێدە گە یشت، بە لām تێگە یشت گەر نوسینەکان مۆری وەفای پە فەت بەگی

پتوه نه بیت نرخی نامینیت، ئیستاش ئه وهی که ده بیت دهوری وه فا
 ببینیت و ئه و مؤره بنیت به نوسراوه کانه وه ئه وه، وه فایه کی ساخته که
 ده بیت جینگای وه فای راستی بگریته وه. بولبولیار پییگوت «گرنگ ئه وه
 نییه وه فای ره فعت به گ کتیه. وه فا ره فعتی راسته قینه بوونی نییه،
 هتا ئه و ژهنراله خوین تاله ش که ئیستا زیندانه و ده مانه ویت
 نازادیکه ین، وه فای راسته قینه نییه. گرنگ ئه وه یه کئ ده توانیت ئه و پۆله
 بگریت که ده بیت ئه و ناوه له میژوودا بیگریت، ئه وه گرنگه». بولبولیار
 به هیمنی ئه و ئیشه ی بۆ سه فا زیوان پوونکرده وه، ئه وه ی پیشاندا که
 دۆزینه وه ی ئه و لای ده رگا و پیاوانی شالیاره وه ئاسان نییه. ئه وان ده زانن
 هاوسیه لاکانی لیوا زوریان به ره وه ده ره وه ی ولات کۆچیانکرده وه، گومانیان بۆ
 ئه وه ده چیت یه کیک له ده ره وه ی نیشتمانه وه، له کورده ناپازییه کانی
 ئه وروپا ئه و گهمه یه پیکده خات. ئه مانیش هه موو شتیک ده که ن ئه و
 ههسته بگه یتن که یه کیک له ده ره وه ی ولات ئه و گهمه یه ده کات. له وه ش
 گرنگتر، ئه و هیه شتیک له ره وتی ژیا نی خۆی ناگریت، سه ره تا هه موو
 شتیک تۆمارده که ن ئه وسا به ش به ش ده سته ده که ن به په خشکردنی، به
 جۆریک دواتر چه ند بیخه نه ژیر چاودیرییه وه، شتیکی نااسایی له سه ر
 نادۆزنه وه، هه موو ئه م ماوه یه ش ئه و هه ر وه ک فره مانبه ره که ی جاران له
 کاری خۆی به رده وام ده بیت. سه فا زیوان داوای دوو پۆژ مۆله تی کرد تا
 بیریکاته وه، به سه ریک گهمه که ی به ترسناک ده زانی و به سه ریکی دیش
 ده یویست شتیک بکات ژیا نی له م دووباره بوونه وه و خه وتن و خواردنه
 ئاژه لیه ده ره بیت و بتوانیت گه ر جاریکیش بووه، له ژیانیدا ببیته ئه و
 قاره مانه ی که سه فای راسته قینه، چاودیری بچوک و ناچیزی ویتسگه یه کی
 کاره با هیه کات ناتوانیت ببیت، ئه وه یه که م ده رفه ت و دوا ده رفه تی
 ژیا نی بوو شتیک بکات له ره وتی پوچ و دووباره ی ژیا نی خۆی که مێک
 دووریاخته وه. هه موو ژیا نی هه ستیکردبوو جیاوازییه کی ئه وتۆی نییه
 له گه ل ئاژه لدا، ئیستا ده رفه تیکی بۆ هاتبوو په ش ژیا نیکی تر
 تاقیبیکاته وه، بچیت به رگی که سیک تره وه، میژووی که سیک تر
 له به ریکات که هه ستیکی تری لئی ده ویت. سه فا پیاویکی ئازا نه بوو، به لام

ترسنؤكيش نه بوو، له وهشي نه ده پرسى ئاخړ عاقبې ته ئيشه كه ده شيت به كوڅ بگات، به لكو ده ترسا ودها له گه ل پؤلى وه فای په فعت به گدا تيكه ل بيت. ئيتر خوى بؤ نه دؤزږته وه. ترسيك به دلنځاييه وه بڼه ما و مانای خوى هه بوو.

رؤژيک برپاړيدا هه موو نه و کارانه بگات و بيته تيمى به رگرېکه رانه وه له من، ناوى له سه فا زيوانه وه بووه وه فای دوهم. له پاستيدا ئيستا وه فای په گم من نه بووم، به لكو نه وده فا نه لکترؤنييه بوو، كه شاليار ده بجولاند. بوونى نه و له بوونى هه موو وه فا ديار و نادياره گاني تر به رجه سته تر بوو، دواهمين وه فا ئيستا من بووم له مخزنه تاريخه كى خؤمدا. من هيدى هيدى ده بووم به بيكه لكترين كؤپى خؤم. پهنگ بوو هه ميشه ش هه روا بماية ته وه، گهر له ناکاو شتيك پووينه دايه، ته واوى گه مه كه بگرږيټ و نارپاسته يه كى ترى بداتې.

فريشته كان سر به زه مينى نه فسانه، به لام كيشه كه له وه دا نښه، به لكو له وه دايه نه فسانه خوى به جوړيكي ترسناك سر به هريمى واقعه، سر به بوونى ئيميه، سر به ناوکه هره تاريخ و پهق و داخراوه كى ژيانى خؤمانه. من لای خؤم و دونياش بوو بووم به جهسته يه كى مردوو، له زيندانه كه مه وه چيتر ئوميدى هيچ گه رانه وه يه كم بؤ دونيا نه بوو. زيندانه كه له و جوړه شوينانه نه بوو كه پؤژيک له پؤژه كان ده رگاگانى بشكيټ و دياره گاني بوخځن ... نا، نه وهى شوپشيك پوويدات و سر نشينانى ئم جيگايه سهر فراز و قامت بلند بيټنه دري، كارى نه كرده بوو. زيندانه كه له و شوينانه بوو كه هيچ شوپشيك ده رگاگانى ناکاته وه و كه سه

گیرنده‌کافی ناوی نازاد ناکات. گەر شوڤریشیش پوویدایه له ناو شاردا پوویده‌دا، له کوچه و شه‌قامه دووره‌کان، ئه‌و زیندانیانه‌ی نازاد ده‌کرد که له زیندانه ئاساییه‌کاندا، به‌لام بورج... بورج جینگایه‌ک بوو هیچ هیزیک نه‌یده‌گۆڕی، ده‌کرا ده‌سه‌لاته‌کان تێیدا ئالۆگۆپیکرێن، به‌لام ئه‌وه‌ی هیچ هیزیک بتوانییت سه‌ره‌له‌به‌ری پێکخستن و پێکهاتی بگۆڕی، ئه‌ستمه‌ بوو. بورج له‌و جینگایانه‌یه که هه‌موو ده‌سه‌لاتیک پێوستی پێیه‌تی، منیش له‌ مه‌خزه‌نی بوونه‌وه‌ره له‌ یادکراوه‌کاندا بووم، ئه‌و به‌شه تاریک و خه‌وتووێ یاده‌وه‌ریی که هیچ ده‌سه‌لاتیک نایه‌ویت به‌ ته‌واوی به‌ ناگای به‌یینه‌وه.

شتیک ئه‌و کات و هه‌میشه‌ش لێی دُنیا‌بووم ئه‌وه‌بوو، ده‌میک ده‌سه‌لاتیک ده‌گۆڕی، فه‌رمانپه‌ویه‌ک جینگای فه‌رمانپه‌ویه‌ک ده‌گریته‌وه، له‌و ساته‌دا که حاکمی نوێ له‌ سه‌ر لاشه‌ی دوژمنه‌ دێرین و کوشنده‌که‌ی ده‌وه‌ستیت، دروست له‌و ساته‌دا هه‌ستنده‌کات که ده‌سه‌لات میراته و ته‌نیا خاوه‌ن مۆلکه‌که‌ی ده‌گۆڕی، به‌لام مۆلکه‌که‌ خۆی نه‌گۆڕه‌ و موقه‌ده‌س ده‌مینیته‌وه. له‌و ساته‌دا هه‌موو شوڤریشیک به‌ ده‌نگی به‌رز ده‌لیت، ئه‌و دژی مۆلکه‌که‌ نه‌بووه، به‌لکو دژی خاوه‌ن مۆلکه‌که‌یه. ئه‌وانه‌ی دژی مۆلک هیچ حاکمیک په‌یمان و پێکه‌وتن و ناشتیان له‌گه‌ڵدا مۆرناکات، به‌لام ئه‌وانه‌ی دژی خاوه‌ن مۆلک ده‌شیت مۆڤ له‌گه‌ڵیاندا بگاته‌ هه‌ر عه‌د و قه‌رارێک. ئه‌وه‌ی له‌ یاده‌وه‌ری مندا پارێزرا‌بوو، به‌شیک نه‌بوو له‌ دژایه‌تی که‌سیک یان دووان یان سیان، به‌لکو هیڤی هیڤی من وه‌ک نیشانه‌ی هه‌ره‌سی ده‌سه‌لاتم لێده‌هات، له‌و په‌ڕی هیز و شکۆی خۆیدا. وه‌ک یاخیبوونی خاوه‌ن مۆلک له‌ مۆلکه‌که‌ی خۆی، وه‌ک هه‌ستکردنی ده‌سه‌لاتدار به‌ پوچی هه‌موو ده‌سه‌لاتیک... ئه‌وه ده‌یکوشتم، ئه‌وه ئه‌و خاله‌بوو که هه‌موو فه‌رمانپه‌ویه‌کی دُنیا لێی ده‌ترسا. ئه‌و مۆته‌که تاریکه‌ بوو که هیچ ده‌سه‌لاتیک نه‌یده‌ویست بیری بکه‌وینه‌وه. من نوینه‌ری ده‌سه‌لاتیک بووم که هیچ هیزیک له‌ ده‌ره‌وه نه‌پووخاندبوو، به‌لکو خۆی، به‌و په‌ڕی نازادییه‌وه، له‌ ناو خۆیدا، به‌ ته‌واوی ئیراده‌ی خۆیه‌وه ده‌پوخوا... ئه‌وه‌ش ترسناکترین جو‌ری هه‌ره‌سه، که هه‌موو ده‌سه‌لاتیکی دُنیا

وهك تاعوون سَلّی لَیدِه‌كاته‌وه و لَیی ده‌ترسَیت. من له‌م زیندانه قفل و نه‌به‌دییه‌مدا ده‌مپوانی و تَیدِه‌گیشتم كه من نوپنه‌ری ترسناکی نه‌و شوپشهم كه له ده‌روه هه‌لناگیرسَیت، میلله‌تَیك مه‌شفه‌لانی به‌رزنه‌كاته‌وه و قاره‌مانا تَیك به‌یداخی پاناته‌كێتن، به‌لكو له ناوه‌وه، بێ هیچ به‌رگرییه‌کی ده‌ره‌کی، له پوچی حوكمپانیدا خۆی بَلِیسِه ده‌ستنییت.

من به‌كه‌م شه‌و له‌م مه‌خزه‌نه تاریك و بچوكه‌دا بپیارمدا بیرنه‌كه‌مه‌وه، له شوینیکی وه‌ها داخراو و تاریكدا كه ده‌زانیت بۆ نه‌به‌د له‌وِیت، بیركردنه‌وه ترسناكترین شتیكه كه مرۆف ئازارداده‌ات. من له یه‌كه‌م شه‌ومدا له مه‌خزن بیرم له‌وه‌كرده‌وه بۆ مرۆف به‌مجۆره سزای مرۆف ده‌دات؟. زیندان، خزانانی مرۆف بۆ ناو ژووریکی بچوكی تاریك، تاكه شتیك له‌ویدا زۆر ئازارمانده‌دات نه‌ بچوكی ژووره‌كه، نه‌ تاریکی، نه‌دابپانه له‌ دنیا، به‌لكو بیركردنه‌وه‌یه ... هیچ شتیك له‌وه ترسناكتر نییه كه دَلنیا ده‌بییت بیركردنه‌وه‌كانت بپسوودن، كه هه‌ستده‌كه‌یت نه‌وه‌ی زیندانه تۆ نیت، به‌لكو بیركردنه‌وه‌كانتن كه ئیستا جگه له ناو سه‌ری خۆت هیچ جیگایه‌کی تریان نییه تیا بسوپینه‌وه. چی ده‌بوو گه‌ر سزای مرۆف به‌ جوړیکی تریایه؟ وه‌ك نه‌وه‌ی له‌ بری نه‌وه‌ی له‌ ژووریكدا به‌ندیكه‌ن، نه‌هیلن هیچ كات پتبخاته ناو ژووریكه‌وه. مه‌حكوم بایه به‌وه‌ی هه‌میشه له‌ ده‌روه بیټ، له سه‌رما و گه‌رما و خۆشی و ناخۆشیدا بۆی نه‌بیټ پت بخاته ژیر هیچ سه‌قفیكه‌وه. گه‌ر نه‌وجۆره سزایه جاران مه‌حال بووبیټ، ئیستا ئاسانه، به‌لام له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا ده‌سه‌لاتداران هه‌میشه نه‌وه‌یان پت باشته به‌مجۆره سزات بدن، چونكه ده‌زانن زیندانی پاسته‌قینه‌ی مرۆف وا له ناو سه‌ریدا. له زیندانه بچوكه‌كاندا نه‌وه‌ی ده‌مانخوات بیركردنه‌وه‌یه بیركردنه‌وه له شتیکی دیاریكراو نا، به‌لكو بیركردنه‌وه وه‌ك نه‌وه‌ی هه‌یه، وه‌ك نه‌و به‌تالییه قوول و ببینه‌ی ناخمان كا تَیك هه‌ستده‌كه‌ین ده‌توانین بیریکه‌ینه‌وه، ده‌توانین بیر له هیچ بکه‌ینه‌وه، بیریکه‌ینه‌وه بیته‌وه‌ی بابه‌تمان هه‌بیټ، بیته‌وه‌ی زمانمان هه‌بیټ، بیته‌وه‌ی بتوانین بیكه‌ین به قسه، بتوانین بزانی چیه و بۆچی و چی لیمان ده‌ویټ. من چه‌ند

دەموست لەو بێدەنگییە قوولەی بێکردنەوە پابکەم، کە جیاوازه ... نۆز جیاوازه لە بێدەنگی ئاسایی، نەمدەتوانی. لە شەوی یەکەمەوە تینگەیشتم ئێو بێدەنگییە قوولەی کە لە شتەکانەوه هەڵدەستیت، جیاوازه لەو بێدەنگییە لە قوولایی سەری خۆمدایە. دواي ئێو هەموو ئەشکەنجە دووردەریزەي جەستە، ئیستا لە پال تەلەنەوه و ژانی ئیسکەکانمدا ئێو بێدەنگییە قوولە وەک خەنجەر دەبێتکام. پۆژ دواي پۆژ تاریکی و بێدەنگی زیاتر و زیاتر دەیانخواردم.

نازانم چەندە بوو لەو ئێو بووم، چونکە نەمدەزانی کەي پۆژە و کەي شەو، کەي دەخەوم و چەند دەخەوم، کەي بە ئاگام و چەند بە ئاگام. مەخزەن هیچ نەبوو جگە لە گۆرێک کە دەسەلات بۆ سەیری لاشەکانمان دروستیکردبوو، تا دڵنیاين هەر کاتێک ویستیان دەتوانن بێن و لە دەلاقەیکەوه سەیری ئاو گۆرەکانمان بکەن و لەزەت لە بینینی لاشە زیندوووەکانمان وەریگیرن. لاشەي زیندوو، ئێو سزای هەرە گەورەيە، ئێو ئاواتەيە کە هەموو کەس بۆ دوژمنە هەرە سەر سەختەکانی خۆي دەیخوازێت... ئێو ماوێهە هیچ کات دەرگای ژوورەکە نەکرایەوه، هەمیشە برێکی کەم نان و ئاو لە دەلاقەیکەوه دەخرایە ئێو دیو. نانێک بوو تەمێکی تاییبەتي نەبوو، نانێک بوو بۆ لاشەیکە دروستکراوو، لە بەرئێو تەمێکی نەبوو تا بەراوردییەک بەو خواردنەي تا ئێو دەم چەشتبووم. خۆراکی لاشەیکە هەمیشە دەبێت خۆراکی بێتام بیت، بۆنی نەبێت، چێزی نەبێت، پەنگی نەبێت... هێچیکە بیت و بووبێت بە مەتریال. خواردنی من بەو جۆرە بوو، بەلام سەیریوو پۆژ دواي پۆژ بەو بیتامییە پادەهاتم، ئێو ساتەي کە خواردنەکە دەرەکەوت، دەبوو بە گرنگترین ساتەوهختی ژيانم، ئیتر حەزم لێدەکرد، بەراستی چێژم لەو بێچێژیە نۆزە وەرەگرت کە لە قاپەکەدا بوو. هێندەي نەبرد هەستیکی سەیر دایگرتم کە چاویکە هەيە لە دەلاقەیکەي بچوکهوه لە دەرگاکی سەیرمەدەکات، هیچ شتێکم نەدەبینی، هەستم بە هیچ دەنگێک یان گۆرانیێک نەدەکرد، تاریکی

وه‌ها قورس بوو هیچ به ئاسانی نه‌ده‌بینرا، هستم نه‌ده‌کرد که‌سیک دیاره
یان شتیک به به‌رده‌م ده‌رگا که‌مدا تیده‌په‌ریت. گه‌ر میرزا یان ئو که‌سه‌ی
خواردنی ده‌هیتا به به‌رده‌م ده‌رگادا تپه‌پابان هستم پی‌ده‌کرد، به‌لام
نیستا هستم به هیچ نه‌ده‌کرد، به هیچ، که‌چی ئو هسته‌ش
ده‌ستبه‌ردارم نه‌ده‌بوو که چاوێک هه‌یه سه‌یرمه‌کات، بیت‌ه‌وه‌ی دل‌نیابم
کییه و چیه ... له ناخی دل‌مدا هستمه‌کرد نیگا‌کانی نه‌مجاره‌ی چاره‌که
جیاوازه له نیگای فریشته‌دیرین و پیره‌که‌ی خۆم، جیاوازه له و چاوانه‌ی
له‌م ماوه‌یه‌ی دوایدا حیزب خستبوونییه دوام، چاوێک بوو پر بوو له
به‌زه‌یی، هستم پی‌ده‌کرد، هستمه‌کرد یه‌کیک لیم ده‌پوانیت و
عاتیفه‌یه‌کی قول و بیسنوری هه‌یه بۆم. چاوی که‌سیکی به په‌حه‌مه،
که‌سیک نه پاسه‌وانه، نه کارمه‌ندی بورجه، به‌لکو لیره‌یه و لیم ده‌پوانیت.
هه‌ر کات ده‌هات من هستم پی‌ده‌کرد، بیت‌ه‌وه‌ی بزانه‌م چۆن، به‌لام ده‌مزانی
ماوه‌یه‌که به‌رده‌وام دیت و ده‌پوات... دیت و ده‌پوات و سه‌یرمه‌کات.

کاتیکیان دنیا زۆر خامۆش بوو هات، من له جیگا‌که‌ی خۆمدا
دانیشتبوم. لیم پرسى «تۆ کییت؟». هیچ وه‌لامی نه‌دامه‌وه، ورته‌ی
لیوه‌نه‌هات، من سێ جاری تر دووباره‌م‌کرده‌وه «تۆ کییت؟». دل‌نیابوم
له‌وییه ... دل‌نیابوم به‌رده‌وام و بیوچان سه‌یرمه‌کات، هستکردم به
نیگای، تاکه به‌لگه‌م بوو که هه‌یه و له‌وییه و ته‌ماشامه‌کات. پتمگوت
«له‌وانه‌یه من ده‌نگت نه‌بیستم، له‌شم وه‌ها تیکشکاوبیت هیچ هستیکی
تیدا نه‌بیت، که‌پ بم، تام نه‌که‌م، نه‌بینم. به‌لام هست به هه‌موو نیگایه‌ک
ده‌که‌م. ده‌زانه‌م له‌وییت، پتمبلی تۆ کییت؟». که وامگوت ده‌موده‌ست
پوشت و تا سێ پۆز نه‌هاته‌وه. من هه‌موو کاته‌که داده‌نیشتم و
چاوه‌پێمه‌کرد، هیچ کاریکی ترم نه‌بوو جگه له‌وه‌ی دابنیشتم و
چاوه‌پێکه‌م. ئه‌وه بوو به پرسیاریکی گه‌وره له‌لام. من ده‌بوو ته‌واو له
یاده‌وه‌ری و نیگا و خه‌یالی خه‌لکدا ونبیم، ده‌بوو مژده‌کان له‌مسەر بۆ
ئو سه‌ر له یادمه‌کن، نیستا ئه‌وه چاوی کییه یاساشکینی ده‌کات و لێ
ناگه‌ریت له‌یادبجه‌وه، کییه ده‌سه‌لاتدارانی بورج نه‌یان‌توانیوه

بیوه‌ستێن... ئادەمیزادە یان جانەوەر... چیبە و بۆچی دەگەرێت؟. دواى
 سێ شەو کە گەراپەو، بۆ یەکەمجار گویم لە دەنگی جولەکانی بوو لەو
 دیو دەرگاگەو، هەستمکرد زۆر لە سەرەخۆ کلێلێکی لە دەرگاگە پاکرد و
 بایدا و بە جۆرێک دەنگ دروست نەکات دەرگاگەى کردەو. ئێو
 یەکەمجار بوو لەو کاتەوێی لە گەنجینەى هەژالە لەیادکراوەکان دیلم،
 دەرگاگە بکێتەو. هەستم بە ترس و دلەکوئییەکی گەرە کرد. کە هاتە
 ژوورەو بۆ یەکەمجار پوناکی لەگەڵ خۆی هینا، لایتێکی دەستی گەرەو
 پێبوو، بۆ ئێوێ ئازاری چاوم نەدات، پووێکردە بنمیچەک، ئێو یەکەمین
 تیشک بوو لەو کاتەوێ گیرابووم ببینم. بەلام ئێوێ دەم و دەست
 سەرنجی پاکیشام تیشکەکان نەبوون، بەلکو خۆی بوو. سەراسیمە و
 حەپەساو ماوێهەکی درێژ سەیرمکرد و هیچم بۆ نەدەگووترا ... هیچ ...
 فریشتەیهکی بال درێژ، فریشتەیهک هەر کەس دەیتوانی دەم و دەست
 بیناسێتەو، هەمان جلەکانی میرزای لەبەردا بوو، میرزا ئیحسان ...
 فریشتەى تاییبەتى ئێو، فریشتەى ترازاو و بزۆک و چاوەترسی ئێو.
 چاوەروانی هەموو شتێکم دەکرد، فریشتە تاییبەتییەکی میرزا نەبێت. ئێو
 ئێو کەلێنەى ناو دنیا بوو، ئێو درزە بوو کە لە بورجدا نەیاندهیبینی و
 بۆیان دانەدەخرا... هەموو زیندانێک چەندە قایم بێت، دەلاقەیهکی تێدا،
 گەر تۆش نەتوانیت لەو دەلاقەیهو بچیتە دەر، دنیا لەو دەلاقەیهو
 دێت بۆ لات. بە هەنگاوێک گەیشته بەردەم و بالەکانی تەواو کردەو و
 بە خێرایى گووتی « ناوم میرزائیل، هاوێتی وه فائیلی فریشتەم،
 فریشتەکەى خۆت»، دەنگی خوشییەکی تێدابوو، بەلام خالیش نەبوو لە
 دوودلی. بە پەلە کۆمەلێک کاغەزی سپی لە ژێر جلەکانییەو دەرھینا و
 دەستیکرد بە گیرفانەکانیدا و لەویش کۆمەلێک پێنوس و هەندیک پاتری
 و لایتێکی دەستی دەرھینا و گووتی «کاتم زۆر نێبە، چیت هەیه بینوسە،
 نامەیهک بنوسە و بینێرە بۆ ئێوێ دەتەوێت، من دەیهگێنمە وه فائیل...
 نازانم کەى دەگەرێمەو، بەلام چیت دەوێت بینوسە». فریشتەیهکی
 چوست و چالاک بوو، گەرچی وەک میرزا بە تەمەن بوو، بەلام بەراورد بە
 میرزا خۆی بە جولە و زیندووتر دیاریوو. بێتەوێ هەتا بە پرسیارێکیشدا

پابگم به پهله ژوره‌ک‌ی جیه‌یشت و دووباره ده‌رگاک‌ی داخسته‌وه. شته‌کان وهک خه‌ویکی خیرا هاتنه به‌رچاوم، به‌لام که ده‌ستم له وه‌ره‌قه‌کان دا، که پینوسه‌کانم گرت به ده‌سته‌وه دلنیا‌بووم هه‌موو شتی‌ک پاسته. بۆ یه‌که‌مجار دوا‌ی ماوه‌یه‌کی دریز ده‌ستم به کاغه‌زدا پاده‌گ‌یشت، به ئازادی خۆم قه‌ل‌م ده‌گرت. له‌و ساته‌دا هه‌ستم‌کرد که گه‌وره‌ترین دۆزینه‌وه‌ی میژووی مړۆف قه‌ل‌م و کاغه‌زه و بۆ هه‌تا هه‌تاشه هه‌ر وا ده‌بی‌ت. به‌بی قه‌ل‌م و کاغه‌ز نه‌ دین هه‌یه، نه‌ ده‌سه‌لات، نه‌ ئیمان، نه‌ کوفر. ماوه‌یه‌کی دریز وهک عاشق ته‌نیا بۆنم به کاغه‌ز و پینوسه‌کانه‌وه کرد و گووتم «وا‌ی، چهنده لیتان ده‌ترسم».

یه‌که‌مین نامه‌م بۆ بولبولیار نوی، له‌ یه‌که‌م ساتی گرتنه‌که‌مه‌وه تا ئه‌و ساته‌ی میرزانیل خۆی کرد به ژوره‌که‌مدا هه‌موو شتی‌کم بۆ گیر‌پایه‌وه. ئه‌وه‌ی جاری‌کی تر ده‌متوانی له‌ به‌ر تیشکی‌کدا بنوسم دل‌خوشیده‌کردم ... که مړۆف پینوس و کاغه‌ز ده‌بینیت، ئیتر ده‌سته‌برداری ئه‌و خه‌یاله ده‌بی‌ت بیر‌کردنه‌وه‌کانی خۆی بکوژیت، یان له‌ پاستیدا په‌نگه پی‌چه‌وانه‌که‌شی پاست بی‌ت، ئه‌وه‌ی واده‌کات بنوسین پینوسه. نوسین و یاده‌وه‌ری و بیر‌کردنه‌وه‌کانمان شتی‌ک نین پی‌ش ئه‌وه‌ی پینوسمان هه‌بی‌ت و کاغه‌زمان له‌ پی‌شده‌مدا بی‌ت ئاماده‌بن، من ئه‌وه له‌م زیندانه‌وه‌ فی‌زیووم، تا پینوس نه‌بینین هیچ شتی‌ک له‌ سه‌رماندا بوونی نییه. سه‌رمان ئه‌و بۆشاییه‌ گه‌وره‌یه‌یه که ئازارمانده‌دات. نوسین پر‌کردنه‌وه‌ی بۆشاییه‌که‌یه، نه‌وه‌ک به‌تال‌کردنه‌وه‌ی کان‌یکی پر و ئاماده بی‌ت.

دوو شه‌و دواتر میرزانیل هاته‌وه بۆ لام، ئه‌مجاره بی‌ترس بوو، هه‌تا ده‌رگاک‌ه‌شی دانه‌خست. گووتی «میرزا نه‌خۆشه، تا سه‌به‌ی ئیواره نایه‌ت. خه‌ل‌ک‌یش له‌ به‌زم و جه‌ژنن، من به‌تایبه‌ت هاتووم بۆ لای تو. تو مه‌له‌ک‌بینی، ئه‌وانی ئیتره که‌سیان مه‌له‌ک‌بین نین، من هه‌ر به‌ میرزا تیده‌گن. زۆر‌جار پی‌یاند‌ه‌لیم من میرزا نیم، من فریشته‌که‌ی میرزام. باوه‌رناکه‌ن ... شتی‌کی مه‌نتی‌قییه باوه‌رنه‌که‌ن. وانیه‌؟». وایگووت و خه‌نده‌یه‌کی بچوک و شه‌رمانه‌ی گرت. دواتر گووتی «من له‌ میژه

شارەزای ئەم جینگایەم، زۆر لە مێژە، بیست سالیڤ دەبێت، ها ئێستا دەزانم دەلێت درۆمەکە، بورج خۆی تەمەنی ئەوەندە نییه، بەلام درۆ ناکەم، بەپاستیمە. گەنجینی پیاو لە یادکراوەکان زۆر کۆنە، لە جینگایەکی دیکە بوو، تێدەگەیت، لە جینگایەکی نەینی دیکەبوو، کە بورجیان دروستکرد ئەو شوێنەیان بە هەموو شتیکەو گواستەو، باوەڕم پێیکە، ژوور ژوور، زینتوچکە زینتوچکە، وەک کێکیک چۆن لەتدەگەیت بەوجۆرە لەتیانکرد، خستیانە سەر باره‌لگری زۆر گەورە، بە سلینگی زۆر گەورە بەرزیانکردووە و لێرەدا دایاننا. سەرۆک خۆی سەرپەرشتی هەموو شتیکە کرد، گووتی نابێت دەرگاگانی ئەم جینگایە بکێتەو، یادەوهری خەوتوو دەبێت هەمیشە بخوێت. شتیکە مەنتیقییه سەرۆک وابیریکاتەو، وانیه؟ زۆر مەنتیقییه. لەبەرئەو من لە مێژە هەموو ژوورەکان دەناسم، ئەم ژوورە ی تۆ، ژووری چوارسەدوشەست، پێش تۆ هەڤال مەعسومی پێحان خانی تێدا بوو. دەزانیت کێ دەلێم؟ ئەو ی لە شەپی ناوخۆدا لە بناری سەفین، سەرکەوتی مام ئایشی کوشت، بیرتە، دلنایم ئەو پووداووت لە بیر». نا من زۆر شتم یادکردبوو، لەو سالانە ی دوایدا زۆر وەرەکاری شەپ و پێکدادانەکانم بپەرچوو بوو، زۆر جار بۆ ئەو ی شتیکم بپریکەوتەو دەگەرماوە سەر یاداشتەکانم. گووتم «نا بیرم نییه، دەزانم کە سێک هەبوو ناوی مەعسومی پێحان بوو، بەلام ئەو ی من بزاتم دەمێک سالە کوژراو، بیستوومە کە لە شەپی ناوخۆدا کوژراو». میرزائیل بەرامبەرمان دانیش و قاچی درێژکرد و گووتی «داوای لێبوردن دەکەم، من دەبێت قاچم درێژیکەم و تۆزیک پراحت دابنیشم، لە ژياندا زۆر جولۆم. نا مەعسومی پێحان نەکوژراو، دەلێن لە شەپی ناوخۆدا ویستویتی پابکات، لەگەڵ دوژمندا پێکەوتوو بینین بۆ ئەوروپا، سەرۆک پێیزانیو و ئیتەر مالاوا، ناردویانە بۆ ئەم ژوورە. وای قاچم ماوێهە کە زۆر ئازاردەدات، فریشتەیهک بووم لەوانە ی پەحم بە خۆم نەکردو، زۆر گەپاوم، زۆر زۆر، فریشتەیهکی ئاسایی توانای نییه بەوجۆرە بژی کە من ژیاوم. هەتا مەرحوم مەهدائیلیشم بینو، بەلێ من زەمانی مەهدائیلیش هەبووم، کۆنم، لە مێژە لە میرزا ترازووم. میرزا ناتوانیت من ببینیت... مەبەستم

ئەو يە ناتوانىت بالەكانم بىيىت و بزانيت من فرىشته م و ئو شتانه،
 له بهرئەو خۆمى لى ئاشكرا ناكەم، هەميشە بەدوايەو، هېچ نيازىكم پىي
 نىيە، بەلام وەسواسىك له دلمدايە و دەمەويت بزاني چى دەكات و له
 كۆيە. دەبيت زۆر وريابم، دەبيت شتىك ئەكەم ناحەزيك پىم بزانيت و
 ئاشكرايم، بەتاييەت من زۆر حەزم له سەرە پۆيى و ئەسەرەوتنە. سەيركە
 بەردەوام وەك ئو جل دەپۆشم، وەك ئو دەجولئەمەو، وەك ئو
 قسەدەكەم، گەرچى له داخى ئو ترازام و هاتمەدەرئى، بەلام بپوانە، جوان
 سەيريكە، ئىستا ناچارم بچمەو بەرگى ئو، بەردەوام ناچارم بچمەو
 قالبى ئو بۆ ئەوئى تىيگەم، بچولئىم، هەندى كارى باش بكەم. دەزاني
 من كەسانى وەك ميرزا ناودەنىم چى؟ ناوياندەنىم پۆبۆتى ئىل و
 عەشرەت. وەك چۆن دەور و زەمانى گەشەى تەكنۆلۆژيا پۆبۆتى خۆى
 هەيە، دەور و زەمانى خىل و خىلباريش پۆبۆتى خۆى هەيە، ميرزا يەكئىكە
 لەوانە. وەك گووتم، من مەرحوم مەهنايلى فرىشتهشم بىنيو، بەلام
 نەچووم بۆ كەشتى فرىشتهكان، شەويك تازە مەلەككۆزەكان
 دەرەكەوتبوون بىينىم، ئەوئەندە لەگەلمدا خەريكبوو هەر مەپرسە. ويستى
 بچم بۆ كەشتى فرىشتهكان، گووتى ئوورئىكى خۆت دەدەمى،
 دادەنيشيت، وەك گۆل خەزمەتدەكەين و نازانم هەزار شتى تريس. منيش
 گووتم نا بابە، من ئەهلى جىگاي وانىم، من دەبيت نازادىم، بگەرئىم، بىم
 و بپۆم. بەسەرى تۆ وام پىنگوت، گووتم نا چاوەكەم شتى و بۆ من
 باسەكە. بەلام كەسيكى باش بوو، له دواى ئەوئەو تاكە فرىشتهيەكى
 زۆر بەهيز و چالاك دىيىتم وەفائىلە. پىمخۆشە دواچار كەسيك دەبينم
 فرىشتهكەى خۆى دەناسيت. بەلئى ئەم خەزىنە تاريكەيان بەو جۆرە
 دروستكرد، قاش قاش گواستيانەو، بىئەوئى بهيئان بەردى له بەردى
 بكەويت. خۆم لەويى بووم، بە چاوى خۆم بىينىم، نەدەبوو كەس له
 ئوورەكان بىتەدەرئى. ها خەلكى تىدايە خودا دەزانيت چەند سائە لەويە،
 له ناكاو له سەرەو بەرياردەدەن فلانى كۆپى فلان بۆ خەزىنەى هەقالە له
 يادكراوەكان، ئىتر تەواو، باى باى... لىرە خۆت دەبينىتەو». من گووتم
 «نامەيەكم نوسيوە بىدەرە دەست وەفائىل. ئەو خۆى دەيداتە دەست ئو

کەسەى کە پتۆیستە». نامەکەى وەرگرت و خستییه گیرفانییه وه و گووتى «ئەگەر ماوهیهک ونبووم دڵت هیچ نەکات، ناتوانن من بگرن، نا دەرەقەتى من نایەن، مەبەستم مەلەککوژەکانە. پێت عەجایەب نییه من لە هەموو شتە سەختەکان دەرچووم، لە مێژە لە شاردام، بەلام راستدەوێت حەزم لێتەتى، حەزم لە شارە، ئەوەش شتێکى مەنتیقیه». لێم پرسى «چۆن منت ناسیبیه وه؟». تۆزێک خۆى پاوه شاند و وهک بیهوێت بالەکانى سەرپەن دوو جار کردنییه، پایتەکاندن و داخستن، گووتى «ئاسانە، لە دەرەوه هەرایەکی گەرە لە سەر تۆ هەیه». بەفزو له وه پرسیم «هەرای چی؟». گووتى «دوو لیوا جەنگیز هەن، یه کێکیان هاوپیگانت دروستیانکردوه، یه کێکیشیان پڕۆفیسۆر شالیار». تۆزێک بێدەنگ بوو و گووتى «مەنتیقیه، کەستیک لە نێوان ژیان و مردندا بێت زۆر کەسى تر دەتوانن بەرگی بپۆشن و ژيانى لەبەریکەن. تۆ ئەو پۆژەى گیرایت لە جیگایە کدا بوویت بکریت زۆر دەموچاوت هەبێت. شتێکى مەنتیقیه به وهدا هیچ کەس به پەرسى مردنى پانه گەياندویت، هەر کەس دیت و تۆ بۆ خۆى داگیردەکات، ئەوەت لێ دروستدەکات کە خۆى دەیهوێت». کەمێک وهستا و گووتى «چۆن توانیوتە ئەو هەموو سالە فریشتەت نەبێت و هیشتا بەمچۆرە لەت لەت بیت؟». من نەمەزانى باسى چی دەکات. پرسیم «بۆ شەوانە وا سەیرت دەکردم؟ سەیرکردنى وا زۆر ئازارم دەدات». هەستا و بێئەوهى وه لامەبداتە وه، گووتى «گەر هاوپیگانت نامەیان هەبوو من دەبەینم بۆت، هیچ کەس تا ئێستا لەم مەخزەنە وه دەنگى نەچۆتە دەرە وه. تۆ یه کەم کەس دەبیت. شتە کە گالته نییه. دەمێک سالە دەمهوێت ئەوه بکەم، بەلام کوا دەرەتى گونجاو دەرەخسێت. ئێستا هەستدەکەم وردە وردە دەبێت چیرۆکى ئەم جیگایە بلاییتە وه. من بەهرەى نووسینم نییه، بیستوومه دەلێن تۆ نوسەرێکى باشیت. وه فائیل پیتیگووتم، گووتى تۆ نوسەرێکى باشیت. گەر بتوانى چیرۆکى ئەم جیگایە بگێریتە وه، کارێکى گەرەت کردوه، من دڵنیام لە قوولایى ناخى میرزاشدا حەزێتى چیرۆکى ئەم شوێنە بۆ دنیا بگێریتە وه، بەلام میرزا سەگێکى دڵسۆزە، وهک تۆ نییه، ئەو تا دەمریت هەر وهک سەگێکى دڵسۆز

ده ميښته وه. به لام هه موو شتيك له كاتي خويډا، ده بيت هه موو شتيك به پتيكي و به حساب بكرت. جه نايي ليوا هركات بچوكترين هوال له سر هم جيگايه بپواته ده ري، ميرزا تياده چيت، ميرزا ده فته وتيت، هه ركاتيك نهو يش فهوتا نيتر منيش ناتوانم بيمه نيره، نهو كات هه موو شتيك ده پچريت و تاكه هيوايه ك هه مانه ده بيته توژ و هم جيگايه بو هه تا هه تايه وهك كونجتيكي نهيني و نه دوژراوه ده ميښته وه. حه قيقهت وايه، بو نهوهي ده ري بيه خيت ده بيت بيشاريت وه يان به پيچه وانه وه بو نهوهي بيشاريت وه ده بيت ده ري بيه خيت. به لام بنوسه هاوپيم، بنوسه، له و پيگايه وه هيچ نه بيت ياده وه ري خوټ له فهوتان پرگاره ده كيت. من كاغوز و پينوس و پو شناييت بو ناماده ده كه م. وهك فريشته يه كي بيده سه لات هه نه وه م بو ده كريت».

قسه كانی دود ليا نكردم، گه ر قسه كانم ناشكرا بايه، نه مده تواني چي تر بنوسم، به لام گه ر ناشكراش نه بيت بو چي بنوسم. به ناو ميډيه وه گوتم «من هه موو ژيانم ياداشتم نوسيوه، به لگه نامه م كوكر دوت وه، هه موو شتيك كرده، بو نهوهي دواچار، به ر له مردنم بيان كه م كتيتيكي گه وه. نيتسا سوودي چيه كه هم كتيتبه هه رگيز نه يه ته ده ري. دواي نهوه من ليره خوټ ياده وه ريم نه ماوه، گه ر دهستم نه گات به نوسينه كانمدا چيم و چيم پيده كريت؟».

نيتسا به پتوه بوو، ژووره كه له وه بچوكتر بوو بتوانيت پياسهي پيدا بكات. كه چي له و مه ودا بچوكه شدا هه ر ده جولا و سره وتي نه بوو، ياري به ده ستي ده كرد، قاچي راده وه شاندا، بالي ده كرده وه و دايد ه خست. گووتي «نوسين كارتيكي باشه، ناهي ليت زوو به ريت. به قسه م بكه. نوسين تاكه شته له جيگايه كي وادا ته مه نت دريژده كات. بوچي به ريت؟ مه لي ژيانم بوچيه و هم قسانه، هه موو واده ليښ، تو وامه لي. من ده زانم ده رچوونت بو نيه، مه گه ر موعجيزه يه كي خودايي، نه مه له حاله تيكد ا گه ر خوا بووني هه بيت، گه ر وانه بيت ده بيت به ديار موعجيزه ي تر وه دابنيشيت،

پوودانی ئەوانیش لە پوودانی موعجیزەیی ئیلاهی ئەستەمترە، ئەوانیش ھەر کێشەیی ئەگەر و نەگەرە . بەلام ھەموو شتێک لە مردن باشترە» .

بە دوودلێبەکەوێ گوتم «وا لە قسەکانت تێدەگەم، وەک ئەوێ خەلک لە دەرەوێ نەزانی من لێرەم و ئاگادارنەبێن کە حیزب گرتوومی» . سەری بادا و گوتی «مەبەستت چیبە لە خەلک، خەلک کوا ھەیە؟ ... خواپە گیان زۆر دەمیکە گوێم لەو وشەییە نەبوو. خەلک؟ گەر شتێک ھەبێت ناوی خەلک بێت، ئەوا باوەڕ بە ھیچ ناکەن. من تەمەنتیکە لەم شارەدام، خەلک باوەڕ بە ھەموو شتێک دەکەن و باوەڕپیش بە ھیچ ناکەن، خەلک ھەمیشە دەلێن بەکێکی تر وادەلێت، کەسێکی تر وای بۆ دەچێت. ئەگەر باوەڕپیش بکەن چ نرخیکێ ھەیە؟ ھەموو شتێک زوو دەپوات و زوو بێردەچێتەو. ناھ تۆ پیاویکی وا عاقل و بە ئەزمون، ئەو ھەموو پلە و ھەقامە گرنگت بپوێ، ھێشتا نازانیت خەلک درۆیەکە خەلک خۆیان دروستیانکردووە بۆ ئەوێ خەلکی پێ فریوێدەن... گەر بەتەمای خەلک بیت لەم بورجە دەرتبەنن، دلنایە زۆر ناوێد دەبیت» . من لە ناکاو سەرئێشەییەکی توند گرتمی، کەمێک بە توپەییەوێ گوتم «من ھیچم نەگوتوو» . چاوەڕپێ ھیچ نیم، بەلام دەمەوێت خەلک بزانی لێرەم، گیراوم، بزانی حیزب وەک سکرایی ژەنگاوی فرییداوم. ئەو دەوێت» . بە سەرسامییەوێ گوتی «بۆچییبێت؟ ھەموو شار یەک بە یەک بزانی تۆ لێرەیت ھیچ لە ھیچ دەگۆرێت؟ بە تەمای چیبکەن، بێن ئازادت بکەن؟ ئەو خەیاڵاتانە لە سەری خۆت دەریکە. خەلک بزانی یان نەزانی بەیانی ھەلەدەستن لە خەو و دەچن بۆ سەر کاری خۆیان. تۆ خۆت سالاھەیی سالاخاوەن زیندان بوویت، لە ژێر زەمینی ئاسایشدا گوونی گووندارت دەردەھێنا، کەس یەخەیی تۆی گرت بۆ وادەکەیت. لەبەرئەو ھەینەتی پیاوی مەرلۆم لە خۆ مەگرە. نا بەپاستیمە جەنابی لیوا، زۆلمێک لە گوێی نییە... ھەموو شتەکان زۆر مەنتیقین، تۆ لە پێناوی حیزبدا خەلکت ئازار داوە، حیزبیش لە پێناوی خەلکدا تۆ ئازاردەدات. ئەمجۆرە گێژاوە ئەبەدی، ھەمیشە تۆ لە پێناوی یەکیکدا یەکیک ئازاردەدەیت، ئەو لە پێناوی یەکیکی تردا تۆ

نازار ددهات، ئو یه‌که‌ی تریش له پیناوی یه‌کیکی تردا یه‌کیکی تر نازار ددهات، ئو یه‌که‌ی تریش بۆ یه‌کیکی تر، ئیتر به‌و جوړه زنجیره‌که تا قیامه‌ت درێژده‌بیته‌وه. ئاه، لیت تیک نه‌چیت من له‌و فریشتانه‌م که باوه‌رم به‌ ئینسان نییه، ئینسان هه‌مووتان مه‌له‌ککوژن، بپناوازه و پیزه‌پ. جه‌نابی لیوا ئه‌وه‌ی له‌ تۆدا نرخ‌ی هه‌یه نه‌ وێژدانته، نه‌ جه‌سته‌ته، نه‌ میژووته، نه‌ ئه‌خلافته ... هیچ شتیک ... ته‌نیا شتیکت نرخ‌ی هه‌یه یاده‌وه‌ریته. هه‌ر تۆ وا نیت، هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ سه‌رده‌می تۆدا ژیاون و سیاسه‌تتان کردوه، ته‌نیا یاده‌وه‌ریتان به‌ که‌لک دیت ... نیگه‌ران مه‌به، من خه‌لکی ئه‌م شاره‌م، فریشته‌کان له‌ کویدا بترازین هه‌ر له‌وئ ده‌میننه‌وه، حه‌یواناتی مالین، حه‌یواناتی مالی له‌ پشيله‌ بیکه‌لکترن. من هه‌مووتان ده‌ناسم ... به‌شی هه‌ره زۆری خه‌لکی ئه‌م شاره. سه‌یرکه من دوژمنی که‌س نیم، دوژمنی هیچ که‌ستیک، به‌لام دوژمنی میرزام. میرزا ده‌یه‌ویت هه‌رچی یاده‌وه‌ری ئینسانه‌کانه‌ بیسپێته‌وه. لێرده‌مانا و ئیش و وه‌زیفه‌ی من وه‌ک فریشته‌ پوونده‌بیته‌وه، ده‌زانم بۆ ترازووم، ده‌زانم بۆ له‌م دونیایه‌دا ژیاوم و ماومه‌ته‌وه. بۆ وه‌ک فریشته‌کانی تر نه‌چووم بۆ که‌شتی و له‌وئ تیا نه‌چووم؟ چونکه‌ ده‌بوو شتیک بکه‌م سنووریک بۆ میرزا دا‌بنیم. من لێرهم بۆ ئه‌وه‌ی یاده‌وه‌ری تۆ پرگاریکه‌م ... ئو یاده‌وه‌رییه مه‌لعونه‌ت که‌ به‌های گه‌نجینه‌یه‌کی ئالتونی هه‌یه، هه‌ستده‌که‌م ئه‌م هه‌موو سه‌اله‌ ته‌نیا بۆ ئه‌م پۆژه‌ ژیاوم و دانیشتووم. خه‌لک له‌ هیچ شوینیک باسی تۆ ناکه‌ن ... تۆ کیت جه‌نابی لیوا تا باسته‌که‌ن، کیت؟ خه‌لک ته‌نیا باسی یاده‌وه‌ریت ده‌که‌ن. تۆ له‌ مریشکی نه‌خۆش ده‌چیت که‌ هیلکه‌یه‌کی زێر له‌ قوونتایه، هه‌موو ده‌یان‌ه‌ویت ئو هیلکه‌ زێره‌ ده‌ره‌بێتن و ببیه‌ن بۆ خۆیان، به‌لام ئو هیلکه‌ زێره‌ ئیستا هیلکه‌ی منه، هیلکه‌ی منه و به‌س، یان ده‌یده‌ی به‌ من یاخود ده‌مریت و هیلکه‌ زێره‌که‌ له‌ قوونتا له‌ نێوده‌چیت ... کامیان جه‌نابی لیوا؟ کامیان ... خۆت هه‌لیبێژره». قسه‌کانی خالی نه‌بوون له‌ شه‌پانگیزی و گالته‌جاری، به‌لام پڕیش بوون له‌ حه‌قیقه‌ت. به‌ر له‌وه‌ی بڕوات، گووتی «هه‌موو ئو ژوورانه‌ی تریش له‌م گه‌نجینه‌یه‌ پڕن له‌ خه‌لکانیک وه‌ک تۆ یاده‌وه‌ریان نازاریان ددهات، به‌لام

چەند سالە سەیردەکەم و دەلێم ئەمە یادەوهرییه بچوکەکان، پۆژیک دیت یەکتیک دەهێنن کە هەموو نەینییەکانی لە ژێر سەردا دەبێت، هەتا ئەو نەینیانەش کە سەرۆک و میرزا نایزان، من دەبێت چاوەڕێی ئەو نەهەنگە گەورەیه بکەم، دەبێت بوەستم تا دەکەوێتە تۆرەکەو. ئێستا بەرێزان لێرەن، تۆ ئەو نەهەنگەیت کە من چەند سالە دەمەوێت بکەوێتە تۆرەکەو». لەو ساتەدا بە قوولی سەیریکردم، دیاربوو چەند گرنگم بۆی، دڵنیاشبوو لە دۆخێکدا نیم بتوانم هیچ مەرجێک دا بنێم. هەستمکرد لە سەر هەقە، من هیچ شتێک و مانایەکم لە دونیادا نەماوە ئەو نەبێت کە دوا چیرۆکی خۆم بنوسم. میرزائیل گووتی «گوێیگرە، تۆ ناگات لە دەرەو نێی، ئەوەش شتێکی مەنتیقییه، دوا کوشتنی سەعید یۆنان، چەندین چیرۆکنوسی تر کوژداون، گێڕانەوێ چیرۆک بە جۆرێک لە جۆرەکان و بە پێی یاسایەکی نەینیی و نەنوسراو بۆتە کاریکی قەدەغە. لە هەر شارێکیشدا چیرۆک لە مەترسیدا بوو واتە ژيان لە مەترسیدایە. ئەو قەسەى خۆم نێی، ئەو قەسەى هەموو فریشتەیه کە. بەلام من تەمەنیکە دانیشتووم ئەو کەسە ببینم کە چیرۆکە گەورەکە دەگێڕێتەو، ئەمە قەدەری تۆیە. ئەو تەنیا ئێشی گرنگە کە تۆش هەموو ژيان لە پێناویدا ژیاویت، ئێتر درۆ لەگەڵ خۆتدا مەکە ... تۆ لەو کەسانە نیت کلیلێ گەنجینەیهکی نەینیت لایبێت و هێندە نافزول بیت نەتەوێت بیکەیتەو. تۆ کە بوویت بە ئاسایش ئەم پۆژەت لە بەرچاو بوو، ئەو پۆژەى هەموو شتێک دەپوات و تەنیا یەک چیرۆک دەمێنێتەو، من بە هاوڕێکاندا دەزانم، بەوانەى لە ژوورەکانی تردان لێرە، هەموو دڵنیا بوون پۆژیک لە پۆژان بە هەر هۆیکە بێت هەموو شتێک دەپوات و بەسەردەچێت و تەنیا یەک چیرۆک دەمێنێتەو، بەلام لە ناو چیرۆکەکاندا، چیرۆک هەیه دەبێت بۆی و چیرۆک هەیه لە بیردەچێتەو ... ئەم چیرۆکەى تۆ کە من هاتووم بۆ وەرگرتنى، لەو چیرۆکانەیه کە دەبێت بۆی و بمێنێتەو».

کتیپی کەشتیی فریشتەکان بەو جۆرە دەستی پێکرد. دڵنیابووم ئەو چیرۆکە قەدەری منە. ھەموو مەژۆنەک بۆ یەک شت دروستەبێت، ئیستا لە دوا جێگادا کە دڵنیابووم ئیتر خۆر نابینمەو، مانای پاستەقینە ی ژیانی خۆم یە کجار و بۆ ئەبەد دەدۆزییەو، من بۆیە ژیابووم بۆ ئەو ی بگەمە ئەم جێگایە و فریشتە یەک کەرەستە ی نووسینم بۆ بەیئێت و تەواوی چیرۆکی ئەو گەشتە درێژەم بگێڕمەو. ھەر زوو، دەمێک سەعید یۆنان ھات بۆ پسمامان و بینی من بە چ ئارەزوویەکی شیتانەو پاداشتەکانم دەنوسم، گووتی «مەفأل وەفا، واز لەم بەندیخانە ی بێنە و بپۆ درێژە بە خۆتێندنی ئەدەبیات بدە، لەو دەچیت تۆ بەھرەت لەم ئیشە گەورەتر بێت». ئەوکات پێمگوت «مامۆستا منیکی زیندانەوان، کادێرێک لە دەزگای ئاسایشی شۆپش، تازە ئەدەبیاتی چی؟ ئیتر من و ئەدەبیات کوجا مەرحەبا؟». خوالێخۆشبوو گووتی «تۆ لەوانە ی چیرۆک زۆر دێنە سەر پێگات، بڵێم چی. بیرێک لە قسەکەم بکەرەو». سالان ھات و سالان پۆی، سەعید یۆنان منی بیرجوو، کاتێکیش دۆزیو و قسەم لەگەڵ کرد، ھەم من و ھەم ئەو شتیکی ئەوتۆمان لەو زەمانە یادنەمابوو. بەلام چیرۆک وەک قەدەر وایە، تۆ بیرتدەچیتەو، بەلام ئەو تۆی بیرناچیتەو.

کێشە ی گەورە ی ھەموو چیرۆکەکانی دنیا ئەو یە کە ھەرگیز لە سەرەتای خۆیان پزگاریان نابێت، گەرچی من پێشتر ھیچ کات خۆم بەمجۆرە بۆ گێڕانەو ی ھیچ چیرۆکیک ئامادەنەکردبوو، بەلام ھەندیک چیرۆک ھەن تەنیا بەدوای یەک حیکایەتخواندا دەگەڕێن و ھیچی تر، دیارە قسە ی ناویت، ھەندێ چیرۆکیش ھەن ھەموومان دەتوانین بیانگێڕینەو، وەک چیرۆکی ئاورنگی کچی پادشا و ھەوت بەستەبالاکە، یان لەیلا و گورگەکە ی، یاخود سەفەرەکانی سەندباد. بەلام ھەندێ چیرۆکی دی ھەن کە سالەھای سأل دادەنیشن و خۆیان پەنھاندەکەن، لە ھیچ کونج و

کەلێنیکەوێ سەر دەرناھێتن و چاوەپوانی حیکایەتخوانێکی تابیەت دەبن. ئەوێ لەو چیرۆکانەدا من زۆر ئازاردەدات، بەدنیازی و شەپانگیزیانە، بە گشتی ئەم چیرۆکانە لە جانەوهرێکی دێ دەچن، کە سەدان سال لە بۆسەدا دادەنیشن و چاوەپوانی ئەو کەسانە دەکەن کە دەبێت بیاڭگۆرنە سەر حیکایەت، وەک چەند ماریک وەھان لە جینگایەکی شارداراوەدا چاوانیان کردبێتەوێ و بۆ چەند کەسێکی دیاریکراو بگۆرن پێوەیانبدەن. لەو جۆرە دۆخانەدا ھەموو شتێک بە جۆرێکی ترسناک پێک و بە بەرنامە دەپوات، وەک ئەوێ پێشوەخت یەکنێک چیرۆکەکی نوسیبێت و ژیان ئیستای بیکات بە فیلمێکی راستەقینە کە بەبێ ئامادەبوونی کامێرا و بینەر، ئەکەتەرەکان بێئاگایی خۆیان و لە ھەودایەکی درێژدا سیناریۆکە گەمەدەکەن.

ھەموو دەزانن من لە سەرەتای پەیوەندیکردنم بە شوێنەوێ، خولبای نوسینەوێ یادداشت کەوتە سەرم، بەلام ئەم خولبایە جودایە لە خولبای چیرۆکنوسان، ھیچ کات ھەستم بەوێ نەکردوێ کە دواجار سەرناجم وەک چیرۆکنوس کۆتایی دێت، یاخود چارەنوسی ھەموو چیرۆک لە ولانەکەدا بە جۆرێک لە جۆرەکان دەکەوێتە سەر ئەستۆی حیکایەتێک کە دەبێت من بیکۆمەوێ. نوسینم بۆ یادداشتە پۆزانەکان و وردبینی زۆرم لە وەسفکردنی ھەموو شتێکدا، کاریکی بە غەریزەیی پاوکردنی چیرۆکەوێ نەبوو، بە پێچەوانەوێ من دەمویست جیھان وا ببینم کە دواتر چیرۆکێک نەیت و فریوم بدات. لە پاستیدا پۆچی دوژمنانی چیرۆک و ھەوادارانێ ئەم ھونەرە شەیتانییە زۆر لە یەک نزیکە، ھەردووکیان پێویستیان بە وردەکاری زۆر ھەیە، ھەردووکیان دەبێت دوو چاوی تێژیان ھەبێت، یەکەمیان دەبێت ئەو توانا و بەھرەیی خۆیان بخەنە خزمەت جۆرێک لە وێناکردنی دونیاوێ کە وەھا پاست و دروست بێت، چیرۆک نەتوانێت لە ناو کەلێنەکانییەوێ دزەبکات. ئەویدیشتیان دەبێت ھەموو ئەو ھونەر و وریایی بە جۆرێک بخەنە گەڕ بۆتوانێت خۆدی وردبینی بخاتە خزمەتی گومانەوێ لە واقع، بە جۆرێک بێسەلمێنێت، لە دونیادا شتێک نییە ناوی حەقیقەت بێت، تەنیا

چىرۆكە ھەيە و بەس. پىدەكەۋىت ھەندى جار كەسانىكى ۋەك من دىنە دونياۋە كە لە سەرەتاۋە بۆ ويناكردنى حەقىقەت و پاۋكردن و وردكردنەۋە و تىگەيشتىنى دەژىن، بەلام لە ناكاو تىدەگەن حەقىقەت سىندوقىكى گەۋرەيە، ناۋەكەي پەرە لە شتىك لە حەقىقەت ناچىت، ئىتر ئۇۋە سەرمان لى دەشۋىتۋىت و دەكەۋىنە گومانەۋە لە دونيا، بە جۆرىك ئىدى ھىچ كات نازانىن ئىمە لە كۆيىن و حەقىقەت لە كۆيىيە. كە لەگەل سەعيد يۇنان دەستمانكرد بە دامەزىزاندنى جەمىيەتى ژيانە ونەكان، بە منى گوت «چىرۆك، ۋەك گوللەيەكى زىرەك ۋە ھايە بۆ سەرىك دەگەرپىت بېيىكىت. تۆ حسابت پاگە، سەرت پۆزانە لە سەد لاۋە دەپىكرىت». تۆر ۋەدالى ئۇۋەبوو، من ژيانى خۆم بنوسمەۋە، ياداشتەكانم تەۋابىگەم، كورتىانبەكەمەۋە، پىي ۋابو ژيانى من خۆى شۋىتۋىكى ترسانكى لىكدانى ژيانە راستەقىنەكانمانە لەگەل ژيانە ونەكاندا. چەند ھەفتەيەكىش بەر لە كوشتىنى، بە نەينى بىننيمەۋە، دەستى خستە سەر شانم و گوتى «بنوسە، ھەموو شتەكان بنوسە، لەۋە مەترسە خۆت تاۋانبار دەبىت، لە ھەموو دىانەت و ياساكاندا دانان بە تاۋاندا گەر پاكىش نەبەخشىتەۋە بە مەۋف، ئۇۋا جوانى پى دەبەخشىتەۋە». دواتر گوتى «نابىت بەمرىت، بەر لەۋەى ھەموو ئۇم چىرۆكە بگىرتەۋە؟». ئۇ مەۋفى ۋەك بوونەۋەرىك دەبىنى كە لە مالىكدا دەژى ئاگرىكى گەۋرەى تىدا كەۋتۆتەۋە، ئاگرىكى ئۇزەلى كە لە سەرەتاي بوونەۋە مەۋف گەمارۆدەدات و دواچار كەس لە چىنگى پزگار نابىت. چىرۆك تەنبا كەشتىيەكە مەۋف دەتوانىت ھەندى شتى تىبىخات و دواى خۆى بەرەو پزگارىي بىاننىرىت... بەلام بەرەو كۆى، خۆشى نەيدەزانى.

من لە پىسمامانەۋە ئۇ خوليا شىتتەنەيەم لە سەعيد يۇناندا بىنى، دەمىك زىندانەكانى بەسەردەكرەۋە و لە ژيانىنى دەپرسى. ۋەك چۆن پاۋكەرىك لە بۆسەى نىچىرداندا دەبىت، سەعيد يۇنان لە دواى چىرۆك بوو. دواى ئۇۋەى لىفىتانت پىسمامانى جىھىشت، شۆپش پىۋايىكى غەمگىنى كرده بەرپۆۋەبەرى زىندان، ناۋى «مامۇستا سۋارە» بوو. من ھەر بىنم زانىم

بە كەلكى بەرپۈەبردنى زىندان نايەت. مۇۋى غەمگىن ناتوانىت خۇى زۆر
 بە كاروپارى ئەوانى دىيەو سەرقالبكات، مامۇستا سوارەش لەوانە بوو.
 لەبەرئەو گەرچى مەن بە پەسمى بەرپۈەبەر نەبووم، بەلام چاودىرى
 تەواوۋەتى زىندان كەوتە ئەستۇى مەن. ئەو كات لە پۈكەوتىكىشدا دەرۋەتى
 ئاشناى مامۇستا سەلىم ئەسغەرم بۇ پەخسابوو، زانىارشىم ھەبوو كە
 دۆست و ھاوپىتى سەعید يۇنانە و ھەردووكيان ۋەك دوو نوسەرى گەنج
 ھەم عاشقى ئەدەبىيات و ھەم سەوداسەرى فەلسەفە و پەخنەن. دەبىت
 بلىم جگە لە داوۋەتەكەى مەن و جگە لە خولپاى ئەو دوو ھاوپىتە بۇ ئەوۋى
 ماوۋەبەك لە ھەرىمىكى وا شاخاوى و سەردا پىنگەو بەسەرىن،
 چىرۆكەكانى نزار ئىدرىس دەربارەى ترسناكى زىندانەكە پۇلىكى گىرنگى
 لەوۋدا بىنىبوو كە يۇنان ئارەزوۋى داگىرسىت و بەپاستى بىيەت پىسمامان
 بىنىت. سەعید ئەودەم ھىشتا كەمىك ھىوای بە چاككردى دۇنيا ھەبوو،
 ھىشتا پاي وابوو ئاشكراكردنى ھەندىك چىرۆكى غەمگىن و چىنىنكى
 سىحراوى بۇ سەربورد و بەسەرھاتەكان، لەوانە بە كارىگەرىيەكى ۋە ھاياي
 ھەبىت بىتە ماىەى گۆپىنى دۇنيا ياخود چاككردى ئەخلاقى
 ئادەمىزادەكان. ئەو دەرۋىكە ھەموو چىرۆكنوسىك سەرھەتا تووشى دىت،
 ھەموو چىرۆكنوسىك وادەزانىت گەر كارەساتىك يان بەدەختىيەكەى
 گىرپاىو، بەوۋە كارىگەرىيەكى قوۋل لە سەر وىژدانى مۇۋەكان
 جىدەھىلىت، لەو پىنگاىەشەوۋە وانەيەكى ئەخلاقى قوۋل دەداتە خەلك و
 ئەخلاقىان بۇ پەلەيەكى بالاتر بەرزەكاتەو.

مەن لەوئى زۆر كۆمەكى ھەردوو چىرۆكنوسى لوم كرد، كە ھەردووكيان
 غرور و غوبابى لاوى، خەيالاتى سەيرى خىستبوو دلىانەو. ھەر ئەو كات
 زانىم كە سەعید يۇنان بە جۆرىك لە جۆرەكان و بىتاگايى خۇى،
 بايەختىكى گىرنگ بە ژيانى دوۋەمى مۇۋەكان دەدات، ژيانە
 بەباچوۋەكان، ئەو ژيانەى كە دەشپا بۇيابان. زۆرچار كە لە
 چاوپىكەوتنى دىلىك دەگەپاىوۋە غەم دايدەگرت، غەمىكى قوۋل...
 دىگوت «ئەم گەنجە لە ھەرجىگەيەكى دۇنيادا بايە، جگە لەم

کوردستانه کاوله، ده‌کرا ژيانتيکی باشتري هه‌بیت». پرسته‌که لای من ناوازتيکی که له‌ک بیتام و بیتامای هه‌بوو. نه‌مه‌ه‌زانی ئەم که‌نجانە جگه له‌م ولاته ده‌کرا له‌کویتی تر بژین؟ ده‌مگوت ده‌بیت دلخۆش بن که ژيانی بن بنمچی زیندانی پسمامانیشیان ده‌ستکه‌وتوه. به‌لام له‌و سه‌رده‌مه‌وه زانیم که سه‌عید یۆنان له‌ دواي ژيانتيکی تره، ژيانتيک وه‌ک من له‌ پرنگای گۆرانکاری سیاسي که‌وره‌وه نه‌یده‌بینی، به‌لکو وه‌ک دونیایه‌کی شار‌دراوه ده‌هاته پێشچاوی که ده‌که‌ویته سه‌رداب یان بن ئەم ژيانه‌ی ئیستانمان.

ئەو شه‌وه که میرزانیل «ئەوه ناویک بوو دواتر به‌خشیمانە ئەم فریشتەیه» هاته لام و به‌و زمانه قسه‌ی له‌گه‌ل کردم و پێشنیاری پێدام که ده‌توانیت نه‌هێلێت یاده‌وه‌ریم بخنکێت، هه‌ستمکرد پێشه‌کانی ئەم هه‌ولە سه‌یره ده‌که‌رێته‌وه بۆ شه‌وه دووره‌کانی پسمامان، بۆ سه‌رده‌می ناسینی ئەو دوو چیرۆکنوسه و ئیشکردنیان له‌ سه‌ر چاره‌نوسه و نه‌کان و یاده‌وه‌رییه دیله‌کان. ئەو ده‌میش زیندانییه‌کان سه‌عید یۆنان و مامۆستا ئەسفهریان وه‌ک دوو هێزی فریادپه‌س ده‌بینی که له‌ ئاسمانه‌وه بۆ کۆمه‌کی ئەوان هاتوون... ئەوده‌م ئەوان فریشتەکانی پسمامان بوون. له‌ دلی خۆمدا گووتم «هه‌موو چیرۆکێکی گرنگ فریشتەیه‌کی هه‌یه‌ پرزگاریده‌کات».

به‌وجۆره له‌ ناو ئەو قه‌لا تاریکه‌ی بورجه‌وه، ده‌ستمکرد به‌ نویسنی «که‌شتی فریشتەکان». ده‌بیت دان به‌وه‌دا بنیم، شتیک زۆر له‌ نویسندا کۆمه‌کیده‌کردم تاریکی بوو، له‌ تاریکییه‌کی وه‌ها درێژ و به‌رده‌وامدا، مۆف جگه له‌ یاده‌وه‌ری خۆی، هه‌چی تری نییه ته‌ماشاییکات. هه‌موو ژيانم سات دواي سات دروستکرده‌وه، سات دواي سات، پرسته‌کان و ئاماژه‌کان و چیرۆکه‌کان وه‌ک تۆفان به‌سه‌رمدا ده‌هاتن، له‌ سه‌ر کاغه‌زه‌کان به‌ خه‌تیکی زۆر ورد ده‌منوسین، چی چیرۆکێکم بیستبوو، چی پاپۆرتێکم خوێندبووه‌وه، چ دیالۆگێکم ده‌زانی، هه‌موویم تۆمارده‌کردن، له‌ زۆر جیگا‌شدا که پێویستبایه، پۆلی خودام ده‌گرته به‌ر و خۆم ورده‌کارییه‌کانم ده‌هێنایه پێشچاو و دروستمه‌کردنه‌وه. دوا‌جار من ژيانی خۆم یان ژيانی

ئەوانی دی یان میژووم نەدەگتێپایەوه، بەلکو چیرۆکم دەنوسی. لە چیرۆکیشدا مەرووف خۆی دەخاتە جینگای ھەموو ھێزە گەورەکان، بەسەر ھەموو بەربەستەکاندا زالدەبێت. تا دەستم نەکرد بە نووسینی ئەم کتێبە، نەمدزانی بۆ چیرۆکنوسین ھونەرێکی وا مەترسیدارە. گەرچی من لە قوولایی تاریکیدا دەنوسی، گەرچی ھەرچی دەرگا و دیوارەکانە لێم داخرابوون، گەرچی لە نھۆمێکی نادیارى بورجێکی زەبەلاح و ئەفسانەیدا دیل بووم، گەرچی ھیچ گۆتیەک لەم سەر زەویە نەیدەبیستم، بەلام چیرۆک ئەو ھێزە دەدامن کە ھیچ کات ھەستم پێ نەکردبوو، ھێزێک ئەو کاتانەش بە خۆمەوە نەدیبوو کە ھەموو ئاسایشی ولات لە ژێر چنگی مندا بوو، سەردەمانێک سەرۆک خودا لێبخۆش بێت، مافی دابووم ھەتا خێزانەکەشی بخەمە ژێر چاودێرییەوه. ھەستێکی بێسنوور بە توانا و دەسەلات بەسەر شوێنەکان و چارەنوسەکان و بوونەوەراند، ھەستێک پێتدەلێت ئەو تۆیت حەقیقەت دروستدەکەیت. ھەستی دیکتاتۆرێکی ترسناک کاتێک ھەموو ئادەمیزادەکان دەکەونە ژێر پکێفی. من لەوێوە، لە ترۆپکی لاوازی خۆمدا بۆ یەکەمجار ھەستمدەکرد ئەو منم کە وێنەی ئادەمیزادەکان دەکێشم و تەنیا ئەو وێنەیەش دەمێنێتەوه کە من بۆ ئەوانی تری دروستدەکەم. ئەو ھەستە بە جۆرێک زال دەبوو بە سەرمدا زۆر کات توپەیدەکردم، ھەستێک بوو زۆر دوور نەبوو لە ھەستی سیاسییەکان، لەو ھەستم پۆزگاریک لە ئاسایش تەواویی دەسەلاتم ھەبوو... ھەستمدەکرد لە سەرەتارە تا کۆتایی ھەر دەمەوێت ئەو چاوەبەم کە دەبینێت، ئەو کەسەبم کە بە بینین دنیا دەخاتە ژێر پکێفی خۆیەوه. ھێشتا چەند لاپەرەیکم نەنوسیبوو کە ھەستمکرد جەلاد و چیرۆکنوس زۆر دوورن لە یەکتەرەوه، بە جۆرێک زەحمەتە ھەر دووکیان پێکەوه لە سەر زەمینێکدا بژین. بەلام دواتر کە ھەموو ئەم چیرۆکە لە دوا شتویدا ھاتەو دەستی من، تێگەیشتم، ئەم چیرۆکە گەورانە، ھەمیشە زیاد لە جەلادیکیان ھەیە و بە زیاد لە دەستێک دەنوسرێن.

شارى كىتپە نەخوندىراۋەكان

لەگەل گەرمبۈنى شەپى ناوخۇدا، شوپنى لىفىتانت بە جۆرىكى بېھۇ گەرە و پايدارېو. ھۆى ئەو بەھىزىيە تەنیا نىزىكى و ناسىاۋى لىفىتانت نەبو لەگەل بازىرگەن ئىرانىيەكاندا، بەلکو پىاۋەكانى لىفىتانت، ئەوانەى دەبوۋنە كۆيلە و پەيمانىكى نەپنى و تايىبەتپان لەگەلدا مۆردەکرد، گەيشتېۋونە زۆربەى خالە سنورىيەكان و لە بەشى ھەرە زۆرى گومرگەكاندا شوپنى خۇيان كىردېۋە، تورپكى گەرەش لە پىاۋانى ئەو لە ھەموو كونج و جىگايەكدا دەبوۋنە شت و دەسلەت و ھىزىان دەكەوتە دەست. لەو سەردەمەدا شەرىكى نەپنى لە نىۋان بەشى ھەرە زۆرى ئەندامانى بىرۆى سىياسى و كەسايەتپە ديارەكانى حىزىدا لە سەر دانانى كەسانى خۇيان لە جىگا گىرگەكاندا دەستى پىكرىدېو، بە جۆرىك دامەزاندنى ھەموو كارمەندىك لە شوپنە ھەستىارەكاندا دەبوۋە مايەى گرفتى گەرە. مەن سەرنجىدا كە پىاۋانى لىفىتانت بە دىلسۆزىيەكى بىۋىنەۋە خىزمەت بە ئاغاكەيان دەكەن، لىفىتانت چىتر تەنیا زىندانەۋانىك نەبو كە لە ژىر گوشار و دىلكرىندا ئەۋانى دى كىردېۋە گوپراڧىرى خۆى، بەلكو بە جۆرىكى زىرەكانە ئەو ھەستەى لە پىاۋەكانىدا دروستكرىدېو كە ئىشكرىدان لەگەل ئەو، پاشەپۇژيان بۆ مەيسەر و زامەن دەكات، بە مەرجى ھەموو كات بەشېك بىن لە لەشكرە نەبىنراۋ و نەپنىيەكەى خۆى. ھەر ئەو كات بىسىتم كە چەندىن كەس خۆبەخشانە لە خىزمەتى لىفىتانتدان و ھەر كاتىك بىھۆيت دەتوانىت بانگىانبكات و بىانخاتە بەر لىدان و قامچى. ئەۋەى ھەۋالەكەى بۆ ھىنام، لىستىك ناۋىشى لەگەل نامەكەدا ھەلپچىكرىدېو، كەسانىك «ۋەك مەن لە شەۋانى سەقزدا» ھەستىاندەكرىد كە دەبىت بە دەستى ھىزىكى لە خۇيان گەرەتر و برسىتر سزا بدرىن...

سزا لە سەر تاوانێک کە شێوە و پەنگ و ناوی نییە، بە جۆرێک دەلێن زۆر شوێن کە لیفیتانت چیرۆکی ئەو پیاوێ خۆبەخشانەیی بۆ خانمی ماردینی باسکردووە، خانم باوەڕی بەوە نەکردووە لە شارێکی وەهادا کە نێرەکانی خۆیان بە قارەمانتر لە پالەوانی داستان و ئەفسانە کۆنەکان دەزانن، هێندە پیاو هەبێت، حەزیان لە خۆ سزادان و زەلیلێبەییکی لەو چەشنە بێت.

دواتر بۆم دەرکەوت گەورەبوونی دەسلاتی لیفیتانت ھۆکاری دیکەی لە پشتە و بە پلانێکی گەورەتر و ئالۆزتر بەپێوەدەچێت. ئەو کەسە دواتر بە «پسپۆر» ناسراو لە ھەموو شتێکی ئەم وڵاتەدا پۆلێکی گەرم و ترسناکی بینی، یەکەجار لە چیرۆکی ئاوسان و گەورەبوونی دەسلاتی لیفیتانتەو ھاتە زیندەگیمانەو. پسپۆر کاری ئەوە بوو وابکات مەژووەکان بە ھێمنی پۆلی خۆیان بگێنن، سەرەتا لەگەڵ تیمەکی باھیریدا کاریدەکرد، بەلام ھەلبەت وەزیفە و کاری دیکەشی ھەبوو. کەس ناوی راستەقینەیی کابرای نەدەزانی، پێیان دەگووت «پسپۆرەکی باھیری». بەپێی زانیارییەکانی من لە ئەکادیمیای باھیریش تەنیا بە «پسپۆر» بانگیدەکن. کەسایەتییەکی تەماوی و بیتاوانیشان بوو، سەرەتا ویستم دەسلاتی خۆم تاقیبیکەمەو و بەو پێیەیی بەرپرستی دۆسییەیی ئەمنییەتم، بگەومە دواي ئەم مەخلوقە نەناسراوە و ھەتا گەر پتووستیشیکرد ببگرم و لای خۆم ببخەم زۆر پرسیار و وەلامەو. بەلام ھێندە دەستمکرد بە بەدواداچوون، نامەیکە تاییبەتی سەرۆکم بۆ ھات، تەنیا یەک دێری کورت بوو «وفا کارت بە کاری ئەو پسپۆرە نەبێت کە لای باھیری ئێشەدەکات». دەمۆدەست تێگەیشتە حکایەت چیبە و کێ لە بنەرەدا لە پشتی پسپۆر و کار ئاسانی بۆ کردووە لێرە و چالاک بێت، زانیم ئەوە جیگایەکی حەرامە و من ھەر ناو و نیشانیکم ھەبێت، بۆم نییە دەست بۆ قەلەمڕەوی وەھا بەرم. «پسپۆر» لای باھیری ئێشیدەکرد، کاری ئەوەبوو وابکات بەرپرە بەلاکاتی حیزب بتوانن بێ ھیچ توندوتیژییەکی زیاد و بێ ھیچ خۆزێاندنێکی بەرچاو، نیازەکانی خۆیان تێرکەن و بگەن ئەوەی

دەیانەوێت. لە ناکاو هەموو هەستمان بە نزیکبوونەوەیەکى زۆر لە نێوان پەسپۆر و لیفیتانتدا کرد. سەرەتا وەک هاوڕێتییهکی ئاسایی ھاتە بەرچاوە، بەلام دواتر شتەکان چوونە پێش و وای لێھات ئیوارانێک پەسپۆر لە بەلکونی مالى ئەوان لە نێوان خانمی ماردینی و لیفیتانتدا دادەنیش و شەربەتی میوژ و قاوەی دەخواردەو. ئاشکرا مەسەلەکە ھەر ھێندە نەبوو کە لیفیتانت لە پەیمانگاکی باھیریدا شەریکە، بەلکو شتێکی دیکەش بوو کە پەيوەندی بە ئامادەکردن و ئیشکردنێکی زۆری ئاغای پەسپۆرەو ھەبوو لە سەرکەسى لیفیتانت. پێدەچوو سەرۆک تابیەت پەسپۆری پاسپاردی، لیفیتانت لە کەسێکی کێویپەو بگورپێت بۆ دەولەمەندیکی شارنشین و شارستانی. سەرەتا خەیاڵم بۆ بیروۆکی وەھا نەچوو، دەبێت سەرۆک بۆ کاری وەھا بکات و بۆ لیفیتانتی بەو جۆرە بۆ گرنگ بێت؟ بەلام یەکنێک لە ھەرە کارمەندە دڵسۆزەکانم کە تەنیا بە «کارمەندی دڵسۆز» ناویدەنیم و ناوی ئاشکرا ناکەم، بە پەزامەندی کەسى سەرۆک لە نزیک بیروۆکی ئەووەو و لەگەڵ ھێزی خۆپارێزی ئەودا کاریدەکرد، ئەو ھەموو شتێکی لە پاپۆرتیکی نھینی و تابیەتدا بۆ پوونکردمەو، کە لەبەر تابیەتمەندی و نھینیبوونی بە دەستی خۆی پێشکەشیکردم و نەبووست بە پێگای ھیچ پۆستەبەریکا بگاتە لام. کارمەندە دڵسۆزەکەم پاپاوبوو، بايەخی گرنگی سەرۆک بە لیفیتانت دەگەریتەو، بۆ قەناعەتێکی قوولی جەنابیان بەوێ بەشی ھەرە زۆری سەرکردایەتی حیزب لە پیاوانی ناشارستانی و کێوی و مايل بە شەپانگیزی پێکھاتوون و کەسێکی وەھایان تێدا نییە بە توانا و ئەخلاق بە کەلکی سەردەمی ئەمڕۆ بێت، یان جگە لە ھێز و توندوتیژی، پێگایەکی تر بزانن بۆ ئەوێ بگەنە ئاواتەکانیان. بەپێی پاپۆرتەکەى ئەو، لەگەڵ ھەلگیرسانی شەپى ناوخۆدا، سەرۆک کەوتۆتە ژێر فشارێکی گەورەى دەولەتە ئوروپییەکانەو تا ئەم جەنگە داوی بەینن و بە جۆریکی تر کێشەکان چارەبکەن. بە قەسەى کارمەندەکەى من، جەنابی سەرۆک «خودا بە بەھەشتی بەرینی بسپێرت»، دووجار بەسەر شان و ملی پەوانەکراوە ئوروپییەکاندا گریاو و گوتوویتی «تووش بوویم، کەس لەگرە نازانی عەقربەکاربێتی. یەکیکی عاقربم بەدەنێ پێم بۆ دانێ».

بەپىي پاپۇرتەكە پىسپۇرەكە، تەنيا يەككىكە لە ژمارەيەك پىسپۇرى تر كە بە نەپنى لە شوپنى تر و لە ژىر ناوى تردا كاردەكەن و ھەر يەكەيان ئىشىكىيان ھەيە. لىفىتانت لە پوانگەي سەرۆكەو، يەككىكە لە ھەرە توندترین و كىويتىرین سىياسەتمەدارەكانى ئەمۇ. ديارە جەنابى سەرۆك شتەگەلىكى ئۆرى لە سەر زىندانەكانى پرنس بۆتانی بىستبو، شتەگەلىك نۆرت لەوھى لە پاپۇرتەكانى مندا بو، دەمىك ھەموو زانىارىيەكى گرنگ و بايەخدارم بۆ دەنارد. سەرۆك دۇنيابوو گەر بىكرىت پۇچى توندوتىژ و جەنگەلىي لىفىتانت رامبىكرىت، ئەوا دەكرىت تەواوى دەستە و تاقمەكەي نىزىك خۇشى لە پياوانى شاخاويەو بىكرىتە بازىرگان و سىياسى و سەرمایەدارى نوپخواز كە بە ۋەبەرەمەتتەن و پارەدارىي و پىشخستنى ژيانى مەدەنىيەو سەرقالبن. واتە خەونى بوو لىفىتانت بىكەتە نمونە و نوپنەرى خەونەكانى لە گۆرپنى حىزىدا لە ئۆرگانىكى چەكدار و كىويەو بۆ ئۆرگانىكى مەدەنى و سقىل پەرورە و خۆرئاوايى. ھەلبەت ئەودەم سەرۆك تيورەيەكى ھەبوو، كە ھىچ چارىكم نىيە ئەو نەبىت بلنم تيورەيەكى پوچ و حولولايانە و بىن بنەما بوو، پايوايوو خەلكى ئەم شارەي ئىتە ھەر بە فىترەت دىموكراسى و ئاشتىخوازن، بەلام دەرفەت و ھەلى گونجاويان بۆ نەپەخساو ئەم جەوھەرەي خويان ئاشىركابەكەن و ئەو راستىيە پىشانى جىھانى مۆدىرین و خۆرئاواي پىشكەوتو بەدەن. ۋەك دەلن سەرۆك لەو پىئاوۋەدا، بۆ ئەوھى سەركردايەتيە كىوي و دەرەكەي بگۆرپت بۆ ئەو شتەي جەنابيان ناوياندەنا مرقۇشى شارستانى، لەگەل چەند شاندىكى ئەوروپى و چەندىن جارىش لەگەل باھىرى كۆبووۋوۋە «كە ئىستا ئەكادىمىيەكەي برەۋىكى گەرەي بەخۆيەو دەپىنى و كەم كەم پياوۋە جەنگاۋەرەكان و ژنەكانيانى ئامادەدەكرد، تابىن بە ھەلگىرى بپوانامەي حقوق و ئەدەبىيات». رامكردى لىفىتانت بۆ جەنابى سەرۆك، سەمبول بوو بۆ كۆتايىھانتى پياوانى توندوتىژ و ھەلھانتى خۆرى سىياسەتمەدارى مەدەنى و بۆينباخدار. لىرەو بە پاسپاردنىكى تاييەتى و بۆ سەلماندنى تيورەكەي خۆي، سەرۆك پىسپۇرى خستبوو ژىر ئەو ئەركەو لىفىتانتى بۆ بىكەتە «تەرىكى دەستەمۇ»، بىكەتە كەسىك چىدى

بەمجۆرە عەشقى بەندىخانەى خۆى و دىلى خۆى و ژورى ئەشكەنجەى خۆى نەبێت، ياخود هیچ نەبێت شىوازىكى بداتى، پوخسارى حىزىيەكى كۆن و پۆلىسىمان پى نەبەخشىت. وەك دەلەين جەنابى پىسپۆرپىش كە لە راستىدا كەس ئەسڵ و فەسلى نەدەزانى، بە حەوت زمان قەسەيدەكرد، عەرەبىيەكى باش و كەمىكىش كوردى دەزانى، بە سەرۆكى گوتوبو «جەنابتان غەمى لى مەخۆن، كارىكەكەم فىلەكەتان بچىتە نىو دوكانىيەى پى فەخفورى بچوكەو، وەها لىزانىش سەمى بچولەينىت، بىئەوێ هەى هەى بىشكىنەيت بىتەدەرى». دەلەين سەرۆكىش بە ئىنگلىزىيەكەى خۆى گوتووئى «واو ... ئەگەر تۆ ئەو كارە لە بۆ خەزىمى خۆت بگەيت، ئەمەنىش جووتە گرونانت لە ژىر و مەوەرەت دەگرم». بەلام چۆن ئەوێ بە ئىنگلىزى داپشتوو، ئەو خەزىمى تەبارەك وە تەعالا بەس خۆى دەزانەيت. نا سەرۆك نەيدەويست ئەندامانى كۆبكەتەو و پىيانەلەى ئىتر ئەو جانەوەرەى ناخى خۆتان كۆنترۆلەكەن، وەك هەمىشە هەرەشەيان لىبكات و بلىت «بە قەبلى پىغەمەل، لە بنەو بۆتان دەبلم». پىسپۆرەكان پىيان گوتوبو ئەو سوودى نىيە، ئەو ئىشەكە سەختتر و ترسانكتر دەكات و هەى تر، چونكە ئاژەلە ترسانك و جانەوەرە حەوت سەرەكە دەچىتە ژىرەو و دواى هەر هەلى بۆ هات، سەر دەردەهەيتىت و زىندوو دەبىتەو، لەبەرئەو چارە تەنبا ئەوێ بە سەركرەكانمان شىوازى تر بۆ گوزارشتكردن لەو شەرانگىزىيە بدۆزنەو.

لىفەتانت هەر لە ژىر چاودەرى پىسپۆردا، كەوتەو سەر ئارەزوو دىرەنە نەگرىسەكەى بۆ راوكردى شاعيران و كەتەيدۆستان، بەلام بە شىوێ نوێ. دانىشتەكانى لىفەتانت و جەنابى پىسپۆر «كە لە حەزىدا ناويان نابوو عالمە ئەجەنبىيەكە و من لە داخ و حەسرەتدا ناوم نابوو پىسپۆرئاغا»، پەر لەو دانىشتەكانە دەچوون كە كەسانى دەرەوناس لەگەڵ نەخۆشەكاندا ئەنجامىدەدەن. لەو دانىشتەكانەدا لىفەتانت ئەوێ بۆ پىسپۆرئاغا ئاشكرەكرد كە رەقەى بىسنوورى لە كەتەبە هەيە، بىنىنى نوسەران و شاعيران ئالۆشىكى تايبەتى تىدا دەخولەقەين، لە گەنجىيەكى زووو ئەو هەستەى

لەگەڵدايە و چۆن ناتوانیشت خواستی لێدان و زەوتکردنی جەستەى نێران لە خۆیدا بمریتێت، ئەو خوو و پەفتارانەى تریش چوونەتە خۆینیووە و پامکردنیان ئاسان نییە. پەسپۆرەکە زۆر هەولێدابوو تییگات ئاخۆ لیفتانت بەراست دەیه‌وێت ببێتە کەسێک لە توندوتیژی دووربەگەوتەو یان نا، وەک بیستم بەستەزمانە هیچ کات وەلامێکی بوونی چنگ نەکەوتبوو دڵ ئاوی پێ بخواتەو. لیفتانت بە شتوازه ئالۆز و تیکەلاوێکەى خۆی، بە رەستەى کورت و بە بێدەنگی زۆر لە پەسپۆری گەیانەبوو کە لە راستیدا ئەو دەیه‌وێت هەم خۆی بێت «واتا هەر پیاوێک کۆییەکەى جارێک بێت» هەم کەسێکی نوێش بێت... هەم درێدەبێت و هەم زۆر شارستانی. گوتیبوو باهیری فێریکردووە چۆن شارستانی بێت، بەلام چۆن درێدەبێت، ئەوا خۆی بە فێترە و هەر لە منداڵییەو دەیزانیشت. پەسپۆرە بەستەزمانەکە نەیزانیبوو چی بێت و چۆن تیبەگەیتێت کە ناکۆکی وەها کوشندەیه و لەوانەیه لە ناوێکە لە تیبیکات و بیکات بە دوو کەس. پەسپۆر بۆ ئەوێ هەنگاو هەنگاو سەرنجی لیفتانت بۆ لای ئەو پابکێشێت کە دەکرێت کینه‌کانی هێربکاتەو، پلانێکی جەهەنمی بۆ دانابوو. دەبوو وەک چۆن پامکەران و مەشقەرانى سترک پلنگە هارەکان پامدەکەن، ئەویش بەو جۆرە نوسەر و شاعیران دەستەمۆبکات. هێشتا شەپى ناوخوا نەگەشتبوو تەرۆپکە تراژیدییەکەى خۆی، لە کاتیکی سەرئاپای شار بۆنى زبێل و خۆل و گەنینی لێدەهات، لەو دەریای گەنین و لەو بۆگەنستانە عەجایەبەدا کە بۆى تا عەرشى عەزیم دەپوێشت، لەو وەرزی زبێل سالاریبەدا، هەوالێکی عەجایەب گەیشته لام، پۆژێک کە پۆستمکردووە، پاپۆرتێکی تایبەتم بۆ هاتبوو دەلێت، بەمزوانە «پرنس بۆتانی» دەزگای «گەشەپێدان و پێشخستنی ئەدەبیات» دادەمەزرتێت و لەلایەن سەرۆک و بیروى سیاسى حیزبەو بودجەى تەواوی بۆ تەرخانکراوە، پۆزى کردنەوێ دەزگاکەش، هەم سەرۆک و هەم پەحیمە خانى ژنى و ژمارەیه‌کی زۆر ئەندامانى بیروى سیاسى و ژنەکانیان ئامادەدەبن. هەوالەکە بۆ من هێندە سەیر و نابەجێ بوو، وەک ئەو بوو بە پۆزى نیوەرۆ لە ناوێکەى شاردا لەشکرێک خوشترى بالدار ببینم. لیفتانت و

ده‌زگای پێشخستنی ئه‌ده‌بیات بۆ من وه‌ها ناکۆک بوون، وه‌ک ناکۆکی نێوان خودا و شه‌یتان. ده‌مۆده‌ست گومانم‌کرد و گووتم «ببێت و نه‌بێت ئه‌م به‌زهمه‌ش کارێکه‌ له‌ کاره‌کانی پسرپۆناغای براده‌رمان». گومانم له‌ جینگای خۆیدا بوو، پسرپۆکه‌ به‌ لیفتانتی گووتبوو هه‌له‌ی هه‌ره‌ کوشنده‌ی تو ئه‌وه‌یه‌ واده‌زانیت کتیب یان نوسین گه‌ر که‌م بێت و نه‌بێت له‌ نرخ و مانا ده‌که‌وێت، ته‌واو به‌ پێچه‌وانه‌وه‌، ده‌بێت کارێک به‌که‌یت کتیب زۆر بێت، بێمانا زۆر بێت، به‌ جۆرێک که‌س نه‌زانێت چی کتیبێک گرنگه‌ و چی بێنرخ، نه‌زانیت چی بخوینێته‌وه‌ و چی نه‌خوینێته‌وه‌. ئه‌وه‌ی شت بێنرخ ده‌کات شارده‌نه‌وه‌ و قه‌ده‌غه‌کردنی نییه‌، به‌لکو ئه‌وه‌یه‌ به‌ لێشاو به‌رهمه‌بیه‌ینیت و وه‌ها بێنرخ توپیده‌یت، سبخریکی لای که‌س نه‌مێنێت.

له‌ راستیدا ناوه‌ینانی ئه‌ده‌بیات له‌ ناو ئه‌و شاخه‌ گه‌رانه‌ی زبێ و شه‌قامه‌ چلکن و بازاره‌ پێسانده‌، نه‌وه‌ک هه‌ر سه‌یر بوو، به‌لکو زرینگه‌یه‌کی ناخۆش و نابه‌جیی ده‌گه‌یاند. وه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ فیلمێکدا ساتیک پالنه‌وانه‌که‌ به‌ تراژیدیتیرین جۆر ده‌کوژرێت، گویمان له‌ ئاهه‌نگی زورپا و زه‌ماوه‌ند بێت. من که‌ هه‌واله‌که‌یان پێگوتم، هه‌شتا ته‌واو پاشخانی پشت شته‌که‌م نه‌ده‌زانی، له‌به‌رئه‌وه‌ سه‌رسامیم بێسنوور و توپه‌یشم له‌ تروپکدا بوو. بۆ به‌دواداچوونی نه‌تیی ئه‌م کاره‌، «کارمه‌نده‌ دلسۆزه‌که‌م» بانگکرد و گووتم «عه‌زیم، خه‌ریکه‌ عه‌قل له‌ده‌ستده‌دم و ده‌که‌ومه‌ کێوان، تێمبگه‌ینه‌ چی له‌م ولاته‌دا ده‌گوزهرێت؟. من ده‌زانم بێمانایی هه‌موومانی گرتوته‌وه‌، به‌لام لیفتانت و ئه‌ده‌بیات، ئه‌مه‌یان کاری نه‌کرده‌یه‌ و ناچێته‌ عه‌قله‌وه‌». کارمه‌نده‌ دلسۆزه‌که‌م گووتی «نا گه‌وره‌م وانیه‌ و هه‌موو شتی که‌م نه‌نتیقی خۆی هه‌یه‌، ئه‌م وه‌زیفه‌یه‌ی لیفتانت به‌ ئاره‌زووی خۆی نییه‌ و پلانی پسرپۆکه‌ی هاوڕێیه‌تی». هۆی ئه‌م په‌فتاره‌شی برده‌وه‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی سه‌رۆک ده‌سته‌یه‌کی بچوک له‌ پیاوانی دیاریکردوه‌ و ناوی لێناون «جۆکه‌ره‌کان»، چه‌ند که‌سی که‌ن ده‌بێت بچه‌ هه‌موو پێڕێک و هه‌موو لکێکی نوێی ژیان بگره‌نه‌وه‌، هه‌ر ده‌زگایه‌کی تازه‌ش که‌ دروستده‌بێت بێ ده‌ست و قه‌له‌می ئه‌وان تێناپه‌رێت، ئه‌مانه‌ ده‌سته‌یه‌کن ده‌بێت له‌ حیزیدا

بن، له‌ده‌وله‌تدا، له شه‌پدا، له بازارپدا، له پاگه‌یاندندا، له هونه‌ردا، له وه‌رزشدا، له شاخدا، له شاردا، له ناو‌ئورگانه‌ه‌سکه‌ریه‌ تاییه‌تییه‌کاندا، له ناو‌پنکخواوه‌ مه‌ده‌نییه‌کاندا، له ناو‌گه‌نجاندا، له گه‌ل‌پنشمه‌رگه‌ کونه‌کاندا، له گه‌ل‌مولحیده‌کاندا، له گه‌ل‌ئیمانداره‌کاندا... و هه‌تا دواپی. که ده‌لیم هه‌تا دواپی، مه‌به‌ستم‌ئو «هتد» ه‌ئاساییه‌ نییه‌ که له دواپی‌ئور پسته‌وه‌ دیت، به‌لکو هه‌تا دواپی‌ه‌کی ترسناک، هه‌تا دواپی‌ه‌ک که ده‌ره‌نجام وه‌ک چه‌قۆیه‌کی ژه‌ه‌راوی له ناخی ئیمه‌دا کۆتایی دیت. کارمه‌نده دلسۆزه‌که‌م، ناوی هه‌ندی که‌سی دامن له پێپی‌جۆکه‌ره‌ ترسناکه‌کان، له‌وانه‌ مه‌لای سه‌فا، مه‌لای دول‌دول، عوم‌ری مامه‌ جوجه‌ل و هه‌ندی‌کی تریش... که‌سانیک بشیت بچه‌ هه‌موو پێپێکه‌وه‌. منیش گوتم «ئه‌ها... که‌واته‌ لیفتانت ئیستا بووه‌ به‌ یه‌کتک له‌ ده‌سته‌بژیره‌ی ناو‌نراون جۆکه‌ره‌کان». کارمه‌نده دلسۆزه‌که‌م سه‌ری بۆ له‌قاند‌م و گووتی «به‌لێ، جه‌نابی عه‌قید، ئو ده‌سته‌یه‌ش ده‌سته‌یه‌کی ئور نه‌ئینییه‌ و بپیاره‌ له‌ داهاتو‌دا هه‌م سه‌روه‌ت و سامانی حیزب بگریته‌ ده‌ست و هه‌م ئیداره‌ی مالیاتی مالی سه‌رۆکیش بباته‌پۆه‌». ئو هه‌واله‌ی کارمه‌نده دلسۆزه‌که‌م ترساندمی، لیمپرسی به‌ پای تو‌ هۆی چیه‌ سه‌رۆک له‌ هه‌موو ئه‌م شتانه‌دا منی کردۆته‌ ده‌ره‌وه‌ و به‌ بای فرامۆشی سپاردوم، بۆ منی ئاوا خستۆته‌ که‌نار و وازی لیه‌تی‌ناوم. کارمه‌نده زیره‌که‌م گووتی «جه‌نابی عه‌قید... دوو هۆ له‌ پشتی فرامۆشکردنی تۆوه‌یه‌، یه‌که‌م سه‌رۆک بپیر له‌ پاشه‌پۆزی دوور ده‌کاته‌وه‌ و بۆ ئو پاشه‌پۆزه‌ دووره‌ ده‌سته‌بژیریکی تاییه‌تی هه‌لبژاردوه‌ که‌ بتوانن هه‌م سیاسه‌تمه‌دارین، هه‌م بازرگان بن و هه‌م جه‌نگاوه‌ریش، چونکه‌ سه‌رۆک به‌ دلناییه‌وه‌ نازانیت پاشه‌پۆز بۆ کام یه‌ک له‌م ئه‌گه‌رانه‌یه‌. تۆش له‌و ده‌سته‌بژیره‌دا نیت که‌ پاشه‌پۆز دروستده‌کیت. تۆ له‌ مه‌ودای دووردا جینگایه‌کی ئه‌وتۆت له‌ حیزدا نابیت، مه‌گه‌ر له‌ ئیستاه‌وه‌ به‌ جۆریک له‌ جۆره‌کان وه‌ها خۆت قایمکه‌یت نه‌کریت له‌ داهاتو‌دا فرامۆشتبکه‌ن، ئه‌وه‌ش کاریکه‌ پیناچیت ئاسان بیت و به‌ تۆ بکریت. هۆی دووهم ئه‌وه‌یه‌ که‌ سه‌رۆک پیناویه‌ تۆ له‌و که‌سه‌ ده‌گه‌م‌نانه‌ی ناو حیزبی که‌ وه‌فاداری له‌ خویندایه‌ و پتویستت به‌ هیچ ته‌ماحیکێ

زیاده نییه تا دلسۆز بیت و ملکه‌چی فه‌رمان و خواسته‌کان بیت، له هه‌ردوو حاله‌ته‌که‌شدا تو له‌گه‌ڵ تێبه‌پینی کات و به‌گۆڕانی هه‌لومه‌رجه‌کان دۆپاوی یه‌که‌میت که ورده ورده پێرده‌بیت و ده‌کرێته ده‌ره‌وه و جێ قاجیکت له‌م دونیا تازه‌یه‌دا نابێت». قسه‌کانی کارمه‌نده دلسۆزه‌که‌م گه‌لیک جێدار و وه‌فادارانه بوون. به‌لام ده‌مزانی به‌جۆرێک که‌وتومه‌ته‌ نێوان به‌رداشه‌کان، ده‌رچوونم بۆ نییه و پزگاربوونم مه‌حاله، ئیتر له‌و پۆزگاره‌وه به‌ خوێندنه‌وه‌ی به‌رده‌وامی قسه و ئاماژه‌کان هه‌ستمکرد لافاوێکی گه‌وره، بایه‌کی به‌هێز، تۆزه تۆزه، هه‌ر پۆژه و که‌میک ده‌مجولێنیت و له‌و عه‌رشه دامه‌گریت که هه‌میشه وامزانیوه له سه‌ری دانیشتووم.

ئیمپراتۆرییه‌تی لیفیتانت له‌ویدا ده‌ستی پێده‌کرد و له‌ویدا دوا‌یی نه‌ده‌هات.

ده‌زگای «که‌شه‌پێدان و پێشخستنی ئه‌ده‌بیات»، ده‌زگایه‌کی گه‌وره‌بوو، لیفیتانت له‌ ماوه‌یه‌کی که‌مدا باله‌خانه‌یه‌کی بۆ ته‌رخانکرد و ژماره‌یه‌کی زۆر نوسه‌ر و شاعیری تێدا دامه‌زراند، نوسه‌ره‌کان ئازادبوون چی ده‌نوسن، سانسۆر بوونی نه‌بوو، به‌لام ئازاد نه‌بوون چی ده‌که‌ن. هه‌ر که‌سێک ده‌چووه ده‌زگا پێکه‌وتنێکی نه‌نوسراوی مۆرده‌کرد که ده‌بیت هه‌موو ئه‌و شتانه بکات که پرنس بۆتانی ده‌یه‌ویت، له‌ راستیدا لیفیتانت گه‌رچی هه‌زی له‌ بۆنی کاغه‌ز نه‌بوو، گه‌رچی وه‌ک هه‌میشه بینینی کتێب دوودلیده‌کرد، به‌لام ده‌یزانی تا که شتێک بتوانیت له‌ پێگایه‌وه ده‌ست به‌سه‌ر پۆچی کتێبداراندا بگریت، ده‌زگایه‌کی له‌مجۆره‌یه. پسه‌پۆره‌که‌ی سه‌رۆک پێی گووتبوو «ئه‌میکۆ، ده‌زگایه‌کی له‌وجۆره زۆر له‌ به‌ندیکه‌خانه باشت‌ر ده‌یانخاته بنده‌ستی تو، له‌ جێگایه‌کی وه‌ه‌ادا موچه‌یه‌ک ده‌گرن، نانێک ده‌خۆن، ده‌ستگیرانه‌کانیان ده‌بینن، ژنێک ژێر به‌ ژێر ده‌که‌ن به‌ ژووره‌کاندا، کتێبه‌کانیان چاپده‌که‌ن... ئیتسیته‌را... ئیتسیته‌را. ناوه‌ناوه‌ش دێنه‌ به‌رده‌می تو و له‌ چاویاندا ئه‌وه ده‌خوینیتوه که هه‌موو شتێک ده‌که‌ن ژانیان لێ تێک نه‌ده‌یت، دلنایام ئه‌وجۆره ده‌زگایه له

هەموو زیندانەکان زیاتر دەیانخاتە ژێر پێنۆینی تۆو و ئەو لە چاویاندا دەخوێنیتەوێت کە دەتەوێت ببینی ... پارانەو و ملکەچی».

وێک دەلێن لیڤیتانت هەر تەواو تێنەگەشتوو و پەسپۆرەکی ناچارکردووە پوونکردنەوی درێژتر و زۆرتەری بۆ ریزیکات، پێیگوتوو «ئەمێگۆ، بیهێنە پێشچاوی خۆت، تۆ دەچیتە ئاھەنگیکەوێ کە هەمووی ژێن، بەک و دووان و سیان نا، بەلکو سەدان ژن، بە سەدان جلی پەنگاوپەنگەوێ، بە چەندین شیوە خۆش و زێڕ و زیووە، بە جۆرتیک هەر یەکەیان لەوێتر جوانترین، تۆ کە دێیتە دەرێ دەلێت چیم ببینوێ؟ ها دەلێت چی؟ هیچ کە دێیتە دەرێ وێک ئەو بە وایە ژنیکەشت نەدیبت... ئەمەش بەو جۆرە، خۆنەریش کە دەرخەیتە ناو کتێبخانەیکە گەرەوێ لە ناویدا وندەبێت، ئیتر لەویدا مەترسی ئەو کتێبانە کەم دەبنەوێ کە ترسانن و نابێت زۆر بخوێنرێتەوێ، ئەوانە دەچنە کتێبخانەیکە گەرەوێ کە دێتە دەرەوێ وێک ئەوێ چووبیتنە ئاھەنگیکەوێ وها گەرەوێ یان چووبیتنە شارێکەوێ زمانەکی نەزانن. ئەمێگۆ ... من بۆچی باوەرم بە حیکایەتی ئادەم و حەوا نییە؟ لەبەر ئەمە، گەر خودا دەیویست ئادەم لە سیوێکە نەخوات، پێی نەدەگوت ئا ئەم سیوێکە مەخۆ، گەر یەکیەک لە ئاھەنگە پێ ژنەکا بە تۆی بگوتبایە سەیری ئا ئەم ژنە نەکەیت، تەنیا سەیری ئەو ژنە دەکرد، ئەوێ دواتریش یادت دەبوو هەر ئەو ژنە بوو، گەر خوداش بیویستبایە ئادەم سیوێکە نەخوات لە باغیکە پێ سیویدا دەشاردەوێ و بە ئادەمیشتی نەدەگوت مەخۆ، ئەو کات هیچ کەس نەیدەتوانی باوانمان بخاتە سەر ئەو کەلکەلەیکە سیوێکە بخۆن، سیوێکە تا ئەبەد بەو دارەوێ دەبوو، بێتەوێ کەس بێخوات. ئەوێ سروشتی ئێمە، گراسیا گراسیا ... میمی گۆرا مێگۆ، تۆ گوێگریکی باشیت. تۆ ئیستا بە خەلک بلێ ئەم کتێبە مەخوێننەوێ، ئیتر خەلک هیچیان لە بیر نابێت ئەو کتێبە نەبێت. هەموو دنیا هێز و دەسلەلاتی تۆ لە بیردەکات و سەرقالی ئەوێ دەبێت، چۆن ئەو کتێبە بخوێنیتەوێ. شارەکا پێکە لە کتێب و مەترسە، نوسەر ئەو کاتە مەترسیان هەیه کە خەلک بە دایاندا گەران، ئەوانە شتیک

ده گيرنه وه که نابيت بگيرد ريته وه. من له گه لندام نه ميگو، هه ندی نوسه ر هه ن ده بيت بکوژين، ته ق، يه ک فیشه ک له ته وقه سهريان و ته واره. به لام زور نين، خودا شوکور که زور نين ... هه رکا ته يه کيک هاته پيشي مه ترسي هه بيت، ته ق بيکوژه نه ميگو».

هه رواش بو وه ک پسپور پيشبينيه کرد، له ماوه يه کي که مده ده رگا که ليقي تانت که و ته کار، ليقي تانت بوی گرنگ نه بوو چی ده نوسريت، گرنگ بوو نه وه که سهی ده نوسيت سنوري غوري خوی بزانيت، تيبگات دوا جار به رده ستي ليقي تانته، کاره که ی وه ک په حه تیک ته ماشبکات که ده شيت له هه موو ساتيکدا نه ميتيت و بپریت و وه رگه رپته سه ر به ده ختي و نه فره ت. به لام ليقي تانت خوی له هه موو به ريه ککه وتنيک له گه ل کتيدا ده پاراست، هه ر که س ده چوو بۆ لای نه ده بوو کتیبی پي بيت، نه و پيگايه ی نه و پيا ده پويشت نه ده بوو کتيب له پارو و دالانه کانيده دانرا بيت، هه ر که س که ده چوو لای نه ده بوو باسی کتيب بکات، نوسه ر هکان ده چوونه مه جليسی بۆ نه وه ی باسی سياسه ت بکه ن، باسی جهنگ، بازار، گرانی، سيکس، پاره، موچه، نه خووشی ... هه موو شتيک، ته نيا باسی کتيب نه بيت. نه وه سزای هه ره گه وره ی ليقي تانت بوو، ده رگا که ده کرا چه ند کتيب چاپبکات بيکات، ده کرا چه ند گوڤار ده ريکات بيکات، هيچی کيشه ی ليقي تانت نه بوو، به لام له به رده م ليقي تانتدا قه ده غه بوو که س باسی شتيک له وانه بکات. کتيب شتيک بوو وه ک پا که تیکی بۆش، ده فته ريکی سپی، بو که شوشه يه کی پلاستيکی، که ده کرا هه بيت و له هه موو جيگايه ک بيت، بيته وه ی هه لگري شتيک بيت بۆ قسه و باس. حه رامیک هيدي هيدي به جوریکی ترسناک په ره ده ستيتيت. زوری نه برد باس نه کردنی کتيب له پيواق و زوره کانی ده رگا شدا بلأوبووه وه، هه ر کات باسی کتيب ده کرا، وه ک تۆبه له کاغه زيکی په شکراوه باسده کرا و هيچی تر، هيچ که س له سه ر ناوه رۆکه کان شتيکی نه وتۆی نه ده زانی، کتيب به رده وام وه ک شتيکی گشتی ناديار، بن ناو نيشان، بن مانا، بن بابته باسده کرا. وه ک

«کتیپ»... وەک ئاماژە بۆ شتیکی نەناسراو و نەخوێندراوە... وەک
 عەدەمێک کە لە کاغەزەوه پێچرابێت.

من کارمەندە زیرەکەکی خۆم بەتایبەت ناردە دەزگاکی لیقیانت، تا
 پاپۆرتێکم بۆ ئامادەبکات و بزانم لەوێ چ باسە و شتەکان چۆن دەپۆن، لە
 ناو دەیان تیپینیدا کە لە سەر دەزگاکی کۆیکردبووەوه، نوسیپووی
 «ئەوهی سەرئەجی منی پاکیشا، ئەو کتیبانەی لێرە چاپدەکرێن کەسیکی
 بەدبەخت هەموویان دەخویننێتەوه، کەسیکی لال، کە هەستدەکەم بۆیە
 هەلیانێزاردووە تا نەیکرێت دواتر ناوەرپۆکی کتیبەکان بۆ کەسی تر
 بگێڕێتەوه. فەرمانبەرێکە لە سەررو چلوپێنجەوه، بەلام وەها دیارە تەمەنی
 شەست ساڵ ببێت، غەمگین و گوشرای دێتەبەرچاو، وەک بیستوومە کۆن
 لە دەزگای سانسۆری دەوڵەتی کاریکردووە، سەلیقەیهکی باشی هەیە
 تیکستی مەترسیدار و تیکستی ئاسایی جیا بکاتەوه. ئێشەکەکی بە سانسۆر
 ناوناوبرێت، وڵاتی ئێمە خۆشەختانە سانسۆری تێدا نییە، هێندە هەیە گەر
 کتیبەکەکی بە دڵ نەبوو لە سەری دەنوسێت: لای ئێمە چاپ ناکرێت.
 ئەوەندە و هیچی تر. بە تەنیا بۆی هەیە هەموو کتیبێک بخویننێتەوه،
 پێناچێت لەزەتێکی تایبەتی لە خویندەوه ببینێت، ئێشەکەکی بە
 پۆچییهتی فەرمانبەرێکی ئاسایی دەکات، وەک هەر موچەخۆزێکی دی لە
 تاپۆ یاخود دادگای شار. وەها چوست و چالاکی لە خویندەوهدا کە لەگەڵ
 سەر و پوخسارە پێرەکەیدا ناگونجێت. هەر کات ئەو دڵنیاوو شتیکی دژی
 سەرۆک یان حیزب تێدا نییە، دەستنوسەکان دەپۆن بۆ چاپ. دواتر هیچ
 کەس نازانێت ناوەرپۆکەکان و بابەتەکان باس لە چی دەکەن، هیچ کەس
 نابیسیت لە جێگایەک باس لەو کتیبانە بکریتەوه، لە هیچ شوێنێک و لە
 سەر هیچ زاریک ناوی کتیبەکان یاخود نوسەرەکان نابیسیتەوه.
 چاپخانەکان بەردەوام لە کاردان، شەو و پۆژ ئێشەدەکەن، ناکۆژنێتەوه و
 پشووێان نییە. هەموو شتیکی چاپدەکرێت، بەلام هەستیکم هەیە وەک
 ئەوهی پێش ئەوهی کتیبەکان چاپبکەن خوینەرەکانیان هەموو کوشتبێت،
 وەک ئەوهی شتیکی لە یارییەکەدا گۆرابێت و کەس هەستی پێ نەکردبێت.

لە سەردەمى بەعسىبەكاندا كەتتەكانيان دەخەكاندا، ئەمۇر كەتتەكان ئازادىن، بەلام خەينەرەكان دەخەكەنەن. لە دەزگا پەگەوتەنەكى بىدەنگ ھەبە باسى ھەچ شەتەك نەگەت. لىفەتەت لىرە بوار دەدات ھەموو شەتەك بېوات، گارى بە ھەچ شەتەكى پاستەقەنەو نىبە، بوونى لە دەزگاگەدا بوونەكى سەيرە، ھەك ئەوھى ژەنەپالەكى نەخەندەوارت كەدەتتە بەپەوھەرى كەتتەخانەى گەشتى. لە ئاغاھەك دەچەت پەگە بە جەوتەارەكانى بەدات لە سەر زەوى و خاكى ھەر بەرەوومەك دەليان دەگەتتە بېرەوتەن، بەلام بۆيان نىبە لىتە بخۆن، دواتر چى حاسلات و پەزەك ھەبە كۆيدەگەتەو و فەتتەدەتە ئاوەو، يان لەبەر ھەتاو دایاندەنەت تا دەگەنەن و سووديان نامەتتە». لەگەل ئەم پاستەخانەدا كارمەندە زىرەكەكەم پەتتەبوو، پەگە لىفەتەت لەگەل كەتتەدا، پەگەھەكى پاست و دەروستە.

ھەتتە ھەتتە ئەو حەرامەى لە ژوورەكەى لىفەتەتەدا دەستى پەتتە، بە ھەموو ولاتدا بۆلەبووھە، ئەو دەردە لە پەوھەكانى دەزگاھەو دەزەپەك و ھاتەدەتتە و گەشتە ئاو شار، سەلەك نەبوو كە دەزگا دامەزەبوو، مە داوام لە ھاوکارەم كەد پەتتەتەك بۆ ئامادەبەكەن، بزانم خەلەكى چى دەخەتتەوھە، چى كەتتەك سەرنەجەن پادەكەتتە، باسى چى بەرەمەكە زۆرەر دەكەن. پەتتەكە بە دەرنەجامەكى سەيرەو ھاتە بەردەمى مە، لە شاردا و لە ھەچ جەگەھەدا باسى كەتتە نەكەتتە، نە لە زەنگۆ، نە لە پەزەنەكان، نە لە تەلەفەزەن، نە لە ئاو خەندەكارەدا، نە لە حەزەدا، نە لە چەخەنەكان، نە لە سەرتەخەنەكان و نە لە مەلى نوسەرەن، نە لە كۆرە ئەدەبەبەكانەدا... لە ھەچ جەگەھە... ھەچ جەگەھە. كەتتەكە لىكى زۆر كەلەكەبە و ھەچ بەلگەھەكە بەردەستە نىبە كە دەخەتتەوھە، بە جۆرەك گەر خەتتەرەكەش ھەتتە، كەسەكە بە نەتەنى و تەبەتەى و لە فەزەھەكى داخراودا بۆ خەتتە دەخەتتەوھە و ھەك نەتەنەكى تەرىكى خەتتە ھەتتەگەت. پەتتەكە زۆر جەگە سەرسەمەنى مە بوو، مە بەرەرسى ئاسەشى شار بووم، گەگە بوو بزانم خەلەك چى دەخەتتەوھە، چ

نوسەرێک کار لە خەیاڵ و خولیاکانیان دەکات. لە پاستیدا دواى ئەو پاپۆرتە، دەزگام پاسپارد بە جۆرێکی بێدەنگ و نەهێنی بە دواى خوێنەرێکدا بگەڕێن کە دڵنیابین کتێبەکان دەخوێنێتەو و دەتوانێت باس لە ناوەرۆکەکانیان بکات، هەموو ماسییەکانى خۆم لە گۆمەکەدا خستە کار تا جۆرە خوێنەرێکی وەها بدۆزنەو، کەسێک دڵنایام چۆتە دونیای کتێبەکانەو و لەوتێوە بەرەو لای ئێمە دێتەو. سەیریوو کە دەزگاکانم چى کەسێکیان دەخستە ژێر چاودێری، ئەو خوێنەرە تاییبەت و پاستەقینەیه نەبوو کە من بۆی دەگەڕام، هەر شتیکیش بخوێنرابایەتەو وەک ئەوێ لاستیکیکی گەورە و نەهێنی و خودایی بیسپێتەو پاش ماوێهەکی کورت لە یادهوهری خوێنەرەکاندا نەدەما. نا حیزب گلهییهکی لە سەر خۆی نەهێشتبوو، کتێب هەبوو، بەلام دیار نەبوو دەچن بۆ کوێ ... دواى مانگیك هەولێ بەردەوام، هەموو ئەو خوێنەرە بچوک و لاوازانەى خراوە ژێر چاودێرییەو، ئەو خوێنەرە نەبوون کە کتێب دەناسیت و لە ناویدا دەژی و بە هەواى ئەو هەناسە دەدات. شارەکە تەنیا خوێنەرێکی بوێریشی تێدا نەبوو، بوێریت خۆی ئاشکراکات. نابەجێ بوو بزانم سەرۆکی دەزگای ئاسایشی شارێکی وا گەمژەم. هەر زوو کارمەندە زیرەکەکەى خۆم هێنایەو و لێمپرسی «عەزیزم تێمبگەتێنە ئەمە چییە و چۆن وا دەبێت، دەنگوباسێکی زۆر هەیه کە هیچ کەس لە شاردا باسی کتێب ناکات، گەر باسیشی بکات، دەمو دەست وەک باسی ناموسی دایکی هاوڕێیهکی خۆی کردبێت، دەبێت داواى لێبوردن بکات و بێدەنگ بێت... ئەمە چییە و تۆ چۆن تێدەگەیت؟». کارمەندە دڵسۆزەکەم کە زیرەکترین کەسى دەزگا بوو، لە سەردەمى سەقزەو سەر بە تیپی تاییبەتى خۆم بوو، سەرى لە شتە نوێکان و لەم شارە تازەیه دەردەچوو پێکەنى و گووتى «جەنابی عەقید ئاساییە، ئێمە پێمانخستۆتە ئەو سەردەمەو کە تەنیا شیوەى شتەکان گرنگە، لەم عەسرە تازەیه دا شارەکە یاسا و پێسای خۆی هەیه، نابێت لێمان تێک بجێت و شتەکان تێکەڵاوبکەین. نە ئەو یاسایانەن لە پابوردوودا حاکم بوون، نە ئەو یاسایانەن لە خۆڕاوا بەکارن، لێرە جیگایان نابێتەو... لەم عەسرەدا چەندەها زانکۆ دەکەینهو، بەلام

ئووهی به پاستی حەزی له زانست بێت، دەبێت ئەم شارە بە جێبەجێبێت و بچیت له جیگایەکی تر بخوینیت. هەموو باسی خودا دەکەن و نوێژدەکەن، بەلام ئووهی له دڵووه باوهری به خودا بوو ناتوانیت لێره بژی. هەموو باسی نیشتمان دەکەن، بەلام ئووهی نیشتمانی خوشبویت دەبێت سه‌ری خۆی هه‌لبگریت. هەموو باسی عەشق و مەزنی عەشق دەکەن، بەلام هەر کەسێک گەشت یەگەمین عاشقی راستەقینە، واجبیتی بیکوژیت. هەر کتێبیکیش بته‌وێت چاپدەکریت، بەلام گرنگ ئووهی هێچ یاده‌وه‌رییه‌ک نابێت هه‌لیانبگریت. کتێب هێچ کات خۆی گرنگ نییه‌، به‌لکو ئووه‌ خه‌یاڵ و یاده‌وه‌رییه‌ گرنگه‌ که ده‌پارێزیت. هەموو کتێبیک به‌بێ خه‌یاڵ و یاده‌وه‌ری خوێنەر مه‌حکومه به‌ مردن... با کتێب هه‌بێت، با کتێبخانه‌کان هه‌بن، به‌لام له‌ نێوان کتێب و ژياندا پێگایه‌کی درێژه‌یه‌. جەنابی عەقید یه‌کیک ئووه‌ پێگایه‌ی پچراندوه و پێناچیت ئاسان پێکه‌وه‌ گرێ بدرێنه‌وه‌».

من له‌ هێچ حاالی نه‌ده‌بووم، گووتم «کارمه‌نده‌ دڵسۆزه‌که‌م، من پیاویکی زۆر عاقل نیم، به‌لام زۆر که‌ریش نیم. تێناگه‌م چۆن؟ سه‌ر له‌ شته‌کان ده‌رناکه‌م ... ناکریت شارێکی وه‌ها له‌ سه‌ر هه‌وای دلی لیفتانت بپواته‌ پێگاوه‌. من ده‌زانم ئووه‌ دوزمنی کتێبه‌، به‌لام گه‌ر واپووت به‌ کوێ ده‌گه‌ین؟». کارمه‌نده‌ دڵسۆزه‌که‌م گووتی «نا جەنابی عەقید شته‌که‌ وه‌ها مه‌ترسیدار نییه‌، ئێمه‌ میله‌تێکی بێ کتێبین، بېرچوونه‌وه‌ سوودی خۆی هه‌یه‌، واده‌کات ته‌نیا له‌و سه‌رده‌مه‌دا بژین که‌ تێی که‌وتوین، ئێمه‌ له‌و میله‌تانه‌ین نه‌ راپوردوومان هه‌یه‌ و نه‌ داهاتوو، هه‌میشه‌ له‌ ئێستاداین... جگه‌ له‌ ئێستا جیگایه‌کی ترمان نییه‌ بۆی بچین، ئووه‌ش وه‌ک له‌ پوکه‌شدا دیاره‌ شتیکی هه‌نده‌ خراپ نییه‌. کتێب جوژه‌ نه‌خۆشیه‌که‌ ئووه‌ میله‌تانه‌ تووشی دێن که‌ زۆر بیر له‌ راپوردو و داهاتوو ده‌کهنه‌وه‌، خۆشبه‌ختانه‌ ئێمه‌ له‌و میله‌تانه‌ین، ئووه‌ش فەزڵ و باشه‌ی خۆی هه‌یه‌». نازانم بۆ قسه‌کانی زیاتر نیگه‌رانیانده‌کردم، گووتم «ده‌ستت ماچده‌که‌م، ئەم قسانه‌ چیین، خۆ من نالیم خه‌لک بۆم ببن به‌ نه‌رستۆ، به‌لام هێچ دڵخۆش نیم له‌ شارێکدا بژیم که‌ پیاویک یان ژنێکی تێدا نه‌بێت ئه‌هلی راسته‌قینه‌ی کتێب و کتێبخانه‌ بێت، من ده‌مه‌وێت هه‌ستیکم هه‌بێت

کە بە پێوە بەری ئاسایشم، نەوێک شوانی پانە مە پێکی کەر و کوێر». گووتی «ناوەقت نییه جەنابی عەقید، بە پراستی لۆمەت ناکەم گەر تێتە گەیت، بە لām شتە کە بەم جۆرە یە، هەموو سەردەمێک شتیکی ترسناکی هەیە و دەبێت بە سەریدا سەریکە وێت، پێگرتیکی ترسناک، کۆسپێک کە شای هەموو کۆسپەکانە. لەم سەردەمە ی ئێمە شدا کە دەسەلاتمان گرتۆتە دەست، کە کولتوورمان لاواز و پرسیارەکانمان زۆرن، کتێب مە ترسی خۆی هەیە. ترسی جەنابی لیفیتانت لە کتێب ئاوێنە ی ترسی هەموومانە لەو شتە ناشیرین و ترسناکە ی پێیدە لێن کتێب. من گەرچی لە تێپوانینی ئێو تێدە گەم، بە لām ناتوانم هەق نە دەم بە جەنابی لیفیتانت. منیش کتێب تووشی هێلنچ و دڵ تێکەلاتن و ترس و هەست بە کەمێم دەکات. کتێب شتیکی ترسناکە، بە لای جەنابی عەقید، دەبێت دان بەوەدا بنێین کە کتێب سندوقێکی داخراوی ئافەتاوییه و ناتوانین بزانی چ جانهوێکی لێ دێتە دەرەوە، لەوەدا من وەک کارمەندیکی ئاسایش لە گەڵ جەنابی لیفیتانتدا تەبام و کێشە ی گەورەم نییه. کتێب وەها یە، گەر نە تبتێت دەبێتە خولیا و خەیاڵ و هەموو دەکەوێت سەر کە لکە لە ی ئەوێ هەیان بێت، گەر نە تبتێت وا هەستدە کە ییت هەموو دەرد و نەگەتییە کانت هی ئەوێ کتبتێت نییه. کە یەکیک دە لێت ئێمە بە دبهختین و نە خوێندەوارین، مەبەستی ئەوێ بە لایت کتبتیمان نییه. بە لām هەبوونی کتبت شتیکی وا ئاسانیش نییه، هێندە ی بە پراستی کە وێتە ناو دنیای کتبتەو هاتنە دەرەوێت مەحاله... ئا جەنابی عەقید، پەجایەکی برایانەم لایت هەیە، چیمان لێ دەرەوێت گەر ببین بە میلیه تێک سەرمان لە کتبتیدا چە قیبت، ها، خۆ ئێمە ژاپۆنی نین کتبت خوێندەوێت بمانکاتە میلیه تێکی پیشە ساز و دەست پەنگین... ئێمە هێشتا کۆمە لێک ئێل و عەشرەتی ژێر دەستین، گەر گەنجانمان فێری خوێندەوێت بین، دەرمان دەبێتە زامی بێدەرمان. من لە گەڵ زیرەکیدام، زیرەکییە کە خودا بە فێرەت دەبێهەخشێت. شتیکی باشە کتبتیش هەبێت، بەو هەم نوسەرەکان سەرقالدە کەین، هەم چاپخانەکان، هەم کتبتفروشهکان، بە لām خوێنەر نا، تا دەکریت دەبێت هەموو شتیکی بکەین لە کتبت دوریان بێهێنەو، گەر نەمانتوانی، دەبێت نەهێلین کتبتەکان لە

ژوره کانی خویان بهیننه ده ری و تیکه ل به زیانمانی بکه نه وه، نه وه
 هسته مان پت ببه خشن که کتیب جوړه مړونیک دروسته دکات که له وانی
 تر ناچن، نه وه خوینه ره ی بتوانیت به باشی قسه له سر کتیبه کان بکات،
 ده توانیت به باشی قسه له سر دونیا په کی جیاوازی تریش بکات، دونیا په کی
 که من و تو و لیفتانت نازانین چیه، ناتوانین بچینه ناوی، جه نابی
 عه قید نه وه جوړه خوینه ره شایسته ی کوشتنه، چونکه هیچ جاسوسی کی
 وه هاما ن نییه بتوانیت به ره و ناو دونیا که ی خوی دوا بکه ویت و بزایت چی
 ده بینیت. کوشتنی کتیب ئیشی کی کومه لکاره، هه موومان پیکه وه ده بیت
 هه ولبدن به بیده نگی کتیبه کان بکوژین، لیفتانت ته نیا پیکه که ی
 پیشاندوین، ئیشی ئیمه یه، هه موومان، نه هیلین کتیب بخوینریته وه، وه
 نه گهر خوینرایه وه نه هیلین باسبریت، وه نه گهر باسکرا به جوړیک نه بیت
 خوینه ری تر پابکیشیت، به پینچه وانه وه بیت به که ره سته یه کی نوسه ره کان
 شه ربکه ن له وه ی نوسه رن و ده نوسن ... زدر شت هه یه مړوف نابیت
 به دوایدا بچیت، نابیت تیدا قول ببیته وه، گهر وایکرد، ده بیت که سی کی
 مه ترسیدار... به لئ جه نابی عه قید، من خوم نه هلی کتیب، به لئ گهره م،
 جوړنه تده که م و ده لیم ره نکه من نه وه خوینه ره بم که تو له دوی
 ده که ریت، به لام فیربوم هر شتیک ده خوینمه وه له سهری خومدا
 که مارزیده م، په رزینی بو دروستبکه م، نه هیلم وشه کان و هسته کانی
 وه که لوویه کی شیرپه نجه ی به عه قلمدا بلاوینته وه. من بویه بوومه
 ئاسایش، تا کتیب حقیقه تی دونیا م له بیر نه باته وه، گهره م شته که
 مه ترسی خوی هه یه و نازانم جه نابتان چون وه که من یان وه که جه نابی
 لیفتانت ترستان لئی نییه. گهر تو ژنیک جیوانت هه بیت، یان مالی کی
 گهره، یاخود چه ند کوپه له یه کی زپ، نه وانی دی گهر ئیره یش به رن،
 هیشتا ده زانن دور نییه پوژیک نه وان ژنیک جیوانتریان هه بیت، یان
 کوژکی کی شکو دارتر، یان زپ و جه واهیری به به هاتر، به لام ده میک
 په کی که ده ست ده گریت به سر ناوه روکی کتیبیکدا، ده میک خوی باده دات
 و واده رده خات قه لای تاریکی کتیبیک شکاندوه و چوته ناوی، له ویا دا
 ده بیت که سیک که شوینی گومانه، ئیر من و تو و جاسوسه کانمان بو یان

ناناسرێتەوه. بەلێ جەنابی عەقید. ئەوەی لەم شارەدا کتێب دەخوێنێتەوه، دەزانێت دەستی بەسەر شتیکی ترسانکدا گرتووه، ئەویش نەینێ دونیایەکی تره که ئێمه جاسوسی وه هاما نیه بتهوانیت بچیتە ناوی و ببیشکنی و بەسەلامەتی بگەریتەوه. کاتیکیش هەموو دەزان بۆتە خاوەنی شتێک که ئەوانی دی ناتوانن هەیانیت، چارەنوسی دەرکەوتە ئەگەر و نەگەرەوه، لێرەوه دوور نییه کتیبیکی راستەقینە خوێنەرەکی بکوژیت... بەلێ جەنابی عەقید، پەسپۆرە ئەجەنبییه که هەموو ئەم شتانه دەزانیت. کتیب نابیت بشاردێتەوه، چونکه شاردرنەوه بەهێزتری دەرکات، ناشیت ئاشکرا بکری، چونکه ئەوەی بە ناویەوه دەدوێت دەبیتە کەسێکی ترسانک. مەترسی گەرەوهی کتیب ئەوەیه پێزی مەخلوقاتێ وهک ئێمه زۆر دادهگری، سیحری ئێمه له چاو سیحری کتیبیکی جواندا دەبیت چی بێت؟ لێرەوه تاکه پێگایهک بۆ ئەوهی بتهوانن هەم وهک کۆمه‌لێک ئازەلی کتوی دەرەکه‌وین و هەم خۆمان له مەترسییه‌کانی کتیب بپاریزین ئەوهیه چاپیانکه‌ین، بەلام دوايی هەر چیه‌که‌مان کردوه بیانخکێنین، ئێمه ناچارین جانه‌وه‌رەکه‌ دروستبکه‌ین، بەلام ناچارین دەرگای قەه‌زەکه‌ی بۆ بخه‌ینه سه‌رپشت... وهک پادشایه‌ک بۆ ئەوهی بیسه‌لمیتیت نه‌زۆک نییه منداڵ دروستده‌کات، بەلام دواتر که دەزانیت عه‌رافه‌کان ده‌لێن، ئەم منداڵه‌ ده‌تکوژیت، ده‌یکوژیت یان دووریده‌خاته‌وه. بەلێ جەنابی عەقید، کتیب وهک خانمان وه‌هان، بۆ نمونه بۆمان هه‌یه باسی ژن بکه‌ین، هەر ژنیک ده‌مانه‌وێت ناوی به‌ینین، که‌چی بۆمان نییه له‌ جه‌سته‌ی بدوین، باسی شوینه‌ گه‌نگه‌کانی له‌شی بکه‌ین. ئەي چۆن جەنابی عەقید، کتیب هه‌ل‌لێکی هه‌میشه‌ هه‌رامه‌».

ئەو قسانە‌ی کارمه‌نده‌ د‌ل‌سۆزه‌که‌م، تو‌په‌یکردم. له‌و ساته‌وه هه‌ستمکرد شتیکی سه‌یر و فریوێکی کوشنده‌ به‌ره‌و لای کتیبم ده‌بات... به‌ درێژایی ژيانم به‌رامبه‌ر کتیب بێلايه‌ن بووم، به‌لام ئیستا نا، ئیستا هه‌ستمده‌کرد ده‌بێت من نوێنه‌ری ئەو دیوه‌ی تری دونیا بم که لیقیتانت ده‌یویست بیه‌خنکیتیت. بێنه‌وه‌ی بزانه‌ ده‌لێم چی، بێنه‌وه‌ی ئاگا‌دارم ئەوه‌ی ده‌لێم

ته‌واو پېچ‌ه‌وانه‌ی ئه‌و جېگایه‌یه که له‌م شاره‌دا داگیرم‌کرده، هاوارېک له دلمدا ده‌یگوت «کتېب ترسناکه و با به‌و جوړه بمېنېته‌وه و که‌س له ترس و هه‌بیه‌تی که‌م نه‌کاته‌وه». له‌ویادا ئه‌وی منی ده‌جولاند قېز بوو، قېزم له لیفیتانت، له حیزب، له سه‌رۆک، له ئاغای پسرپوړ، له‌و نوسه‌رانه‌ی له سه‌ر کتېبی هاوه‌له‌کانیان بېده‌نگ ده‌بن، له‌وانه‌ی کتېب ده‌خویننه‌وه و به‌ زوویی و خیرایی هه‌موو مانا‌کانی له سه‌ری خویاندا ده‌سپنه‌وه تا دیار نه‌بیت، له‌وانه‌ی کتېبیک چاپده‌کن تا کتېبیک تر بخنکېنیت ... قېز ... قېز ... قېز... بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستمده‌کرد قېز هه‌ر هه‌ستیک نییه که توره‌مده‌کات و نازارم ده‌دات، به‌لکو هه‌ستیکه به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ی ئه‌م دونیایه ده‌مبات. خودای گه‌وره جېگای باوه‌ر نه‌بوو، هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی لیفیتانت لیتی ده‌ترسا له ناکاو له پوچی مندا سه‌وزده‌بوون و ده‌بوون به شتی گرنگ و بایه‌خدار... له ناکاو ئه‌و خولیا‌یه ده‌هاته پوچمه‌وه کتېبیک ترسناک بنوسم و وابکه‌م هه‌موو مرؤفه‌کانی تر کتېبی ترسناکی خویان بنوسن. هه‌ستمکرد هه‌ر شتیک لیفیتانت پقی لیتیه، ده‌بیت من خوشم بویت، هه‌ر شتیک ئه‌م بوونه‌وره قېزه‌وانانه ده‌ترسېنیت، ده‌بیت من ئامیزی بۆ بکه‌مه‌وه ... کینه‌یه‌کی قوول و بېین به‌رامبه‌ر لیفیتانت منی به‌ره‌و ئه‌و شتانه ده‌برد. که ده‌چوومه‌وه مال، سه‌ره‌تا باوه‌شم به «ئاسمان» دا ده‌کرد و تیر ماچمه‌کرد، ده‌مگوت «ده‌زانم ئه‌وان هه‌موو تویان خوش ناویت، هه‌موو قېزت لیده‌که‌نه‌وه، به‌لام من تۆم خوشده‌ویت، تۆم خوشده‌ویت و تا من مابم تۆ له‌گه‌ل باوکی خۆت ده‌بیت، له‌گه‌ل من». ئینجا ده‌که‌وتمه سه‌یرکردنی کتېبی «چاوی خدا» و له کاغه‌زه‌کانم ده‌پرسی «تۆ کتېبیت یان نا؟ ... تۆ کتېبیت یان نا؟». چاوانم پرده‌بوون له ئاو و نه‌مه‌زانی «چاوی خدا» کتېبه یان نا... نه‌مه‌زانی هه‌لېبگرم یان بیسووتینم... بېپارېزم یان خیرا نه‌فره‌تی خودای لېبکه‌م و توپی ده‌مه ئاگره‌وه؟

نه‌غده ماردینی له دونیایه‌کی به پوکه‌ش جیاواز له دونیای می‌رده‌که‌یدا ده‌ژیا. پاش چند مانگیک لهو یه‌کدی بینینه‌ی که قه‌سیده‌ی په‌ترۆسی پیشاندام، به‌پیکه‌وت له چله‌ی ماته‌مینی یه‌کیک له سه‌رکرده‌کاندا بینیمه‌وه که به پوداویکی هاتوچۆ گیانی له‌ده‌ستدابوو، وه‌ک ژنانی تر سه‌رپۆشیکی ره‌شی دابوو به‌سه‌ریدا و له ریزی دووهم له به‌رده‌می مندا دانیشتبوو. به هیمنی سالۆم لیکرد و گووتم، ماوه‌یه‌که هه‌واڵم له تهن‌دروستی و ژیا‌نتان نییه و هیوام وایه شته‌کان لای ئیوه‌وه له سه‌ر ره‌وتی خۆیان بپۆن. نیگای وه‌ک چاوانی لیفیتانت ساردییه‌کی قوولێ تیدابوو، گووتی «خراپ نیم، بولبولیارم له بیر خۆم بردۆته‌وه، ته‌نیا جار جارێک له خه‌ودا ده‌ییینم». هه‌ستمکرد له‌وه‌دا راسته‌کات. ماردینی بووبوو به ژنیک هه‌ر شتیک نا‌ئاسوده‌ی بکرده‌بایه به شتیکی تر له بیر خۆی ده‌برده‌وه. ورده ورده بولبولیار له خه‌یالی من و ئه‌ویشدا وه‌ک خه‌ویکی دوری لیده‌هات، خه‌ونیک سالانیک له‌مه‌یه‌ر دیبیتمان.

هه‌واڵ‌کانیش که سه‌باره‌ت به خانم بۆ من ده‌هاتن، ده‌یانگووت «خانم هه‌ل‌ده‌دا ژیا‌نیک خۆش بژی». به‌یانیا‌نی بۆ شیعر و ئینجانه‌کانی دانا‌بوو، ئیوارانی‌شی به ئاهه‌نگ و میوانییه‌وه ده‌برده سه‌ر. له‌و ماوه‌یه‌دا یه‌که‌مین کۆری شیعی خۆی سازکرد، کۆره‌که تیکه‌له‌یه‌کی سه‌یریوو له بۆنه‌ی سیاسی و ئه‌ده‌بی، وه‌ک ئه‌وه‌ی له نا‌کاو بووبیته پر‌دیک بیه‌و‌یت نوسه‌ران و سیاسیه‌کان پیکه‌وه گر‌ی‌ب‌دات. لیفیتانت سه‌ره‌تا بیروکه‌که‌ی پێخۆش نه‌بوو، به‌لام به‌وه‌دا کۆره‌که شتیک نه‌بوو له هه‌یه‌ت و گه‌وره‌یی ئه‌و که‌مبکاته‌وه، به‌هانه‌یه‌کی قورسی شک نه‌برد ببیته رینگ. به‌تایبه‌ت ئیستا ئه‌وه‌ی دژ‌یبووه‌هه‌ باشترین شتیک بۆ شکاندنی ته‌لیسم و سیحری ئه‌م نوسه‌رانه ئه‌وه‌یه، لێیان گه‌ر‌ی‌ت به ئازادی خۆیان هه‌ر شتیک دل‌یان ده‌یه‌و‌یت، بیکه‌ن.

ئەو ماوەیە لیفیتانت بوو بە خواوەنی دەزگای گەشەپێدانی ئەدەبیات، سەرئێجیدا نوسەرەکان مەخلوقاتێ وەها مەزن و گەورەش نین وەک ئەو بە درێژایی ژبانی لێیان ترسارو و ویستویتی بە شکاندن و وێرانکردنی جەستەیان هاوسەنگی پۆچی خۆی رابگریت. نەک هەر ئەو، بە لێکۆ هەندیکیان لەزەتێکی گەورەش لەو دەبینن ملکەچ و بێدەنگ بن، بە جۆرێک لیفیتانت دەمێک هەندیکیان دەبینی ئەو پرسیارە بێوێلامەیی لادروست دەبوو، تۆ بۆتێ لەزەتی ملکەچی لە لەزەتی ئاغایی هێند زۆرتر بیت و ئەمانە بە وجۆرە چۆتێ لێ دەبینن؟ دەبێت تامێکی وەهای هەبێت ئەم نەیزانی بیت؟.

لەو دەمەدا بەردەوام چیرۆکی ئەو پەیمانە بچوک و نەتییەیی لیفیتانت لەگەڵ ژێر دەستەکانیدا مۆریدەکرد پەرەیدەسەند و بلۆدەبوو. کێ دەیگوت لەو پۆزگاری شەڕ و پێکدادانەدا کە سێک دروستدەبێت وەک لیفیتانت تەنیا چاوی لە دروستکردنی ئیمپراتۆریەتێکی وا گەورە بیت، خەیاڵی وەها بە بازارپەوه گرێدرابێت و هەموو ئەم جیهانەیی ئیستای بۆ بێنرخ و کەم بەها بیت. هاوکارەکانم پۆزێک ئاگاداریانکردمەو کە لیفیتانت جۆرە گرێبەستێکی چاپکردووە ناوی «گرێبەستی پەش»ە، پەیمانێکە لە سەر کاغەزێکی تاییبەت و بە مەرەكەبێکی تاییبەت دەنوسرێت، کورت و سادە، دێرێکی لە سەر نوسراوە «من لای هۆمەر بۆتانی نیشدەکەم». ئەوێندە و هیچی دی. بەلام لە پاستیدا لە پشت ئەو واژو و مۆرەو، بێدەنگییەکی زۆر و شتگەلێکی نەدرکاو هەن هەموو دەیزانن، دەریایەکی ترسناک لە ئاماژەیی نەتییی کە دەبێت هەر کەس و خۆی تێببگات. کورتی پرستەکە ئاماژەیی بۆ ئالۆزی و ترسناکی گرێبەستەکە، نەوێک سادەیی و ساکاری. ئەوێ گرنگ بوو ئەو پێکەوتنە نەدرکاو و نەگووتراوانە بوون، کە دەکەوتنە سەر پروپەرە نەنوسراوەکانی ئەو پەیمانە. من هێندەیی نمونەییەکی گرێبەستەکەم کەوتە بەردەست و ببنیم، تێگەیشتم زیندان لای لیفیتانت شوێنێکی ئەبەدی، گرێبەستەکە دەرگای جۆرێک لە زیندانی تازەیی لە ژبانی ئێمەدا دەکردهو کە پێشتر نەبوو، خەلک ناویان دەنا

گریه‌ستی کار و من ناوم ده‌نا نه ساره‌تی نه به‌دی جه‌سته و پۆح. نه و له هر کوئی بووبیت زیندانه‌وان بووه و واش ده‌مێنیت‌وه، چه‌ند شاتو ببینیت، چه‌ند پۆل نمایشبکات، نه و هر زیندانه‌وانه نه به‌دیی‌ه‌که‌ی پسمامانه که ته‌نیا شتوه و شوینی زیندانه‌که‌ی خۆی ده‌گزیوت.

لیفیتانت له و سه‌رده‌مه‌دا له سێ سه‌رچاوه‌ی سه‌ره‌کیه‌وه گریه‌سته‌کانی مۆرده‌کرد. سه‌رچاوه‌ی یه‌که‌م، نه و نوسه‌رانه‌بوون که نوسه‌ر و هونه‌رمه‌ند و خوێنده‌وارانی تریان ده‌هیتا و له ده‌زگا‌که‌ی لیفیتانتدا کاریان پێ ده‌سپاردن، نه‌وه سه‌ره‌تای له دایک‌بوونی نوسه‌رانی فه‌رمانبه‌ر بوون که نوسینیان گزیدراوی دونیای وه‌زیفه‌کانیان بوو. سه‌رچاوه‌ی دوومیش زیندانه‌که‌ی خۆی بوو که تاده‌هات ناوی تاریکتر و ترسناکتر ده‌که‌وته سه‌ر زاران و به‌رده‌وام خه‌ل‌کانی تیده‌که‌وت و له پینگای گریه‌سته‌کانه‌وه نازادده‌کران. سه‌رچاوه‌ی سێهه‌میش نه‌وانه بوون هه‌مان گریه‌ستیان له‌گه‌ڵ وه‌ستا و کریکارانی بازاردا مۆرده‌کرد تا ته‌نیا ئیش له پڕۆژه‌کانی لیفیتانتدا بکه‌ن. نه‌وه سه‌ره‌تای نه‌وجۆره پێک‌خستنه‌ ترسناکه‌ بوو که ده‌ ساڵ دواتر به‌ ناوی کۆمپانیا‌که‌نه‌وه، ته‌واوی دونیای ئێمه‌یان که‌وت‌بووه ده‌ست.

ده‌مێک نه‌غه‌ده‌ کۆره‌ شیعه‌ریه‌که‌ی گرت، لیفیتانت له هۆله‌که‌دا ئاماده‌نه‌بوو. «شیعه‌ر شتی‌که‌ بۆ لاواز و کۆیله‌کان»، نه‌وه نه‌و پسته‌یه‌ بوو که له سه‌ر به‌رچایی نه‌و پۆزه‌ کاتی‌که‌ خه‌ریک بوو هه‌ندیک ئاو پرته‌قال بخواته‌وه، به‌ نه‌غه‌ده‌ ماردینی گووت، به‌لام نه‌غه‌ده‌ش بیت‌وه‌ی سه‌ه‌ریبکات یان توپه‌ بیت یاخود هیچ چه‌شنه‌ ناره‌حه‌تییه‌ک به‌ ده‌نگیه‌وه بیت، به‌ هێمنی وه‌لامیدایه‌وه «په‌نگه‌ وابیت، به‌لام نه‌و لاواز و کۆیلانه‌ که‌سانێکن تۆ ناتوانیت پۆحیان داگیرکه‌یت». ژن و میزدیک بوون باش یه‌ک‌دی‌ان ده‌ناسی. نه‌وه‌ی هه‌واله‌که‌ی بۆ هێنام، گووتی دوا‌ی نه‌و قسانه‌ هر دووکیان هێمن و بگه‌ر ناسوده‌ پێکه‌وه به‌رچاییان‌کردوه، لیفیتانتیش له سه‌ر سفره‌که‌ به‌ جۆریک دانیشتوه‌ وه‌ک خۆش‌حال بووبیت له‌وه‌ی ده‌توانیت ئاو ناسوده‌ له‌گه‌ڵ ژنیکی هه‌میشه‌ ته‌ماوی و تاریکدا بژی.

کوره که ی خانم پرېوو له سیاسه تمه دارانی گوره و نوسه رانی ناسراو که به شهیداییه وه گویان له شيعره تازه کانی خانم گرت. من گهرچی شاره زاییه کی قولی نه ده بیات نه بووم، شيعره کانم وهک تیکسته کزنه کانی ماردینی نه که و ته بهر گوئی. سالانیک دواتر که بولبولیار له سهر شيعره کانی خانم له گه لمدا که و ته گفتوگو، هه مان پرستی دوپاره کرده وه که له سهر شاعیره خرابه کان ده یگوت «خانم ئیستا شاعیر نییه، به لکو ده توانیت شيعر بنوسیت». شيعره کانی ماردینی به پوکهش هه موو شتیکیان ته واو بوو، به لأم له و جوړه شيعرانه بوون که هیچ که س ناتوانیت هیچیان له سهر بلیت. دیاره من حوکه مده ریکی لیژان و به ئینساف نیم تا که س له ده می منه وه دوا برپیار له سهر نوسینه کانی خانمی ماردینی بدات. په ننگه کاره کان قول بووین، گرنه بووین، به لأم له و جوړه بوون که له شاریکی وهک ئیره دا ته نیا به بنده نگی پیشوازیده کرین. من به کتیک بووم له وانه ی حه زمکرد نمایشه که تا کژتایی رابکیشم و له هه موو دیمه نه کاندانا مادم، پوژی کوره که ی ماردینی پیش خه لکی که وتم و هر نؤر زوو له و بیووم، له پیزی دوه مدا کورسییه کم هه لبارد تا پېویستم به وه نه بیت دواتر جیگا به که س چۆل بکه، به لئی گهرچی نه مده ویست خالی له شانازی و غوری ده سولات دهریکه وم، به لأم هیندهش هوشم هه بوو، له و جیگا گشتیانه دا پرویه کی خوش و پوخساریکی خاکپانه دهریخه. خانم شيعره کانی به ده نگیکی ناسک و تا بلئی کاریگر خوینده وه، من و خه لکانیکی نؤر هینده ی چیژمان له خویندنه وه که وهرگر و جوانی ماردینی سه رسامیکردینه وه، ناوه پوکی شيعره کان و نه هاتنه ده ستمان. دوی ته واو بوونی نه غه ده، چه پله پیزانیکی عه جایه ب خه ریکوو دار و دیواری هۆله که بپوختنیت. ده مزانی نؤر به ی چه پله کان بؤ لیفیتانته نه وهک بؤ نه غه ده ماردینی، که سانیک له هۆله که دا بوون، هر نه یانده زانی گوینزی شيعر هه زاری به چه نده و وهک مه یعونی قومپیشکراو چه پله یان ده کوتا، پییان و ابوو گر توند بؤ خانم چه پله لیده، لیفیتانت له گه لیان سه خیتر و ده سته لوتر ده بیت، گهرچی لیفیتانت له وئی نه بوو، به لأم نه و به دبه ختانه وایانده زانی له جیگایه کدا خوی شاردوته وه و بهک

یهک سه‌یریان ده‌کات و ده‌بینیت کئی چه‌پی توندتر لیده‌دات. شاعیره‌کان و نوسره‌کانیش، بینه‌وه‌ی شتیکی ئه‌وتق له پۆهی لیشتانت و تاریکیه ناوه‌کیه سه‌یره‌کانی بزائن، پتیان وابوو نزیک‌بونه‌وه له خانم هه‌نگاوئیکشه بۆ نزیک‌بونه‌وه له پرنس بۆتانی که ئیتر له هه‌موو کارێک و هه‌موو جینگایه‌کدا ناوی ده‌هات. دواي کۆپه‌که، خه‌لکانێک به به‌لاغه‌تیکی به‌رزه‌وه وه‌سفێکی زۆری خانمی ماردینیان کرد. شاعیرێک که پسه‌پۆری شیعری ئیروئیکیه، له‌و ده‌سته و تاقمه‌ی شیعیر که ره‌سته‌ی سه‌ره‌کی نزیک‌بونه‌وه‌یانه له ژنان، به جۆرێکی ئه‌فسانه‌یی وه‌سفی ماردینی کرد، ناوینا «فریشته‌که‌ی خوشکی سافوا» «کچی باخۆس» «جیگره‌وه‌ی مه‌ستوره‌ی ئه‌رده‌لانی» «پامکه‌ری ئه‌نکیدۆ» «ده‌سته‌خوشکی سیرینه‌کان» «په‌وانه‌کراوی ئاهورامزدا» و چهند نازناویکی تر که له ئه‌فسانه‌ی کۆنه‌وه ده‌یه‌تێان. وه‌ک هه‌میشه قسه‌کردن له سه‌ر ناوه‌پۆکی شیعیره‌کان نه‌بوو، به‌لکو له سه‌ر مه‌زنی خانم بوو، که له ناکاو وه‌ک سیمه‌غیکی ئه‌فسانه‌یی بالی خۆی له ئاسمانی ئه‌ده‌بیاتدا ده‌کردوه. له کاتی دابارینی ستایشه‌کاندا، هه‌ندێ جار به تیه‌ی چاو سه‌یری منی ده‌کرد، دلنیا‌بووم هه‌ردوو‌کمان له‌و ساته‌دا بیر له بولبولیار و قه‌سیده‌ی په‌ترۆس ده‌که‌ینه‌وه. نه‌مه‌ه‌زانی خانم ته‌واو به‌وای به‌م پیا‌هه‌ل‌دانانه هه‌یه یاخود وینه‌ی په‌ترۆس بۆته مۆته‌که‌یه‌ک و له خه‌یالی ده‌رناچیت. که کۆپه‌که ته‌واو بوو، من وه‌ک هه‌موو ئه‌وانه‌ی ملی خۆیان ده‌شکێنن تا پیروزیایی له خاوه‌ن کۆپه‌که‌ن، به ته‌کان خۆم گه‌یاند هه‌ر شاتۆکه بۆ لای خانم. هه‌موو ئاماده‌بووان پتیان سه‌یریوو عه‌قید جه‌نگیز به‌پتوه‌به‌ری گشتی ده‌زگا و به‌رپرسی هه‌ره گه‌وره‌ی ئاسایش، پیاوه ترسناکه‌که‌ی شار، ئه‌وه‌ی پۆژانه ئه‌ندام و هه‌واداری حیزبه‌کانی دی به لۆری ده‌گریت و له شار ده‌ریاند هه‌کات، به‌وجۆره خۆی وه‌ک عاشقیکی حه‌ماسه‌تداری شیعیر ده‌رده‌خات و ته‌کان ده‌دات و گوژم ده‌گریت هه‌و تا بگاته به‌رده‌می شاعیره نازداره‌که‌مان. که‌سیان نه‌یاند هه‌زانی ده‌مه‌وێت تیگه‌م خانم ئیستا خۆی چۆن ده‌بینیت. که که‌سانێک به ترسه‌وه خۆیان لادا تا تێپه‌رم، گه‌یشتمه نزیکی و پیروزیایم لیکرد و گوتم «هه‌وادارم ئیواره‌یه‌کی جوان بووینت بۆ

ئىيە... زۆر جوان بوويىت». تىگەشت مەبەستىم چېيە و بە دەنگى بەرز بۇ ئەوئەى ھەموو ئەوانى تر گوئيان لىيىت، گووتى «جوانى؟ جوانى و درۆ ھارپىي ھەتاھەتايى يەكن، عەقيد». لە چاوانيدا بەختەوھەرييەكى نەيتىم خويىندەوھ، دەيوست خۇى سەرگەوتو و بەختەوھ پيشانبدات، دەيوست درۆكانى ژيان تا ئەوسەر بۇى، دەيزانى درۆيەكى گەرە دەيىنىت، بەلام چ باك، چ غەم، لە ترۆپكى ھەموو جوانيەكدا درۆيەكى گەرە ھەيە، وەك جەوھەرى ژيان خۇى كە ناوھپاستەكەى درۆيەكى مەزەنە.

سەرەتا ويستم سەرى بۇ بلەقنىم و بلنىم گوئت فەرموو خانم، دەمزانى دەيەويىت چىژىكى زۆر لەو درۆيە وەريگريىت كە ئەوانى تر ئاوا بە خۇرا پيشكەشياندەكرد. بەلام بۇ ئەوئەى خۇم فەلسەفى و عەقئدار نيشان نەدەم، گووتم «نانا خانم.. نانا... نابىنىت ئەم خۇشەويستىيە زۆرەى دەورى تۇ، پى جوانيە و پى راستى». دلنابووم دەيوست پىمبلنى «واى تۇ چ درۆزنىكىت». بەلام پىكەنى و ھىچى نەگووت. پىكەنىنەكەى پىكەنىنى شادىيەكى راستەقىنە بوو، لەو ساتەدا مەن لە جىگەى خۇم وەستام و لە دلنى خۇمدا گووتم «شادى راستەقىنە لە درۆوھ نەيىت لە ھىچى دىكەوھ نايەت». نەغەدە لە ناو ئەو ھەرايەى دەوويەريدا بە چاو پىيىگووتم «عەقيد دەزانم، ھەموو شەكان درۆن، بەلام شادىيەكەى مەن راستەقىنەيە». شەپۇلى خەلك كە دەيانەويست بگەنە بەردەمى خاتوون كەمىك پالى پىئوھنام و بەرەو دوا گىترامىيەوھ، مەن لە پشەتەوھ لە ناكاو ھارمەكرد «خانم... خانم ... دەزانى فريشەكەى مەن و تۇ بۇ مرد؟ بۇ ئەوئەى لە پۇژىكى وەھاذا ھەست بە خۇشى بكەين». بىنىم لە جىگەى خۇى سى بوو، بۇ ئىستىكى كورت خۇشى بە پوخسارىيەوھ نەما، بەلام شەپۇلى خەلكەكە توندتر پالايان بە مەنەوھ نا بۇ دواوھ. ئىتر چاوم لى نەبوو پوخسارى چى بەسەر دىت و بە چ جۆرىك دەگۆپىت. دواجار لە ناو ھەلا و شەپۇلانى چواردەورمدا گويم لى بوو گووتى «جەنابى عەقيد... جەنابى عەقيد، وەك دەيىنىت مەن دەتوانم لە ئاسمان بىم». مەبەستى بوو بلنىت «بىيىنە ... بىيىنە. مەن پەترۇس نىم». مەن لە ناو ھەرا و دەنگە

دەنگەدا لە پشتهوه، هاوارمکردوه «زۆری ماوه خانم بزانی ئیمە لە کوپین، هیشتا زۆری ماوه، پەلەمەکه».

وهفائیل و من

خۆشحال بووم فریشتەکه‌م هاتۆته‌وه ده‌ستم ... هەر زوو سه‌رلێشتیوانی ئه‌و شه‌وه ساردەم تێپه‌راند و تیگه‌یشتەمانای چی وه‌فائیل وه‌ک دیل له‌ چنگی خۆمدا بێت. ئیستا هه‌ستیکم هه‌بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ی دووباره‌ توانیبیتم بیهێنمه‌وه ناو خۆم و ده‌لاقه‌ی ئه‌و شه‌به‌قه‌ داخه‌م که‌ ونبوونی دروستیکردبوو. چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک فره‌مۆشمکرد و چیژم له‌وه‌ ده‌بینی که‌ ده‌مزانێ له‌ ژێر زه‌مینه‌که‌دا زیندانه‌، ئه‌وه‌ به‌سبوو زۆر له‌ ترس و له‌رزه‌ ده‌رونبیه‌کان و هه‌سته‌ ناخۆشه‌کانم بپه‌ونه‌وه‌.

فرماندا به‌ پاسه‌وانه‌کان چراکانی لێ بکوژینه‌وه‌ و له‌ تاریکی‌دا نوقمییکه‌ن، سه‌یریوو دوا‌ی دوو پۆژ، به‌ جۆریکی سه‌یر و بێمانا له‌یادمکرد، وه‌ک ئه‌وه‌ی هیچ کات کێشه‌ی فریشته‌یه‌کی ترازووم نه‌بووبی‌ت.

دوا‌ی چه‌ند هه‌فته‌یه‌ک، بپیارمدا سه‌ری لێبده‌م و بزانی چی به‌سه‌ر هاتوه‌.

که‌ چومه‌ ژووری بۆ زیندانه‌که‌ی، له‌ سه‌ر دۆشه‌کیکی کۆن پاکشابوو، باله‌کانی گه‌وره‌ و به‌هێز و زه‌به‌لاح بوون، ساله‌های سال ئه‌و بالانه‌م به‌ شانی خۆم هه‌لگرتبوو، که‌چی هەر پێم نامۆ و نه‌ناس بوون. ئیستاش وه‌ک جاران سه‌نگین و به‌توانا ده‌رده‌که‌وتن. که‌س له‌ پاسه‌وانه‌کان باله‌کانی ئه‌وه‌ی نه‌ده‌بینی. له‌ چاو ئه‌و ئیواره‌یه‌دا که‌ کردمه‌ زیندان زۆر ئارامتر بووم، نا‌کۆکیه‌ ده‌رونبیه‌کانم له‌ شوێنی خۆیان بوون، به‌لام نا‌کۆکی ده‌رونی شتی‌ک نییه‌ به‌رده‌وام ئازارتبه‌دات، مرۆف ده‌توانی‌ت فره‌مۆشبی‌کات و دواتر بانگه‌یشتیبیکاته‌وه‌، بیه‌وه‌ی‌ت و وریاییکاته‌وه‌. که‌

منی بینی هر وهك خۆی سارد و بێمه‌یل دیاربوو، بۆ ساتنیک هه‌ستمکرد
هیچ سۆز و هه‌ستنیک تابه‌تی بۆ من نییه، وا ده‌پوانیت و په‌فتارده‌كات،
وهك هیچ كات به‌شێك نه‌بووبیت له‌ من. به‌ پاسه‌وانه‌كه‌م گه‌وت
كه‌رسییه‌كه‌م بۆ بێنیت، تا پاسه‌وانه‌كه‌م كه‌رسییه‌كه‌ی هێنا، هر به‌ هێمنی
سه‌یری په‌كترمان ده‌كرد، تاریکی ئه‌و ماوه‌یه هه‌ستنیک تابه‌ت یان توپه‌ی
تیدا دروست نه‌كردبوو، سه‌ره‌تا نه‌ ئه‌و هیچی گه‌وت و نه‌ من. له‌ به‌رچاوم
كه‌نجتر و خاویتر له‌ من ده‌ینواند، به‌لام غه‌مگینتر بوو له‌ پۆژی په‌كه‌م.
به‌رامبه‌ری له‌ سه‌ر كه‌رسییه‌كه‌م دانیشتم و پرسیم «به‌رچاییت خواردوه؟»
بێته‌وه‌ی ده‌نگی لیوه‌بیت سه‌ری له‌قان و به‌ ئاماره‌ گه‌وتی «به‌لێ». له‌
چاویدا پرسیارێك هه‌بوو، دانیابووم ده‌یه‌ویت بزانیته‌ بۆ هاتووم. گه‌وت
«ده‌ته‌ویت شتێك به‌رسیت، فهرموو پرسیاره‌كه‌ت بكه‌». گه‌وتی «بۆ
نامكوژیت؟ ... بۆ دوا‌ی ده‌خه‌یت؟». گه‌وتم «بۆ هاتیه‌وه‌؟ راستیم
پیتبێ، دوا‌ی ئه‌و ماوه‌ دوور و درێژه، ده‌مه‌ویت بزانه‌م بۆ هاتووته‌وه‌؟»
بێته‌وه‌ی له‌ جیگای خۆی هه‌ستیت، گه‌وتی «به‌رله‌وه‌ی بێژم، پۆچی
تاریکی تۆ زیندانم بوو، ئیستاش ئه‌م ده‌زگایه‌ت له‌ سه‌ر ئه‌و شپوه‌یه
دروستكردوه. ئێره‌ ئاسایش نییه، شوێنێكه‌ زۆر له‌ دای تاریکی خۆت
ده‌چیت».

ده‌نگی هێمن و خه‌والوو بوو، ته‌نیا ده‌می ده‌جولاند، جوله‌یه‌كه‌م له‌ له‌شی
یان پوخساریدا نه‌بینی. په‌كه‌مجار بوو سه‌رنجی ئه‌وه‌ بده‌م ئه‌م زیندانه
دریژكراوه‌یه‌كی مه‌جازی خۆمه‌. له‌وه‌دا له‌ سه‌ر هه‌ق بوو، ئیشكردنی
به‌رده‌وامم له‌م ده‌زگا تاریك و ئالۆز و گه‌وره‌یه‌دا ئیشكردنم بوو له‌ سه‌ر
پۆچی خۆم.

له‌ راستیدا نه‌مه‌وه‌یست زۆر بیروبوژینم، ده‌مویه‌ست جارێ كپ له‌
زیندانه‌كه‌ی خۆیدا دابنیشیت. ئیستا نیازم به‌س له‌سه‌ر دیلكردن و ونكردن
و بێده‌نگكردنی بوو، به‌لام پرسیم «ده‌زانم پێم ئالیت بولبولیار له‌ كوێیه،
گه‌ر بیوستبایه‌ ببینم خۆی ده‌هات، ده‌زانیت به‌داویدا ده‌گه‌ڕێم. به‌لام
گه‌رانه‌وه‌ی تۆ تا ئیستا شوێنی گه‌رمانه‌ ... بۆ هاتیه‌وه‌؟». شپوه‌ی

پرسیارە کەم وەک شتوای پرسیارکردنم بوو لە کاتی لێپرسیینە وەکانی ئاسایشدا. وە فائیل لە شوێنی خۆی نەجولا، بەلام گووتی «زۆر شت هەیە تۆ نیازنیت و نایبینیت و تێی ناگەیت ... خۆ شارەکه لەو سنوورەدا ناوەستیت کە چاوانی تۆ دەبینیت». گەرچی قسەکهی بەو نیازە نەبوو غروری من بشکێتیت، بەلام ههستم بە لاوازییهکی کتوپڕ کرد و پرسیم «چۆن؟ شارێکی تر هەیە من نایبینم؟». گووتی «نا، شارێکی تر بوونی نییه، هەر ئەم شارەیه، بەلام ژیاانی تر، مژۆی تر، جەنگی تر هەیە تۆ نایانبینیت».

ئەو هەیه که مجاری بوو که ویستی باسی کوشتاری فریشتەکانم بۆ بکات، من تا ئەو کاتە هیچ شتیەکم لە سەر ئەو چیرۆکە نەبیستبوو. پرسیم «چ جۆره جەنگێک؟ شتیکی زیاترم پێیلن». بۆ یەکه مجار لە شوێنی خۆی ههستاو گووتی «شەڕێکی گەوره دژی فریشتەکان، چەندین ساڵە شەڕێکی گەوره دژی ئێمه و مەله کبینهکان هەیە و تۆ بیتاگایت، ئیستا شیوهیهکی زۆر خوێناوی وەرگرتوو، پۆژ داوی پۆژ درنده تر و گەوره تر دهبیت، تا دیت قوربانی زیاتری لێ دهکهوتنهوه ... ئیستا ژیاانمان لە مهترسیدایه، ژیاانی من، ژیاانی بولبولیار، من لێرهم بۆ ئەوهی داوی یارمهتیت لێبکهم، کارێک بکه مەله ککوژەکان بوهستینیت».

ئەو ترسێک بوو، سالانێک بوو لە دەستی هەڵدەهاتم. چ ترسناک بوو رامکێشیت بۆ دنیاوی خۆی، چ بەدبەختییەک بوو بتوانیت وەها شیتمبکات، باوەڕ بە بوونی جەنگێکی لەو چەشنە بکەم. ترسی گەورەم ئەو بوو، و پێنهکانی ئەم مەخلوقە لە گەڵ خۆیدا بمبات. دەترسام بتوانیت لە واقەم دوربخاتەوه، نەدەبوو گوێ لە شتی وەها بگرم.

خۆم پאוەشاندا و گووتم بەس نییه باوەڕم هێناوه بەوهی فریشتەیهکی هەڵهاتووم هەیە؟ بەس نییه ئەو دوو کەرتبوونەم قەبوڵکردووە؟ گەر ئەم کەرتبوونە خۆم لە نێوان من و تۆدا بگوازمەوه بۆ هەموو دنیا، گەر

باوه‌ی به‌وه به‌ینم که ئەم دونیایەش شتیکی دوو دیوه، ئەوکات به‌وهو شیتی ده‌پۆم، توانام له‌ سەر به‌پێوه‌بردنی ده‌زگا نامینیت.

ئەو‌م هاته‌وه‌ یاد سه‌رده‌مێک من له‌ سه‌قز بووم، مه‌لاکانی شار جاری ده‌رکه‌وتنی ئیبله‌سیان دابوو، ئەوکات له‌ یادمه‌ هه‌موو قاقامان لێده‌دا و ده‌مانگوت مه‌لاکان شیت بوون. ئەوه‌ له‌رزکی خسته‌ گیانم و بۆ یه‌که‌مجار هه‌ستمکرد من شیتم، هه‌ستمکرد ئەم فریشته‌یه‌شم ده‌یه‌ویت زیاتر شیتمبکات. سه‌یری چاوانیم کرد و تیگه‌یشتم که‌ بوونی لێره‌دا، به‌رامبه‌رم، نیشانه‌یه‌که‌ بۆ ئەوه‌ی هیچ کات له‌ کۆلم نه‌بۆته‌وه‌. وه‌ک چۆن حیزب هه‌یزکی ره‌ش بوو، پزگاری نه‌ده‌بوو له‌ ده‌ستی، پۆچی گرتبووم و ئازادی نه‌ده‌کرد، ئەم فریشته‌یه‌ش له‌ پۆحم دانه‌ده‌زی و ژیا‌نی تالکردبووم.

ویستم بیکۆرم. به‌لام بێئه‌وه‌ی بزانی بۆ، توانای ئەنجامدانی ئەو کاره‌م نه‌بوو. له‌ دلی خۆمدا گووتم، که‌وتومه‌ته‌ سه‌رده‌مێکه‌وه‌ پره‌ له‌ ده‌ست و دلی ئیفلج و که‌س کاریکی گرنگی بۆ نه‌ه‌جام نادریت. له‌ نا‌کاو توانای سه‌یرکردنیم نه‌ما، وه‌ک له‌ خه‌ویکی ناخۆش هه‌لبێم، بێئه‌وه‌ی هیچ بلێم له‌ سەر کورسییه‌که‌م هه‌ستم و بێ هیچ قسه‌یه‌ک له‌ زیندانه‌که‌ چومه‌ده‌ری ... هه‌ستمکرد هه‌له‌م‌کرده‌ چومه‌ته‌ لای، ده‌بوو یان ئەو یان شتیکی دی بکۆرم ... ده‌بوو یان ئەو یان هه‌قیقه‌ت یه‌کیکیان بکۆرم.

توانای ئەو‌م نه‌بوو تا کۆتایی گوێی لێبگرم. له‌ نێوان واقعه‌یه‌ت و شیتیدا گیرم خواردبوو، خۆم وه‌ک گایه‌کی هار ده‌بینی که‌ له‌ نێوانی دوو دیواره‌ دیله‌. دیواریکیان دونیایه‌ و دیواریکیان شیتی، جاریک سەر ده‌دات به‌ دیواره‌ ده‌ره‌کییه‌که‌ی دونیادا و جاریکیش سەر ده‌کێشێ به‌ دیواره‌ ناوه‌کییه‌که‌ی شیتیدا، به‌لام له‌ هیچ دیوێکه‌وه‌ ده‌ربازی نییه‌.

ئەو‌ پۆژه‌ فەرمانم به‌ پاسه‌وانه‌کان و ئەفسه‌ری خه‌فه‌ر دا، خه‌یرا گلۆپه‌کان خامۆشبه‌کن و ده‌رگا‌کان مه‌حکه‌م دابخه‌ن و بیخه‌نه‌وه‌ تاریکی. هه‌موو سه‌رسام لێیان ده‌پوانیم و له‌ هۆی ئەو‌ هه‌له‌اتنه‌ سه‌یر و خه‌یرایه‌م

تینه‌ده‌گه‌یشتن. نه‌مده‌ویست هیچم بۆ بگنریتته‌وه، نه‌مده‌ویست تارمایی بولبولیار بهینیتته‌وه ژیانم، نه‌مده‌ویست ئه‌و پیاوه ببینم که یه‌که‌مجار باله‌کانمی بینی و منی خسته ئه‌م دۆزه‌خه‌وه. ئیستا هه‌مان ئه‌و دودولیه گرتمی که یه‌که‌مجار له شه‌وی تیربارانه‌که‌ی بولبولیاردا هه‌ستم پئیکرد، ئه‌و شه‌وه‌ی حقیقه‌ت و خه‌یالم بۆ ئه‌به‌د لی تیکه‌لبوو. ده‌بوو بۆ ئیستیکی کورتیش بووه هه‌لبێم ... ده‌رگام له سه‌ر داخست و هاته‌مه‌ره‌ی. هه‌ستمکرد ده‌بیت یان وه‌فائیل یان که‌ستیکی دی بکوژم. له‌و دوو پیاوه‌دا وه‌ستان جگه‌ له‌ به‌ده‌ختی، هیچی تری بۆ نه‌ده‌هێنام.

ئه‌وه‌ بریاری گه‌وره‌م بوو، پۆخی خۆم پزگاریکه‌م.

له‌ زستانی سالی 1996 دا، شار به‌ جۆریکی ترسناک پیس بووبوو، چه‌ندین جار سکچوونی کوشنده‌ بلایبووه‌وه، خه‌لکانیکی ده‌کوشت و پاشماوه‌یه‌ک وه‌کی هیچ نه‌بووینت خه‌فه‌ده‌بوو و ده‌نگی نه‌ده‌ما. هه‌موو به‌ جۆریک عاده‌تمان به‌ پیسییه‌وه گرتبوو، هه‌موو دونیامان ده‌بینی پیسییه‌کانی نه‌بیت. ژیان له‌ ناو ئه‌و کۆمه‌له‌ ترسناک و بۆگه‌نه‌ی خۆل و خاشاکدا که‌س نه‌بوو له‌ شه‌قامه‌کان و به‌رده‌م ماڵه‌کان و ژووره‌کاندا کۆیانبنکاته‌وه، بووبوو به‌ ژیانیکی بیخه‌وش که‌ هیچ که‌س گله‌یه‌کی وه‌های دژی نه‌بوو. شه‌پی ناوخۆش هیدی هیدی ده‌بووه شتیکی پۆتینی و پۆژانه و دووباره‌. شه‌پی ناوخۆ چیتر شه‌پ نه‌بوو، به‌لکو ئه‌و دۆخه ئاساییه‌ی ژیان و په‌یوه‌ندی ئیمه‌ بوو وه‌ک مرۆف له‌گه‌ڵ یه‌کدا. زۆر هه‌ولمه‌ده‌دا چالاکییه‌کانی پۆژانی شه‌پ، دیلکردنی نه‌یاران و ئه‌شکه‌نجه‌دانیان هه‌ستی تازهم بده‌ن، به‌لام شتیکی نوێ له‌ پۆخی مندا دیار نه‌بوو. وه‌ک سه‌رۆک، وه‌ک لیفتانت، وه‌ک شیرخان، وه‌ک هه‌موو ئه‌وانی تر، پیاویکی دووباره‌بووم به‌ ژیانیکه‌وه وه‌ک ژیانی دووباره‌ی نه‌وانیدی. دلنیا‌بووم حیزب یاریم پیده‌کات، پۆژیک ئه‌و هه‌ستم پیده‌به‌خشیت که‌ خودام و پۆژیکیش ئه‌و هه‌ستم تیا گه‌وره‌ده‌کات که‌ ته‌نیا جرجیکی گه‌وره‌م. له‌ نێوان ئه‌و دوو هه‌سته‌دا وردبووبووم.

ئو ماوهیه به زۆر بپوام به خۆم هینا شه پ بێت و نه بێت، هه میسه هه ر شه پ. قیزم تا ده هات له فرمانده و سه رکرده کانی حیزب زۆتر ده بوو. تاکه شتیک له و سه رده مه دا وه ک هه ستیکی گرن گ و سه ره تایی ته ماشامده کرد، ئو خولیا قووله م بوو بۆ سه ره بخۆیی، هه ندی جار وام هه ستده کرد ئیتر له رکێفی ئو حیزبه رستییه دێرینه ده ربازم بووه و بوومه ته پۆحیک ته نیا بۆ خۆم ئیشده که م. کاتیک له ماشینه جام په شه که مه دا داده نیشتم و پالمده دایه وه و چاویلکه یه کی په شم ده کرده چاوم، پیمو ابو که یشترومه ته ئو پله و پایه گه ورده یی سه ر به هیچ هیز و ده سته یه کی دونیا نه بم، پالمده دایه وه و ده ستم ده خسته سه ر ورگم و به خۆم ده گروت «هینی عه قید جه نگیز، دوا جار بوویت به پیاویکی ئازاد». هه ستیکی سه یرم هه بوو که ده رگای ئاسایش ده رگای خۆمه، وه ک چۆن مروفیک هه ستده کات ماشینه که ی، ژنه که ی، مندا له که ی می خۆیه تی، منیش وامده زانی ئو ده رگایه مولکی تایبه تی منه. ده بێت پاستیتان پیتلیم، ئیره جینگای درۆ نییه، ئو هه ستانه م زۆر کورتخایه ن بوون، چه ند ساتیک دایده گرتم و زوو ده بوونه هه لم و له نێو ده چوون و ده که و تمه وه نێو دۆزه خی ئو گومانانه ی که وێرانیده کردم. دوا ی ئو تۆبه ته توند و کاریگه رانه ی ئازادی، له نا کاو هه ستمده کرد من مروفیکی ئازاد نیم و هه ر چیه ک ده که م دوا جار له قازانجی حیزب دایه و هیچ کات و به هیچ کرداریک له وینه ی ئو ئه سپکوژه ی پسمامان پزگارم نه بووه. ئو کاته زۆر له خه یالی ئه وه دا بووم شتگه لیک ی زۆرم هه بێت می خۆم بن، هه ستمده کرد نه ئینی لیفتانته ئه وه یه که ده توانیت شته کان بکات به مولکی خۆی و من تا ئیستا هه ر چیه کم کردوه هه ر بۆ حیزبه. ئو هه سته هه ندیک پۆژ زۆر ئازاریده دام، ده چوومه ده رگا و ده که و تمه هه لدا نه وه ی فایله کان و ده پۆیشتم بۆ پشکنینی پۆژانه ی زیندانه کان و هه موو دیلیکی تازهم به سه ر ده کرده وه، زۆربه ی کات هه ستیکی ناخۆشم هه بوو که من ئه م کاره بۆ خۆم نا که م، گه ر کورت هه سته ده که ی زāl بایه، هه ستم به دلشادییه کی زۆر ده کرد و خه نده یه کی گه وره ده په پیه سه ر پوخسارم. بۆ ئه وه ی ئو هه سته ترسناکه زۆر ئازارم نه دات، ته کنیک و گه مه ی نویم ده دۆزییه وه،

زۆرجار بە کۆمەڵ خەلکم ئازاد دەکرد، زۆرجاریش به پێچهوانه وه دهمنارد
 وهک زه شبگیر ژمارهیهک خەلکم بۆ بگرن، لێتان ناشارمه وه ههندێ جار
 پێکهوتیگرده فرمائی کوشتنی بیههانهشم دهکردوه، فرمانیک ته نیا
 فرمائی من بووه، تا بۆ خۆمی بسهلمینم، به لێ من ئازادم، به لێ من،
 هیچ کەس نییه له سهرو خۆمه وه بتوانیت له گهروه و بچوکدا
 لێپرسینه وه له گەل بکات. قسهکانی نزار ئیدریس هیدی هیدی دهچونه
 خویتمه وه. ئهوهی چهنده ها سال بوو ئه و بانگهشهی بۆ دهکرد، ئیستا
 دهگهیشه لام و باوه پیم پێدههینا. له م شارهدا مروف ته نیا له پێگای
 تاوانه وه، سنووره راسته قینهکانی ئازادی خۆی ده دۆزێته وه. بۆ ئهوهی
 بیسهلمینم ئازادم، په نامدهبرده بهر کاری ههویی و نیشاندانی مزاج له
 هه موو حوکم و بریارێکدا. تا ئه وکات سیتهری ئه سپهکان هه ر به دوامه وه
 بوون، هه ر ده یانترسانم، هه ر پێیان ده گوتم من کۆیله م. ئه و سالانه که
 من وهک پیاویکی ئاسایش و به شیوهیهکی تایبهتی پۆژهکانی شه پی
 ناوخۆ ده ژایم، هه میشه پرسیاره که م ئه وه بوو، ئایا من ئه م یارییه
 گه ورهیه که سه دان که سی تیدا به دبهخت ده بیته بۆ خۆم یاخود بۆ حیزب
 ده که م؟ که تارمایی ئه سپهکان ده هاتنه وه خه یالم، ئه و ماخولان و
 خۆرگه یه ده بیژام که هیشتا له قسن و مه رقه دی حیزیدا زێوانم و هه ر
 مجبوری ئه و مزگوتنه م که سه رۆک بانگی تیدا ده خوینیت، هه ر چیه که
 ده که م ته نیا به خه یال و فه نتازیا و درۆ واده زانم بۆ خۆمه، ئه گین
 کاتیکیش بیپرسی حیزب خه لک دیلده که م و ده یانکوژم هه ر بۆ ئه و
 کارده که م. ئیستا له م رستانه ساردی سالی نه وه دوشه شدا، دلنیا بووم
 ده زگا که م پزێوه له چاوانیک که چاوی من نین، زۆر پۆژ کاتیگ
 ژوورهکانی ده زگا و فرمانبه زانم به سه ر ده کرده وه، دلنیا بووم چاوی تر
 دزه یانکردۆته ئێژه، به شی ئه وه ئه زموونم هه بوو سه یری چاوی
 کارمه نده کانم بگه م و ببینم ئاخۆ نیگا گانیان نیگای منه یان بۆ که سێکی
 تر کار ده که ن و ده یوانن. سه ره تا هه ندیک کارمه ندم ده رکرد، به لام به
 جوړیکی چاوه یوان نه کراو و به شیوهیهکی کوشنده هه ر زوو له دیوانی
 سه رۆکه وه «خوا لیتی خوش بیت»، نامه یان کرده سه رم بیانخه مه وه

جینگای خویان. کارمهنده دلسۆزه کهم به پوونی له نازاره کانم نیده که پشت، نۆد پۆژ ده منارده دواى و ده هاته لام و پیکه وه چا و پپسی ئیترانیمان ده خوارده وه و قسه مانده کرد. جارێکیان لیم پرسى «هه فال، من نازانم بۆ وا ئولفتم به تۆوه گرتوه، بۆ وا پپووستم پیتته». کارمهنده کهم «که هیچ شتیکی تایبه تی ده باره ئاشکرانا کهم» گووتى «له بهر ئه وه ی ئیستا ئیمه له سهرده می کارمهنداندا ده ژین». سهری دانه واند و به ملکه چیه کی پپ ریز و به وه فایه کی برایانه وه، گووتى «جه نابى عه قید، سهرده می پیتشمه رگایه تی ته وای، له و سهرده مه دا به رپر سه کان هه موو بۆ پیتشمه رگای دلسۆز ده که پان، ئیستا سهرده مه که گۆرا، ئیستا عه سرى کارمهندانى دلسۆزه، تۆش پپووستت به پیاوێکی دلسۆز و به وه فایه به وات پپى بیت و دلى خۆتى بۆ بکه یته وه». له ودا له سهر هه ق بوو، هه ستمده کرد هه موو ئه ندامانى بیروى سیاسى و فره مانده بالاکانى حیزب خویان به تاقمیک له کارمهندى ورده کار و بیده نگ و دلسۆز که مارۆ داوه. له و سهرده مه دا که رچى شه ر بوو، به لام فره مانده کانى حیزب هه یچیان له فیشه ک نه ده ترسان، به لکو ده ترسان نه ئینى کار و پلان و په یوه ندیه کانیان ئاشکرا بیت. وهک گووتم کارمهنده دلسۆزه کهم له قوتابیه دیرینه کانم بوو، من وانه ی سیخوپى و هه والدزیم پیدابوو، به لام جیا له هه موو قوتابیه کانم ئه م زیره کییه کی بپۆینه و چاوێکی ورده کارى هه بوو. ده ردی خۆم برده لای و گووتم «کارمهندى زیره کهم، من ماوه یه کی درێژه به ده ست ده ردیکی سه خته وه ده نالینم، خه و و خۆراکی تالکرېوم، من لیت ئاشاره وه له میژه له وه بیزاریوم تا مردن کار بۆ حیزب بکه م، ده مه ویت پاستبمه وه و بکه ومه سهر قاجی خۆم و هه ستم کهم پۆخى خۆم هاتۆته وه ده ستم و چیتر وهک بیست سال له مه ویه ر گیانم بارمه نییه و دیلى ئه م واجیه نیم. به لام هه ر چیه که ده کهم هه ستمى ناخۆشم هه یه که نازاد نابم و شتیک هه یه بۆم ته وانا کریت، که رچى چه ند ساله به پۆخى ئه وه وه کارده کهم، ئه م ده زگایه مالى منه، شوینى منه، که چى نا... ئه و هه سته به رم نادات که من بارمه م و هه موو شتم بۆ که ستمى دیکه یه ... چه ند فیل له خۆم ده کهم و ده لیم چیتر که ستمى هیزى نیم،

بەلام بۆم ناچیتە سەر و ئەو هەستە بەرم نادات کە بەلێ من هەر سەر
 بەم حیزبەم و هیچ کات پزگایم نابێت لێ. دەمەوێت بگەمە پۆزیک
 ئینتیمام نەمێنێت، پالێدەمەو و بلێم راستە من لە سەر ئەم کورسییە
 دانیشتووم، بەلام راستان دەوێت من کەسێکی ئازادم... بۆ ناگەمە ئەو
 هەستە؟ بۆ ئینسان جاریک پۆچی خۆی دا بە بارمە ئیتر بۆی
 وەرناگیرێتەو؟ ئەو لە یەکەم پۆزەو تا ئێستا پرسیری گەورە ی ژیانم
 بوو و قفلێ سەر سندوقی هەموو هەستەکانمە. کارمەندەکم گەرچی
 تەمەنێکی زۆری نەبوو، بەلام قزێ ماشوبرنج بووبوو، هەمیشە
 زەردەخەنە یەکی گەورە لە سەر لیوانی بوو، بۆ هەموو پرسیری
 پوونکردنەو یەکی وردی هەبوو، دڵنیا بووم کە دەزانێت باس لە چ جۆرە
 دوودلێ و ئازاریک دەکم، گووتی «جەنابی عەقید، شتیکی ئاساییە، هیچ
 کات لەو مەسەلەیەدا ناگەیتە دڵنیا، هۆکەشی وەها قورس نییە
 جەنابتان لێی حالی نەبن، لە سەردەمی شۆرشدا حیزب ئاواتی هەبوو،
 دروشمی هەبوو، ئامانجی هەبوو، شتیکی هەبوو ئێمە کردبوومانە ئامانجی
 خۆمان. حیزب ئازاریکی گەورە بوو، هەموو سەر بەو ئازارە بووین، خۆ
 بیرتان نەچۆتەو کە حیزب شەهید و پرسە و گریانێ زۆری هەبوو.
 سروشتی ئێمە وەک شۆرشگێڕ وەها، فرمێسک زوو پۆحمان پێکەو
 دەبەستێتەو. گەرەم ئەو کاری فرمێسک بوو، دەمێک دەچووینە
 حیزبەو، هەستماندەکرد لەگەڵ خەڵکانێکی تردا هاوبەشی ژانێکی قوول
 دەبین، ئازار بەشدەکەین و غەم پێکەو گریتمانەدات. جەنابی عەقید
 ئەوسا وەتەن زامداربوو، هاواریدەکرد. ئەوکات تق دەتوانی بلێت نا، من
 ناچمە ئەو پرسە گەورە یەو، هۆیک شک نابەم بێم بە هەلگری ئەو
 غەم، بۆ خۆم دەژیم و تەواو. ئەو کات گەر لە دەرەوێ حیزبدا بوویتایە
 بە پوونی دەترانی، چونکە حیزب داوایەکی لێت هەبوو. بەلام ئێستا نا،
 هەموو شتەکان گۆراون، حیزب داوای هیچ شتیکیان لێ ناکات، حیزب هیچ
 شتیکی لیان ناوێت، هیچ فرمانێکی نییە بۆمان جێبەجێبکەین... ئێستا
 شتەکە لەو مەجلیسی عاشقە غەمگینانە ی کۆن ناچیت، ئێستا وەک
 ئاھەنگ وایە. کەس داوایەکی تایبەتی لە ئێمە نییە، هەموو دەتوانین ئەو

کاره بکین که ده مانه ویت، گه وره، حیزب دهیه ویت نه وپه پری نازادبین، له زهت ببینین، خۆشی بچیزین، به میزبین، پاره داربین، نه وه بکین که ده مانه ویت. نه ها، بۆچی سه رسامی جه نابی عه قید... ئیستا حیزب ته نیا نه وه ی ده ویت. ده میگ تو بۆ خۆت کارده کهیت، بۆ خۆت چیز ده بینیت، بۆ خۆت نه رم نه رم له ناو شته کاندایه ژیت، واده زانیت نازادیت، واده زانیت نه وه بیباکییهت له خۆته وه هیناوه، به لام نا جه نابی عه قید... نه ساتانه ی تو تیدا هه سته ده کهیت پۆخت له چنگی بارمه دیرینه که هاتوته ده، هه مووی خه یالپلاره. نه وه نه ساته یه که له هه ساتیکی تر تو زیاتر گریدراویت وه به حیزبه وه. حیزب داوات لیده کات وا هه سته کهیت که چیت تر پۆخله به ریکی نازاد و سه ربه خۆیت، نه وه نازادییه فه رمانیکه له فه رمانه کانی حیزب، به لکو گه وره نه وه ته نیا فه رمانیتی و جگه له وه ئیستا فه رمانی تری نییه». قسه کانی که میگ رابانچله کاند، بۆ ئیستیک چاوم بریه چاوی، نه وه هه میشه نه وه خنده گه وره یه له سه ر لیوی بوو، خنده یه ک پیرگه نه بوو له وه ی قسه ی خۆی بکات و مه به سته ورده کانی بپنیکیت. هه میشه به شتیک له حورمهت و ملکه چیه وه قسه یده کرد، حورمهتی قوتابییه ک زۆر له مامۆستا که ی زیاتر ده زانیت، به لام به شوینی خۆی پارزیه و بیده نگ خزمه تده کات. چاکه تیکی خۆله میشی له به ردا بوو که له بیرم ناچیت وه، گه لیک جوان له گه ل په نگی سه روسمیتیدا ده گونجا. هه ستم به بیزارییه کی نۆر کرد، به خۆم گووت «هه موو نه وه نازادییه ی نه م ماوه یه هه ستم پیکردوه، فه رمانی حیزب بووه... وای له من وای». بیتۆقره و دوودل له ژووره که دا جیمه یشت، وه ک دیوانه یه ک بداته کتوان، بۆ بیرکردنه وه پوو مکرده دهشت و ده ر، تا پۆیشتم و له ده رگای ئاسایش چووم به و دیودا هه موو وه ک شیتیکیان دیبیت شپه رزه یی منیان بینی و نه یانده زانی چی نه پینیه کم هه یه، نه م ماوه یه وا زوو زوو په ریشان له هه موو جیگایه ک هه لدیم و تۆقره به خۆم ناگرم. هه سته یکی ناوه کیم هه بوو که قسه کانی نه وه کارمه نده راسته و نازادی من ته نیا دیارییه که له دیارییه کانی سه رۆکی به خشنده م. وه ک ته نه یایه کی هه میشه ته نه ها، به ره و ده ره وه ی شار پۆیشتم و قه دپالینکی چۆلم دۆزییه وه، عاشقیک چۆن

سهیری خۆرئاوا بوون ده‌کات، به‌وجۆره به‌رام‌به‌ر ئاسۆ دووره‌کان دانیشتم و غه‌میکێ قوول له‌ دڵمدا بوو. هه‌رچۆنیک بێت ده‌مویست چۆن سه‌رده‌میک ئازادانه پۆحی خۆم به‌خشیه‌وه‌ حیزب، هه‌مانشیوه‌ ئازادانه وه‌ریبگره‌وه‌، به‌لام شتیک له‌ وێهه‌دا شکابوو نه‌مه‌زانی چیه‌، شتیک گۆرپابوو ده‌رفه‌تی نه‌ده‌دا ئاسان بیه‌وه‌ به‌ وه‌فا په‌فیه‌ته‌ کۆنه‌که‌ و جارێکی تر هه‌ست به‌ ئازادی پاسته‌قینه‌ی خۆم بکه‌مه‌وه‌. دڵنیا بووم ئیستا حیزب هیدی هیدی ده‌موچاوی نه‌ماوه‌، حیزب چیتڕ پوخساریکی نه‌بوو تا بیه‌خشیت به‌ ئیمه‌. له‌ به‌ر ئه‌وه‌ ئیمه‌ چ ده‌مامکێمان بکرایه‌ته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ ده‌بوو به‌ ده‌موچاوی ئه‌ویش. شه‌و له‌ ده‌فته‌ری یاداشته‌کانمدا شتیکم نوسی که‌ بۆ هه‌تا هه‌تایه‌ له‌ یادمدا ده‌میتیتوه‌ «حیزب بۆته‌ گه‌ردیکی ورد، بۆته‌ بوونه‌وه‌ریک له‌ غوبار، بۆته‌ گه‌ردیلای ناسک و له‌ هه‌وادا په‌خشیه‌ته‌وه‌، پوخساریکی نه‌ماوه‌، هه‌ر که‌سیکمان ئازادین چ ده‌موچاویک هه‌لده‌بژێرین، باهیری بۆیه‌ به‌ فه‌رمانی سه‌رۆک لێزه‌یه‌ تا ئه‌و ده‌موچاوه‌ به‌ ئه‌ندامه‌ به‌رزه‌کان بیه‌خشیت که‌ چیتڕ حیزب نایه‌خشیت، هه‌ر په‌کیک له‌ ئیمه‌ ئازادین چ ده‌موچاویک هه‌لده‌بژێرین، هه‌ر ده‌مامکێک بکه‌ینه‌ سه‌ر گرنگ نییه‌، حیزب هه‌موو ده‌موچاوه‌کان و هه‌موو پوخساره‌کان قه‌بووله‌کات، خۆی پوخساریکی نییه‌ به‌مانداتی، هه‌ر سه‌ریک ده‌تیت به‌ سه‌رته‌وه‌ گرنگ نییه‌، سه‌ری فیل یان سه‌ری مشک، هه‌ر پۆحیک ده‌که‌یه‌ به‌رت گرنگ نییه‌، پۆحی درنده‌یه‌کی بێباک یان پۆحی هه‌کیه‌میکێ ئارام... هه‌موو شته‌کان بۆ حیزب په‌ک شتن، حیزب فه‌رمانی پێکردوین که‌ ئازاد بین، هه‌سته‌که‌م ئه‌وه‌ نه‌یتێ ئه‌و قێزه‌ گه‌وره‌یه‌یه‌ که‌ له‌ دڵمدا یه‌. من ئیستا هه‌ی ده‌موچاویکم نییه‌، هه‌ی ده‌موچاویک، هه‌ر ده‌موچاویک ده‌یکه‌مه‌ سه‌ری خۆم زوو ده‌بیت به‌ ده‌موچاوی ئه‌و. هه‌تا پۆژیکیش که‌ یاخی ده‌بم، پۆژیکیش که‌ چه‌ک له‌ دژی هه‌لده‌گرم، یاخود حیزب ده‌مگرت و له‌ تاریکترین زیندانی خۆیدا ده‌مژیتیت، هه‌ی کات بۆم پۆشن نییه‌ و پۆشن نابیت که‌ له‌ حیزب چومه‌ته‌ ده‌ری یان نا، چونکه‌ حیزب هه‌ی شیه‌، هه‌ی په‌نگ، هه‌ی قه‌لبیکی نییه‌ بزانی له‌ چی ده‌چیت تا بتوانین له‌ و نه‌چین».

ئه‌وه‌ ئه‌و ساته‌ ترسانکه‌ بوو که‌ هه‌ستمکرد بپوخساری حیزب وایکردوه‌

من هر پوخساریک بپۆشم به جۆریک له جۆرهکان ئهو ده بیات بۆ خۆی و ده یدرت لێم، ئیستا من شتیکی نه بووم که حیزب بیهوێت شیوه و مانا و وهزیفم بدات، به لکو حیزب شتیکی بوو من هر چیهکم ههلبژاردایه ده یکرد به شیوه و مانا و پوخساری خۆی. که دیلهکانم ده گرت، حیزب له گه لدا دیلهکانی ده گرت، که دیلهکانم به رده دا حیزب له گه لدا دیلهکانی به رده دا، که قیزم له هه موو شت ده کرده وه، حیزب له گه لدا قیزیده کرده وه، که هه ستمده کرد ئازادم، ئه ویش له گه لدا هه ستمده کرد ئازاده، که هه ستمده کرد من خودام، حیزبیش له گه لدا هه ستمده کرد خودایه، که هه ستمده کرد من جرجم، حیزبیش له گه لدا هه ستمده کرد جرجه ... خودایه، خودایه بۆ یه که مجار تیده گه یستم ئیستا فریشته که م پۆیشتوو و له بری ئهو هیولایه کی بپهنگ، بپیشویه، ببۆن، بیتامانج و بیتاوا هاوتوته جیگای، حیزب ئیستا له هیچ جیگایه که نه بوو له ناوه وه مده نه بیت، هر پتگایه کم بگرتایه هر ده بیرده وه بۆ ناو خۆی ... ئهو به وه کۆنترۆلیکردبووم که پهنگی خۆی وه که پهنگی من لێبکات.

له ویدا بۆ یه که مجار هه ستمکرد که ته نیا به شیکی من که حیزب داگیری نه کرده، وه فائیلی فریشته یه، ئه وه ته نیا به شی منه که نه به من، نه به خوداکان، نه به حیزب پام نه کراوه و نه دۆزراوته وه. ئه وه ئهو ساته بوو که تیگه یستم گهر منیکی راسته قینه بوونی هه بیت، ئهو فریشته یه یه، ئهو بوونه وه ره یه که من دیلم کرده و خستوو مه ته زیندان. له و ساته دا هه موو هه سته کانم به جۆری کیمیا یه کی پهش و سهیر تیگه لده بوون، به سه ریک ده مو یست کتیبیک بنوسم که هه موو کتیبه کانی ولاته که ی له گه لدا له خنکان پزگاری که م، به سه ریکیش ده مو یست بگه مه جیگایه که ئهو گه مه یی حیزب هه لوه شتیمه وه که به هه موو پتگایه که ئیمه ی ده سته مۆ کرده وه، له و ساته دا بپارمدا یاخی بېم ... بۆ هه تا هه تایه یاخی بېم، به لام تاده کریت نه ئینی ئهو یاخی بوونه م له هه موو مه خلوقیک بشارمه وه، هه تا له وه فائیل، له کارمه نده زیره که که م، جگه له ئاسمانی کچم نه ده بوو هیچ که س گوئی لێم بیت کاتیک ئهو نه ئینیانه ده درکینم. بپارمدا ئهو به شه له زیانم له

دەفتەری یادداشتهکانیشدا نەنوسمەو و تەنیا هەلیگرم بۆ ئەو پۆزەیی کتێبی هەرە گەورەیی ژیانم دەنوسم، کتێبێک ئیستا لە بەردەستی ئێوەدایە و دەخوێننەو.

شەوی دواتر بێتەوێ هێچ کەس بزانیت، چووێ سەر پێگای باهیری، دەمزانێ کە لە شوێن کارەکەیی خۆی دێتە دەرێ، خۆم لە ماشینیکی بن ژمارەدا شارەدووە و لە کوچەبەکی نزیکی مانی خۆیدا چاوەوانمکرد. نزیکی سەعات یازدەیی شوو بوو کە بە خۆی و هۆندا سپییەکەبوو دەرکەوت. بواری یاریکردن و هەلەکردنم نەبوو، پێشم لێگرت و سلاوم لێکرد و وەستانم، دیاربوو بینینی خەلکی زۆر زەینی کوێرکردو، منی نەناسیو. پێمگوت بوەستە من عەقید جەنگیزی بەپێوەبەری ئاسایشم، کە وامگوت زیاتر گەشایەو و هەستی بە ئەمان و دڵنایاییکرد، سلاوێکی گەرمی لێکردم و بە پوویەکی زۆر خۆش گووتی «وای حەزەرت، دەنگوباستان، شەوێکی خۆشە حەزەرت»، دابەزی و بە پوویەکی خۆشەو لێم نزیکبوو، هێشتا سێ تا چوار هەنگاوی مابوو بگاتە لام، دەمانچەکەم دەرھێنا و بێتەوێ دەستم بلەرزیت، بەو پەڕی بپواو، بەو پەڕی جێگیری و سەقامگیری پۆخو، وەک کەسێک بۆ یەكەمجار لە ژیانیدا کارێک بۆ خۆی بکات، یەكەم گولەم نا بە سەرییەو، یەكەم فیشەک بەر لووتی کەوت و لە جێگایەکی نادیارەو سەری پێکا. خولی خوارد و کەوت، بێتەوێ لە ماشینەکەم بێمە دەرێ، هەر لە هەچەنجەرەکەو دەستم کێشا و سێ گولەیی ترم نا بە سەرییەو، کە نزیک لە دەرگای دواوێ ماشینەکەمدا دای بەزەویدا. ئەو یەكەمجاربوو دڵنیابم کارێک بۆ خۆم دەکەم، دەمانچەکەم بردە دواو و تەغیك کردە لاشەکەیی و بە خێراییی دوورکەوتەو، ئەو سەرەتای دەستپێکردنەوێ من بوو، سەرەتای لەدایکبوونەوێ وەفای پەفەت بەگ بوو، دواي زیاد لە بیست ساڵ، هەستمکرد دەگەپتەو بۆ لای خۆم، بۆ ئازادی خۆم. گرنگ نەبوو لام وەفائیل چۆن سەیری ئەم تاوانەم دەکات، من مەزۆم و فریشتە نیم و بۆم گرنگ نەبوو فریشتەکان دەلێن چی، جگە لەم پێگایە پێگای تر نەبوو

لەم دونیایە بە راستی یاخیبیم. دڵنیا بوم پیاویکم کۆشتوو دەموچاوی درۆزنی دونیایە که خەریکە دەمخوات. ئەو ئەو تاوانە بوو که حیزب نەیدەتوانی بیگات بە گوناھمی خۆی و لێی ببوریت، لەو ساتەدا که بە خێراییهکی شیتانە لێمخوێ و دوورکەوتمەو، هەستمکرد ئەو خۆینە دەرگای هەرە گەورەى ئازادی من بوو، هەولێکی دیکەى گەورەم بوو بۆ وەرگرتنەوێ پۆچی خۆم... خوشحالبوم، بەختەوهربوم و هاوارمکرد «تف له تو ئەى باھیری».

چیرۆکەگەى ماکوان

«دەربارەى سووتانی کەشتی فریشتەکان»

ماکوان بەر لە کۆتایی دانیشتنەکە، ماوەیەکی درێژ سەری داخست و گریا، چەندین جار داواى لێبوردنی لە دکتۆر کرد و دیسان گەراپەووە بۆ ئەوێ بۆیت «گەر ئەم شارە بەجێ نەهێڵیت ناچارم بتکوژم». ماکوان بەر لەوێ بپوات، گووتی «دکتۆر بە دەست تۆیە من بێم بە پیاوکۆژ یان نا... گەر بپۆیت و لەم شارە نەمێنیت، من پزگارم دەبێت. بپۆ لێرە مەمێنە». دکتۆر دەستی گرت و گووتی «بۆ کوێ بچم، جێگایەکم نییە بپۆم. دواى ئەوێ من پیاویکم چوومەتە تەمەنەو، گەنجیک نیم بتوانم لە هەر جێگایەک بەوێت سەر لە نوێ دەست پێیکەمەو، ئەم شارە نەبێت هەموو شارەکانی تری دنیا تەنگن بە بەرم، لە هیچ شوێنێکی تر ناتوانم دەست پێیکەمەو، هەموو یادگارییهکانی ژيانم لەو ماله دایە. دڵنیا شەم... دڵنیا شەم تۆ پیاوکۆژ نیت». دکتۆر نەیدەزانی بۆچی ئیستا لە ناکاو دڵنیاپە ئەم کۆرە ناتوانیت بیکۆژیت، لە دلی خۆیدا گووتی، پەنگە ئەو هەستەم پەییوەندی بەو شتەو هەبێت که ناویدەنیم «گەژەیی فەلسەفی». لەگەڵ ئەوێشدا دڵنیا بوو، دڵنیاپەیک وەک ئەو کاتەى شەوان

دەچوو خەستەخانە و بریوایەکی گەمژانەی هەبوو کە نەغەدە لە پێخەفەکی ئەودا لەگەڵ کەستیکی تردا ناخەوێت. بەر لەوێ ماکوان بریوات، دەستیگرت و پیتیگوت «هەموو چیرۆکەکەم بۆ بگێڕەرەوە، بەلکو پوونتێر بیربکەمەوە و خێراتر بریاربەم چی دەکەم... خۆ من گەر هیچ نەزانم باکم بە هیچیش نابێت، کوا مۆفی بیتاگا لە هیچ دەترسیت، ماکوان... وریامبکەر، پەنگە ئەوە هۆیک بێت لەم شارە نەگرسە دووربکەمەوە و بپۆم».

نا دکتۆر شوکاک لەوانە نەبوو بێر لە دوورکەوتنەوە و هەڵهاتن بکاتەر، سەردەمێک کە لە باشوورەوە هاتەر بۆ ئەم شارە، وای بەخەیاڵدا هات داوابکات بیگوازنەرە بۆ هەر شارێکی دی دنیا، هیچ نەبێت لە جیگاکانی تر خەڵک سەیری ناکان و بە چپەرە بە یەک نالێن «ئەوە خۆیەتی، کابرایە کە ژنەکی کلاوی لەسەر ناو» . ئیستا بەرگی دۆزەخی ئەم شارە گرتبوو، پۆج و جەستە لەگەڵ هەموو گەرمی و ساردییەکانیدا پاهاتبوو. کەستیگوشی لێ دەرچوو بوو بێ نەخۆش و خەستەخانە نەدەر، نەیدەتوانی بێر لەوە بکاتەر سەفەری دەرەرە بکات، ژۆر پۆژ لەگەڵ هەموو چوست و چالاکیەکیدا هەستیکی تالی پیریتی دایدەرگرت کە وەک خۆی دەیگوت «هێندە پەیوەندی بە دووبارەبوونەوەی بیتمانای شتەکانەرە هەیە، پەیوەندی بە تێپەڕینی کاتەرە نییە». ماکوان گەنجیکی ترسناک بوو کە پێ بوو لە هەستی ئالۆزکاو، بەلام توانای بریاردانیشی نەبوو، گەر چیرۆکەکی ماکوان پاست بێت، ئەمە دووم جاریتی کە ناتوانیت دکتۆر بکوژیت، گەر سێهەم جاریش نەتوانیت، ئەوا ئیدی بۆ هەتاهەتایە ناتوانیت... نا دەبێت بلێم کە دکتۆر بۆ یەک چرکەش دوودل نەبوو لەوێ کە ئەم شارە دوا جیگایە کە دەتوانیت تێیدا بژی. دکتۆر سۆزێکی نیشتمانی بۆ شارەکە نەبوو، هەموو شتیکی ئەم شارە بە مایە شەرمەزاری و توپەیی دەزانی، زوو زوو دەیگوت «شاری چی، باشترە لە سەر خەرپە ناوی نەهێنن، نەبا غەریبێک بیدۆزێتەرە و نابوو مان بچیت» یان دەیگوت «شارەکە خۆی خەستەخانەییکی

گه وره به که خهسته خانه په کی بچوکیان له ناوه پاستدا دروستکردوه» یان دهیگوت «من نه مینداری گشتی نه ته وه به کگرتووه کان بوومایه، شورایه کی قایم به دهوردا هه لده چنی، بۆ نه وه ی کهس لیره نه پواته ده ری و ثافت و دهرده کانی بیات بۆ شارانی تر و خه لکانی تر له دونیادا تووشبکات». به لآم له گه ل نه وه شدا، دکتور باوه پی و ابو هر مرؤف و دۆزه خی خۆی هیه، خراپترین شتی مرؤف نه وه به دۆزه خی خۆی به دۆزه خی نه وانی تری به راوردبکات ... بپرسیت دۆزه خی من باشتره یان دۆزه خی نه و یاخود بیه ویت دۆزه خی خۆی بگوریتته وه به دۆزه خی که سیکي تر. هه ستيکرد نه و هه موو ژيانی خه ریکبووه تا نه م دۆزه خی بۆ خۆی دروستکردوه، ئیستا گه ر بپواته ده ری ده چیت بۆ کوئ. دواچار هه ناسه به کی هه لکیشا و به ره و لای ژووری دکتوره کان پویش و به دم پینگاوه گووتی «مرؤفی ناواره نه و که سه به که دۆزه خی خۆی لئ ونبووه». دکتور نه وه ی به راست بوو، بپوای ته وای بوو گه ر لیره بچیتته ده ری دۆزه خی خۆی له ده سته دات. ئیستا ئینتیمایه کی به هیزی بۆ نه و دۆزه خه هه بوو، نه وه ک بۆ نه م شاره. که گه یشته نزیکي ژووری دکتوره کان، هه ستي به غه میکی تیژ و کوتوپرکرد که له نازاره کانی نه غه ده وه هه ستي پئ نه کردبوو، غه میک به رچاوی مرؤف تاریکده کات، له شی خا و ده کاته وه و خه ریکه دلئ ده هیئتته ده ری. بیری له هه موو قسه کانی ماکوان کرده وه، غه میکی سه یر بۆ مه هدائیل و پیزانی مه له کبین دایگرت، نۆر بیری مه هدائیلی کرد... تاکه هاوړتی پاسته قینه ی بوو. به رله وه ی بگاته ژووری پزیشکه کان پووی وه رگپړا و گه رپاوه و خۆی کرد به ژووره بچکۆله و تایبه تیه که ی خۆیدا، وه ها سه ری دانه واند تا کهس نه بیینیت که ده گری. که گه یشته ژووره که ی، ده رگا که ی داخست و سه ری خسته سه ر میژه که ی و دایه پپه می گریان و وه ک مندالیکي بپچاره، گووتی «بۆ خودایه، بۆ ... ئیمه چیمان کردوه». وه ها گریا خه ریکبوو پوخی له گه ل فرمیسه که اندا ده رچیت. هه موو ژيانی هه ستي به لاوازیی کرده، هه موو ژيانی له هر جینگایه ک بوویت که سیک بووه له په راویژدا، هه موو ژيانی هه میسه له دهره وه ی نه وانی تر ژیاوه ... دکتور بیری نایه

چەند گریا، چەند سەعات، بەلام زۆر گریا، بە جۆریک نزیکدەبوو وە لە سنووری پۆحکیشان. یەکەمجارى بوو بەو جۆرە بگرى، وەك ئەوێ ئەو هەموو سالتە چى لە پۆحیدا کۆبۆتەو یەكجار بە لیشاویکی ترسناکی فرمیسك بێتەدەرئى. دواى ئەو، دکتۆر لە سەر مێزەكەى خەوى لى كەوت، چەندین سەعات وەك بێهۆش سەرى لە سەر مێزەكە دانا و لەگەڵ خەویشدا دەگریا و فرمیسك تەك تەك لە چاوانى دەپژانە خوار. خەوتبوو كە یەكێك لە كچە سستەرەكان دەرگاگەى كردەو و بینی دکتۆر بە خەوتوویی دەگرى. كچەكە لە دلى خۆیدا گووتى «بۆ ژنە كۆنەكەى دەگرى». بە ئەسپایی كچىكى تری بانگكرد و گووتى «وەرە سەیركە، دکتۆر خەوتوو و لە خەویدا دەگرى»، ئەویش سستەریكى تری بانگكرد و بەو شێوەیە تا بوون بە دەستەیک، تا چەند پزیشكىكى دیش پێیانزانى و هەموو هاتن... سەیریان لێهات دکتۆر لە خەویدا بەوجۆرە و بێوچان فرمیسك دەپێژێت. دواجار، دکتۆر جەلال ماردینی، بەپێوەبەرى خەستەخانە، لەوێوە تێپەرى و هات بزانیت چ باسە. سەیری لێهات هەمووان لە نزىكى ژوورەكەى دکتۆر شوکاگەو کۆبوونەتەو، دواجار ئەویش لە سەرەخۆ هاتە سەر دکتۆر و بینی بە كۆل لە ناخەو دەگرى. هەموو بینیان چۆن دکتۆر جەلال چاوانى پردهبن لە فرمیسك، چۆن وەك چەقۆیەك لە دلى درابیت باوەش بە دکتۆر شوكاكدا دەكات و دەستدەكاتە گریان و دەلێت «بەمەخسە كۆرم». گریانەكەى هێندە لە كۆلە سستەرەكانى تریش دەخاتە گریان. لە ناكاو هەموو دەگرین، لە ناكاو هەر كەسێك دیت و سەیری شوكاك دەكات، دلى پردهبیت و دەداتە پرمەى گریان. ئەو ئەو ساتەیه كە دکتۆر شوكاك لە خەستەخانەدا بەزەدەبێتەو بۆ پلەى پیاوچاك و قەدیسەكان، بۆ وێنەى ئەو مەسیحە غەمگینە تێكشكاوێ واز لەو ناهێنێت بەرگرى لە مان و ژيانى ئەوانى تر بكات. دکتۆر وەك ئەوێ ئەو لاشەیهك بێت و بگرى، فرمیسك و باوەشەكەى دکتۆر جەلالیش وریای نەكردەو. بێئاگا لەوێ لە ساتێكدا هەموو هاوڕێكانى بیمارستانی، هەموو ئەو مۆفانەى كە بە درێژایی ژيانى ئازاریان داو، بە كۆمەڵ بۆى گریان، دەمە و ئێوارەیهكى درەنگ لە سەر ئازارى ناخى

خۆی به ناگاهاتهوه و بێتهوهی هیچ بکات و هیچ بپرسیت، بیمارستانی به جیهیشت و گه پایه وه مأل.

پۆژانی دواتر تاکه خولبای ئه وه بوو ماکوان ببینیتهوه، ههستیکی ناوهکی قوول پآلی پێوهدهنا دوی سه ربورد و چاره نوسی پۆژانی مه له کبین و مه ههائیلی هاوړی بکهویت. دوو شهو بێتهوهی سل له هیچ شتیک بکاتهوه، دهچیتهوه ناو وێرانهی کهشتی فریشتهکان، هیز و تینی ئه و ناگره گه ورهیهی هه موو شتیک سووتاندوه سه رسامیدهکات. تهواوی کهشتیهکه له کۆتهره داریک سووتاو دهچوو که دواتر بارانیکی له ناگر نه گریستر ته پیکردبیت، سه یری لیدیت بولبولیار له ناگری وه ها پزگاری بووه. ههفتهیهک به سه ر ببینه کهی ماکواندا تیناپه رپت، جاریک دی سوار ماشینه کهی ده بێتهوه و دهچیت بۆ لای. دهیهویت هه موو شتیک بزانیته، ماکوان به ببینی تووشی شپه رزه ییهکی دهرونی ده بێتهوه، وهک ئه وه وایه دکتۆر هه موو ئه و شتانهی بیرخاتهوه که لیان هه لدیت و نایه ویت بیران لئ بکاتهوه. ماکوان له ترسی ئه وهی کهس دکتۆر شوکاک لای ئه و نه ببینت و هه و آله که بباتهوه بۆ تاقم و دهستهی باوکی، په یمان ده داته دکتۆر، شهو درهنگ له مآله وه سه ردانییکات. دکتۆر له گه ل هه موو ترسه شار دراوه و ناشکراکانیدا، شهو ده رگا له م میوانه ده کاتهوه که پنده چیت چیرۆکی بایه خدار ده ربارهی هاوړیکانی بزانیته. خواستی دکتۆر بۆ زانینی ئه و چیرۆکانه له خواستی ژیا نی گه وره تره، ماکوانیش به دوی ئه وه وهیه نه بێته پیاو کوژ... هه موو شتیک خه رجدهکات و هر پێگایهک ده گریته بهر، به مه رچیک ئه و قوربانیهی باوکی بۆ دیاری کرده دووریکه ویتهوه و لێره نه مینیت، به دکتۆر ده لیت، گه ر ناچاری نه بیت، هیچ کهس نابیته پیاو کوژ. گه ر دکتۆر خۆی ونبکات ده توانیت بلیت کوشتوویتی و لاشه کهی سووتاندوه و پاشماوه کهی شار دۆتهوه، به لآم گه ر دکتۆر نه یه ته ژێر بار، ئه و تاونیک له به رده میدایه و هر ده بیت جیه جیییکات. ماکوان له وانهیه که هیزی مروف کوشنی نییه، گه رچی کوړیک به هیز دیاره، گه ر وردیش لئی وردبیته وه که میک دلره ق ده نوینیت، به لآم ئه و سیفه تانه بارته قای

ئەو نین هیزی کوشتنی پێبەخشن. کە شەو درەنگ لە دەرگای مالی دکتۆر دەدات، دلی وەک بالی بالنده چکۆلەکان دەلەرزیت، دەترسیت باوکی بەم سەردان و نزیکییە ئیوان ئەو و شوکاک بزانیت، ئەمجارە جگە لە خۆی هیچ کەس ئاگاداری هاتنەکەی نییە، دەیه‌وێت هەموو پەنجیک بدات دکتۆر بخاتە سەر کەلکەلەی سەفەر. هەستیکی ئالۆز و بێتاو پالی پتوودەنیت هەموو شتیک بۆ دکتۆر باسبکات، برۆابوونی بە دکتۆر، تەنیا وەک برۆابوونی جەلاد نییە بە قوربانییەکی، بەلکو پتر لە پارانەوێ کەستیکی گياخۆر دەچیت، کە برستی ناچاریدەکات گوشتی گیانلەبەرێک بخوات، بەلام لە بالندهکان دەپارێتەوە بفرین تا ئەم دەستی پێیان نەگات. ئەو شەو هەموو چیرۆکی سووتانی کەشتییەکە لە بنەو دەگێڕێتەو و ئومیدی وەهایە کە تیگەیشتنی دکتۆر لەم چیرۆکە لێرە دووریخاتەو.

چیرۆکەکە وەک ماکوان مەهدی دەگێڕێتەو بەمجۆرەیه:

دوای ئەوێ مەلا ئەرسەلانی عەسکەری یاداشتێکی نەینی دەدۆزێتەو، کە بیرەوێ پیاویکە بە ناوی حاجی ئیسماعیلی شەیتانکۆزەو، بەپێی وەسفەکان و نەخشەکان، کەشتیی فریشتەکان لەلایەن ئیماندارانەو دەدۆزێتەو و شوێنەکەی دیاریدەکریت. لە یاداشتەکانی حاجیدا بە درێژیی باس لە هەندیک ئەوانی بالدار ئیبلیس کراوە کە تەنیا هەندیک لە ئیمانداران دەیبینن. مەلا موزیر هەموو یاداشتەکەی حاجی مەلەککۆز بە وردی دەخوێنێتەو و تێدەگات ئەم شارە لە میژە نیشتەجێی شەیتانە بالدارەکان بوو. وەسفی وردی حاجی بۆ کۆشکی مەلەکبین و مۆلکە گەرەکە، سەرنجی مەلا زۆر پادەکێشیت، هەم کینەئامیز و هەم ئەدیابانە و وردەکارە، لە شیوەی پەيامێکی نەینیدا بۆ ئیماندارە دڵسۆزەکانی داهاوو نوسراوە. سەرەتا مەلا موزیر واتێدەگات چیرۆکەکە ئاماژە بە بۆ شوێنێکی دێرین و سەروردیکی گۆن و بەسەرچوو، لەو باوەرەدا نییە ئەم چیرۆکە پەڕپێتەو ئەم سەردەمە و خودی مەه‌دائیلی فریشتەش نیشتەجێی ئەو کۆشکە کۆنە بێت. هەندیک پرسیار دەربارە ی کەشتییەکە

ده‌کن و نه‌ویان بۆ پوونده‌بیتته‌وه که جگه له پیزانی کچی حاجی
 ئیسماعیلی مه‌له‌کبین، هه‌ندیکی دیش به ناوی باغه‌وانه‌وه هاتوچۆی
 شوینه‌که ده‌کن، ماوه‌یه‌ک چاودێرییه‌کی چه‌ند پۆژه ده‌خاته سه‌ر ماله‌که،
 به‌لام چاوه‌دێرکه‌ران جگه له‌وه‌ی کوپێکی گه‌نجی نه‌ناسراوی زۆر هه‌ژار
 ده‌بینن هاتوچۆی ئه‌وێ ده‌کات، شتیکی گرنگ و گوماناواییان ده‌ست
 ناکه‌وێت. وه‌ک ماکوان ده‌گێڕێته‌وه، ئه‌و ده‌م که که‌شتیی فریشته‌کان
 یه‌که‌مجار ده‌که‌وێته به‌ر سه‌رنجی جه‌معییه‌تی دوژمنانی شه‌یتانه‌وه،
 جه‌معییه‌ته‌که له‌ میژه‌ چالاکه و له‌ هه‌ر جێگایه‌ک ئه‌و شه‌یتانه بالدارانه
 ببینرێن به خراپترین جۆر ده‌کوژدێن. تا ژماره‌ی مه‌له‌که کوژراوه‌کان
 زۆرترب، مه‌لا مونزیر و مه‌لا نه‌سه‌دی ئاشنایان و مه‌لا نه‌سه‌لانی
 عه‌سکه‌ری بپواییان به کار و هه‌لبژاردنی خۆیان زیاتر ده‌بێت. له‌و نێوه‌دا
 مه‌هدی ده‌ریایی شوینیکی گرنگ و بایه‌خدار له جه‌معییه‌دا وه‌رده‌گرێت،
 وه‌ک یه‌که‌مین که‌سێک بۆته مایه‌ی ئه‌وه‌ی ئیمانداران له مه‌ترسی گه‌وره‌ی
 سه‌ر ئیمانیاان وه‌ ناگا به‌پێتێته‌وه. مه‌هدی له ژێر کاریگه‌ری بوونی له ناو
 ئه‌و ئیمانداره تونده‌وانه‌دا ده‌که‌پێته‌وه سه‌ر هه‌وای گه‌نجی، ده‌مێک به
 دوا‌ی کۆمۆنیسته‌کاندا تیبی پشکنینی پێکه‌وه‌ده‌نا و بۆیان ده‌گه‌را. وه‌ک
 چۆن جاران به ئاره‌زوویه‌کی ترسناکی حیزبییه‌وه شیوعییه‌کانی راوده‌کرد،
 ئێستا هه‌مان ئاره‌زووی کردبووه به‌ری خودا و به ناوی ئیمانیه‌وه بۆ
 جه‌معییه‌ت کاریده‌کرد. دڵسۆزی مه‌هدی جێگای سه‌رنجی مه‌لاکان بوو، ئه‌و
 به جۆریکی توند وه‌رگه‌را و پوویکرده‌وه خودا‌په‌رستی، یه‌که‌م که‌س که
 هێتایه جه‌معییه‌ته‌که‌وه کوپه‌که‌ی بوو. سه‌ره‌تا ماکوان مه‌هدی ته‌نیا به
 ناسینی شه‌یتان و خراپیه‌یه‌کانی فێرکرا، مه‌لا نه‌سه‌لانی عه‌سکه‌ری که
 قوتابی علومی شه‌ریعه‌ت بوو، په‌روه‌رده‌کردنی گه‌رته ئه‌ستۆی خۆی، به‌لام
 کوپه‌که هێنده بێمه‌یل بوو، له ناویشه‌وه وه‌ها به خه‌یاڵاتی بێ‌دینیانه‌ی
 چنرابطوو، مه‌لا نه‌سه‌لان زوو زانی که کاری ئه‌م گه‌نجه سه‌خت و پێگای
 له‌وه درۆژتره ئه‌م بتوانێت کاتی پێویستی بدات و دوا‌ی بکه‌وێت. دوا‌ی
 دوو هه‌فته، مه‌لا نه‌سه‌لان خۆی له ژێر باری ئه‌و کاره ده‌رهێنا و
 خۆینه‌کاره پێ گومانه‌که‌ی به‌خشی به مه‌لا ساجیدی مزگه‌وتی سن ده‌رگا،

کە بەوێ ناودار بوو هیچ کەس وەک ئەو شارەزای شەیتان نییە. مەلا ساجیدیش، پاشماوێەک دەریکێرد ئەم کوپە لەوانە نییە زوو بپوا بە شتەکان بەیئەت، هەر زوو لە قسە و ناپەزایی و بۆلەبۆلە بەردەوامەکانییەوێ تێگەشت ئەوێ هێناوێتە جەمعییەتەکەوێ ترسی گەورەییەتی لە باوکی. گومانێ مەلاکان لە ئیمانی ماکوان لە جێگای خۆیدا بوو، بەلام مەلا مونزیر لەو باوەڕەدا بوو کە لە جەمعییەت کاریان بە هەموو کەس هەیە، هەتا گەر ئیمانیشی «وەک خۆی دەیگوت»، بە وێنە سەهۆلی سەقەر رەق نەبێت. ئەوکات کە ماکوان لە بەردەستی مەلاکاندا ئەم ئوستاد و ئوستادی دەکرد، تازە بە تازە دەستیان داوێوێ پاوێ فریشتە، هێشتا نەکەوتبوونە سەر کەلکەلەیی کوشتنی کەس، بەلام مەلا مونزیر بەردەوام پێی لە سەر ئەوێ دادەگرت کە بەو زمانە دەستەکەنە پاککردنەوێ مەلەکییەکانیش، چونکە ئەوێ ترسانەکی خۆی ئیبلیس نییە، بەلکێ ئەو کەسە یە کە ناوی لە خۆی ناوێ موسلمان و بۆتە عەون و مەدەدی ئەو. ماکوان گەرچی خۆپێندەوار و بە بەهرە نەبوو، بەلام قسەزان و بەسەلیقە و وریا بوو. لەو کەسانە نەبوو کە پرسبیری دینی گەورەیی هەبێت، بەلکێ پرس و غەمەکانی پتر لە چوارچێوەی کێشەیی دنیایی بچوکیا قەتیس مابوون. مەلا مونزیر باوەڕی وابوو بۆ ئەوێ کوپەکە بێسەرتێتەوێ و نەکەوێتە بارودۆخێک پۆژێک لە پۆژان زیانی بۆ پێکخراوەکە هەبێت، دەبێت بە شتێکی توند بەم پێکخراوە شەتەکی بدرێت، دەبێت وابێت گەر پۆژێکی بیری بۆ ئەوێ چوێ دوربیکەوێتەوێ، بە جۆرێک لە ئیشوکاری جەمعییەتەوێ گلا بێت نەتوانێت خۆی وەک بێگوناهێکی پاکدامن دەریخات. مەدەدی دەریایی گەلێک لە کوپەکەیی نیگەران بوو، لەو کاتەوێ بووبوو بە کەسێکی ئیماندار، بووبوو بە باوکیکی غەمخوریش کە دەبویست کوپەکەیی پێگای بەهەشت بەرنەدا، یاخود بێم هێندەیی غەمی ئەوێ بوو ماکوان لەو دنیا چوێ دەیگوزەریئەت، ئەم دنیایی بۆ گرنگ نەمابوو. بێمەیلی کوپەکەیی لەگەڵ زانستە دینیەکاندا و نەبوونی جۆش و خروشی کار، باوکی تەواو بێتاقەت و وەزکردبوو، بێرۆکەیی بەشداریکردن لە کردە گەورەکانی

جه معیبه تدا بیروکی مهدی ده ریایی بوو، ده یویست کوره که له سهره تاوه له گه ل میژووی نه م جه معیبه تدا گوره بیت و به به شیک له ژبانی خوی بزانتیت. باوکان زورجار ده توانن نه و شته له کوره کانیاں دروستبگن که ده یانه ویت. کاتیک کوره که له بواری علومی دینیدا نه چووه پیشی، بریاراندا به جورکی تر سوود له نه دامتیی وه برگرن. سهره تا له ژیر چاودیری مه لا مونزیر و مهدی خویدا شیوهی به کارهینانی چهک فیروبو. که چیروکی که شتی شهیتانه کان هاته پیشی، تازه نه و مه شقه سهره تاییه کانی خوی ته واکردبوو، مهدی به رده وام نه و هی به یادا ده هینایه وه که نه و نابیت پنگای جارانی باوکی برگیت و ده بیت له سهره تاوه به نیمن ده ست پیبکات. ماکان هه میشه شتیکی که می له قسه کانی بابی و ره ده گرت و به شه زوره کی وهک قسهی پوچ و بی حاسل سهره کرد. که شتیبه که ته واکر نه و ته ژیر چاوه دیری نه دامتانی جه معیبه، تا شه ویک مه له ککوژیک به دزییه وه بازیدایه نه و دیو شورای که شتی و له گوشه یه که وه که وه پشکنین و له باغی به رده م که شتیبه که دا مه له کیکی گوره ی بینی. به بینینی نه و مه له که بیباکه له ناو دره ختانی مالی پیزان خندا، که شتیبه که که وه لیستی ره شه وه و پابوردوی دیرینیشی بۆ زیندوو بووه وه. پیده چیت سهره تا خودی مه لا مونزیر نه و مه له ککوژهی نار دبیت بۆ سوراخ و کۆکردنه وهی زانیاری زورتر. دوی بینینی نه و فریشته به جه معیبه تی مه له کبینه کان کۆبوونه وه یه ک سازده کن و بریارده دن پتر مالی پیزانی مه له کبین بخنه ژیر چاودیرییه وه. وادیاره ده سترکردن به چاودیری خهستی که شتی ته نیا دوی گه پانه وهی ته واکه تی مه هدائیلی فریشته بوو بیت بۆ مال و وازهینانی بیت له گه پانی شه وانه، چونکه گه ر وانه بایه، چاوانی سیخوړ به سهر که شتیبه وه، هر زو ده یانبینی و ده یاندوزییه وه «گه رچی له و پوه وه که س ناتوانیت ته واکر دلنیا بیت». چه ند شه ویک مه له ککوژه کان به دزییه وه له دیواره کانی که شتیبه وه بازده دن و ده چنه ناو گورستانه که وه. له ویدا چه ندین وینه له کپله کان ده گرن و ده بیژنه وه بۆ جه معیبه تی. سهره تا هیچ شتیک پوون نییه، که س به ته واکری له مانای نوسراوه کان تیناگات، تا نه و ده م

بیرۆکه‌یه‌کیان له سەر ئه‌وه نییه، فریشته‌کانی شار گۆرستانێکی وه‌ها گه‌وره‌یان هه‌بیت. به‌لام مه‌له‌ککوژه جاسوسه‌کان باس له گۆرستانێکی سه‌یر و گه‌وره ده‌که‌ن، باس له‌و ناوه مه‌له‌کوته‌پانه ده‌که‌ن که له سەر کتله‌کان مه‌له‌که‌نراون. ئه‌وه خودی مه‌لا مونزیر و مه‌لا ئه‌سه‌دی مزگه‌وتی ئاشنایان و مه‌لا ئه‌رسه‌لانی عه‌سکه‌ری هانده‌دات، شه‌ویکی تاریک و خالی له تریفه سێ قۆلی خۆبگۆین، جل و جبه‌داکه‌ن، وه‌ک هه‌ر دزیکی لێزان و به‌ ئه‌زمه‌ون بازده‌نه ئه‌و دیو شواری که‌شتیه‌که‌وه. له‌ویدا به‌ چاوی خۆیان گۆرستانێکی نه‌ناسراو و شاردراره ده‌بینن، بینینی ئه‌و گۆرستانه گه‌وره‌یه تووشی سه‌رسوپمان و غه‌مگینییه‌کی قه‌وڵیان ده‌کات، بوونی گۆرستانه‌که ده‌لیلێکی حاشا مه‌له‌نگه‌ره که شار بۆته شوێنی له‌شکری ئیبلیس. ئه‌وان بێده‌نگ به‌ لایه‌تێکی بچوکه‌وه یه‌ک یه‌ک سه‌یری هه‌موو کتلیک ده‌که‌ن، تا له‌ ناکاو هاواری ژنی‌ک له‌ دووره‌وه به‌ ده‌نگێکی ترساو وریایانده‌کاته‌وه، ده‌نگه‌که وه‌ک بگری، ده‌پرسیت «هێی ئیوه کێن و چیتان ده‌وێت؟». له‌گه‌ڵ بیستنی ده‌نگه‌که‌دا لایه‌تیه‌کانیان ده‌کوژێننه‌وه و له‌ سەر سیاه‌کانه‌وه بازده‌ده‌ن و ده‌گه‌ڕێنه‌وه شوێنی خۆیان. پێده‌چیت ئه‌وه ده‌نگی پێزانی مه‌له‌که‌بین بووبیت، ده‌میک بۆ یه‌که‌مجار دانیاده‌بیت بوونه‌وه‌رانیکی غه‌ریب دزه‌ده‌که‌نه که‌شتیه‌که‌وه و له‌ دای شتی‌ک ده‌گه‌ڕێن. کاتێک مه‌لاکان ده‌گه‌نه‌وه مایه‌ مه‌لا مونزیر، بنکه‌ی سه‌ره‌کی هه‌موو چالاکییه‌کی گه‌وره‌یان، هه‌ستیکی ئاومێدیان هه‌یه. ده‌ره‌ق به‌ دینی موحه‌مه‌د، خۆیان به‌ گوناها‌بار و که‌مه‌ترخه‌م ده‌بینن. چۆن ئه‌م هه‌موو سه‌له له‌ شارێکدا ژیاون به‌وجۆره‌ پرپوهه له‌ ئه‌عوانی ئیبلیس و بێخه‌به‌ر بوون. ئه‌و شه‌وه تا به‌یانی له‌ دیالۆگێکی لاهووتی قه‌وڵدا سه‌باره‌ت به‌ مان و نه‌مانی مه‌له‌ک له‌ دیندا پووبه‌پووی یه‌ک ده‌بنه‌وه، دواتر ته‌واوی ورده‌کارییه‌کانی ئه‌و شه‌وه بۆ هه‌موو ئه‌ندامانی چه‌معه‌یه‌ته‌که‌ش ئاشکرا‌ده‌که‌ن، چونکه به‌لایانه‌وه گه‌رنه‌ ئیمانداران بزائن مه‌له‌ک گۆرستانی نییه. به‌ پرهای مه‌لا مونزیر، مه‌سه‌له‌ی مردنی مه‌له‌ک به‌شیکه له «ئه‌سرا‌ری غه‌یب» و ئاده‌میه‌کان بۆیان نییه ده‌ستی تێوه‌رده‌ن و پرسیا‌ری تێدا بکه‌ن. به‌لام مه‌لا ئه‌رسه‌لانی عه‌سکه‌ری که

شاره‌زایی‌کی وردی و ته‌کانی په‌یام‌به‌ر و ده‌قه قورئانییه‌کانه، پشت نه‌ستوور به‌و نایه‌ته‌ی که ده‌فه‌رمویتی «كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ». ده‌لئیت که به‌لئی مه‌له‌ک ده‌مرن، به‌لام مردنیان ده‌که‌وئته دوی پوژی مه‌حشر. هرچی مه‌لا نه‌سعه‌دی مزگوتی ئاشنایانیشه له مردنی مه‌له‌ک به‌گومانه، ده‌لئیت له چهن‌دین نایه‌تی موباره‌کدا، جۆره قسه‌وباسی‌ک له نئوان فریشته‌کانی خودا و ئه‌هلی دۆزه‌خ یان به‌هه‌شتدا هاتووه، ئه‌و گفتوگۆ و پاز و نیازه نیشانه‌ی نه‌به‌دییته و نه‌مری مه‌له‌که‌کانه، ئه‌و چهن‌د جارێک له قسه‌کانیدا ئاماژه به‌وه‌ده‌دات که له سوره‌تی غافر دا ده‌فه‌رمویتی «وقال الذين في النار لخزنة جهنم ادعوا ربکم یخفف عنا یوما من العذاب قالوا اولم تاتیکم رسلکم بالبینات قالوا بلی قالوا فادعوا وما دعاء الکافرین إلا فی ضلال.» یان ئه‌و سوره‌تانه‌ی باس له بوونی فریشته له به‌هه‌شتدا ده‌که‌ن وه‌ک ئه‌وه‌ی «جنات عدن یدخلونها ومن صلح من آبائهم وأزواجهم ونریاتهم والملائکة یدخلون علیهم من کل باب سلام علیکم بما صبرتم فنعم عقبی الدار». گهر مه‌له‌ک له دۆزه‌خ پاسه‌وان بن و له به‌هه‌شت سلّو له ئیمانداران بکه‌ن، که‌واته فریشته‌کان نه‌به‌دیین و نامرن. به‌لام مه‌لا نه‌رسه‌لان بپوایه‌کی به‌و بۆچوونه نه‌بوو، نایه‌ته‌که ده‌لیل نبیه له سه‌ر ئه‌وه‌ی مه‌له‌ک نامرن، چونکه ئه‌وه ناکۆکه له‌گه‌ل ئه‌و بنه‌ما دینییه به‌رزهدا که ته‌نیا نه‌مری ناو‌گه‌ردون، خودای ته‌باره‌ک وه ته‌عالایه. مه‌لا مونزیر بۆ ئه‌وه‌ی هر دوو بۆچوونه‌که کۆبکاته‌وه و وابکات قسه‌وباسی دینی خودی خودایان له بیر نه‌باته‌وه، ده‌لئیت به ته‌فسیری عوله‌ما، مه‌له‌ک گهر بۆ ساتیکیش بووه ده‌مریته و زیندوو ده‌کرته‌وه، تا هیچ که‌س گومانی له‌وه‌دا نه‌بیته که ته‌نیا مه‌خلوقی زیندوو که نامریته، خودای گه‌وره خۆیه‌تی. پێده‌چینه‌ی ساتی مردنی مه‌له‌که‌کان بکه‌وئته پیش نه‌فخی گه‌وره‌وه که بۆ چرکه‌یه‌ک «هه‌لبه‌ت چرکه‌یه‌ک به‌کاتی ئیلاهی، نه‌وه‌ک کاتی به‌شهری»، هه‌موو مه‌خلوقات و مه‌وجودات ده‌مرن و دواتر به ئیراده‌ی په‌زدان پیکرا بۆ حه‌شر زیندوو‌ده‌بنه‌وه. مه‌لا مونزیر گووتی ئه‌و ته‌فسیره‌ی له کتێبی «روح المعانی» ئالوسییه‌وه هێتاه، به‌لام ئایا وابوو یان نا، دوو مه‌لاکه‌ی تر شاره‌زاییه‌کی زۆریان له‌و کتێبه‌دا نه‌بوو. له‌گه‌ل

ئەوێ گەفتوگۆ دینییهکان تا بەرێهانیکی درەنگ بەردەوام بوو، بەلام هەر لەیهک لە مەلاکان دەیانزانای، مەلەک گەر بۆشەرێت لە سەر زەوی نامریت و گۆرستانی لەوجۆزە ناییت. بوونی جینگایەک لە سەر زەوی ناوی گۆرستانی فریشتەکانی لێ بنریت، نیشانی کوفر و گومراییە و هیچی تر. مەلای مەزگەوتی ئاشنایان کە لە هەر دوو مەلاکەیی دی خەیاڵی فراوانتر و پقی لە ئیبلیس گەورەتر بوو، بە دووری نەزانی ئەم مەخلوقانە ئەوێ «هاروت و ماروت» بن و ئەوان بە جۆرێک لە جۆرەکان لە کۆت و زنجیری ئەبەدی خۆیان تا پۆژی قیامەت پسابێتن و لە ناو جنسی بەشەردا زاونیانکردبێت. بەلام مەلا ئەرسەلانی عەسکەری توند دژی وەستایەوه و گووتی، تاوانبارکردنی هاروت و ماروت و بڕواکردن بە خورافاتێ درۆزان پیشەیی ئیمە نێه، هاروت و ماروت وەک لە قورئانی پیرۆزدا ناویان هاتوو، مەلەکی گومرایی نین و لە بابل گیرۆدەنەبوون، بەلکو بەپێی فرمانی باری تەعالا هاتوون تا خەلکی بابل لە داوی ئەو سحیربازانە پزگاریکەن کە داوی سلیمان پێغەمبەر کەوتبوونە نیفاق و پەيامی پاکی ئەویان کێشابوو ژێر گومان. دیالۆگی مەلاکان تا وردترین و پڕ کێشەترین چیرۆکە ئاینیهکان کەشا و هەموو دیوێ جیاوازهکانی ئەم چیرۆکیان لە زەمانی خەلیقەتەوه تا ئەمڕۆ تاوتۆیکرد. مەلا مۆنزیڕ بە داخ بوو ئەوێ لە سەردەمێکدا دەژین کە رابەرێکی دینی وەها گەورە و مورشیدیکی وەها باوەرپێکار بوونی نێه گومان و گلهیی خۆیانی بێهەنە لا و تەفسیری کۆتایی ئەم ئەهریمەنبازییە لا وەدست بەیتن. مەلاکان گەر بەدەستیانبایە و لەم دەولەتە زالمەیی بەعس نەترسابان، لەم فیرعەونەیی بەغدا سڵیان نەکردبایەتەوه، بەیانی جارچییان دەگرت و لە کوچە و کۆلانی شاردا بانگی هاتنی شەیتانیان دەدا. ئەمە ئەو شەرە بوو کە سێ ئیماندارە کە بە درێژایی ژانیان چاوەڕوانیانکردبوو، جەنگی راستەوخۆ لەگەڵ ئیبلیس خۆیدا، ئیبلیسێک هەموو مەکر و فێلە ترسناکەکانی خەستۆتە کار و ئەم شارە بچوک و چەپەکەیی کردۆتە ئامانجی خۆی. بەلام ئەفسوس، مەکرێ شەیتان زۆر گەورەیه، توانای لە سەر بەرجەستەبوون لە شێوێ مڕۆفدا ترسناکە. دواتر ماکوان هەموو ئەم چیرۆکانە و تەواوی

ئەم گومانانە‌ی لە دەمی مه‌لای عەسکەرییەوه بێستەوه و هەموو شتیکی به وردی بۆ شوکاکی حایر و سەراسیمه گێڕایەوه .

بۆ بیرکردنەوه له کێشە‌ی کەشتیی فریشتەکان، جەمعیەت به ئامادەگی مه‌هدیی دەریایی دوو کۆبوونەوه‌ی تر پێکده‌خات. سەر‌ها ده‌یانە‌وێت بگه‌نه قوولایی کەشتییەکه و هەموو شتیکی دەربارە‌ی نه‌ینییە تاریکه‌کانی ناخی بزائن. هه‌ولە‌کانی گه‌یشتن به ناوه‌وه‌ی کەشتی ده‌گاته ئه‌وه‌ی بیر له کرپنی جینگاکه بگه‌نه‌وه، یاخود به بیانویی کرپنه‌وه به‌روو ناو بیناکه دزه‌بگه‌ن و ببینن. دووجار ده‌سته‌یه‌ک له جەمعیەت‌ه‌وه ده‌چنه‌ لای پێزانی مه‌له‌کبین، به‌لام خانم پێگا به‌ پیاوه‌کان نادات ئازاد به‌ مال و نیشتە‌جیی ئه‌ودا پیا‌سه‌بگه‌ن. ئه‌و هەموو شتیکی ده‌زانیت و جگه‌ له‌وه‌ی به‌ سه‌رسه‌ختی پێشیان لێ بگریت، پێگای تری له‌ به‌رده‌مدا نییه‌. له‌و سه‌رده‌مدا پێزانی مه‌له‌کبین بێته‌وه‌ی بیه‌وێت ترس و سام کارمه‌ندانی کەشتییەکه په‌کخات و فریشتەکان بخاته‌ سه‌ر چاوه‌پوانییەکی تال، بریارده‌دات خۆی به‌ ته‌نیا کەشتییەکه بپارێزیت. دواتر پوونده‌بێته‌وه‌ هۆی ئه‌و بریاره‌ی سێ خالی گرنگه‌. یه‌که‌م: باوه‌پیتی به‌وه‌ی هه‌ر که‌سیکی تر له‌م کێشه‌یه‌دا ناوی بکه‌وێته‌ سه‌ر زاران به‌ده‌ستی مه‌له‌ککۆزه‌کان تیا‌ده‌چیت. دووه‌م: هیچ پێگه‌ چاره‌یه‌کی پاسته‌قینه‌ و ئاشکرا له‌م مه‌سه‌له‌یه‌دا نییه‌ بیه‌گریته‌ به‌ر. سێهه‌م: کەشتیی فریشتەکان به‌ بوونی دوژمن و بێ بوونی دوژمن به‌ره‌و کوتایی ده‌پوات. پێنده‌چیت ئه‌و بێده‌نگییه‌ له‌ دوو هه‌ستی زۆر ناکۆکه‌وه‌ هاتبێت، به‌ سه‌رێک له‌ هه‌ستیکی زۆری توانا و هیزه‌وه، دووه‌م له‌ هه‌ستیکی بێسنووری بیهێزییه‌وه. هه‌ردوو ئه‌و هه‌سته‌ش گوشاردان و ده‌یانکریت مرو‌ف تیکبشکێتن، کاتیکیش به‌مجۆره‌ تیکه‌لده‌بن، ده‌ره‌نجامی کوشنده‌یان لێده‌که‌وێته‌وه. به‌ سه‌رێک پێزانی مه‌له‌کبین به‌ جۆریکی تراژیدی قه‌ده‌ری کەشتییەکه ده‌بینیت و ده‌زانیت نغو‌بوون چاره‌نوسیکی چاوه‌پوانکراوه‌ و شتیکی خۆلادانی بۆ نییه‌، که‌رداوێک له‌ به‌رده‌مدايه‌ و ده‌زانیت ناتوانیت خۆی لێ لابdat، ئه‌وه‌ش بیهێزی هه‌ره‌ گه‌وره‌یه‌تی. به‌لام به‌ سه‌ریکی دیکه‌ ده‌بینیت، ئاشکرا‌بوونی

فرشته‌کان دره‌نگ یان زوو مژوف له ناخی خۆی ئاگادارده‌کاته‌وه، مانه‌وه‌ی ئەم چیرۆکه به نهینی و پێداگری له سەر خنکاندنی له تاریکیدا هه‌موو ماناکانی ده‌کوژیت، ده‌بیت که‌شتیه‌که بخنکیت تا ببینریت، بۆ ئه‌وه‌ی ئەم چیرۆکه ئاشکرا‌بیت، پتو‌یسته به جوړنگ له جوړه‌کان به ناو کاره‌ساتیک یان پووداوێکی گه‌وره‌دا تێپه‌ریت... هه‌موو حه‌قیقه‌تێکی گه‌وره پتو‌یستی به کاره‌ساتیک ترسناکه به دونیای بناسینیت. ئه‌وه ئه‌و ساته‌یه که ته‌واوی وڵات و مه‌مله‌که‌تیش به ناو تونلی کاره‌ساتی گه‌وره گه‌وره‌دا ده‌پوات، جه‌نگ، په‌شه‌کوژی، زینده‌به‌چالکردنی ده‌سته‌جه‌معی، ژه‌هراویکردنی باغه‌کان و کێلگه‌کان، خاپوورکردنی ده‌یان هه‌زار هه‌کتار له باغ و ئاوه‌دانی، بۆ پێزانی مه‌له‌کبین هه‌ر نیشانه‌ی لێقه‌ومان و کاره‌سات نه‌بوون، به‌لکو ئه‌و پێگایه‌ بوون که ده‌بوو حه‌قیقه‌ت پێیدا بپوات تا ده‌رکه‌ویت و ببینریت، هه‌م حه‌قیقه‌تی جه‌لاد و هه‌م حه‌قیقه‌تی قوربانی. هیچ راستیه‌کی گه‌وره نییه، بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ریکه‌ویت، پتو‌یستی به کاره‌ساتیک گه‌وره نه‌بیت. نفرو‌بوونی که‌شتیه‌که به‌شێکه له نفرو‌بوونیک ترسناکتر و گه‌وره‌تر که پێزان خانی مه‌له‌کبین به پوونی له چواره‌وری خۆی ده‌ببینی.

نیستا دوا‌ی زیاتر له حه‌فده سال که چیرۆکه‌که‌ی ما‌کوان بۆ مسته‌فا شو‌کاک لێره‌دا تۆمارده‌که‌مه‌وه، که ده‌یه‌سته‌مه‌وه به هه‌موو به‌شه‌کانی دیکه‌ی ئەم کتێبه نه‌گریسه‌وه، گویم له ده‌نگی ترپه‌ی دلی پێزانی مه‌له‌کبین، دلێک که ده‌ترسیت، شپه‌زه‌یه، ته‌نهایه، به‌لام له‌گه‌ڵ هه‌موو ئه‌و سه‌رلێشێوان و لاوازی و گه‌مارۆ گه‌وره‌یه‌دا، به عه‌شقیکی سه‌یره‌وه پووه‌و مه‌ترسیه‌کی گه‌وره پا‌ده‌کات و ده‌زانیت تا‌که مانای هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی له ژیا‌نیدا ببینویتی له ناو ئه‌و مه‌ترسیه گه‌وره و تاریکه‌دا.

پێده‌چیت خه‌لکانی سەر به‌ جه‌معیه‌تی دوژمنانی شه‌یتان له پێگایه‌کی سه‌ره‌کییه‌وه زانیاری ته‌وا‌یان له سەر که‌شتیه‌که په‌یدا‌کردی‌ت، چیرۆکه‌که‌ی ما‌کوان بۆ دکتور شو‌کاک ئاماژه به شێوازی مه‌له‌ککوژه‌کان ده‌کات بۆ به‌ده‌سته‌نێانی زانیارییه ته‌وا‌ه‌کانیان. خوشکه‌که‌ی مه‌لا

نه سعه دی مرگه وتی ناشنایان سرچاوه ی سره کی هواله کانی جه معیبه ت
 بووه. به هر ږنگایهک بووه، مهلا نه سعه زانیویتی خوشکه که ی
 مهله کبینه، ناخو خوی نه وهی درکاندوه یان مهلا نه سعه به زیره کی و
 تییبینی خوی گیشته ته نه وه دره نجامه، نه وه یان که س نازانیت، چونکه
 خوشکه که ی مهلا نه سعه له ره وه که وه تا نه مړی بیسه روشوینه و
 چاره نوسی دیار نییه. مهلا هینده ی نه و پاستیبه درباریه ی خوشکه که
 ده زانیت دهیخته ژیر نه شکه نجه یه کی زوره وه، کچه که دوی چند پوژ
 لیدان، توانای خوی له ده سته دات و هر شتیک درباریه ی فریشته کان
 دهیزانیت دهیگیرته وه، به لام پیناچیت له دانپیانانه کانیدا زانیاری ته ووی
 له سر که شتیبه که دابیت به نه سعه دی برای، وه لی له ژیر زه بری کوته ک
 و فلاحه دا، دان به کوفری خویدا ده نیت و په یمان ده دات پووبکاته وه
 نیمانی ناسایی. خوشکه بیوه ژنه که ی مهلا، نه وکات خاوه نی کژر په یه کی
 دوو سالانه ده بیت. ده میک چیروکی که شتی فریشته کان دیته پیتی،
 مهلا نه سعه په یوه ندی دیرینی نیوان خوشکه که ی و پیزانی مهله کبینه
 دیته وه یاد و بیته وهی به وردی بزانت نه و په یوه ندیه چ جوریک بووه و
 بوچی بووه، خوشکه که ی ده کات به که ره سته ی خوی و ده لیت شتیک بو
 خودای خوت بکه، به لکو بته خشیت و له و گونا مه ت بپورت ده میک پوچ
 و جه سته ی خوت کردبووه مالیک بو شهیتان. کچه که دیسان له ژیریاری
 نازار و گوشاردا نه وهی ده خرته بهر که بپوات و هم پیزانی مهله کبینه
 بترسینیت و هم وینه ی که شتیبه که بگرت و زانیاری ته ووا له سر
 سر نشینانی به نیت. کچه که ده چته لای پیزانی مهله کبینه و هه موو
 شتیکی پیده لیت، ته ووی چیروکی جه معیبه ته که ی بو ده گیرته وه و
 ناشکرا بونی که شتیبه که ی بو باسده کات، ناخو به ره زامه ندی پیزان
 وینه کانی گرتووه یان به دزیبه وه؟ نه وه له و نه پنیانه یه که هیچ کات
 ناشکرانابن. خوشکه که ی مهلا نه سعه به خاتوونی که شتی ده لیت، گهر
 نه و شتانه ی پتی پاسپز دراون نه یانکات، زنده به گزپی ده که ن. نه وه شی
 بو پوونده کاته وه که ناتوانیت درو بکات، چونکه گهر درو کانی ناشکرابن،
 مهلا نه سعه دی برای نایبه خشیت و به نیشانه ی که پانه وهی شهیتانی

دەزانیت بۆ ناو جەستە و دڵی ئەو. بە حیسابی چیرۆکەکی ماکوان، خودی پێزان پێگا بە خوشکی مەلا دەدات وێنەکان بگرت، چونکە پێیوابە گرتن و نەگرتنی وێنەکان کاریگەرییەکی وەهایان نییە. لەو ماوەیەدا پێزان قوناغیکی تیکچوون و سەرلێشتوانی گەورە دەژی که لە پەفتاری پۆژانە و لە جولاندنەو سەیرەکانی ناو پۆلی خۆتێندیشدا دەردەکەون. بەپێی چیرۆکەکی ماکوان، مەلەککوژەکان هەتا لە قوتابخانەش پێزان دەخەنە ژێر چاودێری بەردەوامەو. ماکوان خۆی هیچ کات ئەو وێنەکانی نەبینیوە کە خوشکی مەلا ئەسەدی مزگەوتی ئاشنایان گرتوونی. چی تێدابوو؟ وێنەی فریشتەکانی لە سەر بوو؟ حەقیقەتی کەشتییەکی وەک خۆی درکاندو؟ ماکوان وەلامی کۆتایی لا نییە و تەواوی قسەکانیشی تەنیا چیرۆکی ئەگەر و نەگەر بوون. وەک ماکوان دەگێڕێتەو، پاپەرین و پووداوەکانی دواتر، دلخۆشییەکی تاییبەت بە ئەندامانی جەمعییەتەکە دەبەخشن، لەو پووەو ئێتر دەتوانن ئاشکراتر و توندتر دژ بە دوژمنانی خودا دەست بە کارین. مەلا مونزیر بە پوونی بە هەموو ئەندامانی جەمعییەت دەلێت پۆژ پۆژی ئیماندارانە و ئێتر ترسی سزای فیرعەونەکی بەغدادمان نییە. لە پۆژانی دوا پاپەریندا، هەلسوکەوتی مەلاکان دەگۆڕێت و ئاشکراتر دەکەوێتە قسەکردن لە سەر مەترسی هەمیشەیی شەیتان و جەنگی ئەبەدی مۆف لەگەڵ خراپەدا. مەلا مونزیر لە بەردەم قوتابی و موریدانیدا دەلێت، پۆژی راستەقینەی ئازادی ئەو کاتە بە هەموو موسڵمانان خۆیان لە گوناھ و خراپەی شەیتان پاککردبێتەو. ئازادی ئەو بە ئیمان پێمانی ببەخشی و لە پۆژی قیامەتدا گەردنمان ئازا بێت، نەوێک لەم دنیا دلمان بەوێ خۆش بێت کە ئازادی تەواومان بەدەستەیناوە. چەند پۆژێک دوا پاپەرین، مەهدی بانگی ماکوان دەکات و پێدەلێت ئەمشەو کاریکی گرنگمان هەیە. ماکوان پرسی لە هەموو کارە گرنگەکانی باوکێتی، بەلام جگە لەوێ بێدەنگ بێت و ملکەچ بێت، چاری تری نییە. لەم دنیا شتیاوەدا ماکوان نازانیت چی بلیت، چی بکات، بریاری چی بدات... واھەستدەکات شتوانی دنیا و بومەلەرزە گەورەکانی سەردەم، پەریونەتە ناو پۆچی ئەو. ملکەچانە شەپۆلەکان چۆن بییەن

واده‌پوات. شهو باوکی له‌گه‌ل خۆیدا ده‌بیات بۆ مالی مه‌لا نهرسه‌لانی عه‌سکه‌ری، له‌ پێگا پێیده‌لێت بریاره‌ ئه‌مشه‌و که‌شتیی شه‌یتانه‌کان بسووتێنن، ئه‌و جیگایه‌ی شوێنی ژیان و کۆبوونه‌وه‌ی شه‌یتانه‌ ناله‌باره‌کانی شاره‌، نیشه‌جێی ئه‌و جانه‌وه‌ره‌شه‌ که‌ پێستی باوکی پۆشیوه‌ و به‌ ناوی ئه‌وه‌وه‌ وه‌ک فریشه‌ له‌ سه‌ر زه‌وی ئیمانداران فریوده‌دات. چۆن که‌ یشتۆته‌ ئه‌وه‌ی که‌ مه‌ه‌دائیل له‌وێه، ما‌کوان نازانێت، ئاخۆ خوشکی مه‌لا ئه‌سه‌دی ئاشنایان ئه‌وه‌ی بۆ باسکردوه‌؟ ئه‌وه‌ش پرسیارێک و نه‌یتیه‌کی تایبه‌ته‌ که‌ به‌ته‌واوی ناتوانین بگه‌ینه‌ بنج و بناوانی. گرنگ ئه‌وه‌یه‌ ده‌مێک مه‌ه‌دی ده‌ریایی له‌ هه‌فته‌یه‌کی ته‌پوتووشی مانگی ئازاری سالی پاپه‌ریندا، ده‌چێت بۆ که‌شتیی فریشه‌کان، به‌ نیازی کوشتنی ئه‌و نیوه‌یه‌ی خۆی ده‌چێت که‌ به‌ جۆریکی ترسناک لێیده‌ترسێت. به‌ درێژایی پێگا به‌ ده‌نگیکی برسی و شادومان ده‌لێت «ده‌بێت بیسووتینم». قسه‌کانی وه‌ک قسه‌ی بوونه‌وه‌ریک وه‌هان له‌گه‌ل وێنه‌یه‌کی تایبه‌تی خۆیدا له‌ ئاوینه‌دا قسه‌بکات، وه‌ک مۆفیککی دوو که‌رت نیوه‌ی هه‌ره‌شه‌ له‌ نیوه‌که‌ی تری بکات. ما‌کوان سه‌یری له‌و حاله‌ته‌ی باوکی دێت، پێشتر وه‌ها نه‌یبینیوه‌، به‌ جۆریکی شیتانه‌ توپه‌یه‌ و وه‌ک لێبوکیکی گه‌مزه‌ش دله‌خۆشه‌، به‌لام تێناگات له‌ دژی کێ و له‌ چی توپه‌یه‌ و دلێشی بۆ وا پڕ شادییه‌. ئه‌مشه‌و به‌ پێچه‌وانه‌ی شه‌وه‌کانی تره‌وه‌ باس له‌ خودا نا‌کات، باس له‌ ئیمان نا‌کات، به‌لکو ته‌نیا باس له‌ سووتاندن ده‌کات، وه‌ک هه‌ره‌شه‌ له‌ خۆی بکات، وه‌ک باس له‌ سووتانی خۆی بکات. ما‌کوان هه‌یج کات به‌ ته‌واوی له‌ هه‌موو تان و پۆی ئه‌م چیرۆکه‌ تێنه‌گه‌یشته‌وه‌، پێشی وایه‌ هه‌یج کات تێناگات. شه‌و که‌ ده‌گه‌نه‌ به‌رده‌م مالی مه‌لا نهرسه‌لان، هه‌وت که‌سن، ما‌کوان و باوکی، مه‌لا مونزیر، مه‌لا نهرسه‌لان، مه‌لا ئه‌سه‌د، مه‌لا ناجی سه‌له‌ته‌پۆش و مه‌لا ساجیدی مزگه‌وتی سن ده‌رگا. ما‌کوان سه‌یری لێدێت که‌ بۆ ئه‌م کاره‌ی ئه‌م شه‌و، هه‌موو سه‌ران و میرانی پێک‌ه‌راوه‌که‌ خۆیان هاتوونه‌ سه‌ر خه‌ت. هه‌یج مه‌له‌ککوژیکی ئاسایی له‌ تیه‌که‌دا نییه‌... له‌ ژێر زه‌مینه‌که‌ی مالی مه‌لا نهرسه‌لانی عه‌سکه‌ری، هه‌شت ده‌به‌ی گه‌وره‌ی بانزین ده‌رده‌هه‌ین و

دەرخەنە پشتی پیکابینکی دەبَل کابینەو و خۆیان دەچنە پششی و ماکوان بە تەنیا لە دواوە لە ناو بەنزینەکاندا سوار دەکەن. بۆ یەکەمجار دەبینیت کە سێ چەکیان پێیە، ئاشکرایە چەکی دەستکەوتی ئەم پۆزانە دوا پاپەرینە، کە تەنگ و کەڵاشینکۆفینکی زۆر لە بازاردا تالانفروش دەکران. بەپێی ماکوان بێت، نزیکەی سەعات یەک و نیوی شوو گەیشتوونەتە بەردەمی کەشتیی فریشتەکان. بە خێرایەکی گەورە دابەزیوون، ئیشی ماکوان سەرەتا ئەو بوو دەبە بانزینەکان بە بێدەنگی و خێرای بگوازێتەو بۆ ناو ماله گەورە. بە جۆلە یەکی بزێو و سەرسوڕمێنەر هەموو خۆیان دەکەن بەو جیگایەدا، بە ناو باغیکی کەمێک گەورەدا تێدەپەن، ماکوان سێ جار بە خێرای دەپوات و دێت تا بانزینەکان بگوازێتەو، بۆ دووان لە جلیکانەکان مەلا ئەرسەلان کۆمەکی پێدەکات، کە دەگەنە ئەو، هەمووان بێدەنگی تەواو دەپاریزن. سەرەتا مەلا مونزیر و مەلا ئەرسەلان و مەلا ناجی سەلتەپۆش خۆیان دەکەن بە قاتی خوارەو. ماکوان و مەلا ساجید پێکەو لە بەردەرگا بە تەنگ و دەمانچە یەکەو دەووستن. هێند نابات دەبینن مەلا مونزیر ژینکی بێهۆشی هەلگرتوو و بەرەو دەرەو تەکاندەدات. ئەو یەکەمین بینینی ماکوانە بۆ پۆزان خانی مەلەکی، لە بەر تاریکی هیچ لە پوخساری خانم نابینیت. دەزانیت ئافەرەتیی بێهۆشە... نازانیت چۆن بێهۆشکراوە، بەلام بێهۆشبوونی بە جۆرێک خێرایە، پێدەچێت بە زەبری پیاکێشانیکێ توند یان بۆنیکێ تاییەت بێت. ژنەکان توند دەمی بەستراو، قاچی بەستراو و دەستانیشی شەتەکدراون. بە خێرای، خانمی بێهۆش دەگوێژنەو ناو پیکابەکە و مەلا ساجید دەکەنە پاسەوانی، هەر شەش پیاوێکی تر بە بانزینەکانەو دەچنە قاتی سەرەو. مەهدی سوورە لە سەر ئەوێ ماکوانی کورپیشی بۆ مالتی شەیتانەکان سەربکەوێت، بۆ ئەو جیگایە بەچکە ئیبلیسە نەخۆشەکانی تێدا. مەهدی ژوور بە ژوور دەگەرێت و ماکوانیش لەگەڵ خۆیدا دەگێرێت، بێزارە هەر ژوورێکیان پشکنی بەنزینی پێداکەن، بەلام گەردانی هەمووی کاتێک بێت کە خۆیان دێنە دەر. ئەوان هیچ نابینن، مەلەکیین نین، بەلام دەزانن دەتوانن مەهراثیل ببینن،

مه‌دائیل له‌و فریشتانه‌یه که مه‌موومان ده‌بیینین، مه‌موو پۆج له‌به‌ریگ،
 نه‌و، نه‌و فریشته‌یه‌یه که بوونی فریشته‌کان بۆ مه‌موومان پاده‌گه‌ینیت.
 دواجار مه‌هدی له‌ مه‌موو ژووره‌کاندا به‌دوای مه‌دائیلدا ده‌گه‌پیت، تا
 دواجار له‌ ژووریکه‌ی بچوکدا ده‌یدۆزیته‌وه. ئیستا هیچی له‌و مه‌دائیله
 به‌هیزه‌ ناچیت که به‌ربه‌یانیک په‌لاماری نه‌ویدا و خستی به‌زه‌ویدا و تلی
 پیتا و قۆلی بادا و شکستی پته‌ینا. وه‌ک ئاماده‌بیت بۆ مردن، وه‌ک
 مه‌موو ژیا‌نی چاوه‌پوانی نه‌و ساتی کردبیت، وه‌ک بزانی‌ت که مردنی
 فریشته‌کان کۆتایی سه‌رده‌میکه‌ که دره‌نگ و زوو ده‌بیت دوایی بیت، بێ
 هیچ به‌رگریه‌ک داده‌نیشیت و سه‌یری چاوه‌تورپه‌ و پر کینه‌کانی مه‌هدی
 ده‌ریایی ده‌کات که به‌ له‌زه‌تیکه‌ی بیژینه‌وه‌ بانزینی به‌سه‌ردا ده‌پژینیت.
 ماکوان که له‌ ته‌نیشته‌ ده‌رگا‌که‌وه‌ وه‌ستاوه‌ و چاوی له‌م بوونه‌وه‌ره
 زه‌به‌لاح و گه‌وره‌یه‌ بریوه‌ که هه‌ر باوکی‌تی، هه‌ر مه‌هدی خۆیه‌تی، مه‌هدیه‌
 به‌بێ نه‌و کینه‌یه‌ی نیوچاوی، بیته‌وه‌ی وه‌ک نه‌و ترسناک بیت، به‌لکو
 بوونه‌وه‌ریکی هه‌من و تیکشکا‌و و غه‌مگینه‌. هه‌زی نه‌وه‌ی نییه‌ هاواربکات و
 بلێت باوکه‌ چی ده‌که‌یت، هه‌زی نییه‌ بلێ نه‌وه‌ خۆتی، هه‌زی نییه‌ بلێ
 نه‌وه‌ی ده‌بیینیت هیچ نییه‌ جگه‌ له‌ ئاوینه‌یه‌ک که به‌ جۆریکی تر دانراوه‌،
 ئاوینه‌یه‌ک وینه‌که‌ی ده‌بیین و شوشه‌که‌ی نابین. نه‌وه‌ باوکی بوو،
 باوکی بوو له‌ ئاوینه‌یه‌کدا، به‌لام چ ئاوینه‌یه‌ک؟ ماکوان نه‌یده‌زانی. وه‌ها
 واقعی وپ و شله‌ژابوو، نه‌یده‌توانی ده‌میک باوکی وه‌ها به‌نزین ده‌پژینیت
 ده‌ستی بگرت... به‌لکو سه‌رسامبوو به‌و خۆشیه‌ گه‌وره‌یه‌ی مه‌هدی که
 به‌وجۆره‌ خۆی ده‌سووتینیت، هه‌ستیکرد چاوانی پرن له‌و تینویتییه‌ بۆ
 مه‌رگ، بیته‌وه‌ی بیربکاته‌وه‌ چیده‌کات، له‌گه‌ل رشتنی بانزینه‌که‌دا وه‌ک
 که‌سیکی شه‌پانی و چێژدیو له‌م یارییه‌، سێ هه‌نگاوی سه‌یری به‌ره‌و دوا
 نا. مه‌دائیل به‌ به‌نزینه‌که‌وه‌ له‌ ناو جیگا‌که‌ی خۆیدا وه‌ک یه‌کێک له‌ ژێر
 باراندا خۆی بۆ تنۆکه‌کان شلبکات ده‌ستی کردبووه‌وه‌، وه‌ک باوه‌ش بۆ
 چرکه‌یه‌ک بکاته‌وه‌ که ده‌بوو له‌ میژه‌ بگات و ئامیزی لێدات، ئاوه‌ها بوو،
 چاوه‌کانی گه‌ش و کراوه‌بون، به‌ درێژایی مه‌موو نه‌و کاته‌ به‌ جووتیک
 چاوی کراوه‌وه‌ ته‌نیا سه‌یری مه‌هدی ده‌کرد ... چاوانی وه‌ک دوو چالی

قوول وه ها بوون، دوو چالی تاریک و گه وره. له و ساته دا که مه هدائیل
 شقارته ناگراوییه که ی بۆ هه لدا، ماکوان به پۆشنی و بۆ یه که مجار
 باله کانی بینی، وهک بۆ یه که مجار بفریت زۆر به توندی باله زه به لاج و
 سهیره کانی کرده وه، ماکوان وایده زانی که کلپه ی کتوپر و شیتانه ی
 ناگره که باله کانی به ره و دواوه هه لداوه، به لام ناشکرا وهک بفریت،
 جهسته ی به تینکی بیوتنه له ناو شالوی ناگرینکی گه وره دا به رزکرده وه و
 به گوزمی ترسناکی ناگره که وه به ره و پووین هات. ماکوان له بهر
 ده رگا که دا بوو، به لام وا مهست سهیری نه و بوونه وه ره سهیره یکرد که به
 گرپه وه به ره و پووین ده هات، بیرپچوو که هیزی کلپه کان، باوکی به ره و
 سوچینکی ژووره که راوناوه. ئیستا مه هدائیل وهک بیهویت له ناو نه م
 ناگره دا، له م کووره گه رمه دا له گه ل خۆیدا یه کبگریته وه، وهک بیهویت
 نه وه ی ساله های ساله ترازاو به م ناگره گه وره یه به یه کییه وه بلکینیت،
 هتیرشی هینا و باوهشی به مه دی ده ریایدا کرد. هاوار و نه عره ته یه کی
 سامناک له مه دی ده ریایی به رزبووه وه، هاواریک مه لاکانی به پرتاو به ره و
 لای ژووره که پاکیشا. ماکوان وهک له زهت له و سووتانه ببینیت، وهک
 خۆشحال بیت مه دی له ناو کلپه کاندای به سووتاوی ده بینیت.
 دهسته وهستان و سه رسام ته نیا سهیری جوانی نه و ناگره ی ده کرد که به
 چۆرینکی شیتانه له هه موو شت به رده بوو. ده ریایی ده یویست به هه موو
 توانای خۆی هه لیت و خۆی راپسکینیت، به لام دهستی ناگرینی
 مه هدائیل تا ده هات توندتر راپده کیشا. که مه لاکان گه یشتن، له بینینی
 نه و کلافه گه وره یی ناگر له ده وری ده ریایی شله ژان، نه رسه لانی
 عه سکه ری که له هه مووان به هیزتر و چاونه ترستتر بوو، شیتانه خۆی
 هه لدا یه ناگره که وه و بیته وه ی گویداته سووتانی دهستی، له ناو
 کلپه کاندای قۆلی مه دی گرت و راپاکیشا... جولانه وه که ی وه ها خیرابوو،
 وه ها به هیز بوو، مه دی له مه هدائیل و کلپه کانی ترازان. ئیستا مه هدائیل
 هه ر ده سووتا، باله کانی به شیوه یه کی نه فسونای کلپه یانکردبوو. به
 خیرایی مه دییان راپکیشایه ده ری و له به رده م ژووره که دا کوژاندیانه وه،
 ناگره که نیوه ی سووتاندبوو، نازاری سووتانه که خستبووه سه ر

په‌له‌قاژه‌یه‌کی ناڤومیدانه . به ختیرایی مه‌لیانگرت و به‌ره‌و خوار دابه‌زین...
 دوا که‌س که‌هاته خوار مه‌لا مونزیر بوو، که‌یه‌که‌یه‌که‌هه‌موو ژووره‌کانی
 گپدا و قاتی سه‌ره‌وه بووه کلپه‌یه‌کی ترسناک و به‌کانگیری ناگر.
 سووتانی مه‌هدی وایکرد به‌پرتاو بیتنه‌ خوارئ و به‌ره‌و لای پیکابه‌که
 په‌له‌بگن و هه‌ولبدن زووتر بگه‌نه بیمارستان. له‌کاتیکدا که‌ده‌هاتنه
 ده‌رئ و ده‌یانه‌ویست که‌شتیه‌که‌چۆلبگن، دووباره مه‌ه‌دائیل له‌ناو
 ناگره‌که‌وه به‌باله‌گه‌وره‌کانیه‌وه به‌کلپه‌به‌رزه‌کانیه‌وه ده‌رکه‌وت، وه‌ک
 به‌دواياندا بیت به‌ناگره‌که‌وه ده‌هات، چهند ده‌چوون مه‌ه‌دائیل وه‌ک
 تۆپه‌لێک گری‌هار مه‌ر ده‌هات. نه‌وان به‌پاکردن به‌ره‌و ده‌ره‌وه پۆیشن،
 دلنیا‌بوون هه‌موو فریشته‌کانیان سووتاندوه، دلنیا‌بوون پێزانی مه‌له‌کبینیان
 هه‌یناوه، به‌لام مه‌ه‌دائیل به‌کلپه‌کانیه‌وه نه‌ده‌هستا و به‌هه‌نگاوی هه‌ین
 و به‌رده‌وام لییان نزیکه‌ده‌بووه ... هه‌موو وه‌ک شیت سوار ماشینه‌که
 بوون و مه‌لا نه‌رسه‌لان سلفی لیداو به‌ختیراییه‌کی شیتانه ده‌رچوون. له‌و
 سه‌ری شه‌قامه‌که‌که‌مێک وه‌ستا، کلپه‌که‌ی بېنی له‌ده‌رگای که‌شتیه‌که
 دیته ده‌رئ... بالداریکی گه‌وره که‌ده‌سووتیت و ده‌سووتیت و
 ده‌سووتیت، به‌هه‌مینیش به‌ره‌و نه‌و سه‌ری شه‌و ده‌پوات و ده‌پوات و
 ده‌پوات تا دیتیش تاریکی زیاتر و زیاتر له‌ناو خۆیدا ده‌یشاریته‌وه و
 قووتی ده‌دات. مه‌لاکان بیده‌نگ سه‌یری دیمه‌نه‌که‌یان ده‌کرد، به‌جۆرێک
 سه‌رسامبوون، بیریان لای هاواره‌کانی مه‌هدی ده‌ریایی نه‌بوو که‌ژانی
 سووتان له‌جیگا‌که‌ی خۆیدا هه‌لیده‌په‌راند.

کۆتایی به‌رگی دووهم